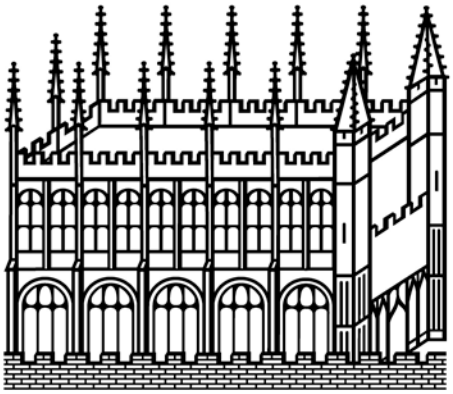

Bodleian Libraries

UNIVERSITY OF OXFORD

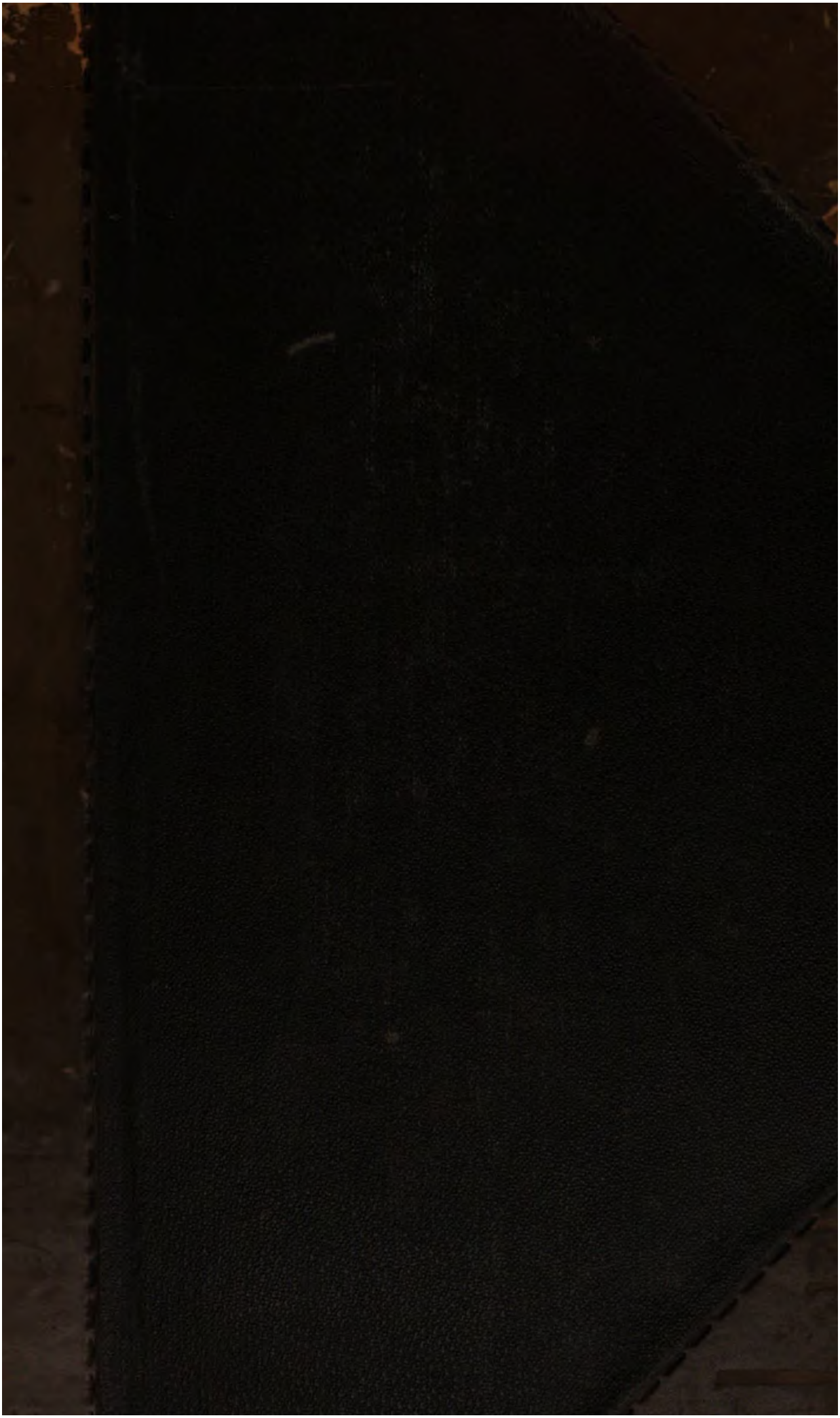
This book is part of the collection held by the Bodleian Libraries and scanned by Google, Inc. for the Google Books Library Project.

For more information see:

http://www.bodleian.ox.ac.uk/dbooks

This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 2.0 UK: England & Wales (CC BY-NC-SA 2.0) licence.

2935e-19.

BIBLIOTHECA GRAECA

VIRORUM DOCTORUM OPERA RECOGNITA

ET

COMMENTARIIS INSTRUCTA

CURANTIBUS

FRIDERICO IACOBS

ET

VAL. CHR. FR. ROST.

A.

POETARUM

VOL. VI.

CONTINENS

PINDARI CARMINA

ED.

LUDOLPHO DISSENIO,
PROFESSORE GOTTINGENSI.

EDITIO ALTERA AUCTIOR ET EMENDATIOR.

CURAVIT

F. G. SCHNEIDEWIN,
PROF. GOTTING.

GOTHAE, MDCCCXLIII.
SUMPTIBUS FRIDERICAE HENNINGS.
(LONDINI APUD D. NUTT. 158. FLEET STREET.)

1267

PINDARI CARMINA

QUAE SUPERSUNT

CUM

DEPERDITORUM FRAGMENTIS SELECTIS

EX RECENSIONE BOECKHII

COMMENTARIO PERPETUO ILLUSTRAVIT

LUDOLPHUS DISSENIUS,
PROFESSOR GOTTINGENSIS.

EDITIO ALTERA AUCTIOR ET EMENDATIOR.

CURAVIT

F. G. SCHNEIDEWIN,
PROF. GOTTING.

SECT. I.

CARMINA CUM ANNOTATIONE CRITICA.

GOTHAE, MDCCCXLIII.
SUMPTIBUS FRIDERICAE HENNINGS.
(LONDINI APUD D. NUTT. 158. FLEET STREET.)

AUGUSTO BOECKHIO,

AMICO CONIUNCTISSIMO,

LUDOLPHUS DISSENIUS

S.

Pindarum hunc novo Commentario illustratum cuinam magis consecraverim quam Tibi, Vir praestantissime, qui Tuus fuit, antequam ederetur. Viginti sunt anni, ex quo Dissertationem illam ingeniosam Tuam de metris Pindari scripsisti, quae et aliorum et meum huius poetae studium *mirum quantum* excitavit. Erat enim in me a pueritia nescio quomodo maximus amor poetarum Graecorum, audiveram postea cupide Heynii in Pindarum lectiones, et admirabar Hermanni metricas disputationes explicationesque multorum locorum acutissimas, quum Tu de arte metrica Pindari et de Doricae poesios indole ita disputare *inciperes*, ut incredibilem mihi harum rerum ardorem incenderes. Legebam ex illo tempore ac relegebam Pindarum, et quum paulo post Hermannus Dissertationem praeclaram de dialecto Pindari scripsisset, Tu vero copiis literariis adiutus uberrimis ipsum Pindarum ederes et restitueres ac redderes nobis non uno modo, tum vero laetus cum aliis sentire coepi futurum tempus, ubi etiam explicatione longius procedere et in intima horum divinorum carminum penetrare liceret. Fueras interim saepius Gottingae, et exstiterat inter nos amicitia coniunctissima, quum candorem et simplicitatem ingenuam animi Tui maxime diligerem idemque Te, quod ego, de antiquitatis studiis et de interpretatione scriptorum veterum sentire intelligerem,

Ac laetus etiamnum temporis illius recordor et sermonum, quos iuvenili ardore incensi de poesi veterum et de Platonis arte miscebamus. Tum erat, quum socium me postulares primum in explicatione Pindari, quam meditabaris, ut etiam publice exstaret amicitiae et studiorum nostrorum communium documentum. Nolebam repugnare, etsi videbam quantum doctrina et acumine me superares; sed non poteram amicitiae Tuae recusare quidquam, et sperabam utilitatis ac voluptatis plurimum ex hoc communi studio poetae in me redundaturum. Sic illas Explicationes scripsimus ante hos novem annos editas, uno animo, eadem admiratione poetae ducti, quibus Tu quidem tantas doctrinae copias effudisti, ut post Scholia antiqua plus in hoc genere non sit ad Pindarum allatum a quoquam interprete. Neque tamen post haec deponebamus poetae studium; videbamus varias esse difficultates, quibus nondum satisfactum esset, et quemadmodum aliis acutioribus multa reliquissemus invenienda, sic etiam nobis sperabamus novas hic illic explicationes oblatum iri. Quum igitur ante aliquot annos editores celeberrimi Bibliothecae Graecae, quae Gothae paratur, a me postularent, ut Pindarum illustrandum suspicerem, simulque propter difficultates poetae benigne permitterent, ut meo more agerem et quae ad explicationem utilia iudicarem afferrem omnia, haud cunctanter etiam Tuo hortatu permotus promisi rem, et perfecissem prius opus susceptum, nisi valetudinis infirmitate in labore retardatus essem. Accipe nunc quid egerim. Primum editionem minorem sequutus sum, quam ante aliquot annos apud Weigelium edidisti limatissimam, servatis etiam metrorum schematis a Te confectis; sub textu autem annotationem criticam de meo posui, lectiones potiores indicans, quae ante Te habitae essent, atque etiam quae mihi adhuc emendatione egere viderentur. Commentarii autem, quem scripsi, haec ratio est: praemisi singulis carminibus Introductionem, in qua post historicas res indicatas primum argumentum narravi, idque plerumque prolixius, ut, quum versio Latina adiecta non sit huic editioni, ita eorum usibus quodammodo succurrerem, qui versionibus aegre carent; deinde vero summam sententiam

carminis explicare studui ad eamque singula revocavi. Quae res quum in maiore editione rarius a nobis facta esset, ego nunc magnam operam his quaestionibus impendi, quum explicationem universam sic clariorem et accuratiorem futuram intelligerem et artem poeticam Pindari penitius cognitum iri arbitrarer. Nec parvam utilitatem ex hoc labore cepi, qui sic multa didicerim, de quibus ante non cogitaveram. Introductioni explicationem subiectam vides, ubi et verba constructionesque illustravi et sententias historicis mythicisque rebus allatis, ac quae a Te explicata iam erant breviter indicavi ad Tuas Explicationes lectorem relegans, alia ex meis addidi; nec praeterii, si quid in arte tractationis poeticae esset, quod observationem desiderare videretur, ceterum hoc spectans per totum Commentarium, ut et docti hic illic invenirent quibus uti possent, et minus versati in talibus lectores ne desiderarent quae iis necessaria essent, unde etiam de verborum significationibus constructionibusque grammaticis paulo plus dictum quam in maiore editione feceramus. Totam vero tractationem meam ad unam formam revocavi constanter, etiam sic perspicuitatem adiuturus. Post Epinicia etiam Fragmenta explicui, quae, quum ab Hermanno et a Te eximie emendata essent atque illustrata etiam hic illic Tuis maxime praeclaris observationibus, nondum tamen invenerant qui continuam interpretationem adhiberet, qua re si quid hic illic effectum est ad interiorem cognitionem harum reliquiarum, maxime laetabor, qui denuo intellexerim quantam in hoc genere iacturam fecerimus. Denique, ne de Excursibus dicam, Dissertationem ampliorem de ratione et arte poetica carminum Pindaricorum statim hic subiectam videbis, qua quid voluerim res ipsa Te docebit. Indices autem Ern. Frid. Wüstemannus confecit, qui, quum olim inter auditores meos fuisset, rogatus, quo est in me animo, statim annuit et suscepit licet taedii plenum negotium, perfecitque, ut speraveram, optime. Ago viro doctissimo ex animo gratias. Iamque oratio eo deducta est, quo diu tendebat, ut Friderici Iacobsii et V. Ch. Fr. Rostii, editorum Bibliothecae Graecae celeberrimorum, nomina laudare possim, qui non parcentes tem-

pori attentissime perlegerunt omnia et examinarunt, antequam typis traderentur, atque etiam annotationes ex suis copiis addiderunt. Utinam Deus venerabili seni quam diutissime vitam viresque conservet, qui tot tantisque virtutibus senectutem suam ornat, et indefessus suis eruditissimis operibus antiquitatis studia adiuvat aliorumque opera curat, mihi vero cum Rostio doctissimo ita favet, ut nunquam solvere possim quantum debeo. Sed his perlectis unum nomen quaerere Te sentio nondum memoratum, Carolum Odofredum Müllerum dico; nosti enim quam familiariter utar candidissimo et eruditissimo viro, qui nunquam a me discedit, quin didicerim aliquid. Scias igitur etiam huic multum debere Pindarum, quum promptus esset ad explorandum ubicunque operam eius desiderabam, nec dicere possum quam multa praeterea e sermonibus eius hauserim Thebano poetae utilia. Sed ne haec quidem omnia sunt; addidit etiam tabulas duas geographicas, quibus Olympiam et Delphos cum valle peritissime adumbravit. Habes nunc, Vir coniunctissime, quae narrare Tibi debebam; utinam etiam ipse liber propius inspectus Tibi ne displiceat; quantum enim iudicium Tuum apud me valeat, etiam nuper denuo vidisti, quum huc venisses et quotidie sermones haberemus de studiis nostris. Redi mox iterum; mirifice delector praesentia Tua, ut Welckeri, et erigor animo. Deus autem faxit, ut quae mihi negata est firmior valetudo Tibi maneat quam diutissime, possisque rite perficere omnia, quae ad antiquitatem illustrandam meditaris. Vale.

AUGUSTO BOECKHIO S.

F. G. SCHNEIDEWIN.

Vixdum Martiale de manibus deposito paullulum me colligere inceperam et ab improbo labore requiescere, quum subito ab omni alia cogitatione avocatus sum et ad Pindarum traductus, ἀπ' ὄνου ἐφ' ἵππον, ut est in proverbio. Etenim clarissimi editores Bibliothecae Graecae a me petierunt, ut Dissenianae editionis instaurandae curam susciperem. Ego vero quo minus honorificae optimorum virorum voluntati adversarer, graves caussae obstiterunt. Nam et ab ineunte aetate poetam Thebanum admiratus studium carminum, quo quidem ad reliquos poetas lyricos perscrutandos concitatus essem, nunquam plane intermiseram et pietatem Dissenio nostro debitam laesurus videbar, si hunc librum cuivis potius alii refingendum reliquissem. Accepta igitur condicione quomodo in re gerenda versatus sim, Tibi, A. Boeckhi, breviter narrabo.

De omni Dissenii opera ut diversa et fuerint et sint hominum iudicia, hoc neminem fugit, sagacissimum virum, quum totum sese in interpretandi suavitatem immersisset et in eruendam artem summi poetae omnes nervos ingenii intendisset, crisin verborum haud pari diligentia amplexum esse. Acquievit enim fere in Tua recensione neque per

notulas satis constanter lectorem docuit, quid ex libris esset haustum, quid e quorum hominum doctorum coniectura profectum. Quamobrem nihil ego antiquius habui, quam ut aequali cura pertractarem quae ad crisin divinorum carminum pertinerent. Primum enim Tuum secutus exemplum Heynianam lectionis diversitatem, hoc est vulgatam, in margine perscripsi; in annotatione critica fontes scripturae breviter indicavi, ut nullo negotio perspici posset, vel quantum praeter mutatam a Te versuum descriptionem promota ars ex illa aetate esset, vel singulae emendationes cuius potissimum acumini deberentur. Deinde operam dedi, ut et memorabiliores scripturas codicum accurate annotarem et scholiorum testimonia gravissima paullo constantius colligerem, quam antehac factum erat, denique locos a veteribus scriptoribus citatos diligenter respicerem. Codicum nondum exploratorum subsidiis carui: Gottingensem librum interdum non sine fructu denuo inspexi.

Praeterea, id quod Te non nolle scirem, in conformandis verbis poetae meum iudicium secutus haud raro a Te discessi. In quo ego libere versatus sum, a licentia et temeritate cavi. Maxime illud mihi vitasse videor, ne pro incertis reponerem incerta. Nam quamvis Tu potissimum, A. Boeckhi, post praeclaras God. Hermanni curas ad certa praecepta artis verba poetae exegisses emendationisque quandam normam praescripsisses, tamen iniuriam facturus eram et Tibi et eruditis, qui post Te studia sua ad Pindarum contulerunt, si paratis ab illis frui noluissem. Igitur Hermanni, Ahrentis, Bergkii, aliorum copiis ita usus sum, ut de quarum veritate emendationum mihi persuasum esset, eas haud cunctanter Pindaro impertirem, reliquas in annotationem coniectas examini doctorum remitterem. Ita factum est, ut quem offero textum cum Tuis exemplaribus aliquantum discrepet. Maxime God. Hermanni acutissimis Emendationibus Pindaricis eximie adiutus sum, unde etiam plura in verborum contextum intulissem, nisi me ab novandi audacia iudicii Tui sobrietas

absterruisset. Eadem res in caussa est, cur Theodori Bergkii coniecturas, cari amici, quarum laetissima seges ipsi sponte succrescit, spreverim permultas. Vellem felicissimus coniector severior in semetipsum esset. Certe in emendando Pindaro non iis videtur corrigendi pruritum terminis cohibuisse, quos vel Tua prudentia vel condicio carminum fixit. Idem in scripturis codicum afferendis negligentius egit quam par fuerat. Sed felicissime quaedam invenit, quae ut potuerim ante publice editos poetas lyricos in communem usum convertere, factum est benignitate amici, qui singula folia sui exemplaris ad tempus mihi transmisit Cassellis. Simili beneficio dialectologus Ilfeldensis meus me devinxit, qui singulas plagulas libri de Dialecto Dorica mecum communicari iusserit, unde quanta in constituendam dialectum Pindari redundaverit utilitas quaevis paene pagina loquitur. Alia idem vel familiaribus sermonibus vel per epistolarum commercium admonuit. Singulas emendationes mihi tradiderunt alii; Welckerus autem noster, quem ex longinquis itineribus sospitem salvumque redisse ad Rhenum quam qui maxime laetor, copias exemplaris Dissenii manu annotati ultro misit, ex quo per hoc volumen pauca repetii, in altero daturus plura. Ceterum in afferendis meis ipsius coniecturis tenui modum nec nisi eas in ordinem orationis Pindaricae venire passus sum, quae dubitationibus vix fore obnoxiae viderentur.

Neque vero in annotanda periodo me continui, sed, id quod Dissenius facere noluerat, fragmentis etiam notabiliores scripturae discrepantias subieci, simul ubi Te ducem deseruissem indicavi. Quorum quaedam quod ex codicibus Parisinis paullo certius licuit corrigere, debetur id Friderici Duebneri singulari in me benevolentiae. Excursus Dissenii servavi integros neque fas putavi in disputationem operi praemissam falcem immittere. De meo praeter indicem notularum addidi brevem de vita rebusque poetae narrationem. In qua conscribenda elegantem libel-

lum Rud. Rauchensteinii Argoviae nuper emissum non fuisse ad manum est quod doleam: singulorum locorum observationes passim commemoratas in Addendis proposui.

Habes, A. Boeckhi, rationes operae meae breviter descriptas. Quae si Tibi Tuique similibus philologis non improbabitur, et vehementer laetabor et faciam sedulo, ut absolutis commentariis Martialis alacri animo alterum volumen aggrediar, periculosae plenum opus aleae. Tu interim Tibi ita persuade, Vir Summe, haec ad Te non ideo me scripsisse, quia Dissenius Tuus Tibi priorem editionem dedicasset, sed ita sentio, quaecunque de Pindaro hac aetate edantur, ea quodam iure ad Tui nominis clarorem alligari debere nec cuiquam, qui Tua immortalia merita de Pindaro deque universis studiis antiquitatis mente animoque comprehenderit, committendum esse, ut erga Te minus gratus fuisse videatur. Quodsi Tu opella mea Dissenii nostri, cuius caram imaginem in pectore infixam gero, memoriae non pessime consultum iudicaveris librumque redditum esse aliquanto utiliorem, suscepto muneri cumulate satisfecisse videbor.

Vale, Vir Summe, mihique, ut facis, favere perge.

Scribebam Gottingae die XVI. mensis Iunii MDCCCXLIII.

DE RATIONE POETICA CARMINUM PINDARICORUM ET DE INTERPRETATIONIS GENERE IIS ADHIBENDO *).

Proprium fuit classicae Graecorum artis, ut ratione ageret, non caeco impetu, quum tantum haberet hic populus cum sensu acumen coniunctum, ut etiam poeticus spiritus non obscuraret mentis *aciem*, sed concentu mirabili virium quae invenirent ingeniosissime simul revocarent ad clarissimas formas. Non sunt hic inanes, vagi, confusi, inexplicabiles sensus, quos complecti animo nequeas, sed quo penitius in intima compositionum penetres et quo subtilius eas examines, eo magis quam clare sint omnia cogitata sentis et quanta perfectione artis expressa. Quidquid subtile et elegans in rationibus sententiarum, in iunctura rerum, tenent callidissime; quid sit praeparare scite, transire suaviter, amplificare magnifice, tegere ingeniose, admonere decore, non possis melius discere

*) [Pretium erit contulisse diversas hominum doctorum de Dissenii disputationibus sententias, G. Hermanni Opuscc. VII. p. 18 seqq., A. Boeckhii Annalibus Litterar. Berolin. 1830. II. p. 599 seqq., F. G. Welckeri Musei Rhenani Vol. I. anni 1832. p. 461 seqq. et in egregia commentatione de consilio aliquot carminum Pindaricorum ibid. Vol. II. anni 1833 p. 364 seqq., denique Fr. Thierschii admonitiones in Actis Academiae Monacens. Vol. II, I. p. 50 seqq.

Contra obtrectatores eiusmodi quaestionum difficillimarum multisque taediosarum, sed ad persentiscendam artem poetae valde necessariarum Dissenii praecepta dilucide explicatis rationibus praeclare tuitus est C. O. Muellerus Praefatione Dissenii Opusculorum p. XLIX seqq. SCH.]

aliunde, nec fuit gens, quae in tractatione et inventione tam singulare acumen tamque mirificum iudicium ostenderet quam Graeci. Quae res quum in aliis plurimis scriptoribus luculenter apparet, tum in Pindaro, a cuius intelligentia longe olim abfuerunt qui caeco impetu abreptum in alia omnia abire putarunt, sive imperfectam talem rationem dicerent sive admirarentur et veri ingenii documentum haberent. Sed hoc errore vix est hodie qui teneatur, postquam de universa poesios Graecae ratione rectius iudicari coeptum est, etsi quantam infra ostendam in hoc poeta artem fuisse non omnes in animum induxerint. Eximie vero viam nobis munierunt imprimis Friderici Iacobsii et Friderici Thierschii praeclarae disputationes, quarum hic in Praefatione ad Versionem Germanicam poetae, ille in Additamentis ad Sulzerum ita de Pindari arte egit, ut permulta monita et explicata habeamus egregie, nec possit magnificentia horum carminum incognita esse cuiquam, qui ista legerit. Nec minus in Boeckhii editione qui attenderit multa ab editore Berolinensi hic illic notata videbit acute, et a Muellero in libro de Doriensibus. Quae omnia hic repetere non est animus, licet nota ea velim omnibus, qui ad Pindari lectionem accedant; sed addere potius his constitui alia, quae ipse diuturniore usu observasse mihi videor. In qua re ita versabor, ut ad tria capita omnem disputationem revocans simul sic interpretationis genus in Commentario adhibitum illustrem et confirmem. Dicam vero primum de sententiis summis, quae his carminibus subiectae, deinde de tractatione argumenti, denique de dispositione partium.

DE SENTENTIARUM RATIONE, QUAE EPINICIIS SUBIECTAE.

Quum omne carmen summa aliqua sententia (Grundgedanken) contineatur toti subiecta, unde singulae in eo positae partes pendeant, Epiniciorum Pindaricorum rationem exploraturis prima et maxima ante alia omnia offertur haec quaestio, quales sint et quomodo compositae summae carminum sententiae in hoc genere poesios. De qua re iam videamus. Sunt haec carmina victoriis scripta e ludorum certaminibus reportatis; victoriae igitur ludicrae laus inesse debet, non dico in carmine unoquoque, quod per se patet, sed in ipsa summa cuiusque sententia, veluti in Hymnis dei laus fundamentum est aut in Threnis querela de mortuo, nec dici posset Epinicium carmen, a cuius fundamento victoriae ludicrae laus abesset. Tamen opus non erat, ut totum carmen ea re occu-

paretur, quod rarissime factum; sed quum vel simplex vel composita sit sententia summa, victoriae laus plerumque pars est eius, adhibitis etiam aliis rebus multis ad fundamenta Epiniciorum componenda. Quae quidem res quales sint, mox videbimus; interim illud patet, talia ubique eligi debuisse, quae cum victoriae laude apte sociari et conflari potuerint in unam poeticam sententiam. Quare etiam sic a victoriae laude tanquam a principio proficisci debet disputatio nostra. Ut igitur ad hanc paulo propius accedamus, possunt, aio, victoriae ludicrae omnino duobus modis laudari, siquidem vel virtus, ἀρετή, praedicari potest, quae victoriam reportavit, vel decus et felicitas per victoriam a diis donata, εὐτυχία, quum nihil gloriosius et felicius haberetur quam vicisse in ludis publicis; atque haec observatio simplex viam nobis patefaciet ad omnium Epiniciorum fundamenta penitius perspicienda.

Dicemus primum de virtute. Est haec ἀνδρία victoris. Atque ἀνδρίαν pro themate poni par est maxime in luctatorum, pugilum, pancratiastarum, quinquertionum, cursorum armatorum victoriis, quorum certamina roboris et fortitudinis luculenta documenta sunt, idque factum in his carminibus, Ol. VIII. IX. XI. XIII. *Pyth.* VIII. IX. Nem. II. III. IV. V. VI. VII. X. Isthm. IV. V. VII., quorum omnium fundamenta tota aut ex parte fortitudinis laude continentur. Atque etiam simplicem cursum huc relatum videas Pyth. XI. et Nem. VIII. Sed curules per aurigam reportatae victoriae ab hoc loco alienae sunt; sin ipse victor sua manu rexit currum, laudari potest ἀνδρία, ut in Herodoto Thebano factum Isthm. I., qui saepissime certaverat et vicerat, et in Agesia Iamida Ol. VI., qui quum etiam bellator insignis esset, commode fortis et strenuus viri animus celebratur, non reformidans labores et pericula. Videbimus enim etiam postea cum ludicra virtute bellicam passim coniungi commode in unum. Postremo notandum est carmen Pyth. VI., ubi poeta, quum Thrasybulus adolescens auriga pro patre Xenocrate vicisset, suaviter pietatem filii celebrat pro patre certantis, quod illic pulcrius esse sentis fortitudinis laude. Atque ita vides quod dixi, posse primum harum victoriarum laudem sic tractari, ut virtus canatur victrix, quae fere ἀνδρία est, nisi quod Pyth. VI. ob indicatam causam pietas substituta, et alia ratio Pyth. I. deprehenditur mox explicanda. Sed raro tamen unius huius virtutis laude totum carmen occupatur, ut factum Ol. IX. Nem. II. et Isthm. V. In carmine priore Epharmostus laudatur luctator

plane singularis, in omnibus sacris ludis clarus, cuius ἀνδρίαν divinitus insitam dicit poeta, atque etiam fabulis illustrat. Similiter Isthm. V., quod carmen Lamponis filiis Aeginetae et maxime iuniori Phylacidae dicatum, omnia ad fortitudinem puerorum ornandam pertinent, quae etiam futurae Olympicae victoriae spem praebeat. De Nem. II. non est quod dicam. Sed haec pauca exempla sunt; plerumque alia additur a poeta virtus, quae vel adsit una cum fortitudine vel adesse debeat et commendetur, atque ita ad compositas accedimus sententias, quae duarum virtutum cardinalium laudem coniunctam habent. Sic Ol. XIII. in Corinthi laude duo proponuntur coniuncta, ad quae totum carmen revocatur, fortitudo civium proeliis ludicrisque victoriis plurimis spectata et ingenii prudentia, sollertia, elegantia (das Tapfere und Kluge). Porro Nem. III. vis et fortitudo per tres vitae aetates excellens componitur cum sapientia senili. Atque ut ad alia pergam, Ol. VIII. pietas iustitiaque cum fortitudine in Aeginetis praedicatur, ut Isthm. VII. fortitudo cum iustitia et pacifica mente. In carmine Nem. X. qui canitur Theaeus luctator est eximius admirabili robore virium idemque mollioribus fraterni amoris sensibus indulget, ut ego explicui; Ol. V. autem in Psaumide certatore labor strenuus laudatur et sumptus liberaliter impensi. Denique non minus suaviter σωφροσύνη, moderatio, modestia cum fortitudine componitur, ut ter poeta in carminibus adolescentibus scriptis fecit, Pyth. IX. Nem. V. et Pyth. XI., atque in prioribus specialiter castitatem et pudicitiam amoris commendat, in tertio autem carmine ad politicam moderationem et modestiam hortatur, dissuadens insolentiam et ὕβριν, laudansque Castorum et Iolai ἀνδρίαν a violentia et superbia intactam. Ac modestia etiam Midae Pyth. XII. commendatur, virtus tamen ibi non fortitudo est, sed peritia artis auleticae. Succedat alia ratio. In iis quae explicui exemplis componitur ἀνδρία ludicra cum alia quadam ingeniosiore, leniore, pulcriore virtute, ut sollertia, pietate, iustitia, moderatione; bellica autem laus si qua est, coniungitur cum gymnica in unum, ut Ol. XIII. bellica et ludicra fortitudo pro una est, quae opponitur sollertiae mentis. Sunt vero etiam carmina, ubi distinguitur gymnica virtus a bellica, et oppositione pacis et belli summa sententia continetur, ut Pyth. VIII. et Isthm. IV. Aegina ludicris bellicisque victoriis clara laudatur, similiterque Isthm. I. Thebarum urbs, ut videtur; in quo nexu etiam poesis et gymnastica coniunctim ut pacis artes bellicae fortitudini opponi possunt, quemadmodum in Fragmento Isthm. IV. fecit, quae aliis in locis

separantur et sibi opponuntur tanquam Mars et Calliope (Ol. XI, 14. 15. X, 19.). Atque ita accedimus ad carmen Pyth. I. Quum Hiero paulo ante Etruscos ad Cumas vicisset, ut prius Carthaginienses cum fratribus ad Himeram, idemque Aetnam urbem condidisset Doricis institutis et legibus, nunc autem in Pythiis curulem victoriam tulisset, his omnibus poeta eximie sic utitur, ut regem et bellicosum et pacis instituta artesque colentem laudet, qui urbes condat et ludicra certamina cantusque epinicios amet, alio vero tempore procliis fuderit hostes. Inest igitur etiam hic ludicrae victoriae laus ut pars in summa sententia, neque tamen ἀνδρία ludicra laudatur, quod non poterat fieri in victoria per aurigam reportata, sed quum etiam bella regis canenda essent, scite ad pacis artium amorem victoria curulis revocatur coniungiturque cum Aetnae recens conditae laude, quo facto praeclarum illud regis exemplum exsistit in Commentario a me explicatum, in quo regiae maiestatis severitas et bellica fortitudo coniuncta est cum pacificis moribus, cum iustitia, lenitate, musices amore ceterisque mitioribus sensibus. Denique dico de carmine Isthm. II. in Xenocratem scripto pluribus victoriis curulibus ornatum, qui quum largis sacrificiis deos coleret et hospites benignissime exciperet, etiam equos alendi studium ad hoc genus laudis refertur, et quum praeterea iustus ac mitis esset in cives, exsistit nova societas virtutum, iustitiae et munificentiae in optimis quibusque rebus. Atque haec hactenus. — Restant alia nonnulla carmina recensenda, ubi non solae virtutum laudes sunt, ut in antecedentibus omnibus, sed cum alia re victrix virtus deprehenditur a poeta coniuncta. Tale est primum Nem. VI., in quo virtus cum defectu virtutis componitur. Erat Bassidarum gens in Aegina pugilatu per totam Graeciam celeberrima, tamen etiam in hac Herculea gente imbecillitas humana conspiciebatur luculenter, quiescente et cessante alternis robore gymnico eius. Hinc Pindarus et similes homines esse diis et dissimiles maximopere canit exhibetque ἀνδρίας summae laudem cum imbecillitate humana coniunctam. Alia ratio in sequentibus est. Ol. XI. Agesidamus celebratur, pugilatu qui olim vicerat puer in Olympia, carmen autem tum non tulerat promissum, quod quum poeta longo tempore post redeuntibus aliquando victoriae sollemnibus mitteret, pulcra inventione victoriis, ne obscurentur, sacro ritu cantum et epinicia deberi docet, proponens, ut vides, duo, quae debeant esse coniuncta, res gestas et νῶμον. Simile est Nem. IV., ubi Timasarchi luctatoris virtus laudatur, quum vero graviter attrito

corpore victoria reportata esset, simul lenimen laborum per carminum laudem afferre se dicit, et in fine post alias victorias alios illi dulces honores amoris auguratur. Sic cum fortitudine recreationem habes et compensationem laborum propositam. Nem. VII. Sogenis quinquertionis tractatur ἀνδρία, qui quum inimicos et obtrectatores haberet, genuinae virtutis praestantiam ostenditur aeterno honore a diis ornari, Musa Sogeni, qui carmen quaesivit speculum virtutis futurum, nunc pretiosissimam et durabilem maxime coronam parante, calumniis inimicorum diuturniorem. Canitur igitur hic virtus laudis et honoris praemio indelebili decorata. Diversum est et tamen simile Nem. VIII., ubi cum virtute fortuna adversa et secunda virtutis composita. Quum enim Athenienses Aeginam tum expugnare conarentur, quod etiam factum, poeta invidiam pessimam exagitat, quae olim Aiacis virtutem invaserit, nunc autem insulae praeclara decora delere cupiat; cui tristi malo eximia inventione amoris iucundius augurium opponit, ostendens Dinidi adolescenti coniugii futuri gaudia, insulae autem exterorum amorem et benevolentiam, fato ei debitam. Sic igitur virtus laborat invidiae malo, praemium vero et compensationem laborum amorem habebit. Claudat agmen carmen Ol. VI., ubi in altera parte sententiae ὄλβος laudatur Iamidarum et Agesiae, virtute ortus, in altera vero societas duarum virtutum, quum Agesias vaticinandi arti genti suae ab Apolline insitae fortitudinem adderet victor Olympiae et bellator strenuus. Habes cum virtutibus optimis ὄλβον coniunctum. Atque haec hactenus.

Accedimus ad alteram partem huius capitis. Vidimus virtutem laudatam in victoria; quum vero victoriae adeptio simul laetissima et felicissima res haberetur, quae Graeco homini et urbi contingere posset, plurimumque decoris et gloriae afferret, nascitur sic altera ratio laudis, de qua nunc videbimus. Proprium huius generis est, quod sola per se laus felicitatis quum non placeret Graecis, sed superba videretur et insolens, non simplex, sed composita deprehenditur sententia in omnibus quae huius loci sunt carminibus; nam etiam in paucis brevioribus, ubi simplex primo adspectu videtur esse, subest tamen composita. Sic Ol. XIV. Gratiis Orchomeni deabus honos habetur, quod decus victoriae Asopicho puero dederint, Ol. XII. autem poeta in Fortunae potentia celebranda versatur, sine qua nec Himera tyranno liberata esset Thrasydaeo, nec Ergoteles cursor coronas e sacris ludis haberet. Iam facile sentis, si diis gratiae agantur pro dono victoriae, in eo pietatem et modestiam placere cum lauda-

tione coronae coniunctam. In ceteris vero carminibus omnibus huius generis etiam manifestior est duplex in unam conflata sententia. De quo iam explicandum. Ac primum quidem decus coronae aut solum adest aut alia praeterea adsunt fortunae dona, ut militaris gloria, divitiae, regia potentia, origo illustris, quibus coniunctis exsistat ὄλβος victoris canendus. Iam cum ὄλβῳ proponi scias virtutem aliquam, ut sapientiam, pietatem, modestiam et moderationem, quae vel adsit vel adesse debeat et commendetur; nam id demum summum est cum talibus virtutibus coniunctum habere ὄλβον; sine iis invidia oritur hominum et deorum. Videamus exempla. Ducat agmen carmen Isthm. III., ubi Cleonymidae Thebani canuntur, qui genere nobiles, opulenti, bello spectati atque etiam ludicris coronis aliquoties ornati semper alieni manserant a superbia et insolentia, unde, iis licet etiam adversa saepius accidissent, firma tamen stetit fortuna per saeculorum decursum, nunc novis coronis aucta. Est igitur thema carminis praestantia et diuturnitas fortunae cum modestia coniunctae. Et Cleonymidae quidem habebant modestiam, plerumque vero commendatur, ut adsit, et dissuadetur ὕβρις. Sic Pyth. X. Phriciae Thessali fortuna eximia praedicatur, qui genere nobilissimus et opibus fortunatus quum ipse victorias praecipuas ludicras reportaverit, nunc etiam filium videat tenera aetate victorem, atque ita assequutus sit quantum homo assequi possit. Idem vero monetur diis omnia deberi et mutari posse fortunam, nisi pietas simul adsit. Carmen Nem. IX. in Chromium Syracusanum est, regiae familiae affinem. Hic vir opulentus et gloria militari maxima quum nunc etiam ludicra ornamenta haberet, frui dicitur admirabili felicitate. Tamen non minor erat ambitio principum Syracusanorum, et quum iterum bellum meditarentur, poeta hoc dissuadet maximopere et moderationem commendat, ne deorum ira excitetur. Carmine Nem. XI. Aristagoras Tenedius monetur, ut a superbia abstineat et tyrannidem ne affectet, qui opulentus, formae pulcritudine insignis et in certaminibus multis victor tum etiam magistratu summo insulae ornabatur. Accedimus ad carmina Ol. I. et Pyth. II., Hieroni scripta. In priori significatur Hieronem cum regia potentia maxima virtutibusque pulcris Neptuni favorem habere eximium, qui eum equestri studio imbuerit et nunc victoriam equestrem in Olympico certamine dederit, omnium ludorum celeberrimo. Sed quum rex etiam curulem meditaretur, ut potiatur hoc decore, poeta simul ad pietatem hortatur et superbiae poenas proponit, ad quam inclinabat Hiero.

Sic cum felicitatis laude vides pietatis et modestiae admonitionem coniunctam. In carmine Pyth. II. bellicam ludicramque gloriam, divitias, potentiam regiam Hieronis laudat; sed cum ὄλβῳ singulari sapientiam coniunctam vult, a qua tum maxime aberrabat rex, monetque, ne crudelitate et cupiditatibus pravis in deorum benefactorum iram incurrat. Denique similia sunt carmina Pyth. IV. et V., Arcesilao, Cyrenarum regi, scripta. In quinto praestantia ὄλβου cum virtutibus coniuncti canitur. Et ὄλβον quidem intellige divitias, potentiam regiam totamque a maioribus traditam fortunam, ad quam nunc etiam Pythia victoria accedit. Hunc ὄλβον virtutibus multis ornabat rex, qui consilio validus, fortis ac strenuus, musicarum artium et ludicrorum certaminum peritus esset. Idem vero ad superbiam inclinabat, nec diis quantum deberet semper recordans, nec hominum de se merita ubique agnoscens. Quare quum etiam Olympicam victoriam meditaretur, admonitio pietatis et gratiarum amicis aurigaeque referendarum admixta est laudi. Indicantur igitur quas habeat rex et quas habere debeat virtutes ὄλβου socias. Denique in Pythio quarto primum regia dignitas laudatur Battiadarum et Arcesilai Apollini maxime debita, qui nunc etiam victoriam Pythiam addidit, deinde vero gravissime commendatur lenitas et clementia, quum in turbis civilibus antea ortis iracundius saeviisset rex in principes quosdam viros et perditum iret regnum. Iterum vides cum fortuna moderationem laudari coniungendam. Atque haec quidem de his. Sunt vero in hoc genere, quod explicamus, etiam aliae quaedam suaves rationes. Primum enim victoriae decus etiam praemium dici potest virtutum, quae in victore sint. Tale est carmen Ol. III., ubi Theronis corona praemium pietatis dicitur a Tyndaridis datum pro cultu studiosissimo, dignitas autem coronae mythica narratione illustratur. Sic enim nunc clarius explicuerim sensum illius carminis. Sed magnificentius exemplum huius rationis est Nemeaeum primum. Laudatur ibi in Chromio optimarum virtutum societas, prudentiae in divitiarum usu conspicuae et fortitudinis bellicae; corona autem Nemeaea et, quam auguratur poeta, Olympica praemium virtutum est; fruetur, ait, Chromius placida post labores vita ludicrorum certaminum coronis summis ornata. Atque attendas velim ad ornatum compositionis. Diximus supra de coniunctionibus duarum virtutum; hoc genus etiam hic adhibuit; sed quum supra explicatis in carminibus universum fundamentum duarum virtutum laude contineatur, hoc loco altera pars sententiae victoriae praedicatio est, altera duas virtutes com-

plectitur. Satis de hoc; pergo ad ultimam in hoc genere rationem. Potest victoriae adeptio etiam pro consolatione esse malorum, quae antecesserunt; atque etiam huius rationis aliquot carmina exstant. Isthm. VI. scriptum videtur post proelium ad Oenophyta, quo graviter afflicti erant Thebani. Huic calamitati opponit poeta prisca ornamenta urbis et recentem victoriam Strepsiadae, ut documenta favoris deorum et solatia ac fomenta maeroris, monstratque novam coronam, si modestia adsit. Subiicio sententiam carminis Pyth. III. Ibi monetur Hiero, quum dii bina mala dent uno cum bono, ut morbum et filiae mortem aequo animo ferens consoletur tristitiam usu boni, quod habeat, quam aptissimo et laetissimo, opulentia regia, victoriis ludicris reportandis et comissationibus epiniciis poetarum adhibenda, id quod etiam faciat. Sed magnificentius hoc nomine nihil carmine Ol. II. Quae prisco fato in gente Cadmi constituta erat vicissitudo memorabilis adversarum et secundarum rerum, hanc etiam in Theronis rebus, qui originem trahebat a Cadmidis, versari docet. Ac mala quae expertus erat domestica rex sunt fuga filiae e regno Hieronis et proditio, quam moliti erant propinqui Capys et Hippocrates. His opponuntur consolationis causa laeta illa, quae iam contigerunt et in posterum contingent, coronae Olympicae adeptio et futura beata vita post mortem cum aureis coronis. Neque tamen haberet Thero hanc malorum per secundas res compensationem, nisi etiam virtutes praeclarae in eo inessent, fortitudo bellica et iustitia liberalitasque singularis. Sic eximia inventione coniunctas hic vides duas rationes compositionis, quas modo vidimus; compensantur adversa secundis rebus, quae ipsae praemium sunt virtutum regiarum. Igitur quum duae partes sententiae sint, in altera societas virtutum cardinalium tractatur, in altera compensatio malorum per secunda, ut nunc etiam pars utraque sententiae composita sit, qui est summus in hoc genere ornatus. Restat Ol. VII., in quo carmine iterum fortuna victoriae cum adversa re composita est, sed alio modo atque ita, ut haec excusetur. Diagoras Rhodius pugil longe celeberrimus quum in Olympico certamine novum decus patriae reportaret, factum videtur infelici casu, ut unus ex adversariis pugilibus gravius vulneratus morerertur. Unde Pindarus ingeniosa inventione fatum Rhodi aeternum canit e decoribus et erroribus mirifice mixtum, siquidem quae magna et eximia ornamenta insulae contigerint, iis semper etiam casus quidam et errores iuncti fuerint praeter voluntatem commissi. Eandem rem in altera parte carminis aliter tractat ita, ut

cum fortitudine iustitiam viri laudet a violentia alieni. Est igitur tractatio duplex ad idem rediens; utraque sola per se integram sententiam habet et per se sola placet concinna membrorum duorum compositione.

Perlustratis carminibus omnibus observationes nonnullas addo. Igitur primum vides virtutes cardinales vulgo dictas per omnia Pindari carmina tractari, quae diu ante philosophos inde a priscis temporibus in religionibus, in fabulis, in legibus civitatum, in carminibus poetarum, in moribus et sensibus populi habebantur. Prima est quae toties in Epiniciis laudatur fortitudo, *ἀνδρία, ἀλκά, βία, τόλμα, σθένος, θράσος, ἀκμαὶ ἰσχύος θρασύπονοι, ἀρετὰ κατ' ἐξοχήν*, in robore corporis animique conspicua. Huius sunt *πόνοι, μόχθοι, ἔργα*. Est vel ludicra et in ludorum certaminibus versata, vel bellica, et vidimus nunc ludicram solam celebratam, nunc ludicram et bellicam coniunctam una notione comprehensam, nunc denique distinctas ambas, oppositis pacis bellique artibus. Succedat quae apud philosophos *φρόνησις* dicta, vulgo autem omnino complectitur mentis ingeniique vim et acumen, sollertiam, prudentiam, sapientiam, *φρήν, σύνεσις φρενῶν, μῆτις, βουλαί, σοφία* (das Verstandvolle, Kluge, Sinnige, Einsichtige). Huius est acute videre in quaque re, excogitare et invenire pulcra et ingeniosa, providere futura, intelligere ubique, quid sit optimum et verissimum, consilia recta capere (*καρπὸς φρενῶν*), etiam nosse se ipsum et rerum humanarum imbecillitatem, nec cupere stulte quae data non sint. Porro *σωφροσύνη*, temperantia, verecundia, modestia, moderatio, est quae modum tenet in omnibus et decorem, cupiditates cohibet, non affectat nimiam fortunam et a superbia insolentiaque abstinet, ut solent homines in prosperis rebus *ὑψίφρονες τὰ μανρὰ παπταίνειν, μεγαλανορίαις ἐμβαίνειν*, et ad *κόρον* et *ὕβριν* inclinare. Sic haec virtus interdum eodem redit cum *σοφίᾳ*, ut fit in rebus humanis, potestque non semel sapientia et moderatio dici in eadem re, nisi quod *σοφίας* nomen fere senioribus, *σωφροσύνης* iunioribus videtur accommodatius. Denique iustitia, *δίκα*, vulgo *δικαιοσύνη*, dicitur, si suum cuique tribuas, pie colas deos, in homines mitis et aequus sis et abstineas vi, crudelitate, saevitia, atque etiam bonitatis, benevolentiae et amoris sensus huc revocabant veteres. Ceterum pertinet eodem, ut per se patet, etiam *ἡσυχία, εὐνομία, Θέμις* in civitatibus saepe laudata, quod *ὑπὸ στάθμᾳ νέμεσθαι* est dictum Fragm. IV. Isthm. Sunt vero alia religione et a diis praescripta, alia legibus et politico iure; illa *θέμις*, haec *δίκη* dicitur proprie (cf. ad Fragmen-

tum citatum). — Iam harum virtutum pulcherrimas compositiones vidimus, quarum ratio haec erat, ut opposita coniungerentur maxime, acutum et forte, robur et prudentia, ἔργα καὶ βουλαί, porro fortitudo cum verecundia, modestia, moderatione, aut cum pietate, iustitia, benignitate, pacificis moribus et mollioribus sensibus amoris, atque etiam ubi in Xenocrate venerabilis dignitas iustitiae cum munificentia et liberalitate componitur, non desideraveris oppositionis vim. Omitto alia breviter nec per totum carmen laudata, ut prudentia cum iustitia Nem. X, 12., h. e. consilio valere et probe agere. Praeter has virtutum coniunctiones vidimus deinde in alio genere carminum ὄλβον, decora et ornamenta vitae composita cum virtutibus, eaque ratio duplex erat, siquidem nunc commendabantur hae virtutes fortunato victori, quo maneret favor deorum, nunc quum adessent, felicitatem aut laudes poesios pro praemio habebant et compensatione laborum. Denique pauca alia sunt, ubi consolatio agitur et decora fortunae adversis rebus opponuntur. Est igitur satis clarum, opinor, quales sint sententiae Epiniciis subiectae. Sunt omnes ethicae, ac simplices quidem nonnisi in paucis carminibus, ut ego censeo; cetera enim omnia compositas habent ex duobus membris; atque in quibusdam carminibus eximio ornatu etiam membra sententiae sive alterutrum sive ambo composita vidimus ex duabus rebus. Victoriae autem ludicrae laus, ut supra dixi, inest ubique, quemadmodum postulabat Epiniciorum ratio. Sunt porro hae compositiones tales, ut non vi contineantur duo quae composita membra, quemadmodum quae specie conspirant, intus vero dissident, sed suapte natura congruunt et coeunt, in unum quasi debeant coniungi, simulque totum ubique efficiunt in suo genere absolutum, cui nihil desit. Quid enim deest ad perfectam speciem absolutamque sententiam, ubi consilium cum fortitudine, robur cum modestia aut iustitia, bellum cum pace componitur, ubi fortuna virtutibus ornatur, virtus post labores requie fruitur beatissima, res adversae consolationem habent per secundas? Nec concentus rerum cogitari potest perfectior nec plenior sententia; ut in artis operibus pulcherrima convenientia partium delectat, sic apud Pindarum in his rebus, quas ubique tam scite et venuste componit etiam ex compositis compositas, ut artificem videas longe exercitatissimum. Atque haec est intima horum Epiniciorum pulcritudo atque praestantia, in ipsis fundamentis carminum posita atque inde tanquam anima per corpus diffusa in omnes partes, quemadmodum omnis poematis prima laus est, si sententia nititur vere poetica, sana,

pulcra, ingeniosa, sublimi, et frustra undequaque rerum et verborum ornamenta adsciscas, fundamentum ubi intus nullum sit aut cassum et inane. Quanquam vulgo multi singulorum locorum luminibus capiuntur, altius penetrare in intima compositionum non opus habent. Pindarus vero, quo erat ingenio, non solum vere poetica, sed etiam aptissima personis, locis, temporibus posuit ubique carminum fundamenta, nec quidquam in hoc genere probavit, quod non simul praesentibus rebus plane conveniret atque inde ductum esset: quae est altera laus lyricae poesios et horum Epiniciorum. Hoc tamen ut pluribus probem non est opus post ea, quae in Introductionibus ad carmina atque etiam supra iterum exposita sunt; non pauca in Scholiis tradita habemus, alia Pindarus ipse indicat, interdum quidem brevissime, ut attenta lectione opus sit, veluti ubi novae victoriae agitantur, quo tamen referendae sunt pietatis et modestiae admonitiones in carminibus Ol. I. Pyth. V. Isthm. VI. et Bellerophontis fabula Ol. XIII. Denique alia coniectura suppleta videbis a Boeckhio aut a me facili nec longe petita; ut nullum carmen exstet, cuius ratio plane inexplicabilis sit. Ac monuit dudum ante nos etiam Iacobsius in Additamentis ad Sulzerum, qui semel Pindari artem perspexerit, eum non dubitaturum ibi quoque ratione egisse poetam, ubi ex antiquitate nihil traditum habeamus, quod causas dictorum explicet.

DE TRACTATIONE ARGUMENTI.

Sententia carminis explicatur directa oratione et fabulis; de utroque genere dicemus singulatim.

I. DE DIRECTA TRACTATIONE.

Fabulis tecta continetur laus vel admonitio, directa oratio ipsam rem significat et cursum carminis ut plurimum regit; hac igitur quid dicat Pindarus, ante omnia quaerere debet interpres. Ac primum quidem, ut hinc ordiar, quoniam victoria est, quae canitur, praeter victoris nomen necessario in quovis Epinicio etiam locus nominari debet, ubi corona parta; qua observatione ductus Boeckhius optime vidit Pyth. II. Thebis reportatam victoriam spectari, quum aliud nomen in carmine non exstet, ac plerumque aut in prooemio aut statim post prooemium loci nomen indicatur. Inest vero vel in ipsis nominibus sacrorum ludorum satis magna laus, ut rarissime haec amplius illustrata videas, nec nisi in carminibus peregre missis, Ol. I. III. XI. Pyth. V., ubi iucundiora talia. Sed praeter locum etiam genus certaminis indicari

debet, lucta fuerit an pugilatus, pancratium, quinquertium, curulis victoria, alia, quod non factum Ol. XIV. brevissimo carmine. Nam talia quidem historica fundamenta sunt, quibus hymnus Epinicius nititur, nec definita sit laus victoriae aliter. Denique etiam deus ludorum pulcre institutum est a poeta ut fere ubique laudetur, quod bis neglectum video, Pyth. XII. Isthm. IV., peculiares, puto, ob causas; atque interdum fabulis simul inest dei laus, ut Ol. III. Pyth. III. IX. Nem. V. VIII. Isthm. VII., plerumque vero directa oratione tractatur, suaviter nunc hoc nunc illo modo illata. Haec quidem de his; ad res ipsas propius accedimus. Sunt autem laudes, admonitiones, preces, quae oratione directa tractantur, de quibus rebus nunc videndum.

Atque ut primum de laude virtutis ludicrae exponam, illustratur haec maxime ex rebus gestis victoris et familiae gentisque, si haec gloria et fortuna simili excellit. Sic primum robur et dexteritas victoris in certamine probata laudatur Ol. VIII, 67. Pyth. VIII, 81. Ol. IX, 91. Nem. III, 16. Isthm. III, 63.; nec tacetur etiam, si quid adversi accidit, ut Ol. XI, 15. Nem. IV, 32., quod victoria in laudem verterit; memoratur denique suaviter etiam formae pulcritudo interdum cum fortitudine, ut Ol. VIII, 19. IX, 94. XI, 100. Isthm. VI, 22. al.; sed rariora tamen sunt haec quidem et multo minus adhibita ornamenta omnia, quam exspectaveris in Epinicio carmine, ac frustra hic quaeras descriptiones luctae aut pancratii longiores variosque modos certaminum expositos, quae res largam dicendi copiam praebere potuisset. Nimirum Epinicius hymnus talia breviter tractat et summatim, quorum uberior et verbosior descriptio aliena ab eius magnificentia; at in Hyporchematis, Encomiis, Scoliis plura huiusmodi lecta crediderim, quemadmodum etiam equorum curruumque ampliores laudes; cf. Nem. IX. fin. et quae ad Fragmenta diximus. Illud vero maxime hic moris est, ubi plures victoriae a victore aut eius familia et gente reportatae, ut nominatim memorentur, atque hoc genus laudis in plurimis carminibus tractatum reperies. Interdum oratio simplicissima est, ut nihil nisi ipsa nomina locorum legas, nullo alio ornatu admixto, veluti Ol. XIII. fin., in aliis maior deprehenditur varietas dicendi, imprimisque ornate tractatus est locus Nem. X, 25 seqq. Verum ais: cur tantopere favet hymnus Epinicius his enumerationibus, quae vulgo videntur ieiunae, ut plerumque multos versus impleant? Quia vere magnifica est tot ludorum per Graeciam enumeratio, tot praemiorum tot diis debita reportatio, ut directa oratio vix habeat quibus magis ornet

victorem. Quam enim aliam vim habent hae victorum, patrum, avunculorum, patruorum, avorum, maiorum denique memoratae res gestae, quam ut δαίμων γενέθλιος, ut πότμος συγγενής in luce ponatur, qui nunc in victore denuo viguit? Ac ne de solis victoriis loquar, quum Nem. VII. Thearionis patris omnibus bonis ornata sors praedicatur aut Isthm. I. Asopodori post triste exsilium restituta antiqua prosperitas, etiam hoc eum in finem factum est, ut deorum favorem et fundamenta fortunae videamus, quibus filiorum praesentes successus nitantur. Haec enim omnia ut per se placent maximopere, ita ad victoris laudem augendam pertinent. Quo loco memorandae etiam magistrorum laudes sunt; quum enim suavi pietatis sensu institutum sit, ut, si pueri canantur, simul magistri laudentur, tamen etiam discipuli virtus sic declaratur luculentius, veluti Ol. VIII. Melesias magister, per quem triginta a discipulis variis coronae reportatae, non minima laus est Alcimedonti, aut Pytheae Menander claris ab Athenis Nem. V. Ac quum etiam ad defunctos in talibus carminibus nuntius deferatur, simul ab effectu laudari vides victoriam, quum manes quoque in Orco ea exhilarentur. Nam ab effectu quidem etiam Psaumidis victoria Ol. V. laudatur per totum carmen, quod patriae deos tutelares conatibus suis ornaverit vir praeclarus. Sed praeter ludicras res bella quoque et proelia memorari apud Pindarum videas, ubi quid illustrius gestum, ut Hieronis pugnas adversus Etruscos et Carthaginienses, servatos ab eodem Locros, pugnam Salaminiam in laude Aeginae et Lamponis filiorum, pugnam ad Helorum in laude Chromii, sed nusquam tamen haec multis verbis tractat, loquitur magnifice, sed breviter, iniucunda vero, ut proelium ad Plataeas Isthm. III., ad Oenophyta Isthm. VI., intestinum Theronis bellum adversus proditores, ubi memoranda sunt, nomina tacet. Atque haec quidem pleraque omnia ad ἀνδρίαν celebrandam pertinent, de qua satis dictum. Laudantur praeter eam etiam aliae multae virtutes breviter plerumque, de quibus nihil notandum habeo nisi unum: Ubi cum fortitudine componatur alia virtus, aut pari ambas dignitate haberi, aut pendere fortitudinis gloriam ex altera, ut Ol. VIII. Nem. X. Isthm. VII., ubi ea propter pietatem et iustitiam contingit. Quae ratio exquisita est. — Sed praeter virtutes etiam ὄλβον supra docui multis in carminibus laudari, cuius tamen nusquam obscurior tractatio est, modo singula a poeta posita in unum colligas. Nam ut poesis fert, orditur fere Pindarus ab uno aliquo primario fortunae decore, plerumque ab ipsa victoriae reportatione, interdum vero etiam ab alio, tum addit

cetera pertractatque omnia vel eodem loco vel alia in parte carminis. Sic Pyth. X. orsus a nobilitate mythica familiae victricis laudanda deinde ad victorias pergit, tum divitias addit, postremo ipse omnia una notione complexus generatim felicitatem familiae laudat, summum quae assequuta sit. Pyth. II. autem in principio cum bellica laude ludicram coronam praedicat, deinde v. 57. divitias, potentiam regiam, gloriam militarem amplius tractat. Nam illud quidem etiam non monitus vides, bellicas res propter δόξαν et κῦδος etiam in ὄλβου laude optime afferri, veluti etiam Nem. IX. factum, quemadmodum ceterae quoque virtutes in tali nexu inter decora et ornamenta fortunae afferuntur, ut Ol. I, 13. Gravius est monere ita fere tractari ὄλβον a poeta, ut divinitus significet eum datum et a deorum favore profectum; quae res ut veram laudem ὄλβου continet, cuius summus splendor in ipsa divina origine inest, sic etiam admonitiones iustitiae, pietatis et modestiae optime praeparat, quae cum ὄλβου laude coniungi solent apud Pindarum. Ita enim dissuadet immodestiam et superbiam, quod non humanis viribus, sed diis debeatur fortuna, et ingratus sit ferre fortunam qui nequeat. Sic v. c. Pyth. II, 7. deos Hieroni eximie faventes exhibens praeparare vult sequentes admonitiones mythicas, quemadmodum Pyth. X, 10. Apollinis laude posita, neque alia res Ol. I, 10., ubi chorus Iovem canere in Hieronis domo debet, statim hic significante poeta quod per totum carmen agit, favore et auxilio deorum decora vitae parari et conservari, quum superbia et insolentia amittantur. Vides praeclaro iudicio ὄλβου laudi non annexas extrinsecus admonitiones virtutum, sed derivatas ex ea, ut nihil est in sententiarum rationibus tam pulcrum, quod non assequutum sit Graecorum ingenium.

Sed quoniam de laudis tractatione dicentes paulatim ad alteram rerum partem, admonitiones dico, devenimus, amplius de ea re videamus. Primum igitur nusquam nude ponit admonitiones, sed cum laude miscet et inde ducit. Pyth. I, 80 seqq. post maximas laudes rerum gestarum abrumpens orationem, quia invida sit civium multitudo, tamen, ait, quoniam melior miseratione invidia, ne omitte pulcra, regna iuste et sis verax; in quo callide, ut vides, ab uno genere laudis ad aliud transit per vocem καλά. Mox etiam ad liberalitatem hortaturus Hieronem, serva, ait, indolem, quae praeclare in te viget. — Pyth. II, 72. postquam regis senilem sapientiam laudavit, per quem sine periculo dicere liceat, admonitiones ipsas orditur sic: Praesta te talem, qualis a natura factus es, tum assentatorum et susurronum pravas artes

exagitat, quibus obsequebatur Hiero. — Pyth. IV. fin. Arcesilai prudentiam laudans eumque medicum civitatis optimum dicens, sic hortatur, ut leni cura mala civitatis sanet. — Pyth. V. init. eundem postquam dixit virtute praeclara ornatum, pergit sapientes etiam permagnam bene ferre felicitatem, atque ita hortatur, ut pius sit rex et gratus erga aurigam amicosque. — Pyth. XI, 50. post laudatas victorias familiae victricis talia, ait, decora cupienda sunt divinitus data, nam iniusta et tyrannorum sors spernenda; e laudabili ipsius familiae exemplo contrarium dissuadens. — Nem. IX, 46. magnifica laude gloriae militaris ceteraeque fortunae probat satis esse Chromio felicitatis, nec quidquam ulterius cupiendum, quale genus admonitionis saepius habet, ut Ol. III. fin., Isthm. IV, 14. — Nem. XI, 33. laudans Aristagorae virtutem, quae orta e Pisandro et Melanippidis priscis, post alia interiecta tempora nunc in ipso laetius revixerit, ex hac ipsa vicissitudine viro honorifica observationes ducit de imbecillitate humana et quae sequuntur. Imprimis vero exquisita ratio est, ubi in laude rerum gestarum et felicitatis per preces pro incolumitate imbecillitatem rerum humanarum significat admonitionesque dat modestiae, ut Pyth. X, 17 seqq. et Pyth. VIII, 72 seqq., et hic quidem bis redit ad idem, interposita nova parte laudis, repetitque in fine etiam preces maiore cum vi singularem ob causam. Denique suavis etiam alia ratio est Isthm. VI, 39., ubi post memoratas proelii calamitates ad comissationem praesentem reversus, etiamnum commotus praeteritorum malorum recordatione metuensque ne redeant, modestus orat, ne quotidiana haec gaudia dii turbent, atque ita dissuadet maiora. Verum satis de his; vides mirum artificium tractationis (die feine Kunst die Ermahnung einzuleiten und zu motiviren). Alterum hoc est, quod secundae personae usum saepe evitans, ad suam personam quae aliis dicit revocat, ut Ol. III. fin. Pyth. III, 107 seqq. Pyth. XI, 50. Isthm. VI, 41., quae res etiam in laude aliquoties apte usurpata, Nem. I, 36. X, 39. Habet idem commodum tropicum genus dicendi usurpatum optime Pyth. IV, 263 seqq., atque etiam sententiae generales, ceterum per se in admonitionibus necessariae.

Diximus de laudibus et admonitionibus; addamus etiam de precibus verbum. Sunt preces non in omnibus carminibus, sed ibi fere, ubi peculiaris causa. Talis est ubi nova victoria agitatur, ut Ol. XIII, 24., collat. 103. (neque enim nunc dubito Xenophontem ipsum curule certamen adire voluisse), Pyth. V. fin. Nem. X, 29. Isthm. V, 16. Isthm. VI. fin. Deinde preces sunt in

metu periculorum, ut propter hostes Ol. VIII. fin. Pyth. VIII. fin., quo etiam supplicatio pertinet Nem. VIII, 12., aut quum invidia laborat victor, ut Ol. VI, 102. VII, 87. Nem. VII, 80 seqq. splendidissimo loco, denique in reditu per mare Ol. VI. fin. Nec minus aptae preces Ol. II, 12. pro Emmenidis nuper in discrimen adductis, porro Pyth. I, 29. 39., et Nem. IX, 28. pro Aetna urbe recens condita, et Ol. V, 17. pro Camarina nuper restituta et victore cive. Ac quum locis quoque ubique commodis ponantur preces, unum annoto hoc, etiam transitum ab una re ad aliam saepe suaviter per precationem fieri, ut Pyth. I, 39. Nem. IX, 28. a mythicis ad praesentia; Ol. XIII, 24. ab urbis laude ad Xenophontis laudem; nec minus suave artificium Ol. VII, 87. est, ubi post fortitudinis laudem ad iustitiam modestiamque viri venturus non ita dicit: Praeterea etiam iustus est Diagoras et a superbia alienus, quae maxime iniucunda in poesi esset iunctura, sed hoc modo: Iuppiter viro pugilatu gloriam consequuto des gratiam apud cives et exteros; nam alienus est a superbia. Sic non annexus est tantum ultimus locus antecedenti, sed innexus optime. Alias duae res etiam per interpositam sententiam generalem iunguntur, veluti Ol. II, 53. a praesenti decore victoriae ad futurae vitae felicitatem transiturus sententiam de opulentia virtute ornata interponit. Atque *ita saepius*. Qui dicendi arte delectantur etiam ad tales exquisitos modos attendant. Haec hactenus.

Dixi generatim de tractatione directa argumenti; addam pauca ad singulorum locorum quorundam rationem pertinentia. Primum enim sunt interdum duae res commixtae in eodem loco, quas distinguere iterumque coniungere debeas, ut formam tractationis perspicias. Ac de admonitione cum laude mixta supra explicui; nunc alia afferam. Ol. II, 83 seqq. redire debet poeta ex lege carminis ad Theronem et absolvere virtutis laudem in proocmio inceptam, idque facit; sed quum simul Simonidem et Bacchylidem castigare vellet, inde duxit formam loci pulcherrimi, ut post inferarum rerum et futurae vitae tractationem laetior esset et vividior ad praesentia reditus, et vix dubito tibiis eum cantatum, quum antea citharae sedatiores soni praevaluissent. In ipsa vero laude Theronis obiter observa, quum bellum intestinum significandum esset, quam decore dixerit, invidiam loquens improborum hominum et ingratorum, ipsam vero proditionem propinquorum, quae contra naturam esset, ne verbo quidem effatus. Sed haec quidem mythice indicata sunt. Verum redeo in viam. Ol. VI, 74 seqq. revertitur, ut debet, ad victoriae laudem absolvendam;

quum autem Agesias invidia laboraret, nunc ita tractat illam laudem, ut defensionem immisceat, rebus gestis probari dicens, quales simus, deinde Iovi Mercurioque a maioribus culto, non casui aliisve rebus ab inimicis forte iactatis, deberi monens victoriam. Ibidem in fine Syracusas Ortygiamque laudare debet, ut promiserat in prooemio, idque facit per Hieronis laudem; iterum vero invidiam respiciens et inimicitias Agesiae, simul metum futurorum ostendit de duarum ancorarum utilitate loquens. — Ol. VIII, 54. Melesiam magistrum laudare vult, ut moris; sed quum etiam hic invidia laboraret, ad defensionem revocat laudem. — Pyth. I, 29. Hieronis Aetnaei victoriam curulem laudare debet, quod ita facit, ut simul Aetnae urbi salutem et florem precetur a diis. Deinde v. 46. bellicas Hieronis res celebraturus, quum aegrotaret rex, ita haec tractat, ut exhilaret eum rerum gestarum commemoratione et constantiae admoneat. Denique v. 60 seqq. de condita recens Aetnaea civitate quum dicere debeat, simul filii Dinomenis laudem immiscet, qui tum regebat urbem. Non perspexeris tractationem huius carminis, si ad hoc Pindaricum artificium non attenderis. — Pyth. IX. v. 76 seqq. laudat, ut debet, victorias Telesicratis; quum autem hic, ut in Commentario probare studui, admisisset Thebis quod magnopere displiceret, simul iram adversariorum sedare poeta studet; quare ita rem tractat, ut ad publicam Thebarum laudem victorias viri in Graecia reportatas revocet et in rebus ad urbis laudem gestis privatas querelas ab adversariis coercitas velit. — Nem. IV, 13 seqq. ad Timasarchi pueri victorias accedit, sed, quum etiam patris defuncti memoriam, ut moris, recolere vellet, suaviter utrumque iungit ita, ut patrem, qui citharam tractaverat, nunc si viveret, saepe cantaturum fuisse dicat hunc hymnum victoriis filii scriptum, quas inde enumerat. — Nem. VII, 54 seqq. Thearionis fortunam laudat, quae res quam vim habeat in Sogenis laudem, supra monui; quum autem Thearioetiam obtrectatores haberet et poetam ipsum quoque male crederent quidem de Neoptolemi laude detraxisse, coniunctis Pindarus his rebus in laude Thearionis simul de obtrectatione et invidia verba facit suosque ipsius mores defendit. — Isthm. I, 40 seqq. ad Herodoti laudem absolvendam accedit, qui quum reprehensores haberet conatuum suorum, simul hos carpit. — Isthm. VII. initio victoriarum, quas Cleander reportaverit, laudem nuntiat; sed cum laetis sensibus etiam moerorem prodit ex terroribus belli Persici nuper depulsi non levem, quia non solum laudare vult Aeginetas in illo carmine, sed etiam commovere eorum

animos, ne deserant Thebas. Atque haec hactenus; non levis mihi videtur tota haec observatio ad explicationem Pindari. Res autem maxime lyrica est, quum sic peculiaris comparetur forma multis locis pro vulgari et communi, maiorque exsistat varietas tractationis. Ad ceterum orationis directae ornatum comparationes pertinent a ludicris certaminibus et ab epiniciorum ratione petitae plurimae, de quibus suis locis in Commentario dictum, nec non sententiae ethicae eximiae, quo loco etiam illud artificium praeclarum notandum, quod res praesentes ad generalis sententiae formam passim revocat; cf. ad Ol. VII. VIII. Nem. VIII. init.

II. DE FABULIS.

Sententia carminis rarissime sola directa oratione explicatur et sine fabulis, ut factum in praevio carmine Ol. X. Etiam Ol. V. et Isthm. II. non habentur fabulae, sed curavit tamen poeta, ut aliquid instar mythici ornatus adsit, qui in priore carmine pro urbe Camarina deos urbis tutelares nominet, quos ornaverit Psaumis, in altero vero canat, ut in Isthmo Neptunus, Delphis Apollo Xenocratem benigne adspexerit, laudetque aurigam Nicomachum in Victoriae gremium illapsum in sacro Iovis Olympii luco. Quae omnia specie mythica delectant. Similis generis sunt invocationes et laudes deorum plurimae in prooemiis, ut Ol. III. IV. XII. XIII. XIV. Pyth. VIII. Nem. VII. Isthm. IV. Revocantur victoriae sic ad divinam vim causamque. In plerisque autem carminibus etiam narrationes sunt fabularum sive breviores sive longiores, ut constat. Quum igitur a nullo fere carmine mythicus ornatus plane absit, patet eum quodammodo necessarium visum, nec dubium est, quin pulcherrima pars sint Epiniciorum fabulae. Explicabimus igitur nunc etiam de hoc genere data opera, quae res et difficilior est et longiorem disputationem habet, a Pindari vero accuratiore interpretatione abesse non debet. Dicemus autem primum de dignitate et usu fabularum, deinde de tractatione earum lyrica.

A. DE DIGNITATE ET USU FABULARUM.

Fabulae de diis et heroibus continent, ut constat, quidquid illustre, praeclarum, excellens populus Graecus excogitaverat; hic summa exempla fortitudinis, pietatis, iustitiae, moderationis expressa sunt, hic felicitatis rarae et favoris deorum; hic scelera impiorum dignissimis poenis coercita et felicitate eximia graves calamitates videmus compensatas; in fabulis fata aeterna gentium

et urbium conspicua; fabulae sunt divinarum et humanarum rerum pulcherrima et sanctissima imago. Quae quum ita sint, quem in finem fabulas in Pindari carminibus positas dicamus apparet: positae sunt, ut praestantiae eius, cuius laudem sententia carminis habeat, et poenarum, ubi quid reprehendendum, ideale exemplum adsit. Non opus est hodie refutare pluribus quod olim censebant, digressiones eas esse a themate proposito carminis et inopia rerum Pindarum ad mythica delapsum; tantum enim abest, ut discedat a themate poeta, ut ipsius thematis pulcherrima declaratio in fabulis insit. Error iste inde natus est, quod themata horum carminum non recte intelligebantur. Alia sententia eximie explicata a viris doctis haec est, ad publicam maxime urbis laudem fabulas propositas; civium victoriae et decora quum simul ad patriam deosque patriae tutelares pertinuerint, patriae laudem agi potissimum in his carminibus et summum eorum thema esse; huius igitur priscas fabulas excitandas fuisse, ac quum victor pars esset civitatis, sic communi laude eius laudem comprehensam. Profecto certum est et minime dubium simul etiam publica ornamenta esse praeclaras has fabulas, nec potest pulcrior laus urbium inveniri, quam quae in his Epiniciis habetur; certum etiam huic generi poesios maxime convenire tales publicas civitatis laudes; sed non sufficit tamen haec observatio ad explicationem quaestionis propositae. Primum enim complures sunt fabulae non petitae e rebus domesticis urbis, unde victor, veluti Pyth. XI. ad Thebanum civem narratio de Agamemnoniae domus infortunio, Nem. IX. ad Chromium Syracusanum narratio de Adrasti et Amphiarai rebus, Ol. I. ad Hieronem fabula de Pelope et Tantalo, Pyth. II. de Ixione, Pyth. III. de Coronide; quae omnes quum alienae sint a patria victoris nec quidquam ad eam pertineant, necesse est concedatur et revera conceditur etiam digressiones eas esse cum reliquo carmine parum nexas, atque ita ad eam ipsam rationem reducimur, quam reieceramus ut Pindaro indignam. Deinde quum etiam forma narrationis explicari debeat ubique, cur sic non aliter tractata sit fabula, cur talibus, non aliis sententiis ethicis distincta, veluti fabulae de Aeacidis alias aliter tractantur, etiam hoc multis in carminibus non expedias ex illa ratione sola. Sic Pyth. IX. fabula de Cyrena nympha etiam urbis laudem illustrari obvium, at cur sic eam tractaverit a principio ad finem Pindarus, ut pudorem et verecundiam amoris commendaret, vim et indecoros sub divo amplexus reprehenderet, nullo modo intelligas, nisi propius ad victorem haec omnia retraxeris. Ol. VII.

sane Rhodi decora tractantur, sed quid sit, quod per totam illam mythicam narrationem simul casus et errores invitos ostendat his decoribus admixtos, aegre expedias, nisi in ipso victore Diagora fuit quod insulae fato proposito excusare vellet poeta. Atque ita res habet in aliis. Quae quum ita sint, redeo ad id, quod supra posui, nunc pluribus declarandum. Vidimus, quales sint subiectae his carminibus sententiae. Iam placent quidem etiam sine ornatu per se ipsae et vere pulcrae sunt, ut intelleximus, hae propositae societates virtutum aut felicitatis et virtutis, hae compensationes rerum gestarum per coronas ludicras, per poesin, hae consolationes adversarum rerum per secundas, sed tamen ut ubique tractatio magnam vim habet, sic etiam hic augetur eximie, immo maxima evadit vis, dignitas, auctoritas sententiae, ubi simul in luce splendet plus quam humana, ubi in fabulis aureis fulget proposita et in heroico aut divino exemplo expressa habetur. In fabulis igitur ideale exemplum inest sententiae carmini subiectae, et quum prima virtus in ipsa sententia carminis sit, altera non minor in fabulis est, quibus ea declaratur. Petuntur autem hae fabulae plerumque e domesticis rebus urbis aut gentis, cuius est victor; in aliis carminibus e ludorum locis sunt, ut Ol. I. III. XI. Pyth. XI. Nem. IX., denique pauca etiam *talia leguntur*, ut narrata de Ixione, Cinyra et Rhadamantho Pyth. II., de Coronide Pyth. III., de Aloidis et Tityo Pyth. IV., quorum nullus est praeter similitudinem nexus cum victoris rebus. Cuius instituti quae causa sit, non obscurum. Sive poenas proponas pravitatis, sive virtutis depingas praestantiam, semper quidem et ubique in mythica rei imagine singularis vis inest, etiamsi alius nullus historicus nexus adsit, tamen ubi simul domestica fabula canitur aut e victoriae loco petita, tum vero quam fieri potest proxime tangitur victor. Gravis Ixionis fabula Pyth. II., sed gravior, immo gravissima Typhonis poena in ipsa Sicilia ante oculos Hieronis Pyth. I. Quanquam malefactorum et poenarum exempla ex heroum domesticis fabulis non amat petere, quum res non honorifica sit patriae, neque exemplum huiusmodi video praeter illud de Phoci caede a fratribus commissa, caute et breviter tractatum Nem. V.; vulgo talia peregrino e solo petuntur suavius. *In ceteris* vero rebus maxime domestica praeferuntur gentium et urbium, ut dixi. In domesticis enim heroum fabulis indoles et fortuna gentium et civitatis, genius urbis et civium creditur conspicuus; in his igitur fontem et fundamentum praestantiae suae et fortunae victor videt expressum; in his imago idealis cuiusque

victoris inest maxime sua. Proxima sunt e ludorum locis quae petita. Quo enim loco certavit victor et coronam reportavit, huius heroes ab eo minime alieni; imitatus est virtutes et laudes eorum certando et movetur gravius tristibus eorum casibus, si quid errarunt olim et peccarunt sibi nunc cavendum; quare tantum abest, ut displiceat in Pindaro hoc genus fabularum quasi longius petitum, ut praeclaram vim habeat et laudari debeat magnopere. Denique etiam tertium genus, nullis huiusmodi commodis adiutum, quis non sentit legens quantum tamen vel sic valeat sola mythica gravitate sua. Commune sunt speculum fabulae omnium, et fieri non potest, quin commovearis penitus, ubi simillimam videas rerum tuarum imaginem e mythicis traditionibus suscitatam. Atque ita convenit etiam poesios sublimioris, qualis haec chorica Doriensium est, rationi et ingenio, quae maxima quaeque tractare nec quidquam fabularum a se alienum putare debet, quibus magnificentia sententiarum, quas ponit, declarari possit. Sed de choricae poesios gravitate iam ab aliis dictum est. Denique totum mythicum dicendi genus etiam non monitus vides simul illud commodum habere, quod et laus iucundior est indirecta quam directa, et reprehensio, et potuerunt etiam politicae res graviores sic tractari decore et digne. Mythica aetas transierat, sed reliquerat sequentibus temporibus pulcherrimum thesaurum, quo uterentur qui scirent ad optima quaeque. Atque hoc tum eximie callebant lyrici poetae imprimisque Pindarus, qui incredibili acumine praesentibus rebus fabulas accommodat, quemadmodum ad singula carmina docui. Tenebat quam dicit λόγων χορυφάν, deprehendens ubique facillime, quid inesset in fabulis aut elici posset suaviter. Verum haec hactenus; iuvat nunc exemplis aliquot quae de usu fabularum dixi illustrare. Pyth. X. cum laude felicitatis coniuncta pietatis et modestiae admonitio est, quod directis verbis declaratur a principio ad v. 29. Tum eiusdem rei ideale exemplum exhibetur per fabulam de Hyperboreis, in quo mythico populo pietatis et felicitatis perfecta societas conspicitur. Simul propius cum originibus familiae victricis fabula nexa est per Perseum, gentilicium eius heroem, ut videtur, qui delatus ad Hyperboreos vidisse dicitur quae poeta narrat. Sic augetur admonitionis vis. — Ol. II. coniunctio adversarum et secundarum rerum in Theronis vita conspicua si directa tantum oratione tractata esset, philosophum potius egisset Pindarus quam poetam; nunc mythica proponuntur et proponitur Cadmidarum antiquum fatum, unde descendit Thero, quo facto revocatis The-

ronis rebus ad altiorem normam suam et imaginem, carmen exstitit quo nihil sublimius. — Nem. VII. virtus genuina ostenditur indelebili laudis et honoris praemio a diis decorata, quae res Aiacis et Neoptolemi, maximorum heroum domesticorum, fabulis in pulcherrima luce ponitur. Civium fortuna in heroum domesticorum fortuna inest illustriore. — Ol. XI. sententia est rebus gestis epinicia deberi et κῶμον, et dicitur perspicue et de victoria Agesidami et de carminum laude. Similiter in mythica narratione duo ponuntur: narrat poeta primum Herculis bellum adversus Cteatum et Eurytum, Augiae socios, ipsumque Augiam, deinde victoriae causa instituta Olympia cum certaminibus et κώμῳ, ut, quemadmodum prima Olympia Herculis καλλινίκου epinicia fuissent post res feliciter gestas, sic in posterum certamina ludicra et κῶμος sacro ritu per omnia tempora haberentur coniuncta. Qua inventione quid felicius? Suavis et poetica sententia per se de laude poesios rebus gestis debita; nunc autem non sola abstracta cogitatione sentis, sed vides quasi conspicuum ante oculos Olympiorum sacro ritu sancitam et observatam inde ab Hercule praeclaram hanc rerum gestarum et κώμου coniunctionem. Quae quum ita sint, luculenter apparet, quantum a vera mente Pindari aberraverint qui, non sentientes, cur victoriae et epinicia victoriarum *hic* coniungantur, frustra quaerunt, quid facinora bellica Herculis narrata sibi velint, quid ludi Olympici, nec nisi digressionem inopia rerum factam viderunt ubi pulcherrima thematis explicatio habetur.

Diximus generatim de dignitate et usu fabularum quantum satis; restat, ut varietates explicemus, quae in usu fabularum inveniuntur, omnes, ne quid hic, quantum quidem in nobis sit, obscuritatis remaneat. Igitur primum quidem interdum plures fabulae ponuntur ad unam rem ornatissime et ab omni parte declarandam. Isthm. V. Lamponis filiorum et maxime Phylacidae iunioris ἀνδρίαν laudat et ex reportatis victoriis auguratur futuram Olympicam. In quo primum immensam Aeacidarum gloriam ostendit ad Hyperboreos et Aethiopes usque propagatam, tum Telamonis res gestas narrat, et ut filius Telamoni promissus fuerit magnifico augurio Aiax. Quae res sic intelligenda, ut maximum habeatur quod de gloria Aeacidarum immensa praemisit, huic autem subiecta sequentia. Similes, ait, Aiaci Telamoni dato Lamponis filii sunt propitio et ipsi numine dati rebusque gestis excellunt ut Aiax et Telamo, ut maximam gloriam augurari liceat Olympica victoria reportandam. — Ol. IX. Epharmosti Opuntii canitur ἀν-

δρία singularis. Haec in mythica parte revocatur ad Laorum robur, a quibus descendebat Epharmostus, et ad Patrocli Opuntii similitudinem, h. e. uno verbo ad mythicam Locrorum praestantiam. Sed non contentus his poeta etiam Herculis divinitus insitam vim monstrat. Quae res iterum intelligenda sic est, ut alterum alteri subiectum habeatur; nam quum divinum Herculis robur manifesto summum exemplum Epharmosti sit, comprobatur haec laus in sequentibus origine Locrensi viri, apud quos viguerit roboris vis illustrior. Revera igitur omnia ad Epharmostum pertinent, cuius laus primus harum rerum finis; tamen etiam non monitus sentis, quam pulcre Pindarus eadem inventione simul urbem ornaverit, in cuius aliquo publico loco necesse est cantatum sit carmen. Nimirum haec est praeclara ars poetae Thebani, quod tenens ubique finem primarium, unde unitas carminis cuiusque pendet, simul tamen etiam cetera omnia praestat optime, quae tempus locusque postulabant. Similis ratio Nem. III., ubi quum Aristoclides Aegineta per tres vitae aetates victoriis excelluisset, Aeacidarum fabulis eadem exhibetur per tres aetates vigens virtus, ut fundamenta praestantiae videamus in victore conspicuae eiusque maxime propriam idealem imaginem. Talis autem quum sit Aristoclides, Herculis columnas attigit et Herculis adeo gloriam in mentem nobis revocat, qui extremos fines navigationis invenit. Denique hoc loco memorandum Nem. IV., ubi Timasarchi virtuti lenimen praemiumque laborum et nunc carmine parat et in posterum auguratur aliud maius. Ac primum Telamonis res cum Hercule gestae comparantur, qui non sine clade prostraverunt Gigantem, ut Timasarchus attritis membris vicit; in fine autem Pelei fortuna, qui post res egregie gestas etiam coniugium pulcherrimum tulit Thetidem, ut Timasarchus, quemadmodum nunc hymni laudem post recentis pugnae labores habeat recreatricem, pulcherrima continuatione sententiae alio tempore post alia facta uti Peleus amoris et coniugii gaudia dicatur habiturus. Denique quum fundamentum horum omnium insita et innata ab origine virtus sit, media inter praesentem et futuram laudem gentis illustrior ponitur imago, Aeacidarum gentis comparatione expressa, ceterum etiam pompae apta, in qua canitur carmen. Vides ab omni parte perfectam unitatem rerum ingenioso acumine poetae inventam, qualia non perficias διδακταῖς ἀρεταῖς. — Sed pergo ad aliud carminum genus, ubi pluribus quae insunt fabulis duo opposita παραδείγματα exhibentur, alterum ἀρετῆς, alterum κακίας. Pyth. I. primum videmus in Olympo Iovis maiestatem et ferociam Mar-

tis relaxatam et mansuefactam cantu Musarum et Apollinis, ut maiestatis regiae ac bellicae irae cum mitioribus sensibus coniunctae idealis habeatur imago; tum opponitur Typhonis indomita feritas non tacti musicorum sonorum dulcedine et miti sensu, quum etiam Hiero ad crudelitatem inclinaret. Propter eundem Hieronem Ol. I. felicitatem a superbia alienam Pelopis regio exemplo proponit a Neptuno insigniter amati, superbiae vero in summa felicitate et favore deorum non procul habitae poenas in Tantalo. Inest iterum in utroque exemplo opposito singulatim tota sententia carminis. Similis ratio Pyth. II., ubi tum Ixionis exemplum exhibetur, qui apud ipsos deos in Olympo felicissime vivens, quum ferre fortunam non posset et ingratus fieret, nunc gravissimis poenis afficitur, tum Cinyrae, qui fortunam regiam maximam a diis concessam cum iustitia et bonitate coniunctam habuit, et Rhadamanthi, cuius sapientia quum nusquam decipi se passa sit fraudibus et blanditiis malorum hominum, qualibus tum Hiero circumveniebatur, ipse beatissima vita fruitur in Elysio. Atque haec quidem exempla breviter tractata, Ixionis fabula pluribus verbis, quum imprimis dehortari et deterrere regem vellet a pravis quae agebat consiliis. Accedimus ad carmen Pyth. IV. Ibi Iasonis videmus praeclarum exemplum, qui cum robore et fortitudine insigni moderationem summam ostendit in summo iure, quae est suavis illa virtutum duarum cardinalium societas supra explicata, et Iasonis quidem persona nihil in hoc genere pulcrius apud Pindarum exstat. Iam statura quidem heroica et robore etiam Arcesilaus erat insignis, sed idem quum ingenio maxime dissimilis Iasoni iracundus, saevus in seditione civium severius egisset, poeta praeter Iasonis exemplum etiam opposita παραδείγματα ostendit Otum et Ephialten Aloidas et Tityum, qui ipsi etiam robore et magnitudine corporis conspicui audaciam nimiam et confidentiam virium morte luunt ex merito. Porro huius loci est Pyth. XI., ubi Thrasydaei eiusque familiae ludicrae victoriae laudantur, commendatur vero moderatio ac dissuadetur tyrannidis affectatio. Utrumque mythico exemplo illustrat. Quemadmodum enim Iolaus et Castores virtutem ludicram insignem ab iniustitia violentiaque intactam habuerunt famaque optima florent, sic tyrannidis infausta ratio Agamemnoniae domus infortunio docetur, ubi intus scelera ex sceleribus oriuntur, extra vero invidia grassatur et maledicentia civium. Accedo ad carmina Nem. V. et IX., ubi non ex diversorum, sed ex eorundem heroum varia fortuna duplex παράδειγμα elicitur. Ac Nem. V. in principio ad

fortitudinem Lamponis filiorum duorum illustrandam Aeaci tres filii magnifici Peleus, Telamo, Phocus laudantur, tum, quoniam ad fortitudinem etiam alia virtus accedere debet, primum ne aemulatio mala et inimicitia inter fratres exsistat, Phoci deplorabilis caedes ostenditur a fratribus commissa, deinde σωφροσύνης cum fortitudine coniunctae praestantia eiusdem Pelei posteriore fortuna declaratur, Thetidem uxorem adepti post Hippolytae contemptas insidias. Patebit etiam sic recte a me carminis illius rationem in Commentario explicatam. Simplicius etiam Nem. IX. est, ubi in Adrasti rebus duplex παράδειγμα proponitur. Floruit hic Sicyone et postea etiam Argis, quamdiu moderatus erat; sed quum maiora tentans contra Thebas proficisceretur, infaustum vidit expeditionis exitum. Postremo alia ratio est Nem. VIII. Etiam ibi duplex παράδειγμα oppositum est, sed alterum virtutis communi amore vicinorum honoratae, in Aeaci laude expressum, alterum invidia laborantis virtutis, Aiacis fabula declaratum. Atque haec quidem de his. — Pergo ad aliud discrimen. In exemplis hucusque allatis omnibus sententia carminis tota expressa habetur mythice, eaque usitatissima ratio est; sunt vero etiam carmina, licet pauca, ubi quum composita habeatur sententia, fabulis tamen una tantum pars illustratur, quum aut necessarium aut optum non esset et commodum alterum. Sic Ol. III. corona ludicra Theronis praemium dicitur pietatis, illustratur autem sola corona mythica de oleastro narratione, pietas praemio ornata non exhibetur mythice. Nem. III. cum fortitudine robustiorum annorum sapientia senilis laudatur, sed ornatur fortitudo tantum mythica laude. Nem. VI. in Bassidarum gente ostenditur virtutis et imbecillitatis humanae mirifica coniunctio, sed sola virtus, ut par erat, mythice illustratur verbis de Achille. Similiter Pyth. XII. ars Midae fabula de Gorgonibus explicatur, admonitio modestiae directa oratione fit. Denique Isthm. VI. mythica tractatione canuntur decora Thebarum, calamitas directa oratione. Igitur in his carminibus unitas sententiae summa non conspicitur fabulis expressa, sed pars tantum sententiae; non desiderabis hoc in sequentibus exemplis, ubi quum altera pars sententiae mythice, altera directa oratione explicetur, praeterea utrumque alia fabula comprehenditur et ad unum maius exemplum revocatur. Sic factum Pyth. IX. In prima parte castitas et pudicitia amoris fabula egregia de Cyrena illustratur, quum Telesicrates victor nuper iuvenili fervore abreptus, ut videtur, ab ea virtute descivisset; deinde fortitudo cursoris eximia laudatur partim mythice

partim enarratis victoriis eius; postremo praeclara inventione coniungitur utrumque proposito Alexidami exemplo, unius e maioribus Telesicratis, qui cursor eximius fuit, idemque honesto modo coniugium faustissimum cursu consequutus est. Pyth. III. quum Hiero duo mala haberet uno cum bono, mala partim mythice tractavit, valetudinem quidem imbecillam, ut poterat, Chironis aliquem divinum discipulum optans ut adducere posset, filiae autem mortem Coronidis pulcra fabula, quum haec res rectius significari deberet; bonum contra, quod habebat rex, fortunam regiam ludicris coronis ornatam, directa oratione laudavit; postremo utrumque genus, bina mala dico uno cum bono, in Pelei et Cadmi rebus proponit coniunctum, tanquam summo exemplo. Addo carmen Nem. X. Ibi Theaei laudatur robur et fortitudo ludicra directa oratione; idem quum etiam amoris fraterni documenta insignia dedisse videatur, in altera parte carminis Tyndaridarum nobile par proponitur, quorum alter vivere non vult sine altero. Denique prooemium Argorum decora mythica celebrans, ubi cum fortitudine prudentia et iustitia floruit, eum finem habet, ut tota praestantia Theaei ad summum fontem suum revocetur. Alia forma eiusdem rei est Ol. VI. Sunt in Agesia virtutes duae, fortitudo et vaticinandi sollertia, ac fortitudo directa oratione laudatur, vaticinandi ars mythica de Iamidarum origine narratione, utrumque autem coniunctum exhibetur in Amphiarai exemplo. Sed habet Agesias praeter virtutes etiam ὄλβον, ut ampliore vinculo opus sit omnia complectente, atque hoc praeclara inventione poetae nunc in nomine Iamidarum inest, quod perennem florem significat. Restat, ut de carminibus Ol. XIII. Pyth. VIII. Isthm. IV. dicam ob similem causam. Ac Corinthiae quidem civitatis duae virtutes primariae, fortitudo et ingenii sollertia ac prudentia, quum et historico tempore praesentique aetate habeantur et olim fuerint mythicis saeculis, alterum directa oratione, alterum fabulis allatis ostenditur sic, ut prudentia in Sisypho et Medea, fortitudo in Troianis rebus Corinthiorum conspicua dicatur, tum coniuncta inventionis et fortitudinis laus in Bellerophontis fabula exhibeatur, quae simul futuris equestribus conatibus Xenophontis accommodata est. Denique omnia haec praeterita, praesentia, futura decora in principio carminis derivantur ab Horis, tanquam communi fonte suo. Eiusdem formae sunt carmina Pyth. VIII. et Isthm. IV. In utroque quum bellica et ludicra virtus Aeginae canatur, quae et mythico tempore Aeacidarum fuerit et hodie vigeat in civibus, in altero

ad Hesychiam, in altero ad Thiam haec pacis et belli pulcra oppositio revocatur, tanquam ad summam causam suam. In his exemplis igitur in deorum summo numine unitas rerum inest, quas carmina tractant. — Postremo de paucis carminibus dicendum, in quibus fabularum locum alia obtinent proprie non mythica, sed quae arte poetae tamen in mythicam formam redacta. Pyth. V. laudatur, ut supra vidimus, in Arcesilao ὄλβος cum virtutibus coniunctus. In medio carmine proponitur eiusdem societatis maior imago in Batto auctore gentis, qui et pius fuit maxime et fortunam prosperrimam habuit. Battus non vixit mythico tempore, sed tamen et heroicis honoribus post mortem colebatur ut conditor urbis, atque etiam vivus eximio favore Apollinis supra vulgarem hominum modum a poeta significatur elatus, qui, ut heroum maxima vox est, sola voce sua leones e Cyrenaica fugaverit. Porro Ol. VIII. effero, ubi in Alcimedonte pietas et fortitudo coniuncta exhibetur. In medio carmine iustitia Aeginae directa oratione laudatur et Aeacidarum fortitudo mythice. Composuit igitur nunc ideale exemplum sic, ut pro mythica persona, in qua utrumque genus virtutis inesset, civitatis personam poneret, singulis civibus maiorem. Iam fortitudo quidem insulae Aeacidarum fabulis declarata est, ut saepe, iustitiam quum directa oratione laudaret, mythicum habitum scite addidit sic, ut ab ipso deorum numine eam repeteret, *τεθμὸς δέ τις ἀθανάτων καὶ τάνδ' ἁλιερκέα χώραν παντοδαποῖσιν ὑπέστασε ξένοις κίονα δαιμονίαν*. Quae recte sic a me intelligi docet aliud exemplum. Nem. I. triplex Chromii laus in maiori Siciliae exemplo coniuncta proponitur, ut autem simul mythica forma adsit, haec decora insulae ab ipso summo Iove profecta tradit. Sic igitur talia quoque arte poetae sunt mythica facta, quod tenendum etiam propterea est, ne aliam horum carminum rationem credas. Ac de usu fabularum satis dictum.

B. DE TRACTATIONE FABULARUM.

Qui semel de fabulis apud Pindarum disputare coepit, non satisfecerit provinciae susceptae, nisi etiam de tractatione earum dixerit; quum enim inter omnes constet aliam esse epicam, aliam lyricam narrandi rationem, iure quaeras, quomodo Pindari ars in ea re versata sit, et quid ad explicationem eius inde duci possit. Quam quidem ego disputationem ita dividam, ut primum de unitatibus fabularum dicam a Pindaro positis, deinde de delectu et

ornatu rerum lyrico, denique de praeparatione varia rerum ad movendam et tenendam exspectationem.

Quid significent fabulae, rarissime effatur Pindarus, sed relinquit lectori explorandum; tamen titulus esse debet, qui praefigatur narrationi, unde initium ducat et quo contineatur, atque has dico unitates fabularum, de quibus ante cetera explicandum. Igitur primum quidem Pindarus transitum ubique commodum parare solet ad mythica, ut non ex abrupto, sed certa ratione ad ea venire videatur, sive per continuationem et amplificationem laudis coeptae aliusve rei sive per oppositionem viam sibi muniens, nec usquam hoc artificium abest, nisi quod in principiis carminum locum habere non potest, ubi alloquutio legitima. Ipsius autem fabulae in fronte aut generatim annuntiatur, quid agatur, aut, definitior qui est modus, sententia vel factum ponitur, quo tota narratio revocari et cuius explicatio videri possit; in fine aut reditur ad hoc principium aut alius aptus exitus paratur. Ac nuntiatio quidem illa simplicissima non saepe usurpatur, veluti Nem. IV, 45. Cypri et Aeginae dulce carmen promittens nuntiat Aeacidarum laudes, similiterque Isthm. IV, 20. V, 19.; Isthm. I, 16. autem Castoreum promittens sic nuntiat *mythica*. Ol. VI, 26. origines Iamidarum se laudaturum dixit, Nem. IX, 10. Adrasti laudes promittit. Sed frequentior altera ratio, ubi definitum thema ponitur. Atque ubi sententia est in principio, raro ea in fine redit, factum autem quum tale esse soleat, in quo exitus fabulae insit, repetitur ubique, aliis puta verbis, in fine. Videnda nunc etiam huius rei exempla sunt, post quem recensum in fine etiam plures fabulas docebo quomodo uno titulo complecti sciat Pindarus. Ol. I, 18 seqq. laudans victoriam Hieronis, per amplificationem laudis e loco certaminis petendam Lydi Pelopis coloniam Pisam et Olympiam dicit, v. 24. Atque hunc nunc titulum dico narrationi, quam parat, praefixum, hanc unitatem eius. Posito enim illo memorabili facto, fieri non potest, quin scire cupias, quomodo Lydus Olympiam occupaverit Pelops. Iam quae sequuntur pro explicatione sunt. Est acta res ope Neptuni, qui inde a partu amavit Pelopem et postea currum celerrimum dedit, ac continuatur narratio intextis scite etiam Tantali rebus, usque dum Hippodamia parta regem harum regionum videamus Pelopem ibique etiam sepultum et heroicis honoribus cultum. Sic absolutus est orbis propositus. Obiter addo, quum victoriam Hieronis e loci nobilitate illustrare vellet,

post narrationem fabulae etiam hoc ab eo absolvi, partam in Pelopiis curriculis gloriam qui longe splendere dicat, unde vides recte a me illum locum sic explicatum, ut feci. Haec hactenus. Ol. III, 11 seqq. laudans coronam Olympicam, per amplificationem laudis oleastrum ex Hyperboreis ab Hercule allatum dicit, atque huc omnia revocat; hoc enim factum ut explicetur, causam et rationem itineris narrat, donec in fine ad arbores redeat, quas trans Boream spectaverit Hercules et admiratus sit. — Ol. VIII, 30. minus quidem clara ratio est, sed tamen non probabile est legem constanter per totum Pindarum observatam et per se necessariam hoc solo loco neglectam esse. Laudans Aeginam per amplificationem laudis ab illustri Dorico populo eam inde ab Aeaco gubernatam contendit. Huius igitur sententiae probatio debet sequens fabula esse, si sibi constat. Quomodo vero quod volumus inerit in narratione de oraculo Aeaco post conditos Troiae muros dato, bis urbem eversum iri a filiis eius Aeacidis? Scilicet quum in bello Persico palmam Aeginetae et Spartani, h. e. Dorienses, tulissent, res Troianae vero apud Pindarum saepe cum Persicis componantur, quasi omnia unius belli contra barbaros gesti sint facinora, vulgaris quae tum fuisse videtur opinio, potuit eo alludens ingeniose dicere sic: Esse enim profecto eundem Doricum populum, non alium, cui iam olim data sit a diis barbarorum debellatio. Atque ita censeam; adde Commentarium, ubi etiam propter Hellenum nomen speciose ita dici potuisse observavi. Ceterum in fine non redit ad sententiam initialem, nam hoc raro fit in sententiis, ut dixi, sed alium exitum imponit, reducens Aeacum ex Troia. — Ol. XI, 24. post urbis et victoris laudem tertium Olympia se dicit celebraturum ab Hercule instituta. Iamque quasi ab origine hoc factum explicaturus primum bellum Herculis adversus Molionidas et Augiam narrat, tum ad Olympia ipsa, huius victoriae epinicia, redit, ut condita sint. Revocata igitur omnia ad unam Olympiorum institutionem, ut unitatis specie placeat locus, quum revera victorias pariter ac victoriarum epinicia laudet et laudare velit. — Ol. XIII. Corinthi laus summus finis. Tamen suaviter a rebus privatis v. 49. per oppositionem ad mythica transiens tanquam publicam laudem fortitudinem et prudentiam priscorum probare vult. Hoc titulo adiungitur etiam Bellerophontis fabula, in cuius fine, ut moris in sententiis, non redit ad id, quod initio affirmaverat, de duabus Corinthiorum virtutibus, sed mortem Bellerophontis significans et Pegasi in coelum adscensum, ita exitum imponit fabulae. —

Pyth. II, 21. post Cinyrae et Ixionis laudem per oppositionem ad Ixionis poenam transit, ex quo facto in fronte narrationis posito initium ducens deinde scelera viri indicat, postremo ad poenas redit oratione in orbem versa. — Pyth. III, 7. per Chironis laudem ad Aesculapii artem medicam delatus, propter Aesculapium et quasi per continuationem argumenti primum Coronidis matris interitum memorat, v. 9 seqq., quo titulo usus culpam *virginis* explicat, tum ad eius interitum redit. Explicuit quod hic explicare volebat, ut perierit Coronis. Postremo Aesculapii coeptam historiam absolvit. Ac quum initio v. 6. medica ars eius praemonstrata esset, haec nunc plane illustratur usque ad v. 53. Cetera, quae addita, propter sequentia dicta sunt. Vides locum de Coronide insertum fabulae de Aesculapio, utramque vero narrationem ad suam sibi propriam unitatem revocatam. — Pyth. IV. initio maius carmen parat ob duplex beneficium Apollinis, coronam Arcesilao et oraculum Batto auctori datum. His positis quae sequuntur pro explicatione sunt, donec v. 59 seqq. confecto orbe ad oraculum coronamque redeat, totum de felicitate regis locum claudens. Inde vero Argonautarum expeditionem narrandam dicit, quia gens Arcesilai regia in ea orta sit, v. 69. Sic ad hoc factum tota sequens narratio revocatur, quasi omnia, *quae iam* narrantur, nonnisi ad explicandas origines Euphemidarum narrentur. Ac revera in fine v. 255 seqq. ad initium redit omnibus patefactis. — Pyth. V, 51. per oppositionem a laboribus ad Batti felicitatem transit, munimentum urbis. Haec res ut explicetur, subiiciuntur sequentia, in fine v. 98. ad felicitatis laudem redit; licet igitur revera duo contineat locus, pietatis cum felicitate laudem, revocatur tamen ad unam felicitatis pietate nixae notionem. — Pyth. VI. pietatis praestantiam illustraturus Archilochi exemplum commemorat, in qua narratione, recte orsus a morte viri, etiam in fine redit ad eam. — Pyth. VIII, 39. per amplificationem laudis dictum de Alcmaeone comparans, sic cetera narrat, in fine non redit ad initium, quum sententia sit quae probatur, sed alia laude Alcmaeonis mythica absolvit. — Pyth. IX. initio laudans Telesicratem decus Cyrenarum sic quasi per amplificationem ad Cyrenam nympham transit, quam ab Apolline in Libyam translatam ibique nuptiis legitimis cum deo iunctam dicit. Hoc posito facto thema narrationis posuit; iam enim totam fabulam ab origine repetit et in fine v. 68 seqq. ad initium redit, ut probata re. In eodem carmine v. 105. quasi per continuationem laudis ad maiores Telesicratis deducta ora-

tione narrare se velle dicit, ut aliquando de virgine Libyca certamen institutum sit, atque huc revocatur sequens narratio. — Pyth. X, 31. per oppositionem ad Hyperboreos quum venisset a Perseo orditur eos qui viserit, ad idem factum in fine redit v. 45. firmans etiam fidem itineris. — Pyth. XI, 16. laudans coronam Thrasydaei in Cirrhaeo campo partam quasi per amplificationem laudis ad Orestem celeberrimum olim in his regionibus degentem transit, a quo facto, ut themate, initio ducto, quasi explicaturus, quomodo Orestes huc venerit, sic narrat omnia, quibus opus, et in fine etiam redit ad Orestis nomen, v. 35. — Pyth. XII, 6. per amplificationem laudis tibiam a Minerva inventam dicit, quod factum explicaturus Medusae caedem narrat, postremo ad inventionem tibiae redit. — Nem. I, 38. per amplificationem laudis ut exemplum magnae virtutis ponitur Herculis fabula. Sententia, ut moris, non repetitur in fine; sed ibi pulcrius de requie post labores in Olympo dicitur. — Nem. V, 22. per oppositionem ad nuptias Pelei transit, quae cur contigerint explicaturus de castitate herois dicit, postremo v. 36. ad initium redit. Revocatur igitur locus ad praemia castitatis declaranda. — Nem. VII, 20. per oppositionem ad Ulyssem transit immerito ab Homero laudatum, hinc ad Aiacem et Neoptolemum praeclaro honore Delphis ab Apolline distinctos, sic laudes et fata Neoptolemi exponit, in fine autem ad honores redit Delphis ei constitutos. — Nem. VIII, 20. per continuationem antecedentium sententiam ponit de invidia optima quaeque invadente; hinc nectitur narratio de Aiace, postremo hic quidem magna cum vi ad sententiam initii redit, v. 34. — Nem. X. dicens de gente victoris ad Castores fautores quum deduxisset orationem per continuationem laudis, orditur v. 55. ab eo facto, quod coniunctim alternis diebus in Olympo et sub terra vivunt, atque huc etiam in fine redit, postquam per fabulam interpositam causas rei declaravit. — Atque haec quidem hactenus. Consulto omnia exempla perlustravi, ut legem demonstrarem a poeta observatam, nec quidquam nunc restat, quam ut ea quoque carmina consideremus, quae pauca sunt, ubi plures fabulae sunt coniunctae. Ita autem in talibus versatur Pindarus, ut et singula bene nectat et communi vinculo omnia complectatur. Ol. II. sententia de consolatione aerumnarum ex adversis rebus per secundas est quae continet omnia. Ac post locum de Cadmi filiabus nova sententia praeparat secundum de Oedipi filiis, denique v. 53. tertium de vita post mortem. — Isthm. VII, 25. Aeacidarum laudem duplicem dicens,

fortitudinis et sapientiae moderationisque, hinc nectit sequentes duas fabulas, quarum in prima denuo praeparat secundam. Sed his fabulis alia praecedunt de Aeaco et Aegina, unde descendunt Aeacidae; quare totum locum mythicum sic orditur, ut Thebanum poetam Aeginae prae aliis laudem poesios tribuere debere dicat. Quo suaviter alludens in fine etiam olim Boeotias Musas Achillem *in* funere adeo cecinisse narrat. — Nem. IV, 9 seqq. fabulas, *quas* narrare vult, Aeacidarum ad Iovis laudem revocat. Canit autem plura, primum de Telamone, deinde post interpositam defensionem de ceteris Aeacidis alio modo. In fine non posse se omnia persequi dicens, sic abrumpit mythica, quae imperfectior clausula est, sed non offerebatur alia commodior. Eadem formula etiam Isthm. V, 56. claudit locum de Aeacidarum laudibus. — Ol. VII. tres sunt fabulae. Ac primum origines familiae a Tlepolemo explicare vult; sic ponit fabulam de hoc. Sed ante finem v. 34. memorata aurea pluvia fundamenta iacit sequentis fabulae de Heliadarum errore et arte. Quorum ut si origines explicare velit, tertiam subiicit narrationem de Sole Rhodi deo. Sic igitur nexae sunt fabulae. Denique ut tota compages habeat quo contineatur, ante fabulas v. 14. pulcre nuntiat se venisse cum laude Rhodi, Veneris filiae et Solis uxoris, ad quam ipsam rem *in fine tertiae* fabulae rediens, ubi Rhodum Soli septem filios peperisse narrat, satis declarat ad hanc unitatem se omnia revocare. — Ol. IX, 41. Protogeniae urbem laudare se velle dicit, ex quo facto nectitur sequens fabula. Nam quasi ut explicetur, quomodo Protogeniae urbs fuerit Opus, subiicitur narratio de origine regum Opuntiorum, quae in fine etiam redit ad Protogeniam, Opuntis filiam, ut nunc videmus, Locri regis factam uxorem et reginam urbis. Atque ita patet, quomodo Opus Protogeniae urbs sit. Deinde alia fabula per continuationem narrationis antecedenti adiungitur sic, ut, quum Locrus Opunti filio urbem populumque gubernandum tradidisse dicatur, hic populus qualis fuerit explicetur per sequentia. Ut vero etiam commune vinculum adsit omnia complectens, ante fabulas in priore parte carminis Opuntem urbem nuntiat se laudaturum atque etiam orditur iam *ibi* laudem. Sed nunc ad aliud artificium attende. Volebat praeter *Locrenses* fabulas etiam de Hercule dicere; quodsi post has fabulas demum ad Herculem venisset, assutum haberemus locum et male annexum. Quid igitur facit? Accingens se v. 21 seqq. ad maiorem laudem urbis, mox quasi per aberrationem ad Her-

culem delatus, hinc magnificentius ad urbis ornamenta mythica redit, suavissimum per ambitum. Praemisit igitur (er hat vorgeschlagen) locum de Hercule, qui in fine male positus fuisset, per aberrationis simulationem, quod maxime lyricum artificium est. Eadem habetur res Nem. III. Ibi v. 32 seqq. primum de Peleo et Telamone dicit, deinde de Achille, utrumque locum autem interposita sententia iungit v. 40. Sed ne titulus desideretur omnia complectens, initio carminis v. 10. Iovis laudem parat Nemeorum praesidis et Myrmidonum dei patrii, et post fabulas v. 65. etiam redit ad Iovem, huius honori consecrans totum locum. Denique etiam hic orsus Iovis laudem mox delabitur ad Herculem, a qua aberratione se revocans, sic demum ad Aeacidarum res gestas pergit. Vides magnificam artem poetae, etiam maiorem rerum copiam pulcherrime unum in orbem colligentis. Verum haec hactenus; perlustravimus omnia carmina. Est igitur plane demonstratum Pindarum, postquam per transitus aptos ad mythica accesserit, haec constanter ad unam rationem revocare sic, ut in principio ponat quod pro themate haberi possit et complectatur cetera; in fine vero aut redit ad principium aut alium aptum exitum imponit. Quales vero sunt hi tituli? Magnopere erraveris, si hoc iis ubique inesse credas, ut interior sensus fabularum indicetur. Quanquam saepe ita iudicatum est. Sane Pyth. IV. initio Apollinis favori et regnum et coronam ludicram Arcesilai deberi dicens ponit in quo summus finis narrationis illius inest; sentire enim et intelligere vult regem a deorum numine et voluntate haec decora profecta esse. Sed statim in altera parte carminis Argonautarum expeditionem significans, quod Euphemidae tum orti sint, se narraturum, non indicat primum finem fabulae, qui in Iasonis imagine proponenda versatur. Atque ut aliud afferam, Ol. I. eo fabulas revocatas vidimus, quod Pelopis colonia Olympia fuerit, Pelops ibi certaverit, regnaverit, huius ludi sint; at summum tamen consilium poetae aliud fuit hoc, ut exemplum felicissimi herois exhiberetur a Neptuno insigniter amati et a superbia alieni, una cum Tantali contraria sorte. Ne multa; vides, quid res sit. Totum artificium institutum est a poeta eum in finem, ut species unitatis ne desit pulcris his narrationibus, interior autem ratio plerumque alia est. Ubi enim praeter summum finem in fundamento carminis cuiusque positum etiam alium habent, inde fere petuntur formulae, veluti Ol. I. ut victoria e nobilitate loci illustretur, secundus fabularum finis est, aut

Ol. IX. urbis Opuntis honos, ubi primus et summus Epharmosti laus; ac quum Nem. III. etiam Iovi honorando fabulae inserviant ut totum carmen, proprior tamen finis est hic, ut Aristoclidae virtus declaretur. Sic etiam illud intelligas, quo iure saepe dixerim duas res pariter in fabula aliqua inesse, ubi titulus nonnisi unum exhibet, veluti Nem. V., quum castitatem Pelei et nuptias laudare vellet, h. e. virtutem praemiis eximiis ornatam, tamen omnia ad nuptiarum rationem revocantur, ut Pyth. V. ad felicitatem Batti, ubi societatem pietatis et felicitatis praedicare vult. Nimirum ut unitas adsit, ubique ad unum finem revocare debet quae plures fines habent. Quae quidem omnia quum saepe non animadverterentur et distinguerentur a lectoribus Pindari, a multarum fabularum vero sensu aberratum est, ac quum etiam post narratas fabulas, ubi ad directas laudes redire vult, varias causas praetexat, aberrasse se fingens, ubi peregrinos aut peregre profectos heroes cecinit, et quae sunt alia iucunda, magis etiam confirmati in errore haeserunt plurimi in his formulis et ornamentis poesios Pindaricae, nec satis attenderunt ad interiorem fabularum rationem aliunde cognoscendam. Quo magis mihi de hac re explicate dicendum fuit.

Secundo loco de delectu et ornatu rerum lyrico *significavi me* expositurum. Quum enim ex formulis et titulis supra tractatis interior sensus fabularum plerumque cognosci non possit, quam maxime ad ceteram tractationem attendere interpres debet, quae summae sententiae carminis accommodata est ubique; hinc igitur discere debet, quid velit fabula. Redit autem summa rei ad observationem hanc: Epicus poeta omnes partes rerum, quas tractat, tangere amat atque etiam minora studiose exsequitur, explicatam, nullo in loco mancam narrationem exhibiturus; lyricus quum fabulas non ipsarum causa afferat, sed propter alium finem, exemplis mythicis hoc vel illud illustrans, commendans, dissuadens, consentaneum est ea tantum ab eo eligi et amplificari, quae consilio proposito conveniant, omitti vero aut breviter tangi quae nunc nullam vim habeant. Atque in hoc maximum inest epicae et lyricae tractationis discrimen. Quae res quum non possit aliter explicari quam exemplis, nunc instar omnium carmen Pyth. IV. *considerabimus*. Ibi Pindarus Argonautarum expeditionem narrans non epico more populorum mores et casus omnes itineris persequitur, sed quum ipse Iasonis exemplo Arcesilaum ad moderationem hortari vellet, huc omnem tractationem revocavit. Igitur

primum per sexaginta versus id agit, ut Iasonis imaginem nobis exhibeat. Ac ne mireris, quod tam diu immoretur rebus expeditionem antecedentibus, scite et prudenter etiam hoc excusat sic ordiens narrationem: Quodnam navigationis initium fuit, quae vis magna coegit heroes ad tale iter? Scire igitur ante omnia debemus, quid fuerit, quod tam periculosum iter susciperent. Fuit autem Peliae timor in causa, qui oraculo monitus, ut μονοκρήπιδα virum caveret, quum ab Aeolidis exitium sibi instet, hunc subito conspicatus in foro Iolci peregre mittere conatur, quod etiam perfecit. Verum sequamur singula narrantem poetam. Igitur Iason prodit in forum Iolci. Descripturus autem Pindarus cum robore et fortitudine insigni moderationem insignem in summo iure, orditur primum, ut par est, a specie viri declaranda et laudat staturam, tum ad ingenium moresque pergit. Ostendit vero Iason, postquam loqui coepit, cum confidentia et dignitate lenitatem eximiam (θαρσήσας ἀγανοῖσι λόγοις ὧδ' ἀμείφθη), dicit, cur venerit, et narrat, quam iniuriam cum familia passus sit. Sed non agit tamen festinanter; primum domum paternam petit ibique cum cognatis sex dies laetissime exigit, tum ad Peliam tendit eique aequissimas proponit conditiones. Vides omnia sic instituta, ut quam pulcherrima in luce Iasonis virtus ponatur. Cedit Pelias, si primum vellus Phrixi reportatum sit; sic reducimur ad initium; apparet, quomodo factum sit, ut expeditio susciperetur. Sequitur altera pars narrationis de expeditione ipsa. Conveniunt heroes, tum iter narratur; sed quum illud maxime ostendere velit, Iason quomodo se gesserit et adiutus fuerit a diis, iterum huc omnia revocat, cetera omittit aut breviter tractat, nec heroum casus et res gestae aliae praeter Iasonis memorantur. Conspicitur autem etiam hic tum fortitudo viri, qui longinquum iter strenue persequatur et boves ignivomos aratro iungat draconemque occidat, tum pietas praeclara; deorum enim singulari ope intelligens opus esse nec solis humanis viribus confisus stans in puppi ante omnia ad deos preces sollemnes facit praeitque ritus etiam postea in expeditionibus maritimis observatos. Hinc igitur etiam dii eum eximie adiuvant, Iuno, Iuppiter, Neptunus, Venus, ac quum Aloidarum et Tityi impia insolentia et audacia meritis poenis coercita fuerit, Iason feliciter omnia peragit atque etiam Medeam coniugem consequitur. Quibus expositis perspicue patet, quae in prima parte habentur Iasonis laudes, eas continuari et absolvi in secunda. Postremo ut in primis initiis universae narrationis pro-

miserat, in fine ad Euphemidarum origines venit, optime in reditu demum e Colchide Argonautas Lemnum appulisse statuens ut Myrsilus, cf. Müller i Orchom. p. 302., quum vulgo ante ponti aditum eo veniant; nam et Iasonis descriptio sic non interrumpitur, et quum propter Arcesilaum omnia dicta sint, nunc etiam illud intelligitur, peractae feliciter virtute Iasonis expeditioni ortum regiae gentis deberi, quo ipso absolvitur egregia vis admonitionis. Videmus igitur universam narrationem prudentissime ad eum finem lyricum revocatam, ut Arcesilai animus commoveatur gravissime; quum enim epicus poeta pariter omnes tenere velit, lyricus praesentia epinicia, praesentem victorem respicit constanter et huc omnia dirigit. Sed age iam etiam de singulorum locorum tractatione dicamus, ut etiam hic lyricam ubique artem et ornatum agnoscas. Atque ut ab ultimis ordiar, quum in Colchide Iason primum boves aratro iungere deberet ignivomos, antequam vellus adiret, Pindarus de velleris recuperatione ipsa et de serpentis occisione breviter dixit, spendide vero tractavit narrationem de bobus iunctis, quae res et ornatum praeclarum admitteret heroicae virtutis et certum augurium esset sequentium, ut hoc qui perfecisset eum vix posset dubitari pari laude perfecisse etiam cetera. *Finis quidem* expeditionis velleris recuperatio est, sed Pindarus *expeditionem* propter Iasonem narrat, quare, quum epicus poeta utramque rem tractare debeat, lyricus prius solum ornate narravit, et quum sic declaraverit fortitudinem viri opemque deorum singularem, non opus habuit etiam altera re narrata idem ostendere iterum. Neque enim res et facta ipsorum causa narrat, sed propter id quod docere vult, et movet non multitudine rerum, sed gravitate. Tamen saepe reprehensus est Pindarus, credo, quod in fine tam celeriter narrationem abruperit. Hic vero similiter ex viae casibus unam tantum tractavit rem, quae maxime percelleret animos miraculi magnitudine, Symplegadum motum terribilem a Neptuno propter Argonautas inhibitum et fractum in perpetuum, in quo etiam hoc lyricum, quod ζωὰς dicit πέτρας. Considera porro magnificum locum de Venere, quomodo effecerit dea, ut virgo generosissima Medea verecundiam parentum abiiceret et peregrino iuveni se desponderet, et vide preces Iasonis ante iter *in pappi* factas non epica simplicitate, sed lyrica cum vi, undas et noctes diesque qui invocet; denique ubi heroes convocantur, etiam ibi non epico more enumerat omnes, sed fines extremos indicat, unde venerint, ac quum nonnulli nominandi essent, eos laudat,

quorum nomina Cyrenis, ubi canitur carmen, maxime iucunda auditu essent, praesentium hominum delectationem respiciens, quod ita nusquam facit epicus, ut narrationem propterea mutet aut contrahat. Redeamus nunc etiam ad primam partem. Ibi statim in descriptione staturae Iasonis maxime lyrica et Pindarica est illata Aloidarum et Tityi mentio admixtaeque hoc modo roboris laudibus ethicae res. Mox in oratione publica Iasonis ne de dignitate admirabili dicam, affectus plenus est locus, ubi iuvenis narrat, ut olim eum infantem timore tyranni in fasciis extulerint quasi mortuum e domo paterna inter eiulatum feminarum. Et observa in fine orationis haec poni, ut aculeos relinquant in animis audientium; post quae discedit continuo ad hos ipsos tam diu non visos parentes. Iamque huic tristi praeteritarum rerum memoriae opponitur lāetitia paternae domus et cognatorum undique accelerantium conviviumque per sex dies continuatum; sunt etiam in epica poesi oppositiones plurimae, ut par, sed lyrica in ea re ars est ingeniosior. Denique finitis convivalibus gaudiis altera oratio Iasonis sequitur sapientiae et moderationis plena, in qua quid dici potuit gravius et magis lyricum his: *Μοῖραι δ' ἀφίστανθ', εἴ τις ἔχθρα πέλει ὁμογόνοις, αἰδῶ καλύψαι*? Profecto, ut omnia colligamus, nihil omisit poeta, quin gravitate rerum, sublimitate sententiarum, vi oppositionum, grandi denique imagine heroicae praestantiae supra vulgarem modum mirum quantum elata teneret, moveret, abriperet in admirationem; quare, quum olim plurimis recessisse a lyricae poesios ratione visus sit in hoc carmine, ego illud velim persuaserim omnibus non potuisse magis lyrice epicum argumentum tractari. Possem nunc etiam breviores narrationes alias similiter examinare, ut preces Herculis ad Iovem de filio Telamoni dando, fabulam de infante Hercule, serpentium occisore, de Cyrena nympha, sed quum talia post ea, quae hic et in Commentario diximus, vix egeant explicatione, malo de sententiarum ethicarum usu in fabulis verbum addere, quae, ut variant suaviter narrationem partesque eius nectunt, ita simul universum fabulae cuiusque sensum eximie adiuvant. Sic Ol. VII. quum fabulae Rhodiae ad Diagorae casum excusandum pertineant, observare iuvat, ut poeta primum in loco de Licymnii caede a Tlepolemo commissa de imbecillitate humana erroribus obnoxia dicat, deinde iterum in altero loco de Heliadis, qui, cum Minervae cultum conderent, ignem omiserant, repetat idem aliis verbis, ut facile sentias nuper factum esse quod excusatione egeat. Rarae

sunt sententiae in iis fabulis, quae laudi inserviunt, atque absunt a multis huius generis, ut Ol. VI. IX. XI. Pyth. V. VIII. Isthm. I. III. IV. V.; imprimis vero reperiuntur et iure quidem, ubi admonitiones aguntur, quanquam ne in his quidem omnibus, ut Pyth. X. Nem. V. Isthm. VII., si vel lenior et tectior admonitio est, vel aliis in locis carminis dictum quantum satis. Plerumque tamen leguntur in talibus fabulis, quae vim narrationis adiuvent, et solent etiam repeti eadem saepius aut similia, ut Ol. VII. vidimus. Sic etiam Nem. IX., ubi Chromium a bello dehortari vult, quod tum forte agitabatur a Syracusanis principibus, primum in laude Adrasti v. 15. dicit: *κρέσσων δὲ καπνανέι δίκαν τὰν πρόσθεν ἀνήρ*, probans, quod in Commentario non notavi, Adrastum, quum pacificam mentem haberet et ultro in gratiam rediret cum inimicis, summam potentiam consequutum et felicissimum factum; tum infaustum bellum contra Thebas quum narrasset, in fine v. 27. ait: *ἐν γὰρ δαιμονίοισι φόβοις φεύγοντι καὶ παῖδες θεῶν*. Vides utramque sententiam eodem pertinere. Similiter Ol. I. quae dicuntur: *ἀμέραι δ' ἐπίλοιποι μάρτυρες σοφώτατοι, ἔστι δ' ἀνδρὶ φάμεν ἐοικὸς ἀμφὶ δαιμόνων καλά, ἐμοὶ δ' ἄπορα γαστρίμαργον μακάρων τιν' εἰπεῖν, εἰ δὲ θεὸν ἀνήρ τις ἔλπεταί τι λαθέμεν ἔρδων, ἁμαρτάνει*, haec igitur etsi primum propter Pelopis et Tantali fabulas dicta sunt, tamen nunc non dubito etiam Hieronis causa adesse omnia, qui pius et religiosus esse debet, quum impia semper puniantur, nec sit quod non deus animadvertat et tempus aliquando aperiat. In epica poesi sicubi talia leguntur, propter solum nexum rerum dicta sunt; in lyrica vero simul ad praesentem victorem pertinent, et vix est, credo, huiusmodi quid apud Pindarum, quod non simul praesentibus rebus accommodatum sit, quemadmodum decet perfectum lyricum. Sic Ol. XIII, 83. verba: *τιθεῖ θεῶν δύναμις καὶ τὰν παρ' ὅρκον καὶ παρὰ ἐλπίδα κουφαν κτίσιν*, primum propter Bellerophontem dicta sunt, sed quidni etiam Xenophonti animum addiderint, qui curulem victoriam meditabatur? Pulcherrima enim ars Pindari est, quod multis medis in carmine dissipata exstant quae eodem pertinent, vulgo non animadversa, nisi penitius cognoveris poetam. Similiter Nem. I, 53. quod legitur: *τὸ γὰρ οἰκεῖον πίζει πάνθ' ὁμῶς· εὐθὺς δ' ἑκάμων κραδία κάδος ἀμφ' ἀλλότριον*, dictum de Cadmeorum principibus, qui convivio excepti ab Amphitryone una cum eo, Herculis casu commoti, accurrunt, non minus tamen etiam ad Chromium pertinet, qui iam ante eo nomine laudatus est, quod

prudens amicos sibi paret hospitalitate. Propria vero ratio Pindari, quod saepe in alia parte alludit ad aliam. Sed nolo plura afferre; satis etiam de hac re dictum. Expositis igitur omnibus, quae huius loci videbantur, ad aliam accedimus quaestionem.

Tertium enim de praeparatione rerum in narrationibus fabularum explicare constitui, quam rem fieri non potuit quin iam in antecedentibus tangeremus, nunc autem pluribus verbis tractabimus, quantum quidem huius disputationis ratio postulabit. Igitur, ut hinc ordiar, disponuntur fere res in narrationibus secundum temporum successionem: prius quod factum narratur fere prius, deinde narratur quod factum deinde; copulantur autem singula per transitus, sive continuo ex antecedentibus via munita ad sequentia per continuationem aut oppositionem, sive interposito alio loco, qui pro vinculo sit, veluti supra in capite de tractatione directa de interpositione precum aliarumque sententiarum verbo monuimus. Sed haec compositio per se tamen laxa et parum arcta fuerit, nisi etiam praeparationes scitae adsint et interiores nexus, ut exspectatione traharis ad sequentia et singula ex singulis quasi sponte oriantur. Qui scripto uno loco secundum subiicit, secundo tertium, hoc solo modo non facit, ut praesentiam quid sequuturum sit, et potest ad diversissima quaeque artificiosis iuncturis deducere paulatim lectorem, nisi ante constet quo spectent haec omnia, quo tendat cursus, quid exspectare debeas. Vides praeter transeundi artem etiam alia ratione opus esse, quam praeparationem dicimus. Optime igitur institutum est a poeta quod supra explicuimus, ut in fronte narrationis thema ponat, quo revocare omnia velit; hoc enim artificio et exspectatio movetur sequentium et haec ipsa firmiore vinculo constringuntur, ut quasi necessariae partes eiusdem rei videantur. Quae ratio per se imperfectior est, ubi indefinitius thema ponitur, veluti Ol. IX. quum Opuntis urbis laus promittitur, per se ex illo titulo intelligi nequit, ubi subsistere debeat narratio, sed ibi tamen alio modo succurritur themati, quum perlecta narratione ipsa ratio rerum te doceat finitum esse cursum. Nam a diluvio orsus usque eo deducit narrationem, donec civibus plenam et gloria heroum illustratam videamus urbem. Similis ratio est Ol. VI. Origines Iamidarum explicare vult (v. 24.), qui per se indefinitior titulus; ubi vero orsus a primis initiis Iamo vaticinandi artem in Olympia datam narravit Iamidasque inde claros factos per Graeciam et fortunatos,

quid desideras amplius? Atque ita saepe in narrationibus scriptorum ipsa tractatio supplere debet quod thema in incerto reliquit, quum non ubique plane definita themata ponere liceat. Apud Pindarum vero, ut vidimus, plerumque satis perspicue praefinitur ambitus rerum, scopo indicato et exitu fabulae in fronte, quo redire debeat oratio in fine. Quae pulcherrima compositio. Sed raro tamen etiam haec res sufficiet per totam narrationem; debent praeterea etiam singulae res, ubi opus, scite praeparari et interius necti, ut posteriora pulcre ubique sequantur ex antecedentibus, ne quid casu adesse videatur, nec quis hiatus exsistat iniucundior. Quae omnia tam bene intellexerunt et observarunt veteres, ut etiam ab hac parte qui narrationes eorum examinaverit non possit non acumen admirari et iudicium subtile. Vides, quam vim habeat praeparationis artificium; quare operae pretium fuerit totam rem ad distincta genera revocare. Ac primum quidem affero illud genus, quod simplicissimum est, sed multis modis usurpatum, nuntiatĭonem dico (die Ankündigung), ubi quod postea narratur ante aliquo modo nuntiatur sive definitius et apertius sive indefinitius et minus distincte. Sic Nem. IV, 45 seqq. dulce carmen Cypro et Aeginae parans Pindarus nuntiat Aeacidarum in Cypro et Aegina laudem, quam in sequentibus exhibet. Isthm. V, 19. Aeacidas *ut* celebret sibi maxime perspicuam legem dicens, nuntiat sequentes eorum laudes. Ol. VII. cum Rhodi laude venisse se dicens nuntiat Rhodias fabulas. Sed haec faciliora et iam ex antecedentibus nota exempla; dabo igitur alia. Pyth. IV, 70 seqq. quum dicatur Peliae oraculum datum se moriturum ab Aeolidis, caveretque *μονοχρήπιδα* virum, si e montibus veniret Iolcum, his verbis et Iasonis adventus nuntiatur eiusque habitus montanus et Magnesius, et Peliae post compertum adventum occursus, ut iam non miremur, quod rex v. 95. statim accelerat. Mox Iason in prima oratione quum indicet, quamobrem venerit, tum parentes quaerat, ubi habitent, nuntiatur duplex res; nam et sermonem exspectamus alium eius futurum cum Pelia, et paternae domus laetitiam praevidemus; quare uterque locus e priore pendet per nuntiationem. Sed hoc genus praeviae significationis interdum etiam lenius est, ut fugere possit attentum. Sic Ol. XI, 60. descriptio primi festi Olympici undenam pendet? Dixerat ante Herculem primam Olympiadem celebrasse cum ludis, narraveratque prius etiam campum comissationibus paratum. Sic iure exspectamus aliquid amplius dictum iri de certaminibus et comissationi-

bus tum primum factis. Neque enim ubique expressis verbis opus. Aliis in locis non ipsa res nuntiatur, sed tamen significatur futurum aliquid cognitu quod dignum et memorabile. Sic Isthm. V. quum ordiens fabulam de Aiace Herculem dicit invitaturum Telamonem coenantes forte invenisse heroes, hoc agit, ut exspectationem moveat. Quid igitur nunc fiet, quid dicet Hercules? quaerimus, quum moris esset apud Graecos, ut, si quis convivio interveniret, poculo exciperetur et preces faceret. Postremo etiam illud indirectum nuntiationis genus praeterire non debeo, quod oppositione praemissa fit, si quidem etiam oppositio est, ubi certam sequentium exspectationem moveat. Quale exemplum Pyth. IV, 88 seqq. exstat. Ibi quum in descriptione staturae praeclarae Iasonis data opera tractata postremo, antequam mores viri nobis ob oculos ponat, de Aloidis et Tityo dicat, corporis magnitudinem roburque cum insolentia et impia mente qui habuerint coniunctum, quis non sentit praeparari sequentia et alios nuntiari Iasonis mores? Sed de nuntiatione, quam proprie dicam in his rebus, satis expositum. — Pergo ad aliud genus praeparationis, quod per positionem facti aut sententiae fit, cuius causa vel ratio reddi, cuius explicatio subiici debeat. Excitatur enim etiam sic exspectatio, et praevidemus sequuturum, quod nodum solvat. Atque hoc artificium maxime lyricum est et a Pindaro eximia cum vi multis locis adhibitum. Primum enim huius loci sunt themata et tituli fabularum in fronte lecti ii, quibus sententia aut factum ponitur ipsa narratione fabulae explicandum, de qua re supra satis dictum. Deinde vero etiam in ipsis narrationibus saepe reperias idem genus. Sic Ol. IX, 53. in media fabula Opuntios reges dicit a Cronidis et filiabus Iapeti esse, quod quasi pro aenigmate positum sequens periodus explicare debet et explicat, quemadmodum ostendi in Commentario. — Ol. VII, 24. a Tlepolemo Licymnium caesum narraturus primum de imbecillitate humana erroribus obnoxia dicit, tum ipsam rem pro explicatione subiicit, in fine ad initium redit. Similiter ibidem v. 45. in narratione de Heliadis primum iterum de erroribus dicens exspectationem movet, tum quid acciderit iis subiicit. Etiam Ol. XIII, 83. infertur sententia de deorum vi omnia perficiente, unde nexa pro explicatione subiiciantur sequentia facta. — Nem. IX, 11. de Adrasto ait: Qui Sicyone regnans urbem festis et ludis ornabat, fugerat enim ex Argis bello intestino pulsus; in quo quod factum in primo loco ponit in altero explicat narrans, quomodo

Argivus, qui erat heros, Sicyonem venerit. Ac quum vulgo in narrationibus secundum temporum ordinem disponantur res, hoc artificio pulcre invertitur saepe hic ordo. Vulgaris enim ratio erat: Qui bello intestino pulsus fugit Argos et quum Sicyonem venisset, ibi rex factus ornavit urbem. Pergo ad alia. Imprimis suave totum hoc, de quo loquor, artificium, ubi quod per explicationem antecedentibus subiicitur simul eiusmodi est, ut inde denuo nectantur alia. Sic Ol. XI, 42 seqq. postquam indicavit dimensionem et partitionem Olympiae ab Hercule factam, ne quaeras, quomodo res ex antiquitate servata sit, antequam pergat, pro explicatione subiicit Parcas adfuisse, omnia quae sanxerint, et tempus memoriam rei conservaturum, tum in viam rediens inde suaviter nexis proximis narrat, quid porro tradiderit tempus tum ab Hercule institutum. Ol. XIII, 64 seqq. postquam dixit multum laborasse Bellerophontem in Pegaso domando, antequam a Minerva datum in somno frenum haberet, explicationis causa subiicit de Polyidi scilicet monitu heroem in templo cubuisse, quem nunc certiorem faciens de eventu heros simul docetur, quid ei faciendum sit. Sed nobilior in hoc genere locus est Ol. I, 25 seqq. Ibi primum narrat Pelopem a Neptuno amatum, ex quo Clotho eum post partum e pelvi sustulerit, deinde quum vulgo alia narratio haberetur, explicans et confirmans quod posuerat, iustissimum enim ad convivium ait deos a Tantalo vocatos ibique raptum Pelopem, coctionem vero ab invidis excogitatam; quae, antequam diceret, etiam propiore nova praeparatione praeparavit, de mendaciis loquens, quibus passim fabulae corruptae. Lyrica ars hoc agit, ut, quam diu possit fieri, suspensa teneatur exspectatio; inverte ordinem locorum, laxam habebis compositionem, non adstrictam. Ceterum de hoc loco etiam in Commentario dixi, ubi lectorem ad hanc Dissertationem relegavi. Vulgo statuunt viri docti primum hic Pindarum ab aliis perperam tradita posuisse, deinde sua substituisse meliora, quod tamen nusquam ita factum ab eo reperio, quia non lyrica esset haec dispositio, sed primum ponit id, quod res est, tum explicat et confirmat. Et hic quidem, ut cetera addam, etiam illud porro observa e posteriore loco, qui antecedentis explicationem habet, ut dixi, eundem in modum aptum esse proximum de Tantalo; quum enim iustum ad convivium vocaverit deos, porro explicandum est, qua alia ratione poenam notissimam suam meruerit. Ut suavissimo nexu alterum ex altero pendeat. Atque haec quidem de hoc loco. Postremo aliud illustre exemplum eius-

dem artificii video Isthm. V. Ibi postquam dixit Aecidarum laudem maximum sibi officium esse Aeginam venienti, quo titulo universum illum mythicum locum complectitur, primum gloriam immensam praedicat eorum, nominatim Pelei, Aiacis, Telamonis; tum huius gloriam explicat narratis rebus cum Hercule ab eo gestis; denique nova explicatione declarans, quomodo invitatus ab Hercule et permotus ad has expeditiones Telamo sit, ultimo loco fabulam de Aiace filio ante exitum a Iove impetrato subiicit. Inverte ordinem, habebis vulgarem et non lyricam dispositionem. Ac non solum in fabularum narrationibus, sed etiam in directa oratione, ut par est, hoc artificium regnat. Sic v. c. Nem. III. in fine primum v. 70 seqq. laudat, si quis tribus vitae aetatibus se distinxerit rebus gestis, deinde ultimis verbis carminis nominat tres victorias ab Aristoclida reportatas, ut etiam hic primum mota exspectatio sit, deinde explicatio reddita. Aliud magnificum exemplum est Pyth. VI. init., ubi primum de umbilico terrae inconcusso dicit et de gloria victoriae aeternum hic splendente, mox pietatis laudem esse docet, magnae et illustris virtutis, qua haec victoria splendeat. Verum satis de hac re diximus. — Tertium denique affero nexum per consequutionem, ubi ea ratio partium est, ut posteriora e prioribus ut e causa consequantur. Est hoc genus antecedentis, quod tamen latius patet, contrarium, et firma habet iuncturae vincula, quanquam non ubique tale est, ut praesentiri possit, quid sequuturum sit. Ingeniose hanc rem poeta intulit in narrationem de Pelope Ol. I. Ibi post narratam Tantali culpam poenamque sic ad Pelopem redit v. 65., ut etiam hunc propterea a superis ad mortales remissum dicat, et hoc quidem praevideri quodammodo poterat; qui vero deinde per eandem iuncturae rationem subiicitur secundus locus, certamen de Hippodamia adiisse Pelopem significans, ne semel ad mortales remissus inglorius vivat expersque bonorum, optime quidem nexus est antecedentibus, tamen per se minus praevideri posset, nisi initio fabulae de Pisa, colonia Pelopis, praemonitum esset. At Nem. I. in fabula de Hercule post narratam eius cum serpentibus pugnam facile praesentias effectus rei; consequens est, ut trepidatio feminarum describatur patrisque Amphitryonis accursus, et ut vates advocetur quid significet miraculum indicaturus. Vides duas ultimas narrationis partes etiam hic ex una priore nexas tanquam ex causa effectum. Eiusdem porro generis sunt interrogationes et cohortationes ut aliquid efficiatur illatae. Sic Pyth. IV, 97 seqq., quum mores Ia-

sonis ostendere nobis velit poeta, ne hic ex abrupto loqui ordiatur, sed causam habeat dicendi, Peliae amarulenta interrogatione provocatur responsio iuvenis. Cohortationis autem scite illatae pulcrum exemplum est Pyth. IX., ubi in fabula de Cyrena e Chironis oratione omnia pendent. Apollo affectu amoris abruptus statim sub divo in Pelii vallibus amplecti vult puellam, sed in fatis erat, ut in Libya coniugium fieret. Atque haec res ad exitum perducitur interposita inter initium et finem oratione Chironis, qui primum dehortatur Apollinem ab eo, quod cupiebat, tum fatorum admonet efficitque, ut deus faciat quod faciendum erat. Sufficiant haec exempla. Vidimus potiores modos, quibus aptior compositionis ratio nititur, quibus exspectatio movetur, ne quid casu sequi videatur (die feinern Verknüpfungs- und Motivirungsarten); reperiuntur iidem in aliis generibus, nec solis narrationibus propriae sunt; nos vero etiam ea de causa de iis exposuimus, quia universa dispositio horum carminum statim explicanda non potest intelligi aliter.

DE DISPOSITIONE PARTIUM.

Accedimus ad ultimum caput disputationis nostrae, quod in explicanda universa dispositione partium et constructione horum *carminum* rotunda versabitur; quaestio non sane facilis, sed quae ad explicationem Epiniciorum et ad artem poetae mirabilem cognoscendam maximum momentum habet. Ac primum de prooemii forma nonnulla praemittemus. Prooemiis instructa esse Pindari carmina res ipsa docet, et Pindarus *προοίμιον* appellat Pyth. VII., *προκώμιον ὕμνον* Nem. IV. Est autem consilium prooemii omnino hoc, ut annuntietur, praeparetur carmen et initia ponantur, unde proficisci oratio possit ad cetera; atque interdum simplex est, sed plerumque ornatum, nunc sententiis ingeniosis, gravibus, nunc comparationibus illustribus, nunc mythicis rebus illatis, ut par est fieri in fronte carminis. De quo ornatu breviter dicam. Inest igitur in prooemiis omnino sententia haec: Cano s. canam Sempronium, Caium victorem. Semel hoc simplicissime dixit Pyth. IX., alias autem multis modis variatur res pro temporum, locorum, epiniciorum, carminum ratione, ac bis, Ol. XI. et *Isthm.* II., etiam excusationem posuit, quod non prius cecinerit. Igitur ut exempla ponam, Ol. X. quemadmodum alias alia utilia, sic in rebus gestis carmine opus esse dicit. Ol. II. orditur: Quid praecipiemus hymni citharae canendum? Ol. IX. quum Epharmo-

sto in Olympia Archilochi brevis hymnus in comissatione cantatus esset, inde ducta forma prooemii nunc maioribus et fortioribus telis ab arcu Musarum petendam Olympiam et Delphos ait. Nem. III. invitatur Musa, ut in Aeginam eat ad canendum carmen diu exspectatum, et Nem. IX. Musae Sicyone ab Apolline vocantur in hospitalem Chromii domum. Pyth. XI. heroinae Thebanae convocantur in templum Apollinis Ismenii, ut celebrent Delphos, ubi victoria parta. Isthm. VII. choreutae excitantur, ad Telesarchi domum ut eant et victorias eius canant, ut Ol. I. in Hieronis beatam domum veniunt. Pyth. VI. poeta sive Veneris sive Gratiarum arva colens Delphos tendit. Nem. V. non statuarium se esse dicit, sed quoquoversus ut exeat hortatur cantum et in omnes partes divulget victoriae nuntium. Pyth. II. ipse carmine misso nuntium fert Syracusis victoriae Hieroni Thebis partae. Isthm. V., quasi praesens convivio ducta metaphora a poculis tribus, quae in conviviis miscebantur, unum, ait, ante miscui, secundum nunc misceo, tertium utinam olim miscere liceat. Nem. IV. vim recreatricem poesios praedicat post certaminum labores, et Ol. VII. in Diagorae tristi casu nectare Musarum praebendo victores exhilarare se dicit, ut quum in sponsalibus phialam auream vino plenam socer genero propinet. Magnificentissima autem laus poesios Pyth. I. habetur. Atque ita vides, ut dixi, multis modis variatam prooemii formam ex laude poesios. Est deinde aliud genus, ubi simul diis dedicatur carmen. Tales primum sunt auctores victoriarum, qui laudantur, saepe etiam orantur, ut benigne recipiant hymnum et pompam. Sic carmen Ol. III. consecratur Tyndaridis, Ol. IV. Iovi, Ol. VIII. Olympiae, Ol. XII. Fortunae, Ol. XIV. Gratiis, Pyth. IV. Delphicis diis, Pyth. VIII. Hesychiae, Nem. VII. Ilithyiae, Isthm. IV. Thiae. Alia vero urbis patriae cognomini deae dedicantur, ut Isthm. I. et VI. Thebae, Nem. X. Argorum laudi, Ol. XIII. Corintho, Nem. I. Ortygiae; at Ol. V. Camarina dea oratur, ut propitia Psaumidis pompam recipiat, et Pyth. XII. Agrigenti dea, ut Midae. Denique singularem causam habet Vestae invocatio Nem. XI., nec praetereo Nem. VIII., quod Iuventae amoris nuntiae dedicatur. Nam dea ibi est. Totum hoc genus mythico ornatu placet, ut alterum poesios variata laude. Sunt denique pauca, ubi, quum summa sententia carminis proponatur, poeta se de his canere velle aut post prooemium dicit aut ne dicit quidem, sed ipsa re significat; cf. Ol. VI. Isthm. III. Pyth. V. Nem. VI. Ac de ornatu prooemii dictum; gravius est alterum, quod supra

monui, prooemio initia et praeparationem carminis poni. Quae res quid significet, mox patebit. Est enim nunc mihi de universa dispositione partium explicandum.

Artificiosas esse rerum dispositiones in his carminibus brevis lectio docet; nullum fere carmen rectum cursum tenet, sed sunt plerumque diversis locis posita quae in unam sententiam colligi debent, interiectis aliis, quae interrumpant; explicatio antecedentium saepe e fine petenda, finis nunc initio nunc alii parti respondet. Quae omnia temere instituta esse et nullo idoneo consilio a tali poeta quis credat? Tamen quaenam causa mirificae rei, quae leges? Difficilem rem expedire conabor in sequentibus, ut et poetae quanta sit in hoc genere ars cognoscatur et interpretem quae via ducat e labyrintho pulcherrimo. Igitur, ut statim hinc ordiar, hac lege composita haec carmina dico, ut in prooemio exspectatio moveatur initiis carminis positis, inde tela incepta, mox interpositis aliis nodisque nexis novis suspensus teneatur animus per totum carmen, donec in fine omnia soluta et explicata videat. Perperam enim statuas, si modo inter partes carminum transitus apti habeantur, adesse omnia, quae postulari possint; hoc solo conglutinationis artificio ut non drama, non epos, ita etiam non iungitur bene Pindaricum carmen, sed addi etiam alia maiora vincula debent, ut firmius constringantur omnia, debent, ut in narrationibus supra ostendi, exspectationes moveri nodique necti et solvi, ut orbes exsistant et ambitus rerum. In quo apud Pindarum maximum commodum habet duplex genus argumenti, praesentes res dico et mythicas. Quum enim directae et mythicae orationis ratio haec sit, ut mythicam explicet directa, si fabulas initio aut in medio carmine posueris, h. e. si comparationem prius posueris, antequam quo pertineat comparatio penitus explicueris, pulcherrime profecto effeceris quod ars poetica postulat, ut suspensa teneatur exspectatio; atque ita fecit ubique Pindarus, nisi quod bis, Pyth. IX. et Nem. I., in fine fabula habetur, quae tamen ipsa pro explicatione priorum est, ut infra ostendam. Verum accuratius nunc indicare debeo universam dispositionis rationem. Video autem duas omnino res esse, quibus tota haec Pindari ars constet, praeparationem et implicationem partium. Praeparationem dico, ut supra satis exposui, si non plane inexspectatae veniant res, sed, antequam legantur, in alia parte carminis praemonstrentur aliquo modo, quod maxime mutatione fit aut positione rei explicationem desiderantis. Sed

praeparatione sola non efficias hic omnia, quibus opus habet ars; accedere debet implicatio partium, quae ab interpositione pendet. Atque de hac nunc est dicendum. Pindaricum carmen, si brevia quaedam excipias, duabus minimum partibus constat praeter prooemium, quarum vel excipit una alteram vel interponitur alteri in duos locos divisae. Iam fac primum duas partes positas unam post alteram haberi; harum si prior tantum praeparata in prooemio est, altera vero priori assuta, plane intolerabilis forma nascitur, ne in somno quidem quae Pindaro in mentem venire poterat nec reperitur apud eum usquam. Sin ambae partes praeparatae prooemio sunt et inde pendent, ne sic quidem bona forma est, nisi etiam ipsarum partium secunda ex priore pendeat. Quod statim locum habebit, si secunda rationem reddat prioris et causam eius contineat, ut sic etiam per priorem praeparata sit atque interno vinculo ex ea nexa. Agnoscis etiam non monitus quam diximus positionem rei in sequentibus explicandae. Prooemio autem nunc vel definitius vel indefinitius nuntiare licet carmen. Sunt apud Pindarum duo exempla huius compositionis. Nem. X. in prima parte fortitudo gymnica Theaei laudatur singularis et maiorum, in altera amor fraternus, quam rem simul in causa vult esse gymnicorum decorum, perspicue significans datam a Tyndaridis vim athleticam genti esse propter iustitiam. Prooemio praemonemur et fortitudinem et alias virtutes cardinales, prudentiam iustitiamque, iam olim Argis viguisse. Quae est nuntiatio. Alterum carmen huius generis est Isthm. II., ubi in prima parte victoriae curules Xenocratis praedicantur a diis ei datae, in altera per virtutum laudem ratio redditur, cur dii tantopere faverint viro. In prooemio poeta dilationem carminis excusans nihil significat nisi nunc se cantaturum. Sed potest etiam per consequutionem effectus secunda pars iungi priori. Sic Ol. V. in prima parte virtus Psaumidis explicatur, qui nec labori nec sumptibus parcens urbem patriam deosque eius tutelares ornavit; in altera preces fiunt pro futuro flore urbis et cive Olympionica. Quae res sic est intelligenda, causas precum in prima parte esse. Pendet igitur secunda ex prima ut e causa. Sunt hae compositiones, ut ipse vides, simplicissimae, et perquam angustos fines haberet ars, si nulli alii modi suppeterent; nam etiam haec ratio, ferenda illa, ubi duae partes sunt, displicet nimia simplicitate et laxitate, ubi tres, ut nullum apud Pindarum carmen sit huius descriptionis $\left(\frac{\text{Prooem.}}{a}\,\frac{\overline{}}{b}\,\frac{\overline{}}{c}\right)$. Quare alia poetae tentanda fuerunt. Ac-

cedimus sic ad interpositionem, quam dixi. Est interpositio, ubi una pars dividitur in plures locos, quibus inseritur altera, ac quum supra de praeparatione dixerim, interpositio vel praeparata est vel non est, habetque hoc commodum, ut etiam ibi adhiberi possit, ubi non praecessit praeparatio; id quod aliquoties factum a Pindaro. Porro interposita res vel mythica est vel alia, plerumque tamen mythica. Usitatissima enim horum carminum forma haec est, ut statim post prooemium ludicram laudem victoris directa oratione explicare incipiat poeta, mox abrumpat et transeat ad mythica, in fine autem redeat et pertexat inceptam directam laudem. Neque vero promiscue omnia interponi possunt et interponuntur, sed quae specie licet diversa revera tamen coniuncta sint rebus, quibus interponuntur. Has autem et ipsas ne temere dividi credas; sed prudenter ea ubique in fine collocantur, quibus antecedentia nituntur et explicantur. Sic initio promittitur et paratur laus, in fine tractatur, ut Isthm. I. coll. v. 14. et v. 32. cum v. 52 seqq., aut initio virtus et fortuna victoris generatim laudatur, in fine certamen ipsum, quod peractum, ut Ol. VI. coll. v. 9 seqq. cum v. 74 seqq., Ol. VIII. coll. v. 13. cum v. 67., Nem. VII. collat. init. cum v. 70 seqq. Alias in priore parte recentem et maiorem ponit victoriam, in fine priores, sive solas sive repetita mentione prioris, ut Ol. VII. coll. v. 15 seqq. cum v. 80 seqq., Ol. IX. coll. prooem. cum v. 87 seqq., Nem. III. coll. v. 18. cum 70 seqq., Nem. V. coll. v. 5. cum v. 44., Isthm. III. coll. v. 10. et 61. cum fine, Isthm. VII. coll. prooem. cum fin. De qua re ita statuas, recentem et maiorem reportatam non sine prioribus, quibus se ante exercuerat victor et praeparaverat ad sacros ludos. Quum igitur prioribus causa contineatur recentissimae, omninoque vis ingenita sic demum tota in luce ponatur, etiam hoc modo explicatio sequitur rem explicandam. Intelliges sic, quomodo minores post maiorem laudare liceat. Res eadem, ubi eodem loco minores post maiorem recensentur, ut Pyth. IX, 75 seqq. Ubi vero in prima parte victoris coronae celebrantur, in fine gentis virtus et res gestae, ut Ol. XIII. Nem. IV. Isthm. IV., etiam hic gentis laude explicari puta victoris praestantiam, quippe inde ortam. Verum ne afferam plura, vides, quam egregie res dividantur ubique sic, ut exitus nodum solvat. Quibus explicatis apparet iam, qualia commoda totum hoc divisionis et interpositionis artificium habeat. Suspenditur animus, quia differtur quod inceptum erat et interponitur quod novam exspectationem movet, finis autem initium

****

absolvens simulque etiam fabulam explicans pulcherrime pendet ex utroque et coniungit utrumque. Qua re etiam iunctura totius carminis firmior fit et constrictior et rotundior eius forma. Quare mirifice placuit res Pindaro, ac praeter simplicem formam vulgatissimam etiam ornatiorem usurpat aliquoties, mediam partem qui complectitur orbis ut alio maiore inclusus sit. Si schemata adhibere licet, qualia in stropharum dispositionibus explicandis metrici nostri usurpant, simplicior forma haec est: a b a, ornatior autem haec: a b c b a. Ad praeparationem quod attinet, orbium initia necessario in prooemio sunt, media pars etiam proxime antecedentibus praeparari potest. Atque hoc genus compositionis *περιπλοκὴν* dixeris. Reperitur vero praeter hoc etiam aliud, ipsum quoque ex interpositione ductum, ubi mediae parti orbe comprehensae alia nova pars respondet extra orbem posita, ut orbes ex orbibus prodeant hoc modo: a b a b, a b a c b c. Quam rationem *ἐμπλοκὴν* nominaveris. Initia in prooemio primus orbis habet. Denique etiam artificiosiores aliquot formae sunt, compositae tamen ex superioribus. Diximus generatim; restat, ut ex ipsis carminibus quae posuimus probemus. Videbimus autem simul, quam prudenter ubique excogitatum prooemium sit et quomodo ex praeparationibus in prooemio positis cursus carminis pendeat. Atque in paucis prooemio indefinitius nuntiatur argumentum, ut propiora initia proxime post prooemium ponere necesse fuerit; in plerisque vero prooemium vel omnes vel duas vel unam carminis partem nuntiat satis clare, ac quum vulgo tractatio partium sequatur prooemium, nonnullis prooemiis etiam ipsius tractationis initialis pars continetur. His praemonitis ad exempla venimus.

Est igitur prima carminum forma, quae fundamentum et principium ceterarum, haec: a b a. Ol. I. in prooemio nihil dicit illustrius esse Olympico certamine, et excitatur exspectatio praestantiam huius certaminis in Hieronis promissa laude declaratum iri luculentius. Idque fit. Post prooemium orsus a victoriae ludicrae laude mox ad mythica transit, ac quum Olympia et Herculis epinicia essent et funebres ludi Pelopis, nunc huius fabula narratur. Postremo ad Hieronis ludicras res redit. Vides directam laudem

divisam in duos locos interpositamque fabulam, quae, quum duo παραδείγματα exhibeat, exitus simul explicare debuit, quo pertineant. Discimus autem ibi etiam curulem victoriam meditari regem, atque ita intelligimus, cur admonitio cum laude iuncta sit, cur hortetur poeta, ut pius rex sit et a superbia alienus, cur proposita Tantali poena et felicitas Pelopis a Neptuno amati. Denique in prooemio nuntiatum utrumque est, directa laus Hieronis et mythica Olympiae; interior vero sensus fabularum non nuntiatur, sed colligitur ex iis, quae dixi, et ex formulis religiosis hic illic positis. — Ol. III. in prooemio dedicatur Tyndaridis hospitalibus carmen in Theronis victoriam novo splendido modo componendum. Iamque orsus directa oratione victoriae huius laudem ex corona reportata ductam, mox ad fabulam de oleastro transit, postremo ad directam laudem regis reversus propter pietatem docet Tyndaridas hospitales Theroni hanc talem coronam dedisse, qua re et causa victoriae explicatur et dedicatio in prooemio posita. Ut rite confectus sit orbis. Fabula autem interposita etiam hic pulcre nuntiata in prooemio est, ubi νεοσίγαλον τρόπον promittit, pertinentque eodem in sequentibus θεύμοροι ἀοιδαί. — Ol. VIII. in dedicatione prooemii, immixta pietatis laude, nuntiatur victoria Alcimedontis. Iamque orsus ab ipsa ludicra virtute mox mythicum locum interponit de praestantia Aeginae, postremo ad ludicras res pertractandas redit. Mythicus locus praemonstratur in prooemio per laudem pietatis et per significationem vaticinii Alcimedonti dati, si quidem hae res per insulae et Aeacidarum laudem ad altiorem causam suam revocantur. Vulgaria explicatione non egent, at illustria. Pendet vero e veterum sententia fortuna et virtus singulorum civium e gentis aut civitatis genio, et inde explicari debet. Atque hoc loco ut mythicus locus antecedentia explicat, sic ipse penitus explicatur exitu carminis, ubi omni modo extollens poeta fortitudinem pueri, sic rationem reddit, quo iure illustria Aeacidarum facinora comparaverit. Semel hoc disertius moneo, etiam in aliis multis carminibus tenendum. — Pyth. V. in prooemio thema ponit plurimum valere divitias, cum virtute si coniunctae sint, quod perspicuum dicit esse in Arcesilao victore, a puero gloriam per Castorem qui habuerit. Iamque tractat victoriam curulem regis, sed immixta etiam ceterae fortunae regiae mentione ducensque ex his laudibus coniunctis simul admonitiones. Exin narratio de Batto, auctore gentis, interponitur. Postremo directa oratione ad Arcesi-

laum reversus virtutes viri laudat nuntiatas in prooemio, h. e. causas fortunae et victoriarum, tum preces facit pro futura Olympica victoria. Vides, quid res sit; nunc demum perspicue intelligitur thema et tractatio tota, cur admonitiones cum laudibus iunctae supra fuerint et cur de Batto dixerit; meditatur rex maiorem victoriam Olympicam, ut ante omnia pius erga deos et gratus erga aurigam esse debeat; similiter Battus nixam pietate felicitatem habuit. Mythicus igitur locus ut primam partem explicat fortunamque Arcesilai, ita ipse penitus explicatur exitu. Nam in hoc carmine admonitiones ad ludicra consilia regis revocantur, ut in quarto ad publicas res, quanquam revera utrumque carmen quodammodo ad unum finem redit. — Pyth. VI. in prooemio Delphos proficiscitur, ubi aeterna victoriae gloria exstat. Sic mota exspectatione iam praestantiam victoriae directa laude ex pietate illustrat, secunda quae virtus e Chironis praecepto sit. Tum fabulam de Archilocho subiicit, et in fine ad Thrasybulum reversus, pietatem adolescentis totam explicat, qui plurimis virtutibus egregiis imitetur patrem. — Nem. VI. de Bassidarum eximia gente dicturus in prooemio thema ponit de similitudine et dissimilitudine hominum et deorum, magis vero extulit sententiam de imbecillitate humana, ut pia et modesta esset tractatio, non gloriosa. Iam hinc cursus carminis pendet. Orditur enim ab iis rebus, in quibus imbecillitas gentis conspicitur, eoque etiam redit in fine, interposita altera parte de praestantia gentis. Vides errare qui sic mutare voluerunt exitum, ut nihil ibi de amissis victoriis dicatur. — Isthm. IV. in prooemio Thia laudatur, per quam naves et currus bellici admirationem habeant et ludicrae coronae dentur. Exin ludicram laudem Lamponis filiorum orditur, mox interponit locum de Aeacidis et de victoria Salaminia, nuntiatum et ipsum prooemio, et in fine ad ludicras res reversus, has absolvit, simul magnitudine laudis Cleonici genti tributae causam indicans, cur bellicarum rerum illustrem comparationem praemiserit. — Vidimus in his exemplis omnibus satis clare dispositionis rationem eam, quam dixi; erit haec etiam in sequentibus eadem, nisi quod hic in prooemio cum praeparatione etiam ipsius tractationis initium coniunctum apparebit, ut fabula statim post prooemium legatur. Pyth. XI. in prooemio convocantur heroinae Thebanae, ut Themidem et ὀρθοδίκαν umbilicum terrae celebrent, victoriam qui Thrasydaeo dederit, simulque incipitur etiam Thrasydaci laudatio. Tum interponitur fabula de Agamemnoniae domus

calamitatibus, nunc quidem, quod notandum, nuntiata per oppositionem. Laudans enim Themidem et ὀρθοδίκαν ὀμφαλόν, laudat iusta praemia et divinitus datos honores, uti etiam in exitu patet, dissuadet autem affectationem tyrannidis earumque rerum, quae non datae sint homini. Conferri possunt θεμίπλεκτοι στέφανοι simili causa dicti Nem. IX, 52. Postremo ad ludicras Thrasydaei eiusque familiae laudes reversus, simul per admonitiones directas fabulae sensum quantum satis illustrat. — Pyth. XII. in prooemio Agrigenti deam invocat, ut Midam benigne recipiat tibicinem, qui vicerit arte a Minerva inventa. Iam ad fabulam transit statim, qua narrata ad victoris certamen reversus, non sine labore qui vicerat, inde simul admonitiones ducit, praeparatas ipsa laude artis, non hominum, sed Minervae inventioni debitae. Inde enim sequitur modestiae officium. — Nem. V. in prooemio cantus in omnes partes divulgare iubetur laudes praeclari pueri, Aeginam et Aeacidas qui honoraverit. Post hanc praeviam victoriae laudem interponit statim magnificum locum de Aeaci filiis Iovis Hellenii aram adstantibus, nuntiatum ipsa Aeacidarum mentione in prooemio. Sed quid significet fabula, quaerimus; suspensi vero tenemur aliquamdiu, quum quasi per continuationem narrationis etiam de *infortunio* eorum dicatur et de Pelei felicitate post sequuta. Tum *demum* ad principium reversus, et Phylacidae consilium Isthmia adeundi tecte indicans, diserta vero laude Pytheae victorias memorans et cognatorum, quorum vestigia presserit puer, sic exhibet omnia, quibus gymnica fratrum laus et comparatio cum Aeaci filiis initio posita nititur. Simul hoc perspecto clarum, quid adiecta exempla discordiae et verecundiae sibi velint, quorum nulla praeterea explicatio additur. — Isthm. VII. in prooemio se accingit ad Cleandri victoris laudem, ex nuperis terroribus belli iterum iterumque se revocans ad Aeginam canendam. Ultimum statim facit, Aeginae progeniem Aeacum et Aeacidas celebrans fabulis, tum per Nicoclis laudem, quem imitatus sit Cleander, ad hunc ipsum redit et absolvit ludicram laudem initio inceptam. Positas etiam hic fabulas proxime post prooemium vides. Et prior quidem earum pars e prooemio lucem trahit, commoverat enim animos Aeginetarum, quum vellet eos pacificatores esse, altera Nicoclis et Cleandri rebus accommodatur. — Ol. II. in prooemio virtutes Theronis laudantur diciturque rex decus gentis, multa quae passa olim nunc floreat. Ex his duabus rebus aptum carmen. Ac primum quidem monstrata vicissitudo adversarum et secundarum

rerum tractatur et explicatur ex ipsis originibus, una cum Theronis sorte, eiusdem vicissitudinis exemplo, deinde directa oratione ad virtutes viri redit, unde orsus erat. Ac felicitas quidem Theronis digna virtutibus in prooemio monstratis nunc post ingentem laudem liberalitatis et benignitatis magis etiam merita videtur, simul vero etiam, quantum satis est, illud docemur, adversarum rerum mythicae expositiones quo pertineant. Sic absolutus cursus carminis. — Sed his explicatis tertium denique subiicio genus eiusdem descriptionis, ubi tam indefinita est in prooemio praeparatio, ut alia definitior nuntiatio proxime post prooemium ponatur in ipsis tractationis initiis. Ol. VII. prooemium, quod de poesi est victores ludorum exhilarante famamque bonam parante, praeparat laudem et defensionem Diagorae carmini subiectas, sed indefinitius; quare propior nuntiatio rerum nunc post prooemium legitur, ubi ipsam tractationem laudis orditur. Venisse se cum Diagora ait simul Rhodi laudem ferentem, ut sic ornet virum, quem nunc cum patre praedicat. Iamque finita praevia laude familiae ad ipsas fabulas Rhodias transit, quibus expositis ad Diagorae laudes pertractandas redit, simul fabulas explicans, quibus, quum laus et defensio Diagorae agatur, nunc directa oratione et fortitudinem praedicat et ab insolentia et violentia alienum animum. Denique addo Nem. XI. In prooemio invocatur Vesta, ut novum prytanin Aristagoram benigne recipiat detque nullo dolore contristatum magistratus cursum. His verbis definitior praeparatio nondum inest. Ipsa initia post prooemium habentur, ubi praemissa brevi laude patris (welches vorgeschlagen) cum laude ludicra modestiae admonitionem ponit. Haec est vera nuntiatio carminis, quod fortitudinem laudat, modestiam vero commendat. Et ad admonitiones quidem in fine redit, interposita fortitudinis laude. Est vero interpositus locus hic maxima ex parte non mythicus, plane ut Nem. VI. Interpositio vero laudis optima, quia causas hic locus continet admonitionum sequentium. Quum enim Aristagoras vir fortis esset, metui poterat, ne maiora affectaret. Postremo de prooemio ita statue, Vestam sic daturam felicem cursum, si pius et modestus sit. Atque haec quidem de prima forma.

Pergo ad aliam similem, ubi una pars in tres divisa habetur locos, interpositis aliis, hoc modo: a b a c a. Sic intelligendum

primum carmen Isthm. I. In prooemio laus Thebarum ludicra et

bellica praedicatur; cursus carminis e ludicris Herodoti rebus pendet, quum bellica tecte tractentur. Iamque accingens se post prooemium ad Herodoti curulem victoriam celebrandam primum Castoreum canit, tum reversus ad victorem ipsum et Isthmum Onchestumque nominans, nihilominus non pergit, sed primum alium locum de patris fortuna interponit, tum vero per sententias generales tertium ad Herodotum rediens victorias eius enumerat plurimas, simul et Castoreum sic explicans, cur ei debeatur et de patris praeclara fortuna ex calamitate restituta cur dixerit; est enim fundamentum fortunae in filio conspicuae. Denique bellicae res in Castoreo simul tractantur aliisque in locis admixtae ceteris. — Isthm. VI. in prooemio poeta consilium prodit patriam deam Thebam exhilarandi. Quare mythicis decoribus ibi memoratis, post prooemium ad Strepsiadae victoriam laudandam venit, et interposito loco de proelio gravissimo ante facto, unde simul exhilarationis consilium explicatur, laetius etiam redit ad hanc victoriam, denique post novam admonitionum interpositionem tertium ad ludicras res rediens pro futura quam agitabat Strepsiades victoria vota facit, indicans sic etiam causam admonitionum antecedentium. Quemadmodum igitur prior locus interpositus prooemium explicat, sic secundus exitu carminis explicatur, bisque adhibuit poeta artificium positionis rei per sequentia explicandae. — Isthm. III. in prooemio laude dignum dicit, qui certaminum gloria aut divitiis ornatus simul a superbia alienus sit; esse vero talem fortunam etiam diuturniorem. Vides hic indefinitam praeparationem, quales supra notavi. Quare proxime post prooemium propius ad ludicras res accedens definitius describit carmen sic, ut duas Melissi victorias canendas indicet; et priorem quidem curulem statim illustrat, inde vero ante omnia interponit locum de gentis laudibus et fatis, praeparatum altera prooemii parte, et post hunc demum ad Melissum reversus, huius continuat ludicram laudem, alteram victoriam celebrans praeclaramque artem pancratiasticam. Hic locus nuntiatus supra pendet simul suaviter ex antecedente interposito per consequutionem effectus; nam propter virtutes genti haec victoria data. Credas nunc finitum carmen; sed mox novum locum mythicum de Hercule subiicit, ex quo tertium ad Melissum reversus etiam priores viri pancratiasticas victorias tractat. Quae res sic intelligenda est, postremo etiam causam et rationem reddi virtutis ludicrae et dexteritatis pancratiasticae magnae supra lau-

datae. Exercuit se in Herculis liberorum ludis, qui ei eximie favit tres victorias donans, habuitque magistrum praeclarum. Hinc illa ars. Igitur secundus de Melisso locus ponit quod explicatione egeat, quam praestat tertius. Atque haec quidem de his. Similia sunt alia duo carmina, nisi quod in his etiam interpositi loci sibi respondent hoc modo: a b a b a. Primum est

Pyth. VIII. In prooemio pacis et belli deam celebrans Hesychiam thema ponit sic, ut orsus a ludicra Aristomenis victoria in fine etiam redeat ad eam. Hinc regitur cursus carminis. Nam post initia laudis ludicrae in prooemio posita primum locum de Aeacidis interponit, tum ad Aristomenis res ludicras reversus mox denuo aliam fabulam interponit, qua tractata tertium ad victorem rediens nunc demum laudes eius uberrime pertractat, ductis e laude successuum simul modestiae admonitionibus. Simul vero etiam interpositi duo loci mythici sibi respondent, uterque cum ludicra victoris laude bellicas maxime res tractans in prooemii altera parte praemonstratas. Similis ratio Nem. IX. In prooemio Musae invitantur, ut Sicyone ad domum hospitalem Chromii tendant statimque nunc hymnum parent, quum Chromius victorialem currum conscendens carmen postulet certaminis Sicyonii diis. Iamque orsus, ut moris, a victoria, quam rite laudandam dicit, statim ad mythica pergit, quasi certaminis Sicyonii origines laudesque ante omnia tractaturus in honorem deorum praesidum, et Adrasti secundas adversasque res narrat, post quae per preces pro urbe Aetna ad ludicras res reversus statim alium subiicit locum de bellica laude Chromii totaque eius felicitate, respondentem fabulis, atque inde demum tertium ad ludicras res rediens nunc, finita interim pompa, ampliora de iis post pompam in domo viri canenda promittit, simul sic initium explicans, ubi Musae in domum Chromii invitatae erant. Fecerat enim Encomium aut Scolium, quo quum ludicras laudes data opera tractasset, nunc callide magis tangit eas, quam explicat, summo consilio carminis in interiectis locis posito. Vides pulcherrimam artem poetae.

Tertium accedimus ad eam formam, quae orbium duorum alterum altero inclusum habet sic: a b c b a. Tale est carmen

Nem. IV. In prooemio iucunda per carmina recreatio laborum victoris gravium promittitur e mente prompta profunda. Est haec

indefinitior praeparatio, quare statim post prooemium propiorem nuntiationem rerum ponit, Iovi Nemeaeque et Timasarchi luctae consecrans carmen ab Aeacidarum urbe benigne recipiendum, h. e. Timasarchi directam laudem et fabulas Aeacidarum in Iovis Nemeaei honorem nuntians. Iamque orsus a pueri victoriis laudandis, mox ad mythica ornamenta accedit, sed paulo post haec abrumpit et interponit refutationem reprehensorum suorum, tum reversus ad Aeacidarum laudes, has alio modo continuat et absolvit. Postremo ad ludicras res redit gentisque laude proposita Timasarchi virtutem ad fundamenta sua revocat, et alterum sic conficit orbem. Simul exitus etiam magnificum de Aeacidarum gente locum explicat, qui solus explicatione egebat. Denique posita in medio carmine refutatio adversariorum, ut par, in antecedentibus nuntiata non erat; dixi enim interpositos locos non ubique praeparatione egere. Sed veniamus ad aliud carmen. Ol. IX. in prooemio nuntiat magnifica laude Epharmostum se cantaturum et urbem patriam, cuius laus victoris laudi ibi inservire debet. Et haec praeparatio. Simul vero nunc etiam tractationis initia in prooemio sunt. Iamque primum urbis laudem continuaturus, mox per aberrationis simulationem interponit fabulam de Hercule, tum reversus ad urbem, huius mythicas laudes pertractat. Postremo ad Epharmostum redit directa oratione, etiam alterum orbem absolvens. De fabularum dispositione observabit lector, praemissum quod summum, Herculis dico facinus, ut maxima excitetur exspectatio, deinde quasi pro prima explicatione de domestica virtute Locrensium ipsiusque Epharmosti praeclara origine dici, postremo directa oratione ipsam eius vim divinitus insitam victoriis plurimis conspicuam ob oculos poni. Pergo ad Pyth. X. In prooemio ibi magnifico et maxime lyrico artificio per aberrationis simulationem praemittuntur (werden vorgeschlagen) magnifica verba de Heraclidarum potentia, quibus in sequentibus commodior locus non erat, tum praeparatio carminis ponitur sic: at Pytho et Pelinna me vocant (h. e. Pythia victoria Hippocleae canenda Pelinnae), et Aleuadae. Iamque post prooemium primum victoriam pueri laudat, etiam paterna virtute eam illustrans, tum fabulam de Hyperboreis interponit pulcherrime toto antecedente loco praeparatam, ex qua ad comissationem praesentem revertitur et hanc partem absolvit. Postremo etiam Aleuadarum initio promissam laudem tractat peragitque sic secundum orbem. Nam secundi orbis initia si in prooemio sunt, paucis ibi verbis indicari

satis est. Denique de carmine Ol. VI. dicendum. In prooemio triplex ponitur Agesiae laus; est Olympionices, est vates, est ex illustrissimis civibus Syracusarum. Post prooemium primum ludicram virtutem viri laudare orditur, ex bellica laude eam illustrans, tum interponit mythicum locum de vaticinandi arte, post quem reversus ad victoriae Olympicae laudem primum orbem absolvit. Restat tertium in prooemio nuntiatum. Sed quum etiam de Hymno et Scolio dicere vellet, a se factis moxque canendis, suaviter hunc locum praemittit (vorschlagend), tum demum ad Syracusarum laudem venit atque ita etiam ultimum peragit orbem. Est igitur descriptio carminis haec: a b c b d a. Diximus de

περιπλοκῆς formis.

Pergimus ad alterum genus implicationis supra indicatum, cuius haec forma: a b a b. Primum considerabimus carmen Ol.

XIII. In prooemio cum victoris domo urbs laudanda suscipitur. Iamque primum urbis laudes directa oratione explicat, duas eius virtutes primarias proponens, deinde ad familiam victricem pergit, tum ad urbis laudem reversus fabulas ponit, postremo futuram Xenophontis victoriam tractat excitato gentis genio per laudem gentis illustrissimam. Ac docui in Commentario ultimam partem, eximie praeparatam Bellerophontis fabula, simul inde pendere et hanc explicare. — Pyth. I. in principio est locus de musices praeclara vi in Olympo, quem sequitur contrarius de Typhoeo, tertium Hieronis laudes ponit principio respondentes, postremo admonitiones cum loco de Typhoeo componendas. Praeparationes quod attinet, nunc ipsae fabulae praeparant sequentia, utpote explicationem directam desiderantes. — Pyth. II. in principio cum bellica laude ludicra victoria Hieronis tractatur, quem locum sequitur mythicus de Ixione gravissimus, admonitiones continens, praeparatus per oppositionem antecedente laude felicitatis et favoris deorum, posita ad pietatem gratumque adversus deos animum commendandum. Exin ad laudes revertitur, et in fine etiam admonitiones novas subiicit, propter mythicum locum positas. — Pyth. IX. in prooemio postquam nuntiavit Telesicratis cursoris Cyrenaici laudem, quem statim paucis praeviis verbis ornat etiam, interponit fabulam de Cyrena, tum ad initium reversus absolvit primam partem, ludicras victorias viri uberrime exponens. In fine novam fabulam subiicit de Alexidamo proavo cursore, qui

quum honestissimo certamine coniugium pulcherrimum sibi paraverit, haec res Telesicrati augurium est similis felicitatis honesto modo parandae. Sic haec fabula opposita est antecedenti de Cyrena eiusque consilium explicat, ceterum suaviter etiam gymnicam laudem continens. — Nem. VIII. praemissis amoris laudibus per supplicationem Aeaci ad Dinidis ludicram victoriam patrisque venit, quam rem absolvit in fine, interiecto alio loco mythico de *invidia*. Atque ut ludicrae laudes in medio carmine et in fine *sibi* respondent, sic mythici de amore et de invidia loci per oppositionem componendi sunt, ut in Commentario docui. Attende denique ad aliud artificium. Praeparatio legitima carminis est ibi demum, ubi victoria ludicra Dinidis primum memoratur; priora ante praeparationem collocata sunt (vorgeschlagen). Mox locus de invidia utpote interpositus disertiore praeparatione non egebat necessario, nunc autem suaviter ipsa oppositione amoris praeparatus est, et hanc explicat. — Postremo carmen Pyth. IV. commemorandum est hoc loco. In prooemio maius carmen promittitur diis Delphicis, qui praeter coronam recens datam Arcesilao olim auctorem gentis Battum oraculo in Libyam miserint, ut ratum fieret Medeae vaticinium. Sic primum hoc quale fuerit explicat; praedixerat Medea reges futuros Libyae Euphemidas in *ipso reditu* Argonautarum in Lemno lucem visuros. Qua re narrata poeta ad initium redit et primum orbem absolvit. Sed illud Medeae vaticinium primae parti insertum praeparat sequentem partem; narratio de expeditione Argonautarum nectitur ex illis verbis videmusque in fine eius revera satos in Lemno Euphemidas. Neque tamen hic finis carminis; proposita erat in illa narratione Iasonis descriptio, quae quo spectet restat ut explicetur. Atque hoc fit in exitu directa oratione. Sic tertius rerum orbis absolvitur. Schema igitur hoc est: a b a c b c. Ac quum se-

cundum temporum rationem inverso ordine dicendum fuisset, vides, quomodo poetica forma differat a vulgari. Haec quidem de hoc genere. Explicuimus usitatiores formas omnes.

Restat, ut peculiares aliquot formas indicem ex simplicioribus compositas. Prima haec est: a b c a b. Nem. III. in prooemio

Musa excitatur, ut praesente Nemeaeo festo in Aeginam tendat, ubi carmen exspectetur victoriae ludicrae ornamentum. Ac primum a Iovis laude orditur, praeparata et nuntiata per mentionem

sacri Nemeaei festi, tractanda vero per Aeacidarum fabulas, quorum pater Iuppiter. Sed antequam pergat, de Aristoclida victore dicit, ut solet quam primum post prooemium victorum laus poni, subiicitque etiam locum de Hercule; tum demum in viam rediens per Aeacidarum laudes Iovis laudem absolvit. Restat, ut Aristoclidae laus supra incepta ad finem perducatur, atque hoc in exitu fit, ubi simul fabulae praemissae pulcherrime explicantur. Ac quum supra in Aristoclidae laude etiam Musae opem memorasset, nunc videmus eam esse, a qua nomen habeat Aristoclides. Haec hactenus. Alterum exemplum eiusdem formae est Isthm. V. In prooemio unum craterem dicens se ante miscuisse Lamponis filiis, alterum se nunc miscere, tertium optans ut olim miscere liceat Olympio Iovi, sic reportatas filiorum victorias augurium significat esse maioris futurae. Atque haec summa felicitas ut contingat Lamponi patri, ipsas Parcas precatur in altera prooemii parte. Exin interponitur mythicus locus de Aeacidis, post quem ad prooemium reversus primum victorias filiorum ipsas cum aliis pluribus data opera enumerat, docens quod in fabulis praemissis inest, fortitudinem tantam esse, ut maxima quaeque inde sperare liceat, deinde Lamponis quoque patris meritis et virtutibus tractatis, dignum esse virum ostendit etiam summa felicitate supra a diis ei expetita. Sic hic locus alteri prooemii parti respondet.

Accedo ad carmen Ol. XI., quod hanc descriptionem sequitur: a b c b a b. In prooemio post excusationem, quod non

prius cecinerit, accingit se ad communem pluribus quam debeat laudem. His verbis praeparatur carmen. Iam enim primum urbem laudat iustissimam, in qua Mars regnet et Calliope (quae verba suaviter praemonstrant sententiam carminis), deinde Agesidami victoris certamen praedicat, tertium ad Olympiorum institutionem canendam pergit, in qua fabula quum duo tractentur, res gestae et epinicia rerum gestarum comissationesque, reversus post fabulam ad Agesidami res, etiam hic duos locos facit, carminum epiniciorum necessitatem explicans et res gestas formosi pueri denuo commemorans, interposita etiam urbis repetita mentione. Sic nascitur schema indicatum.

Pergo ad carmina Pyth. III. et Nem. VII., quorum haec dispositio est: a b c a d c. Atque in carmine Pyth. III. poeta ait:

Si possem tibi, o Hiero, filia quum in vitam restitui nequeat,

valetudinis saltem medicum divinum impetrare, et tunc cum hymno epinicio ad te venirem, lux sole illustrior accederem; nunc autem, quum dii non dent duo bona, sed uno cum bono bina mala, etiam sic bono, quod habes, uno quam possis optime usus comissationi indulge, et carmina poetarum quaere immortalitatem tibi parantia. Hinc patet cursus carminis. Orditur a Chironis laude et a valetudinis ratione, mox interponit fabulam de Coronide, postremo redit ad initium et primae sententiae cursum absolvit. Neque vero nunc secundum annectit orbem rerum, quae intolerabilis ratio esset, sed in fine antecedentis loci, antequam eum absolvat, initia novi orbis ponit, comissationem epiniciam commemorans, ad quam rem in exitu ampliore sententia redit, tanquam ad ultimum finem carminis, praemisso eximio loco de summa lege vitae humanae, qui ut sequi debebat priorem carminis partem, ita praecedere exitum. Sed magnificentissimum exemplum eiusdem descriptionis carmen Nem. VII. est. Quum Thearionis familia invidia laboraret, thema difficillimi carminis est, ut vidimus, de virtute vera, laudis et honoris praemio indelebili ornata. Hoc orditur in prooemio, robur Sogenis celebrans ab Ilithyia insitum, et poesin ostendens speculum esse et compensationem rerum gestarum optimam. Sed *non absolvit* rem; transit ad Ulyssem immerito laudatum et ad *Aiacem* Neoptolemumque iniuriam passos, at aeterno honore florentes. Quae res interpositae quid sibi volunt? Exspectamus, quaerimus explicationem. Nec frustra; redit poeta directa oratione ad initium, pertractat locum de victoria Sogenis rite reportata et de poesi, videmusque eximium laudis praemium propter res egregie gestas nunc etiam Sogeni a Musa destinatum, quemadmodum Aiax et Neoptolemus, fortissimi heroes, aeternum honorem habent. Hactenus bene; tamen cur iniuriam passos heroes comparat? Quia etiam Thearionis familia invidia laborat. Ecce etiam hoc significaturus poeta ante repetitas Sogenis laudes praemittit alium locum, ubi data opera Thearionem praedicat et tangens pravum obtrectandi studium, a sese plane alienum affirmat esse pravum consilium veras laudes invidiose calumniandi. Atque ita res eo adducta est, ut heroum illorum comparationem intelligamus, et de Sogene cur sic dicat. Putes nunc finitum carmen, sed restat alia quaestio. Cur dicens de Thearionis rebus tam graviter, tanta cum vi sese defendit, sese alienum contendit a calumniandi consilio? Inest igitur in illis verbis aliud nondum explicatum. Ecce etiam hoc poeta indicat. Postquam laudibus

Sogenis alium locum subiecit prope necessarium, ubi preces facit pro incolumitate familiae in his inimicitiis aptissimas, postremo ad se ipsum redit in fine; videmus nunc creditum impie de Neoptolemo Pindarum dixisse. Sic igitur et illa defensio supra posita clara est, et illud simul liquet, cur praeter Aiacem Neoptolemi maxime exemplum supra adduxerit, vulgo in Aegineticis rebus afferri non solitum. Atque ita pulcherrime omnia expedita sunt. Disertius de difficillimo carmine dicendum iudicavi, ut explicationem in Commentario positam etiam sic firmarem et Pindari perfectissimam artem denuo luculenter ob oculos ponerem.

Claudat agmen carmen Nem. I., cuius pulcra descriptio haec est: a b c d c d a. In prooemio victoriam Chromii ludicram

praemium virtutum insignium dicit a diis datum. Post haec primum interponit locum de laudibus Siciliae, deinde ad virtutes ipsas explicandas accedit; laudat vero prudentiam et fortitudinem, ita nexa utriusque virtutis tractatione, ut in priore loco v. 31. initia habeantur secundi. Atque hoc ita necessario factum; quum enim secundus non sit causa prioris, aliter necti non poterat recte. Denique laudata fortitudine Herculis, Tiresias in fine etiam praemium laborum ostendit requiem et felicitatem pulcherrimam, quibus verbis poeta ad initium redit et ultimum orbem conficit. Atque haec hactenus. Perlustrata sunt omnia carmina, et poterit lector nunc ipse iudicare de arte Pindari. Neque vero de industria artificiosiores dispositiones quaesivi, sed potius, ubi possem, simpliciores praetuli, quod intelliget qui singula examinaverit. Modo simul ad praeparationes ubique attendat, et quum Epinicia sint, ludicra laude teneat ut plurimum regi rerum cursum.

Docui in antecedentibus qualem ipse intelligam rationem artemque carminum Pindaricorum et alios quid tenere debere credam, ut penitus poetam intelligant; nec vereor, ne futuri sint qui talia aliena credant ab interpretis officio, aut aestheticis, quos dicunt, libris reservata velint; si tamen sint, hos recordari velim, quid accuratior hermeneutica postulet. Hermeneutica vulgo enarratio dicitur scriptorum; sed enarrare non potes, antequam intellexeris; unde recte Boeckhius in Dissertatione de Crisi Pindarica notavit intelligendi artem esse hermeneuticam dicendam. Haec vero res multa negotia habet, ut rite perficiatur. Primum

singulos locos legimus alterum post alterum; examinamus et verba cuiusque loci constructionesque, et res historicas, si quae insunt, coniunctisque singulis omnibus sententiam colligimus universam. Quemadmodum vero sententia loci perspici nequit nisi singulis verbis rebusque intellectis, sic etiam haec non dicere possis penitus a te perspecta nisi tota sententia cognita; unde fit, ut in difficilioribus locis, antequam absolvas negotium, saepius a verbis rebusque singulis ad totam loci sententiam, ab hac ad singula mente redire debeas, donec comparatis omnibus alterum ex altero utcunque definitum habeas. Saepe vero ne hoc quidem perfici potest, antequam sequentia consulueris, sed ut perfeceris satis bene, quum tamen ubique singulus quisque locus cum aliis cohaereat, etiam sic mox sentis ampliorem aliam tibi sententiam quaerendam, pluribus locis coniunctis quae subsit communis; qua inventa et collecta e singulorum locorum comparatione, denuo redis ad haec, examinas denuo omnia, nec raro animadvertis quae nunc aliter constitui debeant quam feceras, antequam totam compagem perspexisses. Iamque res eo adducta, ut partem carminis, caput libri intelligere tibi videaris. Pergis igitur longius; addis partem parti, caput capiti simili lectionis modo, donec perlectis omnibus postremo etiam de summa sententia tibi cogitandum sentias, qua partes orationis, dialogi, carminis contineantur. Est enim omnis omnino classici operis ratio haec, ut totum ponatur ubique, ut et singulus quisque locus, singula quaeque pars unitate placeat, et aliud maius vinculum adsit omnes partes complectens, ac quod olim Fr. Aug. Wolfius *) dixit, sero Graecos didicisse totum ponere in poesi, hodie constat falsissimum esse, quum nihil magis a principio sequuti sint in artium operibus et scriptis, nec fuerit gens ingeniosiores quae excogitaverit compositiones. Sic etiam in Pindari carminibus quod olim non videbatur inesse, hodie certum est non abesse ab ullo carmine. Sed haec res non ubique facilis perspectu usum etiam diuturniorem requirit. Atque apud Pindarum quidem quum duplex sit argumentum fere, directum et mythicum, primum ad directae orationis sensum attende quam accuratissime, quis victor sit, quae victoria, quid laudet maxime poeta, felicitatem an virtutem, quodque genus virtutis, quid reprehendat et desideret. Deinde fabulam examina et confer

*) [Prolegg. in Homer. p. 125. Sed vide Bernhardy Hist. Litt. Graec. I. p. 111. SCH.]

mythicam tractationis partem cum directa, nunc ad hanc nunc ad illam rediens, donec communem sententiam tenere tibi videaris, quae ambabus optime conveniat. Sed interdum etiam mythica clariora sunt, ut ab his initium facere debeas quaestionis. Sic Ol. VII. postquam persuasum mihi erat fabulis Rhodi fatum aeternum e decoribus et erroribus mixtum declarari, facile intellexi propter Diagoram haec dici sensique tum etiam in directa oratione cum laude defensionem positam, laudari fortitudinem, negari superbiam et violentiam in eo esse. Similiter Pyth. I. qui directam laudem Hieronis legerit, quum partes loci fere aliam quaeque speciem habeant, non statim invenerit quod commune omnibus subsit; ubi vero in principio mythico vim citharae Apollineae laudari viderit senseritque, quantopere placeat coniunctus cum maiestate regia Iovis et Martis bellica ferocia musices sensus, mox etiam in Hieronis laude, quum quatuor loci sint, binos intelliget coniungi debere. Qua re semel perspecta facile est cetera conciliare. Quod enim in mythica parte musices vis maxime extollitur, necessario factum apparet tractationis poeticae causa, ut saepius, ubi duae res paris dignitatis componuntur, alterutrum poesios ratio magis extolli iubet, utpote praeferentis quod ornatum maiorem admittat vel alia de causa aptius sit. Similiter Nem. VI., ubi similitudo et dissimilitudo hominum et deorum in prooemio docetur, gravius de dissimilitudine dicitur postulante religionis ratione. Sed in talibus prudenter curare solet Pindarus, ne fallaris, si respondentem locum compares. Nam Pyth. I. in Hieronis laude contra proelia luculentius laudantur, quemadmodum Nem. VI. in media parte praestantia Bassidarum singularis, ut compensatum videas altero alterum, summaque sententia pariter proponi cognoscas utrumque. Patet ex his exemplis, quomodo comparatione partium eliciatur et definiatur summa sententia, nec nisi omnibus satis bene conciliatis dici posse perspectam poetae mentem. Quum igitur sensum et rationem carminum aliorumque operum nisi summa sententia patefacta assequi recte non liceat, eos vides magnopere errare, qui in explicatione veterum aut negligenter aut omnino non curant hanc quaestionem, contenti, si transitus explicuerint ab uno loco ad alterum. Profecto non per associationem idearum, quae dicitur, exsistere potest classicum opus, ut sunt qui opinari videntur, sed invento demum themate et fundamento elocutio locum habet, nec dubium Pindarum, antequam illud invenisset, ne verbum quidem scribere potuisse, adeo constanter per totum carmen obversari

ei vidisti conceptam ante descriptionem. Verum in viam ut redeam, peractis omnibus quae indicavi negotiis absolutum credas interpretis munus; quid enim desiderari amplius potest, ubi inferiori et altiori quae vulgo dicitur hermeneuticae pro viribus satisfacere studuerit? Profecto nihil praeterea ab eo postulabo, si modo revera totum problema solvere potuit. At enim quis non videt etiam ceterorum carminum comparationem accedere debere, ut vel unum rite explices? Non loquor de solo orationis usu, quem constat nonnisi diligenti omnium carminum lectione cognosci, sed etiam de reliqua explicatione. Primum enim sententiam carminis Epinicii erraverit qui, perlecto eo, credat continuo recte se definiturum, nisi plurium carminum comparatione didicerit, quales ponere hic soleat Pindarus sententias, quales non ponat. Ego certe quum primum in Pindarum commentarer, multorum carminum sententiam et compositionem non assequutus sum recte, quod formam et rationem horum carminum universam nondum satis perspectam habebam. Similiter quod hodie de tragoediarum et comoediarum sententiis summis disputare coeptum est ut magnopere laetor, non tamen confidam his disputationibus, antequam comparatis omnibus eiusdem poetae dramatis qualis fuerit cuiusque ratio penitus perspecta sit, veluti Welckerus de Aeschyli arte eximie disputare coepit. Apud Pindarum autem ne de carminum universo sensu tantum loquar, etiam fabularum explicatio adiuvatur magnopere et confirmatur usu poetae cognito, imprimis ubi historicarum rerum cognitio deest. Sic Nem. X. quo fabula de Dioscuris spectet non traditum est in Scholiis nec patet aperte e ceteris poetae verbis; tamen non dubito amoris fraterni laudem inesse, cuius exemplum summum erant Tyndaridae, quemadmodum saepissime apud Pindarum cum ἀνδρία aliam virtutem coniunctam vidimus. Nec Nem. V. fabula de Peleo nunc tibi obscura potest esse, si ex superioribus memineris etiam σωφροσύνης admonitionem cum ἀνδρίας laude apte coniungi. Pyth. IX. fabulam de Cyrena primo adspectu credas propter solam urbis laudem positam, uti etiam creditum est ante; ubi vero omnium carminum comparatione didiceris etiam quae urbis causa proposita videantur ad victorem simul pertinere, videasque deinde in tota narratione amoris castitatem et pudicitiam tractari, non dubius ad Telesicratem referas omnia, ut aliis in carminibus cum laude virtutis admonitio est coniuncta. Non opus est pluribus; vides, quid dicam. Hoc ago, ut non perfici posse horum carminum explicationem ostendam,

*****

nisi etiam altius assurgat hermeneutica et examinata universa poetae ratione leges summas exploret et explicet, ad quas totum hoc genus Epiniciorum conformatum est. Quae quidem leges ut inveniri non possunt, nisi singulorum carminum explicatio accuratior antecesserit, ita inventae plurimum conferunt ad hanc emendandam et firmandam, ut iterum eundem orbem videamus, quem in toto interpretandi negotio observavimus. Hac vero sola via ad summum finem tenditur; intramus in ipsam officinam poetae et secreta artis divinae spectamus, quae tot magnifica carmina finxit. Haec ego mecum reputans, ne summo officio interpretis plane defuisse viderer, Dissertationem supra lectam tentavi, posthac ab aliis novis curis augendam. Poetica veterum perfectissima fuit, cuius leges quales fuerint explorare omni studio debemus, ac si plures viri docti ad interpretandi studium se contulerint et hanc artem, ut decet, coluerint, non dubito multa in poetis patefactum iri, de quibus hodie nemo cogitat. Nam ab interpretatione diligenti omnia proficisci debent; haec est propria philologorum ars, philosophandi scientiam quum etiam alii habeant, quemadmodum etiam nos ad ipsam Pindari interpretationem revocavimus omnia, quae diximus.

F. G. SCHNEIDEWINI

DE

VITA ET SCRIPTIS PINDARI

BREVIS DISPUTATIO.

Quinque numero supersunt vitae Pindari graece conscriptae. Earum vitarum prima est a Thoma Magistro Scholiis ab ipso conformatis praeposita; altera apud Suidam exstat; tertiam, quam Vitam metricam appellare consuevimus, versibus heroicis comprehensam XXXI., ex editione Romana acceperunt *posteriores;* nuper ex Eustathio intellectum est iam a veteribus enarratoribus appositam fuisse. Ego aetate priorum imperatorum Romanorum consutam censeo. Sequitur quarto loco Vita Vratislaviensis a C. G. Schneidero Nicandri Theriacc. p. XV seq., post ab A. Boeckhio cum tribus prioribus edita ante Scholia. Illis nuper demum accessit vita, quae fuit ab Eustathio praemissa commentariis suis Pindaricis, qui periere, praeter prooemium quidem; quod protractum ex codice Basileensi a Th. L. F. Tafelio in Opusculis Eustathii Francof. ad Moen. 1832. mox repetitum est mea cura Gottingae 1837.

Ex his vitis Vratislaviensi et Eustathianae maxima similitudo est, sed ut Eustathius et copia rerum et orationis integritate universe vincat alteram. Quanquam etiam Vratislaviensis sua sibi habet bona, ut fit, ubi diversi eundem fontem adierunt. Neque *reliquae*, licet tenuitate sua cum illis non comparandae, laudibus *suis* carent. Alia aliud habet, quo utare cum fructu. Universe *aestimanti* perpauca de vita rebusque Pindari cognita sunt aliunde quam ex carminibus ipsius ducta et in fabularem speciem compta.

Si fontes vitarum, quae exstant, scrutare, pleraque ex vetustioribus carminum Pindaricorum enarratoribus fluxerunt, velut

Eustathius §. 25. p. 14. παλαιοὺς suos vitam poetae scripsisse ait κατά τε Πλούταρχον καὶ ἑτέρους. His proluserant historiae literariae conditores, docti homines, qui e disciplina Aristotelis profecti vitas vetustorum poetarum illustrare primi conarentur. Praeter lapidum et domesticorum monumentorum testimonia ipsa carmina poetarum fontes primarii fuerunt, ex quibus quae ad ipsos poetas spectare viderentur vel scite elicuerunt vel per vim temere extorserunt. Illorum disputationes auctae postea et emendatae sunt ab literatis Alexandrinis, qui ditissimae bibliothecae copiis assidentes studia sua ad corrigendos explanandosque scriptores veteres applicabant nec de vita rebusque eorum omittebant quaerere.

Sed eorum omnium et aetate et auctoritate princeps est Chamaeleon Heracleota, Peripateticus, Theophrasti aequalis, qui περὶ Πινδάρου librum ediderat, cuius ubertatem libri ex Athenaei memoria XIII, 573. C. facile aestimamus; vide ad Scolior. fr. 1. Eundem Eustathius p. 19. in testimonium vocat. Ex Alexandrinis commemorandus Ister est, de praeceptore, cuius exemplum sequeretur, Callimachii cognomen nactus. Cuius auctoritatem cum Chamaeleonte coniungit Eustathius l. c. Sed peculiare scriptum de Pindaro non videtur confecisse: igitur Praef. Eustath. p. VII. illam memoriam ad librum Istri, cui Μελοποιῶν titulum indiderat, referri debere conieci. Vide quae ex illo servata sunt apud Siebelin p. 73 seqq. et Historicor. Vett. Fragment. a C. Muellero Parisiis nuper edita p. 425. coll. Clinton. Fast. Hell. III. p. 509. Verum editor Parisinus quo iure Μελοποιοὺς ad Istrum potius Callatianum, quem περὶ τραγῳδίας καλὸν βιβλίον scripsisse Stephanus Byz. s. v. Κάλλατις testis est, voluerit referre, ipse viderit. Immo si quod aliud, hoc profecto scriptum Callimachi aemulum decet.

Horum doctorum libris et si qui fuerunt praeter hos usus est Plutarchus Chaeronensis, civis Pindari, ex cuius commentario de vita Daiphanti et Pindari [1]) pleraque ad

---

[1]) Fallitur Boeckhius fefellitque alios, quum et Scholior. p. 6. et Prooem. Expll. p. 13. Plutarchei libelli indicem hunc fuisse ponit: περὶ τοῦ Κράτητος βίου καὶ Δαϊφάντου καὶ Πινδάρου. Titulus fuit Βίος Δαϊφάντου καὶ Πινδάρου. Colligo ex Photii bibliothecae cap. CLXI. p. 177. Hoeschel., p. 104, b, 3 Bekker., qui inter alia, quae Sopater Sophista in opere ἐκλογῶν διαφόρων excerpserat, vidit sumpta καὶ ἐκ τοῦ Κράτητος βίου Δαϊφάντου τε καὶ Πινδάρου Plutarchi. Sic enim ex praestantissimo codice Bessarioneo edidit

posteriores epitomatores esse transmissa indiciis haud dubiis perspicitur. Nam libri priorum ipsi paulatim in oblivionem abierant. Vide quae disputavi Praef. Eust. p. VIII seq. coll. Prellero ad Polemon. p. 68.

Recentiore aetate praeter alios in vitam poetae accuratius inquisivit C. G. Schneiderus, iuvenili quidem libello, sed acumine et elegantis doctrinae laude, ut tum erant tempora, commendato: Versuch über Pindars Leben und Schriften. Von Joh. Gottl. Schneider. Strasburg 1774. Postea A. Boeckhius Praef. Expll. p. 12 seqq. maxime de temporibus Pindari disseruit, cui disputationi nonnulla de vita poetae admiscuit. Ex historiae poesis Graecae scriptoribus recentissimis C. O. Muellerus dignissimus est, cuius perelegans de Pindaro narratio consulatur; vide Histor. litt. Graecar. T. I. p. 391 seqq.

Pindarus Thebanus Thebisne an Cynoscephalis, qui vicus fuit Thebanae ditionis, — a scriptoribus *Κυνὸς κεφαλαί*, a grammaticis prave *Κυνοκέφαλοι* vocatur — lucem aspexerit, non satis distincte tradunt veteres. Accuratius quam alii Eustathius §. 25. p. 14: *Κώμη Θηβαίων οἱ Κυνοκέφαλοι· ἐκ ταύτης οἱ τοῦ σοφοῦ τοῦδε γενέτορες.* Consentit Vita Metr. 1 seqq.:

Πίνδαρον ὑψαγόρην Καδμηΐδος οὔδεϊ Θήβης
Κλειδίκη εὐνηθεῖσα μενεπτολέμῳ Δαϊφάντῳ
Γείνατο, ναιετάουσα Κυνὸς κεφαλῆς παρὰ χώρῳ.

Neque aliorsum abit Thomas p. 4: *Οἱ δὲ Παγωνίδου καὶ*

Bekkerus, cum vulgo τε post *Δαϊφάντου* abesset. Nunc quid rei sit planissime apparet. Turbatum est in Catalogo Lampriae apud Hoeschel. (Aug. Vindel. 1598.) et Fabricium Bibl. Graec. T. V. p. 160. Harless., ubi perscriptus est *λδ΄ Ἡρακλέους βίος. λε΄ Ἡσιόδου. λς΄ Πινδάρου. λζ΄ Κράτητος καὶ Δαΐφαντος* (codex Fulv. Ursini *Δαϊφάντου*). Paulo aliter catalogus Siebenkeesii Venetus ibid. p. 167 seq.: *Ἡρακλέους. Ἡσιόδου βίος. Κράτητος βίος. Δαΐφαντος.* Pindari prorsus desideratur. Si compares utrumque indicem, facile apparet Lampriam quoque scripsisse: *Κράτητος βίος. Δαϊφάντου καὶ Πινδάρου.* Nam quominus Daiphantum intelligas Phocensem imperatorem cum Fabricio, praeter Photium obstat ipse ordo, qui homines Boeotos et eos literis nobilitatos iuxta positos monstrat. Cratetem audiendum esse Thebanum, Diogenis cynici discipulum, docet Iuliani locus Orat. VI. p. 200: *Ἐνέτυχον τῷ Χαιρωνείῳ Πλουτάρχῳ τὸν Κράτητος ἀναγράψαντι βίον.*

Μυρτονῦς, ἀπὸ κώμης Κυνοσκεφάλων. Contra diserte poetam ipsum ibi natum volunt Steph. Byz. s. v. *Κυνὸς Κεφαλαί· λόφος τῆς Θεσσαλίας. ἦν δὲ καὶ χωρίον* (h. e. *κώμη*) *Θηβῶν, ἀφ' οὗ Πίνδαρος, Δαϊφάντου παῖς, [Βοιώτιος, ἐκ Κυνὸς Κεφαλῶν,] μελῶν ποιητής*, ubi verba uncis inclusa alieno loco posita sunt, et Vratisl. p. 9: *Θηβαῖος ἦν ἐκ Κυνοκεφάλων· κώμη δέ ἐστι Θηβαϊκή.* Quam controversiam ita solvebat Boeckhius, ut, cum in vico illo censerentur parentes, Thebis vel in alio loco Thebanae ditionis habitasse arbitraretur, veluti in Attica civitate Acharnensis vel Salaminius potuit Athenis vel Eleusine habitare. Nobis nihil videtur impedire, quominus vocem veterum, qui parentes vel ibi habitasse vel inde oriundos fuisse narrant, audiamus, poetam ipsum Thebis ortum credamus, quo se parentes contulisse ad concelebranda Pythia, quorum tempore natus est, suspicari licebit.

A testimoniis reliquorum discrepare Moschus creditur Idyll. III, 87 seqq.:

Πᾶσα, Βίων, θρηνεῖ σε κλυτὴ πόλις, ἄστεα πάντα,
Ἄσκρα μὲν γοάει σε πολὺ πλέον Ἡσιόδοιο·
Πίνδαρον οὐ ποθέοντι τόσον Βοιωτίδες Ὕλαι.

Unde sunt qui cum Boeckhio Hylas patriam Pindari a Moscho dici sibi persuaserint, ut praeter ceteros Muellerus Orchom. p. 390. Nempe incautius Palmerio fidem habuerunt, qui vulg. *ὕλαι* in nomen urbis temere mutatum ivit. Neutra scriptura vera, sed quod est in uno codice servatum, *ἄσκραι*. Nam ut Thessaliae *Κυνὸς Κεφαλαί*, quae erant iuxta Scotussam urbem, Plut. Flam. 8., colles duo sibi ex adverso oppositi fuerunt, ita Thebis eunti Thespias — vide Xenoph. Ages. II, 22. Hell. V, 4, 38. — colles Boeotii ob formae similitudinem ita appellati fuisse videntur, quorum ad radices vicus fuerit cognominis. Tantum igitur abest ut Moschus dissonet, ut Cynoscephalas, quod nomen versui suo refragabatur, circumloquendo exprimere voluisse videatur et ipse.

Haec si probabiliter disputantur, fallitur H. N. Ulrichsius Itiner. Graec. I. p. 258., quum colles duos, qui hodie Eleusae vocantur, Boeotiae *Κυνὸς Κεφαλὰς* fuisse coniectat, rudera vici ad eos colles Hylas, unde scriptores non re, sed nomine dissentire videri. At ne dissentiunt quidem. Nec iam audiendi, qui Hylis fundos habuisse poetam arbitrati sunt, quae res Moschum in errorem compulerit, ut post Boeckhium nuper posuit Ioan. Franzius Annall. Litt. Berol. 1841, 5. p. 38 seq.

Puer Thebis educatus est, vir factus Thebis habitavit, ut praeter alios locos significat Pyth. III, 77 seqq. De domo eius infra dicetur accuratius. Thebas matrem suam agnoscit, quae se non hospitem Musarum educaverit: praeclare poeta fr. inc. 163, a.:

Οὗτοι με ξένον
Οὐδ' ἀδαήμονα Μοισᾶν ἐπαίδευσαν κλυταὶ
Θῆβαι.

Nomina parentum in vitis diversa prostant. Eustathius: *Πατὴρ μὲν Παγώνδας· κατὰ δέ τινας Δαϊφάντου ἢ Σκοπελίνου αὐλητοῦ καὶ Μυρτοῦς. Ἔνιοι δὲ τὸν αὐτὸν ἔφασαν δυωνυμίας λόγῳ Σκοπελῖνον καὶ Δαΐφαντον λέγεσθαι. Ἄλλοι δὲ πατέρα Πινδάρου εἴτε πατρωὸν τὸν Σκοπελῖνον εἶπον γενέσθαι. Εἰσὶ δὲ οἳ καὶ οὐ Μυρτώ, ἀλλὰ Κλεοδίκην ἢ κατὰ συναίρεσιν Κλειδίκην*[2]) *μητέρα τῷ Πινδάρῳ ἀναγράφουσι.* Vratisl. p. 9: *Τίὸς Δαϊφάντου, κατὰ δ' ἐνίους Παγώνδα· ἔνιοι δὲ Σκοπελίνου αὐτὸν γενεαλογοῦσι, τινὲς δὲ τὸν Σκοπελῖνον πατρωὸν αὐτοῦ γενέσθαι καὶ αὐλητὴν ὄντα τὴν τέχνην διδάξαι αὐτόν.* Thomas p. 4: *Τίὸς Δαϊφάντου κατὰ τοὺς ἀληθεστέρους· οἱ δὲ Σκοπελίνου φασίν. οἱ δὲ λέγουσι τὸν αὐτὸν Δαΐφαντον καὶ Σκοπελῖνον· οἱ δὲ Παγωνίδου καὶ Μυρτοῦς. ἡ δὲ Μυρτὼ ἐγαμήθη Σκοπελίνῳ τῷ αὐλητῇ, ὃς τὴν αὐλητικὴν ἐδίδασκε τὸν Πίνδαρον.* Suidas: *Σκοπελίνου υἱός, κατὰ δέ τινας Δαϊφάντου, ὃ καὶ μᾶλλον ἀληθές· ὁ γὰρ Σκοπελίνου ἐστὶν ἀφανέστερος καὶ προγενὴς* (olim *προγενὴς* legebatur: *προγενέστερος* coniicit Bernhardy) *Πινδάρου. τινὲς δὲ καὶ Παγωνίδου ἱστόρησαν αὐτόν.* Simpliciter *πατρὸς Σκοπελίνου* versus *ἡρωελεγεῖοι* in IX. Lyricos p. 8. Boeckh.

Pretium est strictim percurrere, quam veteres ipsi diversas vias inierint ad componendos hos fluctus. Primum igitur exstiterunt qui Scopelinum a Daiphanto non re, sed nomine distingui censerent. Qui quas causas opinionis habuerint latet. Sed si quis praeter tempus ingeniosus esse voluerit, Daiphanto a *Κυνὸς Κεφαλῶν* collibus subiacentium habitatione *Σκοπελίνου* nomen per lusum inditum fuisse ponet. Immo vel Pagondam eodem trahet. Nobis tamen sententia vetustiorum auctorum nugis posteriorum depravata esse videtur. Quippe fieri potest, ut illi quodammodo eundem parentem poetae dici potuisse disputaverint, Daiphantum quod genuisset, quod tibicinem docuisset Scopelinum. Sic Lamprocles Atheniensis Midonis vel filius vel disci-

[2]) *Κλειδίκη* non est contractione ex *Κλεοδίκη* ortum, sed ex *Κλεεδίκη*, a verbo *κλέω*, unde *Κλεεσιδίκη* (*Κλεισιδίκη*) et *Κλεεδίκη* (*Κλειδίκη*) proveniunt cum multis aliis. Vid. Ahrens de Dial. Dor. p. 218.

pulus fuisse traditur Scholiastae Arist. Nubb. 964. — Deinde alii Scopelinum ita removerunt, ut eum parentem alterius Pindari et ignobilioris, quem Suidas vetustiorem appellare videtur, fuisse statuerent. Ab his non videntur dissensisse qui Scopelinum πατρωὸν potius quam πατέρα Pindari ferunt. Πατρωόν in Vratisl. a Boeckhio est, cuius iudicio fides accedit Eustathii; codex πάτρωον, unde Schneiderus πατρῶον effinxit, h. e. πάτρων. Tu vide, ne veteres fictores ipsi in diversa abierint: Eustathii enim orationem credo ita redintegrandam esse: Ἄλλοι δὲ πάτρων Πινδάρου εἶτε πατρωὸν τὸν Σκοπελῖνον εἶπεν γενέσθαι. Igitur alii Daiphanti uxorem post mortem mariti Scopelino nupsisse, alii hunc poetae patruum fabulati sunt.

Tertium periculum et id in trito artificio veterum grammaticorum positum eorum est, qui alterum lyricum Thebanum nostri poetae ἀνεψιὸν comminiscerentur eumque Scopelini filium crearent; quod ex Suida colligitur, qui recentiorem istum Pindarum a cycno Dircaeo seorsum collocat.

Postremo quartum effugium circumspexere alii hoc, ut Myrto matrem post obitum mariti, Pagondae, nupsisse dicerent Scopelino tibicini. Simillime hi atque ii, quos altero loco ponebam, nisi quod pro Daiphanto Pagondam loquuntur. In his tenebris aegre dispicias, quid vel verum vel vero proximum haberi oporteat. Interim Daiphantum et Clidicen parentes tuemur, quos vita metrica novit solos. Et Daiphantum quidem — librarii nomen aliquoties in Διόφαντον corruperunt — et plures testes et locupletiores promunt, Philostratus Senior Imagg. II, 12., Steph. Byz., Thomas Mag.: κατὰ τοὺς ἀληθεστέρους, Suidae auctor: ὃ καὶ μᾶλλον ἀληθές, et praeter reliquos Tzetzes Chill. I, 8. Accedit gravissimum momentum tituli libelli Plutarchei: βίος Δαϊφάντου καὶ Πινδάρου. Nec de nihilo est, quod filius Pindari Daiphanti nomen gessisse fertur, de avo ex more veterum Graecorum nominatus; vide Eustath., Vit. Metr., Suid., Vit. Vratisl. Scopelinus autem tibicen cum puerulum in arte sua instituisset, fortasse a poeta alicubi honorifice commemoratus fuit vel nomine parentis vel ut verba in istam sententiam deflecti posse viderentur. Certe matrem Μυρτὼ ex simili origine iam olim repetii ad Eustath. p. 15., cum Pindarus μαθητὴς Μυρτίδος γυναικὸς dicatur Suidae s. v. [3]). Eiusdem nominis

[3]) Pearsonus hiulcam orationem ita coagmentabat: καὶ Μυρτίδος γυναικὸς [υἱός·] μαθητὴς [δὲ Λάσου ἢ Σιμωνίδου]. Fru-

diversae formae *Μυρτώ* et *Μυρτίς*, ut *Βαυκίς* et *Βαυκώ*, *Βιττώ* et *Βιττίς*, *Γληνώ* et *Γληνίς* aliaque complura. Igitur cuius institutione poetriae eruditus dicebatur poeta, eadem ab aliis matris honore aucta est. Ceterum Myrto crediderim Pagondam secum attulisse, sive is pater sive maritus poetriae fuit. Nomen apud Boeotos haud infrequens: iam Olymp. XXV. Thebanus Pagondas Olympiae curru victor exstitit primus, Pausan. V, 8, 3. Alterum Boeotarchum, Aeolaidae filium, habes Thuc. IV, 91 seqq., unde sua accepit Herodicus Crateteus apud Athenaeum V. p. 215, F.

Familiam poetae fuisse ex nobilissima gente Aegidarum, qui a priscorum Cadmionum stirpe progeniti et Thebis et Spartae sederunt, unde pars Theram et Cyrenas iussu Apollinis migraverat, testatum reliquit ipse Pyth. V, 72 seq. Patrem Daiphantum vita metr. *μενεπτόλεμον* vocat [4]); quod equidem non ex veriloquio nominis expressum, sed ex fide historiae narratum indico. Dux belli non dedecet generosam gentem Aegidarum. Congruens his est, quod frater poetae Eritimus vel Eritimon — Erotionem vocat Suidas — vit. metr. 4 seq. accurate describitur *εἰδὼς θήρης, εἰδὼς πυγμαχίης τε παλαισμοσύνης τ' ἀλεγεινῆς.*

Uxorem Megacleam, Lysithei et Callinae filiam, vocat Vratisl., Timoxenam metrica. Utraque potest fuisse deinceps. Daiphanto filio scripserat pater *δαφνηφορικὸν ἆσμα*, Eust. 25. p. 17., cum is a Thebanis esset daphnephorus Apollinis Daphnephorii a Boeotis sancte culti creatus; vide Boeckh. ad Parthenia Pindari p. 590. Quo honore cum ii tantum digni haberentur, qui essent et specie pulchri et *οἴκου δοκίμου*, Pausan. IX, 10, 4., inde quoque familiae nobilitas comprobatur. Filias Eumetin et Protomacham vocant praeter Epigramma infra ascriptum Vrat., Scholl. Pyth. III, 139., Suidas, Metr., Thomas [5]).

---

stra. Quod *γυναικός* additum est, acute observavit Bernhardy coniecturam capere licere ex versibus Corinnae infra perscriptis. Ibi enim vituperatur Myrtis, quod *βανὰ φοῦσα* cum Pindaro congredi non refugerit.

[4]) Nobile Thebanorum nomen: sic ad Mantineam cum Epaminonda Daiphantus caesus est, cui moribundus ille summum imperium concrediturus erat, ignorans iam ante se esse exstinctum, Aelian. V. H. XII, 3. Praeterea notus est dux Phocensium equitum, qui Thessalos ad Hyampolin gravi proelio fudit, Plutarch. Non posse suaviter vivi sec. Epic. p. 1099. E. cap. XVIII. Pausanias Phoc. I, 4. Daiphantam vocat, quae forma olim etiam in vita metr. 2. exstabat.

[5]) Eustath. 31. p. 23. et Vratisl. p. 10: *Πρὸς τὸν ἐρωτήσαντα, διὰ τί οὐ τῷ εὖ πράττοντι τὴν θυγατέρα δίδωσιν, Οὐ μό-*

Natum se esse tempore Pythiorum testatum reliquit ipse fr. 205. Boeckh., 102. Dissen., apud Eustath. 27. p. 17. Vratisl. p. 9. coll. Plut. Symp. VIII, 1:

Πενταετηρὶς ἑορτὰ
βουπομπός, ἐν ᾗ πρῶτος εὐνάσθην ἀγαπατὸς
ὑπὸ σπαργάνοις.

Quod veterum superstitiosa religio in futurae praestantiae poeticae augurium interpretabatur. Tempora poetae non satis accurate notarunt veteres grammatici. Sic Thomas p. 4: *Τέθνηκεν ὁ Πίνδαρος ἓξ καὶ ἑξήκοντα ἐτῶν γεγονὼς [ἤ, ὥς τινες, ὀγδοήκοντα] ἐπὶ Ἀβίωνος ἄρχοντος κατὰ ἕκτην καὶ ὀγδοηκοστὴν Ὀλυμπιάδα.* Peius etiam Eustathius 25. p. 16: *Γενομένῳ ἐπὶ ἄρχοντος Ἀβίωνος* (voluerunt *Βίωνος*, qu. Ol. LXXX, 3. Athenis magistratum gessit) *κατὰ τοὺς χρόνους Αἰσχύλου, ᾧ καὶ συγγεγένηται, ὁμιλήσας καὶ ἀπονάμενός τι καὶ τῆς ἐκείνου μεγαλοφωνίας. Τέθνηκε δέ, ὅτε τὰ Περσικὰ ἤκμαζε, κατὰ τὴν ἕκτην καὶ ὀγδοηκοστὴν Ὀλυμπιάδα, ζήσας ἔτη ἓξ καὶ ἑξήκοντα, κατὰ δὲ ἐνίους ὀγδοήκοντα.* Saniora p. 17. affert: *Κατὰ τὴν τοῦ Ξέρξου διάβασιν ἤκμαζε τὴν ἡλικίαν.* Praeterea Simonide iuniorem, vetustiorem Bacchylide dicunt; Simonidem autem et Pindarum fere aequales vixisse inde effecere, quod uterque easdem res gestas aetatis suae attigisset Hieronemque Syracusanum una adissent, Vratisl. p. 10. Eustath. p. 17. coll. quae dixi Simonid. Cei fr. 1. Accuratius Suidas: *Γεγονὼς κατὰ τὴν ξε΄ Ὀλυμπιάδα, κατὰ τὴν Ξέρξου στρατείαν ὢν ἐτῶν μ΄* [6]). Unde vulgo natales poetae Ol. LXV, 3. ponunt, quem calculum praeter ceteros Clintonus sequitur. Contra Boeckhius Ol. LXIV, 3. defendit: (tertius enim annus Olympiadis sistitur eo, quod Pythia tertio quoque anno Olympiadis acta constat incipiente Attico mense Munychione, veris tempore; vid. Corsini Diss. Agon. II, 12.): quem annum cum Suidae testimonio unice congruere accurato temporum computo effecit.

Suidas quod Pindarum decessisse narrat *ἐτῶν νέ*, pro eo numero nimis absurdo Bernhardy *νο΄* ponendum coniicit. Vita metrica:

Κάτθανεν ὀγδώκοντα τελειομένων ἐνιαυτῶν.

νον εὖ πράττοντος ἔφη δεῖσθαι, ἀλλὰ καὶ πράξαντος. Desiderabat generum non solum locupletem et beatum, sed qui probe vixisset. Alii *πράξοντος εὖ* legunt et in diversum intellectum explicant; vide ad Eust. l. c.

[6]) Xerxis invasionem memorant, quoniam Pindarum cum alias tum fr. inc. 94. eius mentionem fecisse sciebant.

Si autem archonte Bione obiit, non potuisse ultra annos LXIII. et menses novem habuisse demonstravit Boeckhius, qui, postquam varias rationes aliorum plus minusve improbabiles elevavit, eo inclinat ipse, ut Ol. LXIV, 3. natus, Ol. LXXXIV, 3. mortuus octoginta annos impleverit. Eamque rationem contra eos, qui Olymp. LXXX, 2/3. defunctum censent, ita vindicat, ut complura carmina ultra Olymp. LXXXI. removenda, Olympium quartum et quintum Olympiadi LXXXII, 1. assignanda videri contendat. —

Boeoti quamvis reliquis Graecis, maxime finitimis Atticis hominibus, ingenito quodam stupore miraque inertia et animo ab artium omnisque Atticae elegantiae studio averso infames haberentur, tamen Heliconiadum Musarum sedes ab antiquis inde temporibus cantu et carminibus impense gaudebat. Epicos poetas genuerat Ascraeum Hesiodum et Chersiam Orchomenium, lyricas poetrias Corinnam Tanagraeam et Myrtidem Anthedoniam. Sed probrosum genti proverbium idque ab Attica invidia profectum Βοιωτία ὗς in splendidum decus vertit maxime Pindarus [7]). Quem quidem parentes puerulum tradiderunt Scopelino tibicini, qui τὴν αὐλητικὴν ἐδίδαξε τὸν παῖδα, Eustath. 25. p. 15. Qua in arte ab ipsa Minerva, ut ferebant, apud se reperta, v. Pind. *Pyth.* XII, 18 seqq., Boeoti, quibus lacuum amniumque ripae eximias arundines largiter offerebant, ab antiquo inde tempore elaboraverant. Isque tum illius artis honos cum sacris deorum coniunctae et vel legumlatorum cura commendatae — Plutarch. Pelop. 19. — inter Boeotos fuisse videtur, ut vel nobilissimae familiae puero non dedecori fore putaretur. Nam quod familiam Pindari, quam tibicinum fuisse quae de parentibus tradantur monstrare videri, hereditario iure certis in deorum solemnibus musicam exercuisse, maxime in cultu Magnae Matris et Panis, suspicabatur Boeckhius, quem praeter alios sequitur Muellerus Dorienss. I. p. 345: id ut pulchre excogitatum est et illius aetatis institutis apte, ita optatum magis quam demonstratum videri debet. Nos nostram sententiam supra professi sumus. Quanquam sacerdotum munere Aegidas functos constat; v. Muelleri Orchom. p. 228.

---

7) Themistius Orat. XXVII. p. 334. Harduin.: *Καὶ γὰρ δὴ καὶ ἡ Βοιωτία χωρίον μὲν ἀμαθίας εἶναι ἐδόκει καὶ ὗν τινα, οἶμαι, Βοιωτίαν ἐκάλουν, εἰς ἀπαιδευσίαν τὸ φῦλον ἐπισκώπτοντες· ἀλλ' ὅμως Πίνδαρος καὶ Κόριννα καὶ Ἡσίοδος οὐκ ἐμολύνθησαν τῆς ὑός.*

Fuit autem in fatis, ut Pindarus miraculo quodam divino ad poeticam artem factitandam converteretur. Constat, de poetis suis, hominibus singulari deorum favore ultra humana evectis, quam mirabilia fabulari gestierint veteres Graeci, idque vel eo tempore, cum iam fabularum popularium de diis et heroibus proventus cessaret. Plerarumque autem istius generis fabellarum fontem fuisse carmina poetarum ipsorum, unde ab hominibus varie interpretando, exornando, deflectendo haurirentur, interdum vel cum summa affingendi licentia, facile semel monitus observabis. Quod dicebam miraculum non uno modo exornant veteres. Teste Eustathio 27. p. 19. Chamaeleon et Ister in hunc modum narraverunt, *ὡς περὶ Ἑλικῶνος θηρῶντος*[8]) *αὐτοῦ καὶ καμάτῳ κατενεχθέντος εἰς ὕπνον μέλισσα τῷ στόματι προσκαθίσασα κηρία ἐνέθετο. Οἱ δὲ ὄναρ φασὶν ἰδεῖν αὐτὸν, ὡς μέλιτος καὶ κηροῦ πλῆρες αὐτῷ γεγόνοι τὸ στόμα.* Similiter Pausanias IX, 23, 2: *Πίνδαρον ἡλικίαν ὄντα νεανίσκον καὶ ἰόντα ἐς Θεσπιὰς θέρους ὥρᾳ καύματος περὶ μεσοῦσαν μάλιστα ἡμέραν κόπος καὶ ὕπνος ὑπ' αὐτοῦ κατελάμβανεν· ὁ μὲν δή, ὡς εἶχεν, κατακλίνεται βραχὺ ὑπὲρ τῆς ὁδοῦ· μέλισσαι δὲ αὐτῷ καθεύδοντι προσεπέτοντό τε καὶ ἔπλασσον πρὸς τὰ χείλη τοῦ κηροῦ· ἀρχὴ μὲν Πινδάρῳ ποιεῖν ᾄσματα ἐγένετο τοιαύτη.* Adde praeter Vratisl. p. 9. Metr. v. 6 seq. Aelian. V. H. XII, 45. Antipatri Epigramma Anth. Plan. p. 718. nr. 305. Iacobs., quod emendatius sic exhibet Eustathius 27. p. 18:

Νεβρείων ὁπόσον σάλπιγξ ὑπερίαχεν αὐλῶν,
Τόσσον ὑπὲρ πάσας ἔκραγε σεῖο χέλυς.
Οὐδὲ μάτην ἀπαλοῖς περὶ χείλεσιν ἑσμὸς ἐκεῖνος
Ἔπλασε κηρόδετον, Πίνδαρε, σεῖο μέλι.
Μάρτυς ὁ Μαινάλιος κεροέις θεὸς ὕμνον ἀείσας
Τὸν σέο καὶ νομίων λησάμενος δονάκων.

Neque vero silentio praetereunda tabulae pictae Neapolitanae ingeniosissime adornatae memoria, quae est apud Philostratum Seniorem Imagg. II, 12. p. 71. Iacobs. Exhibuit pictor apes ad aedes Daiphanti convolantes modo natum infantulum in sacrae lauri myrtique frondibus repositum melle suo nutrituras: *τὸ μὲν γὰρ παιδίον ἐς δάφνην ἀπόκειται καὶ κλῶνας μυρρίνης, ξυμβαλλομένου τοῦ πατρὸς ἱεροῦ τεύξεσθαι τοῦ παιδός, ἀφ' ὧν κύμβα-*

---

[8]) *θεριοῦντος* lusit R. Ungerus Theb. Parad. I. p. 190. Reliqua vix serio scripsit. Tam sunt nugatoria.

lά τε κατήχει τῆς οἰκίας, ὅτε ἐτίκτετο, καὶ τύμπανα ἠκούετο ἐκ Ῥέας, et quae sequuntur.

Igitur plurimi apes nutrivisse Pindarum fabulantur; alii, qui incredibilem rem ad probabilitatem quandam redacturi erant, maluerunt per somnium poetae eam speciem divinitus oblatam esse: utrīque, ut voluntate deorum ad pangenda carmina instigatum fuisse poetam declararent. In quibus figmentis illud me semper male habuit, cur de Pindaro talia fabulari veteribus in mentem venisset, hoc est de eo poeta, qui non tam ob mellitam loquelae dulcedinem, quam ob os grandiloquum et gloriaretur ipse et esset in honore hominum. Novimus Homerum, Anacreontem, Erinnam, Nossidem [9]), alios poetas atque poetrias atque ipsum Platonem suavitate sermonis sui eiusmodi fabellas provocasse; vide Welckerum ad Philostr. l. c. Ii enim ex illa virtute censebantur primaria. Quod non cadit in Pindarum. Dicam igitur, quid sentiam. Poeta per carmina saepe se mel mittere victoribus ait vel similiter poemata sua cum apum labore comparat. Confer Olymp. X, 4. Pyth. III, 64. Ol. XI, 97. Nem. III, 76. Sed ne ex istis quidem locis fuisse confecturos fabulam crediderim. Illud potius dictum originem fabulae dedit, quod est fr. inc. 163:

Μελισσοτεύκτων κηρίων
ἑμὰ γλυκερώτερος ὀμφά [10]).

Ceterum in eo agnoscas ingeniosam subtilitatem veterum, quod Thebis Thespias eunti vel circa Heliconem venanti illud acci-

[9]) Eadem in Virgilium transtulit Grammaticus Anthol. Lat. I. p. 365, 29.

[10]) Opinabar aliquando aliud carmen in causa fuisse, cur veteres suavem narrationem in Pindarum ipsum referrent. Etenim Didymus in libris *ἐξηγήσεως Πινδαρικῆς* apud Lactant. Inst. Div. I, 22. narraverat „Melissea, Cretensium regem, primum diis sacrificasse ac ritus novos sacrorumque pompas introduxisse. Huius duas fuisse filias, Amaltheam et Melissam, quae Iovem puerum caprino lacte et melle nutrierunt. Unde poetica illa fabula originem sumpsit, advolasse apes atque os pueri melle complesse. Melissam vero a patre primam sacerdotem Magnae Matri constitutam, unde adhuc eiusdem Matris antistites Melissae nuncupantur." Postea illam cogitationem abieci. Nam Didymus ista aperte commentatus erat in locum aliquem poetae, qui *μελίσσας* Magnae Matris sacerdotes signabat. Eumque etiamnunc habemus, credo, fr. inc. 26: *Ταῖς ἱεραῖσι μελίσσαις τέρπεται.* Quae verba equidem non ex hymno in Proserpinam ducta statuo cum Boeckhio — quanquam eius quoque deae antistites id nomen gessisse constat; v. Preller. de Cerere et Pros. p. 58. —, sed ex hymno in Magnam Matrem propter expressa verba Didymi.

disse fidissimi testes narrant. Ita enim fingebant non tam, quia Cynoscephalae in eam partem sitae erant, quam propter viciniam Musarum Heliconiadum, fautricum poetae et patronarum.

Igitur pater cum Pindarum ad maiora natum intellexisset, Athenas misit, qua in urbe clarorum magistrorum disciplina ad excolendam innatam facultatem poeticam frueretur. Quod circa Olymp. LXVIII, 3., cum Pindarus fere sedecim annos haberet, evenisse censendum est. Athenae iam tum poesis favore inclitae choricorum carminum artifices celeberrimos vel allexerant peregrinos vel affluebant domesticis. Quorum facile princeps fuit Lasus Hermionensis, *ὁ περιαδόμενος, παρ' ᾧ ἐπαιδεύθη τὴν λυρικήν*, Eustath. 27. p. 19., qui Hermionae Argolidis natus et dithyrambicae potissimum poesi deditus tunc Athenis degebat, non poeta solum et homo sapiens atque acutus, sed peritissimus artis musicae praeceptor futuro poetae ad discendam necessariae[11]). Cum Laso Athenienses artifices commemorantur duo, quorum institutione usus sit Pindarus, Agathocles et Apollodorus. Et alteruter eorum *προϊστάμενος κυκλίων χορῶν καὶ ἀποδημῶν τὴν διδασκαλίαν ἐπίστευσε Πινδάρῳ παιδὶ ὄντι· ὁ δὲ εὖ τὸ πιστωθὲν διακοσμήσας περιεβοήθη*. De Agathocle, praeclaro musico eodemque sophista, videndus Plato Protag. p. 316. E. Lachet. p. 180. D. et reliqui ad Eustath. p. 20. commemorati.

Nostris hominibus forsitan mirabile videatur, quod Pindarum natura ad poesin factum et natum vel sic disciplina aliorum indiguisse tradunt veteres. Sed ii desinent mirari, si qualis ars poetarum lyricorum, cum musica et choreutica coniunctissima, fuerit penitus introspexerint.

Praeter rhythmorum et melopoeiae doctrinam haudquaquam in medio positam metrorum, cantus, saltationis, denique ars choros instruendi discenda erat a peritis. Quid quod vel dialecti usum tradi a magistris debuisse non inepte statui videtur. Exuenda quippe fuit patria dialectus et vulgaris sermo a sublimioris poesis volatu procul arcendus. Addisci debebat illud dialectorum temperamentum, quod altiorem poesin unice decere videbatur usuque tum poetarum lyricorum erat receptum. Tradebantur praeterea regulae quaedam et praecepta, quae poetarum melicorum mentem altius sese efferentem divinoque furore in trans-

---

11) Uberius haec pertractavi in commentatione de Laso Hermionensi, quae praemissa est Indici scholl. Gottingens. 1842/3.

versum raptam sanae tamen rationis frenis sapienter compescerent. Veluti mythorum usus narrandique genus ab epica poesi diversum disciplina monstranda fuerunt. Ipsius poesis lyricae regulas quasdam et normas nemini migrandas exstitisse ipsa Pindari carmina aperte indicant. Identidem poeta quosdam τεθμοὺς commemorat, quibus inservire debeat, veluti Nem. IV, 33: τὰ μακρὰ δ' ἐξενέπειν ἐρύκει με τεθμὸς Ὧραί τ' ἐπειγόμεναι. Pyth. IV, 247: Μακρά μοι νεῖσθαι κατ' ἀμαξιτόν· ὧρα γὰρ συνάπτει· καί τινα Οἶμον ἴσαμι βραχύν· πολλοῖσι δ' ἄγημαι σοφίας ἑτέροις. Olymp. XIII, 47: ἕπεται δ' ἐν ἑκάστῳ μέτρον· νοῆσαι δὲ καιρὸς ἄριστος. Pyth. IX, 76: Ἀρεταὶ δ' αἰεὶ μεγάλαι πολύμυθοι· Βαιὰ δ' ἐν μακροῖσι ποικίλλειν Ἀκοὰ σοφοῖς· ὁ δὲ καιρὸς ὁμοίως Παντὸς ἔχει κορυφάν. Sic saepenumero ab scitamentis mythicis se revocat legisque hymnis scriptae admonet; cf. Ol. XIII, 93. Pyth. X, 49. XI, 38. Nem. III, 26. Atque carmina sua quam meditate componere (μαχανὰν suam solet dicere) et quanto cum studio expolire solitus sit quantaque cum arte et prudentia per partes deduxerit, Dissenii potissimum opera egregie patefactum est. Ipse profitetur Isthm. I, 3: μή μοι κραναὰ νεμεσάσαι Δᾶλος, ἐν ᾇ κέχυμαι· — εἶξον, ὦ 'πολλωνιάς· ἀμφοτερᾶν τοι χαρίτων σὺν θεοῖς ζεύξω τέλος. Isthm. II, 45. se hymnos suos ἐργάσασθαι dicit. Compositionem verborum artificiose factam ἐπέων θέσιν ait Olymp. III, 8.; ope Musae splendidos musicos modos excogitat Ol. III, 4: νεοσίγαλον εὑρὼν τρόπον Δωρίῳ φωνὰν ἐναρμόξαι πεδίλῳ Ἀγλαόκωμον. Ol. VI, 86: ἀνδράσιν αἰχματαῖσι πλέκων Ποικίλον ὕμνον. Ipse poeta singulas partes carminum suorum scite secernit et significat ὕμνον προοίμιον, προοίμιον, κρηπῖδ' ἀοιδᾶν; vide Welckeri egregias observationes Mus. Rhen. 1833. p. 364 seq. et quae Ed. Muellerus disputat Histor. doctrinae artis apud Graecos I. p. 11 seqq.

Universis illis difficillimae artis arcanis qui initiari vellet, cum praeter ingenii praestantiam haud levem laborem subire oportuisse facile est ad intelligendum. Quis ingeniosior Pindaro, quis a diis concessae et ingenitae excellentiae praedicator disertior? quis denique eorum, qui discendo acquirere conarentur quod natura negasset, despicientior? Σοφὸς ὁ πολλὰ εἰδὼς φυᾷ· μαθόντες δὲ λάβροι παγγλωσσία, κόρακες ὥς, ἄκραντα γαρύετον Διὸς πρὸς ὄρνιχα θεῖον, Olymp. II, 86. Τὸ δὲ φυᾷ κράτιστον ἔπαν· πολλοὶ δὲ διδακταῖς Ἀνθρώπων ἀρεταῖς κλέος Ὄρουσαν

ἐλέσθαι, Ol. IX, 100. *Τέχναι δ' ἐτέρων ἔτεραι· χρὴ δ' ἐν εὐθείαις Ὁδοῖς στείχοντα μάρνασθαι φυᾷ*, Nem. I, 25. *Συγγενεῖ δέ τις εὐδοξία μέγα βρίθει· Ὅς δὲ διδάκτ' ἔχει, ψεφεννὸς ἀνὴρ ἄλλοτ' ἄλλα πνέων οὔ ποτ' ἀτρεκέϊ Κατέβα ποδί, μυριᾶν δ' ἀρετᾶν ἀτελεῖ νόῳ γεύεται;* Nem. III, 40. Scilicet idem tamen concedit disciplina insitam naturae bonitatem conformari et ad fastigium perfectionis evehi posse. Ol. XI, 20: *Θήξαις δέ κε φύντ' ἀρετᾷ ποτὶ Πελώριον ὁρμάσαι κλέος ἀνὴρ θεοῦ σὺν παλάμᾳ.*

Pindarus circa vigesimum, puta, annum aetatis suae Thebas redux carmina pangebat, sed ut Boeotis tamen suis non magnopere satisfaceret. Cum Myrtide poetria certamen subisse scimus: Tanagraea Corinna, cuius carmina fere heroicarum fabularum Boeotis domesticarum materiem habebant, obiurgavit adolescentulum *μὴ ποιοῦντα μύθους*. Cuius reprehensionis ea vis fuit, ut continuo quod deliquisset reparare conaretur; sed, ut fere fit, modum ea in re excedebat. Narrat Plutarchus de Glor. Ath. XIV: *Ἡ Κόρινα τὸν Πίνδαρον ὄντα νέον ἔτι καὶ τῇ λογιότητι σοβαρῶς χρώμενον ἐνουθέτησεν ὡς ἄμουσον ὄντα καὶ μὴ ποιοῦντα μύθους, ὃ τῆς ποιητικῆς ἔργον εἶναι συμβέβηκε, γλώσσας δὲ καὶ καταχρήσεις καὶ μεταφράσεις καὶ μέλη καὶ ῥυθμοὺς ἡδύσματα τοῖς πράγμασιν ὑποτίθεται. Σφόδρα οὖν ἐπιστήσας ὁ Πίνδαρος τοῖς λεγομένοις ἐποίησεν ἐκεῖνο τὸ μέλος·*

Ἴσμηνὸν ἢ χρυσαλάκατον Μελίαν κτλ. (v. hymn. fr. 1.).

Δειξαμένου δὲ τῇ Κορίννῃ γελάσασα ἐκείνη Τῇ χειρὶ δεῖν ἔφη σπείρειν, ἀλλὰ μὴ ὅλῳ τῷ θυλάκῳ. Τῷ γὰρ ὄντι συγκεράσας καὶ συμφορήσας πανσπερμίαν τινὰ μύθων ὁ Πίνδαρος τὸ μέλος ἐξέχεεν. Eodem tendit Vita Metr. v. 9 seqq.:

Τῷ δὲ λιγυφθόγγων ἐπέων μελέων θ' ὑποθήμων
Ἔπλετο δῖα Κόρινα, θεμείλια δ' ὤπασε μύθων
Τὸ πρῶτον· μετὰ τὴν δ' Ἀγαθοκλέος ἔμμορεν αὐδῆς,
Ὅς ῥά τέ οἱ κατέδειξεν ὁδὸν καὶ μέτρον ἀοιδῆς.

Sed quod Agathoclis institutionem post Corinnae monita collocat auctor, in eo lapsus videtur coniectura. Id hinc cognosce. Etenim Corinna non in eo substitit, ut Pindaro modicum usum mythorum commendaret, sed eadem patrii sermonis amantissima, ut mos est muliercularum, sonum sermonis Pindarici a Boeotorum dialecto alienum eumque Attica consuetudine fucatum non aequo animo tulit. Memorabile eam in rem testimonium Schol. Aristoph. Ach. 726: *Ἀγοράζειν· ἐν ἀγορᾷ διατρίβειν· Ἀττικῶς· ὅθεν καὶ ἡ Κόρινα ἐστὶ τοῦ Πινδάρου Ἀττικιστί· ἐπεὶ καὶ ἐν τῷ πρώτῳ*

τῶν Παρθενίων ἐχρήσατο τῇ λέξει [12]). Corruptorum verborum emendationem frustra tentavit Piersonus ad Moerid. p. 70., licet praeter Boeckhium ad Parthen. fr. 1. Bernhardy ad Suid. s. v. *Κόριννα* p. 344. et G. Dindorfius pro certa acceperint, hanc: *ἡ Κόριννα, ἔτι δὲ ὁ Πίνδαρος ἀττικίζει.* Mentem Scholiastae primus sagaciter perspexit Iac. Geelius, quem honoris causa nomino, in literis nuper ad me datis: „*ἀγοράζειν*," inquit, „verbum Atticum est, unde Corinna Pindarum reprehendit, quod Atticum verbum admisisset. Verba non praesto: videntur tamen ita fere restitui posse: *ὅθεν καὶ ἡ Κόριννα ἐπιτιμᾷ Πινδάρῳ ἀττικίζοντι.*" Simul hinc apparet commonefactum poetam esse a Corinna Athenis reversum Thebas. Quanquam non negem vel ante illud tempus Corinnae praeceptis locum fuisse.

Ab eadem poetria Pindarus aliquando in certamine poetarum victus est, si quidem audimus Pausaniam IX, 22, 3: *Κορίννης, ἣ μόνη δὴ ἐν Τανάγρᾳ ᾄσματα ἐποίησε, ταύτης ἔστι μὲν μνῆμα ἐν περιφανεῖ τῆς πόλεως· ἔστι δὲ ἐν τῷ γυμνασίῳ γραφή, ταινίᾳ τὴν κεφαλὴν ἡ Κόριννα ἀναδουμένη τῆς νίκης ἕνεκα, ᾗ Πίνδαρον ᾄσματι ἐνίκησεν ἐν Θήβαις· φαίνεται δέ μοι νικῆσαι τῆς διαλέκτου τε εἵνεκα, ὅτι ᾖδεν οὐ τῇ φωνῇ τῇ Δωρίδι, ὥσπερ ὁ Πίνδαρος, ἀλλ' ὁποῖα συνήσειν ἔμελλον οἱ Αἰολεῖς, καὶ ὅτι ἦν γυναικῶν τῶν τότε ἥδε καλλίστη τὸ εἶδος, εἴ τι ἐπὶ τῇ εἰκόνι δεῖ τεκμαίρεσθαι.* Quinquies victum scribit Suidas s. v. *Κόριννα: ἐνίκησε πεντάκις, ὡς λόγος, Πίνδαρον*, ubi dubium esse potest, utrum *ὡς λόγος* ad *πεντάκις* solum an ad universam famam pertineat. Res ipsa per se haud incredibilis, sed in sola tamen coniectura videtur posita fuisse vel Pausaniae tabulae pictae ornatum explicantis vel exegetae Tanagraei domesticam poetriam victo Thebano vate nobilitaturi. Etenim versus supersunt Corinnae ipsius, quibus Myrtidem vellicat, quod mulier nata certamen cum Pindaro non detrectaverit; cf. Corinnae fr. 12. Delect.:

Μέμφομη δὲ κὴ λιγουρὰν Μυρτίδ' ἰώνγα,
ὅτι βανὰ φοῦσ' ἔβα Πινδάροιό ποτ' ἔριν.

At ut confiteamur verum esse, quod Welckerus illius narrationis integritatem vindicans in docta de Corinna disputatione Creuzeri Melett. II. p. 10 seqq. inserta observat, non eosdem

---

12) Ravennas post *διατρίβειν* addit *ἐν ἐξουσίᾳ καὶ παῤῥησίᾳ ἐστίν*, quae verba male reliquis interveniunt, cum spectent ad Aristophanica: *ἐνταῦθ' ἀγοράζειν τοῖσι Πελοποννησίοις ἔξεστιν.* Idem codex verba *Ἀττικῶς — τῇ λέξει* prorsus ignorat.

******

nos esse omnibus horis, utque Corinnam aliquando cum discipulo suo certamen non defugisse concedamus: illud certe explodemus ut indignum tanto poeta, quod nugator Aelianus transmisit Varr. Hist. XIII, 25: *Πίνδαρος ὁ ποιητὴς ἀγωνιζόμενος ἐν Θήβαις ἁμαθέσι περιπεσὼν ἀκροαταῖς ἡττήθη Κορίννης πεντάκις. Ἐλέγχων δὲ τὴν ἀμουσίαν αὐτῶν ὁ Πίνδαρος σῦν ἐκάλει τὴν Κόρινναν.* Quam inficetam historiolam a male sanis grammaticuliis ex iis locis extortam esse, qui *ὖν Βοιωτίαν* proverbium tangunt, quovis pignore contenderim. Cf. Olymp. VI, 90. cum Scholiis, quae afferunt fr. dithyr. 9.

Ita deducimur ad reliquos poetas, unde profecisse Pindarum volunt veteres. Quem quod in magnificentia orationis nonnihil ab Aeschylo adiutum ferunt, videtur id mera suspicio grammaticorum esse, qui et aequales eos vixisse et in omni genere sermonis multa communia habere scirent. Omnino magistrorum et discipulorum vinculo grammatici antiquos poetas et scriptores eiusdem aetatis similique indole constringere amant. Iidem *καὶ Σιμωνίδου ἀκοῦσαι* perhibent, v. Eustath. 25. p. 17., qui quidem iam tum gloria haud vulgari floruit, cum Pindarus in cunis vagiret. Neque insulse veteres et praeter fidem, modo auditoris cogitationem dempseris. Nam Simonidem, qui in primis et Graeciam universam pervagatus et omnem campum poesis lyricae permensus erat, in quemvis poetam natu minorem aliquam vim ostendisse par est credere. Pindarus vel Athenis viderit vel Delphis et Olympiae vel in aliis ludorum solemnibus. Sed fieri non poterat, ut Simonides ad crescentem ingeniosissimi aemuli laudem quiesceret: erat enim in eo summa cupido gloriae nec minor cura quaestus ex poesi sua redundantis. Hinc facile credimus, quod narrant veteres, Simonidem sibi non temperasse, quin per carmina oblique aemulum carperet; vide Prolegg. Simon. Cei p. XXX seq. Neque ea, quae Scholiastae Pindari in epiniciis hic illic in Simonidem iacta loquuntur, prorsus tanquam insana commenta repudianda sunt, modo teneas rixarum inter utrumque agitatarum memoriam ad posteros propagatam non ubique recte in interpretatione poetae esse ad partes vocatam. Adde, quod causas discidii non tam in rebus frivolis atque humilibus et tantis poetis indignis quam in diversitate naturae atque artis lyricae positas fuisse quaedam vestigia fidem faciunt. Talia in carminibus suis impugnare lyricis poetis moris fuit. Sic Lasi literam sigma ex dithyrambis suis proscribentis difficiles nugas libere risit Pindarus dithyr. fr. 5.; sic idem Simonidis ar-

tificia narrationesque mythicas interdum explosisse videtur. Quanquam quae Simonidem tangere annotant Scholiastae, eorum pleraque in Bacchylidem potius torta videntur. Qui cum ad Simonidis, consanguinei sui, imitationem anxie sese contulisset eiusque vestigiis insisteret studiosissime: Pindarus ὁ πολλὰ εἰδὼς φυᾷ operosa Bacchylidis conamina contemptui habuit. Utriusque poetae obtrectationem et in mythis diverso modo usurpandis et in sententiis generalibus diversum in finem directis comparere etiamnunc in reliquiis carminum egregie exsecutus est C. F. Neuius Bacchyl. frr. p. 3 seqq. — Praeter hos poetas quod Amphimenes quidam Cous ἐφιλονείκει Πινδάρῳ auctore Diog. Laert. II, 25, 46., obscurum est quorsum pertineat.

Postremo Pythagoreum nuncupat Pindarum Clemens Alex. Stromm. V, 14. p. 710. Potter.: *Μυστικώτερον ὁ Βοιώτιος Πίνδαρος, ἅτε Πυθαγόρειος ὤν· Ἓν ἀνδρῶν, ἓν θεῶν γένος, ἐκ μιᾶς δὲ πνέομεν μητρὸς ἄμφω* (Nem. VI, 1.), *τῆς ὕλης, παραδίδωσι, καὶ ἕνα τὸν τούτων δημιουργόν, ὃν ἀριστοτέχναν πατέρα λέγει, τὸν καὶ τὰς προκοπὰς κατ' ἀξίαν εἰς θεότητα παρεσχημένον.* Alii ea potissimum loca Pindari, quae sunt de vita post mortem futura, a Pythagoreorum decretorum fonte fluxisse arbitrantur, alii ad mysticam disciplinam Orphicorum illis vetustiorem confugiunt. Illud certe haudquaquam opus est, ut statuamus Pythagorae quosdam asseclas disiecto sodalitio suo ex Italia profugos adisse Boeotiam, quorum familiaritate sua dogmata edoctus sit Pindarus. Omnino quae de vita beatorum cecinit poeta nec iam certae cuiusdam scholae philosophorum — quos ἀτελῆ σοφίας καρπὸν δρέποντας vilipendebat — illa aetate propria erant, immo dudum sapientissimi cuiusque mente volutata, nec ita comparata, ut in unam aliquam speciem persuasionis inrasse poetam dicas. Etenim opiniones suas ad eorum, quibus carmina sua destinabat, opinationes religionesve accommodabat singulorum. Sic temporibus serviens fr. Thren. 1. Elysii Homerici suavitatem adumbrat, cui fr. 4. metempsychosin adiungit; alias vires animumque moresque aureos educit in astra nigroque invidet Orco, alias Orci tenebras non invidet mortuis. *Cf.* Welcker. Mus. Rhen. 1833. II. p. 121. Adeo sibi non constat poeta. Conferendi sunt qui haec uberius pertractarunt Lobeckius Aglaoph. p. 801 seqq., Brandis. Hist. philos. Graecor. et Romanor. I. p. 88 seq., Preller. de Cerer. et Proserp. p. 239 seq. et Muellerus Hist. Litt. Graec. I. p. 413 seqq. Denique Eleusiniis initiatum fuisse Pindarum ex istorumque doctrina

quaedam fortasse ducta carminibus inspersisse arguit Threnorum fr. 8. in Atticum hominem, ut consentaneum est credere, scriptum.

Haec de praeceptoribus et disciplina Pindari dicenda habui. Nunc paucis complectamur poesis Pindaricae initia atque progressus. Et hymnum quidem illum ob mythorum profusionem a Corinna notatum grammatici tanquam primum praecocis ingenii fetum agmen hymnorum collectionis ducere iusserant. Ex illo antiquissimum carmen est Pyth. X. Olymp. LXIX, 3. a viginti annorum adolescente Hippocleae Pelinnaeensi diaulo inter pueros Pythiis ludis victori scriptum, in quo quaedam tamen exuberantis copiae vestigia residere ipse Boeckhius concessit Expll. p. 330. Sequitur carmen Pyth. VI., quod annos XXVIII. natus Xenocrati Agrigentino per filium Thrasybulum curru Pythiis victori scripsit Olymp. LXXI, 3. Omnino ex tabulis chronologicis Boeckhii intelligitur, priora carmina epinicia Pythiorum solemnium victoribus dedicata fuisse, unde observes Delphici templi Delphicique Apollinis sacra Thebanis vicina in excitandam conformandamque Pindari facultatem poeticam aliquam vim exercuisse. Immo vero ex antiqua Delphorum lingua Pindarus pariter atque Hesiodus quasdam dialecti proprietates assumpsisse videtur; v. Ahrens de Dial. Dor. p. 357. Delphico deo quam coniunctus per omnem vitam manserit, infra scripsimus.

Vixit Pindarus ea aetate, quae ut ab epici carminis simplicitate paulatim desuescebat, ita a religione deorum haudquaquam degeneraverat. Nec veteres poetae lyrici ex despicientia deorum religionumque profanatione sibi laudem accrescere opinabantur. Immo ut quisque deos maxime coleret vetustisque gentis suae heroibus praeconia sua dederet, ita popularibus suis erat acceptissimus. Ea mens Pindari, ut quae de diis heroibusque fabulae hominum ferrent cum fide susciperet, nisi quod ea procul esse voluit, quae deorum sanctitati parum convenire viderentur. Ipse profitetur: ἐστὶ δ' ἀνδρὶ φάμεν ἐοικὸς ἀμφὶ δαιμόνων κλεά. Quapropter ea potissimum ex mythis delibavit, quae moralem usum habitura essent. Neque illa de deorum sanctitate persuasio ad ostentationem assumpta, sed medullitus insita fuit a puero, quem quidem vel nascentem benigne respexisset Apollo, recens natum, ut eximie fingit pictor apud Philostr. Senior. Imagg. II, 12., Magna Mater honorifice salutasset et Pan cum Nymphis choreas ducendo honoravisset. Nimirum iis numinibus se prae ceteris addictum fuisse ait ipse Pyth. III, 77:

Ἀλλ' ἐπεύξασθαι μὲν ἐγὼν ἐθέλω
Ματρί, τὰν κοῦραι παρ' ἐμὸν πρόθυρον σὺν Πανὶ μέλπονται θαμὰ
Σεμνὰν θεὸν ἐννύχιαι.

Igitur iam ante Olymp. LXXVI, 3., quo pertinet illud carmen, Matri Magnae delubrum sacraverat Pindarus. De qua re antequam explicemus, de interpretatione verborum dicendum est. Duplex enim loci interpretatio prostat in Scholiis nec nostris interpretibus convenit. Alii Magnam Matrem una cum Pane celebratam intelligunt a virginibus Thebanis per mysteria noctu acta; contra alii Magnam Matrem a Pane cum Nymphis iuncto cantatam defendunt. Priorem sententiam Dissenius amplectitur, altera Welckero ad Philostrat. p. 465. omnes habere numeros veritatis visa est. Cui prorsus assentior. Quippe vel collocatio verborum suadet eam interpretationem, quae *κούρας* a Pane non divellat. Nymphae autem quod *κουρῶν* appellatione simpliciter designantur, ipsa coniunctione cum Pane recto intellectui prospectum ivit poeta. Similiter Theodoridas Anth. Pal. VI, 156. Leonid. Tarent. Epigr. LVI, 4. CVIII, 3. Meinek., quem vide ad Moerus Byzantiae verba in Delectu Epigramm. p. 100. Neque vero virginibus Thebanis decorum fuerit noctu Parthenia vel Metroaca in honorem Deae cantare; nec illud iure in hac explicatione vituperatur, quod Nymphae commercia cum urbicis hominibus locisque detrectent. Immo cum ipsius deae in montibus saltibusque coli solitae sacellum in urbe exstructum esset, ne Nymphas quidem fas erat urbem refugere, noctu quidem, quo tempore cum Pane choreis ludere consuessent. Postremo tabula picta praeclare huic sententiae favet: *ἐλέγοντο δὲ καὶ* (praeter sonum tympanorum in delubro Rheae concussorum) *αἱ Νύμφαι χορεῦσαί οἱ καὶ ἀνασκιρτῆσαι τὸν Πᾶνα.* Et paulo post: *Ἄγει καὶ τὰς Νύμφας ἐνδρόσους καὶ οἵας ἐκ πηγῶν. Ὁ δὲ Πὰν ἐξορχεῖται μὲν ῥυθμόν δή τινα.*

Pan tanquam *μεγάλας θεοῦ κύων παντοδαπὸς* Matrem comitatur. Quorum numinum cultus Pindaro domesticus utrum, quo Philostratus vocat, a maioribus poetae traditus fuerit, an, quod Scholiastae testantur, certam aliquam ob causam ab ipso demum institutus sit, firmare non ausim. Narratiunculae variae exstant: Aristodemi in Scholl. Pyth. III, 137. haec sunt: *Ὀλύμπιον αὐλητὴν διδασκόμενον ὑπὸ Πινδάρου γενέσθαι κατὰ τὸ ὄρος, ὅπου τὴν μελέτην συνετίθει, καὶ φόφον ἱκανὸν καὶ φλόγα ἰδεῖν καταφερομένην. Τὸν δὲ Πίνδαρον ἐπαισθόμενον συνιδεῖν Μη-*

τρὸς θεῶν ἄγαλμα λίθινον τοῖς ποσὶν ἐπερχόμενον, ὅθεν αὐτὸν συνιδρύσασθαι πρὸς τῇ οἰκίᾳ Μητρὸς θεῶν καὶ Πανὸς ἄγαλμα· τοὺς δὲ πολίτας πέμψαντας ἐς Θεοῦ πυνθάνεσθαι περὶ τῶν ἐπβησομένων· τὸν δὲ ἀνειπεῖν ἱερὸν Μητρὸς θεῶν ἱδρύσασθαι· τοὺς δὲ ἐκπλαγέντας τὸν Πίνδαρον διὰ τὸ προειληφέναι τὸν χρησμὸν ὁμοίως τῷ Πινδάρῳ ἐκεῖσε τιμᾶν τὴν θεὸν τελεταῖς. Oraculum igitur de solo Magnae Matris delubro admonet: Panis, *Ματρὸς Μεγάλας ὀπαδοῦ*, ἄγαλμα simul dedicatum iri sponte patebat. Neque Pausanias quidquam de aliquo Panis delubro, quod quidam commenti sunt: Dircen transgressus vidit ruinas aedium Pindari et matris Dindymenae sacellum, cuius statuam deae a Pindaro votam confecerant Aristomedes et Socrates Thebani, Paus. IX, 25.

Piissimi poetae amorem Pan ipse miraculo quodam Pindaro ostentato luculenter prodidisse fertur. Quippe conspectus dicitur Pan inter Cithaeronem et Heliconem, cum paeana Pindari vel aliud nescio quod carmen cantaret. Quem honorem poeta carmine in Panem composito remuneratus creditur. Initium exstat Parthen. fr. 2., quod carmen a grammaticis inter τὰ κεχωρισμένα τῶν Παρθενίων relatum fuit:

Ὦ Πὰν Ἀρκαδίας μεδέων καὶ σεμνῶν ἀδύτων φύλαξ,
Ματρὸς Μεγάλας ὀπαδός, ἀγνᾶν Χαρίτων μέλημα τερπνόν.

Compara Eustath. 27. p. 18. Vratisl. p. 9. Metr. 19. et quae congessit Boeckhius Fragmm. p. 591 seq. Mihi ista et ex Pythiorum loco et ex Parthenio illo ad augendam optimi vatis gloriam a grammaticis conficta et ingeniose conficta videntur. Ceterum si credere liceret hereditarium quendam familiae Pindaricae cultum illum fuisse, haberemus unde tibiarum potissimum studium explicaremus. Nam ista numina ex Phrygia in Graeciam advecta tibiarum cantus secum attulerant. Et in auletica arte quanto opere Boeoti praestiterint reliquis Graecis, si excipias Argivos, pervulgatum est.

Praeter Magnam Matrem Iovi Ammoni a gente Aegidarum insigniter culto dedicarat statuam a Calamide factam, Paus. IX, 16, 1. Idem Ammoniis Libyae misit hymnum in Iovem, quem vidit Pausanias in columna τριγώνῳ iuxta aram a Ptolemaeo Lagi deo sacratam, l. c. Cf. Hymn. fr. 7. coll. Boeckh. Oecon. Ath. II. p. 258. Muelleri Orchom. p. 358. De singulari Ammonis Iovis favore, quem sub finem vitae expertus Pindarus dicitur, infra disputavimus. Denique Thebis Apollinem Boedromium et Mercurium Ἀγοραῖον statuerat, Paus. IX, 17, 1., coll. Eustath. 27. p. 17. Cuius verba haec sunt: Διὰ τὸ θεοφιλὴς δόξαι καὶ

τιμῆς πολλὴν περιουσίαν ἔσχεν ἐν Ἕλλησιν. Ἀπόλλων γοῦν οὕτω, φασίν, αὐτὸν ἐφίλει, ὡς καὶ μερίδα λαμβάνειν ἐκ τῶν θυομένων ἐκείνῳ καὶ τὸν ἱερέα δὲ βοᾶν ἐν ταῖς θυσίαις· Πίνδαρος ἐπὶ τὸ δεῖπνον τῷ θεῷ. Καὶ ἄλλως· Πίνδαρος ἴτω ἐπὶ τὸ δεῖπνον τοῦ θεοῦ. Κατὰ δὲ ἄλλους ἐν Δελφοῖς πλείειν ὁ νεωκόρος μέλλων τὸν νεὼν κηρύσσει καθ' ἡμέραν· Πίνδαρος ὁ μουσοποιὸς παρίτω πρὸς τὸ δεῖπνον τῷ θεῷ. Eodem feruntur Vrat. p. 9. Thom. p. 4. Ineptius Metr. 17. cibi vinique portiones semper Delphis Thebas missas comminiscitur. Neque satis probabiliter Paus. IX, 20, 2: Εὐδοκιμοῦντα αὐτὸν ἤδη ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα ἐς πλέον δόξης ἦρεν ἡ Πυθία ἀνειποῦσα Δελφοῖς, ὁπόσων ἀπήρχοντο τῷ Ἀπόλλωνι, μοῖραν τῷ Πινδάρῳ τὴν ἴσην ἁπάντων νέμειν. Accuratius reique naturae congruenter Plutarchus de Ser. Num. Vind. 13. refert Pythiam de Theoxeniorum epulis Pindaro portionem dari iussisse, quem honorem ad posteros poetae durasse: Ἀναμνήσθητι τῶν Θεοξενίων καὶ τῆς καλῆς ἐκείνης μερίδος, ἣν ἀφαιροῦντες τοὺς Πινδάρου κηρύττουσι λαμβάνειν ἀπογόνους. Quos ἀπογόνους Pindari erraverit qui cum Prellero ad Polemon. p. 68. cum ἀπογόνοις Ὁμήρου comparandos putabit, nisi forte Arrhiani narrationem de posteris poetae ab Alexandro clementer habitis eodem modulo metiemur.

Poetam Delphos frequentasse carmina loquuntur. Habuit ibi sellam ferream, in qua, quoties Delphos inviseret, cantaret quae in Apollinem pepigisset carmina; v. Paus. X, 24, 4. Carmina enim sacrificabat Deo, quippe ἄκαπνα θύων, ut poeta; quo spectat dictum eius apud Eustath. 31. p. 23: Δελφόσε ἐρωτηθεὶς τί πάρεστι θύσων, Παιᾶνα εἶπε. Simul sella illa arguit rudem cantus haudquaquam fuisse Pindarum, quod prave ex re non satis perspecta confinxerunt veteres; v. Eustath. l. c. p. 24.

Hactenus de Pindaro cultore deorum. Restat, ut videamus, quomodo cum hominibus suae aetatis versatus sit. Mos fuit lyricorum poetarum omnes Graeciae terras peragrare, ut deos hominesque carminum suorum dulcedine permulcerent, sive in publicis civitatium solemnibus sive in privatis comissationibus. Dona et munera accipere et vel certam pecuniam pro pangendo carmine pacisci citra invidiam fuit. Opera enim poetarum Graecis hominibus in vitae quotidianae usibus ponebantur et ut medici et technici, ita τέκτονες ὕμνων accensebantur τοῖς δημιουργοῖς. Pindarus in hanc consuetudinem aetatis suae suaviter iocatur Isthm. II. init. Nec turpilucricupidus censebatur qui

munera et pecuniam sectaretur, modo a Simonidea avaritia abstineret.

Habitabat Pindarus Thebis (τᾶς ἐρατεινὸν ὕδωρ πίομαι, Olymp. VI, 85. coll. Pyth. IV, 298.), unde frequenter vel ad ludos sacros spectandos vel principes viros exterasque civitates salutaturus excurreret. Ex quibus nulla ipsi dilectior videtur fuisse quam Athenae, nutrices ingenii sui, quae urbs post pugnas Marathoniam et Salaminiam haud dubie principatum tenuit Graeciae. Nec dubitavit Pindarus Athenienses ob fortissima facta in bellis Persicis exhibita magnificis efferre laudibus, quamvis a populari imperio pariter atque ab tyrannide animum gereret alieniorem et Doriensibus potissimum institutis civilibus unice delectaretur. Sed mens poetae integerrimi pravo partium obsequio libera iudiciique sui compos neque caeco partium studio Musam suam dedidit et quicquid in singulis vel civitatibus vel hominibus laudabile et praeconio suo dignum reperiebat, ei carminum suorum veneres impertire solebat. Igitur ut tyrannos celebravit, ita nec liberarum civitatium laudationi defuit. Vide quae Guil. Wachsmuthius disserit de Pindaro reip. constituendae et gerendae praeceptore disputat. II. p. 18 seqq. (edita est Kiliae 1824. 4.).

At Thebanos tamen suos a bellorum Persicorum communione absterruit, qui idem Athenienses victores identidem laudibus in coelum tollat! Ista culpatio est Polybii IV, 416., qui prave fecisse Pindarum criminatur, quod tempore belli Medici quietem commendasset civibus suis. A quo crimine facile est poetam patriae amantissimum defendere. En verba Pindari (fr. Hyporch. 125.):

Τὸ κοινόν τις ἀστῶν ἐν εὐδίᾳ τιθεὶς
ἐρεννασάτω μεγαλάνορος Ἀσυχίας τὸ φαιδρὸν φάος,
στάσιν ἀπὸ πραπίδων ἐπίκοτον ἀνελών,
πενίας δότειραν, ἐχθρὰν κουροτρόφον.

Quae omnia intestinarum turbarum calamitatem exagitant, quam a Thebanis propulsare nitebatur poeta. Meminerimus dici haec Thebanis ante pugnam Plataeensem Ol. LXXIV, 4., quo tempore optimates ad reipublicae gubernacula admoti favebant Medis, alii contra seditione mota Graecis opitulari conabantur; vid. Boeckh. Expll. p. 340. Quae discidia in perniciem eruptura universorum displicuere Pindaro, qui ubique ad quietem compositumque reipublicae statum cohortabatur, veluti de Ἀσυχίᾳ, quae ad domesticam concordiam spectat, admonet Olymp. IV, 16. Pyth.

I, 70. IV, 296. VIII. init. Tantum igitur abest, ut levitatis et Medismi nota inurendus sit, ut quovis pacto collaudaturus fuerit, si bellum adversus Medos unanimi consensu suscepissent et in eam laudis societatem venissent, quam cum Atheniensibus et Spartanis admirabundus communicabat poeta. Cf. Pyth. I, 75 seqq. fr. inc. 93. 94. et considera, quo moerore laboraverit poeta eo tempore, quo Isthm. VII. scripsit, h. e. paucis mensibus post pugnam Plataeensem. Videndi qui Pindari contra Polybium causam diserte egerunt Schweighaeuserus ad Polyb. l. c., Wachsmuth. l. c. p. 5 seq. et Boeckhius Indice scholarum Berolin. per semestre aestiv. ann. 1831.

Quamvis autem carmina Pindari plena sint laudum patriae urbis satisque pietatem erga matrem suam testentur [13]), cives tamen non ex merito honorasse poetam suum legimus. Nempe laudatis Athenis, a quibus vetusto odio dissidebant, de se suisque detraxisse conquerebantur [14]). Quapropter vel mulctam irrogasse dicuntur, quam pro Pindaro solverint Atheniense additis magni-

---

[13]) Thebas λιπαρὰς vocat Pyth. II, 3. et fr. inc. 106: λιπαρᾶν Θηβᾶν μέγαν σκόπελον. Fr. inc. 104: Εὐάρματε, χρυσοχίτων, ἱερώτατον ἄγαλμα, Θήβα. Isthm. I. init.: Μᾶτερ ἐμά, τὸ τεόν, χρύσασπι Θήβα, Πρᾶγμα καὶ ἀσχολίας ὑπέρτερον Θήσομαι. Fr. inc. 103, 4: καὶ πολυκλείταν περ ἐοῖσαν ὅμως Θήβαν ἔτι μᾶλλον ἐπασκήσει θεῶν καὶ κατ' ἀνθρώπων ἀγυιάς. Thebanis cum alia scripsit carmina, tum hyporchema illud ad Solem, quem in defectu sideris titubantibus civibus suis ut auxilio assit invocat, fr. Hyporch. 4. Propter vetustam Thebarum et Aeginae cognationem praeclarae insulae decora lubenter canit: Isthm. VII, 15: χρὴ δ' ἐν ἑπταπύλοισι Θήβαις τραφέντα Αἴγινα Χαρίτων ἄωτον προνέμειν. Ceterum Pindarus Nem. VII, 65. de semet ipso: ἔν τε δαμόταις Ὄμματι δέρκομαι λαμπρόν, οὐχ ὑπερβαλών, Βίαια πάντ' ἐκ ποδὸς ἐρύσαις, ὁ δὲ λοιπὸς εὕφρων Ποτὶ χρόνος ἕρποι.

[14]) Frequentavit Pindarus magnificam urbem, cuius olim alumnus fuerat. Veluti aliquando post pugnam Plataeensem urbe iam instaurata Nemea profectus Athenas est tempore veris, ubi divinum illum dithyrambum fr. 3. doceret. Liberalibus aliquando affuisse et in honorem Ionum quorundam, qui Athenas venerant, ut Eleusiniis initiarentur, duo composuisse carmina significat historiola Himerii Orat. XI, 4. p. 578. Eodem anno, quo pugna ad Marathonem commissa novo splendore illustravit Athenas, scriptum carmen Pyth. VII. Megacli quadrigis victori. Ibi vers. 5 seqq.: τίνα πάτραν, τίνα οἶκον λαῶν ὀνυμάξομαι ἐπιφανέστερον Ἑλλάδι πυθέσθαι; Victoriam ad Artemisium reportatam celebrat fr. inc. 93: Ὅθι παῖδες Ἀθαναίων ἐβάλοντο φαεννὰν Κρηπῖδ' ἐλευθερίας. Sed Thebanos maxime asperaverat, si credere licet, dithyr. fr. 4: Ὦ ταὶ λιπαραὶ καὶ ἰοστέφανοι καὶ ἀοίδιμοι, Ἑλλάδος ἕρεισμα, κλειναὶ Ἀθᾶναι, δαιμόνιον πτολίεθρον.

ficis honoribus. Eustathius 28. p. 20: *Ἐχθρὰ δέ φασι φρονούντων ἀλλήλοις Ἀθηναίων καὶ Θηβαίων, ἐπεὶ ἔγραψέ που·*

Ὦ ταὶ λιπαραὶ καὶ μεγαλοπόλιες Ἀθῆναι[15]),

κατὰ δέ τινας, ἐπεὶ ἔρεισμα Ἑλλάδος ἔφη τὰς Ἀθήνας, ἐζημίωσαν αὐτὸν Θηβαῖοι χιλίαις δραχμαῖς, ἃς ἐξέτισαν ὑπὲρ αὐτοῦ Ἀθηναῖοι ὡς φιλαττικοῦ. Accuratius Isocrates *περὶ ἀντιδ.* p. 304. Dind. (87. Orell.): *Πίνδαρον τὸν ποιητὴν οἱ πρὸ ἡμῶν γεγονότες ὑπὲρ ἑνὸς μόνου ῥήματος, ὅτι τὴν πόλιν ἔρεισμα τῆς Ἑλλάδος ὠνόμασεν, οὕτως ἐτίμησαν, ὥστε καὶ πρόξενον ποιήσασθαι καὶ δωρεὰν μυρίας αὐτῷ δοῦναι δραχμάς.* Nihil is de mulcta a Thebanis exacta. De qua primus personatus Aeschines Epist. IV. p. 165. Dind.: *Ἐζημίωσαν αὐτὸν Θηβαῖοι τοῦτο ποιήσαντα τὸ ἔπος, οἱ δὲ ἡμέτεροι πρόγονοι διπλῆν αὐτῷ τὴν ζημίαν ἀπέδοσαν, μετὰ τοῦ καὶ εἰκόνι χαλκῇ τιμῆσαι· καὶ ἦν αὕτη καὶ εἰς ἡμᾶς ἔτι πρὸ τῆς βασιλείου στοᾶς, καθήμενος ἐνδύματι καὶ λύρᾳ ὁ Πίνδαρος, διάδημα ἔχων καὶ ἐπὶ τῶν γονάτων ἀνειλιγμένον βιβλίον.* (Contra Thebanos Pindarum suum ne statua quidem ornasse ait Athenaeus I. p. 19. B.) Adde Paus. I, 8, 5: *Πίνδαρος ἄλλα τε εὑράμενος παρὰ Ἀθηναίων καὶ τὴν εἰκόνα, ὅτι σφᾶς ἐπῄνεσεν ᾆσμα ποιήσας.* Ceterum figmentum fuit Libanii Sophistae, qui declamationem scripsit in Thebanos, quod Pindarum propter carmen illud lapidibus scilicet obruissent; vid. Doxopater Crameri *Ann.* Oxx. IV. p. 155 seqq. Prorsus ut Phidian ab Eleis misere trucidatum in scholis exornabant rhetores citra vocem historiae et veritatis.

Plura igitur beneficia gratus animus Atheniensium contulit in Pindarum. Primum enim proxenia honoraverunt, ut Boeckhio iudice Isocrates ex ipso decreto ob eam causam facto tradit. Aliam proxeniam ipse commemorat Nem. VII, 65., ubi Dissenius gratuita ipsi per universam Graeciam ab Amphictyonibus data fuisse hospitia non immerito suspicari videtur. Deinde pecuniam ei pro illa aetate satis grandem dono dedere. Tertium statuam publice posuerunt. Sed eam non vivo poetae, sed post Aeschinis demum aetatem inclinatis iam rebus Atheniensium positam Boeckhius p. 19. diversis argumentis efficit. Nam Pindari aevo morem statuas clarorum hominum publice ponendi nondum fuisse pervulgatum et post Solonem Harmodiumque et Aristogitonem primum Cononem eo honore affectum esse; cf. Oecon. Civ. Att. I. p. 265. Deinde omnia signa, quae ad porticum regiam fuere,

---

[15]) Admiscuit Eustathius *μεγαλοπόλιες Ἀθᾶναι* ex Pyth. IX. init.

Cononis, Timothei, Evagorae, aliorum, fuisse recentiora; v. Paus. I, 3. Postremo silentium Isocratis esse disertum. Ego superioribus quidem argumentis aegre crederem, ultimo potissimum ad credendum impellor. Constat enim hodie etiam alia signa illustrium virorum iam superioribus temporibus Athenis erecta fuisse, veluti statuam Epicharini, Critiae et Nesiotae opus, certe ante Olymp. LXXXVI.; Diitrephis, Cresilae artem, Olymp. XCI, 3. Vide Lud. Rossii Lettre à Mr. Thiersch. n. 2. 3. eiusdemque *Ἐγχειρίδιον τῆς ἀρχαιολογίας τῶν τεχνῶν.* I. §. 109, 1. p. 140. Ceterum si multaverunt Thebani Pindarum, multaverunt plebeii, qui post pugnas Salaminiam atque Plataeensem Optimatibus de gradu suo depulsis rempublicam capessiverant; v. Boeckh. Fragmm. p. 580. Vel propterea autem de multato poeta licebit dubitare, quod parum credibile videtur, popularis imperii homines in laudatorem Atheniensium animadversuros fuisse. Ceterum Pindarum honores ipsi ab Atheniensibus tributi non usque eo occaecaverunt, ut quidlibet ausis assentaretur. Nam cum post illa tempora maiora spirantes nimis sese efferrent, praesertim Olymp. LXXX., et cum Aeginetarum rempublicam, Thebanis atque Pindaro carissimam, vexarent, spiritus eorum identidem per carmina sua repressit.

Carus erat Pindarus etiam regi Macedoniae, Alexandro, Amyntae filio, qui, ut Solino utamur Polyh. 14., „voluptati aurium indulgentissime deditus, plurimos, qui fidibus sciebant, in usum oblectamenti donis tenuit liberalibus, inter quos Pindarum lyricum." Cui regi, quem propter animum a Persis alienum, in Graecos propensum, *Φιλέλληνα* cognominabant, encomium scripserat poeta *πρόφαντος σοφίᾳ καθ' Ἕλλανας ἐὼν παντᾶ*, cuius reliquiae exstant fr. Encom. 3. 4., ubi v. Interpp. Quae laudes in Amyntae filium collatae etiam post obitum tulerunt fructus. Nam ea potissimum fuit causa, cur Alexander Philippi combustis Thebis et aedibus Pindari parci iuberet et posteris. Dio Chrysostomus Orat. de Regno II. p. 25: *Ἐπεμνήσθη τοῦ Πινδάρου διά τε τὴν λαμπρότητα τῆς φύσεως καὶ ὅτι τὸν πρόγονον αὐτοῦ ὁμώνυμον ἐπήνεσεν, Ἀλέξανδρον τὸν Φιλέλληνα ἐπικληθέντα.* Eustathius 28. p. 21: *Λέγεται καὶ, ὡς Λάκωνες ἐμπρήσαντές ποτε Θήβας κατὰ μάχην, ἧς ἦρξε Παυσανίας ὁ σφῶν βασιλεύς, ἀπέσχοντο μόνης τῆς οἰκίας τοῦ ποιητοῦ, ἰδόντες ἐπιγεγραμμένον τό·*

Πινδάρου τοῦ μουσοποιοῦ τὴν στέγην μὴ καίετε.

Τοῦτο δέ, φασί, καὶ Ἀλέξανδρος μετὰ ταῦτα πεποίηκε. Καὶ αὐτὸς γὰρ ἐμπρήσας Θήβας ἐφύλαξε τὴν οἰκίαν, ἣ καὶ εἰς πυτα-

νεῖον ὕστερον ἀπετελέσθη. Et aedes et posteros incolumes servasse ex fide historiae confirmat Arrhianus Exped. Alex. I, 9. De Pausania fabellam inde confictam merito explosit Boeckhius. Aedes Pindari prytaneum Thebarum factas esse propterea non credibile visum est Schneidero, quod Pausanias eas extra urbem sitas narret, prytanea autem in mediis urbibus exstruere consuevissent Graeci. Pausanias nonnisi ἐρείπια οἰκίας vidit: ergo verba dat Himerius Orat. XVIII, 3. p. 710: Τίς εἰς Θήβας ἀφικόμενος πρὸ τῆς οἰκίας τῆς Πινδάρου τὸν οἶκον Τιμαγενίδου καὶ τῶν ἄλλων πλουσίων ἐν Θήβαις ἰδεῖν ἐζήτησεν; Quanquam quaerere licebat.

Pindarus Pindarique carmina quanta in aestimatione apud plurimos populos Graeciae fuerint, multa argumento sunt. Veluti Cei, qui Bacchylidem haberent domi — nam Simonides tum iam decesserat — tamen Pindaro potius paeana prosodiacum mandaverant; v. Isthm. I. init., quod carmen Olymp. LXXX, 3. probabiliter assignant. Rhodii aureum carmen Olympicum VII. aureis literis perscriptum in templo Minervae Lindiae, communi delubro insulae, reposuerant publice; vid. Gorgo historicus Scholl. Vett. Inscript. Ol. VII. p. 157. Aleuadis Thessalis quam placuerit, vel carmen Pyth. X. testatur. Fere Olymp. LXXVI, 4. poeta Hieronis Syracusani precibus cessit et ad tyrannum commigravit, qui olim Musis inimicus post diuturnum morbum mitigatus commercia poetarum atque sapientum cupidissime ambiebat. Simonidem iam antea spes munerum in Siciliam allexerat: tarde obtemperavit Pindarus, siquidem teste Eustathio 26. p. 17: παρὰ Ἱέρωνι τῷ Συρακουσίων τυράννῳ ἄμφω ἐγένοντο, ἀποδημήσαντες δηλαδὴ καθ' ἑτέρους καὶ αὐτοὶ σοφοὺς εἰς τὴν Σικελίαν. Καὶ μὴν πρὸς τὸ ἱστορηθὲν τοῦτο διαφέρεσθαι δοκεῖ τὸ περιφερόμενον. Λέγεται γὰρ, ὅτι Πίνδαρος ἐρωτηθείς, διὰ τί Σιμωνίδης μὲν πρὸς τοὺς τυράννους ἀπεδήμησεν εἰς Σικελίαν, αὐτὸς δὲ οὐκ ἐθέλει, ἔφη· Διότι βούλομαι ἐμαυτῷ ζῆν, οὐκ ἄλλῳ. Cf. Vrat. p. 10. et Prolegg. Sim. Cei p. XX. In Sicilia Chromio Aetnaeo scripsit Nem. I. Olymp. LXXVI, 4., ut videtur. Anno post Olymp. I. scripsit Hieroni celete victori, Olymp. XII. Ergoteli Himeraeo, Nem. IX. Chromio. Sed Olymp. LXXVIII, 1. Agesiae Syracusani victoriam Olympicam Olymp. VI. Thebis videtur cecinisse, ut circiter quatuor annos Syracusis haesisse videatur. Diutius non toleravit auram aulicam. Exoriebantur rixae et discidia inter ἄνδρας ἀμφὶ θαμὰ τράπεζαν παίζοντας, ex quibus Simonidis compta morum sermonumque ele-

gantia tyrannum maxime devinxerat, cuius facilitatem aemuli austerior mens poetae Thebani haudquaquam aequasse videtur. Cui quidem *εὐθυγλώσσῳ ἀνδρὶ* adulatores, pessimum genus hominum, mirifice exosos fuisse carmina ad Hieronem scripta abunde confirmant. Igitur Thebas revertit, quo turbas civiles inter Siciliae tyrannos flagrantes aulicorumque malas artes effugeret.

Per omnem vitam Pindarus universae Graeciae admiratione et amore floruit, ob pietatem erga deos, comitatem erga omnes, integritatem denique et simplicitatem animi laudatissimus. Atque ut nascentem aspexerant dii, florentem tutati erant, ita ne moriturum quidem dereliquisse arbitrabantur veteres. Pulchrae de morte poetae feruntur narrationes, quas breviter perstringamus. Teste **Eustathio** 29. p. 21. *φέρεται λόγος καὶ θεωρούς ποτε ἀπιόντας εἰς Ἄμμωνος αἰτῆσαι Πινδάρῳ οἷα φίλῳ τὸ ἐν ἀνθρώποις ἄριστον, καὶ θανεῖν αὐτὸν ἐν ἐκείνῳ τῷ ἐνιαυτῷ.* Cf. Vrat. p. 9. Subiungit Eustathius similia singularis deorum favoris exempla Trophonium et Agamedem, Cleobin atque Bitonem. Conciunt ista fere cum Plutarchi narratione Consol. ad Apollon. p. 108. D seq., ex cuius de vita Pindari commentario haec ab auctoribus Eustathii compilata sunt. Nisi quod pro Ammonio *Libyae* Delphicum templum posuit Plutarchus. Quae diversitas *facilem* explicatum habet. Utrique enim deo poeta coniunctus fuit: Ammoni Iovi hymnum misisse tetigimus supra, de Delphico deo testimoniorum copia suppetit. Ipse Trophonii et Agamedis beatam sortem praedicarat in threno aliquo: ipse placidissima morte exstinctus est, credo, brevi post confecta in Iovem Apollinemque carmina. Hinc vel Ammo vel Apollo, in cuius solemni Pythio editus erat, dilecto vati gratificati videbantur. Sed in eo facile variabat opinio veterum, quod vel ipse deos precatus esset, ut sibi quod homini optimum esset tribuerent, vel theori, cum praesertim constaret poetam Ammoni misisse hymnum. Sic **Suidas**: *Συνέβη αὐτῷ τὸν βίον τελευτῆσαι κατ' εὐχάς· αἰτήσαντι γὰρ τὸ κάλλιστον αὐτῷ δοθῆναι τῶν ἐν τῷ βίῳ, ἀθρόον αὐτὸν ἀποθανεῖν ἐν θεάτρῳ ἀνακεκλιμένον εἰς τὰ τοῦ ἐρωμένου αὐτοῦ Θεοξένου γόνατα*, in quem ardentissimum cecinit scolium *fr.* 2. Eadem Hesych. Miles. p. 44. Orelli. Licet igitur narrationes de obitu poetae ex carminibus translatae in ipsum sint, satis tamen id ipsum aperit, quam honorifice de integerrimo vate suo senserint populares.

Non est praetereundum etiam aliam quandam famam de proximo ante mortem poetae tempore ferri. Dicitur enim Pro-

serpina per somnium Pindaro apparuisse seque ut carmine ornaret imperasse, quae sola ex omnibus diis nondum ab eo cantata sit. Obtemperasse illum: paulo post esse mortuum. Pausanias IX, 23, 2: *Λέγεται καὶ ὀνείρατος ὄψιν αὐτῷ γενέσθαι προήκοντι ἐς γῆρας. ἐπιστᾶσα ἡ Περσεφόνη οἱ καθεύδοντι οὐκ ἔφασκεν ὑμνηθῆναι μόνη θεῶν ὑπὸ Πινδάρου· ποιήσειν μέντοι καὶ ἐς αὐτὴν ᾆσμα Πίνδαρον ἐλθόντα ὡς αὐτήν. Καὶ τὸν μὲν αὐτίκα τὸ χρεὼν ἐπιλαμβάνει, πρὶν ἐξήκειν ἡμέραν δεκάτην ἀπὸ τοῦ ὀνείρατος. Ἦν δὲ ἐν Θήβαις γυνὴ πρεσβῦτις γένους εἵνεκα προσήκουσα Πινδάρῳ καὶ τὰ πολλὰ μεμελητηκυῖα ᾄδειν τῶν ᾀσμάτων. ταύτῃ Πίνδαρος ἐνύπνιον τῇ πρεσβύτιδι ἐπιστὰς ὕμνον ᾖδεν ἐς Περσεφόνην· ἡ δὲ αὐτίκα, ὡς ἀπέλιπεν αὐτὴν ὁ ὕπνος, ἔγραψε ταῦτα, ὁπόσα τοῦ ὀνείρατος ἤκουσεν ᾄδοντος. ἐν τούτῳ τῷ ᾄσματι ἄλλαι τε ἐς τὸν Ἅιδην εἰσὶν ἐπικλήσεις καὶ ὁ χρυσήνιος· δῆλα ὡς ἐπὶ τῆς κόρης τῇ ἁρπαγῇ.* Pro Proserpina Eustathius et Vratisl. p. 9. nominant Cererem: scilicet utriusque deae vix dissociabilis laudes comprehenderat; v. Preller. de Cerer. et Proserp. p. 58. Pindarus videtur paucis ante mortem diebus somnio monitus — ut Socrates eandem ob causam fabulas Aesopias — hymnum illum composuisse, quod novissimum carmen propinqua ista post obitum eius in lucem ediderit. In illo hymno poetam somnium ipsum tetigisse suspicor: reliqua Pausaniae superstitioni relinquimus. Cf. Boeckh. ad hymn. fr. 8. p. 564.

Argis fato functum poetam ex vetere epigrammate narrat Eustathius 25. p. 16. et Vratisl. p. 10: *Τῶν Πινδάρου θυγατέρων μέμνηται καὶ ἐπίγραμμα παλαιὸν ἐκεῖνο·*

Ἦ μάλα Πρωτομάχη τε καὶ Εὔμητις λιγύφωνοι
ἔκλαυσαν, πίνυται Πινδάριαι θύγατρες[16]*),*
Ἀργόθεν ἦμος ἵκοντο, κομιζοῦσ' ἐνδόθι κρωσσοῦ
λείψαν' ἀπὸ ξείνης ἀθρόα πυρκαϊῆς.

Ἐν ᾧ δὴ ἐπιγράμματι οὐ δηλουμένου τοῦ πῶς ἐν Ἄργει θανὼν ὁ Πίνδαρος εἶτα ἐς τὴν πατρίδα ἐκεῖθεν ἐκομίσθη, ὅμως ἐστὶν ὑπονοῆσαι, ὅτι ἀπελθὼν εἴς τινα Πελοποννήσιον ἀγῶνα καὶ θανὼν κατ' αὐτὸ τὸ Ἄργος ἀπεδόθη ἐκεῖθεν πατρίδι νεκρός.

---

[16]) Eustathius pariter atque Vratisl. *Πινδάρου θυγατέρες* exhibent. Leniorem adhibui medicinam quam alii, qui transposuerunt: *Πινδάρου ἔκλαυσαν θυγατέρες πίνυται.* Elegantissima tamen coniectura A. Meinekii est Delect. Poett. Anthol. Graec. p. 239. haec:

Ἦ μάλα Πρωτομάχα σε καὶ Εὔμητις λιγύφωνοι
ἔκλαυσαν πίνυται, Πίνδαρε, θυγατέρες.

Mihi tamen quam supra posui scriptura satisfacit.

Probabiliter Eustathius; et sic Boeckhius ante editum Eustathium iudicaverat. Nam cum Suidas obisse in theatro scribat, Valerius Maximus IX, 12, 7. in gymnasio, suspicatur Boeckhius ludorum spectandorum gratia in Peloponnesum profectum repentino esse fato oppressum in ipso certaminum loco, qui et theatrum et gymnasium dici potuerit. Et cum Argis obisse narretur, in Heraeis sive Hecatombaeis mortem contigisse putat, ad quos ludos concelebrandos filias secum adduxerit. Eae cineres Thebas reportarunt, ubi sepulcrum in hippodromo ante portas Proetidas vidit Pausanias IX, 23, 2. Scimus enim clarorum hominum peregre mortuorum ossa haud raro a patriis civitatibus ambitiose repetita et religionis causa vel e remotioribus locis domum reportata, cuius rei exempla plurima collegit C. Keilius Analectt. Epigraph. et Onomatolog. 1842. p. 34 seq. Minime autem audiendus est R. Ungerus Theb. Parad. I. p. 302., qui, postquam Thebis obisse Pindarum plures auctores referre non vere scripsit, fraude grammaticorum rei narrationem depravatam censet. Nempe nescivisse illos in Boeotia Argos appellari urbem regionis ad Euboicum mare vergentis, quam praeterfluebat Asopus; v. Strabon. IX. p. 404. Hesych. s. v. *Ἄργος Τάντιον*. Nollem eo delatum virum moleste doctum. Nam et Epigrammatis auctor *ξείνην πυρκαϊὴν* profecto confingere non potuit neque Pindarus senex gymnasium aut theatrum ignobilis oppiduli aditurus erat, etiamsi gymnasium aut theatrum ibi fuisse largiri in animum induxeris.

Pindarum poetarum Graeciae lyricorum principem exstitisse communis est et consentiens vox veterum. Ut Homerus simpliciter *ὁ ποιητής*, Aristophanes *ὁ κωμικός*, Thucydides *ὁ συγγραφεύς*, ita Pindarus prae ceteris *ὁ λυρικός* vocitatus est; v. Eustath. Hom. Il. p. 4, 8. Nunc carminum historiam paucis complectamur, in quibus vel digerendis vel emendandis explicandisque infinita quaedam copia doctissimorum hominum antiquitus desudavit. Quae antequam ad criticam normam castigarentur et interpretandis vel singulis verbis vel rebus historicis et mythicis declarandoque fini et proposito poetae intellectui hominum subveniretur, primum quae sparsa ferebantur contrahenda erant, contracta singularum classium discrimine disponenda. Nam quod Quintilianus Inst. Orat. VIII, 6, 71. et Servius Aen. X, 738. poetam ipsum *Ὕμνων, Παιάνων* reli. nomina singulis libris in-

scripsisse loquuntur, suae aetatis consuetudinem prave in Pindarum nihil tale molitum conferunt. Etenim ab Alexandrinis demum quae ad illud tempus dispersa erant collecta et in ordinem redacta constat. Tametsi iam antea de singulis quibusdam partibus carminum commentariolos confectos novimus ab iis, qui rebus Pindari indagandis enarrandisque operam dabant. Veluti Chamaeleontis libellum de Pindaro supra consignavimus. Inter illos primum locum tenet Zenodotus Ephesius, conditae a Ptolemaeo Philadelpho bibliothecae Alexandrinae primus, ut creditur, praefectus. Qui quid praestiterit Pindaro, ex paucis eius vel scripturis vel coniecturis, quas memorant Scholl. Ol. II, 7. III, 52. VI, 91., aegre iudices. Iustam carminum recensionem primus instituit Aristophanes Byzantius, qui sub Ptolemaeis Euergeta et Epiphane maxime floruit, circ. Olymp. CXLIV. Primum is et Simonidea et Pindarica colis metricis distinxit; v. Dionys. Hal. de Comp. Verbb. 22. et 26. Quod negotium Aristophani interdum ad liberanda Pindari verba a glossematis iam tum ipsius verbis insertis profuit, veluti Ol. II, 48. vulg. *φιλέοντι δὲ Μοῖσαι* verba eiicienda intellexit. Omnino vestigia quaedam declarant vetusta Alexandrinorum exemplaria hic illic vitia habuisse ab ipsis demum emendata, velut Olymp. XI, 55. vulg. Pyth. IV, 195.; vide Boeckhii commentat. de crisi Pind. §. 22. Deinde Aristophanes potissimum, ut opinor, vetustam scripturam, quam exempla ante Alexandrinorum aetatem confecta, etiamsi partim iam ad vulgarem consuetudinem revocata fuerit, universe tenebant, in recentiorem scribendi normam transtulit. Reputemus aetate Pindari *E* et *ε* et *η* et *ει* significasse, *O* et *o* et *ω* et *ου*, licet Pindarum interdum *ει* et *ου* his ipsis elementis scripsisse credibile sit. Ista *ἀρχαῖα γράμματα* quamvis Athenis inde ab archonte Euclide Ol. XCIV. publice expulsa Simonideo scribendi generi locum fecissent, Pindari tamen antiqua exempla a grammaticis demum accurate conformanda fuerunt. Ac resident etiamnunc quaedam *τῆς ἀρχαίας σημασίας* documenta; vid. Aristarch. Scholl. Nem. I, 24. Nem. III, 23. X, 62. et cf. quae diligenter exsequitur Boeckhius de crisi §. 16 seq. Tum Aristophani deberi videtur, quod septemdecim libris diversa genera Pindaricorum carminum comprehensa fuerunt. Nomina librorum illorum quoniam diversa traduntur a Suida et Vitae Vratisl. auctore in numero isto consentientibus, probabiliter Boeckhius duplicem exstitisse Pindaricorum carminum recensionem statuit, alteram simpliciorem Aristophanis, subtiliorem alteram Aristarchi. (Sic uterque Ana-

creontis carmina recensuerant post Zenodoti curas; v. Th. Bergkii Anacr. Reliq. p. 25 seq.) Vide de his classibus carminum Boeckh. Fragmm. p. 553 seqq. et qui Boeckhii disputationem uberrimam excerpsit Dissenium p. 603 seqq. Quanquam laudis illius aliquam tamen partem cum Callimacho, solertissimo tabularum conditore, communicandam esse meo iure sumere videor. A quo equidem alterutrum ordinem vel constitutum vel inchoatum statuo. Nam Callimachus ut vel singula epinicia Simonidis Cei ex generibus victoriarum ordinavit, puta *Τεθριπποις*, *Δρομεῦσι*, rell. scripta iuxta collocans, ita similiter Pindarica pertractavit. Carmen Pyth. II. Callimacho Nemeum visum esse scimus; v. Boeckh. Praef. Scholl. p. X. Sed Aristophanem, qui tabulis Callimachi commentarios adiecit, accuratius omnia administravisse licet credere. Cuius ordinem epiniciorum quidem in consuetudinem abisse argumento est primo loco positum carmen Olympium, quem illi locum Aristophanes assignaverat; v. notam ad initium carminis ascriptam. Cum autem Callimachus Simonidea epinicia ex victoriis disposuisset, Aristophanes ita tenuit in Pindaricis, ut victorias in quatuor nobilissimis solemnibus reportatas ex dignitate victoriarum digereret. *Praecedunt* igitur carmina in curules equestresque victores scripta, *sequuntur* deinceps ea, quae pugilum, luctatorum, pancratiastarum, cursorum victoriis dicata sunt. Pythia claudit carmen tibicini scriptum, Nemea tres aliae odae non Nemeaeae; vide Boeckhii Praef. Expll. p. 19. In fine Isthmiorum aliquot carmina perierunt, quorum fragmenta quaedam supersunt.

Ratio temporum in componendis epiniciis habita non est: *οἱ διατάξαντες τὸν Πίνδαρον οὐ κατὰ χρόνους συνέτασσον αὐτόν, ἀλλὰ κατὰ τὰ εἴδη*, Scholl. Isthm. IV. inscr. coll. Scholl. Pyth. VI. inscr. (De iuvenili hymno in principio hymnorum reposito vidimus supra.) Sed de ipso genere saepe lis fuit inter grammaticos. Pythium II. alii Nemeis accensebant, Timaeo *θυσιατήριον* vocabatur, Ammonio et Callistrato Olympium, aliis Panathenaicum, denique aliis Pythium. Quae sententia fuit Apollonii *τοῦ εἰδογράφου*, quem in generibus carminum etiam pro harmoniae diversitate dignoscendis singularem operam consumpsisse scimus; v. Boeckh. ad Schol. Pyth. II. inscr., qui eundem Apollonium commentarios Pindari edidisse censet Praef. Scholl. p. XIV. Quaedam epiniciis post Aristophanem demum videntur accessisse, ut Olymp. V. *ἐν τοῖς ἑδαφίοις*, quae Boe-

ckhius intelligit primitiva exemplaria ab Aristophane profecta, non legebatur: Didymi commentarii Pindaro tribuebant, Schol. Ol. V. init. Nemeaea carmina IX. X. XI. *οὐκέτι Νεμεονίκαις γεγραμμένα κεχωρισμένως φέρονται*, Schol. Inscr. Similiter accidit in Partheniis, ut quaedam carmina seorsum posita *τὰ κεχωρισμένα τῶν Παρθενίων* vocarentur; v. Boeckh. Praef. Scholl. p. XII.

Ab auctoribus tabularum (*πινακογράφους* dicimus) initium habuit aliquod institutum a posterioribus grammaticis solerter propagatum, ut ambitum vel singulorum librorum vel operum omnium ex numero versuum censerent eumque numerum in fine librorum subscriberent. Quae res quas rationes habuerit quamque salutaris fuerit, nuper Fr. Ritschelius meus docuit cum in elegantissimo libello, quem de Alexandrinis bibliothecis scripsit, p. 91 seqq., tum in scriptiuncula academica supplementi loco Bonnae 1840. edita. Nos Eustathii beneficio didicimus epiniciorum Pindaricorum mensuram, 34. p. 25: *Ἐπινίκιοι, κατὰ τὴν ἱστορίαν ὡσεὶ τετρακισχίλιοι.* Qua memoria, hausta illa ex antiquioribus commentatoribus, Boeckhianae versuum descriptioni fides vetustatis conciliatur, iam aliis quibusdam veterum metricorum testimoniis ex Scholl. Vratisl. ductis stabilitae; vide Boeckh. Praef. Scholl p. XXXII. Nam novitia descriptio fere 5500 *στίχους* efficit, Boeckhiana circiter 3500. Iam si memineris in fine Isthmiorum aliquot carmina intercidisse, facile perspicies vel externo hoc argumento Boeckhianae doctrinae veritatem pulcherrime evinci.

Vel ante vel paulo post Aristophanis curas Pindaricas commentarios confecit Pindari carminum epiniciorum Chrysippus Stoicus, sub Euergeta et Philopatore Ptolemaeis clarus. Universam *περίοδον* Olymp. Pyth. Nem. Isthmiorum complexum docent notae passim in Scholiis servatae. Grammaticorum *σημεῖα* iam ante illum appicta singulis versibus exstitisse ex nota ad Isthm. III, 47. patescit. Ex discipulis Aristophanis interdum Callistratus et Diodorus commemorantur, de quibus praeter Boeckhium p. XIII. videndus est F. A. Wolfius Prolegg. Hom. p. CCXVI seq.

Iustam autem Pindaricorum editionem post Aristophanem unus Aristarchus paravit, qui, circa Olymp. CXLIII. sub Epiphane illustris, „etsi," verba Boeckhii sunt, „passim haud mediocria attulit, tamen neque interpretatione neque critica arte in

Pindaricis magnopere videtur excelluisse." Exstabant siglae eius textis appositae; v. maxime Scholl. Isthm. V, 47.

Ex Pergamenis Grammaticis inter Pindaricos interpretes eminent Crates Mallotes et Artemo, qui Sicularum rerum curiosissimus fuit; v. Boeckh. p. XIII. Inter Aristarchi sectatores de Pindari expositione bene meritos censentur Ammonius Alexandrinus, Aristodemus Eleus, cuius tertium librum *περὶ Πινδάρου* citat Athenaeus XI, 495. F., Menecrates; vid. Boeckh. p. XIII.

Adversarius Aristarchi Ptolemaeus Epitheta, illi *ἐπιτίθεσθαι* solitus, num in Pindarum commentatus sit, incertum est. Sed in Pindaro versatus est Asclepiades, non Tragilensis, *Τραγῳδουμένων* auctor, sed Myrleanus sub Philopatore clarus, qui etiam de Cratini Aristophanisque fabulis scripserat; v. Fr. X. Werferus Actt. Philoll. Mon. T. II, 4. p. 491 seqq. et Meinek. Hist. Crit. Com. Gr. p. 12. Praeterea Aristonicus, idem, quem post Lehrsium in Scholiis Venetis Iliadis agnovimus; Chaeris, Dionysius Phaselita, Dionysius Sidonius et quidam alii ignobiliores.

Prioribus palmam praeripuit *χαλκέντερος* ille Didymus Alexandrinus, Aristarcheus, cuius *ὑπομνήματα* in Paeanas et *Epinicia* celebrantur. Ex istis optima quaeque in Scholiorum veterum congeriem derivata videntur. Didymus ipse praecipuorum interpretum sententias apposuerat diiudicaratque. Hoc igitur Scholiorum nostrorum fundamentum, quibus postea plurima detracta, alia recens addita, multa ignavia describentium decurtata sunt et dissipata.

Quanquam in hanc quam manibus terimus Scholiorum silvam probabile est ex iis quoque interpretibus quaedam ascita esse, qui post Christum natum vetustiorum exemplum repetiverant. In quibus est Eleaticus Palamedes nominandus, cuius *ὑπόμνημα εἰς Πίνδαρον* citat Suidas s. v.; cf. acute disputantem Boeckhium p. XIX. De dialecto cum aliorum poetarum lyricorum tum Pindari scripserat Tryphо Ammonii, Alexandrinus; vide Suid. s. v. His nunc addo tertium quendam grammaticum ex Appuleio de Orthogr. §. 43: „Cyrenenses poetae dicuntur Battiadae Herodio (? v. Welcker. Cycl. Epic. p. 7.) et Proculo et Proclo Pindari enarratoribus." Sed vereor, ne impostor ludos faciat, qui satis stolide ex Proclo, quem eundem Proculum scribi constat, duos homines fecerit.

Ex illis fontibus fluxerunt duo quasi Scholiorum veterum rivuli. Altera enim eorum familia vulgatis Scholiis continetur, alteram efficiunt ea, quae in codice Vratislaviensi A miro modo mutilata et depravata perduravere. Unde primus edidit ex schedis E. Gerhardi et C. G. Schneideri Augustus Boeckhius. In utraque recensione multa comparent additionibus, mutationibus, omissionibus, confusionibus obliterata; v. Boeckh. p. XXIV seqq. Praeter Vratislaviensem librum, qui ad Olympia exhibet diversa Scholiorum *συντάγματα*, Boeckhio ad emendanda vulgata Scholia eximio usui fuit codex Gottingensis ad Olympia et Pythia, iam prius ab Heynio inspectus. Boeckhius praeterea collata editione Romana consultisque aliis libris deterioris notae omnem Scholiorum syllogen improbo et taedioso labore et congessit et digessit.

Grammaticos Alexandrinos eorumque asseclas excipiunt et saeculorum intervallo disiuncti et doctrinae exilitate angustiisque studiorum cum illis haudquaquam comparandi literati Byzantini. Quorum Scholia et loquaciora et ieiuniora ad sola Olympia pertinent. Antiquissimus eorum Eustathius est, qui, medio saec. XII. inclitus, *ἔτι ἐν διακόνοις ὢν Πινδαρικὰς παρεκβολὰς* concinnaverat, ad quas saepius in Homericis provocat; v. Boeckh. p. XXIX. Quas ipsas perisse dolendum est: prooemium, de quo supra dicebam, servatum laetamur. Pendet doctrina Eustathii a *παλαιοῖς* suis, quorum commentarii nostris copiosiores ipsi praeclaram materiem suggesserunt: verbositatem addidit de suo. Epinicia iam tum sola iactabantur, reliqua dudum oblivioni erant tradita: Eustath. 34. p. 24: *Ποιήματα πολλὰ γράψαι Πίνδαρος λέγεται, ὧν καὶ φέρονται οὐκ ὀλίγα, οὐ μὴν τὰ πάντα ὑπεμνηματισμένα.* Et statim post: *ἐπίνικοι, οἳ καὶ περιάγονται μάλιστα διὰ τὸ ἀνθρωπικώτεροι εἶναι καὶ ὀλιγόμυθοι καὶ μηδὲ πάνυ ἔχειν ἀσαφῶς κατά γε τὰ ἄλλα.* Priora ex vetustioribus servata, ipsius aetate praeter fragmenta aliorum carminum sola epinicia supererant. Ab Eustathio proximus est Thomas Magister, initio saec. XIV. celeber, qui Scholia vetera digessisse videtur. Hunc cum Pindaricis familiaritatem post editam demum Eclogam contraxisse observavit Fr. Ritschelius Prolegg. Eclog. p. CXVII. Sequuntur Manuel Moschopulus Cretensis, qui saec. XIV. exeunte vixit, et Demetrius Triclinius, qui saec. XV. Uterque Scholia conscripsit ipse, quae Boeckhius, quantum per librorum conditionem licuit, signis a se distinxit; v. Praef. p.

XXVII. Neuter horum verba poetae ad ea quae ipsis placebant decreta metrica et grammatica licenter corrumpere dubitavit. Alter et suis correctionibus saepius gloriatur et plaudit Moschopulo [17]); v. Boeckh. Praef. T. II. p. XXXV. et de Crisi §. 25.

Restat, ut de codicibus Pindari dicamus. Qui Olympia, plurimi, qui Pythia complectantur et Nemea, pauciores libri exstant: rara exemplа Isthmiorum [18]). Aetate non magnopere commendantur, at universe arbitranti fide. Vetustissimum ferunt codicem Reg. Paris. 2403. (Par. A), qui saec. XIII. attingere perhibetur: Gottingensis sola Ol. et Pyth. offerens saec. XIV. scriptus est: longe plurimi saec. XV. non excedunt, sunt qui vel XVI. descripti videantur. Nolumus recensum exhibere omnium: ad Boeckhii Praef. Vol. I. remittimus accuratiora desideraturos. Iis codicibus, quos Boeckhius ibi enumerat, postea accessit collatio cod. Veneti saec. XV. scripti ab Imm. Bekkero facta; v. Nott. Critt. p. 344, libri satis boni, qui cum codice Aldi et Pal. C conspirare soleat. Sed sola Olympia exhibet. In Explicationibus Boeckhio praeterea ad manum erat accuratior collatio cod. Palatini C Olympia et Pythia complexi, quem *iam ab Er.* Schmidio inspectum nuper denuo accuratissime excussit scripturaeque discrepantiam cum notulis suis publici iuris fecit C. L. Kayserus Lectt. Pindaricis Heidelbergae MDCCCXL. Ex quibus apposui quae consilii nostri esse visa sunt; sed vereor, ne plura apposuerim quam opus fuerit. Pauca quaedam Kayserus bene emendavit. — Praeter Pal. C Schneiderus Boeckhio excerpta Brunckiani codicis Olympiorum,

---

[17]) Exemplo sit Triclinii annotatio in Moscov. B ad Ol. VIII, 10: *Πολλὰ ἐκαινοτομήθη τῷ σοφωτάτῳ Μοσχοπούλῳ κἀμοί, ὡς ἐξετάζων εὑρήσεις, ἀνοικείως ἔχοντα πρὸς τὸ μέτρον.*

[18]) Etenim Byzantinorum grammaticorum studia in angustiorem orbem coartata poetarum Graecorum quendam delectum habebant, quem glossulis suis explicarent. Hinc frequentia exempla praeter Homerica Hesiodi, maxime Operum, et Theogonidis; aliquot fabularum Aeschyli, Sophoclis, Euripidis, Aristophanis; Phocylidis; Theocriti Idylliorum octo novemve priorum; Lycophronis Alexandrae; Arati Phaenomenon; Callimachi Hymnorum; Apollonii Argonauticon; Nicandri Alexipharmacon et Theriacon; Dionysii Periegetae, Oppiani Halieuticon et quorundam aliorum. Eodem pertinebant Pindari Olympia. Talia opera vocabant *τὰ πραττόμενα*, h. e. lectione et interpretatione usurpata; v. Lobeck. Aglaoph. p. 567. Meinek. Hist. Crit. Com. Gr. p. 560. Cobet. Obss. Critt. in Plat. Com. p. 56.

G. de Humboldt quaedam ex octo libris Parisinis suppeditavit ad Pythiorum locos difficiliores; idem pauca ex quatuor codicibus Vindobonensibus delibavit; v. Prooem. Expll. p. 7. Ista Boeckhius raro in Expll. commemoravit, cum paucissima offerrent ex aliis bonis codd. non enotata.

Quotquot codices vel ante saec. XIV. scripti sunt vel ex vetustioribus postea derivati, textum exhibent veterem et levium coniecturarum violentarumque mutationum expertem. Qui recentiores sunt, fere verba monstrant ad eam formam conformata, quae in Scholiis recentioribus comparet. Sed hi libri rursus ita in diversa abeunt, ut partim Moschopuli recensionem, partim Triclinianam sequantur. Nam Thomae Magistri modestior manus fuit. Igitur veteris recensionis testes primarii, praeter Scholia vetusta, exstant codices Paris. A et Gottingensis, quibuscum in Olympiis consentiunt fere Aldinus liber, Palat. C, Moscov. A, August. B, Vatic., Cizensis paucique alii. Contra prorsus interpolatam verborum speciem suggerit maxime Moscov. B (Gottingensi bibliothecae ab Heynio donatus) et editio Romana in Olympiis. Mediam quandam viam libri insistunt a Moschopulo recogniti, quales sunt Palat. AB, Lips., Guelf. (qui liber bonis quibusdam peculiaribus conspicuus est), Cygn., Augustanus A, Bodleiani $\alpha\beta\gamma$, Leidenses AB; vide Boeckhii nott. critt. Ol. II, 29. In Nemeis Aug. tertius et Mediceus alter excellunt, minus praestant Mediceus prior, Paris. B et Aldina. Isthmiorum codices diversas recensiones non videntur sequi.

Verum, ut fieri assolet, istae codicum familiae in singulis libris contaminatione quadam inter se coaluerunt, ut ex altera in alteram quaedam migraverint. Veluti sunt qui in quibusdam partibus ad optimos aggregantur, cum alias interpolatorum ordini ascribendi sint. Sic in Pythiis in numero meliorum librorum sunt Bodl. C et Par. B, licet hic quidem metrici correctiones passus sit. Hinc intelligitur licere interdum vel ex deterioribus libris singulas scripturas repetere, contra maximo opere cavendum esse ab istorum deliciis librorum, quorum oratio ad metricae, prosodiae, syntaxis recentiorem normam licenter et praeter fidem Scholiorum veterumque codicum reficta est. Penitus autem reiiciendi codices scilicet Neapolitani ab Ahlwardtio ad tutandam scripturarum ab ipso excogitatarum auctoritatem advocati. Quos codices cum Boeckhius ad calcem Expll. et

in Commentat. de Crisi tanquam omni fide destitutos testes explosisset, postea patefactum est vere statuisse illos, qui ab Ahlwardtio ipso nefarie confictos coniecerunt. Videndus Freesii libellus de codd. Neapolitanis Pindari Stargardi 1835. editus.

Si quis editionum Pindari librorumque ad explicanda Pindarica spectantium accuratum indicem voluerit, eum ego ad praefationem Heynii ablego, vel ad bibliographorum opera recentiora. Ego quam fieri poterit brevissime significabo eos homines doctissimos eaque opera, quibus aliquid debet Pindarus.

Princeps omnium est editio Veneta, quae prodiit in aedibus Aldi et Andreae, Asulani soceri, MDXIII. forma octava, sine Scholiis. Praeter Pindarica complectitur hymnos Callimachi, Dionysium Periegetam, Lycophronis Alexandram. Secuta est editio Romana a Zacharia Callierga Cretensi curata anno MDXV. forma quarta, cum Scholiis veteribus et recentioribus. Hae editiones ita differunt, ut in Olympiis Aldinus textus Romano a correctionibus novitiis liberior sit, contra in Pythiis Romana editio ad germanam poetae scripturam propius accedat. Igitur cum veterum Scholiorum memoria in Olympiis Aldinae, in Pythiis Romanae fere convenit. Illa paene tota scriptum exemplar refert, Callierga interdum textum ex Scholiis emendavit.

Quae editiones per saec. XVI. decursum prodiere, eae ex Aldina Romanaque expressae sunt omnes, Cratandrina (Basil. 1526.), Brubachiana (Francof. 1542.), Moreliana (Paris. 1558.), Stephaniana saepe repetitae inde ab anno 1560., aliae. Singuli editores pauca de coniectura mutaverunt, felicius reliquis Iacobus Ceporinus, Cratandrinae corrector. Egregie de Pindaro meruit Erasmus Schmidius, cuius editio Vitembergae 1616. in lucem emissa est. De cuius opera per longam annorum seriem Thebano poetae navata Dissenius ita iudicavit: „Schmidius commentarium amplum doctumque scripsit, in eo vero erravit maxime, quod pro temporum illorum iudicio ad logicas et rhetoricas divisiones frigidissimas omnem in his carminibus tractationem et dispositionem rerum revocavit, quasi orationes ante oculos habeamus cum propositionibus, confirmationibus, confutationibus, digressionibus et quae sunt similia. Sane habet etiam poetica ars leges suas, sed alia est rhetorica, alia poesis." Sed vir integerrimus multa vitia priorum exemplarium sagaciter sustulit et amorem Pindari movit in Germania primus. — Post Schmidium Ioannes Benedictus,

medicus Salmuriensis, manum salutarem Pindaro admovit, qui nonnulla praeclare emaculavit. Prodiit eius editio Salmurii 1620. Quinque Bodleianorum codicum scripturis usi sunt editores Oxonienses, quorum editio Oxonii 1697. emissa Nic. Sudorii versionem Latinam offert. Anno 1747. Traiecti ad Rhenum I. Cornelius de Pauw Notas suas in Pindarica publicavit, quarum hodie exiguus usus est. Licet ne Pauwius quidem in emendandis quibusdam locis inscite egerit. „Successit" — Dissenii verbis utor — „vir immortalis Heynius [anno 1773.], celeberrimus Pindari editor et interpres, qui Thebani poetae studium, per longam annorum seriem prorsus neglectum, primus in Germania suscitavit, nec solum locos plurimos rectius explicuit, sed etiam sensum praeclarum lyricae poesios attulit et magnificentiam horum carminum eximie perspexit. Sed quum tamen illo tempore nondum ut hodie de poesi veterum statueretur, multa frigida et tumida dixit, quae causis penitus perspectis recte habere sensisset. Nunc autem non tam perfectam iudicabat Pindari artem, quam revera est, et si quae offenderent, damnabat, non satis in consilium dictorum inquirens. Ad alteram vero Heynii editionem [Gotting. 1798—1799.], quatuor voluminibus comprehensam, praeclarae Godofredi Hermanni commentationes accesserunt, in quibus plurimi loci sagaciter explicati sunt. Ultima editio post mortem demum Heynii [cura G. H. Schaeferi] prodiit ann. 1817. Lips. ap. Vogel. Sed Heynii opera in Pindaro posita etiam aliorum inter nostrates studia excitavit. Sic I. G. Schneiderus Vitam Pindari scripsit Argentor. 1774. et Fragmenta collegit Argentor. 1776. In eodem numero Frid. Gedickius fuit, qui Olympica et Pythica in Germanicam linguam convertit; tum etiam Selecta carmina edidit Berolin. 1786. 8. [C. D. Beckii editionis Lips. 1792—1795. prodierunt duo volumina. Textum aliquoties bene correxit.] Laudandum etiam I. Gurlitti studium, qui per longam seriem annorum programmatis scholasticis Versiones Germanicas horum carminum cum Animadversionibus edidit, et licet non instructus omnibus, quibus opus est ad explicationem poetae difficillimi, multa tamen utilia notavit; in versiones autem nollem ad Gedickii exemplum exclamationes intulisset plurimas a Pindari gravitate alienas."

Heynii crisin haud leviter adiuverunt docti Itali, Mingarelli, commentationes metricae, qui multa sagacissime correxit. G. Hermanni et Aug. Boeckhii de Pindaro merita maiora

sunt, quam quae laudibus nostris egeant. Et Hermanno quidem tot debet Pindarus praestantissimas emendationes, quot alteri nemini. Commentationibus Heynianae editioni additis et disputationi de dialecto Pindari (Opuscc. I. p. 245 seqq.) nuper accesserunt Emendationum Pindaricarum libelli academici duo editi Lipsiae 1834., repetiti Opuscc. VII. p. 129 seqq. Pertinent emendationes ad carmina Pythia inde a tertio: nam de duobus prioribus disseruit in commentatione de Officio Interpretis, edita Lipsiae 1834., repetita Opuscc. VII. p. 97 seqq. Augustus autem Boeckhius postquam anno 1809. de metris Pindari libellum edidisset, anno 1811. specimine emendationum in Pindari carmina vulgato iustae editioni prolusisset, inde ab anno 1811. usque ad 1822. duobus tomis carmina praeclare correcta et uberrimis commentariis explanata prodire iussit. In explicationibus conscribendis Dissenium socium sibi ascivit, qui Nemeorum et Isthmiorum interpretationem absolvit. Friderici Thierschii Versio cum introductione in Pindari carmina lectu perdigna duobus voluminibus Lips. 1820. prodiit. Tria carmina, Ol. II. VI. Pyth. I., docto commentario illustravit Simon Karsten Traiecti ad Rhen. 1825., Xenophanis, Parmenidis, Empedoclis reliquiis postea editis clarus. Dilucidationes Pindaricas scripsit vir doctissimus Th. L. Frid. Tafelius, quarum prius volumen Olympia et Pythia complectens prodiit Berolini 1824. et 1827. De quibus ita statuit Dissenius: „Dictionem poetae locis plurimis aliorum scriptorum congestis illustrare studet, ex quibus quae meis usibus apta videbantur notavi, alia omisi a Pindari interpretatione aliena. Omnino hic vir eruditus magis circa haec carmina quam in iis versari mihi videbatur, qui in interiorem rationem eorum non inquisiverit, atque etiam de fabularum usu et explicatione parum accurate statuat." — I. F. Boissonadii cura carmina Pindari ex recensione Boeckhii expressa sunt Parisiis 1825., additis brevibus notis, ex quibus quasdam repetii. Ipse Boeckhius eodem anno Lipsiae apud Weigelium Pindari verba denuo secundum dissertationem de Crisi Berolini 1823. castigata edenda curavit, quod exemplar nos pro fundamento criseos habuimus. C. L. Kayseri lectiones Pindaricas supra laudavimus: Friderici Heimsoethii Addenda et Corrigenda in Commentariis Pindari, quorum Pars Prior Bonnae 1840. exiit, non pauca ministrant, quibus singulorum locorum intellectus adiuvetur. Postre-

mo Theodorus Bergkius, vir mihi carissimus, carminibus Pindaricis in Corpus Poett. Lyricorum Lipsiae 1843. foras datum receptis et diversitatem scripturae subiecit selectam et brevibus annotationibus de correctione singulorum locorum sententiam suam declaravit. Ex emendationibus viri ingeniosissimi quasdam pulcherrimas in verba poetae inferre non dubitavi, reliquas vel simpliciter commemoravi vel paucis confutare studui.

C. T. Dammii Lexicon Homerico-Pindaricum post Duncanii operam nuper et emendatius et auctius repetivit V. Chr. Fr. Rostius meus, Lipsiae 1831 seq.

INDEX CARMINUM BOECKHIANUS.

OLYMPIA.

Olymp. I. Hieroni Dinomenis f. Syracusarum regi, celete Pherenico victori Olymp. 77. in victoriae sollemnibus in convivio Syracusis in aula regia cantatum, praesente tum Pindaro.

Olymp. II. Theroni Aenesidami f. Agrigentinorum tyranno, curru victori Olymp. 76. auriga Nicomacho, in victoriae sollemnibus Agrigenti cantatum.

Olymp. III. Eidem ob eandem victoriam, Agrigenti in Theoxeniis cantatum eodem fere tempore.

Olymp. IV. Psaumidi Acronis f. Camarinaeo, non equis, sed rheda mulari victori Olymp. 82. Olympiae cantatum, praesente tum Pindaro.

Olymp. V. Eidem ob eandem victoriam, eodem anno reduce Psaumide Camarinae in pompa cantatum.

Olymp. VI. Agesiae Sostrati f. Iamidae Syracusio, rheda mulari victori Olymp. 78. Stymphali cantatum post victoriam, Thebis missum.

Olymp. VII. Diagorae Damageti f. Rhodio, pugilatu victori Olymp. 79. in Rhodum insulam missum, post reditum in convivio Ialysi cantatum.

Olymp. VIII. Alcimedonti Iphionis f. Aeginetae, lucta inter pueros victori Olymp. 80. Melesia magistro, cantatum Olympiae in pompa.

Olymp. IX. Epharmosto Locro Opuntio, lucta victori probabiliter Olymp. 81. Opunte in sollemnibus victoriae cantatum.

Olymp. X. Agesidamo Archestrati f. Locro Epizephyrio pugilatu inter pueros victori probabiliter Olymp. 74. (cod. Vrat. Olymp. 76.), Olympiae cantatum, praesente tum Pindaro.

Olymp. XI. Eidem ob eandem victoriam, longo post victoriam intervallo Thebis in urbem Locrorum Epizephyriorum missum ibique in sollemnibus victoriae redeuntibus cantatum.

Olymp. XII. Ergoteli Philanoris f. Himeraeo, dolicho victori Olymp. 77. in Sicilia compositum, Himerae cantatum post reditum.

Olymp. XIII. Xenophonti Thessali f. Corinthio, stadio et quinquertio victori Olymp. 79. Corinthi cantatum in comissatione Iovi habita.

Olymp. XIV. Asopicho Cleodami f. Orchomenio Boeoto, stadio inter pueros victori Olymp. 76. Orchomeni cantatum in pompa Gratiis ducta, haud dubie a pueris.

PYTHIA.

Pyth. I. Hieroni Dinomenis f. Aetnaeo, Syracusarum regi, curru victori Pyth. 29. Olymp. 76, 3. Aetnae cantatum in comissatione apud Dinomenem Hieronis f.; post ipsam victoriam scriptum.

Carmen II. Eidem Hieroni Syracusio, quadrigis equorum pullorum victori Thebis in Heracleis s. Iolaiis, Thebis missum Syracusas in arcem regiam, probabiliter Olymp. 75, 4.

Pyth. III. Eidem Hieroni Syracusio, gratulandis celebrandisque Pythiis victoriis celete Pherenico Pyth. 26. et 27. (Olymp. 73, 3. et 74, 3.) partis missum Thebis Syracusas imminentibus Pythiis Olymp. 76, 3.

Pyth. IV. Arcesilao IV. Batti f. Cyrenarum regi, curru victori Pyth. 31. Olymp. 78, 3. auriga Carrhoto; Damophili commendandi causa et victoriae celebrandae Thebis Cyrenas missum haud diu, ut videtur, post victoriam, ibique cantatum; sed post carmen quintum.

Pyth. V. Eidem ob eandem victoriam, Cyrenis ante quartum carmen in pompa victoriali ad Apollinis templum ducta cantatum, vel in via vel finita pompa.

Pyth. VI. In Xenocratis Aenesidami f. Agrigentini victoriam curulem Pyth. 24. Ol. 71, 3. ad Thrasybulum Xenocratis f. aurigantem, Delphicae comissationi destinatum.

Pyth. VII. Megacli vel Hippocratis vel Clisthenis f. Athenienſi, curru victori Pyth. 25. Olymp. 72, 3. Delphis, ut videtur, cantatum.

Pyth. VIII. Aristomeni Xenarcis f. Aeginetae, lucta inter pueros victori Pyth. 33. Ol. 80, 3. Delphis, ut videtur, scriptum praesente tum Pindaro, Aeginae cantatum.

Pyth. IX. Telesicrati Carneadae f. Cyrenaeo, armato cursu victori Pyth. 28. Olymp. 75, 3. ante reditum Cyrenas scriptum et cantatum, fortasse Thebis.

Pyth. X. Hippocleae Phriciae f. Pelinnaeensi, diaulo victori Pyth. 22. Olymp. 69, 3. Pindaro annos XX nato; cantatum probabiliter in pompa a choro Crannoniorum, urbem Larissam ingrediente.

Pyth. XI. Thrasydaeo Thebano stadio inter pueros victori Pyth. 28. Olymp. 75, 3. Thebis cantatum in pompa ad templum Apollinis Ismenii ducta.

Pyth. XII. Midae Agrigentino tibiis victori Pyth. 24. vel 25. (Olymp. 71, 3. vel 72, 3.) Agrigenti cantatum in pompa.

NEMEA.

Nem. I. Chromio Agesidami f. Aetnaeo, curru victori post Aetnam Olymp. 76, 1 conditam; cantatum, ut videtur, Ortygiae Olymp. 76, 4. praesente tum Pindaro.

Nem. II. Timodemo Timonoi f. Atheniensi, pancratio victori, *Athenis* cantatum ante comissationem aliquo post pugnam *Plataicam* tempore.

Nem. III. Aristoclidae Aristophanis f. Aeginetae, pancratio victori tempore incerto; Aeginam transmissum diu post victoriam, redeuntibusque Nemeadis sollemnibus cantatum in convivio, quod in sacro loco Theario victoriae celebrandae causa habitum est, ante Aeginam Olymp. 80, $\frac{1}{2}$. ab Atheniensibus subactam.

Nem. IV. Timasarcho Timocriti f. Aeginetae, lucta inter pueros victori, Melesia magistro, tempore incerto, sed aliquo ante Olymp. 80. tempore. Aeginam missum, ibi ut in novilunio caneretur a choro puerorum pompam ducente.

Nem. V. Pytheae Lamponis f. Aeginetae, pancratio inter pueros victori, Aeginae cantatum. Victoria et oda priores sunt Isthmiis Phylacidae victoriis odisque Isthmiis quinta et quarta, ex quibus recentior in Olymp. 75, 3. referenda videtur. Itaque Pytheae victoria ante pugnam Salaminiam ponenda.

Nem. VI. Alcimidae Theonis f. Aeginetae, lucta inter pueros victori, Melesia magistro, unde carmen ad Olymp. 80. propius quam ad Olymp. 75. accedere videtur; Aeginae cantatum.

Nem. VII. Sogeni Thearionis f. Aeginetae, quinquertio inter

pueros victori Nem. 54. Olymp. 79, 4. carmen Aeginae cantatum.

Nem. VIII. Dinidi Megae f. Aeginetae, stadio bis victori, Aeginae cantatum in Aeaceo, Olymp. 80, ¾. Victoriae quando partae fuerint, non constat.

Carmen IX. Chromio Agesidami f. Aetnaeo, curru victori Sicyone in Pythiis; victoriam olim partam poeta post Aetnam Olymp. 76, 1. conditam celebravit, ubi in civitate recens instituta in pompa ante convivium carmen hoc cantatum, idque recentiori tempore quam Nem. I. adeoque probabiliter post Olymp. 76, 4. immo ipso anno Olymp. 77, 1., Pindaro in Sicilia versante.

Carmen X. Theaeo Uliae f. Argivo, lucta bis victori Argis in Hecatombaeis: carmen ibidem cantatum aliquo post victorias tempore, redeuntibus Hecatombaeis: sed ipsa tempora incerta.

Carmen XI. Aristagorae Arcesilai f. Tenedio, cantatum Tenedi in prytaneo, quum prytanis magistratum iniret Aristagoras, inter sacra, credo, adeundo muneri iuncta.

ISTHMIA.

Isthm. I. Herodoto Asopodori f. Thebano, curru victori, fortasse Olymp. 80, 3., Thebis haud dubie et scriptum et cantatum, quum poeta carmini Ceis faciendo intentus esset.

Isthm. II. Isthmiae curuli victoriae et aliis Xenocratis Aenesidami f. Agrigentini celebrandis scriptum, Thrasybulo eius filio per Nicasippum transmissum post obitum patris. Victoria contigit ante Olymp. 76, 1. adeoque non post Olymp. 75, 3.; carmen factum non ante Olymp. 77, 1.

Isthm. III. Melisso Telesiadae f. Thebano, post Nemeaeam equestrem victoriam Isthmiis pancratio victori, Thebis cantatum, aliquot fortasse post pugnam Plataeensem (Olymp. 75, 2.) annis.

Isthm. IV. Phylacidae Lamponis f. Aeginetae, pancratio Isthmiis secundum victori, probabiliter Olymp. 75, 3. Aeginae cantatum.

Isthm. V. Eidem Isthmiis primum victori pancratio; carmen scriptum post Nem. V. ante Isthm. IV. ante pugnam Salaminiam haud dubie, Aeginae cantatum in convivio apud Lamponem victoris patrem.

Isthm. VI. Strepsiadae Thebano, pancratio victori; carmen Thebis cantatum; tempora incerta, ex diversis tamen rationibus ea mihi maxime probabilis, ut victoria et carmen in Olymp. 81, 1. differantur.

Isthm. VII. Cleandro Telesarchi f. Aeginetae, pancratio Isthmiis et Nemeis victori; carmen scriptum paucis post Plataicam pugnam mensibus Olymp. 75, 2. et Aeginae cantatum statim, ut videtur, post Nemeaeam victoriam; Isthmia victoria non post Olymp. 75, 1., Nemeaea non post hiemem Olymp. 75, 2. contigit.

INDEX TEMPORUM.

Olympiadum initium a. Chr. 776. anno Olympico primo mense primo, Hecatombaeone Attico d. XI — XV. (Corsin. Diss. agon.)

Pythiadum initium Olymp. 48, 3. (v. Introd. ad Olymp. XII.) incipiente mense Attico Munychione, Olympici anni decimo (Corsin. Diss. agon.).

Nemeadum initium secundum Eusebium Olymp. 53, 1. vel potius Olymp. 53, 2. Incidunt enim in Olympicos annos 2. et 4. (Corsin. Diss. agon.), aestivae in annum 4. et mensem Olympici anni secundum, Metagitnionem Atticum d. XII. hibernae actae hieme exeunte anni 2. (v. Appendicem commentationis nostrae de Demosth. Mid. temp. in Comm. Acad. Berol. a. 1818.).

Isthmiadum numerus ne unus quidem a Pindari interpretibus affertur. Dies definiri posse Corsinus putabat Diss. agon. IV, 3 seqq., quem refutavi ad Olymp. IX, 86 seqq. Alterae incidebant in Olympici anni 1. incipientis aestatem, alterae vere vel sub aestatem Olympico anno 3. exeunte agebantur (Corsin. ib. IV, 5.).

Olymp. 64, 3. Pyth. 17.
Pindarus natus mense Attico Munychione incipiente, in ipsis Pythiis.

Olymp. 68, 3. Pindarus annos sedecim natus.
Si is puer Athenis choros cyclios docuerit, circa hunc id annum posuerim.
Ad idem tempus usque ad vicesimum annum referenda videntur quae de studiis poetae, maxime de Corinnae familiaritate traduntur.
Inter prima carmina pertinet Hymnus primus (Fragm. Hymn. 1 seqq.) a Corinna reprehensus.

Olymp. 69, 3. Pyth. 22.
Hippocleas Pelinnaeensis diaulo inter pueros Pythiis victor, etiam stadio, ut traditur.
Pindarus vicenarius scripsit Pyth. X.
Olymp. 70, 1. Olympiae institutus et Olymp. seq., ut videtur, coeptus rhedae mularis cursus (v. ad Schol. p. 118., sed cf. ad Olymp. VI. Introd.).
3. Pyth. 23.
Delphis coeptus armatus cursus (Introd. ad Pyth. IX.).
Olymp. 71, 3. Pyth. 24.
Xenocrates Agrigentinus per filium Thrasybulum curru Pythiis victor.
Pindarus annos XXVIII natus scripsit Pyth. VI.
Midas Agrigentinus tibiis Pythia vincit.
Hoc anno vel Pyth. 25. Olymp. 72, 3. Pindarus scripsit Pyth. XII.
Olymp. 72, 1. Circa hoc tempus ad Helorum flumen Hippocrates Gelensium tyrannus operam navante Chromio, qui posthac Aetnaeus factus, devicit Syracusios (Nem. IX, 40.).
2. Gelo occupat Gelam (Introd. ad Olymp. II.).
3. Mense altero Olympici anni pugna Marathonia (Introd. ad Pyth. VII.).
Pyth. 25.
Curru Pythiis victor Megacles Atheniensis.
Pindarus scripsit Pyth. VII.
Tibiis Pythia iterum vincit Midas Agrigentinus (Introd. ad Pyth. XII.).
Gelo Camarinam restituit mox evertendam (Ad Schol. p. 121.).
Olymp. 73, 1. Gelo Gelensium tyrannus Olympiis curru victor (Introd. ad Olymp. I.).
Hiero primum Olympiis celete victor (ibid.).
Thero Agrigentum occupat (Introd. ad Olymp. II.).
3. Pyth. 26.
Hiero primum Pythia vincit celete Pherenico (Introd. ad Pyth. III.).
4. Gelo Syracusas occupat (Introd. ad Olymp. I.).
Olymp. 74, 1. Agesidamus Locrus Epizephyrius Olympia vincit lucta inter pueros (cod. Vrat. Olymp. 76).
Pindarus scripsit Olymp. X. praesens tum Olympiae: sed longo tempore post factum est carmen Olymp. XI.
3. Pyth. 27.
Hiero Pythia iterum vincit celete Pherenico (Introd. ad Pyth. III.).
4. Circa hoc tempus Thero Himeram occupat (Introd. Ol. II.).

4. Vere ineunte incipit Xerxis expeditio in Graeciam.
Ad hunc annum refer Fragm. inc. 125. ex carmine Thebanis scripto.

Olymp. 75, 1. Athenae vastatae.
Mense Olympico tertio, Boedromione Attico, pugna Salaminia (Corsin. F. A. T. III. p. 164 seqq.).
Eodem tempore Carthaginienses et socii a Gelone fratribusque et Therone ad Himeram terra marique fusi (Introd. ad Olymp. II.).
Ante pugnam Salaminiam Nemea vicerat Pytheas Aegineta, et primum Isthmia Phylacidas Aegineta, quae victoriae celebrantur Nem. V. et Isthm. V.

2. Mense secundo Olympici anni, Metagitnione Attico, pugna Plataeensis et Mycalensis (Introd. ad Pyth. XI.).
Aetnae eruptio coepit (Introd. ad Pyth. I.).
Paucis post Plataicam pugnam mensibus Cleandro Aeginetae Isthmiis et Nemeis victori scripta oda Isthm. VII.
Post eandem pugnam, quam diu dubium, etiam Isthm. III. scriptum videtur.
Item post Persica Pindarus Nemeade hiberna anno Olympiadis incertae secundo Nemea Athenas profectus dithyrambos ibi docuit in Dionysiis (Dithyr. Fragm. 3. 4.), restitutis iam Athenis: mox a Thebanis pecunia multatur et ab Atheniensibus praemiis afficitur. Eo tempore, quo Nemea Athenas profectus erat, Timodemo eum carmen Nem. II. scripsisse coniicimus.
Bella Persica respiciuntur etiam Fragm. inc. 93. 94.

3. Pyth. 28.
Telesicrates Cyrenaeus Pythia cursu armato vincit.
Poeta scripsit Pyth. IX.
Stadio pueros vicit Thrasydaeus Thebanus in iisdem Pythiis.
Pindarus composuit Pyth. XI.
Isthmia pancratio vicisse videtur Phylacidas Aegineta secundum: quo pertinet Isthm. IV.
Hiero Geloni defuncto Syracusis succedit (Introd. ad Olymp. I.).
Ante Olymp. 76, 1. ac proinde non post Olymp. 75, 3. Xenocrates Agrigentinus curru Isthmia vicit (Introd. ad Pyth. VI. Nott. ad Olymp. II, 54 seqq.).

4. Dissensiones coeptae inter Hieronem et inter Polyzelum fratrem affinemque Theronem, mox compositae (Introd. ad Olymp. II. Pyth. II.).
Eodem fere anno Hiero Locros Epizephyrios armis Anaxilai Reginorum et Zanclaeorum tyranni eximit (Introd. Pyth. II.).
Hiero quadrigis pullorum Thebis vincit (ibid.).
Pindarus scribit Pyth. II.

****

Olymp. 76, 1. Thero Agrigentinorum tyrannus Olympia curru vincit.

Pindarus tum in Graecia versans scripsit Olymp. II. III.

Asopichus Orchomenius stadio inter pueros victor Olympiae.

Poeta in Graecia composuit Olymp. XIV.

Moritur Anaxilaus Regii et Zanclae tyrannus, cuius liberorum tutelam Smicythus suscipit (Introd. Pyth. II.).

Hiero Catanaeorum civitate sublata Aetnam condit (Introd. Olymp. I. Pyth. I.).

Post Aetnam conditam, ut videtur, scriptum Scolium Hieroni dicatum (Fragm. Scol. 5—7.).

3. Hiero Etruscos ad Cumas devincit (Introd. ad Pyth. I.).

Pyth. 29.

Ante Pythiadem Hieroni ex Graecia missum Pyth. III.

In ipsa Pythiade Hiero Aetnaeus curru victor renunciatus; cui tum scriptum Pyth. I.

Non ante hanc Pythiadem scriptum Hyporchema Pythiam eiusdem victoriam mulabus partam celebrans (Fragm. Hyporch. 1—3.).

Ergoteles Himeraeus Pythia cursu vincit (Introd. ad Olymp. XII.).

4. Hoc anno Chromio videtur Nemeaea victoria contigisse, et Nem. I. in Sicilia Pindarus scripsisse.

Thero adulto anno obit (Introd. Olymp. II. XII.). Igitur ante hoc tempus scriptum Encomium Fragm. 1. 2.

Theronis filius Thrasydaeus pellitur, Agrigentum et Himera liberantur: omnia vergente anno (Introd. ad Olymp. XII.).

Olymp. 77, 1. Hiero iterum celete Pherenico Olympia vincit.

Pindarus scripsit Olymp. I. in Sicilia apud Hieronem.

Ergoteles Himeraeus dolicho Olympiis victor.

Pindarus Olymp. XII. in Sicilia composuit.

Ibidem hoc anno Pindarus scripsit carmen Nem. IX. in Chromii victoriam Sicyone olim partam.

Non ante hunc annum scriptum Isthm. II. ad Thrasybulum Xenocratis f.

3. Pyth. 30.

Telesicrates Cyrenaeus stadio Pythiis victor (Introd. ad Pyth. IX.).

4. vel seq. anno Simonides obiit (v. Duker).

Olymp. 78, 1. Hiero curru Olympiis victor (Introd. ad Olymp. I.).

Agesias Syracusius Olympia mulabus vincit.

Pindarus Thebis, ut videtur, scripsit Olymp. VI.

2. Smicythus hortante Hierone Anaxilai filiis imperium tradit (Introd. Pyth. II.).

Hiero obit (Introd. Olymp. I.).

3. Pyth. 31.

Arcesilaus IV. Cyrenarum rex curru Pythiis victor.

Pindarus scripsit Pyth. V. et deinceps Pyth. IV.

Olymp. 79, 1. Diagoras Rhodius pugil victor Olympiis.

Pindarus scripsit Olymp. VII.

Xenophon Corinthius stadio et pentathlo Olympia vincit.

Pindarus scripsit Olymp. XIII. et Scolium Fragm. 1. (Introd. ad Olymp. XIII.).

2. Nemeae institutum pentathli certamen Nem. 53. probabiliter (v. ad Nem. VII.).

4. Camarina a Gelois restituta (ad Schol. p. 121.).

Catanaeorum respublica restituta (Introd. Pyth. I.): Aetnaei cedunt in oppidum Inessam, quod iam Aetnae nomen lucratur (Diod. Sic. XI, 75. et Wessel.).

Hoc anno Nem. 54. vicit Sogenes Aegineta et scriptum Nem. VII. probabiliter (v. ad hoc carmen).

Olymp. 80, 1. Arcesilaus Cyrenarum rex curru Olympiae victor (Introd. ad Pyth. IV.).

Alcimedon Aegineta lucta inter pueros victor Olympiae.

Pindarus Olympiae scripsit Olymp. VIII.

3. Pyth. 33.

Thrasydaeus Thebanus stadio vel diaulo Pythiis victor inter viros (Introd. ad Pyth. XI.).

Epharmostus Locrus Opuntius lucta inter viros victor Pythiis (Introd. ad Olymp. IX.).

Aristomenes Aegineta iisdem Pythiis pueros lucta vincit.

Huic tum Pindarus Delphis mense Olympico decimo scripsit Pyth. VIII. paulo ante subactam ab Atheniensibus Aeginam.

Aeginae obsidio incipit exeunte anno Olympico (Müller. Aeginet. p. 179.).

Fortasse hoc anno Isthm. I. scriptum.

Ante hoc tempus scripta Nem. III. IV., hoc aliquot haud dubie annis etiam ante Olymp. 80.

Item circa Olymp. 80. carmen Nem. VI. ponendum videtur.

Olymp. 80, $\frac{3}{4}$ scriptum Nem. VIII.

4. Lacedaemonii et Boeoti vincunt Athenienses Argivosque et socios apud Tanagram, quatuor fere ante ver mensibus, mense circiter quinto vel sexto Olympici anni (vide ad Isthm. VI.).

Athenienses vincunt Thebanos ad Oenophyta Tanagraea, LXII. diebus post cladem Tanagraeam, duobus fere mensibus ante ver (ibid.).

Aegina ab Atheniensibus in deditionem accipitur, vere eius-

dem anni, mense Olympico circiter nono vel decimo (Müller. Aeginet. p. 179.).

Olymp. 81, 1. Epharmostus Locrus Opuntius lucta victor Olympiis.

Poeta scripsit Olymp. IX., fortasse etiam Isthm. VI.

Olymp. 82, 1. Psaumis Camarinaeus mulabus Olympia vincit.

Pindarus Olympiae praesens scripsit Olymp. IV. et deinceps Olymp. V.

Olymp. 84, 1. Olympiae abolitus rhedae mularis cursus (v. ad Olymp. VI. Introd.).

Thurii conditi (cf. Introd. ad Olymp. VII.).

3. Ultimus Pindari annus.

Incertum an huc referendus sit Hymnus in Ammonem Fragm. Hymn. 7.

Si verum est, ut ego credo, Theoxeni in gremio defunctum Pindarum, ad ultimos vitae annos retuleris Scol. Fragm. 2., etsi aliquis id dicat fervidioris esse ingenii.

Ultimum poetae carmen Hymnus in Proserpinam, post fata eius divulgatus, Fragm. Hymn. 8.

Pindarus Argis obit octogenarius.

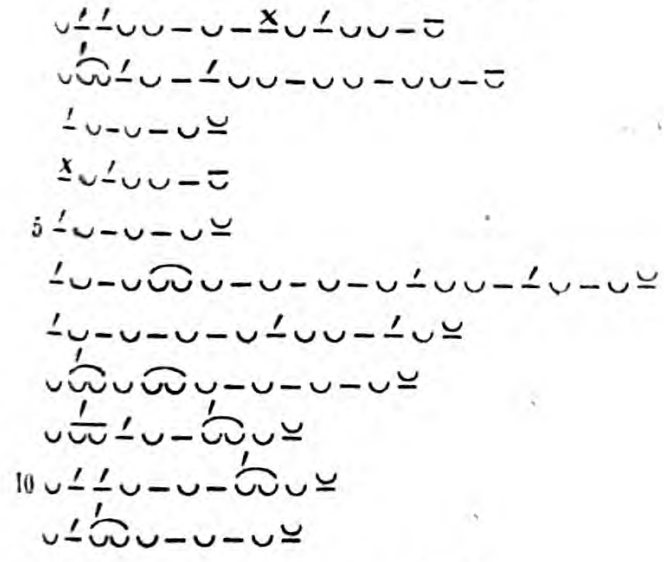
ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙ.

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙ Α'.

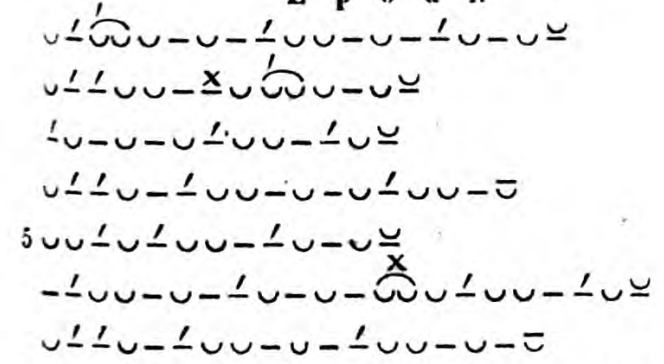
ΙΕΡΩΝΙ ΣΥΡΑΚΟΣΙΩι

ΚΕΛΗΤΙ.

Strophae.

Epodi.

Στρ. α'.

Ἄριστον μὲν ὕδωρ, ὁ δὲ χρυσὸς αἰθόμενον πῦρ
ἅτε διαπρέπει νυκτὶ μεγάνορος ἐξοχα πλούτου·
εἰ δ' ἄεθλα γαρύειν
ἔλδεαι, φίλον ἦτορ,
μηκέθ' ἁλίου σκόπει
ἄλλο θαλπνότερον ἐν ἁμέρᾳ φαεννὸν ἄστρον ἐρήμας δι' αἰθέρος·
μηδ' Ὀλυμπίας ἀγῶνα φέρτερον αὐδάσομεν·
ὅθεν ὁ πολύφατος ὕμνος ἀμφιβάλλεται
σοφῶν μητίεσσι, κελαδεῖν
Κρόνου παῖδ', ἐς ἀφνεὰν ἱκομένους
μάκαιραν Ἱέρωνος ἑστίαν,

Diversitas scripturae Heynianae.

v. 6. *φαεινὸν* — v. 10. *ἱκόμενοι*

Annotatio critica.

Ol. I. Inscriptio: Thomas Magister in Vita Pindari p. 5. Boeckh.: *Ὁ ἐπινίκιος προτέτακται ὑπὸ Ἀριστοφάνους τοῦ συντάξαντος τὰ Πινδαρικὰ διὰ τὸ περιέχειν τοῦ ἀγῶνος ἐγκώμιον καὶ τὰ περὶ τοῦ Πέλοπος, ὃς πρῶτος ἐν Ἤλιδι ἠγωνίσατο.*

v. 3. [De forma infinitivi rariore *γαρύεν* explicat Boeckhius Metr. Pind III, 18. p. 293. et de Crisi carminum Pindar. §. 20 p. 54. SCH.]

v. 10. Pars librorum *ἱκόμενοι*, quod corruptum. Meliores libri *ἱκομένοις*, quod Herrmannus probat et ad *σοφοῖς* refert latens in *σοφῶν μητίεσσι*. Durum hoc Boeckhio visum, etiam mihi minime elegans videtur, praesertim quum ex mea interpretatione appareat *σοφῶν μητίεσσι* non esse pro simplici *σοφοῖς* dictum, sed *μητίεσσι* necessario additum. Quodsi noluit poeta *ἀμφιβάλλεται σοφοῖς*, nec participium huc referre bene potuit, qua est admirabili peritia dicendi. (Omnino non amat artificiosiores constructiones Pindarus. DISS. MS.) Probamus igitur *ἱκομένους* ex libris plurimis Boeckhio repositum, quod olim etiam Hermannus postulabat. [Dativum etiamnunc praefert Hermannus Opusc. VI. p. 34., qui a libris commendatior sit et ut exquisitior placeat. Quum v Homericus sermo ferat *ψυχὴ Τειρεσίαο, χρύσεον σκῆπτρον ἔχω* apud Pindarum talem structuram non esse duram. SCH.]

v. 12. [Legebatur *πολυμάλῳ*. Quam formam ut in Aeolico carmine tuebatur cum Hermanno de Dialecto Pindari Opusc. p. 266. Boeckhius Nott. critt. Olymp. VI, 100. Sed quum Pindarus ubique *μῆλα* dicat et in compositis *μηλοδόκος*, *μηλοβότα* vulgarem formam reduci oportuit cum Ahrente de Dial. Do Verendum enim fuit, ne quis *πολύμαλον pomosam* audiret. D

Ἀντ. α'.

θεμιστεῖον ὃς ἀμφέπει σκᾶπτον ἐν πολυμήλῳ
Σικελίᾳ, δρέπων μὲν κορυφὰς ἀρετᾶν ἄπο πασᾶν·
ἀγλαΐζεται δὲ καὶ
μουσικᾶς ἐν ἀὼτῳ,
οἷα παίζομεν φίλαν
ἄνδρες ἀμφὶ θαμὰ τράπεζαν. ἀλλὰ Δωρίαν ἀπὸ
φόρμιγγα πασσάλου
λάμβαν', εἴ τί τοι Πίσας τε καὶ Φερενίκου χάρις
νόον ὑπὸ γλυκυτάταις ἔθηκε φροντίσιν,
ὅτε παρ' Ἀλφεῷ σύτο δέμας
ἀπέντητον ἐν δρόμοισι παρέχων,
κράτει δὲ προξέμιξε δεσπόταν,

Ἐπ. α'.

Συρακόσιον ἱπποχάρμαν βασιλῆα. λάμπει δέ οἱ
κλέος

v. 12. πολυμάλῳ

rienses ῆ in compositis servasse docet vel nomen Corinthii *Εὐμήλου*. SCH.]

v. 23. [Scholia vetera: *Ἔνιοι ἀναγινώσκουσι παροξύνοντες τὴν παραλήγουσαν συλλαβὴν τῶν Συρακουσίων καὶ τὴν ἐσχάτην τοῦ ἱπποχάρμαν περισπῶσιν, ἵν' ᾖ, τῶν Συρακουσίων ἱπποχαρμῶν. τὸν γὰρ Ἱέρωνα οὐκ εἶναι Συρακούσιον, ὅτε ἐνίκα· κτίσαντα γὰρ αὐτὸν τὴν Κατάνην καὶ προσαγορεύσαντα Αἴτναν ἀπ' αὐτῆς Αἰτναῖον λέγουσιν αὐτόν. εὐήθεις φησὶ Δίδυμος τούτους· τότε γὰρ ὁ Ἱέρων ἦν Συρακούσιος, καὶ οὐδὲ ἦν Αἰτναῖος, ὡς φησιν Ἀπολλόδωρος. ὁ δὲ Ἀριστόνικος ἀξιοπίστως Αἰτναῖον ὄντα Συρακούσιον ὀνομάζεσθαι.* Istam grammaticorum quorundam hariolationem vel potius diversam *ἀρχαίας σημασίας* interpretationem commendat Kayserus Lectt. Pindaricc. p. 2., quum nusquam a Pindaro *βασιλεύς* similiaque vocabula iungantur cum adiectivo possessivo, sed ubique addatur genitivus pluralis nominis gentilicii, ut Pyth. I, 73. Ol. IX, 36. Pyth. IX, 14. Praeterea consentaneum esse, ut post laudem Hieronis ipsius aliquid addatur in commendationem civium, ut Pyth. II, 2. Quare reliquas epodos a metricis ad normam semel ascitam correctas opinatur; altera probat *ἄπορον* cum codicibus plurimis; in tertia proponit *ὁ μέγας ὅδε κίνδυνος*, putide; in quarta pro *σὺν ἅρματι θοῷ* ludit *σὺν ἅρματι κραιπνῷ*. Sed quum haec audacia neque in codicibus neque in Scholiis praesidium habeat, illa offensio, quod hoc uno loco adiectivum voci *βασιλεύς* additum sit, non eam vim habet, ut vulgarem scripturam deseramus, praesertim rhythmo obnitente. Adiectivum genitivi potestatem habet. Bergkius *Συρακόσιον ἱπποχαρμᾶν* scripsit, ut apud Homerum *Γοργείη κεφαλὴ δεινοῖο πέλωρου*. At id ab illo dissidet. SCH.]

ἐν εὐάνορι Λυδοῦ Πέλοπος ἀποικίᾳ·
τοῦ μεγασθενὴς ἐράσσατο γαιάοχος
Ποσειδᾶν, ἐπεί νιν καθαροῦ λέβητος ἔξελε Κλωθὼ
ἐλέφαντι φαίδιμον ὦμον κεκαδμένον.
ἦ θαυματὰ πολλά, καί πού τι καὶ βροτῶν φάτιν
ὑπὲρ τὸν ἀλαθῆ λόγον
δεδαιδαλμένοι ψεύδεσι ποικίλοις ἐξαπατῶντι μῦθοι.

Στρ. β'.

Χάρις δ', ἅπερ ἅπαντα τεύχει τὰ μείλιχα θνατοῖς,
ἐπιφέροισα τιμὰν καὶ ἄπιστον ἐμήσατο πιστὸν
ἔμμεναι τοπολλάκις·
ἀμέραι δ' ἐπίλοιποι
μάρτυρες σοφώτατοι.
ἔστι δ' ἀνδρὶ φάμεν ἐοικὸς ἀμφὶ δαιμόνων καλά·
μείων γὰρ αἰτία.
υἱὲ Ταντάλου, σὲ δ' ἀντία προτέρων φθέγξομαι,

v. 24. παρ' εὐάνορι — v. 28. θαύματα — Ibid. βροτῶν φρένας ὑπὲρ τὸν ἀληθῆ

v. 24. [ἐν εὐάνορι Boeckhius ex Scholiis et aliquot codicibus. Vulgata παρ' εὐάνορι profecta erat a metricis, quum ἐν in libris antiquis, ut Par. A. Pal. C. Vat., excidisset. Ibidem testantur Scholia γράφεσθαι καὶ ἐποικίᾳ. Id tuetur Hermannus Opusc. VI, p. 52. Ἀποικίᾳ enim ingerere Lydiae patriae memoriam praeter necessitatem, ἐποικίᾳ monstrare locum, quem cum suis occuparit Pelops. De quo discrimine utriusque vocabuli videndus Kruegerus in Dionysii Historiogr. p. 101. SCH.]

v. 28. [θαύματα per imprudentiam in editionem priorem irrepserat; θαυματά praeter Scholia vetera agnoscunt grammatici. Vide de hac et similibus formis Lobeckium in Soph. Ai. 704. p. 325 seqq. SCH.] — Pro lectione multorum librorum βροτῶν φρένας meliores habent βροτῶν φάτις, quod praefert Hermannus. Voluisse ait poetam: καί πού τι καὶ βροτῶν φάτις ἐξαπατᾷ, nunc ad φάτις per appositionem adiectis verbis ὑπὲρ τὸν ἀλαθῆ λόγον δεδαιδαλμένοι ψεύδεσι ποικίλοις μῦθοι, his accommodatum verbum ἐξαπατῶντι. — Ego cum Boeckhio φάτιν probo, quod nonnulli veterum noverunt, ut est in Scholiis. Ac vere notavit Boeckh. βροτῶν φάτιν esse famam, vulgarem opinionem et traditionem hominum, a qua distinguantur μῦθοι a poetis exornati. Vide eius Explicationes ad hunc locum et quae disputat de Crisi Pindar. paragr. 26. p. 66. [Scholia: ἔνιοι φάτιν, ἀντὶ τοῦ τὰς φρένας τῶν ἀνθρώπων ἀπατῶσιν οἱ ψευδεῖς λόγοι. Hermannus tamen Opusc. VI, p. 35. in sententia sua perstat; iure suo, opinor. SCH.]

v. 37 seq. τὸν εὐνομώτατον ἐς ἔρανον ex plurimis libris resti-

ὁπότ' ἐκάλεσε πατὴρ τὸν εὐνομώτατον
ἐς ἔρανον φίλαν τε Σίπυλον,
ἀμοιβαῖα θεοῖσι δεῖπνα παρέχων,
τότ' Ἀγλαοτρίαιναν ἁρπάσαι

Ἀντ. β'.

δαμέντα φρένας ἱμέρῳ χρυσέαισιν ἀν' ἵπποις
ὕπατον εὐρυτίμου ποτὶ δῶμα Διὸς μεταβᾶσαι,
ἔνθα δευτέρῳ χρόνῳ
ἦλθε καὶ Γανυμήδης
Ζηνὶ τῶνδ' ἐπὶ χρέος.
ὡς δ' ἄφαντος ἔπελες, οὐδὲ ματρὶ πολλὰ μαιόμενοι φῶτες ἄγαγον·
ἔννεπε κρυφᾷ τις αὐτίκα φθονερῶν γειτόνων,
ὕδατος ὅτι τε πυρὶ ζέοισαν ἀμφ' ἀκμὰν
μαχαίρᾳ τάμον κάτα μέλη,
τραπέζαισί τ' ἀμφὶ δεύματα κρεῶν
σθένει διεδάσαντο καὶ φάγον.

v. 37 seq. πατὴρ ἐς εὐνομ. ἔρανον — v. 41. χρυσέαισί τ' ἀν' — v. 49. κατὰ μέλη, — v. 50. δεύτατα

tutum cum Hermanno, qui hunc articuli usum ostendit non abhorrere a Pindari consuetudine. [Nunc Hermannus l. c. ἐς εὐνομώτατον ἔρανον ἐς φίλαν τε Σίπυλον aut ἐς εὐνομώτατον τὸν ἔρανον reponendum iudicat, quum libri non interpolati ἐς εὐνομώτατον ἔρανον praebeant. Fallitur vir summus. Boeckhii scriptura ex optimis codicibus fluxit, ut Pal. C. SCH.]

v. 41. [Vulgata χρυσέαισί τ' ἀν' ἵπποις ab E. Schmidio invecta a codicibus non firmatur: nisi quod unus alterve χρυσέαισι κἀν ἵπποις prave offert. Infinitivus μεταβᾶσαι pendet ex participio δαμέντα φρένας ἱμέρῳ, *qui amore eius ita exarsisset, ut — eveheret.* SCH.]

v. 49. [Vulgatum κατά correxit Hermannus coll. Il. *B*, 699. ἴχνι κάτα. Bergkius ὅτι σε — κατὰ μέλη coniectat. SCH.]

v. 50. Boeckhius ex Parisino primo, sex saeculorum libro, in quo ἀμφιδεύματα est, et Venetorum septimo δεύματα reposuit. Quam lectionem defendi in Commentario. [Δεύματα, quod Scholiasta quosdam legisse Boeckhius non recte conclusit ex interpretatione: ἢ τὰ ἔσχατα ἢ τὰ βεβρεγμένα τῷ αἵματι, defendit idem de Crisi §. 38. p. 110.; ad alteram scripturam δεύτατα redit Hermannus l. c. p. 56. *extremitates* significari arbitratus. At eam vim nec δεύτατα habere potest et κρεῶν mire esset additum. Scholiasta ille aut δεύτατα in eum sensum detorsit aut δευτὰ τὰ legit, quod Boissonadius scripsit. Igitur quum Athenaeus quoque XIV, 641. C. δεύτατα explicare tentaverit — codices ibi ἀμφι δευρα, ἀμφίδευρα — eam unam scripturam videntur veteres habuisse. SCH.]

Ἐπ. β'.

ἐμοὶ δ' ἄπορα γαστρίμαργον μακάρων τιν' εἰπεῖν.
ἀφίσταμαι.
ἀκέρδεια λέλογχεν θαμινὰ κακαγόρος.
εἰ δὲ δή τιν' ἄνδρα θνατὸν Ὀλύμπου σκοποὶ
ἐτίμασαν, ἦν Τάνταλος οὗτος· ἀλλὰ γὰρ καταπέψαι
μέγαν ὄλβον οὐκ ἐδυνάσθη, κόρῳ δ' ἔλεν
ἄταν ὑπέροπλον, ἅν οἱ πατὴρ ὑπερκρέμασε καρ-
τερὸν αὐτῷ λίθον,
τὸν αἰεὶ μενοινῶν κεφαλᾶς βαλεῖν εὐφροσύνας
ἀλᾶται.

Στρ. γ'.

ἔχει δ' ἀπάλαμον βίον τοῦτον ἐμπεδόμοχθον,
μετὰ τριῶν τέταρτον πόνον, ἀθανάτων ὅτι κλέψας
ἀλίκεσσι συμπόταις
νέκταρ ἀμβροσίαν τε
δῶκεν, οἷσιν ἄφθιτον
ἔθεσαν. εἰ δὲ θεὸν ἀνήρ τις ἔλπεταί τι λαθέμεν
ἔρδων, ἁμαρτάνει.
τοὔνεκα προῆκαν υἱὸν ἀθάνατοί οἱ πάλιν
μετὰ τὸ ταχύποτμον αὖτις ἀνέρων ἔθνος.
πρὸς εὐάνθεμον δ' ὅτε φυὰν

v. 53. κακαγόρως. — v. 57. τάν οἱ — v. 60. τέταρτον, πόνον — v. 64. θέσσαν et λασέμεν — v. 66. αὖθις

---

v. 52. [Vetustiorum librorum lectio ἄποροv metrum pervertit. Utramque lectionem norunt libri Athenaei; vide Dindorfium. SCH.]

v. 53. [Plerosque libros invasit forma durioris Dorismi κακαγόρως a Pindari dialecto aliena; vid. Hermanni Opusc. I, p. 266 seq. De forma recepta, quam Scholia quoque offerunt, exponit Boeckh. de Crisi §. 27. p. 72., 19. p. 51. SCH.]

v. 64. [Mira forma θέσσαν atque barbara. Duplicatum enim σ non magis videtur rationem habere, quam si quis comminiscatur δόσσαν. Sed neque θῆκαν dedit poeta vel propter praegressum δῶκεν et subsequens προῆκαν. Ex Boeckhii libris nihil annotatum, sed Ald. et Pal. C. ἔθεσαν habent, Bodleiani tres et Gotting et Mosc. B., quos inspexi, θέσαν; vulgata fluxit ex Romana. Illa vulgaris forma glossematis indicium habet. Puto poetam dedisse κτίσσαν. Eo verbo Aeschylus saepissime usus est *patrandi, faciendi, reddendi* potestate, velut Pers. 281: πολλὰς Περσίδων ἔκτισαν εὐνιδας ἡδ' ἀνάνδρους. Choeph. 1056: ἐλεύθερόν σε τῶνδ

λάχναι νιν μέλαν γένειον ἔρεφον,
ἑτοῖμον ἀνεφρόντισεν γάμον

Ἀντ. γ'.

Πισάτα παρὰ πατρὸς εὔδοξον Ἱπποδάμειαν
σχεθέμεν. ἄγχι δ' ἐλθὼν πολιᾶς ἁλὸς οἷος ἐν ὄρφνᾳ
ἄπνευε βαρύκτυπον
Εὐτρίαιναν· ὁ δ' αὐτῷ
πὰρ ποδὶ σχεδὸν φάνη.
τῷ μὲν εἶπε· Φίλια δῶρα Κυπρίας ἄγ' εἴ τι,
Ποσείδαον, ἐς χάριν
τέλλεται, πέδασον ἔγχος Οἰνομάου χάλκεον,
ἐμὲ δ' ἐπὶ ταχυτάτων πόρευσον ἁρμάτων
ἐς Ἅλιν, κράτει δὲ πέλασον.
ἐπεὶ τρεῖς τε καὶ δέκ' ἄνδρας ὀλέσαις
ἰρῶντας ἀναβάλλεται γάμον

Ἐπ. γ'.

θυγατρός. ὁ μέγας δὲ κίνδυνος ἄναλκιν οὐ φῶτα
λαμβάνει.
θανεῖν δ' οἷσιν ἀνάγκα, τί κέ τις ἀνώνυμον
γῆρας ἐν σκότῳ καθήμενος ἕψοι μάταν,

v. 74. ποσὶ — v. 79. τρεῖς γε

πμάτων κτίσει. Eum. 17: τέχνης δέ νιν Ζεὺς ἔνθεον κτίσας φρένα. coll. 684. Suppl. 134. 628. Hesychius κτίσω, ποιήσω. Adde Soph. Trach. 894. Pindarus ipse Ol. XIII, 83. κτίσιν dicit pro πρᾶγμα. Interim ἔθεσαν servavi. — Ibid. λασέμεν libri interpolati. SCH.]

v. 66. [Ἀύτις Boeckhius ubique scripsit. H. l. αὖθις libri paene omnes. SCH.]

v. 74. [πὰρ ποδί Boeckhius ex libris optimis, coll. Nem. IV, 54. VI, 57. Hesychius Παρὰ ποδί, παρὰ τοῖς ποσίν. Sic alias Pindarus πρὸ ποδός, ἐκ ποδός. SCH.]

v. 79. [τρεῖς τε καὶ δέκ' Scholia cum parte codicum. Vide Commentar. et Boeckh. de Crisi §. 41. p. 126. SCH.]

v. 80. [ἐρῶντας deteriorum librorum est. Optimos obsedit μνηστῆρας vel μναστῆρας interpretatio. Vide Boeckh. de Crisi §. 25. p. 63. Apud Philostratum Imagg. I, 30. p. 807. plerique libri habent: κτείνων τῆς Ἱπποδαμείας ἐρῶντας (alii μνηστῆρας) φρονεῖ τοῖς τούτων ἀκροθινίοις. SCH.]

v. 82. [τά κέ τις Vratisl. A. cum Gregorio Corinth. p. 94., qui τά idem esse quod τί docens mirifice hallucinatur. SCH.]

ἁπάντων καλῶν ἄμμορος; ἀλλ' ἐμοὶ μὲν οὗτος
ἄεθλος
ὑποκείσεται· τὺ δὲ πρᾶξιν φίλαν δίδοι.
ὡς ἔννεπεν· οὐδ' ἀκράντοις ἐφάψατ' ὧν ἔπεσι. τὸν
μὲν ἀγάλλων θεὸς
ἔδωκεν δίφρον τε χρύσεον πτεροῖσίν τ' ἀκάμαντας
ἵππους.

Στρ. δ'.

ἔλεν δ' Οἰνομάου βίαν παρθένον τε σύνευνον·
τέκε τε λαγέτας ἐξ ἀρεταῖσι μεμαλότας υἱούς.
νῦν δ' ἐν αἱμακουρίαις
ἀγλααῖσι μέμικται,
Ἀλφεοῦ πόρῳ κλιθείς,
τύμβον ἀμφίπολον ἔχων πολυξενωτάτῳ παρὰ βωμῷ.
τὸ δὲ κλέος
τηλόθεν δέδορκε τᾶν Ὀλυμπιάδων ἐν δρόμοις
Πέλοπος, ἵνα ταχυτὰς ποδῶν ἐρίζεται
ἁκμαί τ' ἰσχύος θρασύπονοι·
ὁ νικῶν δὲ λοιπὸν ἀμφὶ βίοτον
ἔχει μελιτόεσσαν εὐδίαν

Ἀντ. δ'.

ἀέθλων γ' ἕνεκεν. τὸ δ' αἰεὶ παράμερον ἐσλὸν
ὕπατον ἔρχεται παντὶ βροτῷ. ἐμὲ δὲ στεφανῶσαι

v. 84. οὑτοσὶ ἀθλός γ' — v. 86. ἔπεσσι. — v. 87. δίφρον χρύσεον ἐν πτεροῖσιν — v. 89. τέκε δὲ — v. 99. ἀεὶ

v. 84. [Pessima vulgata οὑτοσί γ' ἀθλος correcta ex libris plurimis. Nam nec οὑτοσί nec ἀθλος Pindari est; vide Boeckh. de Crisi §. 36. p. 107. SCH.]

v. 87. [Vulgata δίφρον χρύσεον ἐν πτεροῖσιν orta a metricis, qui χρύσεον correpta prima non concoquerent; vide Boeckh. de Crisi §. 28. p. 75. SCH.]

v. 89. [Optimi ἃ τέκε contra metrum, alii τέκε δέ. Mox μεμαότας libri boni et multi cum Scholiis veteribus, quod Boeckhio ex Homero importatum, mihi Pindaro reddendum videtur. Est qui τεθαλότας malit. SCH.]

v. 99. [Formam Doricam ἐσλός Boeckhius ubique apud Pindarum restituit, plerumque ab optimis testibus mutuatus. Hoc tamen loco vulgaris forma est in libris omnibus; sed primum carmen grammaticorum est mutationes prae ceteris expertum. Hermannus Opusc. I, p. 251. formam ἐσλός a grammaticis illatam censebat. SCH.]

κεῖνον ἱππίῳ νόμῳ
Αἰολῇδι μολπᾷ
χρή· πέποιθα δὲ ξένον
μή τιν' ἀμφότερα καλῶν τε ἴδριν ἄλλον ἢ δύναμιν κυριώτερον
τῶν γε νῦν κλυταῖσι δαιδαλωσέμεν ὕμνων πτυχαῖς.
θεὸς ἐπίτροπος ἐὼν τεαῖσι μήδεται
ἔχων τοῦτο κᾶδος, Ἱέρων,
μερίμναισιν· εἰ δὲ μὴ ταχὺ λίποι,
ἔτι γλυκυτέραν κεν ἔλπομαι

Ἐπ. δ'.

σὺν ἅρματι θοῷ κλείξειν, ἐπίκουρον εὑρὼν ὁδὸν λόγων,
παρ' εὐδείελον ἐλθὼν Κρόνιον. ἐμοὶ μὲν ὦν
Μοῖσα καρτερώτατον βέλος ἀλκᾷ τρέφει·
ἐπ' ἄλλοισι δ' ἄλλοι μεγάλοι. τὸ δ' ἔσχατον κορυφοῦται
βασιλεῦσι. μηκέτι πάπταινε πόρσιον.
εἴη σέ τε τοῦτον ὑψοῦ χρόνον πατεῖν, ἐμέ τε τοσσάδε νικαφόροις
ὁμιλεῖν, πρόφαντον σοφίᾳ καθ' Ἕλλανας ἐόντα παντᾶ.

v. 101. ἱππικῷ — v. 107. κῆδος

v. **101.** [Libri meliores ἱππείῳ, interpolati ἱππικῷ. Correxit Hermannus. SCH.]

v. **104.** Pro lectione ἄλλον ἤ, etiam Boeckhio suspecta de Crisi Pindar. p. 63., quum multi libri habeant ἅμα καί, eximie placet Hermanni emendatio: ἀλλὰ καί, omnes loci difficultates tollens. Confundi ἀλλά et ἅμα propter similitudinem literarum *M* et *Δ* saepe notatum; cf. Wessel. ad Diod. XV, 79. Bast. Comment. Palaeogr. p. 724. Schaef. ad Apollon. Rhod. Schol. III, 281. p. 236. Iacobs. in Wolfii Analect. V. III. p. 38. Improbavit tamen hanc emendationem Handius de Particulis Graecis I. p. 10., propterea quod sine exemplo sit ἀλλὰ καί post τέ, ipse vertens: *Alium item honestarum rerum peritum quam potentia praestantiorem*, quod non intelligo. Verum ut hic Pindarus post ἀμφότερα dicit τὲ — ἀλλὰ καί, similiter Pyth. IV, 80. post ἀμφότερον est τὲ — δέ. [Bergkius καλῶν τε μᾶλλον ἴδριν, coll. Ol. II, 93. SCH.]

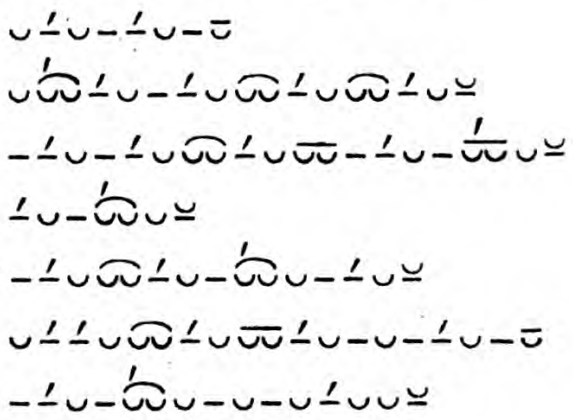
v. **107.** [Libri boni κῆδος: unde Fachsius κῦδος, coll. Ol. II, 40. Longe tamen praestat vulgata. SCH.]

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙ Β'.

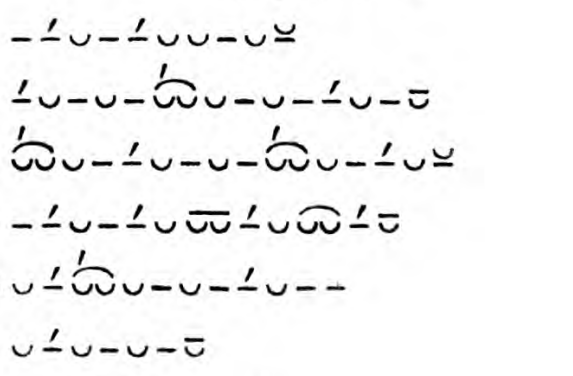
ΘΗΡΩΝΙ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩ.

ΑΡΜΑΤΙ.

Strophae.

Epodi.

Ἀναξιφόρμιγγες ὕμνοι, Στρ. α'.
τίνα θεόν, τίν' ἥρωα, τίνα δ' ἄνδρα κελαδήσομεν;
ἦτοι Πίσα μὲν Διός· Ὀλυμπιάδα δ' ἔστασεν Ἡρακλέης
ἀκρόθινα πολέμου·
Θήρωνα δὲ τετραορίας ἕνεκα νικαφόρου
γεγωνητέον, ὅπι δίκαιον ξένων, ἔρεισμ' Ἀκράγαντος,
εὐωνύμων τε πατέρων ἄωτον ὀρθόπολιν·

καμόντες οἳ πολλὰ θυμῷ Ἀντ. α'.
ἱερὸν ἔσχον οἴκημα ποταμοῦ, Σικελίας τ' ἔσαν
ὀφθαλμός, αἰών τ' ἔφεπε μόρσιμος, πλοῦτόν τε καὶ χάριν ἄγων
γνησίαις ἐπ' ἀρεταῖς.
ἀλλ' ὦ Κρόνιε παῖ Ῥέας, ἕδος Ὀλύμπου νέμων
ἀέθλων τε κορυφὰν πόρον τ' Ἀλφεοῦ, ἰανθεὶς ἀοιδαῖς
εὔφρων ἄρουραν ἔτι πατρίαν σφίσιν κόμισον

λοιπῷ γένει. τῶν δὲ πεπραγμένων Ἐπ. α'.
ἐν δίκᾳ τε καὶ παρὰ δίκαν ἀποίητον οὐδ' ἂν
χρόνος ὁ πάντων πατὴρ δύναιτο θέμεν ἔργων τέλος·
λάθα δὲ πότμῳ σὺν εὐδαίμονι γένοιτ' ἄν.
ἑσλῶν γὰρ ὑπὸ χαρμάτων πῆμα θνάσκει
παλίγκοτον δαμασθέν,

v. 6. γεγωνητέον ὀπί, δίκαιον ξένον,

Ol. II. v. 6. [Vulgatam praeeunte Hermanno, qui olim Opusc. I, p. 248. aliter tentaverat, emendavit Boeckhius, quem vide de Crisi §. 11. p. 27. Male Kayserus Lectt. Pind. p. 6. γεγωνητέον ἐν ὀπί, δίκαιον ξένον. SCH.]

v. 10. Hermannus: Metro consuletur, si alia paulo, sed non deteriore sententia articulum addideris: ὁ πλοῦτόν τε καὶ χάριν ἄγων γνησίαις ἐπ' ἀρεταῖς. Meo iudicio deterior haec sententia, frigens magnopere, quum ad generale dictum revocetur quod narrationis formam habere debet.

ὅταν θεοῦ Μοῖρα πέμπῃ Στρ. β'.
ἀνεκὰς ὄλβον ὑψηλόν. ἕπεται δὲ λόγος εὐθρόνοις
Κάδμοιο κούραις, ἔπαθον αἳ μεγάλα, πένθος δ' ἐπίτνει βαρὺ
κρεσσόνων πρὸς ἀγαθῶν.
ζώει μὲν ἐν Ὀλυμπίοις ἀποθανοῖσα βρόμῳ
κεραυνοῦ τανυέθειρα Σεμέλα, φιλεῖ δέ μιν Παλλὰς αἰεὶ
καὶ Ζεὺς πατὴρ μάλα, φιλεῖ δὲ παῖς ὁ κισσοφόρος.

λέγοντι δ' ἐν καὶ θαλάσσᾳ Ἀντ. β'.
μετὰ κόραισι Νηρῆος ἁλίαις βίοτον ἄφθιτον
Ἰνοῖ τετάχθαι τὸν ὅλον ἀμφὶ χρόνον. ἦτοι βροτῶν γε κέκριται
πεῖρας οὔ τι θανάτου,
οὐδ' ἀσύχιμον ἀμέραν ὁπότε, παῖδ' ἁλίου,
ἀτειρεῖ σὺν ἀγαθῷ τελευτάσομεν· ῥοαὶ δ' ἄλλοτ' ἄλλαι
εὐθυμιᾶν τε μετὰ καὶ πόνων ἐς ἄνδρας ἔβαν.

οὕτω δὲ Μοῖρ', ἅ τε πατρῴϊον Ἐπ. β'.

v. 23. δὲ πιτνεῖ — v. 30. abest γε.

---

v. 23. Pro ἐπίτνει malim ἔπιτνεν, quum imperfectum alienum videatur. Hermannus quod proposuit ἔπιτνε, iure credo improbatum Boeckhio, qui creticum notat hic aptissimum. Ceterum vide de h. v. Buttmannum Gr. Gr. ampl. T. II. p. 218. p. 279. Lobeck. [Libri δὲ πιτνεῖ, quod cum Mingarello correxit Boeckhius. Imperfectum vero rei aptissimum; cf. v. 9. SCH.]

v. 29. [Post hunc versum libri plerique omnes inculcant φιλέοντι δὲ Μοῖσαι. Iam Aristophanes Byzantius τὸ κῶλον τοῦτο ἀθετεῖ· περιττεύειν γὰρ αὐτό φησι πρὸς ἀντιστρόφους. Sustulit Triclinius; vide Boeckh. de Crisi §. 22. p. 56. SCH.]

v. 30. [γε ex optimis libris accedere iussit Boeckhius. Creticum bis admisit poeta in hac sede, stropha α' et β'. SCH.]

v. 41. [Legebatur Ἐριννύς. Quam reposui scripturam veram esse evicit Hermannus Praef. Soph. Antig. ed. 3. p. XIX seq. Sic ἑλινύειν Nem. V, 1., ubi vide notata. SCH.]

v. 42. [Vulgata formam habet Homericam. Correxit Boeckhius ex fide aliquot codicum. SCH.]

v. 43. [Libri optimi ἐριπέντι, satis illud contestatum auctoritate Apollonii de Syntaxi III. p. 270, 30. Bekker. et Scholiastae Ven. A. et Victoriani II. Π, 342., qui ipsa verba ἐριπέντι Πολυνείκει apponit. Vide praeter Boeckhium de Crisi §. 38. p. 113.

τῶνδ' ἔχει τὸν εὔφρονα πότμον, θεόρτῳ σὺν ὅλβῳ
ἐπί τι καὶ πῆμ' ἄγει παλιντράπελον ἄλλῳ χρόνῳ·
ἐξ οὗπερ ἔκτεινε Λᾶον μόριμος υἱὸς
συναντόμενος, ἐν δὲ Πυθῶνι χρησθὲν
παλαίφατον τέλεσσεν.

ἰδοῖσα δ' ὀξεῖ' Ἐρινὺς Στρ. γ'.
ἔπεφνέ οἱ σὺν ἀλλαλοφονίᾳ γένος ἀρήϊον·
λείφθη δὲ Θέρσανδρος ἐριπέντι Πολυνείκει, νέοις ἐν ἀέθλοις
ἐν μάχαις τε πολέμου
τιμώμενος, Ἀδραστιδᾶν θάλος ἀρωγὸν δόμοις·
ὅθεν σπέρματος ἔχοντα ῥίζαν πρέπει τὸν Αἰνησιδάμου
ἐγκωμίων τε μελέων λυρᾶν τε τυγχανέμεν.

Ὀλυμπίᾳ μὲν γὰρ αὐτὸς Ἀντ. γ'.
γέρας ἔδεκτο, Πυθῶνι δ' ὁμόκλαρον ἐς ἀδελφεὸν
Ἰσθμοῖ τε κοιναὶ Χάριτες ἄνθεα τεθρίππων δυωδεκαδρόμων
ἄγαγον. τὸ δὲ τυχεῖν
πειρώμενον ἀγωνίας παραλύει δυσφρονᾶν.

v. 38. *Λάϊον* — v. 41. *Ἐριννὺς* — v. 42. *πέφνεν ἑοῖ* — v. 43. *ἐριπόντι* — v. 52. *δυσφρόνων*.

Buttmannum Gramm. ampl. II. p. 176. Lobeck. Recentiores substituerunt formam Homericam. SCH.]

v. 46. *ἔχοντι* ex libris recepit Boeckh. plena interpunctione ad *ῥίζαν* apposita. Ego defendo hoc in Excursu de Asyndeto. Hermannus praefert *ἔχουσι* [quod est in margine codicum aliquot, puta ad explicandam formam Doricam]; esse hunc dativum, cum verbis *τὸν Αἰνησιδάμου ἐγκωμίων τυγχανέμεν* construendum hoc modo: *Πρέπει τὸν Αἰνησιδάμου αὐτοῖς ὅθεν σπέρματος ῥίζαν ἔχουσιν ἐγκωμίων τυγχάνειν*. [Ego cum Hermanno Opusc. VI, p. 18. Schmidii eximiam correctionem inertissimae vulgatae, licet satis vetustae, praetuli, quum praesertim in Pal. C. vulgatae *ᾱ* suprapositum sit. Similiter *ἔχοντι* videtur iam Aristarchus intellexisse; vide Boeckhium de Crisi §. 38. p. 112. SCH.]

v. 52. [Legebatur *δυσφρόνων*. Correxit G. Dindorfius in Zimmermanni Diar. philol. 1836, 1. p. 11. Scholia *δυσκόλων φροντίδων* circumloquuntur vel *λύσιν ποιεῖ τῆς ἀφροσύνης*. Codices partim vulgatum praestant, partim *δυσφορῶν*, *δυσφοράν*, *δυσφροσύναν*. Eodem substantivo usus est Hesiodus Theog. 102: *Λιὸς ὄγε δυσφρονέων ἐπιλήθεται, οὐδέ τι κηδέων Μέμνηται*. Rursus v. 528. *ἐλύσατο δυσφροσυνάων*. Et Hesychio teste *Εὐφρόνη τάξις καὶ εὐφροσύνη*. SCH.]

ὁ μὰν πλοῦτὸς ἀρεταῖς δεδαιδαλμένος φέρει τῶν τε καὶ τῶν
καιρόν, βαθεῖαν ὑπέχων μέριμναν ἀγροτέραν,

ἀστὴρ ἀρίζηλος, ἐτήτυμον Ἐπ. γ'.
ἀνδρὶ φέγγος· εἰ δέ μιν ἔχων τις, οἶδεν τὸ μέλλον,
ὅτι θανόντων μὲν ἐνθάδ' αὐτίκ' ἀπάλαμνοι φρένες
ποιναὶς ἔτισαν, τὰ δ' ἐν τᾷδε Διὸς ἀρχᾷ
ἀλιτρὰ κατὰ γᾶς δικάζει τις ἐχθρᾷ
λόγον φράσαις ἀνάγκᾳ.

ἴσον δὲ νύκτεσσιν αἰεί, Στρ. δ'.
ἴσα δ' ἐν ἀμέραις ἅλιον ἔχοντες ἀπονέστερον
ἐσλοὶ δεδόρκαντι βίον, οὐ χθόνα ταράσσοντες ἐν χερὸς ἀκμᾷ
οὐδὲ πόντιον ὕδωρ

v. 55. ἀλαθινὸν pro ἐτήτυμον. — v. 56. εἰ δέ μιν ἔχει τις. — v. 63. ἐσλοὶ νέμονται βίοτον, et ibid. ταράσσοντες ἀλκᾷ χερῶν,

v. 55. [Libri optimi ἔτυμώτατον, pauci ἔτυμον, unus ἐτυμώτερον. Recentiorum coniectura ἀλαθινόν obtrudit Pindaro formam non usitatam, Alexandrinis inter poetas relinquendam. Vide Boeckh. de Crisi §. 25. p. 64. SCH.]

v. 56. εἰ δέ μιν ἔχων τις, optima non interpolatorum librorum lectio: ἔχει a grammaticis coniectatum est. Boeckhius de coniectura: εἴ γέ μιν ἔχων τις. Defendit id de Crisi Pind. p. 116. Hermannus, ceterum εἰ δέ μιν ἔχων τις probans, anacoluthon statuit audacissimum, caeco fervore a poeta admissum. Volebat Pindarus dicere, ait: Si quis opes virtute temperatas possidens sortem intuetur eorum, qui propter bene facta diis cari sunt, is ita utitur divitiis, ut hic Thero. Sed delatus ad descriptionem illius beatorum sortis, pro apodosi, quae sequi debebat, aliam liberius conformatam substituit v. 89: ἔπεχε νῦν σκοπῷ τόξον, et quae sequuntur. Ego cur et haec improbem et Boeckhii emendationem, satis patebit e commentario. [Mira excogitavit Kayserus Lectt. Pind. p. 7. Mihi lenissima correctione adhibita loco iam Aristarchi aetate vitiato perspicuitas conciliari posse simulque explicationum videntur ambages vitari. Scribe ἓν δέ μιν ἔχων τις οἶδεν τὸ μέλλον. Hoc dicit poeta: Divitiae virtute ornatae multarum habent rerum opportunitatem, *simul autem* qui eas habet scit seqq. Illud ἓν δέ redit statim Ol. VII, 5. SCH.]

v. 61 seq. [Libri meliores ἴσαις δὲ νύκτεσσιν et ἴσαις δ' ἐν ἀ., unde Boeckhius olim dubitanter ἴσον ἐν ἀμέραις. SCH.]

v. 63. δεδόρκαντι βίον. Sic Hermannus de coniectura [cui maxime favet cod. Pal. C. scriptura ἐσθλοὶ δὲ ῥέκονται.] Pro vul-

κεινὰν παρὰ δίαιταν· ἀλλὰ παρὰ μὲν τιμίοις
θεῶν, οἵτινες ἔχαιρον εὐορκίαις, ἄδακρυν νέ-
μονται
αἰῶνα· τοὶ δ' ἀπροσόρατον ὀκχέοντι πόνον.

ὅσοι δ' ἐτόλμασαν ἑστρὶς Ἀντ. δ'.
ἑκατέρωθι μείναντες ἀπὸ πάμπαν ἀδίκων ἔχειν
ψυχάν, ἔτειλαν Διὸς ὁδὸν παρὰ Κρόνου τύρσιν·
ἔνθα μακάρων
νάσος ὠκεανίδες
αὖραι περιπνέοισιν, ἄνθεμα δὲ χρυσοῦ φλέγει,
τὰ μὲν χερσόθεν ἀπ' ἀγλαῶν δενδρέων, ὕδωρ δ'
ἄλλα φέρβει,
ὅρμοισι τῶν χέρας ἀναπλέκοντι καὶ κεφαλὰς

βουλαῖς ἐν ὀρθαῖς Ῥαδαμάνθυος, Ἐπ. δ'.
ὃν πατὴρ ἔχει Κρόνος ἑτοῖμον αὐτῷ πάρεδρον,

v. 71. νᾶσον — v. 72. περιπνέουσιν, — v. 74. καὶ στεφάνοις

gata lectione *νέμονται βίοτον* optimi libri *δέρκονται* habent, unde Wüstemannus coniecit *δέκονται*, Geelius nuper *δρέπονται* in Bibliotheca Crit. Nov. Vol. II. p. 58. Utraque coniectura displicet, quum vel sic nimis simile sit statim sequens *νέμονται*. At *δέρκεσθαι βίον ἀπονέστερον*, facilem felicemque vitam videre, eleganter dictum est et suaviter post *ἄλιον ἔχοντες*. Geelius, si teneatur *δεδόρκαντι*, certe iungere malit *ἄλιον δεδόρκαντι* et *βίον ἔχοντες* coll. Ol. I, 59., incommode mutata ratione membrorum, quum sic potior sententia et quae statim pluribus explicatur per participium adiiciatur, verbum finitum autem habeat altera, quae participium desiderat. Compositio *ἄλιον ἔχειν* non video cur ieiuna videatur viro optimo, quum *ἴσον νύκτεσσιν, ἴσα δ' ἐν ἀμέραις* adiectum sit. [Boeckh. de Crisi Pind. p. 109. Vulgatam *ἀλκᾷ χερῶν* ex imperiti metrici correctione profectam cum bonis libris emendavit Boeckhius. SCH.]

v. 71. [*νᾶσος* (margo cod. Gotting. *ἀντὶ νήσους*) libri meliores. Pauci *νᾶσον*. Ego *νάσος* scripsi cum Pal. C. et marg. Hafn., quod ratio exigit. Vide Ahrentem de Dial. Dor. p. 30 seq.]

v. 74. [Quod e consensu librorum edebatur *στεφάνοις* Boeckhius ineptum iudicavit, quum nec *ὅρμοι* differant a *στεφάνοις* et capitum imprimis mentio desideretur. Quare ex Scholiis eruit *κεφαλάς*. Contra quum Hermannus *στεφάνας* — *στεφάνη* enim est ea pars capitis, cui corona imponitur, — scribendum praecepisset, nisi forte *στεφάνους* eodem intellectu usitatum fuerit, Boeckhius suam scripturam vindicare studuit Expll. h. l. p. 131 seq. Non male Karstenius *κροτάφους* coniecit. SCH.]

v. 76. [Pro v. *Κρόνος* grammatici Alexandrini legerunt id quod vetustiores libros occupavit *γῆς*, cuius expediendae causa

πόσις ὁ πάντων Ῥέας ὑπέρτατον ἐχοίσας θρόνον.
Πηλεύς τε καὶ Κάδμος ἐν τοῖσιν ἀλέγονται·
Ἀχιλλέα τ' ἔνεικ', ἐπεὶ Ζηνὸς ἦτορ
λιταῖς ἔπεισε, μάτηρ·

Στρ. ε'.

ὃς Ἕκτορ' ἔσφαλε, Τρῴας
ἄμαχον ἀστραβῆ κίονα, Κύκνον τε θανάτῳ πόρεν,
Ἀοῦς τε παῖδ' Αἰθίοπα. πολλά μοι ὑπ' ἀγκῶνος
ὠκέα βέλη
ἔνδον ἐντὶ φαρέτρας
φωνᾶντα συνετοῖσιν· ἐς δὲ τοπὰν ἑρμηνέων
χατίζει. σοφὸς ὁ πολλὰ εἰδὼς φυᾷ· μαθόντες δὲ
λάβροι
παγγλωσσία, κόρακες ὥς, ἄκραντα γαρύετον

Ἀντ. ε'.

Διὸς πρὸς ὄρνιχα θεῖον.
ἔπεχε νῦν σκοπῷ τόξον, ἄγε θυμέ, τίνα βάλλομεν

v. 81. Τροίας — v. 85. τὸ πὰν — v. 87. γαρυέμεν

Aristarchus sequentia sic videtur conformasse: πόσις ὁ παῖς ὢν Ῥέας. Inficete, iudice Boeckhio. Inficetius Kayserus Lectt. p. 9. ὅν γε παῖς ἔχει Γᾶς. Ibidem ἑτοῖμον signavit Boeckhius, ut ubique. Herodianus περὶ μον. λέξ. p. 33, 8: Οὐδὲν εἰς μος λῆγον ὑπὲρ δύο συλλαβὰς τῇ οι διφθόγγῳ παραληγόμενον προπερισπᾶται, ἀλλὰ μόνον τὸ ἑ τ ο ῖ μ ο ς. καὶ τοῦτο δὲ παρ' Ἀττικοῖς τοῖς νεωτέροις φασὶ προπαροξύνεσθαι. Vide Goettlingii doctrinam accent. p. 302. Ahrentem de Dial. Dor. p. 35. SCH.]

v. 81. [Τρῴας Boeckhius, ut Τρωΐαθεν, Τρῴανδε, cum vetustis testibus reposuit et reliquis locis. Vide de Crisi p. 53. Eustathius Prooem. Commentar. Pindar. p. 13. edit. meae: Ἀσύνηθες καὶ τὸ τὴν Τροίαν Τρωΐαν Πινδαρικῶς λέγεσθαι, κατ' ἔκτασιν τῆς ἀρχούσης, καὶ τὸ ἐντεῦθεν ἐπιῤῥῆμα Τρωΐαθεν. SCH.]

v. 85. [Libri optimi φωνάεντα; vide Boeckh. de Crisi p. 88. Eustathius l. c. p. 2. et grammaticus Crameri Ann. Paris. III, p. 242, 25. φωνεῦντα, quod tamen participium adiectivo posthabendum. Ibidem τοπάν scripsit Boeckhius, ut τολοιπόν, τονῦν, τοπαράπαν. Nam solitarium πᾶν apud Pindarum non videtur corripi potuisse; vide de mensura vocis Boeckhium de Crisi p. 81 seqq. De tono, nam Boeckhius τόπαν voluerat, admonuit Reisigius Enarr. Oed. Col. p. CC. SCH.]

v. 87. [γαρυέμεν iam ante Dawesium Miscell. Critt. p. 52. veteres quidam grammatici de divinatione reposuerant. Vide Commentar. SCH.]

ἐκ μαλθακᾶς αὖτε φρενὸς εὐκλέας ὀϊστοὺς ἱέντες;
ἐπί τοι
Ἀκράγαντι τανύσαις·
αὐδάσομαι ἐνόρκιον λόγον ἀλαθεῖ νόῳ,
τεκεῖν μή τιν' ἑκατόν γε ἐτέων πόλιν φίλοις ἄνδρα μᾶλλον
εὐεργέταν πραπίσιν ἀφθονέστερόν τε χέρα

Θήρωνος. ἀλλ' αἶνον ἔβα κόρος Ἐπ. ε'.
οὐ δίκᾳ συναντόμενος, ἀλλὰ μάργων ὑπ' ἀνδρῶν,
τὸ λαλαγῆσαι ἐθέλων κρύφον τε θέμεν ἐσλῶν καλοῖς
ἔργοις. ἐπεὶ ψάμμος ἀριθμὸν περιπέφευγεν·
ἐκεῖνος ὅσα χάρματ' ἄλλοις ἔθηκεν,
τίς ἂν φρεάσαι δύναιτο;

v. 97. θέλων et ibid. ἐσθλῶν κακοῖς

v. 91. [Pauciores libri Ἀκράγαντα, quod deterius. SCH.]
v. 92. [αὐδάσομεν codex Lips. m. pr., quod olim defendebat Boeckhius, qui αὐδᾶν verbi formam mediam in usu fuisse negaret. Alterum reduxit de Crisi p. 126. Tu vide Ellendt. Lex. Soph. I. p. 255 seq. SCH.]
v. 95. [Libri boni cum Scholiis veteribus ἀλλ' αἶνον ἐπέβα, unde Mingarellus αἶνον δ' ἐπέβα. SCH.]
v. 97. [καλοῖς ex Scholiis veteribus et paucis libris revocatum. Ibidem ante Aristarchum vitiose κρύφιον. SCH.]
v. 99. [De forma ἐκεῖνος, quae praeter h. l. exstat Threnor. fr. 8, 1., disserit Boeckhius de Crisi p. 117. SCH.]

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙ Γ'.

ΘΗΡΩΝΙ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩι

ΕΙΣ ΘΕΟΞΕΝΙΑ.

Strophae.

⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑ – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑ – ⏓
– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑ – – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏓
– ⏑ – – ⏑ – – ⏑ – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑ – ⏓
⏑ – – ⏑ – – ⏑ – ⏒

Epodi.

⏑ – ⏒ ⏑ – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
⏑ – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑ – – ⏑ – ⏓
⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑ – ⏓
⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑ – ⏒ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
⏑ – – ⏑ – – ⏑ – ⏒

Στρ. α'.

Τυνδαρίδαις τε φιλοξείνοις ἀδεῖν καλλιπλοκάμῳ
θ' Ἑλένᾳ
κλεινὰν Ἀκράγαντα γεραίρων εὔχομαι,
Θήρωνος Ὀλυμπιονίκαν ὕμνον ὀρθώσαις, ἀκα-
μαντοπόδων
ἵππων ἄωτον. Μοῖσα δ' οὕτω τοι παρέστα μοι
νεοσίγαλον εὑρόντι τρόπον
Δωρίῳ φωνὰν ἐναρμόξαι πεδίλῳ

v. 4. οὕτω ποι

Ol. III. v. 1. [Spiritu leni Boeckhius signavit ἀδεῖν, quod testibus veteribus grammaticis est Aeolensium. Vide Nott. Critt. ad Pyth. II, 96. SCH.]

v. 4. [Boeckhius quum antea Μοῖσα, δ' οὕτω τοι παρίστα ex uno codice et Scholiis scripsisset, sed, si vocativum voluisse

Ἀντ. α'.

ἀγλαόκωμον. ἐπεὶ χαίταισι μὲν ζευχθέντες ἔπι στέφανοι
πράσσοντί με τοῦτο θεόδματον χρέος,
φόρμιγγά τε ποικιλόγαρυν καὶ βοὰν αὐλῶν ἐπέων τε θέσιν
Αἰνησιδάμου παιδὶ συμμῖξαι πρεπόντως, ἅ τε Πίσα με γεγωνεῖν· τᾶς ἄπο
θεύμοροι νίσσονθ' ἑπ' ἀνθρώπους ἀοιδαί,

Ἐπ. α'.

ᾧ τινι, κραίνων ἐφετμὰς Ἡρακλέος προτέρας,
ἀτρεκὴς Ἑλλανοδίκας γλεφάρων Αἰτωλὸς ἀνὴρ ὑψόθεν
ἀμφὶ κόμαισι βάλῃ γλαυκόχροα κόσμον ἐλαίας· τάν ποτε
Ἴστρου ἀπὸ σκιαρᾶν παγᾶν ἔνεικεν Ἀμφιτρυωνιάδας,
μνᾶμα τῶν Οὐλυμπίᾳ κάλλιστον ἄθλων,

Στρ. β'.

δᾶμον Ὑπερβορέων πείσαις Ἀπόλλωνος θεράποντα λόγῳ·
πιστὰ φρονέων Διὸς αἴτει πανδόκῳ

v. 13. *βάλοι* — v. 16. *θεράποντα. ὅγε*

---

poeta *Μοῖσα*, *οὕτω δέ* dicendum fuisse animadvertisset de Crisi §. 41. p. 126., postea ad Hermanni emendationem rediit. In qua *τοι* est ex Pal. C.; reliqui *ποι*. SCH.]

v. 10. [Et hic et v. 36., ut solet, libri fluctuant inter *νίσσονθ'*, *νείσσονθ'*, *νίσονθ'*. In Scholiis Victor. Il. Ξ, 410. *νείσονται* exstat. Videndus Spitznerus in Il. *N*, 186. Buttmann. Gramm. ampl. II. p. 249. Lobeck. SCH.]

v. 13. [*βάλῃ* ex libris pluribus Boeckhius. Optativus significaret carminibus indicari, quis reportasset victoriam. SCH.]

v. 16. [Turpissimo hiatu vulgo *θεράποντα. ὅγε*. Boeckhius ex Scholiis et libris optimis emendavit. SCH.]

v. 17. [Plurimi libri *αἰτεῖ*, pauci *αἴτει* vel *ἔτει*, h. e. *ᾔτει*; vide Comment. Varias loci interpolationes refutavit Boeckhius, quanquam asyndeton ne nunc quidem ferendum censet Hermannus Opuscc. VI. p. 18. Veteres quidem grammatici *αἴτει* a singulari voce *αἶτος*, quam *ἄλσος*, *τέμενος*, *ἐνδιαίτημα* explicant, repetebant; vide praeter Boeckhium de Crisi p. 67 seq. Eustathii Prooem. p. 10. Nunc Bergkius post *λόγῳ* commate distinguens cum Koenio *Διὸς Ἄλτει* dedit. SCH.]

ἄλσει σκιαρόν τε φύτευμα ξυνὸν ἀνθρώποις στέφανόν τ' ἀρετᾶν.
ἤδη γὰρ αὐτῷ, πατρὶ μὲν βωμῶν ἁγισθέντων, διχόμηνις ὅλον χρυσάρματος
ἐσπέρας ὀφθαλμὸν ἀντέφλεξε Μήνα,

Ἀντ. β'.

καὶ μεγάλων ἀέθλων ἀγνὰν κρίσιν καὶ πενταετηρίδ' ἁμᾶ
θῆκε ζαθέοις ἐπὶ κρημνοῖς Ἄλφεοῦ·
ἀλλ' οὐ καλὰ δένδρε' ἔθαλλεν χῶρος ἐν βάσσαις Κρονίου Πέλοπος.
τούτων ἔδοξεν γυμνὸς αὐτῷ κᾶπος ὀξείαις ὑπακουέμεν αὐγαῖς ἁλίου.
δὴ τότ' ἐς γαῖαν πορεύειν θυμὸς ὥρμαιν'

Ἐπ. β'.

Ἰστρίαν νιν· ἔνθα Λατοῦς ἱπποσόα θυγάτηρ
δέξατ' ἐλθόντ' Ἀρκαδίας ἀπὸ δειρᾶν καὶ πολυγνάμπτων μυχῶν,
εὖτέ μιν ἀγγελίαις Εὐρυσθέος ἔντυ' ἀνάγκα πατρόθεν

v. 18. ἀρετᾶς. — v. 23. ἔθαλλε — v. 24. ἔδοξε — v. 25. πόρευεν

v. 18. [ἀρετᾶν cum Scholiis libri optimi. In aliis quum ἀρετᾶς esset, hinc ἀρεταῖς natum est in aliis. SCH.]

v. 25 seq. [πόρευεν mala Heynii correctio. De apostropho ὥρμαιν', pro quo ὥρμα exspectes, dixit Boeckhius de Crisi p. 13. Versu seq. Ἰστρίαν νιν paucorum est, sed optimorum librorum scriptura; errorem multorum librorum Ἰστριανήν (unde Ἰστριανάν elicuit Bergkius) satis vetustum arguunt Scholia. Eadem tertiam commemorant scripturam Ἰστρία (h. e. Ἄρτεμις) νιν Aristarchi, qui Ἰστρία νιν ἔνθα cum sequentibus contorte iungebat. Ἰστριανήν Boeckhius idcirco praelatum disputat probabiliter, ut syllaba brevis removeretur, quae tamen, quum liquidae facile geminentur, produci potuerit; vide de Crisi p. 102. Id tamen vitaturus Grashoffius in Zimmermanni Diar. philol. 1831. II. p. 708. Ἰστρίαν ἴν coniecit. At quum ἴν, h. e. αὐτόν, αὐτήν, ab Hesychio Cypriis tribuatur, vide quae dixi olim ad Ibyc. Rheg. p. 103 seq., in Pindarum inferas incautius. De pronomine ἴ vel ἵ accuratissime Ellendtius Lex. Soph. I. p. 821 seqq. SCH.]

v. 30. [De forma epica ἰρός h. l. ex libris reposita dixit Boeckhius de Crisi p. 91 seq. Dindorfius Praef. poett. scenn. p. XIII seq. SCH.]

χρυσόκερων ἔλαφον θήλειαν ἄξονθ', ἅν ποτε Ταϋγέτα
ἀντιθεῖσ' Ὀρθωσία ἔγραψεν ἱράν.

Στρ. γ'.

τὰν μεθέπων ἵδε καὶ κείναν χθόνα πνοιᾶς ὄπιθεν Βορέα
ψυχροῦ. τόθι δένδρεα θαύμαινε σταθείς.
τῶν νιν γλυκὺς ἵμερος ἔσχεν δωδεκάγναμπτον περὶ τέρμα δρόμου
ἵππων φυτεῦσαι. καί νυν ἐς ταύταν ἑορτὰν ἵλαος ἀντιθέοισιν νίσσεται
σὺν βαθυζώνου διδύμοις παισὶ Λήδας.

Ἀντ. γ'.

τοῖς γὰρ ἐπέτραπεν Οὐλυμπόνδ' ἰὼν θαητὸν ἀγῶνα νέμειν
ἀνδρῶν τ' ἀρετᾶς πέρι καὶ ῥιμφαρμάτου
διφρηλασίας. ἐμὲ δ' ὦν πὰρ θυμὸς ὀτρύνει φάμεν Ἐμμενίδαις
Θήρωνί τ' ἐλθεῖν κῦδος, εὐίππων διδόντων Τυνδαριδᾶν, ὅτι πλείσταισι βροτῶν
ξεινίαις αὐτοὺς ἐποίχονται τραπέζαις,

v. 30. ἱεράν· — v. 31. κἀκείναν — v. 35. διδύμοις — v. 38. ὢν πα

v. 31. [Libri κἀκείναν vel κἀκείναν. Ad rationem Homerici textus nostri καὶ κείναν dedit Boeckhius, cui Thierschius Gramm. p. 351. obmovet Pindarum Homericum textum, qualis ante Aristarchum fuerit, ob oculos habuisse. Ibidem multi libri πνοιαῖς. SCH.]

v. 35. [Metro succurrit Boeckhius, quum pro vulgato διδύμοις alteram formam indicio aliquot codicum, qui διδύμμοις praebent, reposuit. Ut ἀπάλαμος et ἀπάλαμνος, νώνυμος et νώνυμνος. SCH]

v. 38. [Vulgatam ὢν πα ex tribus codicibus correxit Boeckhius. Hesychius παροτρύνει· διεγείρει. Quo glossemate quum Scholia recentiora utantur, illa quoque παρ habuisse videntur. In Pal. C. glossa ad πᾶ (sic) est appicta ἀργόν, h. e. eam voculam παρέλκειν, παραπληρωματικὸν esse; idemque videntur Scholia vetera voluisse, quae πα habuisse in textu demonstrat πως in Vratislaviensibus. Cui ieiunum istud πα videbatur ex Isthm. V, 55. defendi posse, utriusque loci discrimen non reputavit. Neque eo loco certa lectio est. SCH.]

Ἐπ. γ'.

εὐσεβεῖ γνώμᾳ φυλάσσοντες μακάρων τελετάς.
εἰ δ' ἀριστεύει μὲν ὕδωρ, κτεάνων δὲ χρυσὸς αἰ-
δοιέστατον,
νῦν γε πρὸς ἐσχατιὰν Θήρων ἀρεταῖσιν ἱκάνων
ἅπτεται
οἴκοθεν Ἡρακλέος σταλᾶν. τὸ πόρσω δ' ἔστι σο-
φοῖς ἄβατον
κἀσόφοις. οὔ-μιν διώξω· κεινὸς εἴην.

v. 44. στηλᾶν — v. 45. οὐ μὴν

v. 44 seq. [σταλᾶν et v. 45. μιν ducta ex libris. Ibidem κεῖνος εἴην quosdam voluisse veteres ineptulos patet ex Scholiis. Vide Commentar. SCH.]

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙ Δ'.

ΨΑΥΜΙΔΙ ΚΑΜΑΡΙΝΑΙΩι

A Π H N Hι.

Strophae.

⏑⏑/⏑/⏑⏑–/⏑⏑–⏑⏑–/⏑–⏑–⏒
⏑⏑/⏑⏑–/⏑⏑–×⏑/⏑⏑–⏑–⏒
–/⏑⏑–/⏑⏑––
–/–×–/⏑–⏑–⏑/⏑⏑–
⏑/⏑–⏑–⏒
–/⏑/⏑⏑–/⏑–
×⏑/⏑⏑–×⏑⏑/⏑⏑––/⏑–⏑⏓
–/⏑⏑–/⏑–
⏑⏑/⏑–⏑–⏑–⏒

Epodi.

–/⏑⏑–⏑–⏒
/⏑⏑–⏑––
⏑/⏑–⏑–⏑–
–/⏑⏑–⏑⏑–/⏑⏓
⏑/⏑/⏑⏑–/⏑–⏑⏑–
/⏑⏑–⏑⏑–⏑
–/⏑⏑–⏑⏑–
⏑//⏑–⏑–⏑–⏑–
⏑⏑/⏑⏑–×⏑⏑/⏑⏑–
⏑/⏑–⏑⏓

Στρ.

Ἐλατὴρ ὑπέρτατε βροντᾶς ἀκαμαντόποδος Ζεῦ·
τεαὶ γὰρ ὧραι
ὑπὸ ποικιλοφόρμιγγος ἀοιδᾶς ἑλισσόμεναί μ' ἔπεμψαν
ὑψηλοτάτων μάρτυρ' ἀέθλων.
ξείνων δ' εὖ πρασσόντων, ἔσαναν αὐτίκ' ἀγγελίαν
ποτὶ γλυκεῖαν ἑσλοί.
ἀλλ', ὦ Κρόνου παῖ, ὃς Αἴτναν ἔχεις,
ἵπον ἀνεμόεσσαν ἑκατογκεφάλα Τυφῶνος ὀμβρίμου,
Οὐλυμπιονίκαν δέκευ
Χαρίτων ἕκατι τόνδε κῶμον,

Ἀντ.

χρονιώτατον φάος εὐρυσθενέων ἀρετᾶν. Ψαύμιος γὰρ ἵκει
ὀχέων, ὃς ἐλαίᾳ στεφανωθεὶς Πισάτιδι κῦδος ὄρσαι
σπεύδει Καμαρίνᾳ. θεὸς εὔφρων
εἴη λοιπαῖς εὐχαῖς· ἐπεί μιν αἰνέω μάλα μὲν
τροφαῖς ἑτοῖμον ἵππων,
χαίροντά τε ξενίαις πανδόκοις
καὶ πρὸς ἀσυχίαν φιλόπολιν καθαρᾷ γνώμᾳ τετραμμένον.

v. 7. ἠνεμόεσσαν et ὀβρίμου, — v. 10. ἥκει — v. 15. ξεινίαις

Ol. IV. v. 7. [ὀμβρίμου tanquam formam vetustiorem ex compluribus libris reddidit Pindaro Boeckhius. Ex Homericis carminibus nunc expulsa patronum nacta est olim Hermannum de em. rat. gr. Gr. p. 20 seq., nuper Goettlingium in Hesiodi Theog. 140. SCH.]

v. 9. [Χαρίτων θ' ἕκατι optimi libri cum Scholiis, quae τόν τε σύνδεσμον περιττὸν esse volunt. Bergkius autem ita servavit, ut versu 8. Οὐλυμπιονικᾶν ederet. Paulo post formam antiquam et Homericam ἵκειν loco vulgaris ἥκειν Boeckhius ubique reposuit, non repugnante optima codicum familia. Vide et Buttmanni Gr. ampl. II. p. 205. Lobeck. SCH.]

v. 15. [ξενίαις ex paucis iisque optimis libris repositum pro vulg. ξεινίαις. Profectum id ab iis, qui παῖ in stropha corripi non intelligerent. SCH.]

οὐ ψεύδεϊ τέγξω λόγον·
διάπειρά τοι βροτῶν ἔλεγχος·

ἅπερ Κλυμένοιο παῖδα Ἐπ.
Λαμνιάδων γυναικῶν
ἔλυσεν ἐξ ἀτιμίας.
χαλκέοισι δ' ἐν ἔντεσι νικῶν δρόμον
ἔειπεν Ὑψιπυλείᾳ μετὰ στέφανον ἰών·
Οὗτος ἐγὼ ταχυτᾶτι·
χεῖρες δὲ καὶ ἦτορ ἴσον.
φύονται δὲ καὶ νέοις ἐν ἀνδράσιν
πολιαὶ θαμὰ καὶ παρὰ τὸν ἁλικίας
ἑοικότα χρόνον.

v. 22. χαλκοῖσι — v. 26. νέοις ἀνδράσι πολιαὶ, continuato versu.

v. 19. [ἅπερ καὶ Κλυμένοιο libri boni. Particula aut ex sequente Κλ. orta, aut ab interprete ascripta. Scholia vetera ignorant. SCH.]

v. 24. [οὗτος ἐγώ· ταχυτᾶτι χεῖρες κτλ. Scholia et quidam codices, non ita sanus homo Apollonius de pron. p. 332, C. Conf. Commentar. SCH.]

v. 26 seq. [Bergkius edidit ἐν ἀνδράσι πολιαὶ || θαμάκι πὰρ τὸν ἁλικίας. SCH.]

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙ Ε'.

ΨΑΥΜΙΔΙ ΚΑΜΑΡΙΝΑΙΩι

Α Π Η Ν Ηι.

Strophae.

x – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ –
x – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑
⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑

Epodi.

x – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑
x – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑

Στρ. α'.

Ὑψηλᾶν ἀρετᾶν καὶ στεφάνων ἄωτον γλυκὺν
τῶν Οὐλυμπία, Ὠκεανοῦ θύγατερ, καρδίᾳ γελανεῖ
ἀκαμαντόποδός τ' ἀπήνας δέκευ Ψαύμιός τε δῶρα·

Ἀντ. α'.

ὃς τὰν σὰν πόλιν αὔξων, Καμάρινα, λαοτρόφον
βωμοὺς ἐξ διδύμους ἐγέραρεν ἑορταῖς θεῶν μεγίσταις
ὑπὸ βουθυσίαις ἀέθλων τε πεμπαμέροις ἁμίλλαις

v. 4. Καμαρίνα, — v. 6. πεμπταμέροις

Ol. V. v. 4. [Καμάρινα ob metrum ad analogiam nominum Αἴγινα, Μύρινα rell. reposuit Boeckhius. Et sic Bekkerus edidit apud Herodotum VII, 154. In Choerobosci Orthographia Cramer. Ann. Oxx. II. p. 227, 21. Καμαρῖνα exaratur. SCH.]

v. 6. [Legebatur πεμπταμέροις, quod aeque vitiosum atque πεμπτώβολα. Correxi. Scholia πενθημέρους vocant in interpretatione. SCH.]

Ἐπ. α'.

ἵπποις ἡμιόνοις τε μοναμπυκίᾳ τε. τὶν δὲ κῦδος ἀβρὸν
νικάσαις ἀνέθηκε, καὶ ὃν πατέρ' Ἄκρων' ἐκάρυξε καὶ τὰν νέοικον ἕδραν.

Στρ. β'.

ἵκων δ' Οἰνομάου καὶ Πέλοπος παρ' εὐηράτων σταθμῶν, ὦ πολιάοχε Παλλάς, ἀείδει μὲν ἄλσος ἁγνὸν
τὸ τεόν, ποταμόν τε Ὤανιν, ἐγχωρίαν τε λίμναν,

Ἀντ. β'.

καὶ σεμνοὺς ὀχετούς, Ἵππαρις οἷσιν ἄρδει στρατόν, πολλᾷ τε σταδίων θαλάμων ταχέως ὑψίγυιον ἄλσος,
ἀπ' ἀμαχανίας ἄγων ἐς φάος τόνδε δᾶμον ἀστῶν·

Ἐπ. β'.

αἰεὶ δ' ἀμφ' ἀρεταῖσι πόνος δαπάνα τε μάρναται πρὸς ἔργον
κινδύνῳ κεκαλυμμένον· ἠῢ δ' ἔχοντες σοφοὶ καὶ πολίταις ἔδοξαν ἔμμεν.

Στρ. γ'.

Σωτὴρ ὑψινεφὲς Ζεῦ, Κρόνιόν τε ναίων λόφον τιμῶν τ' Ἀλφεὸν εὐρὺ ῥέοντ' Ἰδαῖόν τε σεμνὸν ἄντρον,
ἱκέτας σέθεν ἔρχομαι Λυδίοις ἀπύων ἐν αὐλοῖς,

v. 11. Ὤανον — v. 16. εὖ δὲ ἔχοντες

v. 11. Fluctuant libri et Scholia inter Ὤανιν et Ὤανον, Ὤανιν et Ὤανον. SCH.]

v. 16. [Boeckhius quum olim εὖ δὴ ἔχοντες pro vitioso εὖ δὲ ἔχοντες, quo turpis hiatus oriebatur, suspicatus esset, de Crisi §. 41. p. 126. facilem Hermanni emendationem suscepit. Formam ἠῦ, in compositis frequentem, Hermannus reddendam censet Homero Iliad. Π, 191. coll. Ξ, 202. 303. Odyss. Τ, 354. Certius exemplum Alcman praebet, licet et ipsum ex emendatione profectum, fr. XIII, 6. Delect.: οὔτι γὰρ ἠῦ τετυγμένον ἔσθει. SCH.]

αἰτήσων πόλιν εὐανορίαισι τάνδε κλυταῖς Ἀντ. γ'.
δαιδάλλειν, σέ τ', Ὀλυμπιόνικε, Ποσειδανίαισιν ἵπποις
ἐπιτερπόμενον φέρειν γῆρας εὔθυμον ἐς τελευτάν,

Ἐπ. γ'.
νίῶν, Ψαῦμι, παρισταμένων. ὑγίεντα δ' εἴ τις ὄλβον ἄρδει,
ἐξαρκέων κτεάτεσσι καὶ εὐλογίαν προστιθείς, μὴ ματεύσῃ θεὸς γενέσθαι.

v. 21. *Ποσειδανίοισιν* — v. 22. *εὔθυμον, ἐς τελευτάν*

---

v. 21. [*Ποσειδανίαισιν* Boeckhius ex Scholiis pro scriptura librorum *Ποσειδανίοισιν*. Vide de Crisi §. 41. p. 126. SCH.]

v. 23. [Scholia: *Ὁ μὲν Ἀρίσταρχος ἀναγινώσκει ὀξύτονον τὴν παραλήγουσαν, ἀντὶ τοῦ ὑγιαίνοντα· τινὲς δὲ ὡς χαρίεντα.* Choeroboscus Bekkeri Ann. p. 1426: *Παραφυλαττόμεθα παρὰ τῷ Πινδάρῳ τὴν αἰτιατικὴν λεγομένην ὑγίεντα, ὡς ἀπὸ τοῦ ὑγίεις.* SCH.]

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙ ϛ'.

ΑΓΗΣΙΑι ΣΥΡΑΚΟΣΙΩι

Α Π Η Ν Ηι.

Strophae.

–⏑–⏑–⏑⏑–⏑⏑–⏑

συνοικιστήρ τε τᾶν κλεινᾶν Συρακοσσᾶν, τίνα κεν φύγοι ὕμνον
κεῖνος ἀνήρ, ἐπικύρσαις ἀφθόνων ἀστῶν ἐν ἱμερταῖς ἀοιδαῖς;

Ἀντ. α'.

ἵστω γὰρ ἐν τούτῳ πεδίλῳ δαιμόνιον πόδ' ἔχων
Σωστράτου υἱός. ἀκίνδυνοι δ' ἀρεταὶ
οὔτε παρ' ἀνδράσιν οὔτ' ἐν ναυσὶ κοίλαις
τίμιαι· πολλοὶ δὲ μέμνανται, καλὸν εἴ τι ποναθῇ.
Ἀγησία, τὶν δ' αἶνος ἑτοῖμος, ὃν ἐν δίκᾳ
ἀπὸ γλώσσας Ἄδραστος μάντιν Οἰκλείδαν ποτ' ἐς Ἀμφιάρηον
φθέγξατ', ἐπεὶ κατὰ γαῖ' αὐτόν τέ νιν καὶ φαιδίμας ἵππους ἔμαρψεν.

Ἐπ. α'.

ἑπτὰ δ' ἔπειτα πυρᾶν νεκρῶν τελεσθέντων Ταλαϊονίδας
εἶπεν ἐν Θήβαισι τοιοῦτόν τι ἔπος· Ποθέω στρατιᾶς ὀφθαλμὸν ἐμᾶς,
ἀμφότερον μάντιν τ' ἀγαθὸν καὶ δουρὶ μάρνασθαι. τὸ καὶ

v. 6 Συρακουσᾶν· — v. 13. Ἀμφιάραον

v. 6. [Vulgaris forma Συράκουσαι e Pindari carminibus nunc exulat. Boeckhius enim ita instituit, ut, ubi brevi syllaba opus esset, Συρακόσας, ubi longa, Συρακόσσας reponeret. H. l. ea forma servata est in paucis, sed iis optimis libris, Gotting. Pal. C.; in paucis aliis Συρακοσᾶν comparet. Cf. v. 92. Pyth. I, 78. SCH.]

v. 13. [Ἀμφιάρηον Boeckhius cum Hermanno Opuscc. I. p. 258. et h. l. et Pyth. VIII, 58. Nem. IX, 13. ex libris, Isthm. VI, 33. de suo dedit. Iam Alexandrini grammatici de utraque forma ambigebant, veluti Zenodotus Homeri Odyss. O, 244. Ἀμφιάρηος, Aristarchus Ἀμφιάραος praeferebat; v. Scholl. Harlei. Apud Pindarum Ἀμφιάραος ab iis novatum videtur, qui vulgarem Dorismum sectarentur: quem tamen post litteram ϱ̄ saepius η̄ servare notat Boeckhius de Crisi §. 27. p. 74. Apud Stesichorum Athenaei IV. p. 172. E. libri tamen omnes Ἀμφιάραος, sed in vasculo Nolano apud Guil. Abeken in Annall. Instit. Archaeol. Vol. XI. p. 262. scriptum ΑΜΦΙΑΡΕΟΣ. Rationem eius formae explicabit Ahrens in libro de dialecto Dorica. SCH.]

v. 18. [Barbaram syncopen vulgatae excogitatam a grammaticulo, qui brevem in sede ancipiti non ferret, removit Boeckhius cum Hermanno ex consensu optimorum fontium. SCH.]

ἀνδρὶ κώμου δεσπότᾳ πάρεστι Συρακοσίῳ.
οὔτε δύσηρις ἐὼν οὔτ' ὢν φιλόνεικος ἄγαν,
καὶ μέγαν ὅρκον ὀμόσσαις τοῦτό γέ οἱ σαφέως
μαρτυρήσω· μελίφθογγοι δ' ἐπιτρέψοντι Μοῖσαι.

Στρ. β'.

Ὦ Φίντις, ἀλλὰ ζεῦξον ἤδη μοι σθένος ἡμιόνων,
ᾇ τάχος, ὄφρα κελεύθῳ τ' ἐν καθαρᾷ
βάσομεν ὄχχον, ἵκωμαί τε πρὸς ἀνδρῶν
καὶ γένος· κεῖναι γὰρ ἐξ ἀλλᾶν ὁδὸν ἀγεμονεῦσαι
ταύταν ἐπίστανται, στεφάνους ἐν Ὀλυμπίᾳ
ἐπεὶ δέξαντο· χρὴ τοίνυν πύλας ὕμνων ἀναπετάμεν
αὐταῖς·
πρὸς Πιτάναν δὲ παρ' Εὐρώτα πόρον δεῖ σάμερόν μ' ἐλθεῖν ἐν ὥρᾳ·

Ἀντ. β'.

ἃ τοι Ποσειδάωνι μιχθεῖσα Κρονίῳ λέγεται
παῖδ' ἰοβόστρυχον Εὐάδναν τεκέμεν.
κρύψε δὲ παρθενίαν ὠδῖνα κόλποις·
κυρίῳ δ' ἐν μηνὶ πέμποισ' ἀμφιπόλους ἐκέλευσεν
ἥρωϊ πορσαίνειν δόμεν Εἰλατίδᾳ βρέφος,

v. 18. δεσπότᾳ νῦν πάρστι — v. 19. οὐ φιλόνεικος ἐὼν οὔτ' ὢν δύσερίς τις ἄγαν, — v. 25. ἄλλαν — v. 28. σάμερόν γ' ἐλθεῖν — v. 33. βρέφος γ',

v. 19. [Boeckhiana scriptura versus nititur auctoritate optimorum librorum, ad quos proxime accedunt ii, qui reliquis eodem modo scriptis δύσεριϛ invexerunt. Hinc libri interpolati Οὐ δύσεριϛ τις ἐὼν οὔτ' ὢν φιλόνεικοϛ ἄγαν, audacius alii Οὐ φιλόνεικοϛ ἐὼν οὔτ' ὢν δύσεριϛ τις ἄγαν. Formam δύσηρις testatur Moeris p. 194, 25. Bekker.: Δυσήριδος καὶ δύσηρις Ἀττικοί, καὶ Πλάτων Νόμων θ', δύσεριϛ Ἕλληνες. Vide Lobeckium ad Phrynich. p. 707. Nomen feminae Thessalicae Δύσηρις (Iacobs. Lectt. Stobens. p. 50.) est apud Anacreontem epigr. III. et Simonidem Ceum fr. XLIX. p. 66. edit. maior. SCH.]

v. 25. [Olim ἄλλαν signabatur, ut μεγάλαν Pyth. IV, 19., λαβροτάταν ibid. 244. Doriensium hunc genitivum ubique circumflectit Hermannus in Aristoph. Nubb. 338., quum ex ᾱων (ᾱσων) ortus sit. Idem de sententia veterum magistrorum praecipit Ahrens de Dial. Dor. p. 31. Immerito Buttmannus Gramm. ampl. I, p. 146. secus statuit. SCH.]

v. 28. [σάμερόν μ' ἐλθεῖν Boeckhius pro librorum interpolatorum lectione σάμερόν γ' ἐλθεῖν, non interpolatorum σάμερον ἐλθεῖν. Similiter inutile fulcrum cum libris sublatum v. 33. SCH.]

ὃς ἀνδρῶν Ἀρκάδων ἄνασσε Φαισάνᾳ λάχε τ'
Ἀλφεὸν οἰκεῖν·
ἔνθα τραφεῖσ' ὑπ' Ἀπόλλωνι γλυκείας πρῶτον
ἔψαυσ' Ἀφροδίτας.

Ἐπ. β'.

οὐδ' ἔλαθ' Αἴπυτον ἐν παντὶ χρόνῳ κλέπτουσα
θεοῖο γόνον·
ἀλλ' ὁ μὲν Πυθῶνάδ', ἐν θυμῷ πιέσαις χόλον
οὐ φατὸν ὀξείᾳ μελέτᾳ,
ᾤχετ' ἰὼν μαντευσόμενος ταύτας περ' ἀτλάτου
πάθας.
ἁ δὲ φοινικόκροκον ζώναν καταθηκαμένα
κάλπιδά τ' ἀργυρέαν, λόχμας ὑπὸ κυανέας
τίκτε θεόφρονα κοῦρον. τᾷ μὲν ὁ Χρυσοκόμας
πραΰμητίν τ' Ἐλείθυιαν παρέστασέν τε Μοίρας·

Στρ. γ'.

ἦλθεν δ' ὑπὸ σπλάγχνων ὑπ' ὠδῖνός τ' ἐρατᾶς
Ἴαμος
ἐς φάος αὐτίκα. τὸν μὲν κνιζομένα
λεῖπε χαμαί· δύο δὲ γλαυκῶπες αὐτὸν
δαιμόνων βουλαῖσιν ἐθρέψαντο δράκοντες ἀμεμφεῖ
ἰῷ μελισσᾶν καδόμενοι. βασιλεὺς δ' ἐπεὶ
πετραέσσας ἐλαύνων ἵκετ' ἐκ Πυθῶνος, ἅπαντας
ἐν οἴκῳ

v. 37. *Πυθώναδ'*, — v. 38. *ταύτας περ* — v. 42. *Ἐλευθὼ συμπαρέστασεν*

---

v. 37. [*Πυθῶνάδ'* rectior est et usitatior tonosis; vide Goettlingii doctrin. acc. p. 356 seqq. Idem correxi Ol. IX, 13. SCH.]

v. 38. [Formam ex more Aeolensium Pindaro concessam *περ* revocavit Boeckhius et Pyth. IV, 265. et in compositis *περάπτω* Pyth. III, 52., *περόδοις* Nem. XI, 40., ubi vide quae notavimus. Compara Ahrentem de Dialecto Aeolica p. 150. SCH.]

v. 42. [Libri non interpolati cum Scholiis veteribus exhibent *Εἰλείθυιαν*, vel *Εἰλύθυιαν*. *παρέστασεν*, quod Boeckhius pro glossemate habuit, pro vera scriptura recte habet Kayserus p. 14. Sed lemma tamen veterum Scholiorum *πραΰμητίν τ' Ἐλευθὼ* monstrat. SCH.]

v. 53 seq. [Vulgata Boeckhio visa vitiosa propter divisionem verbi inter duos versus. Quum autem Hermannus *ἀλλὰ κέκρυπτ* proposuisset, Boeckhio tutius visum est *ἐν* scribi. Praepositi

εἵρετο παῖδα, τὸν Εὐάδνα τέκοι· Φοίβου γὰρ
αὐτὸν φᾶ γεγάκειν

Ἀντ. γ'.

πατρός, περὶ θνατῶν δ' ἔσεσθαι μάντιν ἐπιχθο-
νίοις
ἔξοχον, οὐδέ ποτ' ἐκλείψειν γενεάν.
ὣς ἄρα μάννε. τοὶ δ' οὔτ' ὢν ἀκοῦσαι
οὔτ' ἰδεῖν εὔχοντο πεμπταῖον γεγενημένον. ἀλλ' ἐν
κέκρυπτο γὰρ σχοίνῳ βατίᾳ τ' ἐν ἀπειράτῳ,
ἴων ξανθαῖσι καὶ παμπορφύροις ἀκτῖσι βεβρεγμέ-
νος ἁβρὸν
σῶμα· τὸ καὶ κατεφάμιξεν καλεῖσθαί μιν χρόνῳ
σύμπαντι μάτηρ

Ἐπ. γ'.

τοῦτ' ὄνυμ' ἀθάνατον. τερπνᾶς δ' ἐπεὶ χρυσοστε-
φάνοιο λάβεν
καρπὸν Ἥβας, Ἀλφεῷ μέσσῳ καταβὰς ἐκάλεσσε
Ποσειδᾶν' εὐρυβίαν,
ὃν πρόγονον, καὶ τοξοφόρον Δάλου θεοδμάτας
σκοπόν,
αἰτέων λαοτρόφον τιμάν τιν' ἐᾷ κεφαλᾷ,
νυκτὸς ὑπαίθριος. ἀντεφθέγξατο δ' ἀρτιεπὴς
πατρία ὅσσα, μετάλλασέν τέ μιν· Ὄρσο, τέκνον,
δεῦρο πάγκοινον ἐς χώραν ἵμεν φάμας ὄπισθεν.

v. 53 seq. ἐγκέκρυπτο

in fine versus est Sophocl. O. C. 496: λείπομαι γὰρ ἐν Τῷ μὴ δύνασθαι, ubi hac, inquit, praepositionis divisione et nominis consilii inopia exprimitur elegantissime, ut in nostro loco simile quid significatur. Ad excusandum hyperbaton, quod ἐν saepius passum est, Boeckhius excitat Ol. II, 31. VIII, 16. Pyth. X, 58. Ceterum ἀπείρατος, Ionice ἀπείρητος, immensus, infinitus, ab altero ἀπείρατος, inexpertus, distinxit Boeckhius. Illud redit ad ἴ. q. e. πειρᾶν, hoc ad πειράζειν, et ut θαυμαστός, θαυματός, sic ἀπείραστος, ἀπείρατος. SCH.]

v. 55. [Ζηνόδοτος γράφει... ἀντὶ τοῦ βεβρεγμένος. Nempe scribebat βεβραγμένος, quod est in duobus codicibus servatum. Eiusdem formae Doricae vestigium est Isthm. IV, 57. SCH.]

v. 62. [μεταλλάσαντί ἐν Hermannus ad Orph. p. 150. coll. p. 788. SCH.]

Στρ. δ'.

ἵκοντο δ' ὑψηλοῖο πέτραν ἀλίβατον Κρονίου·
ἔνθα οἱ ὤπασε θησαυρὸν δίδυμον
μαντοσύνας, τόκα μὲν φωνὰν ἀκούειν
ψευδέων ἄγνωστον, εὖτ' ἂν δὲ θρασυμάχανος ἐλθὼν
Ἡρακλέης, σεμνὸν θάλος Ἀλκαϊδᾶν, πατρὶ
ἑορτάν τε κτίσῃ πλειστόμβροτον τεθμόν τε μέγιστον ἀέθλων,
Ζηνὸς ἐπ' ἀκροτάτῳ βωμῷ τότ' αὖ χρηστήριον
θέσθαι κέλευσεν.

Ἀντ. δ'.

ἐξ οὗ πολύκλειτον καθ' Ἕλλανας γένος Ἰαμιδᾶν.
ὄλβος ἅμ' ἕσπετο· τιμῶντες δ' ἀρετὰς
ἐς φανερὰν ὁδὸν ἔρχονται. τεκμαίρει
χρῆμ' ἕκαστον· μῶμος ἐξ ἄλλων κρέμαται φθονεόντων
τοῖς, οἷς ποτε πρώτοις περὶ δωδέκατον δρόμον
ἐλαυνόντεσσιν αἰδοία ποτιστάξει Χάρις εὐκλέα μορφάν.

v. 66. *ἀκούεν* — v. 68. *πατρός θ'* — v. 74. *Μῶμος ἐκ δ' ἄλλων* — v. 75. *δρόμον γ'* — v. 76. *ποτιστάζει*

---

v. 68. [Vulgata *πατρός θ'* imperito metrico debebatur. Ex libris (*πατρί θ'*) cum Hermanno correxit Boeckhius, coll. Ol. III, 20. VII, 42. XI, 46. Ibidem *Ἀλκεϊδᾶν* Hermannus Opuscc. I. p. 267., quum forma recepta insolens sit. Quidam libri *Ἀλκιδᾶν*. Vulgatam tamen tuetur forma *Πειραΐδαο* Iliad. *Δ*, 228. Quae ut a nomine *Πείραιος*, *Πείραος* fluxit, sic *Ἀλκαΐδης* ab *Ἄλκαιος*, *Ἄλκαος*. Vide Scholia Veneta l. c. et Spitznerum cum Lobeckio ad Phrynich. p. 41. Buttmannum Gramm. ampl. II. p. 438. Lobeck. SCH.]

v. 71. [Punctum in fine versus cum Scholiasta tollit Hermannus, quo facto gratum asyndeton evanescit. SCH.]

v. 74. *μῶμος ἐξ ἄλλων*. Libri *μῶμος δ' ἐξ ἄλλων*, pro quo Schmidius *ἐκ δ' ἄλλων*, quod probo cum Hermanno. Constat δέ et τέ non semper post primam sententiae vocem legi; cf. Kiessl. ad Theocrit. VI, 39. De Pindari vero usu vid. Ol. XI, 99. Pyth. IV, 228. Ceterum conf. explicationem.

v. 75. [Pars librorum cum Scholiis *πρῶτον*. SCH.]

v. 76. [Optimi quinque libri cum lemmate Scholiorum veterum *ποτιστάξει*, quod reposui, coll. Olymp. VII, 3. Vulgo *ποτιστάζει*. SCH.]

v. 77. [Vitium metricum *ὄρος* a grammaticis Byzantinis il-

εἰ δ' ἐτύμως ὑπὸ Κυλλάνας ὄροις, Ἀγησία, μά-
τρωες ἄνδρες

Ἐπ. δ'.

ναιετάοντες ἐδώρησαν θεῶν κάρυκα λιταῖς θυσίαις
πολλὰ δὴ πολλαῖσιν Ἑρμᾶν εὐσεβέως, ὃς ἀγῶνας
ἔχει μοῖράν τ' ἀέθλων
Ἀρκαδίαν τ' εὐάνορα τιμᾷ· κεῖνος, ὦ παῖ Σω-
στράτου,
σὺν βαρυγδούπῳ πατρὶ κραίνει σέθεν εὐτυχίαν.
δόξαν ἔχω τιν' ἐπὶ γλώσσᾳ ἀκόνας λιγυρᾶς,
ἅ μ' ἐθέλοντα προσέρπει καλλιρόοισι πνοαῖς·
ματρομάτωρ ἐμὰ Στυμφαλίς, εὐανθὴς Μετώπα,

Στρ. ε'.

πλάξιππον ἃ Θήβαν ἔτικτεν, τᾶς ἐρατεινὸν ὕδωρ
πίομαι, ἀνδράσιν αἰχματαῖσι πλέκων
ποικίλον ὕμνον. ὄτρυνον νῦν ἑταίρους,
Αἰνέα, πρῶτον μὲν Ἥραν Παρθενίαν κελαδῆσαι,
γνῶναί τ' ἔπειτ', ἀρχαῖον ὄνειδος ἀλαθέσιν
λόγοις εἰ φεύγομεν, Βοιωτίαν ὖν. ἐσσὶ γὰρ ἄγγελος
ὀρθός,

v. 77. ὄρος, — v. 83. προσέλκει

latum cum Hermanno expulit Boeckhius non sine libris et Scholl. Vratisl. A. SCH.]

v. 83. προσέρπει. Sic Boeckhius ex optimis libris. Sed h. l. verum deteriores videntur servasse, qui προσέλκει offerunt, lectum tamen id manifesto iam veteri Scholiastae; cf. Schol. Boeckh. V. 142. Hoc nuper Tafelius commendavit propter ἐθέλοντα. Vid. explicat. [Kayserus p. 16., qui Scholiastas προσέλκει habuisse negat (et Boeckhius de Crisi §. 26. p. 68. id Triclinium demum de suo infarsisse monuerat), insolentiorem syntaxin accusativi effugit hac coniectura: ἅτ' ἐθέλοντι προσέρπει. Non credo. SCH.]

v. 86. [Praesens πίομαι tanquam prorsus solitarium notavit Buttmannus Gramm. ampl. II. p. 275., cui Lobeckius Theognid. 1085. (volebat 1129.) addidit. Sed is locus nunc correctus est. In alios quosdam locos praesens intulerunt alii, quos redarguit Meinekius Comic. Graec. T. III. p. 515. et Cobetus Observatt. Critt. in Plat. Comic. p. 61 seq. Et Meinekius quidem apud Pindarum πίνομαι scribendum proponit, qua forma praeter Nicandrum Theriac. 912. usus est Hedylus Anth. Pal. II. p. 745: ἡ διαπινομένη Καλλίστιον ἀνδράσιν. Fortasse vir praestantissimus in vulgata nobiscum acquievisset, si recordatus esset loci Ibycei fr. XLIII. p. 204: πυκινὰς πέμφιγας πιόμενοι, quo Pindarica forma muniri videtur. Neque aliter Scholia vetusta reppererunt, nisi quod pro futuro habuisse explicatio γεύσομαι docet. Inepte. SCH.]

ἠϋκόμων σκυτάλα Μοισᾶν, γλυκὺς κρητὴρ ἀγαφθέγκτων ἀοιδᾶν·

Ἀντ. ε'.

εἰπὸν δὲ μεμνᾶσθαι Συρακοσσᾶν τε καὶ Ὀρτυγίας· τὰν Ἱέρων καθαρῷ σκάπτῳ διέπων, ἄρτια μηδόμενος, φοινικόπεζαν ἀμφέπει Δάματρα, λευκίππου τε θυγατρὸς ἑορτάν, καὶ Ζηνὸς Αἰτναίου κράτος. ἀδύλογοι δέ νιν λύραι μολπαί τε γιγνώσκοντι. μὴ θράσσοι χρόνος ὄλβον ἐφέρπων. σὺν δὲ φιλοφροσύναις εὐηράτοις Ἀγησία δέξαιτο κῶμον

Ἐπ. ε'.

οἴκοθεν οἴκαδ' ἀπὸ Στυμφαλίων τειχέων ποτινισσόμενον, ματέρ' εὐμήλοιο λείποντ' Ἀρκαδίας. ἀγαθαὶ δὲ πέλοντ' ἐν χειμερίᾳ νυκτὶ θοᾶς ἐκ ναὸς ἀπεσκίμφθαι δύ' ἄγκυραι. θεὸς τῶνδε κείνων τε κλυτὰν αἶσαν παρέχοι φιλέων. δέσποτα ποντόμεδον, εὐθὺν δὲ πλόον καμάτων ἐκτὸς ἐόντα δίδοι, χρυσαλακάτοιο πόσις Ἀμφιτρίτας, ἐμῶν δ' ὕμνων ἄεξ' εὐτερπὲς ἄνθος.

v. 92. εἶπον et Συρακουσᾶν — v. 96. δέ μιν — v. 97. θραύσοι — v. 100. εὐμάλοιο — v. 102. τῶνδ' ἐκείνων τε

v. 91. [Formam κρητήρ cum libris ubique retinuit Boeckhius, quum formam minus tritam a librariis illatam esse incredibile censeat. Cf. de Crisi §. 27. p. 73. Exspectanda Ahrentis accurata disquisitio in libro de dialecto Dorica. Nam arbitrio Boeckhii diffido. SCH.]

v. 92. εἰπόν. Buttmannus εἶπον postulat; vide eius Excursum I. ad Platonis Menonem. Sed Boeckhium, quominus assentiatur, Aelii Dionysii auctoritas retinet, codicibus vetustior. Vide Boeckh. de Crisi Pindar. §. 41. p. 126 seq. Goettling. de doctr. accent. p. 53.

v. 97. θραύσαι Boeckhius praecipiente Hermanno pro θραύσοι, qui futuri optativus hic vitiosus erat. [Addit Boeckhius θράσσοι quoque scribi posse, coll. Isthm. VI, 39., quanquam alterum sit aptissimum. Sed Scholia Vratisl. A. μὴ ταράσσοι. Quare reduxi SCH.]

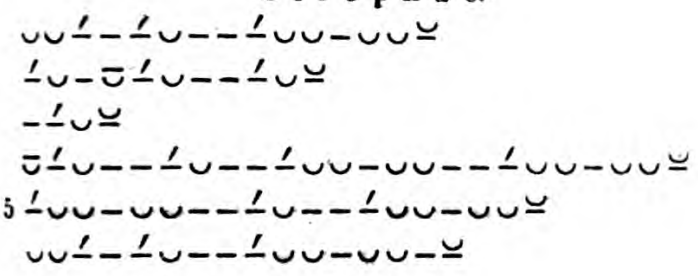
v. 103. [ποντομέδων Bergkius. Κακοφώνως. SCH.]

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙ Ζ'.

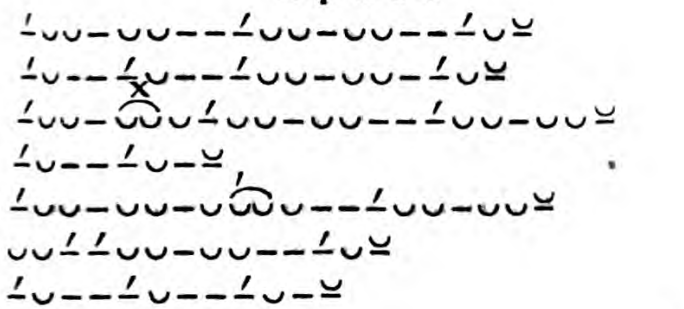
ΔΙΑΓΟΡΑι ΡΟΔΙΩι

ΠΥΚΤΗι.

Strophae.

Epodi.

Στρ. α'.

Φιάλαν ὡς εἴ τις ἀφνειᾶς ἀπὸ χειρὸς ἑλὼν
ἔνδον ἀμπέλου καχλάζοισᾶν δρόσῳ
δωρήσεται
νεανίᾳ γαμβρῷ προπίνων οἴκοθεν οἴκαδε, πάγχρυ-
σον κορυφὰν κτεάνων, 5

v. 2. ἀμπέλου ἔνδον — v. 4. νεανίᾳ

Ol. VII. v. 2. [Pauci libri et insigniter interpolati ἀμπέλου ἔνδον: meliores cum Athenaeo XI. p. 503, F. ἔνδον ἀμπέλου. Nunc admissa brevis est in dipodia trochaica gravi, quod in prima stropha et ante liquidam imprimis frequens est. Vide Boeckh. de Metr. Pind. libr. III. c. 16. p. 282 seq. et de Crisi §. 34. p. 102. SCH.]

v. 4. [νεανίᾳ prava Schmidii coniectura, expulsa ab Hermanno et Boeckhio. SCH.]

συμποσίου τε χάριν κἄδός τε τιμάσαις ἑόν, ἐν δὲ φίλων
παρεόντων θῆκέ μιν ζαλωτὸν ὁμόφρονος εὐνᾶς·

Ἀντ. α'.

καὶ ἐγὼ νέκταρ χυτόν, Μοισᾶν δόσιν, ἀθλοφόροις
ἀνδράσιν πέμπων, γλυκὺν καρπὸν φρενός,
ἱλάσκομαι,
Οὐλυμπίᾳ Πυθοῖ τε νικώντεσσιν. ὁ δ' ὄλβιος, ὃν
φᾶμαι κατέχοντ' ἀγαθαί.
ἄλλοτε δ' ἄλλον ἐποπτεύει Χάρις ζωθάλμιος ἀδ-
μελεῖ
θαμὰ μὲν φόρμιγγι παμφώνοισί τ' ἐν ἔντεσιν αὐλῶν.

Ἐπ. α'.

καί νυν ὑπ' ἀμφοτέρων σὺν Διαγόρᾳ κατέβαν τὰν
ποντίαν
ὑμνέων, παῖδ' Ἀφροδίτας Ἀελίοιό τε νύμφαν,
Ῥόδον,
εὐθυμάχαν ὄφρα πελώριον ἄνδρα παρ' Ἀλφειῷ
στεφανωσάμενον
αἰνέσω πυγμᾶς ἄποινα
καὶ παρὰ Κασταλίᾳ, πατέρα τε Δαμάγητον ἀδόντα
Δίκᾳ,

v. 8. φρενός γ' — v. 11. ἀδυμελεῖ θ' — v. 12. ἅμα μὲν — v. 14. παῖδ' Ἀφροδίτας Ἀελίοιό τε, νύμφαν Ῥόδον,

---

v. 8. [φρενός γ' interpolatio est. Fulcrum inutile ignorant libri et h. l. et v. 21. 46. 59. SCH.]

v. 12. [Quum τε particula post voc. παμφώνοισι respondeat particulae μέν, θ' illud post voc. ἀδυμελεῖ non habebat quo referretur. Boeckhius ex aliquot libris θαμά correxit, quod apud Pindarum idem quod ἅμα sonare his exemplis confirmavit: Ol. VIII, 45. III, 22. Pyth. III, 66. Nem. V, 11. VII, 78. SCH.]

v. 14. [παῖδ' Ἀφροδίτας, Ἀελίοιό τε νύμφαν Ῥόδον interpungit Boeckhius in edit. min. Vide Commentar. SCH.]

v. 19. [ἐμβόλω genitivus in dialectum Pindari peccabat. Πέλας cum tertio casu est Nem. XI, 4. SCH.]

v. 24. [φρασίν Boeckhius restituit et h. l. et reliquis, quod interdum fide librorum factum, h. l. et Pyth. III, 59. ex analogia et testimonio Eustathii Il. A. p. 24, 36: Τὸ φρασὶ Δωρικῶς παρὰ Πινδάρῳ. SCH.]

v. 25. [ἀναρίθματοι unus alterque codex. SCH.]

Ἀσίας εὐρυχόρου τρίπολιν νᾶσον πέλας
ἐμβόλῳ ναίοντας Ἀργείᾳ σὺν αἰχμᾷ.

Στρ. β'.

ἐθελήσω τοῖσιν ἐξ ἀρχᾶς ἀπὸ Τλαπολέμου
ξυνὸν ἀγγέλλων διορθῶσαι λόγον,
Ἡρακλέος
εὐρυσθενεῖ γέννᾳ. τὸ μὲν γὰρ πατρόθεν ἐκ Διὸς εὔ-
χονται· τὸ δ' Ἀμυντορίδαι
ματρόθεν Ἀστυδαμείας. ἀμφὶ δ' ἀνθρώπων φρασὶν
ἀμπλακίαι
ἀναρίθμητοι κρέμανται· τοῦτο δ' ἀμάχανον εὑ-
ρεῖν,

Ἀντ. β'.

ὅ τι νῦν ἐν καὶ τελευτᾷ φέρτατον ἀνδρὶ τυχεῖν.
καὶ γὰρ Ἀλκμήνας κασίγνητον νόθον
σκάπτῳ θένων
σκληρᾶς ἐλαίας ἔκταν' ἐν Τίρυνθι Λικύμνιον ἐλθόντ'
ἐκ θαλάμων Μιδέας
τᾶσδέ ποτε χθονὸς οἰκιστὴρ χολωθείς. αἱ δὲ φρενῶν
ταραχαὶ
παρέπλαγξαν καὶ σοφόν. μαντεύσατο δ' ἐς θεὸν
ἐλθών.

v. 19. ἐμβόλω — v. 24. φρεσὶν — v. 25. ἀναρίθματοι — v. 26. καὶ ἐν

v. 26. [ἐν καί Boeckhius ex libris plurimis, ut Pindarus, cuius multa est in collocatione verborum audacia, haud raro in καί particula hyperbaton admittit. Vide praeter Boeckhium ad Ol. VI, 53. maxime Eustathii Prooem. p. 5. et M. Hauptii Observatt. Critt. p. 58 seqq. Cui viro docto καί h. l. etiam videtur esse et ad proximum utrobique vocabulum pertinere. Satis habuisse Pindarum hoc καί ponere, quum plena oratio haec foret: nunc et etiam in fine. Quae non satisfecerunt Hermanno, qui in censura Hauptiani libelli Iahnii Annall. Nov. 1841. T. 33, 3. p. 256. ὅ τι νῦν, εἰ κἀν τελευτᾷ φ. ἀ. τ. coniectat, h. e. illud difficile est invenire, num, quod nunc, idem in fine experiri optimum sit. Vix hoc excogitasset Hermannus, si meminisset Boeckhianam scripturam firmari auctoritate Alexandrinorum grammaticorum, quorum copiis usus Eustathius l. c. ἐν καὶ τελευτᾷ in exemplis traiectae particulae numerat. SCH.]

v. 29. [ἔκτανεν Τίρυνθι Bergkius. SCH.]

Ἐπ. β'.

τῷ μὲν ὁ Χρυσοκόμας εὐώδεος ἐξ ἀδύτου ναῶν πλόον
εἶπε Λερναίας ἀπ' ἀκτᾶς εὐθὺν ἐς ἀμφιθάλασσον νομόν,
ἔνθα ποτὲ βρέχε θεῶν βασιλεὺς ὁ μέγας χρυσέαις νιφάδεσσι πόλιν,
ἀνίχ' Ἀφαίστου τέχναισιν
χαλκελάτῳ πελέκει πατέρος Ἀθαναία κορυφὰν κατ' ἄκραν
ἀνορούσαισ' ἀλάλαξεν ὑπερμάκει βοᾷ·
Οὐρανὸς δ' ἔφριξέ νιν καὶ Γαῖα μάτηρ.

Στρ. γ'.

τότε καὶ φαυσίμβροτος δαίμων Ὑπεριονίδας
μέλλον ἔντειλεν φυλάξασθαι χρέος παισὶν φίλοις,
ὡς ἂν θεᾷ πρῶτοι κτίσαιεν βωμὸν ἐναργέα, καὶ σεμνὰν θυσίαν θέμενοι
πατρί τε θυμὸν ἰάναιεν κόρᾳ τ' ἐγχειβρόμῳ. ἐν δ' ἀρετὰν
ἔβαλεν καὶ χάρματ' ἀνθρώποισι Προμαθέος αἰδῶς·

Ἀντ. γ'.

ἐπὶ μὰν βαίνει τι καὶ λάθας ἀτέκμαρτα νέφος,

v. 33. ἀκτᾶς στέλλεν ἐς — v. 34. χρυσαῖς — v. 39. φαυσίβροτος —

---

v. 33. [ἐπ' ἀκτᾶς στέλλεν ἐς pessima erat criticorum Byzantinorum hariolatio, qui vel στέλλεν, quae non est Pindarica forma, vel στέλλε, quod est insubidum propter hiatum, vel στέλλον, quod pariter ferri nequit, importarunt. Scholia vetera: Εὐθὺν ἐς ἀμφιθάλασσον] οἱ μὲν ἀντὶ τοῦ εὐθῦναι, οἱ δὲ ἀντὶ τοῦ εὐθέως. Hinc coll. Ol. VI, 103. addicentibus libris vetustioribus verum reddidit Boeckhius cum Hermanno. SCH.]

v. 34. [Cur ποτὲ βρέχε, non ποτ' ἔβρεχε scriptum sit, quaerit Boeckhius de Crisi §. 21. p. 55 seq. SCH.]

v. 39. [φαυσίμβροτος Boeckhius cum libris plurimis, ut est apud Pindarum ὀπιθόμβροτος, πλειστόμβροτος, ἀλεξίμβροτος, δαμασίμβροτος, ἄμβροτος, ἐναρίμβροτος. SCH.]

v. 42. [ὡς τᾷ θεῷ vel ὅπως θεῷ Kayserus p. 17., quum Pal. C. habeat θεῷ cum Scholiasta, qui ἄν non videatur repperisse in exemplari suo. SCH.]

καὶ παρέλκει πραγμάτων ὀρθὰν ὁδὸν
ἔξω φρενῶν.
καὶ τοὶ γὰρ αἰθοίσας ἔχοντες σπέρμ' ἀνέβαν φλογὸς
οὔ· τεῦξαν δ' ἀπύροις ἱεροῖς
ἄλσος ἐν ἀκροπόλει. κείνοις ὁ μὲν ξανθὰν ἀγαγὼν
νεφέλαν
πολὺν ὗσε χρυσόν· αὐτὰ δέ σφισιν ὤπασε τέχναν

Ἐπ. γ'.

πᾶσαν ἐπιχθονίων Γλαυκῶπις ἀριστοπόνοις χερσὶ
κρατεῖν.
ἔργα δὲ ζωοῖσιν ἐρπόντεσσί θ' ὁμοῖα κέλευθοι
φέρον.
ἦν δὲ κλέος βαθύ. δαέντι δὲ καὶ σοφία μείζων
ἄδολος τελέθει.
φαντὶ δ' ἀνθρώπων παλαιαὶ
ῥῆσιες οὔπω, ὅτε χθόνα δατέοντο Ζεύς τε καὶ
ἀθάνατοι,
φανερὰν ἐν πελάγει Ῥόδον ἔμμεν ποντίῳ,
ἁλμυροῖς δ' ἐν βένθεσιν νᾶσον κεκρύφθαι.

Στρ. δ'.

ἀπεόντος δ' οὔτις ἔνδειξεν λάχος Ἀελίου·
καί ῥά μιν χώρας ἀκλάρωτον λίπον,
ἁγνὸν θεόν.

v. 46. ὁδόν γ' — v. 48. καί τοι γὰρ αἰθούσας — v. 49. κείνοισι μὲν

v. 48. [καὶ τοὶ γὰρ de sententia Pauwii cum aliquot codicibus Boeckhius, quum καίτοι in probatione sententiae antea dictae locum non habeat. Ibidem Bergkius αἰθαέσσας vel αἰθάσσας scripsit contra libros omnes et Scholia, quae αἰθούσας offerunt a Boeckhio correctum. Quod Bergkius αἰθομένας dici debuisse affirmat, miror. SCH.]

v. 49. [Post v. νεφέλαν glossa Ζεύς occupavit optimos codices, idque in libro suo habuit scriptor anonymus in Crameri Ann. Oxx. III. p. 172, 3: Τοῖς Ῥοδίοις ὁ Ζεύς, ὥς φησι Πίνδαρος, ξανθὰν ἀγαγὼν νεφέλαν πολὺν ὗσε χρυσόν. Sed poetae opem tulit Mingarellus, qui κείνοις (sic quidam libri) ὁ μέν optime restituit, quum pronomen prorsus necessarium sit. Idque Crameri incertus videtur expressisse. Mira molitur Kayserus p. 17 seq. SCH.]

v. 59. [Olim prave λίπονθ' lectum. SCH.]

μνασθέντι δὲ Ζεὺς ἄμπαλον μέλλεν θέμεν. ἀλλά μιν
οὐκ εἴασεν· ἐπεὶ πολιᾶς
εἶπέ τιν' αὐτὸς ὁρᾶν ἔνδον θαλάσσας αὐξομέναν
πεδόθεν
πολύβοσκον γαῖαν ἀνθρώποισι καὶ εὔφρονα μή-
λοις.

Ἀντ. δ'.

ἐκέλευσεν δ' αὐτίκα χρυσάμπυκα μὲν Λάχεσιν
χεῖρας ἀντεῖναι, θεῶν δ' ὅρκον μέγαν
μὴ παρφάμεν,
ἀλλὰ Κρόνου σὺν παιδὶ νεῦσαι, φαεννὸν ἐς αἰθέρα
μιν πεμφθεῖσαν ἐᾷ κεφαλᾷ
ἐξοπίσω γέρας ἔσσεσθαι. τελεύτασαν δὲ λόγων
κορυφαὶ
ἐν ἀληθείᾳ πετοῖσαι. βλάστε μὲν ἐξ ἁλὸς ὑγρᾶς

Ἐπ. δ'.

νᾶσος, ἔχει τέ μιν ὀξειᾶν ὁ γενέθλιος ἀκτίνων πατήρ,
πῦρ πνεόντων ἀρχὸς ἵππων· ἔνθα Ῥόδῳ ποτὲ
μιχθεὶς τέκεν
ἑπτὰ σοφώτατα νοήματ' ἐπὶ προτέρων ἀνδρῶν
παραδεξαμένους
παῖδας, ὧν εἷς μὲν Κάμειρον
πρεσβύτατόν τε Ἰάλυσον ἔτεκεν Λίνδον τ'. ἀπά-
τερθε δ' ἔχον,

v. 63. μάλοις — v. 67. φαενὸν

---

v. 61. [Librorum ἄμπαλον veteres magistri ἀνακλήρωσιν, ἀναμερισμόν interpretantur. Id barbarum visum Boeckhio. Nam ἀνάπαλος fore adiectivum, substantivum ἀναπαλμός. Igitur quae perperam coaluerint resolvit. Ἄμ (h. e. ἄν, ἀνά) pertinet Boeckhio ad verbum θεῖναι. Tamen cum Kaysero p. 18. restitui scripturam pristinam. SCH.]

v. 67. [Ex libris repositum φαεννόν pronuntiantibus bisyllabum est. SCH.]

v. 73. [Rectius scribitur Κάμιρον e canone apud Etym. M. p. 488, 9. coll. Eustath. Hom. Il. p. 315, 23. et Spitzner. in Iliad. B, 656. SCH.]

v. 80. [κνισάεσσα Bergkius. Vide ad Isthm. III, 80. SCH.]

v. 86. [Αἴγινα Πέλλανά τε libri interpolati, meliores Πελλάνα τ' Αἰγινά τε, quod immutarunt magistelli Byzantini, ne ultima in v. Πελλάνα brevis, in Αἴγινα longa esset. Sed Πέλ-

διὰ γαῖαν τρίχα δασσάμενοι πατρωΐαν,
ἀστέων μοῖραν, κέκληνται δέ σφιν ἕδραι.

Στρ. ε'.

τόθι λύτρον συμφορᾶς οἰκτρᾶς γλυκὺ Τλαπολέμῳ
ἵσταται Τιρυνθίων ἀρχαγέτᾳ,
ὥσπερ θεῷ,
μήλων τε κνισσάεσσα πομπὰ καὶ κρίσις ἀμφ' ἀέθλοις. τῶν ἄνθεσι Διαγόρας
ἐστεφανώσατο δίς, κλεινᾷ τ' ἐν Ἰσθμῷ τετράκις εὐτυχέων,
Νεμέᾳ τ' ἄλλαν ἐπ' ἄλλᾳ, καὶ πραναᾶις ἐν Ἀθάναις.

Ἀντ. ε'.

ὅ τ' ἐν Ἄργει χαλκὸς ἔγνω μιν, τά τ' ἐν Ἀρκαδίᾳ
ἔργα καὶ Θήβαις, ἀγῶνές τ' ἔννομοι
Βοιώτιοι,
Πέλλανά τ'· Αἰγίνᾳ τε νικῶνθ' ἑξάκις· ἐν Μεγάροισίν τ' οὐχ ἕτερον λιθίνα
ψᾶφος ἔχει λόγον. ἀλλ', ὦ Ζεῦ πάτερ, νώτοισιν Ἀταβυρίου
μελέων, τίμα μὲν ὕμνου τεθμὸν Ὀλυμπιονίκαν,

Ἐπ. ε'.

ἄνδρα τε πὺξ ἀρετὰν εὑρόντα, δίδοι τέ οἱ αἰδοίαν χάριν

v. 75 seq. *δασσάμενοι, πατρωΐαν ἀστέων μοῖραν·* — v. 80. *μάλων* — v. 86. *Αἴγινα Πελλάνα τε* — v. 88. *τεθμόν, Ὀλυμπιονίκαν*

λανα (– – ⏑) Pindarus dicit, ut Ol. XIII, 105. Unde conformavit Boeckhius, quem vide de Crisi §. 28. p. 76 seq. Supple *Αἰγίνᾳ τε νικῶνθ' ἑξάκις ἔγνον οἱ ἀγῶνες*, ut ex praegressis *ἀγῶνές τ' ἔννομοι Βοιώτιοι* nonnisi *οἱ ἀγῶνες* repetantur. In similitudinem Boeckhius excitavit Ol. XIII, 36 seqq. IX, 94. 102 seqq. et ex hoc ipso carmine v. 80 seqq. Cur poeta structuram variaverit, rationem reddit Boeckhius hanc, quod, si *Αἴγινα Πέλλανά τε νικῶνθ'* dixisset, ita locutus fuisset, quasi computatis Aegineticis et Pellenensibus sex fuissent Diagorae victoriae. Non reputavit Kayserus, qui p. 19. *Αἰγίνᾳ τε νικᾶν ἑξάκις ἐν Μεγ. κτλ.* coniectat, h. e. *λιθίνα ψᾶφος λέγει ἐν Αἰγίνᾳ τε καὶ ἐν Μεγάροισι νικᾶν ἑξάκις.* SCH.]

καὶ ποτ' ἀστῶν καὶ ποτὶ ξείνων. ἐπεὶ ὕβριος ἐχθρὰν ὁδὸν
εὐθυπορεῖ, σάφα δαεὶς ἅ τε οἱ πατέρων ὀρθαὶ φρένες ἐξ ἀγαθῶν
ἔχραον. μὴ κρύπτε κοινὸν
σπέρμ' ἀπὸ Καλλιάνακτος· Ἐρατιδᾶν τοι σὺν χαρίτεσσιν ἔχει
θαλίας καὶ πόλις· ἐν δὲ μιᾷ μοίρᾳ χρόνου
ἄλλοτ' ἀλλοῖαι διαιθύσσοισιν αὖραι.

---

v. 93. Καλλιάνακτος, Ἐρατιδᾶν τοι σὺν χαρίτεσσιν. ἔχει — v. 95. διαιθύσσουσιν

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙ Η'.

ΑΛΚΙΜΕΔΟΝΤΙ ΑΙΓΙΝΗΤΗι

ΠΑΙΔΙ ΠΑΛΑΙΣΤΗι.

Strophae.

⏑ – – ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑ ⏑ ⏒
– ⏑ ⏑ – – ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑
⏑ ⏑ – – ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑
⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑ ⏑ ⏒
5 ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏒
⏑ ⏑ ⏑ – – ⏑ ⏑ ⏒
⏑ ⏑ – – ⏑ ⏑ ⏒

Epodi.

– ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑ ⏑ ⏒
⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏒
⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏒
⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑
5 ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑ – – ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑
⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏒
⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏒
⏑ ⏑ – – ⏑ ⏑ ⏒

Στρ. α'.

Μᾶτερ ὦ χρυσοστεφάνων ἀέθλων Οὐλυμπία,
δέσποιν' ἀλαθείας· ἵνα μάντιες ἄνδρες
ἐμπύροις τεκμαιρόμενοι παραπειρῶνται Διὸς ἀργι-
κεραύνου,
εἴ τιν' ἔχει λόγον ἀνθρώπων πέρι
μαιομένων μεγάλαν
ἀρετὰν θυμῷ λαβεῖν,
τῶν δὲ μόχθων ἀμπνοάν·

Ol. VIII. v. 7. [τῶνδε *μόχθων* Bergkius. SCH.]

Ἀντ. α'.

ἄνεται δὲ πρὸς χάριν εὐσεβίας ἀνδρῶν λιταῖς.
ἀλλ' ὦ Πίσας εὔδενδρον ἐπ' Ἀλφεῷ ἄλσος,
τόνδε κῶμον καὶ στεφαναφορίαν δέξαι. μέγα τοι κλέος αἰεί,
ὥτινι σὸν γέρας ἕσπητ' ἀγλαόν·
ἄλλα δ' ἐπ' ἄλλον ἔβαν
ἀγαθῶν, πολλαὶ δ' ὁδοὶ
σὺν θεοῖς εὐπραγίας.

Τιμόσθενες, ὕμμε δ' ἐκλάρωσεν πότμος Ἐπ. α'.
Ζηνὶ γενεθλίῳ· ὃς σὲ μὲν Νεμέᾳ πρόφατον,
Ἀλκιμέδοντα δὲ πὰρ Κρόνου λόφῳ
θῆκεν Ὀλυμπιονίκαν.
ἦν δ' ἐσορᾶν καλός, ἔργῳ τ' οὐ κατὰ εἶδος ἐλέγχων
ἐξένεπε κρατέων πάλᾳ δολιχήρετμον Αἴγιναν πάτραν·
ἔνθα Σώτειρα Διὸς ξενίου
πάρεδρος ἀσκεῖται Θέμις

v. 8. ἄννεται et εὐσεβέων — v. 14. εὐπραξίας. — v. 15. δὲ κλάρωσεν — v. 16. ὃν μὲν ἐν N.

v. 8. [Libri non correcti cum Scholiis veteribus praebent quod Boeckhius scripsit, nisi quod vel εὐσεβείας vel εὐσεβέων. Primus Asclepiades grammaticus λιταί de divinatione reponebat, ut schema Pindaricum evaderet. Non male. Recentiores autem Graeculi mire vitiaverunt ita: πληρέονται πρὸς χάριν εὐσεβέων δ' ἀνδρῶν λιταί. Quae quibus debeantur, aperit glossa codicis Mosc. B: Οὐ χρὴ ἄνεται γράφειν, οὐδὲ εὐσεβείας, ἀλλὰ πληρέονται καὶ εὐσεβέων καὶ λιταί. Οὕτω γὰρ ἔχει πρός τε τὴν σύνταξιν καὶ τὸ μέτρον ὀρθῶς. οὐ μόνον δὲ ταῦτα, ἀλλὰ καὶ πολλὰ ἕτερα ἐκαινοτομήθη τῷ σοφωτάτῳ Μοσχοπούλῳ κἀμοί (Demetrio Triclinio), ὡς ἐξετάζων εὑρήσεις, ἀνοικείως ἔχοντα πρὸς τὸ μέτρον. Confer Boeckhium de Crisi §. 25. p. 62. Is ἄνεται ex optimis libris simplici ν scripsit, quum primam passim habeat natura longam, ut Il. K, 251. Odyss. B, 58. Correptae exemplum attulit Hermannus Il. Σ, 473., sed aoristum esse censet ἄνοιτο, in quo prima necessario correpta. Aliter Buttmannus Gr. ampl. II. p. 115., ubi Lobeckius correptae primae in forma ἄνεται exempla ex Nicandro et Oppiani Halieuticis apposuit. Si igitur Hermannus recte iudicavit de loco Homerico, is ipse recentiores poetas seduxisse videtur. SCH.]

v. 10. [τοι Heynius ex libris. Legebatur τι. SCH.]

v. 11. [ἕσπετ' Bergkius. SCH.]

Στρ. β'.

ἔξοχ' ἀνθρώπων. ὅ τι γὰρ πολὺ καὶ πολλᾷ δέπει,
ὀρθᾷ διακρίνειν φρενὶ μὴ παρὰ καιρόν,
δυσπαλές, τεθμὸς δέ τις ἀθανάτων καὶ τάνδ' ἁλιερκέα χώραν
παντοδαποῖσιν ὑπέστασε ξένοις
κίονα δαιμονίαν·
ὁ δ' ἐπαντέλλων χρόνος
τοῦτο πράσσων μὴ κάμοι·

Ἀντ. β'.

Δωριεῖ λαῷ ταμιευομέναν ἐξ Αἰακοῦ·
τὸν παῖς ὁ Λατοῦς εὐρυμέδων τε Ποσειδᾶν,
Ἰλίῳ μέλλοντες ἐπὶ στέφανον τεῦξαι, καλέσαντο συνεργὸν
τείχεος, ἦν ὅτι νιν πεπρωμένον
ὀρνυμένων πολέμων
πολιπόρθοις ἐν μάχαις
λάβρον ἀμπνεῦσαι καπνόν.

Ἐπ. β'.

γλαυκοὶ δὲ δράκοντες, ἐπεὶ κτίσθη νέον,
πύργον ἐξαλλόμενοι τρεῖς, οἱ δύο μὲν κάπετον,

v. 14. [εὐπραγίας libri boni; εὐπραξίας Schmidius ex deterioribus asciverat, metro prave sollicitus. SCH.]

v. 16. Praefero ὃς σὲ μὲν Νεμέᾳ πρόφατον, ob sensum. Nam quod Boeckhius posuit: ὅς σ' ἐν μὲν N., id vero postulat duo membra ad pronomen σέ referenda, sic: qui te in Nemea quidem conspicuum fecit, alio autem loco aliter tractavit; quod fieri non potest. Metrum hic etiam brevem syllabam patitur; cf. statim v. 20. Vid. Boeckh. de Metr. lib. II. c. IV. lib. III. c. XVI. [Vulgata erat ὃν μὲν ἐν N., paucorum librorum et deteriorum scriptura. Optimi aut ὃς σὲ μέν aut omisso relativo σὲ μέν. A Dissenii iudicio ne ipse quidem Boeckhius abhorrebat Explicatt. p. 180. Obtemperavi. Mire Kayserus p. 20. Ζηνὶ γενεθλίῳ· ἔκφαντον (ἐκφαντὸν volebat) σὲ μὲν ἐν Νεμέᾳ, quum πρόφατον, pro quo libri boni et Scholia πρόφαντον, ex fine Ol. I. illatum videatur. Illa hariolatio vel ob turpissimum asyndeton censuram meretur. Quanquam de forma πρόφατον iusta dubitatio est. Heynius ex φάω, h. e. φαίνω, ortum censebat. An προφανῆ scripsit poeta? SCH.]

v. 32. [τεύξειν importarunt grammatici Byzantini, qui infinitivum aoristi cum verbo μέλλειν sociari aegre ferrent. Vide Boeckhium de Crisi §. 26. p. 68. SCH.]

αὖθι δ' ἀτυζομένω ψυχὰς βάλον·
εἷς δ' ἐσόρουσε βοάσαις.
ἔννεπε δ' ἀντίον ὁρμαίνων τέρας εὐθὺς Ἀπόλλων·
Πέργαμος ἀμφὶ τεαῖς, ἥρως, χερὸς ἐργασίαις ἁλίσκεται·
ὡς ἐμοὶ φάσμα λέγει Κρονίδα
πεμφθὲν βαρυγδούπου Διός·

Στρ. γ'.

οὐκ ἄτερ παίδων σέθεν, ἀλλ' ἅμα πρώτοις ἄρξεται
καὶ τετράτοις. ὣς ἄρα θεὸς σάφα εἶπαις
Ξάνθον ἤπειγεν καὶ Ἀμαζόνας εὐίππους καὶ ἐς Ἴστρον ἐλαύνων.
Ὀρσοτρίαινα δ' ἐπ' Ἰσθμῷ ποντίᾳ
ἅρμα θοὸν τανύεν,
ἀποπέμπων Αἰακὸν
δεῦρ' ἀν' ἵπποις χρυσέαις,

Ἀντ. γ'.

καὶ Κορίνθου δειράδ', ἐποψόμενος δαῖτα κλυτάν.
τερπνὸν δ' ἐν ἀνθρώποις ἴσον ἔσσεται οὐδέν.
εἰ δ' ἐγὼ Μελησίᾳ ἐξ ἀγενείων κῦδος ἀνέδραμον ὕμνῳ,

v. 39. πνοὰς βάλον· — v. 46. ἄρα — v. 48. ἐπ' Ἰσθμὸν ποντίαν — v. 54. Μειλησίᾳ

---

v. 39. [ἀτυζομένω optimi: pluralem ob verba κάπετον et βάλον maluerunt grammatici. Statim ψυχάς ex librorum non interpolatorum consensu Boeckhius, quod a metricis mutatum erat in πνοάς. Confer Nem. I, 46. coll. Boeckh. de Crisi §. 34. p. 101. SCH.]

v. 46. [Ante Boeckhium ἄρα. Qui quod ἆρα reposuit, i communis doctorum opinio fuit a poetis metri causa interdum pr ἄρα dictum esse. Impugnavit eam opinionem Hermannus Prae Soph. O. C. p. XV seqq., sed ut multa exempla refractaria i ipsius partes concedere vetent. Veluti Sophoclea quaedam Ellend tius Lex. I. p. 217. vel interrogationem vel exclamationem respue disputat. Addo versum Cratini apud Meinekium Com. Grr. IV. p. 876: Ἦν ἄρ' ἀληθὴς ὁ λόγος, ὡς δὶς παῖς γέρων. SCH.

v. 48. [ἐπ' Ἰσθμῷ ποντίᾳ libri non correcti cum Scholii Mutarunt grammatici, qui v. 52. δειράδ' pro accusativo habu runt, quem dativum esse eliso iota docuit Boeckhius. Cuius elisi nis exempla apud poetas scenicos non iniuria in suspicionem ad

μὴ βαλέτω με λίθῳ τραχεῖ φθόνος·
καὶ Νεμέᾳ γὰρ ὁμῶς
ἐρέω ταύταν χάριν,
τὰν δ' ἔπειτ' ἀνδρῶν μάχαν

Ἐπ. γ'.

ἐκ παγκρατίου. τὸ διδάξασθαι δέ τοι
εἰδότι ῥᾴτερον· ἄγνωμον δὲ τὸ μὴ προμαθεῖν·
κουφότεραι γὰρ ἀπειράτων φρένες.
κεῖνα δὲ κεῖνος ἂν εἴποι
ἔργα περαίτερον ἄλλων, τίς τρόπος ἄνδρα προβάσει
ἐξ ἱερῶν ἀέθλων μέλλοντα ποθεινοτάταν δόξαν
φέρειν.
νῦν μὲν αὐτῷ γέρας Ἀλκιμέδων
νίκαν τριακοστὰν ἑλών·

Στρ. δ'.

ὃς τύχᾳ μὲν δαίμονος, ἀνορέας δ' οὐκ ἀμπλακὼν
ἐν τέτρασιν παίδων ἀπεθήκατο γυίοις
νόστον ἔχθιστον καὶ ἀτιμοτέραν γλῶσσαν καὶ ἐπί-
κρυφον οἶμον,
πατρὶ δὲ πατρὸς ἐνέπνευσεν μένος
γήραος ἀντίπαλον.
Ἅΐδα τοι λάθεται
ἄρμενα πράξαις ἀνήρ.

v. 59. ἐν παγκρατίῳ. — v. 60. ῥαίτερον. — v. 62. δ' ἐκεῖνος

duxerunt quum alii tum Lobeckius Soph. Aiac. 802. p. 350 seqq. Antiquioribus poetis nemo eam libertatem eripiet, maxime iis locis, quibus vel ex praepositione vel ex aliis dativis omnis dubitatio de casu tollitur. SCH.]

v. 54. [*Μειλησίᾳ* metrici syllabae ancipitis usum ignorantes. SCH.]

v. 58. [*μάχαν* Boeckhius pro *κατὰ μάχαν* accipit, Dissenio *μάχᾳ* melius visum. Cum Boeckhio Scholiasta: *ἦν μετὰ ταῦτα εἰς τὴν τῶν ἀνδρῶν μάχην ἐκ τοῦ παγκρατίου ἔσχεν.* Sed quis toleret *τὰν* articulum a voce *μάχαν* divulsum? Egregie Kayserus p. 21. *τὰν δ' ἔπειτ' ἀνδρῶν μέτα.* Accedit quod *μάχα* de certamine gymnico inusitatum Pindaro. Statim *ἐκ παγκρατίου* ex optimis libris Scholiisque veteribus reductum. SCH.]

v. 60. [*ῥαΐτερον* ante Boeckhium. Sed ubi *ᾱ* natura longum, *ι* subscribitur, ut *Λάϊος* fit *Λᾱος*; ubi breve, adscribitur, ut *δεδαϊγμένοι* Pyth. VIII, 91. Cfr. ad Nem. III, 76. SCH.]

Ἀντ. δ'

ἀλλ' ἐμὲ χρὴ μναμοσύναν ἀνεγείροντα φράσαι
χειρῶν ἄωτον Βλεψιάδαις ἐπίνικον,
ἕκτος οἷς ἤδη στέφανος περίκειται φυλλοφόρων ἀπ
ἀγώνων.
ἔστι δὲ καί τι θανόντεσσιν μέρος
κὰν νόμον ἐρδόμενον·
κατακρύπτει δ' οὐ κόνις
σιγγόνων κεδνὰν χάριν.

Ἑρμᾶ δὲ θυγατρὸς ἀκούσαις Ἰφίων Ἐπ. δ'
Ἀγγελίας, ἐνέποι κεν Καλλιμάχῳ λιπαρὸν
κόσμον Ὀλυμπία, ὅν σφι Ζεὺς γένει
ὤπασεν. ἐσλὰ δ' ἐπ' ἐσλοῖς
ἔργ' ἐθέλοι δάμεν, ὀξείας δὲ νόσους ἀπαλάλκοι.
εὔχομαι ἀμφὶ καλῶν μοίρᾳ Νέμεσιν διχόβουλον μὴ
θέμεν·
ἀλλ' ἀπήμαντον ἄγων βίοτον
αὐτούς τ' ἀέξοι καὶ πόλιν.

v. 78. καννόμον — v. 83 seq. ὅν σφιν ὤπασεν Ζεὺς γένει. — v. 85. ἔργα θέλοι

v. 78. [κὰν νόμον Boeckhius divisim scripsit, ut Ol. VII, 61 ἂμ πάλον. Ibidem ἑρδομένων Hermannus ex codice Lipsiensi Reliqui cum Scholiis veteribus ἐρδόμενον vel ἐρδόμενον. SCH.]

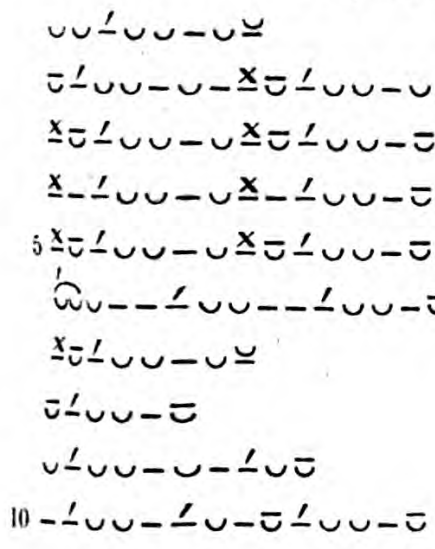
v. 83 seq. [ὅν σφιν ὤπασεν Ζεὺς γένει libri a grammatici contaminati, ad evitandam mensuram ancipitem. Correctum e bonis libris vindicavit Boeckhius de Crisi §. 34. p. 100 seq. SCH.

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙ Θ'.

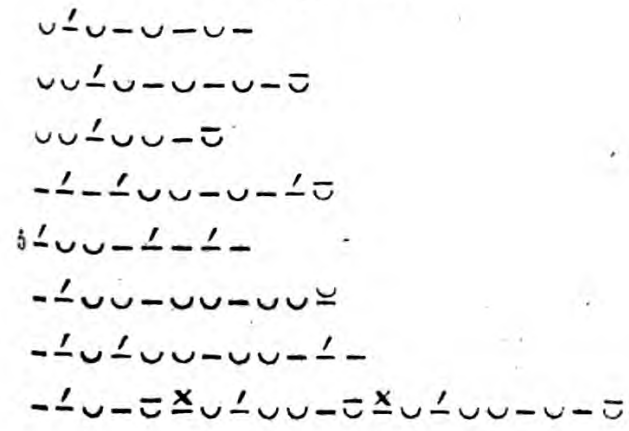
ΕΦΑΡΜΟΣΤΩι ΟΠΟΥΝΤΙΩι

ΠΑΛΑΙΣΤΗι.

Strophae.

Epodi.

Τὸ μὲν Ἀρχιλόχου μέλος Στρ. α'.
φωνᾶεν Ὀλυμπίᾳ, καλλίνικος ὁ τριπλόος κεχλαδώς,
ἄρκεσε Κρόνιον παρ' ὄχθον ἀγεμονεῦσαι
κωμάζοντι φίλοις Ἐφαρμόστῳ σὺν ἑταίροις·
ἀλλὰ νῦν ἑκαταβόλων Μοισᾶν ἀπὸ τόξων
Δία τε φοινικοστερόπαν σεμνόν τ' ἐπίνειμαι
ἀκρωτήριον Ἄλιδος
τοιοῖσδε βέλεσσιν,
τὸ δή ποτε Λυδὸς ἥρως Πέλοψ
ἐξάρατο κάλλιστον ἔδνον Ἱπποδαμείας·

πτερόεντα δ' ἴει γλυκὺν Ἀντ. α'.
Πυθωνάδ' οἴστόν· οὗτοι χαμαιπετέων λόγων ἐφάψεαι
ἀνδρὸς ἀμφὶ παλαίσμασιν φόρμιγγ' ἐλελίζων
κλεινᾶς ἐξ Ὀπόεντος. αἰνήσαις δὲ καὶ υἱόν·
ἦν Θέμις θυγάτηρ τέ οἱ Σώτειρα λέλογχεν
μεγαλόδοξος Εὐνομία, θάλλει δ' ἀρεταῖσιν
ἔν τε Κασταλίᾳ παρὰ
Ἀλφεοῦ τε ῥέεθρον·

v. 12. *Πυθώναδ'* — ibid. *ἐφάψῃ* — v. 14. *Ὀπόεντος*, — v. 16—18. Vulgo ita legitur: *θάλλει δ' ἀρεταῖς, ἴσον τε Κασταλίᾳ παρ' Ἀλφειοῦ τε ῥέεθρον·*

---

v. 12. [*ἐφάψεαι* ex usu poetae cum optimis libris Boeckhius SCH.]

v. 14. [„Minore interpunctione post genitivum *Ὀπόεντος* posita *αἰνήσαις* erit participium. Sed per Olympia universa libri omnes participia primi aoristi terminant in *ᾱς*." Boeckhius. Quare cum Scholiis pro optativo accepit eoque interpunctionem direxit. SCH.]

v. 16 — 18. Vulgatam Boeckhius mutavit, ne vocabula dividerentur. Et propter divisiones quidem vocabulorum duobus omnino in locis Pindarum emendavit contra libros, hic et Nem. X, 41. Cetera e libris et Scholiis restituta. Quanquam etiam hic Scholiastes non videatur habuisse *ἴσον*. Hermannus improbat huius loci emendationes, versus asynartetos nunc in Pindarum revocans, qua re Boeckhius iterum dixit in Dissert. de Crisi Pind. §. 5. p. 9 seq. [Optimi quidam libri *ἀλφεοῦ*. Scholiasta non videtur habuisse *ἴσον*. Ait enim: *βρύει δὲ καὶ αὔξεται ταῖς ἀρεταῖς τῆς νίκης ἡ Ὀπο*

ὅθεν στεφάνων ἄωτοι κλυτὰν
Λοκρῶν ἐπαείροντι ματέρ' ἀγλαόδενδρον.

ἐγὼ δέ τοι φίλαν πόλιν Ἐπ. α'.
μαλεραῖς ἐπιφλέγων ἀοιδαῖς,
καὶ ἀγάνορος ἵππου
θᾶσσον καὶ ναὸς ὑποπτέρου παντᾶ
ἀγγελίαν πέμψω ταύταν,
εἰ σύν τινι μοιριδίῳ παλάμᾳ
ἐξαίρετον Χαρίτων νέμομαι κᾶπον·
κεῖναι γὰρ ὥπασαν τὰ τέρπν'· ἀγαθοὶ δὲ καὶ σοφοὶ
κατὰ δαίμον' ἄνδρες
ἐγένοντ'. ἐπεὶ ἀντία Στρ. β'.
πῶς ἂν τριόδοντος Ἡρακλέης σκύταλον τίναξε
χερσίν,
ἀνίκ' ἀμφὶ Πύλον σταθεὶς ἤρειδε Ποσειδᾶν
ἤρειδέν τέ μιν ἀργυρέῳ τόξῳ πολεμίζων
Φοῖβος, οὐδ' Ἀΐδας ἀκινήταν ἔχε ῥάβδον,
βρότεα σώματ' ᾗ κατάγει κοίλαν πρὸς ἀγυιὰν
θνασκόντων; ἀπό μοι λόγον
τοῦτον, στόμα, ῥῖψον·
ἐπεὶ τό γε λοιδορῆσαι θεοὺς
ἐχθρὰ σοφία, καὶ τὸ κανχᾶσθαι παρὰ καιρὸν

v. 29 seq. Vulgo sic legitur: ἐγένοντο. ἐπεὶ ἔναντ'
ἂν πῶς τριόδοντος etc.

ἔν τε τῇ Κασταλίᾳ πηγῇ, ἐν Πυθοῖ, καὶ ἐν ταῖς τοῦ Ἀλφειοῦ ποταμοῦ, τουτέστιν ἐν τῇ Ὀλυμπίᾳ. Hinc conformavit Boeckhius. Ἀλφειοῦ bisyllabum est; de παρά in fine posito dixit Metr. Pind. libr. III. c. 22.; ἐν Κασταλίᾳ est i. q. παρὰ Κασταλίᾳ, ut ἐν Νεμέᾳ ad Nemeam. His non contentus Kayserus p. 24. Scholiorum auctoritate abutitur, quum haec ex iis exsculpi posse opinatur: θάλλει δ' ἀρεταῖσι Κράναν Κασταλίας παρὰ Ἀλφεοῦ τε ῥεέθρων. Confert Pyth. I, 67: Ἀμένα παρ' ὕδωρ. Sed quis unquam dixit κράναν Κασταλίας? Ceterum basis spondiaca, quae est in reliquis strophis, in Boeckhii scriptura desideratur, restituitur a Kayserο. Ahlwardtius, quem sequitur Bergkius, ἴσα τε Κασταλίᾳ, ut basis tribrachum habeat. Vide Boeckh. de Crisi §. 40. p. 117 seq. SCH.]

v. 29 seq. [Quod in textu legitur cum Hermanno dedit Boeckhius ex lemmate vet. Schol. Libri non interpolati prope accedunt: ἐγένοντο (ἐγένοντ' Pal. C) ἐπεὶ ἀντίον Πῶς ἂν τριόδοντος. Heynii lectio vitia interpolatorum librorum habet. SCH.]

μανίαισιν ὑποκρέκει. Ἀντ. β'.
μὴ νῦν λαλάγει τὰ τοιαῦτ'· ἔα πόλεμον μάχαν τε πᾶσαν
χωρὶς ἀθανάτων· φέροις δὲ Πρωτογενείας
ἄστει γλῶσσαν, ἵν' αἰολοβρόντα Διὸς αἶσα
Πύῤῥα Δευκαλίων τε Παρνασσοῦ καταβάντε
δόμον ἔθεντο πρῶτον, ἄτερ δ' εὐνᾶς ὁμόδαμον
κτησάσθαν λίθινον γόνον·
λαοὶ δ' ὀνόμασθεν.
ἔγειρ' ἐπέων σφιν οὖρον λιγύν,
αἴνει δὲ παλαιὸν μὲν οἶνον, ἄνθεα δ' ὕμνων
νεωτέρων. λέγοντι μὰν Ἐπ. β'.
χθόνα μὲν κατακλύσαι μέλαιναν
ὕδατος σθένος, ἀλλὰ
Ζηνὸς τέχναις ἀνάπωτιν ἐξαίφνας
ἄντλον ἑλεῖν. κείνων δ' ἔσσαν
χαλκάσπιδες ὑμέτεροι πρόγονοι
ἀρχᾶθεν Ἰαπετιονίδος φύτλας
κοῦροι κορᾶν καὶ φερτάτων Κρονιδᾶν, ἐγχώριοι βασιλῆες αἰεί.

πρὶν Ὀλύμπιος ἀγεμὼν Στρ. γ'.

v. 43. *Παρνασσοῦ* — v. 47. *οἶμον λιγύν.* — v. 52. *ἀνάπωσιν* — v. 56. *κορᾶν τε φερτάτων*

---

v. 43. [*Παρνασσοῦ* Boeckhius cum aliquot codicibus. Vide ad Ol. XIII, 106. Pyth. I, 39. Duplicatum sigma recentiorum consuetudinem vocat Eustathius Il. p. 1872, 50. Confer de hac similibusque vocibus diligenter disputantem Ellendtium Lex. Soph. II, p. 513. et *ὅλῳ τῷ θυλάκῳ* spargentem R. Ungerum Paradox. Theban. I, p. 404 seqq. SCH.]

v. 47. [Antiquitus variabat lectio loci. Scholia enim manifestant alios *ὅρμον*, alios *οἶμον* legisse, quod quidem libri Pindari praebent. Boeckhius, qui *οὖρον* de sententia Gedikii scripsit, *ὅρμον* ortum statuit e vetere scriptura *OPON*; vide de Crisi §. 41. p. 127. Vulgatae cum Hermanno patrocinatur Dissenius in Commentariis. SCH.]

v. 52. [*ἀνάπωτιν* ex duobus libris non optimis ductum est. Optimi cum Scholiis *ἄμπωτιν*, deteriores *ἀνάπωσιν*. SCH.]

v. 56. [Libri non interpolati praebuerunt *καὶ φερτάτων*, quo loco antea varie detorto succursum est. Paulo post *θύγατρ'* iidem libri: *τὰν παῖδ'* interpolati, qui iidem *Ὀποῦντος*. SCH.]

θύγατρ' ἀπὸ γᾶς Ἐπειῶν Ὀπόεντος ἀναρπάσαις
ἔκαλος
μίχθη Μαιναλίαισιν ἐν δειραῖς καὶ ἔνεικεν
Λοκρῷ, μὴ καθέλοι μιν αἰὼν πότμον ἐφάψαις
ὀρφανὸν γενεᾶς. ἔχεν δὲ σπέρμα μέγιστον
ἄλοχος, εὐφράνθη τε ἰδὼν ἥρως θετὸν υἱόν,
μάτρωος δ' ἐκάλεσσέ μιν
ἰσώνυμον ἔμμεν,
ὑπέρφατον ἄνδρα μορφᾷ τε καὶ
ἔργοισι. πόλιν δ' ὤπασεν λαόν τε διαιτᾶν.

ἀφίκοντο δέ οἱ ξένοι ἀντ. γ'.
ἔκ τ' Ἄργεος ἔκ τε Θηβᾶν, οἱ δ' Ἀρκάδες, οἱ δὲ καὶ Πισᾶται·
υἱὸν δ' Ἄκτορος ἐξόχως τίμασεν ἐποίκων
Αἰγίνας τε Μενοίτιον· τοῦ παῖς ἅμ' Ἀτρείδαις
Τεύθραντος πεδίον μολὼν ἔστα σὺν Ἀχιλλεῖ
μόνος, ὅτ' ἀλκᾶντας Δαναοὺς τρέψαις ἁλίαισιν
πρύμναις Τήλεφος ἔμβαλεν·
ὥστ' ἔμφρονι δεῖξαι
μαθεῖν Πατρόκλου βιατὰν νόον.
ἐξ οὗ Θέτιός γ' οὐλίῳ γόνος νιν ἐν Ἄρει

v. 58. τὰν παῖδ' ἀπὸ et Ὀποῦντος — v. 61. ἔχε — v. 66. λεών τε — v. 68. Θηβᾶν, ἰδ' Ἀρκάδες — v. 69. νἷα — v. 71. Τεύθρανος — v. 75. νόον γ'. — v. 76. Θέτιος γόνος οὐλίῳ μιν ἐν Ἄρει·

v. 66. [Vulgata formam habebat Atticam. Restituit λαόν Boeckhius et h. l. et Pyth. VIII, 56. SCH.]

v. 68. [οἱ δ' Ἀρκάδες cum Hermanno Boeckhius ex Scholiis veteribus librisque optimis. Pessima vulgata etiam grammatica ratione convincitur. SCH.]

v. 69. [Codicum bonorum est νἱὸν δ', imperitorum metricorum solertia importavit νἷα δ'. Pindarus νἱός habet et quae inde veniunt formae, nisi quod metri gratia Nem. VI, 23. νἱέων, Isthm. VII, 25. νἱέες νἱέων τε sibi indulsit. SCH.]

v. 71. [Τεύθρανος Schmidius barbare contra libros omnes. SCH.]

v. 75. [νόον γ' metrici inculcarunt. Fulcrum iubentibus libris sustulit Boeckhius. Versu sequente librorum Scholiorumque scripturam ab Heynio propagatam de Hermanni coniectura emendavit Boeckhius, qui νιν ex optimis libris suscepit. Vide eius disputationem de formis μιν, νιν h. l., cuius summa eo redit, ut poetam statuat pro soni suavitate modo μιν modo νιν praetulisse, spectatis tum praegressis tum succedentibus verbis. SCH.]

παραγορεῖτο μή ποτε Ἐπ. γ'.
σφετέρας ἄτερθε ταξιοῦσθαι
δαμασιμβρότου αἰχμᾶς.
εἴην εὑρησιεπὴς ἀναγεῖσθαι
πρόσφορος ἐν Μοισᾶν δίφρῳ·
τόλμα δὲ καὶ ἀμφιλαφὴς δύναμις
ἔσποιτο. προξενίᾳ δ' ἀρετᾷ τ' ἦλθον
τιμάορος Ἰσθμίαισι Λαμπρομάχου μίτραις, ὅτ'
ἀμφότεροι κράτησαν
μίαν ἔργον ἀν' ἁμέραν. Στρ. δ'.
ἄλλαι δὲ δύ' ἐν Κορίνθου πύλαις ἐγένοντ' ἔπειτα
χάρμαι,
ταὶ δὲ καὶ Νεμέας Ἐφαρμόστῳ κατὰ κόλπον·
Ἄργει τ' ἔσχεθε κῦδος ἀνδρῶν, παῖς δ' ἐν Ἀθάναις.
οἷον δ' ἐν Μαραθῶνι συλαθεὶς ἀγενείων
μένεν ἀγῶνα πρεσβυτέρων ἀμφ' ἀργυρίδεσσιν·
φῶτας δ' ὀξυρεπεῖ δόλῳ
ἁπτῶτι δαμάσσαις
διήρχετο κύκλον ὅσσα βοᾷ,
ὡραῖος ἐὼν καὶ καλὸς κάλλιστά τε ῥέξαις.

v. 89. οἷον ἐν

---

v. 83. [ἔποιτο Bergkius. SCH.]

v. 89. [οἷον δ' libri. Alterum Heynius induxit. SCH.]

v. 103. [ἄνευ δὲ θεοῦ libri optimi, quod suasu Dissenii revocavi. Ex quinque librorum scriptura ἄνευθε δὲ θεοῦ — hoc ipsum enim ideo reprobat, quod Pindarus videatur θεοῦ monosyllabum non habere, nisi metri necessitate coactus — ἄνευθε θεοῦ effecerat Boeckhius. Idem cum Hermanno γ' post σεσιγαμένον a sciolis illatum extrusit. SCH.]

v. 107. [μάν Schmidius de suo. SCH.]

v. 110. [δαιμονίως fluxerat ex interpretatione, a qua liberi optimi codices et Scholia Vrat. A. Firmant δαιμονίᾳ Scholia BL Homeri Iliad. B, 367: Θεσπεσίῃ· λείπει τὸ βουλῇ, ὡς Πίνδαρος· Τὸν δὲ ἄνδρα δαιμονίᾳ γεγαμένην. Adde Alcmanis illa fr. XLII. Delect. ὡρανίαφι λίγ' ἀείσομαι ibique notata. SCH.]

v. 111 seq. [Comma post δεξιόγνιον olim delebat Hermannus contra Scholia vetera. Et senties sic de vividissimi finis virtute detrahi. Heynii lectio fluxit ex libris depravatis. Meliores: Αἰάντειόν τ' ἐν δαιτὶ ὃς (ὅς τ' quidam libri, sed plane omittunt pronomen tres, nempe quia δαιτί plene scripto metro offici videbatur) ὀϊλιάδα νικῶν ἑ. β. Hinc Boeckhius: Αἰάντειόν τ' ἐν δαιθ' ὃς Ἰλιάδα νικῶν ἐπεστεφάνωσε βωμόν. De eliso ε dativi diximus ad Ol. VIII, 48., ubi Boeckhius ipsum ἐν δαιθ' attulit ex Iliad. Δ, 259., quanquam ibi Venetus codex ἐν δαιτί. Sed Aristarchus

τὰ δὲ Παῤῥασίῳ στρατῷ Ἀντ. δ'.
θαυμαστὸς ἐὼν φάνη Ζηνὸς ἀμφὶ πανάγυριν Λυκαίου,
καὶ ψυχρᾶν ὁπότ' εὐδιανὸν φάρμακον αὐρᾶν
Πελλάνᾳ φέρει· σύνδικος δ' αὐτῷ Ἰολάου
τύμβος εἰναλία τ' Ἐλευσὶς ἀγλαΐαισιν.
τὸ δὲ φυᾷ κράτιστον ἅπαν· πολλοὶ δὲ διδακταῖς
ἀνθρώπων ἀρεταῖς κλέος
ὦρουσαν ἐλέσθαι.
ἄνευ δὲ θεοῦ σεσιγαμένον
οὐ σκαιότερον χρῆμ' ἕκαστον. ἐντὶ γὰρ ἄλλαι

ὁδῶν ὁδοὶ περαίτεραι, Ἐπ. δ'.
μία δ' οὐχ ἅπαντας ἅμμε θρέψει
μελέτα· σοφίαι μὲν
αἰπειναί· τοῦτο δὲ προσφέρων ἆθλον,
ὄρθιον ὦρυσαι θαρσέων,
τόνδ' ἀνέρα δαιμονίᾳ γεγάμεν
εὐχειρα, δεξιόγυιον, ὁρῶντ' ἀλκάν,
Αἰαντέων τ' ἐν δαίθ' ὃς Ἰλιάδα νικῶν ἐπεστεφάνωσε βωμόν.

v. 103. *σεσιγαμένον γ'* — v. 107. *μάν* — v. 110. *δαιμονίως* — v. 112. *Αἰάντεόν τε δαῖθ' ὃς Οἰλιάδα*

certe in Homericis non offensus est in elidendo dativo, neque ille ad synizesin confugit, ut Hermannus El. D. M. p. 55. Porro *Αἰάντεον* ob metrum Boeckhius. Denique *Ἰλιάδα* in codicibus plurimis *Οἰλιάδα* vel *Ὀϊλιάδα* scriptum Scholiis veteribus confirmatur: *ἄνευ τοῦ ο εἴρηκε τὸ Ἰλιάδα, ὥς πού φησι καὶ Ἡσίοδος*, Catalogi fr. CXXXVI, p. 329. Marckscheffel. Eandem formam a Stesichoro quoque (fr. XXIII. Klein.) usurpatam, a Zenodoto ipsi Homero impertitam ex male intellectis locis Homericis manasse Aristarchus aliquoties admonuit; vide Lehrsium de Aristarchi Stud. Hom. p. 179 seq. Hesychius: *Ἰλιάδης· ὁ Ἰλέως* (leg. *Ὀϊλέως*) *παῖς*. Postremo nuper Hermannus in Eurip. Iph. Aul. 1127. totum locum sic conformavit:

δεξιόγυιον ὁρῶν τ' ἀλκὰν
Αἰαντέων ἐν δαιτὶ Ἰλιάδα
νικῶν ἐπεστεφάνωσε βωμόν.

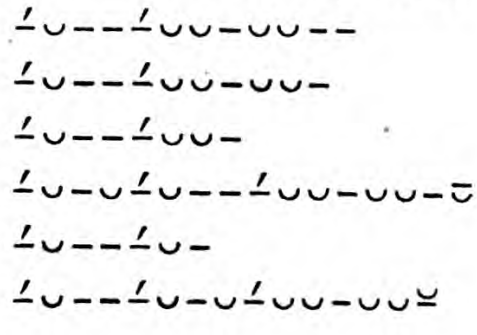
In quo *ὁρῶν τ'* valde displicet, omissum pronomen contra libros optimos et Scholia, omissum *τε* post *Αἰάντεον*. Quare ego servatis reliquis *Αἰαντέων* tamen ascivi. Nam quae contra victoriam in Aeanteis reportatam, ut Scholia ceperunt, movebat Boeckhius Expll. h. l., non satis gravia videntur. Verisimile enim Boeckhio non videbatur post enumeratas supra Epharmosti victorias nunc singillatim de hac re dici. SCH.]

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙ Γ'. (ΙΑ'.)

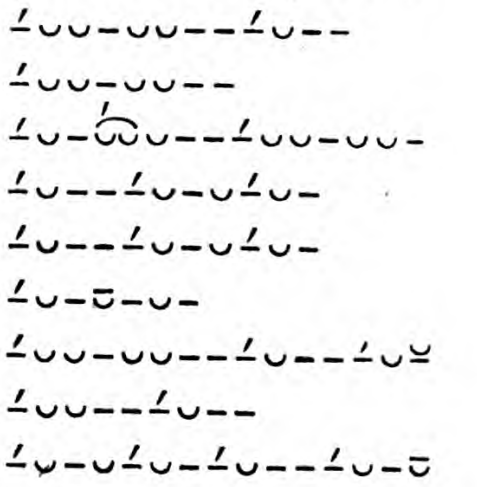
ΑΓΗΣΙΔΑΜΩι ΛΟΚΡΩι ΕΠΙΖΕΦΥΡΙΩι

ΠΑΙΔΙ ΠΥΚΤΗι.

Strophae.

Epodi.

Ἔστιν ἀνθρώποις ἀνέμων ὅτε πλείστα Στρ.
χρῆσις, ἔστιν δ' οὐρανίων ὑδάτων
ὀμβρίων, παίδων νεφέλας.
εἰ δὲ σὺν πόνῳ τις εὖ πράσσοι, μελιγάρυες ὕμνοι
ὑστέρων ἀρχαὶ λόγων
τέλλεται καὶ πιστὸν ὅρκιον μεγάλαις ἀρεταῖς.

ἀφθόνητος δ' αἶνος Ὀλυμπιονίκαις Ἀντ.
οὗτος ἄγκειται. τὰ μὲν ἀμετέρα
γλῶσσα ποιμαίνειν ἐθέλει·
ἐκ θεοῦ δ' ἀνὴρ σοφαῖς ἀνθεῖ ἑρκεὶ πραπίδεσσιν.
ἴσθι νῦν, Ἀρχεστράτου
παῖ, τεᾶς, Ἀγησίδαμε, πυγμαχίας ἕνεκεν

κόσμον ἐπὶ στεφάνῳ χρυσέας ἐλαίας Ἐπ.
ἀδυμελῆ κελαδήσω,
τῶν Ἐπιζεφυρίων Λοκρῶν γενεὰν ἀλέγων.
ἔνθα συγκωμάξατ', ἐγγυάσομαι
μή μιν, ὦ Μοῖσαι, φυγόξενον στρατὸν
μηδ' ἀπείρατον καλῶν,
ἀκρόσοφον δὲ καὶ αἰχματὰν ἀφίξεσθαι. τὸ γὰρ
ἐμφυὲς οὔτ' αἴθων ἀλώπηξ
οὔτ' ἐρίβρομοι λέοντες διαλλάξαιντο ἦθος.

v. 4. πράσσει, — v. 5. λόγων· — v. 7. ἀφθόνατος

Ol. X. [Carmen vulgo post carmen XI. positum de Mingarelli sententia huc retraxit Boeckhius, quia illud hoc non praemisso intelligi nequeat. SCH.]

v. 4. [πράσσει apud Heynium error videtur typothetae esse. Libri πράσσοι. SCH.]

v. 7. [ἀφθόνατος contra libros omnes et rei rationem invexerat Stephanus. Boeckhii arbitrio favet Antiatticista Bekkeri p. 79, 3: ἀφθόνητος· Πίνδαρος Ὀλυμπιονίκαις. SCH.]

v. 8. [ἔγκειται libri boni, sed Scholia vetera ἄγκειται. SCH.]

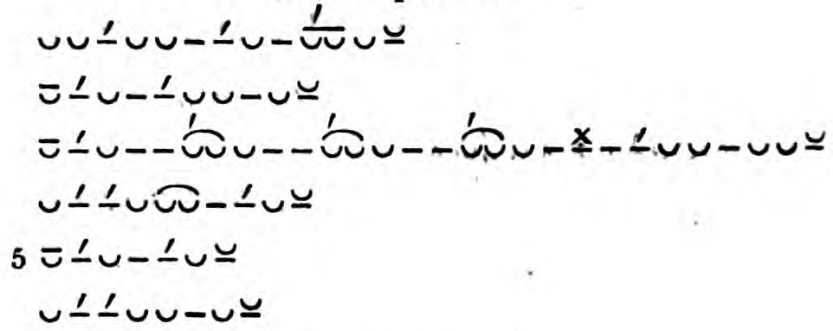
v. 10. [ἀνθεῖ πραπίδεσσιν ἑρκεί Bergkius. SCH.]

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙ ΙΑ΄. (Γ΄.)

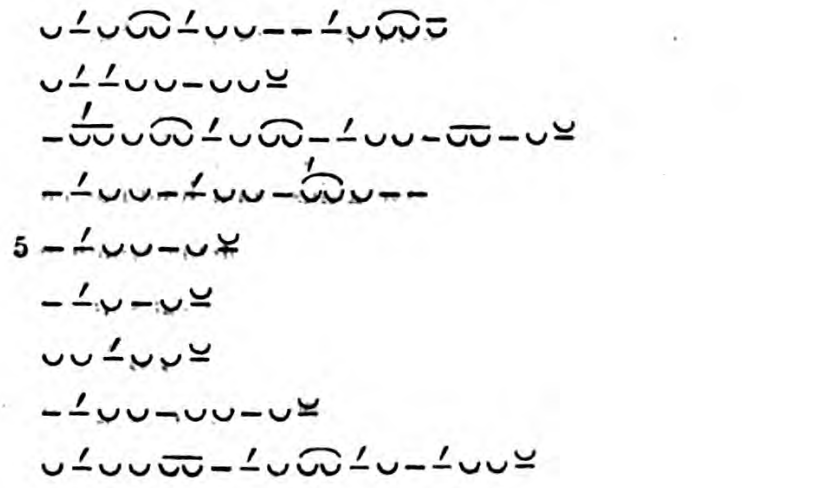
ΑΓΗΣΙΔΑΜΩι ΛΟΚΡΩι ΕΠΙΖΕΦΥΡΙΩι

ΠΑΙΔΙ ΠΥΚΤΗι.

Strophae.

Epodi.

Τὸν Ὀλυμπιονίκαν ἀνάγνωτέ μοι Στρ. α'.
Ἀρχεστράτου παῖδα πόθι φρενὸς
ἐμᾶς γέγραπται. γλυκὺ γὰρ αὐτῷ μέλος ὀφείλων ἐπι-
λέλαθ'. ὦ Μοῖσ', ἀλλὰ σὺ καὶ θυγάτηρ
Ἀλάθεια Διός, ὀρθᾷ χερὶ
ἐρύκετον ψευδέων
ἐνιπὰν ἀλιτόξενον.

ἔπαθεν γὰρ ἐπελθὼν ὁ μέλλων χρόνος Ἀντ. α'.
ἐμὸν καταίσχυνε βαθὺ χρέος.
ὅμως δὲ λῦσαι δυνατὸς ὀξεῖαν ἐπιμομφὰν τόκος ὀνά-
τωρ. νῦν ψᾶφον ἐλισσομέναν
ὅπα κῦμα κατακλύσσει ῥέον;
ὅπα τε κοινὸν λόγον
φίλαν τίσομεν ἐς χάριν;

Ἐπ. α'.
νέμει γὰρ Ἀτρέκεια πόλιν Λοκρῶν Ζεφυρίων,
μέλει τέ σφισι Καλλιόπα
καὶ χάλκεος Ἄρης. τράπε δὲ Κύκνεια μάχα καὶ
ὑπέρβιον

v. 8. ἀμὸν κατῄσχυνε — v. 9. ὁ τόκος ἀνδρῶν. — v. 15. Κυκνεία

Ol. XI. v. 8. [ἀμόν recentiorum codicum est. Sic v. 3. ἀμᾶς (codex ἡμᾶς) Mingarellus restituebat. Vide Boeckhium de Crisi §. 41. p. 127. SCH.]

v. 9. [Libri non interpolati cum Scholiis veteribus τόκος (Pal. C γε τόκος) θνατῶν, interpolati ὁ τόκος ἀνδρῶν. Palmarem Hermanni emendationem probavit Boeckhius de Crisi §. 41. p. 127. SCH.]

v. 13. [Scholia vetera alteram explicant lectionem νέμει γὰρ ἀτραγεῖα πόλις Λοκρῶν, quam Didymus dixerat non absurdam. Schneidero Saxoni inde videbatur vetustior scriptura elici posse νέμει γὰρ ἀτρέχεια πόλιν. Nam teste Orione Etym. s. v. ἀτρεχίς· οἱ Δωριεῖς ἀτρεχὲς λέγουσιν. Veteres grammatici κατὰ στέρησιν τοῦ τρέχειν dictum censebant; v. Apollonii Lex. Hom. p. 46, 28. Bekker. et Scholia Pind. Pyth. VIII, 3., coll. Ahrens de Dial. Dor. p. 83. SCH.]

v. 15. [Κύκνεια metri causa, ut ultima Aeolensium more corripiatur, cum Hermanno correxit Boeckhius. Plures libri Κυκνέα. Vide Hermann. de dial. Pind. p. 252., qui simile exemplum ascripsit ex auctore Rhesi v. 764. Ἑκτόρεια χείρ. Adde Διομήδεια ἀνάγκη Arist. Eccl. 1029. et quod Dindorfius ad locum Rhesi attulit ex Et. M. p. 461, 45. Πολυδεύκεια χείρ. SCH.]

Ἡρακλέα· πύκτας δ' ἐν Ὀλυμπιάδι νικῶν
Ἴλᾳ φερέτω χάριν
Ἀγησίδαμος, ὡς
Ἀχιλεῖ Πάτροκλος.
θήξαις δέ κε φύντ' ἀρετᾷ ποτὶ
πελώριον ὁρμάσαι κλέος ἀνὴρ θεοῦ σὺν παλάμᾳ.

Στρ. β'.

ἄπονον δ' ἔλαβον χάρμα παῦροί τινες,
ἔργων πρὸ πάντων βιότῳ φάος.
ἀγῶνα δ' ἐξαίρετον ἀεῖσαι θέμιτες ὧρσαν Διός, ὃν
ἀρχαίῳ σάματι πὰρ Πέλοπος
*βίᾳ Ἡρακλέος ἐκτίσσατο,
ἐπεὶ Ποσειδάνιον
πέφνε Κτέατον ἀμύμονα,

Ἀντ. β'.

πέφνε δ' Εὔρυτον, ὡς Αὐγέαν λάτριον ἀέκονθ' ἑκὼν μισθὸν ὑπέρβιον
πράσσοιτο. λόχμαισι δὲ δοκεύσαις ὑπὸ Κλεωνᾶν
δάμασε καὶ κείνους Ἡρακλέης ἐφ' ὁδῷ,
ὅτι πρόσθε ποτὲ Τιρύνθιον
ἔπερσαν αὐτῷ στρατὸν
μυχοῖς ἥμενοι Ἄλιδος

Ἐπ. β'.

Μολίονες ὑπερφίαλοι. καὶ μὰν ξεναπάτας
Ἐπειῶν βασιλεὺς ὄπιθεν
οὐ πολλὸν ἴδε πατρίδα πολυκτέανον ὑπὸ στερεῷ
πυρὶ

v. 21. ὥρμασε — v. 23. ἔργον — v. 29. ἄκονθ' — v. 30. κἀκείνους — v. 33. ἄμενον

v. 20. [Pro φύντ' vulgo φῶτ'. Sed quum Scholia vetera in interpretatione utantur verbis τὸν φύντα πρὸς ἀρετήν, Heynius illud reposuit. Et consentiunt quidam libri et lemma Scholiorum ipsum. Praepositio ποτί pertinet ad κλέος; vide Boeckh. de metris III, c. 22. fin. Idem statim post ex libris non vitiatis ὁρμάσαι (ὁρμῆσαι ποιήσειεν Scholia vetera) revocavit pro vulgato κε — ὥρμασε. Vide de Crisi §. 25. p. 69. SCH.]

v. 23. [ἔργων πρὸ πάντων de Hermanni sententia Boeckhius cum libris plurimis. Vide Expll. SCH.]

v. 25. [βίᾳ Ἡρακλέος ἐκτίσσατο interpolatio est Triclinii. Libri probi βωμὸν (pauci βωμῷ) ἐξάριθμον Ἡρακλέης ἐκτίσσατο, quod Boeckhio vetustum glossema videtur ex Olymp. V, 5. petitum. Mire ratiocinando Kayserus p. 28. devenit ad ἔθηκ' ἐξάρι-

πλαγαῖς τε σιδάρου βαθὺν εἰς ὀχετὸν ἄτας
ἵζοισαν ἐὰν πόλιν.
νεῖκος δὲ κρεσσόνων
ἀποθέσθ' ἄπορον.
καὶ κεῖνος ἀβουλίᾳ ὕστατος
ἁλώσιος ἀντάσαις θάνατον αἰπὺν οὐκ ἐξέφυγεν.

ὁ δ' ἄρ' ἐν Πίσᾳ ἕλσαις ὅλον τε στρατὸν Στρ. γ'.
λαίαν τε πᾶσαν Διὸς ἄλκιμος
υἱὸς σταθμᾶτο ζάθεον ἄλσος πατρὶ μεγίστῳ· περὶ
δὲ πάξαις Ἄλτιν μὲν ὅγ' ἐν καθαρῷ
διέκρινε, τὸ δὲ κύκλῳ πέδον
ἔθηκε δόρπου λύσιν,
τιμάσαις πόρον Ἀλφεοῦ

μετὰ δώδεκ' ἀνάκτων θεῶν. καὶ πάγον Ἀντ. γ'.
Κρόνου προσεφθέγξατο· πρόσθε γὰρ
νώνυμνος, ἃς Οἰνόμαος ἄρχε, βρέχετο πολλᾷ νιφάδι.
ταύτᾳ δ' ἐν πρωτογόνῳ τελετᾷ
παρέσταν μὲν ἄρα Μοῖραι σχεδὸν
ὅ τ' ἐξελέγχων μόνος
ἀλάθειαν ἐτήτυμον

Ἐπ. γ'.
χρόνος. τὸ δὲ σαφανὲς ἰὼν πόρσω κατέφρασεν,
ὅπα τὰν πολέμοιο δόσιν
ἀκρόθινα διελὼν ἔθυε καὶ πενταετηρίδ' ὅπως ἄρα

v. 41. κἀκεῖνος — v. 44. λείαν

θρον Ἡρακλέης. Bergkius πατὴρ ἐξάριθμον ἔκτισσατο, h. e. pater Iuppiter filium Herculem iussit Olympia instituere. SCH.]

v. 29. [ἀέκονθ' Boeckhius cum libris bonis, quod pronunciando contrahendum. SCH.]

v. 33. Libri ἄμενον et ἤμενον, quum tamen Moliones insidias struxerint. Hinc Heynius pluralem coniecit, nunc receptum Boeckhio. Thierschius suaserat ἠμένω in Act. philol. Mon. T. II. Fasc. III. p. 426. [Obloquitur frustra Kayserus p. 29. SCH.]

v. 44. Boni libri λαΐαν aut λαίαν, ac docet glossa in Mosc. B λείαν per emendationem inductum. Legendum esse λαίαν Boeckhius monet secundum Hesych. in voc. λαίαν· Δωριεῖς λαΐαν (λαίαν) ἐπὶ τῆς λείας, ut ibi legendum. Cf. Boeckh. de Crisi Pind. §. 41. p. 127. Ahrens de Dial. Dor. p. 142. dubitat, an rectius λάᾱν scribatur. SCH.]

v. 45. [Ἄλτιν rescripserunt grammatici veteres, quum per errorem id abisset in Ἄλιν. SCH.]

ἔστασεν ἑορτὰν σὺν Ὀλυμπιάδι πρώτᾳ
νικαφορίαισί τε.
τίς δὴ ποταίνιον
ἔλαχε στέφανον
χείρεσσι, ποσίν τε καὶ ἅρματι,
ἀγώνιον ἐν δόξᾳ θέμενος εὖχος, ἔργῳ καθελών;

σταδίου μὲν ἀρίστευσεν εὐθὺν τόνον Στρ. δ΄.
ποσσὶ τρέχων παῖς ὁ Λικυμνίου
Οἰωνός· ἷκεν δὲ Μιδέαθεν στρατὸν ἐλαύνων· ὁ δὲ
πάλᾳ κυδαίνων Ἔχεμος Τεγέαν·
Δόρυκλος δ' ἔφερε πυγμᾶς τέλος
Τίρυνθα ναίων πόλιν·
ἀν' ἵπποισι δὲ τέτρασιν

ἀπὸ Μαντινέας Σᾶμος ὠλιροθίου· Ἀντ. δ΄.
ἄκοντι Φράστωρ ἔλασε σκοπόν·
μᾶκος δ' Ἐνικεὺς ἔδικε πέτρῳ χέρα κυκλώσαις ὑπὲρ
ἁπάντων, καὶ συμμαχία θόρυβον

v. 58. ἐν Ὀλυμπιάδι — v. 61. γε λάχε — v. 62. ἅρμασιν, — v. 64. στάδιον et εὐθύτονον — v. 66. ἦκεν et Τέγεαν· — v. 67. Δόρυκλος δὲ τέλος πυγμᾶς φέρε — v. 70. Σᾶμος ἠείδετο· — v. 71. κἄκοντι — v. 72. ἅπαντας· καὶ συμμαχίᾳ

v. 58. [ἐν Ὀλυμπιάδι libri deteriores. Versu 61. Boeckhius γε λάχε, interpolationem metricorum, expulit cum libris optimis. Pal. C ἔλαβε. SCH.]

v. 62. [ἅρματι optimi, ut Ol. I, 110. Pyth. VI, 17. Isthm. I, 14. SCH.]

v. 64. Libri στάδιον — εὐθύτονον contra metrum. Schmidius coniecit εὐθύδρομον, Hermannus σταδίου — εὐθὺν πόνον, ut est εὐθύπονον in Guelph. Postremo Thierschius in Versione Germanica proposuit εὐθὺν τόνον, idque nunc recepit Boeckhius. Quae quidem emendatio bona est, si σταδίου εὐθὺν τόνον intelligis *cursus in stadio rectam tensionem* (des Laufes gerade Spannung, Richtung), ut στάδιον etiam cursum significare constat; cf. Pyth. XI, 49. Nem. VIII, 15. Sin ipsius curriculi rectam tensionem intelligeres, non conveniret ἀριστεύειν. Recte dicitur aliquis πάλην, δρόμον, μάχην ἀριστεύειν, sed non dici potest ἀριστεύειν χῶρον, πεδίον, στάδιον, si hoc pro curriculo sit. [At pertinet εὐθὺν τόνον ad τρέχειν. SCH.]

v. 66. [Τεγέαν signavit Boeckhius, quum Pindarus Τεγέᾳ habeat Nem. X, 47. SCH.]

v. 70. Vulgo Σᾶμος ἠείδετο (ex v. 76.). Libri meliores cum Scholl. vett. σᾶμ' Ἀλιῤῥοθίου aut Ἀλλιῤῥοθίου. Unde Boeckhius acute restituit Σᾶμος ὠλιροθίου, h. e. ὁ Ἁλιροθίου, Se-

παραίθυξε μέγαν. ἐν δ' ἕσπερον
ἕφλεξεν εὐώπιδος
σελάνας ἐρατὸν φάος.

ἀείδετο δὲ πᾶν τέμενος τερπναῖσι θαλίαις Ἐπ. δ'.
τὸν ἐγκώμιον ἀμφὶ τρόπον.
ἀρχαῖς δὲ προτέραις ἑπόμενοι καί νυν ἐπωνυμίαν
χάριν
νίκας ἀγερώχου, κελαδησόμεθα βροντὰν
καὶ πυρπάλαμον βέλος
ὀρσικτύπου Διός,
ἐν ἅπαντι κράτει
αἴθωνα κεραυνὸν ἀραρότα.
γλιδῶσα δὲ μολπὰ πρὸς κάλαμον ἀντιάξει μελέων,

τὰ παρ' εὐκλεΐ Λίρνᾳ χρόνῳ μὲν φάνεν· Στρ. ε'.
ἀλλ' ὥτε παῖς ἐξ ἀλόχου πατρὶ
ποθεινὸς ἵκοντι νεότατος τὸ πάλιν ἥδη, μάλα δέ τοι
θερμαίνει φιλότατι νόον·

v. 78. καὶ νῦν — v. 81. Διός γ', — v. 86. ὥς τε — v. 87. ἥκοντι νεότατι

mus Mantineensis Halirrhothii filius, de quo eius vide notas criticas. Adde de Cris. §. 25. p. 65.

v. 71. [Boeckhii scriptura ex aliquot codicibus fluxit. Alii cum Scholiis ἄκοντι δὲ Φράστωρ, interpolati ἄκοντι Φράστωρ δ' ἔλασε, quod quum Dissenius praefert cum Hermanno, non reputavit δέ particulam a Pindaro alteri voci non postponi, si exceperis XI, 99., ubi vide. Cf. Boeckh. de Crisi §. 41. p. 128. SCH.]

v. 72. [Heyniana scriptura ex libris bonis et Scholiis emendata. SCH.]

v. 76. [ἄειδε δὲ τὸ πᾶν Grashoffius in Zimmermanni Diar. philol. 1834, nr. 30. p. 248. Perperam. Vide Commentar. SCH.]

v. 84. [γ' ignorant libri optimi. SCH.]

v. 86. [ὥτε h. l. in uno codice non bono servatum Pindarus Διφιλῶς ἀντὶ τοῦ ὥστε φησίν Scholl. Nem. VI, 47. Eustath. Procem. p. 13: Καὶ παρὰ τῷ Πινδάρῳ καὶ παρ' ἄλλοις ἡ ἔλλειψις καινοποιεῖ καὶ τὸ ᾧ, ἀντὶ τοῦ καθά, οἷον· ᾧ τ' ἀπὸ τόξου ἰείς (Nem. VI, 29.), ἤγουν ᾧ τρόπῳ ἢ νόμῳ. — ἵνα ᾗ ταὐτὸν τῷ ᾗ, ὅπερ ἐστὶ θηλυκῶς ἀντὶ τοῦ καθά. Cf. Pyth. X, 54. Nem. VII, 62. 71. 93. Isthm. III, 36. Boeckh. de Crisi §. 27. p. 72. SCH.]

v. 87. νεότατι vulgo. Hermannus emendavit νεότατος ex Schol. vet. inprimis ob structuram. [Ibidem μάλα δέ οἱ ex Boeckhii emendatione Bergkius. SCH.]

σύμβολον δ' οὔ πώ τις ἐπιχθονίων Ἀντ.
πιστὸν ἀμφὶ πράξιος ἐσσομένας εὗρεν θεόθεν·
τῶν δὲ μελλόντων τετύφλωνται φραδαί.
πολλὰ δ' ἀνθρώποις παρὰ γνώμαν ἔπεσεν,
ἔμπαλιν μὲν τέρψιος, οἱ δ' ἀνιαραῖς
ἀντικύρσαντες ζάλαις ἐσλὸν βαθὺ πήματος ἐν
μικρῷ πεδάμειψαν χρόνῳ.

υἱὲ Φιλάνορος, ἦτοι καὶ τεά κεν, Ἐπ.
ἐνδομάχας ἅτ' ἀλέκτωρ, συγγόνῳ παρ' ἑστίᾳ
ἀκλεὴς τιμὰ κατεφυλλορόησε ποδῶν,
εἰ μὴ στάσις ἀντιάνειρα Κνωσίας σ' ἄμερσε πάτρας.
νῦν δ' Ὀλυμπίᾳ στεφανωσάμενος
καὶ δὶς ἐκ Πυθῶνος Ἰσθμοῖ τ', Ἐργότελες,
θερμὰ Νυμφᾶν λουτρὰ βαστάζεις, ὁμιλέων παρ'
οἰκείαις ἀρούραις.

v. 16. *Κνωσίας ἄμερσε*

v. 15. [κατεφυλλοχόησε Bergkius, coll. Phrynicho Bekkeri p. 71, 11. Φυλλοχοεῖν: ἐπὶ τῶν δένδρων τῶν ἀποβαλλόντων τὰ φύλλα. φυλλοροεῖν. Idem cum Iacobsio ex Scholiis v. 16. dedit σ' ἄμερσε. Sequor. SCH.]

v. 18. [Libri deteriores ἐν Πυθῶνι ex glossa. SCH.]

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙ ΙΓ'.

ΞΕΝΟΦΩΝΤΙ ΚΟΡΙΝΘΙΩι

ΣΤΑΔΙΟΔΡΟΜΩι ΚΑΙ ΠΕΝΤΑΘΛΩι.

Strophae.

⏑ ⏑ ⏓ ⏑ ⏑ – ⏑
⏑ ⏓ ⏑ – ×̲ ⏑ ⏓ ⏑ ⏑ – ⏑
⏑ ⏓ ⏑ ⏔ ⏑ – – ⏓ ⏑ ⏒
– ⏓ ⏑ ⏔ ⏑ – ⏑ – ⏑ ⏒
⏑ ⏑ ⏓ ⏑ – ×̲ ⏑ ⏓ ⏑ ⏑ – ⏑
⏑ ⏓ ⏑ ⏓ ⏑ ⏑ – – ⏓ ⏑ – – ⏓ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓ ⏑ ⏒
⏑ ⏓ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏓ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑
⏓ ⏑ – ⏓ ⏑ – – ⏓ ⏑ ⏑ ⏒

Epodi.

– ⏓ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏓ ⏑ – ⏑
⏓ ⏑ – – ⏓ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
⏓ ⏑ – ⏑ ⏓ ⏑ ⏑ – ⏓ ⏑ – –
⏔ ⏑ ⏑ – – ⏓ ⏑ – – ⏓ ⏑ –
⏓ ⏑ – – ⏓ ⏑ – – ⏓ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏒
⏑ ⏑ ⏓ ⏓ ⏑ ⏑ – – ⏔ ⏑ ⏑ ⏒
⏓ ⏑ – – ⏓ ⏑ – ⏓ ⏑ – – ⏔ ⏑ ⏑ – ⏑

Τριςολυμπιονίκαν Στρ. α'.
ἐπαινέων οἶκον ἅμερον ἀστοῖς,
ξένοισι δὲ θεράποντα, γνώσομαι
τὰν ὀλβίαν Κόρινθον, Ἰσθμίου

πρόθυρον Ποτειδᾶνος, ἀγλαόκουρον.
ἐν τᾷ γὰρ Εὐνομία ναίει, κασίγνηταί τε, βάθρον πολίων ἀσφαλές,
Δίκα καὶ ὁμότροπος Εἰράνα, ταμίαι ἀνδράσι πλούτου,
χρύσεαι παῖδες εὐβούλου Θέμιτος·

ἐθέλοντι δ' ἀλέξειν — Ἀντ. α'.
ὕβριν, κόρου ματέρα θρασύμυθον.
ἔχω καλά τε φράσαι, τόλμα τέ μοι
εὐθεῖα γλῶσσαν ὀρνύει λέγειν.
ἄμαχον δὲ κρύψαι τὸ συγγενὲς ἦθος.
ὔμμιν δέ, παῖδες Ἀλάτα, πολλὰ μὲν νικαφόρον ἀγλαΐαν ὥπασαν
ἄκραις ἀρεταῖς ὑπερελθόντων ἱεροῖς ἐν ἀέθλοις,
πολλὰ δ' ἐν καρδίαις ἀνδρῶν ἔβαλον

Ἐπ. α'.
Ὧραι πολυάνθεμοι ἀρχαῖα σοφίσμαθ'. ἅπαν δ' εὑρόντος ἔργον.
ταὶ Διωνύσου πόθεν ἐξέφανεν
σὺν βοηλάτᾳ χάριτες διθυράμβῳ;
τίς γὰρ ἱππείοις ἐν ἕντεσσιν μέτρα,

v. 5. Ποσειδᾶνος, — v. 6. πολίων, ἀσφαλής, — v. 9. ἀλεξεῖν — v. 14. ὥπασάν γ' — v. 15. εἰν ἀέθλοισιν,

Ol. XIII. v. 5. [Quum Pindarus ceteris locis Ποσειδᾶν usurpaverit, h. l. et v. 40. plurimi libri in ea forma consentiunt, quam Boeckhius reposuit, de industria ratus ascitam tanquam Corinthiis vulgarem. De ea Herodianus περὶ μον. λέξ. p. 10, 27: παρὰ Δωριεῦσι τρεπομένου τοῦ ō εἰς τ̄ Ποτειδὰν κατ' ὀξεῖαν τάσιν. SCH.]

v. 6. [Boni aliquot libri κασιγνήτα, probatum Kaysero p. 34. Deinde ἀσφαλές est Er. Schmidii coniectura, firmata codice Cizensi. Reliqui libri ἀσφαλής, non aptum Iustitiae epitheton. Sed revocat Kayserus. Versu sequente in Scholiis veteribus ὁμότροφος comparet. SCH.]

v. 7. Vox ταμίαι coalescit cum ἀνδράσι per synizesin, quod genus Pindaro restituit Boeckhius, probante Hermanno. Cf. Boeckhii Annot. crit. p. 420. et Hermann. Elem. doctr. metr. p. 55. Hoc loco haec res ignorata grammaticis in causa fuit, ut ceteras strophas omnes interpolarent. Vide de Crisi §. 33. p. 97 seqq.

v. 9. [ἀλεξεῖν vulgo, et sic Pal. C, spretum Buttmanno Gramm. ampl. II. p. 105. Lobeck. Alterum revocavit Boeckhius de Crisi §. 41. p. 128., quia ἀλεξέω non sit in usu. SCH.]

ἢ θεῶν ναοῖσιν οἰωνῶν βασιλέα δίδυμον
ἐπέθηκ'; ἐν δὲ Μοῖσ' ἀδύπνοος,
ἐν δ' Ἄρης ἀνθεῖ νέων οὐλίαις αἰχμαῖσιν ἀνδρῶν.

ὕπατ' εὐρὺ ἀνάσσων Στρ. β'.
Ὀλυμπίας, ἀφθόνητος ἔπεσσιν
γένοιο χρόνον ἅπαντα, Ζεῦ πάτερ,
καὶ τόνδε λαὸν ἁβλαβῆ νέμων
Ξενοφῶντος εὔθυνε δαίμονος οὖρον·
δέξαι δέ οἱ στεφάνων ἐγκώμιον τεθμόν, τὸν ἄγει
πεδίων ἐκ Πίσας,
πεντάθλῳ ἅμα σταδίου νικῶν δρόμον· ἀντεβόλησεν
τῶν ἀνὴρ θνατὸς οὔπω τις πρότερον.

δύο δ' αὐτὸν ἔρεψαν Ἀντ. β'.
πλόκοι σελίνων ἐν Ἰσθμιάδεσσιν
φανέντα· Νέμεά τ' οὐκ ἀντιξοεῖ·
πατρὸς δὲ Θεσσαλοῦ ἐπ' Ἀλφεοῦ
ῥεέθροισιν αἴγλα ποδῶν ἀνάκειται,
Πυθοῖ τ' ἔχει σταδίου τιμὰν διαύλου θ' ἁλίῳ
ἀμφ' ἐνί, μηνός τέ οἱ
τωὐτοῦ κρανααῖς ἐν Ἀθάναισι τρία ἔργα ποδαρκὴς
ἄμερα θῆκε κάλλιστ' ἀμφὶ κόμαις,

v. 21. βασιλῆα — v. 22. ἔθηκ'; — v. 25. ἀφθόνατος — v. 30. δρόμον· οὐκ ἀντεβόλησεν — v. 34. Νεμέα — v. 38. τρία μὰν ἔργα

v. 14. [γ' cum optimis libris deletum. SCH.]

v. 15. [ἐν ἀέθλοις Boeckhius ex cod. Vatic. Reliqui boni ἐν ἀέθλοισιν. Formam εἰν Pindarus nonnisi in composito εἰνάλιος toleravit. SCH.]

v. 21. [Vulgatam cum Hermanno correxit Boeckhius, qui versibus aliter descriptis vetustorum librorum ἐπέθηκ' servavit, βασιλέα autem τρισυλλάβως efferri iubet. Vide de Crisi §. 40. p. 118. SCH.]

v. 25. [Formam ἀφθόνητος Boeckhius vindicavit ad Ol. X, 7. Cf. Ahrens de Dial. Dor. p. 149. SCH.]

v. 30. [ἀντεβόλησεν eiecta negatione cum libris optimis et Etym. M. p. 112, 50. scripsit Boeckhius, metro congruenter. Hermannus tamen acute οὐκ ἀβόλησεν proposuit; sed Boeckhio duplex negatio videtur non posse probari. SCH.]

v. 34. [Νέμεα recentiores editores metri gratia signaverunt codices secuti, „sive hic pluralis est, sive singularis correpto ᾱ Aeolico, de quo vide supra ad XI, 15," ait Hermannus. SCH.]

v. 38. [Vulgata optimorum librorum consensui cessit. SCH.]

Ἐπ. β'.

Ἑλλώτια δ' ἑπτάκις· ἐν δ' ἀμφιάλοισι Ποτειδᾶνος τεθμοῖσιν
Πτοιοδώρῳ σὺν πατρὶ μακρότεραι
Τερψίᾳ θ' ἕψοντ' Ἐριτίμῳ τ' ἀοιδαί.
ὅσσα τ' ἐν Δελφοῖσιν ἀριστεύσατε
ἠδὲ χόρτοις ἐν λέοντος, δηρίομαι πολέσιν
περὶ πλήθει καλῶν, ὡς μὰν σαφὲς
οὐκ ἂν εἰδείην λέγειν ποντιᾶν ψάφων ἀριθμόν.

Στρ. γ'.

ἕπεται δ' ἐν ἑκάστῳ
μέτρον. νοῆσαι δὲ καιρὸς ἄριστος.
ἐγὼ δὲ ἴδιος ἐν κοινῷ σταλεὶς
μῆτίν τε γαρύων παλαιγόνων
πόλεμόν τ' ἐν ἡρωΐαις ἀρεταῖσιν
οὐ ψεύσομ' ἀμφὶ Κορίνθῳ, Σίσυφον μὲν πυκνότατον παλάμαις ὡς θεόν,
καὶ τὰν πατρὸς ἀντία Μήδειαν θεμέναν γάμον αὐτᾷ,
ναΐ σώτειραν Ἀργοῖ καὶ προπόλοις.

Ἀντ. γ'

τὰ δὲ καί ποτ' ἐν ἀλκᾷ
πρὸ Δαρδάνου τειχέων ἐδόκησαν
ἐπ' ἀμφότερα μαχᾶν τέμνειν τέλος,
τοὶ μὲν γένει φίλῳ σὺν Ἀτρέος
Ἑλέναν κομίζοντες, οἱ δ' ἀπὸ πάμπαν
εἴργοντες· ἐκ Λυκίας δὲ Γλαῦκον ἐλθόντα τρόμεον Δαναοί. τοῖσι μὲν

v. 40. *Ποσειδᾶνος* — v. 42. *τερψιές θ' ἕψοντ' ἐριτιμοί τ' ἀοιδαί.* — v. 53. *θεμέναν τὸν γάμον αὐτᾷ,* — v. 58. *Ἀτρέως* — v. 60. *τοῖσι μὰν*

v. 42. Vulgo *τέρψιές θ' ἕψοντ' ἐρίτιμοί τ' ἀοιδαί.* Schmidio auctore ex Scholl. vett. reposuit Boeckh. *Τερψίᾳ θ'* et *Ἐριτίμῳ τ'*, probatum etiam Hermanno; *ἔσποντ'* Bothius praecivit. [Vulgatam *ἕψοντ'* revocavi cum Bergkio. SCH.]

v. 49. *δὲ ἴδιος* non facit hiatum, quum *ἴδιος* in nonnullis dialectis digamma habeat; cf. Boeckh. Oecon. Civit. Athen. T. II. p. 393., qui olim *γὰρ ἴδιος* Heynianum probaverat.

v. 53. [*τὸν γάμον* vulgo. Articulum metri gratia cum libris optimis induxit Boeckhius. Idem *αὐτᾷ* (sic Pal. C) cum Her-

ἐξεύχετ' ἐν ἄστεϊ Πειράνας σφετέρου πατρὸς ἀρχὰν
καὶ βαθὺν κλᾶρον ἔμμεν καὶ μέγαρον·

Ἐπ. γ'.

ὃς τᾶς ὀφιώδεος υἱόν ποτε Γοργόνος ἦ πόλλ'
ἀμφὶ κρουνοῖς
Πάγασον ζεῦξαι ποθέων ἔπαθεν,
πρίν γέ οἱ χρυσάμπυκα κούρα χαλινὸν
Παλλὰς ἤνεγκ'· ἐξ ὀνείρου δ' αὐτίκα
ἦν ὕπαρ· φώνασε δ'· Εὖδεις, Αἰολίδα βασιλεῦ;
ἄγε φίλτρον τόδ' ἵππειον δέκευ,
καὶ Δαμαίῳ νιν θύων ταῦρον ἀργᾶντα πατρὶ
δεῖξον.

κναναιγὶς ἐν ὄρφνᾳ Στρ. δ'.
κνώσσοντί οἱ παρθένος τόσα εἰπεῖν
ἔδοξεν· ἀνὰ δ' ἐπᾶλτ' ὀρθῷ ποδί.
παρκείμενον δὲ συλλαβὼν τέρας,
ἐπιχώριον μάντιν ἄσμενος εὗρεν,
δεῖξέν τε Κοιρανίδᾳ πᾶσαν τελευτὰν πράγματος, ὥς
τ' ἀνὰ βωμῷ θεᾶς
κοιτάξατο νύκτ' ἀπὸ κείνου χρήσιος, ὥς τέ οἱ αὐτὰ
Ζηνὸς ἐγχεικεράυνου παῖς ἔπορεν

δαμασίφρονα χρυσόν. Ἀντ. δ'.
ἐννυπνίῳ δ' ὡς τάχιστα πιθέσθαι
κελήσατό μιν, ὅταν δ' εὐρυσθενεῖ

v. 61. σφετέρου μὲν πατρὸς — v. 69. μιν et ἀργὸν — v. 72. ἔκαλτ' — v. 76. ἀπ' ἐκείνου χρήσιος· ὅππως τέ οἱ

manno et Thierschio dedit, ut Pyth. II, 34. IV, 265. IX, 64. Vide de Crisi §. 41. p. 128. SCH.]

v. 58. [φίλῳ γένει ex Pal. C Bergkius. SCH.]

v. 60. [μὰν Schmidius contra libros omnes. SCH.]

v. 69. ἀργᾶντα pro ἀργὸν Boeckhius ex libris non interpolatis.

v. 75. Vulgo ὅππως, quod tamen nonnisi in interpolatis est. Meliores habent ὥς.

v. 79. [δαὶ τάχιστα duo libri optimi, δὲ τάχιστα tres boni. Hinc non male Kayserus p. 35. δ' ἃ τάχιστα, coll. Ol. VI, 23. SCH.]

καρταίποδ' αὐερύῃ Γεαόχῳ,
θέμεν Ἱππίᾳ βωμὸν εὐθὺς Ἀθάνᾳ.
τελεῖ θεῶν δύναμις καὶ τὰν παρ' ὅρκον καὶ παρὰ ἐλπίδα κούφαν κτίσιν.
ἦτοι καὶ ὁ καρτερὸς ὁρμαίνων ἕλε Βελλεροφόντας,
φάρμακον πραὺ τείνων ἀμφὶ γέννι,

Ἐπ. δ'.

ἵππον πτερόεντ'· ἀναβὰς δ' εὐθὺς ἐνόπλια χαλκωθεὶς ἔπαιζεν.
σὺν δὲ κείνῳ καί ποτ' Ἀμαζονίδων
αἰθέρος ψυχρᾶς ἀπὸ κόλπων ἐρήμου
τοξόταν βάλλων γυναικεῖον στρατόν,
καὶ Χίμαιραν πῦρ πνέοισαν καὶ Σολύμους ἔπεφνεν.
διασωπάσομαί οἱ μόρον ἐγώ·
τὸν δ' ἐν Οὐλύμπῳ φάτναι Ζηνὸς ἀρχαῖαι δέκονται.

ἐμὲ δ' εὐθὺν ἀκόντων Στρ. ε'.
ἵεντα ῥόμβον παρὰ σκοπὸν οὐ χρὴ
τὰ πολλὰ βέλεα καρτύνειν χεροῖν.
Μοίσαις γὰρ ἀγλαοθρόνοις ἑκὼν

v. 81. αὐ ἐρύῃ Γαιαόχῳ, — v. 82. Ἱππείᾳ — v. 83. πληροῖ δὲ θεῶν et κτίσιν γ'· — v. 84. ὁρμαίνων ἔλαβεν — v. 85. γέννυ, — v. 87. δ' ἐκείνῳ — v. 91. διασιγάσομαι αὐτῷ μόρον omisso ἐγώ — v. 92. ἀρχεῖαι δέχονται.

---

v. 81. Vulgo κραταίποδ' αὐ ἐρύῃ Γαιαόχῳ. Scripturam αὐερύῃ agnoscunt Scholl. vett. et libri plurimi; vox in hac re sollemnis. Multi tamen codices boni ἀνερύῃ. Γεαόχῳ emendavit Boeckh. cum aliquot libris, ut apud Hesiod. Theog. 15. est Γεήοχος Neptunus. Γεήοχον agnoscit etiam Herm. Praef. ad Hymn. Hom. p. XIV seqq.

v. 83. Vulgo: πληροῖ δὲ θεῶν et κτίσιν γ'. At πληροῖ vox est neque apud Homerum neque apud Pindarum usitata, sed recentioris usus. Metri causa hoc dederunt Byzantini. Boeckhius ex optimis libris reduxit τελεῖ δέ. Etiam fulcrum γ' post κτίσιν plurimi non agnoscunt.

v. 84. ἕλε pro ἕλαβεν revocavit Boeckh. ex optimis libris. Mox γέννϊ non interpolati pro vulg. γέννυ, unde Herm. scripsit γέννι. Idque exstat in Scholiis veteribus.

v. 91. Vulgo διασιγάσομαι αὐτῷ μόρον. Meliores tenent

Ὀλιγαιθίδαισίν τ' ἔβαν ἐπίκουρος
Ἰσθμοῖ τά τ' ἐν Νεμέᾳ. παύρῳ δ' ἔπει θήσω φανέρ' ἀθρό', ἀλαθής τέ μοι
ἔξορκος ἐπέσσεται ἑξηκοντάκι δὴ ἀμφοτέρωθεν
ἀδύγλωσσος βοὰ κάρυκος ἑσλοῦ.

τὰ δ' Ὀλυμπία αὐτῶν Ἀντ. ε'.
ἔοικεν ἤδη πάροιθε λελέχθαι·
τὰ δ' ἐσσόμενα τότ' ἂν φαίην σαφές·
νῦν δ' ἔλπομαι μέν, ἐν θεῷ γε μὰν
τέλος· εἰ δὲ δαίμων γενέθλιος ἕρποι,
Διὶ τοῦτ' Ἐνυαλίῳ τ' ἐκδώσομεν πράσσειν. τὰ δ'
ἐπ' ὀφρύϊ Παρνασία,
ἐν Ἄργει θ' ὅσσα καὶ ἐν Θήβαις, ὅσα τ' Ἀρκὰς ἀνάσσων
μαρτυρήσει Λυκαίου βωμὸς ἄναξ,

Ἐπ. ε'.
Πέλλανά τε καὶ Σικυὼν καὶ Μέγαρ' Αἰακιδᾶν τ'
εὐερκὲς ἄλσος,
ἃ τ' Ἐλευσὶς καὶ λιπαρὰ Μαραθών, 157
ταί θ' ὑπ' Αἴτνας ὑψιλόφου καλλίπλουτοι

v. 99. ἑξηκοντάκι γὰρ ἀμφοτέρωθέν γ' — v. 103. τά τ' — v. 106. Διὶ et Παρνασσία, — v. 107. ἀμφ' Ἄργεῖ θ' et ὅσα τε Ἀρκάσ' ἀνάσσων — v. 109. Πελλάνα

---

quod Boeckh. restituit, quem vide in Comm. de Cris. Pind. §. 26. p. 69.

v. 92. [Ineptam formam ἀρχεῖαι ex libris correxerunt Hermannus et Boeckhius, qui et δέκονται ex usu poetae scripsit. Cf. Ahrens de Dial. Dor. p. 82. SCH.]

v. 99. Vulgo ἑξηκοντάκι γὰρ ἀμφοτέρωθέν γ'. At γ' omittunt plurimi, neque γάρ agnoscunt optimi, sed ἑξηκοντάκι δ' habent, quod Herm. vidit esse δή, idque recepit Boeckh. Cf. de synizesi supra ad v. 7.

v. 103. [τὰ δ' Boeckhius ex Scholiis veteribus. SCH.]

v. 106. [De forma Διί dixit Boeckhius de Crisi §. 31. p. 92. SCH.]

v. 107. Vulg. ἀμφ' Ἄργεϊ, quod a metricis profectum. Verum restituit Boeckh. e libris. Tum vulgo est: ὅσα τε Ἀρκάσ' (libri non interpolati Ἀρκάσιν) ἀνάσσων, quod emendavit Hermannus.

v. 109. [De forma Πέλλανα vide ad Ol. VII, 86. SCH.]

πόλιες, ἃ τ' Εὔβοια. καὶ πᾶσαν κατὰ
Ἑλλάδ' εὑρήσεις ἐρευνῶν μάσσον' ἢ ὡς ἰδέμεν.
ἄνα, κούφοισιν ἐκνεῦσαι ποσίν·
Ζεῦ τέλει', αἰδῶ δίδοι καὶ τύχαν τερπνῶν γλυκείαν.

v. 114. ἀλλὰ κούφοισιν — v. 115. Ζεῦ, τέλει, αἰδῶ διδοὺς

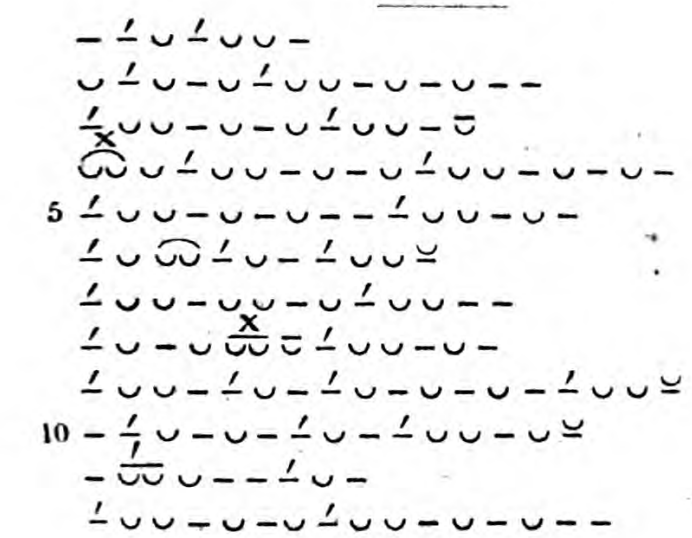
v. 114. Pro ἀλλά Boeckh. ex coniectura Hermanni ἄνα, h. e. Ζεῦ ἄνα, veluti Hom. Il. Γ, 350. et saepius.

v. 115. [Optimi libri Ζεῦ τέλειε, αἰδῶ τε δίδοι, interpolati Heynianam lectionem praebent. Correxit Boeckhius, qui Pindarum ubique forma δίδοι usum animadvertit, coll. Ol. I, 85. VI, 104. VII, 89. Hermannus διδούς retinet. Ceterum de fine carminis, quem de sententia veterum Scholiastarum cum Kaysero et Bergkio aliter distinxi, vide Commentarios. SCH.]

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙ ΙΔ'.

ΑΣΩΠΙΧΩι ΟΡΧΟΜΕΝΙΩι

ΠΑΙΔΙ ΣΤΑΔΙΕΙ.

Καφισίων ὑδάτων Στρ. α'.
λαχοῖσαν αἵτε ναίετε καλλίπωλον ἕδραν,
ὦ λιπαρᾶς ἀοίδιμοι βασίλειαι
Χάριτες Ὀρχομενοῦ, παλαιγόνων Μινυᾶν ἐπίσκοποι,
κλῦτ', ἐπεὶ εὔχομαι. σὺν ὔμμιν γὰρ τά τε τερπνὰ καὶ

v. 2. λαχοῖσαι — v. 5. σὺν γὰρ ὑμῖν τὰ τερπνὰ

Ol. XIV. [Carmen corruptissimum, quod quum e laceri codicis ultimo folio transcriberetur, tot videtur mendis inquinatum esse. Vide Boeckhium de Crisi §. 39. p. 115. et 41. p. 128 seq. Stropham et antistropham primus probabiliter descripsit Hermannus, a quo tamen saepius discessit Boeckhius. Paulo aliter rursus Bergkius. SCH.]

v. 2. [λαχοῖσαι libri omnes, quod retinuit Bergkius, qui pro αἵτε scripsit ὦ ταί, quod incommodum est propter v. 3. SCH.]

v. 4. [Boeckhius Oecon. Civit. Att. II. p. 384. Ἐρχομενοῦ restitutum volebat e codice Vaticano. Ea forma nominis antiquissima et Boeotis domestica usus Hesiodus est eandemque nummi et tituli exhibent. Vide praeter Boeckhium Corp. Inscr. I. p. 42. 718. 722. O. Muelleri Orchom. p. 129. 480. Marckscheffel. Hesiodi fragm. XLIX. (132. Goettl.) et Ahrens de Dial. Aeol. p. 178. SCH.]

v. 5. Vulgo est: σὺν γὰρ ὑμῖν τὰ τερπνὰ καί, quod mutavit Boeckh. Codices Vat. et Pal. C τὰ τερπνά τε καί.

τὰ γλυκέα γίγνεται πάντα βροτοῖς,
εἰ σοφός, εἰ καλός, εἴ τις ἀγλαὸς ἀνήρ.
οὐδὲ γὰρ θεοὶ σεμνᾶν Χαρίτων ἄτερ
κοιρανέοισιν χορούς οὔτε δαῖτας· ἀλλὰ πάντων
ταμίαι
ἔργων ἐν οὐρανῷ, χρυσότοξον θέμεναι παρὰ
Πύθιον Ἀπόλλωνα θρόνους,
ἀέναον σέβοντι πατρὸς Ὀλυμπίοιο τιμάν.

ὦ πότνι' Ἀγλαΐα Στρ. β'.
φιλησίμολπέ τ' Εὐφροσύνα, θεῶν κρατίστου
παῖδες, ἐπάκοος γένευ, Θαλία τε
ἐρασίμολπε, ἰδοῖσα τόνδε κῶμον ἐπ' εὐμενεῖ τύχᾳ
κοῦφα βιβῶντα· Λυδίῳ δ' Ἀσώπιχον ἐν τρόπῳ
ἔν τε μελέταις ἀείδων ἔμολον,
οὕνεκ' Ὀλυμπιόνικος ἁ Μινυεία
σεῦ ἕκατι. μελανοτειχέα νῦν δόμον
Φερσεφόνας ἐλθέ, Ἄχοι, πατρὶ κλυτὰν φέροισ'
ἀγγελίαν,
Κλεύδαμον ὄφρ' ἰδοῖσ' υἱὸν εἴπῃς, ὅτι οἱ νέαν
κόλποις παρ' εὐδόξου Πίσας
ἐστεφάνωσε κυδίμων ἀέθλων πτεροῖσι γαίταν.

v. 8. οὔτε γὰρ — v. 9. κοιρανέοντι — v. 13. abest ὦ — v. 15. ἐπάκοοι νῦν, Θαλία τε — v. 17. Λυδίῳ γὰρ Ἀσ. — v. 18. ἐν μελέταις τε ἀείδων μόλον· — v. 19. Μινύεια — v. 20. μελαντειχέα — v. 21. ἴθι pro ἐλθέ — v. 22. ὄφρα — v. 23. κόλποισι et εὐδόξοιο

v. 8. [Legebatur οὔτε γάρ, quod confidenter correxi. Ibidem Kayseri coniecturam ἁγνᾶν pro σεμνᾶν recepit Bergkius, qui v. 9. κοιρανέοντι cum libris retinet et v. 20. σεῦ γ' ἕκατι dedit. SCH.]

v. 13. Abest vulgo ὦ, quod praebuerunt codd. Vat. et Pal. C.

v. 15. Cur ἐπάκοοι ταννῦν praeferam cum Hermanno, de eo vid. explicat. Librorum lectio est ἐπάκοοι νῦν.

v. 17. Vulgo Λυδίῳ γάρ. Correxit Hermannus.

v. 18. Vulgata lectio est: ἐν μελέταις τε ἀείδων μόλον. At libri optimi ἔμολον, et Vat. Pal. C τ' ἀείδων.

v. 20. μελανοτειχέα Boeckh. nunc scripsit pro μελαντειχέα; cf. de Crisi Pind. §. 41. p. 129.

v. 21. Est ἐλθέ pr. ἴθι in multis. Denique Κλεύδαμον Boeckhius scripsit pro Κλεόδαμον, dialecto patria, κόλποις pro κόλποισι, εὐδόξου pr. εὐδόξοιο. Hermanni emendationes carminis in multis locis depravati vide in Heynii editione novissima.

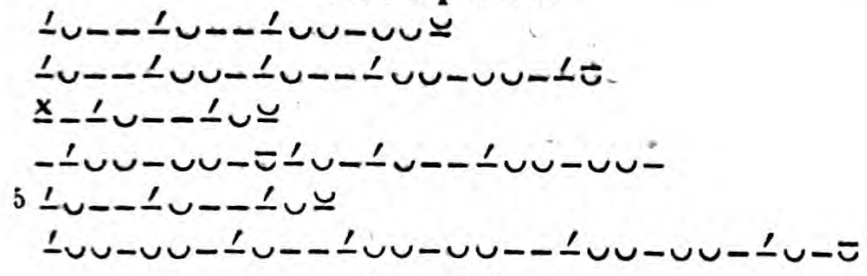
ΠΥΘΙΟΝΙΚΑΙ.

ΠΥΘΙΟΝΙΚΑΙ Α'.

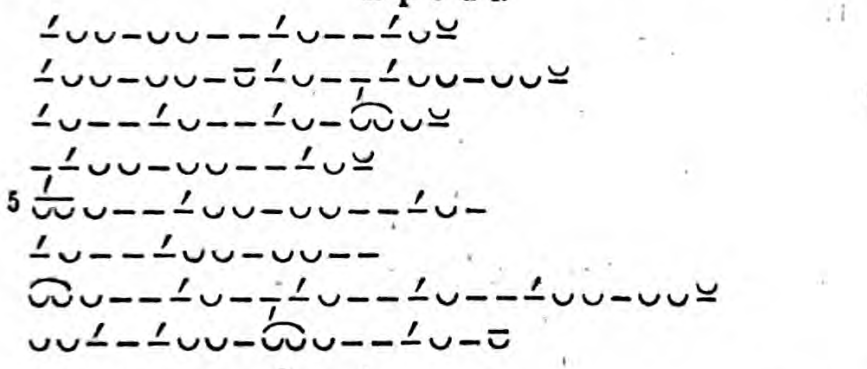
ΙΕΡΩΝΙ ΑΙΤΝΑΙΩ

ΑΡΜΑΤΙ.

Strophae.

Epodi.

Στρ. α'.

Χρυσέα φόρμιγξ, Ἀπόλλωνος καὶ ἰοπλοκάμων
σύνδικον Μοισᾶν κτέανον· τᾶς ἀκούει μὲν βά-
σις, ἀγλαΐας ἀρχά,
πείθονται δ' ἀοιδοὶ σάμασιν,
ἀγησιχόρων ὁπόταν προοιμίων ἀμβολὰς τεύχῃς ἐλε-
λιζομένα.

v. 4. ὁπόταν τῶν φροιμίων.

Pyth. I. v. 4. [ἀγησιχόρων Bergkius. Ibidem ὁπόταν τῶν φροιμίων praeter fidem librorum omnium Schmidius. SCH.]

καὶ τὸν αἰχματὰν κεραυνὸν σβεννύεις
ἀενάου πυρός. εὕδει δ' ἀνὰ σκάπτῳ Διὸς αἰετός,
ὠκεῖαν πτέρυγ' ἀμφοτέρωθεν χαλάξαις,

Ἀντ. α'.

ἀρχὸς οἰωνῶν, κελαινῶπιν δ' ἐπὶ οἱ νεφέλαν
ἀγκύλῳ κρατί, γλεφάρων ἀδὺ κλαῖστρον, κατέχενας· ὁ δὲ κνώσσων
ὑγρὸν νῶτον αἰωρεῖ, τεαῖς
ῥιπαῖσι κατασχόμενος. καὶ γὰρ βιατὰς Ἄρης, τραχεῖαν ἄνευθε λιπὼν
ἐγχέων ἀκμάν, ἰαίνει καρδίαν
κώματι, κῆλα δὲ καὶ δαιμόνων θέλγει φρένας, ἀμφί τε
Λατοίδα σοφίᾳ βαθυκόλπων τε Μοισᾶν.

Ἐπ. α'.

ὅσσα δὲ μὴ πεφίληκε Ζεὺς ἀτύζονται βοὰν
Πιερίδων ἰόντα, γᾶν τε καὶ πόντον κατ' ἀμαιμάκετον,
ὅς τ' ἐν αἰνᾷ Ταρτάρῳ κεῖται, θεῶν πολέμιος,
Τυφὼς ἑκατονταπάρανος· τόν ποτε
Κιλίκιον θρέψεν πολυώνυμον ἄντρον· νῦν γε μὰν
ταί θ' ὑπὲρ Κύμας ἀλιερκέες ὄχθαι
Σικελία τ' αὐτοῦ πιέζει στέρνα λαχνάεντα· κίων
δ' οὐρανία συνέχει,
νιφόεσσ' Αἴτνα, πάνετες χιόνος ὀξείας τιθήνα·

Στρ. β'.

τᾶς ἐρεύγονται μὲν ἁπλάτου πυρὸς ἀγνόταται

v. 13. [Libri boni ἀτύζεται vel ἀτύζηται. Boeckhii scripturam praeter Scholia Plutarchus confirmat tribus locis; v. Boeckhii Expll. h. l., qui cum Aug. D habere dicatur ἀΐοντας, olim coniecit ἀτύζονται — ἀΐοντες. SCH.]

v. 20. [Codex Aug. D τιθάνα, de quo admonuit Ahrens de Dial. Dor. p. 134. SCH.]

v. 26. [θαυμάσιον προσιδέσθαι Gellius Noctt. Att. XVII, 10. cum aliquot libris Pindari. (Idem nuper repperi in vetustissimo codice Parisino Macrob. Sat. V, 17., qui statim post παρεοντων et satis mire ακοισαι praebet. Id annotavi propter Boeckhium Expll. p. 230.) Meliores tamen aut θαυμάσιον πυθέσθαι aut ἰδέσθαι, unde correctores τι ἰδέσθαι effinxerunt, quod olim Boeckhio placebat, coll. Homerico θαῦμα ἰδέσθαι. Kayserus proposuit θαυματὸν ἄντα ἰδέσθαι. SCH.]

ἐκ μυχῶν παγαί· ποταμοὶ δ' ἀμέραισιν μὲν προ-
χέοντι ῥόον καπνοῦ
αἴθων'· ἀλλ' ἐν ὄρφναισιν πέτρας
φοίνισσα κυλινδομένα φλὸξ ἐς βαθεῖαν φέρει πόν-
του πλάκα σὺν πατάγῳ.
κεῖνο δ' Ἀφαίστοιο κρουνοὺς ἑρπετὸν
δεινοτάτους ἀναπέμπει· τέρας μὲν θαυμάσιον προς-
ιδέσθαι, θαῦμα δὲ καὶ παριόντων ἀκοῦσαι,

Ἀντ. β'.

οἷον Αἴτνας ἐν μελαμφύλλοις δέδεται κορυφαῖς
καὶ πέδῳ, στρωμνὰ δὲ χαράσσοισ' ἅπαν νῶτον
ποτικεκλιμένον κεντεῖ.
εἴη, Ζεῦ, τὶν εἴη ἀνδάνειν,
ὃς τοῦτ' ἐφέπεις ὄρος, εὐκάρποιο γαίας μέτωπον,
τοῦ μὲν ἐπωνυμίαν
κλεινὸς οἰκιστὴρ ἐκύδανεν πόλιν
γείτονα, Πυθιάδος δ' ἐν δρόμῳ κᾶρυξ ἀνέειπέ νιν
ἀγγέλλων Ἱέρωνος ὑπὲρ καλλινίκου

Ἐπ. β'.

ἅρμασι. ναυσιφορήτοις δ' ἀνδράσι πρῶτα χάρις
ἐς πλόον ἀρχομένοις πομπαῖον ἐλθεῖν οὖρον· ἐοι-
κότα γὰρ
καὶ τελευτὰν φερτέραν νόστου τυχεῖν. ὁ δὲ λόγος
ταύταις ἐπὶ συντυχίαις δόξαν φέρει
λοιπὸν ἔσσεσθαι στεφάνοισί νιν ἵπποις τε κλυτὰν
καὶ σὺν εὐφώνοις θαλίαις ὀνομαστάν.

v. 32. κάρυξ — v. 34. ἐς πλόον, ἀρχ. — v. 35. κᾆν τελευτᾷ φερτέρου νόστου — v. 37. στεφάνοισί τε ἵπποις

---

v. 35. Pauci φερτέρου, plurimi φερτέρα. Pro κᾆν τελευτᾷ plures codices ἐν καὶ τελευτᾷ, unus a m. pr. ἐν καὶ τελευτάν, alius καὶ τελευτάν, alius καὶ τελευτᾷ, omisso ἐν. Hinc Boeckhius καὶ τελευτὰν φερτέραν emendavit. Hermanno scribendum videtur: ἐοικότα δ' ἐν καὶ τελευτᾷ φερτέρου νόστου τυχεῖν.

v. 37. [Libri boni στεφάνοισιν ἵπποισί τε vel ἵπποις τε vel ἱππεία τε. Correcti ἔσεσθαί νιν στεφάνοισιν. Emendationem Heynii a Scholiis confirmatam adoptavit Boeckhius, quum Aetnae mentio necessaria sit ideoque pronomen abesse nequeat. Hoc aut non reputavit aut non credidit Hermannus, qui Opuscc. VII. p. 114. scribendum edicit στεφάνοισι σὺν ἵπποις τε κλυτάν. SCH.]

Λύκιε καὶ Δάλου ἀνάσσων Φοῖβε, Παρνασσοῦ τε κράναν Κασταλίαν φιλέων,
ἐθελήσαις ταῦτα νόῳ τιθέμεν εὔανδρόν τε χώραν.

Στρ. γ'.

ἐκ θεῶν γὰρ μαχαναὶ πᾶσαι βροτέαις ἀρεταῖς, καὶ σοφοὶ καὶ χερσὶ βιαταὶ περίγλωσσοί τ' ἔφυν.
ἄνδρα δ' ἐγὼ κεῖνον αἰνῆσαι μενοινῶν ἔλπομαι
μὴ χαλκοπάραον ἄκονθ' ὡρείτ' ἀγῶνος βαλεῖν ἔξω παλάμᾳ δονέων,
μακρὰ δὲ ῥίψαις ἀμεύσασθ' ἀντίους.
εἰ γὰρ ὁ πᾶς χρόνος ὄλβον μὲν οὕτω καὶ κτεάνων δόσιν εὐθύνοι, καμάτων δ' ἐπίλασιν παράσχοι.

Ἀντ. γ'.

ἦ κεν ἀμνάσειεν, οἵαις ἐν πολέμοισι μάχαις τλάμονι ψυχᾷ παρέμειν', ἀνίχ' εὑρίσκοντο θεῶν παλάμαις τιμάν,

v. 39. Παρνασσῷ — v. 45. ἀμεύσεσθ' — v. 47. ἀμμνάσειεν,

v. 39. [De scriptura Παρνασοῦ vide ad Ol. IX, 47. SCH.]

v. 40. [Hermannus Opuscc. VII. p. 115: „Scholiasta quum postrema sic interpretatur: ἐθελήσαις ταῦτα ἃ εὔχομαι τῷ σῷ νόῳ πράττειν καὶ συμπεραίνειν καὶ εὔανδρον ἀποτελεῖν τὴν χώραν, credo eum posita plena interpunctione post ὀνομαστάν legisse ἐθελήσαις ταῦτα νόῳ τιθέμεν εὐανδροῦν τε χώραν. In quo si non falsus sum, addendum lexicis erit εὐανδρόω." Non probabile est Scholiastam ita legisse. Recte is intellexit τιθέμεν diversa potestate pertinere ad utrumque sic: ἐθελήσαις ταῦτα νόῳ τιθέμεν εὔανδρόν τε τιθέμεν χώραν. Similiter Alcman fr. 28. Delect.: Ἀρχ' ἐρατῶν ἐπέων, ἐπὶ δ' ἵμερον ὕμνῳ καὶ χαρίεντα τίθει χορόν. Et sic demum perspicitur, cur Pindarus activi infinitivo usus sit. Nam νόῳ θέσθαι vel ἐνθέσθαι vel ἐγκαταθέσθαι usitatum est. SCH.]

v. 45. [ἀμεύσασθ' Boeckhius ex optimis. Hesychius: ἀμεύσασθαι· ἀμείβεσθαι, διελθεῖν, περαιώσασθαι. Adde Eustath. Prooem. p. 9: Τὸ ἀμεῦσαι (l. ἀμεύσασθαι), ὅ ἐστι παρελθεῖν καὶ νικῆσαι. Eadem vocabula in explicatione usurpant Scholia h. l. SCH.]

v. 47. [Libri ἂν μνάσειεν. Schmidius ἀμμνάσειεν, quod rectius Boeckhius scripsit, quum μ̄μ̄ν et ν̄μ̄ν litterarum concursum spreverint Graeci. Adde Pyth. IV, 54. Theocr. XXIX, 16. ὀμνάσθην pro ἀναμνησθῆναι, et vide Ahrentem de Dial. Aeol. p. 149. SCH.]

οἷαν οὔτις Ἑλλάνων δρέπει,
πλούτου στεφάνωμ' ἀγέρωχον. νῦν γε μὰν τὰν Φι-
λοκτήταο δίκαν ἐφέπων
ἐστρατεύθη· σὺν δ' ἀναγκαίᾳ φίλον
καί τις ἐὼν μεγαλάνωρ ἔσανεν. φαντὶ δὲ Λα-
μνόθεν ἕλκει τειρόμενον μετανάσσοντας ἐλθεῖν

ἥρωας ἀντιθέους Ποίαντος υἱὸν τοξόταν· Ἐπ. γ'.
ὃς Πριάμοιο πόλιν πέρσεν, τελεύτασέν τε πόνους
Δαναοῖς,
ἀσθενεῖ μὲν χρωτὶ βαίνων, ἀλλὰ μοιρίδιον ἦν.
οὕτω δ' Ἱέρωνι θεὸς ὀρθωτὴρ πέλοι
τὸν προσέρποντα χρόνον, ὧν ἔραται καιρὸν δι-
δούς.
Μοῖσα, καὶ πὰρ Δεινομένει κελαδῆσαι
πίθεό μοι ποινὰν τεθρίππων. χάρμα δ' οὐκ ἀλ-
λότριον νικαφορία πατέρος.
ἄγ' ἔπειτ' Αἴτνας βασιλεῖ φίλιον ἐξεύρωμεν ὕμνον·

v. 51. σὺν δ' ἀνάγκᾳ μιν φίλον — v. 52. μεταλλάσοντας ἐλθεῖν — v. 59. πείθεό μοι

v. 51. [σὺν δ' ἀναγκαίᾳ φίλον lemma Scholiorum, quod ab Hermanno Opuscc. VII. p. 113. commendatum recepi, ut sententiae color generalis fieret. SCH.]

v. 52. [Libri et Scholia μεταλλάσσοντας contra metrum. Boeckhius μεταμείβοντας, quoniam Hesychius aliique μεταμείβων per μεταλλάσσων explicant. Hermannus antea μέτα λύσοντας: nunc Opuscc. l. c. quum μέτα λάσοντας ipse tacite reposuisset, in nota recens addita Wakefieldii emendationem μετανάσσοντας ut facilem reique aptissimam laudat. Sed quum Scholiasta ἐπιζητήσοντας explicet, videndum ait, num quid prodesse possit Hesychii glossa, diversa, ut videtur, confundentis: μάσσαι (vel μᾶσσαι)· ζητῆσαι, καθαρίσαι, φυρᾶσαι. — Fortasse: quanquam Scholiastam ipsum illud μεταλλάσσοντας legisse arguit id, quod ἀπὸ τῶν τὰ μέταλλα ἐπιζητούντων ductum ait. Ceterum alii viro docto μεταβάσοντας, alii — vera loquor — μεθ' ἅλ' (*trans mare*) ἄξοντας in mentem venit. Ego Wakefieldium secutus sum. SCH.]

v. 56. [Hermannus l. c. ne θεός pro una brevi esset, quod ipse olim defenderat Opuscc. I. p. 253. collato versiculo Praxillae: Ἀλλὰ τεὸν οὔποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθον, nunc non sine summa probabilitate proposuit: οὕτω δ' Ἱέρωνί τις ὀρθωτὴρ πέλοι. Bergkius πέλοι ὀρθωτὴρ θεός, ut πέλοι et ὀρθωτήρ coalescant. Durissime. SCH.]

v. 59. [πίθεο Par. B et Mingarellus. SCH.]

τῷ πόλιν κείναν θεοδμάτῳ σὺν ἐλευθερίᾳ Στρ. δ'.
Ὑλλίδος στάθμας Ἱέρων ἐν νόμοις ἔκτισσ'. ἐθέλοντι δὲ Παμφύλου
καὶ μὰν Ἡρακλειδᾶν ἔκγονοι
ὄχθαις ὕπο Ταϋγέτου ναίοντες αἰεὶ μένειν τεθμοῖσιν ἐν Αἰγιμιοῦ
Δωρίοις. ἔσχον δ' Ἀμύκλας ὄλβιοι,
Πινδόθεν ὀρνύμενοι, λευκοπώλων Τυνδαριδᾶν βαθύδοξοι γείτονες, ὧν κλέος ἄνθησεν αἰχμᾶς.

Ἀντ. δ'.

Ζεῦ τέλει', αἰεὶ δὲ τοιαύταν Ἀμένα πρὸ' ὕδωρ
αἶσαν ἀστοῖς καὶ βασιλεῦσιν διακρίνειν ἔτυμον λόγον ἀνθρώπων.
σύν τοι τίν κεν ἁγητὴρ ἀνήρ,
υἱῷ τ' ἐπιτελλόμενος, δᾶμον γεραίρων τράποι σύμφωνον ἐς ἀσυχίαν.
λίσσομαι νεῦσον, Κρονίων, ἄμερον
ὄφρα κατ' οἶκον ὁ Φοῖνιξ ὁ Τυρσανῶν τ' ἀλαλατὸς ἔχῃ, ναυσίστονον ὕβριν ἰδὼν τὰν πρὸ Κύμας·

Ἐπ. δ'.

οἷα Συρακοσίων ἀρχῷ δαμασθέντες πάθον,
ὠκυπόρων ἀπὸ ναῶν ὅς σφιν ἐν πόντῳ βάλεθ' ἁλικίαν,

v. 62. ἔκτισσε. θέλοντι — v. 65. Δωριῆς. — v. 67. Ζεῦ, τέλει, — v. 70. δᾶμόν τε γέρων et ἐφ' ἀσυχίαν. — v. 72. Φοίνιξ

v. 65. [Libri Δωριῆς, Δωριεῖς. Correxit Hermannus. SCH.]

v. 67. [Vulgatum τέλει emendavit Boeckhius, quem vide Nott. Critt. Olymp. XIII, 109. SCH.]

v. 70. [Libri δᾶμον γεραίρων vel τε γεραίρων. Ibidem pro ἐφ' ἀσυχίαν Scholia ἐς ἀσυχίαν legerunt, et sic pauci codices. Optimi autem quum praepositionem prorsus ignorent, illa scriptura revocanda fuit, quum praesertim ἐς ante ἀσυχίαν facile oblitterari potuerit. Cf. Pyth. III, 35. SCH.]

v. 72. [Φοίνιξ signavi cum Pal. C et Gotting. Sic enim exigebant veterum magistrorum praecepta; vide Choeroboscum Bekkeri p. 1429. et quae disputant Goettlingius Doctrina acc. p. 254. et Ellendtius Lex. Soph. II. p. 919. coll. I. p. 956. Item v. 32. κᾶρυξ dedi, ut Nem. IV, 74. SCH.]

v. 75. [ἀρέομαι (ἀροῦμαι a v. αἴρομαι) ex aliquot libris pro vulgato poetae reddidit Boeckhius. SCH.]

Ἑλλάδ' ἐξέλκων βαρείας δουλίας. ἀρέομαι
πὰρ μὲν Σαλαμῖνος Ἀθαναίων χάριν
μισθόν, ἐν Σπάρτᾳ δ' ἐρέω πρὸ Κιθαιρῶνος μάχαν,
ταῖσι Μήδειοι κάμον ἀγκυλότοξοι,
παρὰ δὲ τὰν εὔνδρον ἀκτὰν Ἰμέρα παίδεσσιν ὕμνον
Λειομένευς τελέσαις,
τὸν ἐδέξαντ' ἀμφ' ἀρετᾷ, πολεμίων ἀνδρῶν καμόντων.

Στρ. ε'.

καιρὸν εἰ φθέγξαιο, πολλῶν πείρατα συντανύσαις
ἐν βραχεῖ, μείων ἕπεται μῶμος ἀνθρώπων. ἀπὸ γὰρ κόρος ἀμβλύνει
αἰανὴς ταχείας ἐλπίδας·
ἀστῶν δ' ἀκοὰ κρύφιον θυμὸν βαρύνει μάλιστ' ἐσλοῖσιν ἐπ' ἀλλοτρίοις.
ἀλλ' ὅμως, κρέσσων γὰρ οἰκτιρμοῦ φθόνος,
μὴ παρίει καλά. νώμα δικαίῳ πηδαλίῳ στρατόν·
ἀψευδεῖ δὲ πρὸς ἄκμονι χάλκευε γλῶσσαν.

Ἀντ. ε'.

εἴ τι καὶ φλαῦρον παραιθύσσει, μέγα τοι φέρεται

v. 75. αἰρέομαι — v. 76. Ἀθηναίων — v. 78. Μῆδοι μὲν — v. 85. οἰκτιρμῶν

v. 77. Teneo cum Hermanno librorum lectionem ἐρέω, de qua re expositum in Commentario. Participium ἐρέων Boeckhius de coniectura posuit.

v. 78. Interpolati Μῆδοι μέν, meliores Μήδειοι, receptum iam Beckio. Sunt enim Μῆδοι dicti et Μήδειοι; cf. [Steph. Byz. s. v. et alia apud] Boeckh. Nott. Critt.

v. 83. [Pro ἐλπίδας, quae est paene omnium librorum lectio, ex edit. Rom. ἀπάδις exemplaria occuparat, pro quo Hermannus ἀπίδας voluit, coll. Aesch. Suppl. 101., quem locum ipse postea egregie restituit. Idem nuper defendebat Doederlinus Mus. Rhenan. 1829. III. p. 12. Scholia quum τὰς διανοίας explicant, et ipsa ἐλπίδας ob oculos habuerunt. SCH.]

v. 85. [Libri optimi cum Stobaeo et Pallada poeta οἰκτιρμοῦ, nunc reductum Boeckhio. SCH.]

πὰρ σέθεν. πολλῶν ταμίας ἐσσί· πολλοὶ μάρτυρες
ἀμφοτέροις πιστοί.
εὐανθεῖ δ' ἐν ὀργᾷ παρμένων,
εἴπερ τι φιλεῖς ἀκοὰν ἀδεῖαν αἰεὶ κλύειν, μὴ κά-
μνε λίαν δαπάναις·
ἐξίει δ' ὥσπερ κυβερνάτας ἀνὴρ
ἱστίον ἀνεμόεν. μὴ δολωθῇς, ὦ φίλος, εὐτραπέλοις
κέρδεσσ'· ὀπιθόμβροτον αὔχημα δόξας

οἷον ἀποιχομένων ἀνδρῶν δίαιταν μανύει Ἐπ. ε'.
καὶ λογίοις καὶ ἀοιδοῖς. οὐ φθίνει Κροίσου φιλό-
φρων ἀρετά·
τὸν δὲ ταύρῳ χαλκέῳ καυτῆρα νηλέα νόον
ἐχθρὰ Φάλαριν κατέχει παντᾶ φάτις,
οὐδέ μιν φόρμιγγες ὑπωρόφιαι κοινωνίαν
μαλθακὰν παίδων ὀάροισι δέκονται.
τὸ δὲ παθεῖν εὖ πρῶτον ἄθλων· εὖ δ' ἀκούειν
δευτέρα μοῖρ'· ἀμφοτέροισι δ' ἀνὴρ
ὃς ἂν ἐγκύρσῃ, καὶ ἕλῃ, στέφανον ὕψιστον δέ-
δεκται.

v. 90. ἀεὶ — v. 92. ὦ φίλε, κέρδεσιν εὐτραπέλοις. — v. 98. δέχονται

v. 92. Vulgo ὦ φίλε, κέρδεσιν εὐτραπέλοις, laborante metro. In Gott. ὦ φίλοι, in aliis ὦ φίλε εὐτραπέλοις κέρδεσσ', unde Hermannus verum restituit, Boeckhio receptum.

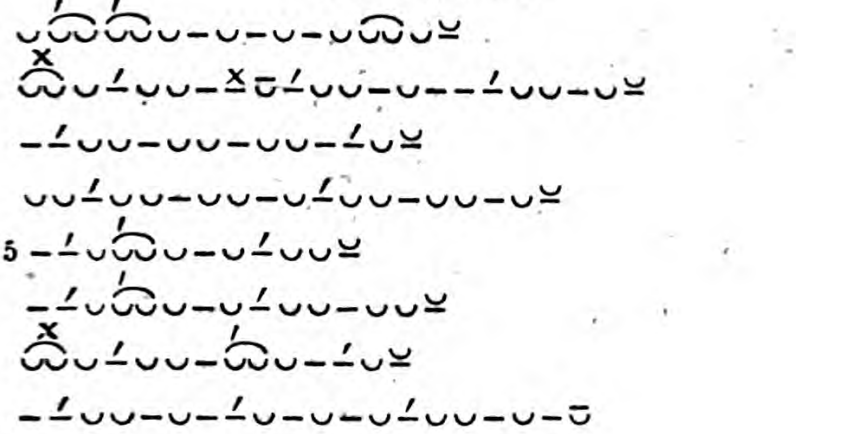
v. 98. [De forma δέκονται Boeckhius exposuit Nott. Critt. Olymp. XIII, 88. Cf. supra ad Ol. XIII, 92. SCH.]

ΠΥΘΙΟΝΙΚΑΙ Β'.

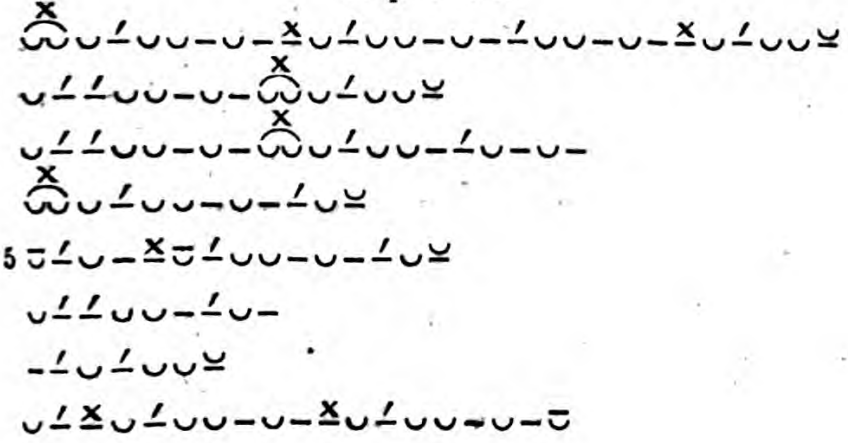
ΙΕΡΩΝΙ ΣΥΡΑΚΟΣΙΩι

ΑΡΜΑΤΙ.

Strophae.

Epodi.

Στρ. α'.

Μεγαλοπόλιες ὦ Συράκοσαι, βαθυπολέμου
τέμενος Ἄρεος, ἀνδρῶν ἵππων τε σιδαροχαρμᾶν
δαιμόνιαι τροφοί,
ὕμμιν τόδε τᾶν λιπαρᾶν ἀπὸ Θηβᾶν φέρων
μέλος ἔρχομαι ἀγγελίαν τετραορίας ἐλελίχθονος,
εὐάρματος Ἱέρων ἐν ᾇ κρατέων
τηλαυγέσιν ἀνέδησεν Ὀρτυγίαν στεφάνοις,
ποταμίας ἔδος Ἀρτέμιδος, ἃς οὐκ ἄτερ
κείνας ἀγαναῖσιν ἐν χερσὶ ποικιλανίους ἐδάμασσε
πώλους.

Ἀντ. α'.

ἐπὶ γὰρ ἰοχέαιρα παρθένος χερὶ διδύμᾳ
ὅ τ' ἐναγώνιος Ἑρμᾶς αἰγλᾶντα τίθησι κόσμον, ξεστὸν ὅταν δίφρον
ἕν θ' ἅρματα πεισιχάλινα καταζευγνύῃ
σθένος ἵππιον, ὀρσοτρίαιναν εὐρυβίαν καλέων θεόν.
ἄλλοις δέ τις ἐτέλεσσεν ἄλλος ἀνὴρ
εὐαχέα βασιλεῦσιν ὕμνον, ἄποιν' ἀρετᾶς.
κελαδέοντι μὲν ἀμφὶ Κινύραν πολλάκις
φᾶμαι Κυπρίων, τὸν ὁ χρυσοχαῖτα προφρόνως
ἐφίλησ' Ἀπόλλων,

Ἐπ. α'.

ἱερέα κτίλον Ἀφροδίτας· ἄγει δὲ χάρις φίλων ποίνιμος ἀντὶ ἔργων ὀπιζομένα·

v. 7. τᾶς οὐκ ἄτερ — v. 16. ἐφίλασ' — v. 17. ποί τινος ἀντὶ

Pyth. II. v. 7. [Libri τᾶς. Correxit Hermannus. SCH.]

v. 14. [Libri non pessimi εὐαυχέα; vide Boeckhii Nott. Critt. et quae ad v. 28. dicentur. SCH.]

v. 16. [ἐφίλησ' ex optt. libris revocavi monitu Ahrentis de dial. Dor. p. 148 seq. Cf. ad Nem. V, 44. SCH.]

v. 17. Codices partim ποί τινος, partim ποίτινος. Ieremias Spigelius ποίνιμος, receptum a Schmidio, Beckio, confirmatum Hermanni et Boeckhii iudicio. Sic Soph. Trachin. 808. ποίνιμον Δίκην dixit. Ac Schol. legit ποίνιμος explicans ἀμειπτική.

v. 22. [πυρόεντι Leid. B et Heynii coniectura. SCH.]

v. 26. [γ' Boeckhius sustulit, φρασίν, de quo vide ad Ol. VII, 24., ex libris reposuit. SCH.]

v. 28. Omnes libri cum Schol. ἀνάταν, in quo ν digamma Aeolicum est, veluti in εὔαδον et κανάξαις, de quibus Buttmannus disputavit in Gramm. ampl. II. p. 63. et 77., et αὐΐαχος Hom.

σὲ δ', ὦ Δεινομένειε παῖ, Ζεφυρία πρὸ δόμων
Λοκρὶς παρθένος ἀπύει, πολεμίων καμάτων ἐξ ἀμαχάνων
διὰ τεὰν δύναμιν δρακεῖσ' ἀσφαλές.
θεῶν δ' ἐφετμαῖς Ἰξίονα φαντὶ ταῦτα βροτοῖς
λέγειν ἐν πτερόεντι τροχῷ
παντᾶ κυλινδόμενον·
τὸν εὐεργέταν ἀγαναῖς ἀμοιβαῖς ἑποιχομένους τίνεσθαι.

Στρ. β'.

ἔμαθε δὲ σαφές. εὐμενέσσι γὰρ παρὰ Κρονίδαις
γλυκὺν ἑλὼν βίοτον, μακρὸν οὐχ ὑπέμεινεν ὄλβον,
μαινομέναις φρασὶν
Ἥρας ὅτ' ἐράσσατο, τὰν Διὸς εὐναὶ λάχον
πολυγαθέες· ἀλλά νιν ὕβρις εἰς ἀνάταν ὑπεράφανον
ὦρσεν· τάχα δὲ παθὼν ἐοικότ' ἀνὴρ
ἐξαίρετον ἔλε μόχθον. αἱ δύο δ' ἀμπλακίαι
φερέπονοι τελέθοντι· τὸ μὲν ἥρως ὅτι
ἐμφύλιον αἷμα πρώτιστος οὐκ ἄτερ τέχνας ἐπέμιξε θνατοῖς·

Ἀντ. β'.

ὅτι τε μεγαλοκευθέεσσιν ἔν ποτε θαλάμοις
Διὸς ἄκοιτιν ἐπειρᾶτο. χρὴ δὲ κατ' αὐτὸν αἰεὶ
παντὸς ὁρᾶν μέτρον.
εὐναὶ δὲ παράτροποι ἐς κακότατ' ἀθρόαν

v. 26. μακρόν γ' et φρεσίν — v. 28. ἀάταν — v. 31. ὅτι τ' — v. 34. καθ' αὐτὸν

Il. XIII, 41. Est igitur ἀνάτα pro ἄτα. Vide plura ap. Boeckhium in Nott. Critt. et ap. Buttm. in Gr. T. I. p. 29. Eadem vox recurrit Pyth. III, 24. [Scholia: Αἰολικῶς τὸ ἀνάταν προήγαγεν. ἐκεῖνοι γάρ, ἐὰν ὦσι δύο φωνήεντα, μεταξὺ ἐπιτιθέασι τὸ ν, ὡς ἐπὶ τοῦ ἀὴρ ἀνήρ, καὶ ἄως ἄνως. Confer Ahrentem de Dial. Aeol. p. 38. Omnino plura Aeolismi vestigia per hoc carmen emergunt, neque ullum est, in quo tot sint selectae formae et a vulgari dialecto Pindari remotae; vide Boeckhii Nott. Critt ad v. 14. SCH.]

v. 31. [τ' hiatus evitandi gratia interpositum a librariis exulare iussit Hermannus. SCH.]

v. 34. [κατ' αὐτόν de Thierschii sententia Boeckhius, congruenter usui epico. SCH.]

ἔβαλόν ποτε καὶ τὸν ἑλόντ' · ἐπεὶ νεφέλᾳ παρελέξατο,
ψεῦδος γλυκὺ μεθέπων, ἄϊδρις ἀνήρ·
εἶδος γὰρ ὑπεροχωτάτᾳ πρέπεν οὐρανιᾶν
θύγατέρι Κρόνου· ἔντε δόλον αὐτῷ θέσαν
Ζηνὸς παλάμαι, καλὸν πῆμα. τὸν δὲ τετράκναμον ἔπραξε δεσμόν,

Ἐπ. β'.

ἐὸν ὄλεθρον ὤγ' · ἐν δ' ἀφύκτοισι γνιοπέδαις πεσὼν τὰν πολύκοινον ἀνδέξατ' ἀγγελίαν.
ἄνευ οἱ Χαρίτων τέκεν γόνον ὑπερφίαλον,
μόνα καὶ μόνον, οὔτ' ἐν ἀνδράσι γεραςφόρον οὔτ' ἐν θεῶν νόμοις·
τὸν ὀνύμαξε τράφοισα Κένταυρον, ὃς
ἵπποισι Μαγνητίδεσσιν ἐμίγνυτ' ἐν Παλίου
σφυροῖς, ἐκ δ' ἐγένοντο στρατὸς
θαυμαστός, ἀμφοτέροις
ὁμοῖοι τοκεῦσι, τὰ ματρόθεν μὲν κάτω, τὰ δ' ὕπερθε πατρός.

Στρ. γ'.

θεὸς ἅπαν ἐπὶ ἐλπίδεσσι τέκμαρ ἀνύεται,

v. 36. ἔβαλον· ποτὶ καὶ τὸν ἵκοντ'. — v. 38. οὐρανίᾳ — v. 41. ἀνεδέξατ' — v. 42. ἄνευ δ' οἱ — v. 43. νομοῖς· — v. 50. πτερόεντα ἀετὸν

---

v. 36. Vulgo ἔβαλον. ποτὶ καὶ τὸν ἵκοντ', sine idoneo sensu. Probamus cum Boeckhio Bothii coniecturam ποτε καὶ τὸν ἑκόντ'; vide de Crisi Pindar. §. 26. Nam καὶ τὸν est: etiam hunc. Participium ἵκοντ' ferri non potest ob metrum, quum ubique penultimam longam habeat, ἑκόντ' autem aoristus nullus sit. [Fr. Iacobsius ποτὶ κοῖτον ἑκὼν ἐπεί, quod Hermannus et Boeckhius olim sic refingebant: ποτὶ κοῖτον ἑκόντ' · ἐπεὶ κτλ. Sed quum ἑκών aoristus alter nullus sit, Boeckhius ποτὶ κοῖτον ἰόντ' suspicabatur. Postea tamen recepit quod de Crisi §. 26. p. 70. emendaverat: ποτε καὶ τὸν ἑκόντ'. Kayserus in ποτὲ καὶ φρονέοντ' incidit. Quorum omnium nihil satisfacit. Ego dudum emendavi καὶ τὸν ἑλόντ' idque ipsum video expressisse Guil. de Humboldt. in translatione; vide Scripta ab Al. de H. edita Vol. II. p. 292: „Frevelnde Liebesgemeinschaft stürzt oft auch gelingend ins Elend." Quare id sententiarum tenori aptissimum reposui. SCH.]

v. 38. [οὐρανιᾶν optimi libri praebuerunt. SCH.]

v. 41. [ἀνδέξατ' metri gratia ex aliquot libris restituit Boeckhius.

θεός, ὃ καὶ πτερόεντ' αἰετὸν κίχε, καὶ θαλασσαῖον παραμείβεται
δελφῖνα, καὶ ὑψιφρόνων τιν' ἔκαμψε βροτῶν, 95
ἑτέροισι δὲ κῦδος ἀγήραον παρέδωκ'. ἐμὲ δὲ χρεὼν
φεύγειν δάκος ἀδινὸν κακαγοριᾶν.
εἶδον γὰρ ἐκὰς ἐὼν ταπόλλ' ἐν ἀμαχανίᾳ
ψογερὸν Ἀρχίλοχον βαρυλόγοις ἔχθεσιν 100
πιαινόμενον· τὸ πλουτεῖν δὲ σὺν τύχᾳ πότμου σοφίας ἄριστον.

Ἀντ. γ'.

τὺ δὲ σάφα νιν ἔχεις, ἐλευθέρᾳ φρενὶ πεπαρεῖν, 105
πρύτανι κύριε πολλᾶν μὲν εὐστεφάνων ἀγυιᾶν καὶ στρατοῦ. εἰ δέ τις
ἤδη κτεάτεσσί τε καὶ περὶ τιμᾷ λέγει 110
ἕτερόν τιν' ἀν' Ἑλλάδα τῶν πάροιθε γενέσθαι ὑπέρτερον,
χαύνᾳ πραπίδι παλαιμονεῖ κενεά.
εὐανθέα δ' ἀναβάσομαι στόλον ἀμφ' ἀρετᾷ
κελαδέων. νεότατι μὲν ἀρήγει θράσος 115
δεινῶν πολέμων· ὅθεν φαμὶ καὶ σὲ τὰν ἀπείρονα δόξαν εὑρεῖν,

v. 53. ἀδινόν, κακαγορίαν. — v. 56. πότμου σοφίας, ἄριστον. — v. 57. πεπορεῖν, — v. 58. μὰν — v. 61. κενεᾷ.

Mitscherlichius ἀνδείξατ' proposuit. SCH.]

v. 42. [Quum ante οἱ digammatum δ' ferri non possit, ex ingenio particulam induxit Hermannus Orph. p. 787., ex libris Boeckhius. Idem v. 43. νόμοις ex iisdem; cf. v. 86. SCH.]

v. 50. [Vulgatam ex fide librorum omnium mutavit Boeckhius. SCH.]

v. 53. Vulgo δάκος ἀδινόν, κακαγορίαν. Genitivus restitutus a Boeckhio e libris, probatus etiam Hermanno. [Sed is Opusce. VII. p. 118. ad pristinam scripturam revolvitur. SCH.]

v. 56. [σοφίας ἄωτος scripsit Bergkius, coll. Isthm. VI, 18. SCH.]

v. 57. [Libri inter πεπορεῖν et πεπαρεῖν fluctuant. Hoc cum Scholiis et Hesychio (πεπαρεῖν· ἐνδεῖξαι, σημῆναι; sed idem πεπορεῖν· δοῦναι) reduxit Boeckhius. Confer Buttmann. Gr. ampl. II. p. 283. Lobeck. SCH.]

v. 58. [μέν praebuerunt libri. Statim v. 61. libri κενεᾷ praeter Guelf., qui Pauwii correctionem firmat. Olymp. XI, 97. κενεὰ πνεύσαις. SCH.]

Ἐπ. γ'.

τὰ μὲν ἐν ἱπποσόαισιν ἄνδρεσσι μαρνάμενον, τὰ δ' ἐν πεζομάχαισι· βουλαὶ δὲ πρεσβύτεραι
ἀκίνδυνον ἐμοὶ ἔπος ποτὶ σὲ πάντα λόγον
ἐπαινεῖν παρέχοντι. χαῖρε. τόδε μὲν κατὰ Φοίνισσαν ἐμπολὰν
μέλος ὑπὲρ πολιᾶς ἁλὸς πέμπεται·
τὸ Καστόρειον δ' ἐν Αἰολίδεσσι χορδαῖς ἑκὼν
ἄθρησον χάριν ἑπτακτύπου
φόρμιγγος ἀντόμενος.
γένοι' οἷος ἐσσὶ μαθών· καλός τοι πίθων παρὰ παισίν, αἰεὶ

Στρ. δ'.

καλός. ὁ δὲ Ῥαδάμανθυς εὖ πέπραγεν, ὅτι φρενῶν
ἔλαχε καρπὸν ἀμώμητον, οὐδ' ἀπάταισι θυμὸν
τέρπεται ἔνδοθεν·
οἷα ψιθύρων παλάμαις ἔπετ' αἰεὶ βροτῷ.
ἄμαχον κακὸν ἀμφοτέροις διαβολιᾶν ὑποφαύτιες,
ὀργαῖς ἀτενὲς ἀλωπέκων ἴκελοι.

v. 65. ἀνδράσι — v. 66. ποτί ῥα πάντα — v. 69. χορδαῖς θέλων — v. 74. ἀμωμήτων, — v. 75. βροτῶν. — v. 76. ὑποφάτιες, — v. 78. κέρδει

---

v. 65. [ἄνδρεσσι, ut Pyth. V, 64., metri gratia Hermannus. SCH.]

v. 66. Vulgo ποτί ῥα πάντα. Codices plerique et optimi ποτὶ πάντα, quam scripturam Boeckhius antiquissimam iudicat lectionum, quae in codicibus feruntur; est enim in aliis ποτὶ ἅπαντα, ποτί ῥ' ἅπαντα aut ποτί ῥα πάντα. Sed particula ῥά in media sententia locum non habet. Inseruit igitur Boeckhius σέ, de quo vide quae diximus in Commentario. [Bergkius σὲ ποτὶ πάντα. SCH.]

v. 69. Vulgo χορδαῖς θέλων. Boeckhius ex emendatione ἑκών, addicentibus Scholiis, ut videtur. Censet enim Pindarum epicam dialectum sequutum semper ἐθέλειν dixisse, nunquam θέλειν, de qua re vide annotationem criticam eius ad Pyth. I, 62. Non assentitur Hermannus, cuius iudicium disce ex iis, quae in Heynii editione novissima ad Nem. X. fin. scripsit.

v. 72 seq. καλός τοι πίθων παρὰ παισίν, αἰεὶ καλός. Haec lectio sola auctoritatem habet. [Cum uno codice Boeckhius olim corrigebat: μαθών, καλός τις· πίθων παρὰ παισὶν αἰεί. Sed recte postea sprevit. De repetita voce καλός, qua magnam admirationem puerorum significari putat — ego neniam puerorum putaram, ut Athenis in parietibus solebat inscribi Καλός, καλὸς ὁ δεῖνα — Hermannus Opuscc. VII. p. 120. excitat Theocr. VIII, 72. Callimach. Epigr. 30. et Epigr. Inc. 14. SCH.]

κερδοῖ δὲ τί μάλα τοῦτο κερδαλέον τελέθει;
ἅτε γὰρ εἰνάλιον πόνον ἐχοίσας βαθὺ
σκευᾶς ἑτέρας, ἀβάπτιστός εἰμι, φελλὸς ὣς ὑπὲρ ἕρκος, ἅλμας.

Ἀντ. δ'.

ἀδύνατα δ' ἔπος ἐκβαλεῖν κραταιὸν ἐν ἀγαθοῖς
δόλιον ἀστόν· ὅμως μὰν σαίνων ποτὶ πάντας, ἀγὰν
πάγχυ διαπλέκει.
οὔ οἱ μετέχω θράσεος. φίλον εἴη φιλεῖν·
ποτὶ δ' ἐχθρὸν ἅτ' ἐχθρὸς ἐὼν λύκοιο δίκαν ὑποθεύσομαι,
ἀλλ' ἄλλοτε πατέων ὁδοῖς σκολιαῖς.
ἐν πάντα δὲ νόμον εὐθύγλωσσος ἀνὴρ προφέρει,
παρὰ τυραννίδι, χὠπόταν ὁ λάβρος στρατός,
χῶταν πόλιν οἱ σοφοὶ τηρέωντι. χρὴ δὲ πρὸς θεὸν
οὐκ ἐρίζειν,

Ἐπ. δ'.

ὃς ἀνέχει ποτὲ μὲν τὰ κείνων, τότ' αὖθ' ἑτέροις ἔδωκεν μέγα κῦδος. ἀλλ' οὐδὲ ταῦτα νόον

v. 79. ὀχοίσας — v. 82. πάντας ἄγαν — v. 86. νομὸν — v. 89. τοτὲ μὲν et αὖ δ'

---

v. 74. [ἀμωμήτων Iacobsii coniectura fuit, ab Heynio metri gratia, ut videbatur, recepta. Statim v. 75. βροτῷ Heindorfius. Libri βροτῶν. SCH.]

v. 76. Lectionem vulgatam ὑποφάτιες Boeckhius mutavit in ὑποφαύτιες, de quo cf. Commentarium nostrum. [Bergkius διαιβολιᾶν scripsit, ὑποφάντιες coniicit. Et ὑποφαύτιες Ahrenti quoque valde dubium videtur de Dial. Dor. p. 63. SCH.]

v. 78. κερδοῖ praeclara emendatio Huschkii Dissertat. de fabulis Archilochi in Matthiae Misc. philol. V. I. p. 30—41., pro vulgato κέρδει.

v. 79. ἐχοίσας restituit Boeckhius e libris plurimis pro ὀχοίσας. Mox v. 82. idem pro ἄγαν praeclare emendavit ἀγάν ab ἀγή, probatum etiam Hermanno. [Kayserus Heynii coniecturam ἄταν laudat. SCH.]

v. 89. Libri duobus exceptis τότε δ' αὖθ'. Hermannus: „*Scribe αὖθ' ἑτέροις. Non dicitur αὖ δέ, sed δ' αὖ. Αὖτε autem pro δέ adhibetur praecedente μέν Odyss. XXII, 5.*" Idem: „*In aliis vocabulis dialecti diversitas coniuncta est cum discrimine significationis. Ita τότε nunc, τόκα interdum dicit Pindarus. Quare in suspicionem venirent haec Pyth. II, 89. τότε μέν, nisi cod. Aug. praeberet ibi ποτὲ μέν.*" Hinc emendavit locum Boeckhius. Ac ποτὲ μέν in Leid. B est.

ἰαίνει φθονερῶν· στάθμας δέ τινος ἑλκόμενοι
περισσᾶς ἐνέπαξαν ἕλκος ὀδυναρὸν ἐᾷ πρόσθε καρδίᾳ,
πρὶν ὅσα φροντίδι μητίονται τυχεῖν.
φέρειν δ' ἐλαφρῶς ἐπαυχένιον λαβόντα ζυγὸν
ἀρήγει· ποτὶ κέντρον δέ τοι
λακτιζέμεν τελέθει
ὀλισθηρὸς οἶμος. ἀδόντα δ' εἴη με τοῖς ἀγαθοῖς ὁμιλεῖν.

v. 90. ἑλκόμενος — v. 91. ἐνέπαξεν — v. 92. μαχανῶνται τυχεῖν. — v. 93. ζυγόν γ'

v. 90 seq. Vulgatum *μηχανῶνται* in sola est Rom. et dialecti nomine laborat, quae *μαχανῶνται* postulat. Libri *μητίονται*, reductum Boeckhio, quem vide de Cris. §. 31, p. 90. Idem pro *ἑλκόμενος — ἐνέπαξεν* alteram lectionem *ἑλκόμενοι — ἐνέπαξαν* recepit. [Pluralis in singularem mutatus videtur a grammaticis, ne pronomen *ἑᾷ* ad pluralia referendum esset. SCH.]

ΠΥΘΙΟΝΙΚΑΙ Γ'.

ΙΕΡΩΝΙ ΣΥΡΑΚΟΣΙΩι

ΚΕΛΗΤΙ.

Strophae.

⏑–⏑–⏑⏑–⏑⏑–

⏑–⏑–⏑⏑–⏑⏑––⏑––⏑–

––⏑⏑–⏑⏑–

⏑⏑–⏑⏑–⏑⏑–⏑⏑––⏑––⏑––⏑⏑–

⏑––⏑⏑–⏑⏑––⏑–

⏑⏑–⏑⏑–⏑––⏑––⏑–

⏑⏑–⏑⏑––⏑–

Epodi.

⏑–⏑–⏑⏑–⏑⏑–

⏑–⏑–⏑––⏑––⏑–

⏑–⏑–⏑⏑–⏑⏑––⏑–

⏑–⏑⏑–⏑⏑–⏑⏑–

⏑⏑–⏑⏑––⏑––⏑–

⏑⏑–⏑⏑––⏑––⏑–

⏑⏑–⏑⏑––⏑⏑–⏑⏑–

⏑–⏑–⏑⏑–⏑⏑––⏑–⏑⏑–

⏑⏑⏑⏑––⏑––⏑–

Ἤθελον Χείρωνά κε Φιλυρίδαν, Στρ. α'.
εἰ χρεὼν τοῦθ' ἁμετέρας ἀπὸ γλώσσας κοινὸν εὔξασθαι ἔπος,
ζώειν τὸν ἀποιχόμενον,
Οὐρανίδα γόνον εὐρυμέδοντα Κρόνου, βάσσαισί τ' ἄρχειν Παλίου Φῆρ' ἀγρότερον,
νοῦν ἔχοντ' ἀνδρῶν φίλον· οἷος ἐὼν θρέψεν ποτὲ τέκτονα νωδυνιᾶν ἄμερον γυιαρκέων Ἀσκλήπιον, ἥρωα παντοδαπᾶν ἀλκτῆρα νούσων.

τὸν μὲν εὐΐππου Φλεγύα θυγάτηρ Ἀντ. α'.
πρὶν τελέσσαι ματροπόλῳ σὺν Ἐλειθυίᾳ, δαμεῖσα χρυσέοις
τόξοισιν ὕπ' Ἀρτέμιδος,
εἰς Ἀΐδα δόμον ἐν θαλάμῳ κατέβα τέχναις Ἀπόλλωνος. χόλος δ' οὐκ ἀλίθιος

v. 1. Φιλλυρίδαν — v. 5. νόον — v. 6. τέκτον' ἀνωδυνίας ἄμερον γυιαρκέος Ἀσκλαπιόν,

---

Pyth. III. v. 1. [Scripsi Φιλυρίδαν simplici λ. Nam mater Chironis Φιλύρα dicitur; vide Pyth. VI, 22. Nem. III, 43. Nec cum mensura matronymici mutatur scriptura. Altera forma profecta ab iis videtur, qui nomen a φίλος et λύρα ducerent; vide Goettlingium in Hesiodi Theog. 1002. Ubi tamen prima producitur, ita invaluit λλ, ut in plerisque locis codices conspirent, ut h. l. et Orph. Argon. 454. (Sed Pyth. IX, 30. recte multi libri Φιλυρίδα.) Quem consensum premebat Wellauerus in Apollonii Arg. I, 554. Apud poetas Romanos fere Philyrides libri optimi, ut Neap. et Groning. apud Propert. II, 1, 60. Apud Virgilium Georg. III, 550. ne Wagnerus quidem quicquam ex codicibus attulit et in vulgata scriptura acquievit: apud Martial. II, 14, 6. pauci Philyrides. SCH.]

v. 4. [εὐρυμέδοντος error solius ed. Rom. in Scholiis. SCH.]

v. 5. [Solutio longae in νόον quum ferri non posset, Boeckhius νοῦν dedit, quod a Pindaro non profectum ratus Hermannus Opuscc. VII, p. 135. γνῶμ' coniecit, quod glossa expulerit. Nam νῶμ' more Ionum pro νόημα vix ausum esse poetam. Mihi neutrum videtur sententiae satis convenire. SCH.]

v. 6. Vulgo τέκτον' ἀνωδυνίας ἄμερον γυιαρκέος Ἀσκλαπιόν. Quum habeatur in libris Gott. et Guelph. τέκτονα νωδυνίας et singularis γυιαρκέος contra metrum sit, Boeckhius scripsit τέκτονα

γίγνεται παίδων Διός. ἃ δ' ἀποφλαυρίξαισά νιν
ἀμπλακίαισι φρενῶν, ἄλλον αἴνησεν γάμον κρύβδαν
πατρός,
πρόσθεν ἀκειρεκόμᾳ μιχθεῖσα Φοίβῳ,

καὶ φέροισα σπέρμα θεοῦ καθαρόν. Ἐπ. α'.
οὐδ' ἔμειν' ἐλθεῖν τράπεζαν νυμφίαν,
οὐδὲ παμφώνων ἰαχὰν ὑμεναίων, ἅλικες
οἷα παρθένοι φιλέοισιν ἑταῖραι
ἑσπερίαις ὑποκουρίζεσθ' ἀοιδαῖς· ἀλλά τοι
ἧρατο τῶν ἀπεόντων· οἷα καὶ πολλοὶ πάθον.
ἔστι δὲ φῦλον ἐν ἀνθρώποισι ματαιότατον,
ὅστις αἰσχύνων ἐπιχώρια παπταίνει τὰ πόρσω,
μεταμώνια θηρεύων ἀκράντοις ἐλπίσιν.

ἔσχε τοιαύταν μεγάλαν ἀνάταν Στρ. β'.
καλλιπέπλου λῆμα Κορωνίδος. ἐλθόντος γὰρ εὐνά-
σθη ξένου
λέκτροισιν ἀπ' Ἀρκαδίας.

v. 12. μιν — v. 13. αἴνησε — v. 14. ἀκερσεκόμᾳ — v. 16. οὐκ ἔμειν' — v. 19. ὑπὸ κουρίζεσθ' — v. 24. ἀάταν

ναδυνιῶν — γυιαρκέων, probante pluralem etiam Hermanno. [Nuper tamen Hermannus l. c. ad librorum Scholiorumque singularem redeundum esse disputat, ita ut, quum in eadem sede versus ubique incisiones constanter servatae sint, exceptis str. γ et antistr. ε, quos locos Hermannus paulo violentius in ordinem cogit, numerus versuum silentio putetur interpellari. Bergkius τέκτονα νωδυνίας γυιαρκέοντ' edidit, quod displicet. Singularem autem attestantur etiam Scholia AV Homeri Il. Δ, 110: Πίνδαρος τεκτονᾶν ὀδύνας φησίν. Ego, si apud Aeschylum Choeph. 61. παναρκέτας νόσου paulo certius esset, Pindaro reddendum censerem γυιαρκέτας. — Ibidem plerique libri Ἀσκλαπιόν: ᾱ ex Bodl. γ reposuit Boeckhius, ut Nem. III, 52., de quo dubitat Ahrens de Dial. Dor. p. 138. Quod quum Hermannus de emend. rat. gr. Gr. p. 61. propenacute signandum disputasset (contra praeceptum Arcadii p. 40, 25.), improbavit id Spitznerus de Versu Graec. her. p. 84., comprobat Goettlingius Doctr. accentuum p. 39., qui recentiore aetate alteram tonosin Ἀσκληπιός invaluisse arbitratur. SCH.]

v. 14. [Formam reconditiorem ἀκειρεκόμα ex compluribus libris reposuit Boeckhius, ut Isthm. I, 7. SCH.]

v. 16. [οὐδ' sola Aldina. Reliqui libri οὐκ, quod revocavit Bergkius. Asyndeton non fero. SCH.]

οὐδ' ἔλαθε σκοπόν· ἐν δ' ἄρα μηλοδόκῳ Πυθῶνι
τόσσαις ἄϊεν ναοῦ βασιλεὺς
Λοξίας κοινᾶνι παρ' εὐθυτάτῳ, γνώμᾳ πιθών,
πάντα ἴσαντι νόῳ· ψευδέων δ' οὐχ ἅπτεται· κλέπτει τέ νιν
οὐ θεὸς οὐ βροτὸς ἔργοις οὔτε βουλαῖς.

καὶ τότε γνοὺς Ἴσχυος Εἰλατίδα Ἀντ. β'.
ξεινίαν κοίταν ἄθεμίν τε δόλον, πέμψεν καδιγνήταν μένει
θύοισαν ἀμαιμακέτῳ
ἐς Λακέρειαν. ἐπεὶ παρὰ Βοιβιάδος κρημνοῖσιν ᾤκει παρθένος. δαίμων δ' ἕτερος
ἐς κακὸν τρέψαις ἐδαμάσσατό νιν· καὶ γειτόνων πολλοὶ ἐπαῦρον, ἁμᾶ δ' ἔφθαρεν, πολλὰν δ' ὄρει πῦρ ἐξ ἑνὸς
σπέρματος ἐνθορὸν ἀΐστωσεν ὕλαν.

ἀλλ' ἐπεὶ τείχει θέσαν ἐν ξυλίνῳ Ἐπ. β'.
σύγγονοι κούραν, σέλας δ' ἀμφέδραμεν
λάβρον Ἀφαίστου, τότ' ἔειπεν Ἀπόλλων· Οὐκέτι
τλάσομαι ψυχᾷ γένος ἁμὸν ὀλέσσαι
οἰκτροτάτῳ θανάτῳ ματρὸς βαρείᾳ σὺν πάθᾳ.
ὣς φάτο· βάματι δ' ἐν πρώτῳ κιχὼν παῖδ' ἐκ νεκροῦ

v. 27. μαλοδόκῳ et τόσσ' εἰσάϊεν — v. 28. κοινῶνι et γνώμαν — v. 29. τέ μιν — v. 35. ἐδαμάσατο — v. 36. πολλάν τ'

v. 27. [Vulgo vitiose τόσσ' εἰσάϊε. Libri τόσσας ἄϊε vel ἄϊεν cum Scholiis, unde correxit Boeckhius. Scholia: τόσσας ἀντὶ τοῦ τυχὼν ὁ Ἀπόλλων. τὸ δὲ ἄϊεν ἀντὶ τοῦ ᾔσθετο. Cf. Pyth. IV, 25. X, 33. Eustathius Prooem. p. 9: Ἐπιτόσσας, ὃ ἐστιν ἐπιτυχών· καὶ τόσσαι καλῶν ἤγουν ἐπιτυχεῖν. Ibidem γνώμαν et γνώμᾳ πεπιθών libri, nisi quod in uno πυθών. Boeckhius γνώμᾳ, Hermannus γνώμαν πιθών cum Schmidio probat; vide Opusc. VII. p. 132 seq. (Isthm. III, 90. γνώμᾳ πίσυνος pro vulg. πεπιθών reponit). Et dubitavit de Boeckhii ratione etiam Buttmannus Gr. ampl. II. p. 265. Lobeck. Me tamen prudens admonitio Dissenii in Expll. h. l. a revocando γνώμαν πιθών retinet. SCH.]

v. 36. [πολλὰν δ' ex libris plurimis Boeckhius, quod necessarium erat propterea, quod haec verba translate dicta sunt. SCH.]

ἅρπασε· καιομένα δ' αὐτῷ διέφανε πυρά·
καί ῥά μιν Μάγνητι φέρων πόρε Κενταύρῳ διδάξαι
πολυπήμονας ἀνθρώποισιν ἰᾶσθαι νόσους.

τοὺς μὲν ὧν, ὅσσοι μόλον αὐτοφύτων Στρ. γ'.
ἑλκέων ξυνάονες, ἢ πολιῷ χαλκῷ μέλη τετρωμένοι
ἢ χερμάδι τηλεβόλῳ,
ἢ θερινῷ πυρὶ περθόμενοι δέμας ἢ χειμῶνι, λύσαις ἄλλον ἀλλοίων ἀχέων
ἔξαγεν, τοὺς μὲν μαλακαῖς ἐπαοιδαῖς ἀμφέπων,
τοὺς δὲ προσανέα πίνοντας, ἢ γυίοις περάπτων πάντοθεν
φάρμακα, τοὺς δὲ τομαῖς ἔστασεν ὀρθούς.

ἀλλὰ κέρδει καὶ σοφία δέδεται. Ἀντ. γ'.
ἔτραπεν καὶ κεῖνον ἀγάνορι μισθῷ χρυσὸς ἐν χερσὶν φανεὶς
ἄνδρ' ἐκ θανάτου κομίσαι
ἤδη ἁλωκότα· χερσὶ δ' ἄρα Κρονίων ῥίψαις δι' ἀμφοῖν ἀμπνοὰν στέρνων καθέλεν
ὠκέως, αἴθων δὲ κεραυνὸς ἐνέσκιμψεν μόρον.
χρὴ τὰ ἐοικότα πὰρ δαιμόνων μαστευέμεν θναταῖς φρασίν,
γνόντα τὸ πὰρ ποδός, οἵας εἰμὲν αἶσας.

v. 44. διέφαινε — v. 52. περιάπτων — v. 55. κἀκεῖνον — v. 58. ἐνέσκηψεν — v. 59. φρεσί,

v. 44. [διέφανε Pal. C et Par. B praestant pro reliquorum διέφαινε, Scholiorum διέφηνε. SCH.]

v. 52. [περάπτων ex mente Schmidii cum libris pluribus Boeckhius, qui de hac Aeolica forma explicat Nott. Critt. Ol. VI, 38. Cf. infra ad Nem. XI, 40. Hermannus tamen l. c., quum incisio in decem versibus nonnisi bis violata sit, hoc versu et v. 105., locum ita concinnandum suspicatur: ἢ γυίοις πέρι | ἅπτων ἄκη | Πάντοθε. Nam quod antea proposuerat γυίοις πέρι ἅπτων τινὶ Πάντοθε, rursus abiicit. Violentior profecto medela, cui tutandae ex Scholiastae verbis frustra auxilium petas. SCH.]

v. 58. [ἐνέσκιμψεν Boeckhius ex libris. Homerica et Pindarica forma σκίμπτω, non σκήπτω. Idem v. 59. φρασίν dedit de suo, quod v. 108. libri plurimi suppeditaverunt. SCH.]

μή, φίλα ψυχά, βίον ἀθάνατον Ἐπ. γ'.
σπεῦδε, τὰν δ' ἔμπρακτον ἄντλει μαχανάν.
εἰ δὲ σώφρων ἄντρον ἔναι' ἔτι Χείρων, καί τί οἱ
φίλτρον ἐν θυμῷ μελιγάρυες ὕμνοι
ἀμέτεροι τίθεν· ἰατῆρά τοί κέν νιν πίθον
καί νυν ἐσλοῖσι παρασχεῖν ἀνδράσιν θερμᾶν νόσων
ἤ τινα Λατοΐδα κεκλημένον ἢ πατέρος.
καί κεν ἐν ναυσὶν μόλον Ἰονίαν τέμνων θάλασσαν
Ἀρέθοισαν ἐπὶ κράναν παρ' Αἰτναῖον ξένον,

ὃς Συρακόσσαισι νέμει βασιλεὺς Στρ. δ'.
πραΰς ἀστοῖς, οὐ φθονέων ἀγαθοῖς, ξείνοις δὲ θαυμαστὸς πατήρ.
τῷ μὲν διδύμας χάριτας,
εἰ κατέβαν ὑγίειαν ἄγων χρυσέαν κῶμόν τ' ἀέθλων Πυθίων αἴγλαν στεφάνοις,
τοὺς ἀριστεύων Φερένικος ἔλ' ἐν Κίρρᾳ ποτέ·
ἀστέρος οὐρανίου φαμὶ τηλαυγέστερον κείνῳ φάος
ἐξικόμαν κε βαθὺν πόντον περάσαις.

ἀλλ' ἐπεύξασθαι μὲν ἐγὼν ἐθέλω Ἀντ. δ'.
Ματρί, τὰν κοῦραι παρ' ἐμὸν πρόθυρον σὺν Πανὶ μέλπονται θαμὰ
σεμνὰν θεὸν ἐννύχιαι.
εἰ δὲ λόγων συνέμεν κορυφάν, Ἱέρων, ὀρθὰν ἐπίστα, μανθάνων οἶσθα προτέρων·
ἓν παρ' ἐσλὸν πήματα σύνδυο δαίονται βροτοῖς
ἀθάνατοι. τὰ μὲν ὧν οὐ δύνανται νήπιοι κόσμῳ φέρειν,
ἀλλ' ἀγαθοί, τὰ καλὰ τρέψαντες ἔξω.

v. 65. *κέν μιν* — v. 69. *Ἀρέθουσαν* — v. 74. *ἔλε* — v. 76. *περάσσαις.* — v. 81. *σὺν δύο*

v. 69. [Legebatur *Ἀρέθουσαν*. Correxi cum Bergkio. SCH.]
v. 74. [Vulgatam *ἔλε Κίρρᾳ* ex Scholiis indiciisque librorum, qui *ἔλεν Κίρρᾳ* praebent, correxit Boeckhius. SCH.]
v. 81. [*σύνδυο*, *bina*, libri paene omnes. Vide Reizium de Acc. Incl. p. 103. Deinde pro *δαίονται* Plutarchus Consol. Apol-

τὶν δὲ μοῖρ' εὐδαιμονίας ἕπεται. Ἐπ. δ'.
λαγέταν γάρ τοι τύραννον δέρκεται,
εἴ τιν' ἀνθρώπων, ὁ μέγας πότμος. αἰὼν δ' ἀσφαλὴς
οὐκ ἔγεντ' οὔτ' Αἰακίδᾳ παρὰ Πηλεῖ
οὔτε παρ' ἀντιθέῳ Κάδμῳ· λέγονται μὰν βροτῶν
ὄλβον ὑπέρτατον οἳ σχεῖν, οἵτε καὶ χρυσαμπύκων
μελπομενᾶν ἐν ὄρει Μοισᾶν καὶ ἐν ἑπταπύλοις
ἄϊον Θήβαις, ὁπόθ' Ἁρμονίαν γᾶμεν βοῶπιν,
ὁ δὲ Νηρέος εὐβούλου Θέτιν παῖδα κλυτάν.

καὶ θεοὶ δαίσαντο παρ' ἀμφοτέροις, Στρ. ε'.
καὶ Κρόνου παῖδας βασιλῆας ἴδον χρυσέαις ἐν
ἕδραις, ἔδνα τε
δέξαντο· Διὸς δὲ χάριν
ἐκ προτέρων μεταμειψάμενοι καμάτων ἔστασαν ὀρθὰν καρδίαν. ἐν δ' αὖτε χρόνῳ
τὸν μὲν ὀξείαισι θύγατρες ἐρήμωσαν πάθαις
εὐφροσύνας μέρος αἳ τρεῖς· ἀτὰρ λευκωλένῳ γε
Ζεὺς πατὴρ
ἦλυθεν ἐς λέχος ἱμερτὸν Θυώνᾳ.

τοῦ δὲ παῖς, ὅνπερ μόνον ἀθανάτα Ἀντ. ε'.
τίκτεν ἐν Φθίᾳ Θέτις, ἐν πολέμῳ τόξοις ἀπὸ ψυχὰν λιπὼν
ὤρσεν πυρὶ καιόμενος
ἐκ Δαναῶν γόον. εἰ δὲ νόῳ τις ἔχει θνατῶν ἀλαθείας ὁδόν, χρὴ πρὸς μακάρων
τυγχάνοντ' εὖ πασχέμεν. ἄλλοτε δ' ἄλλοῖαι πνοαὶ

Ion. XI. p. 330. Hutten. δαίνυνται, quod fortasse verum. In Scholiis Pyth. V, 74. δέδονται scribitur. Sed in Gottingensi δέονται, h. e. δαίονται, esse video. SCH.]

v. 98. [„Hoc versu etsi non neglecta est incisio, tamen nec per eam avelli γε ab suo nomine debebat, nec per se grata est productio huius particulae in tali loco metri. Quare suspicor λευκωλένῳ γ' αὖ Ζεὺς πατήρ esse a Pindaro scriptum." Hermannus l. c. p. 137. SCH.]

ὑψιπετᾶν ἀνέμων. ὄλβος οὐκ ἐς μακρὸν ἀνδρῶν
ἔρχεται,
ἄσπετος εἶτ' ἂν ἐπιβρίσαις ἕπηται.

σμικρὸς ἐν σμικροῖς, μέγας ἐν μεγάλοις Ἐπ. ε'.
ἔσσομαι· τὸν ἀμφέποντ' αἰεὶ φρασὶν
δαίμον' ἀσκήσω κατ' ἐμὰν θεραπεύων μαχανάν.
εἰ δέ μοι πλοῦτον θεὸς ἀβρὸν ὀρέξαι,
ἐλπίδ' ἔχω κλέος εὑρέσθαι κεν ὑψηλὸν πρόσω.
Νέστορά καὶ Λύκιον Σαρπηδόν', ἀνθρώπων φάτις,
ἐξ ἐπέων κελαδεννῶν, τέκτονες οἷα σοφοὶ
ἄρμοσαν, γιγνώσκομεν. ἃ δ' ἀρετὰ κλειναῖς ἀοιδαῖς
χρονία τελέθει. παύροις δὲ πράξασθ' εὐμαρές.

v. 106. ὃς πολὺς εὖτ' ἂν — v. 108. φρεσὶ

---

v. 105 seq. [Hermannus, ut iusta incisio (vide ad v. 52.) reddatur versui, l. c. p. 136. proponit: *ὑψιπετᾶν ἀνέμων. ὄλβος ἀνδρῶν ἐς μακρὸν Οὐκ ἔρχεται.* SCH.]

v. 106. [Dissenius *πάμπολυς*, Hermannus vel *ἄσπετος* vel *ἄπλετος* coniecit. Prius horum reposui, a me iam aliquot annos ante occupatum Ibyc. Rhegin. Reliq. p. 99. Kayserus *θεύμορος* ludit. SCH.]

ΠΥΘΙΟΝΙΚΑΙ Δ'.

ΑΡΚΕΣΙΛΑι ΚΥΡΗΝΑΙΩι

ΑΡΜΑΤΙ.

Strophae.

⏑ – – ⏑ – ⏑ – ⏑ –

⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ – – ⏑ – – ⏑ – ⏑ – ⏑ –

⏑ – – ⏑ – ⏑ – ⏑ – – ⏑ – – ⏑ – ⏑ –

⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ – – ⏑ – ⏑ –

⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ – – ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ –

⏑ – – ⏑ – – ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ –

⏑ – – ⏑ – – ⏑ – ⏑ – ⏑ –

⏑ ⏑ – – ⏑ – ⏑ –

Epodi.

– ⏑ – – ⏑ – ⏑ – ⏑ – – ⏑ – – ⏑ –

⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ – – ⏑ – – ⏑ – ⏑ – ⏑ –

⏑ – – ⏑ – – ⏑ – ⏑ – ⏑ –

⏑ – ⏑ – – ⏑ – – ⏑ – – ⏑ – ⏑ – ⏑ –

– ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ – – ⏑ – ⏑ –

⏑ – – ⏑ – – ⏑ – ⏑ –

⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – – ⏑ – – ⏑ – ⏑ –

Σάμερον μὲν χρή σε παρ' ἀνδρὶ φίλῳ στᾶμεν, εὐίππου βασιλῆϊ Κυράνας, ὄφρα κωμάζοντι σὺν Ἀρκεσίλᾳ,
Μοῖσα, Λατοίδαισιν ὀφειλόμενον Πυθῶνί τ' αὔξῃς οὖρον ὕμνων,

ἔνθα ποτὲ χρυσέων Διὸς αἰητῶν πάρεδρος
οὐκ ἀποδάμου Ἀπόλλωνος τυχόντος ἱρέα
χρῆσεν οἰκιστῆρα Βάττον καρποφόρου Λιβύας,
ἱερὰν
νᾶσον ὡς ἤδη λιπὼν κτίσσειεν εὐάρματον
πόλιν ἐν ἀργάεντι μαστῷ,

καὶ τὸ Μηδείας ἔπος ἀγκομίσαιθ' Ἀντ. α'.
ἑβδόμᾳ καὶ σὺν δεκάτᾳ γενεᾷ Θήραιον, Αἰήτα
τό ποτε ζαμενὴς
παῖς ἀπέπνευσ' ἀθανάτου στόματος, δέσποινα Κόλχων. εἶπε δ' οὕτως
ἡμιθέοισιν Ἰάσονος αἰχματᾶο ναύταις·
Κέκλυτε, παῖδες ὑπερθύμων τε φωτῶν καὶ θεῶν·
φαμὶ γὰρ τᾶσδ' ἐξ ἁλιπλάκτου ποτὲ γᾶς Ἐπάφοιο
κόραν
ἀστέων ῥίζαν φυτεύσεσθαι μελησίμβροτον
Διὸς ἐν Ἄμμωνος θεμέθλοις.

Ἐπ. α'.
ἀντὶ δελφίνων δ' ἐλαχυπτερύγων ἵππους ἀμείψαντες θοάς,

v. 4. *Διὸς ὀρνίχων πάρεδρος*, — v. 5. *ἱέρεα* — v. 8. *ἀργινόεντι* — v. 14. *ἁλιπλάγκτου*

Pyth. IV. v. 4. Pro vulgari *αἰετῶν* Schmidius ex Aldina *αἰητῶν* scripsit. Cf. ad hanc formam Arat. Phaenom. 522, 691. [et Bergkium Anacr. Reliq. p. 195. *ὀρνίχων* Heynii temeraria erat correctio. SCH.] — v. 5. Libri *ἱέρεα* et *ἱερέα*. Hermannus sequitur hoc, ut ap. Callim. epigr. XLII, 1. *ἱερέη* est, quae forma nata e longiore *ἱερείη*. Boeckhius scripsit *ἱρέα*, ut dicitur *ἱρεύς*, *ἱρός*, quum metrum hanc pronuntiationem postulet, ceterum in medio relinquens, *ἱρέα* an *ἱερέα* Pindarus scripserit. [Ab importuna Neapolitanorum scilicet codicum interpolatione *Πυθία* locum defendit de Crisi §. 31. p. 91 seq. SCH.]

v. 8. *ἀργινόεντι* quadrisyllabum Hermannus Homericum (Il. II, 647.) putans, non Pindaricum, correxit *ἀργάεντι*, receptum Boeckhio. Ac Par. B suppeditat *ἀργήεντι*. [Cf. Olymp. XIII, 66. SCH.]

v. 14. [Ex optimis libris et Scholiis Boeckhius *ἁλιπλάκτου* reposuit, quum *ἁλίπλαγκτος* insulam mari oberrantem significet, qualis Delus aliquando fuit. Contra Lobeckio in Soph. Ai. 598. credibile fit verba *πλάζω* (*ΠΛΑΓΓ*), *πλήσσω*, *πλήσσω* (*ΠΛΑΓ*) non minus inter se cognata esse quam Germanica illa *schlagen* et *verschlagen*. Quare *ἁλίπλακτος* et *ἁλίπλαγκτος* apud poetas

ἀνία τ' ἀντ' ἐρετμῶν δίφρους τε νωμάσοισιν ἀελλόποδας.
κεῖνος ὄρνις ἐκτελευτάσει μεγαλᾶν πολίων
μητρόπολιν Θήραν γενέσθαι, τόν ποτε Τριτωνίδος ἐν προχοαῖς
λίμνας θεῷ ἀνέρι εἰδομένῳ γαῖαν διδόντι
ξείνια πρώραθεν Εὔφαμος καταβὰς
δέξατ'· αἴσιον δ' ἐπὶ οἱ Κρονίων Ζεὺς πατὴρ ἔκλαγξε βροντάν·

ἀνίκ' ἄγκυραν ποτὶ χαλκόγενιν Στρ. β'.
ναῒ κρημνάντων ἐπέτοσσε, θοᾶς Ἀργοῦς χαλινόν.
δώδεκα δὲ πρότερον
ἁμέρας ἐξ Ὠκεανοῦ φέρομεν νώτων ὕπερ γαίας ἐρήμων
εἰνάλιον δόρυ, μήδεσιν ἀνσπάσσαντες ἁμοῖς.
τοντάκι δ' οἰοπόλος δαίμων ἐπῆλθεν, φαιδίμαν
ἀνδρὸς αἰδοίου πρόσοψιν θηκάμενος· φιλίων δ' ἐπέων
ἄρχετο, ξείνοις ἅτ' ἐλθόντεσσιν εὐεργέται
δεῖπν' ἐπαγγέλλοντι πρῶτον.

v. 22. πρώραθεν

praesertim δωριάζοντας idem valere existimat. Contra Lobeckium C. O. Muellerus disputavit in Nunciis Liter. Gotting. 1838. nr. 112. p. 1108 seq., qui ἀλίπλαγκτος epitheton insulis et litoribus propterea relinquendum censet, quod aestu maris increscente litora huc illuc vagari videantur. Sic promontorium Megaridis vocatum Αἰγίπλαγκτος, nec Πλάγκτας Odysseae aliorsum pertinere. — Vel sic tamen codicibus obtemperandum fuit, quorum scriptura commendatur Callimachio ἁλιπλήξ, Aeschylio θαλασσόπληκτος, Persa. 299. Adde Rostium Thesaur. L. Gr. p. 179. Ellendt. Lex. Soph. I. p. 70. SCH.]

v. 19. [Vulgo μεγάλαν, quae tonosis genitivi pluralis fere est in codicibus. Neque iniuria vindicare videtur Buttmannus Gr. ampl. I. p. 146. SCH.]

v. 22. [Bergkius et h. l. et Pyth. X, 52. πρώραθεν scripsit. Recte. Nam ex Simonide Etymologicum M. p. 692, 25. affert formam solutam κνανοπρωΐραν, fr. CXLVI. p. 126. ed. meae. Hesychius πρόϊρης (προΐρης)· πράρας. Adde quae Ellendtius habet Lex. Soph. II. p. 676. SCH.]

v. 30. [Vulgatam ἄρχετο a Scholiis confirmatam revocavi de voluntate Kayseri p. 48. Boeckhius cum libris plurimis ἄρχεται dederat. Imperfectum Bergkius quoque praetulit. SCH.]

ἀλλὰ γὰρ νόστου πρόφασις γλυκεροῦ Ἀντ. β'.
κώλυεν μεῖναι. φάτο δ' Εὐρύπυλος Γαιάοχου παῖς
ἀφθίτου Ἐννοσίδα
ἔμμεναι· γίγνωσκε δ' ἐπειγομένους· ἂν δ' εὐθὺς
ἁρπάξαις ἀρούρας
δεξιτερᾷ προτυχὸν ξένιον μάστευσε δοῦναι.
οὐδ' ἀπίθησέ ἰν, ἀλλ' ἥρως ἐπ' ἀπταῖσιν θορὼν
χειρί οἱ χεῖρ' ἀντερείσαις δέξατο βώλακα δαιμο-
νίαν.
πεύθομαι δ' αὐτὰν κατακλυσθεῖσαν ἐκ δούρατος
ἐναλίου βᾶμεν σὺν ἅλμᾳ

Ἐπ. β'.

ἑσπέρας, ὑγρῷ πελάγει σπομέναν. ἦ μάν νιν ὦτρυ-
νον θαμὰ
λυσιπόνοις θεραπόντεσσιν φυλάξαι· τῶν δ' ἐλά-
θοντο φρένες·
καί νυν ἐν τᾷδ' ἄφθιτον νάσῳ κέχυται Λιβύας
εὐρυχόρου σπέρμα πρὶν ὥρας. εἰ γὰρ οἷκοι νιν
βάλε πὰρ χθόνιον
Ἄιδα στόμα, Ταίναρον εἰς ἱερὰν Εὔφαμος ἐλθών,
υἱὸς ἱππάρχου Ποσειδάωνος ἄναξ,
τόν ποτ' Εὐρώπα Τιτυοῦ θυγάτηρ τίκτε Καφι-
σοῦ παρ' ὄχθαις·

τετρά̈των παίδων κ' ἐπιγεινομένων Στρ. γ'.

v. 36. ἀπίθησέ νιν, — v. 39. ἐναλίᾳ — v. 40. ὕτρυνον — v. 44. Ἄιδα

---

v. 36. Vulgo ἀπίθησέ νιν. Hermannus ἀπίθησέ ἰν, h. e. οἱ, de quo vide Ruhnken. Epist. crit. I. p. 115. et Hermannum apud Heynium. Probavit hoc Boeckhius, dubitante tamen Buttmanno Gr. ampl. I. p. 295.

v. 39. ἐναλίᾳ lectio est non Pindarica. Potius δούρατος egere videatur epitheto, unde Boeckhius recepit I. Fr. Meyeri, unius ex Heynii auditoribus, emendationem. Thierschius vero coniicit ἐναλίαν, quod non spreverim. [Nuper etiam Hermannus Opuscc. VII. p. 138. scribit ἐναλίαν. „Gleba," ait, „primo dicitur ab unda navem obruente in mare deiecta, deinde maris fluctu ablata." Modo δούρατος carere posset epitheto. Per se enim ἅλμα ἐναλία non magis reiiciendum quam ea, quae Lobeckius habet ad Aiac. p. 183 seq. Sed cf. vers. 27. SCH.]

αἱμά οἱ κείναν λάβε σὺν Δαναοῖς εὐρεῖαν ἄπειρον.
τότε γὰρ μεγάλας
ἐξανίστανται Λακεδαίμονος Ἀργείου τε κόλπου καὶ
Μυκηνᾶν.
νῦν γε μὲν ἀλλοδαπᾶν κριτὸν εὑρήσει γυναικῶν
ἐν λέχεσιν γένος, οἵ κεν τάνδε σὺν τιμᾷ θεῶν
νᾶσον ἐλθόντες τέκωνται φῶτα κελαινεφέων πεδίων
δεσπόταν· τὸν μὲν πολυχρύσῳ ποτ' ἐν δώματι
Φοῖβος ἀμνάσει θέμισσιν

Πύθιον ναὸν καταβάντα χρόνῳ Ἀντ. γ'.
ὑστέρῳ νάεσσι πολεῖς ἀγαγεῖν Νείλοιο πρὸς πῖον
τέμενος Κρονίδα.
ἦ ῥα Μηδείας ἐπέων στίχες. ἔπταξαν δ' ἀκίνητοι
σιωπᾷ
ἥρωες ἀντίθεοι πυκινὰν μῆτιν κλύοντες.
ὦ μάκαρ υἱὲ Πολυμνάστου, σὲ δ' ἐν τούτῳ λόγῳ
χρησμὸς ὤρθωσεν μελίσσας Δελφίδος αὐτομάτῳ
κελάδῳ·
ἃ σε χαίρειν ἑστρὶς αὐδάσαισα πεπρωμένον
βασιλέ' ἄμφανεν Κυράνᾳ,

Ἐπ. γ'.
δυσθρόου φωνᾶς ἀνακρινόμενον ποινὰ τίς ἔσται
πρὸς θεῶν.
ἦ μάλα δὴ μετὰ καὶ νῦν, ὥτε φοινικανθέμου ἦρος
ἀκμᾷ,

v. 54. ἀμμνάσει — v. 56. ἀγαγὲν — v. 61. αὐδάσασα — v. 62. Κυράνας — v. 64. ὥστε

v. 40. [ὤτρυνον praetulit Boeckhius ex aliquot codicibus ob sonum pleniorem, ut v. 170. ὦρνυεν, v. 82. ὦχοντο. SCH.]

v. 54. Vulgo ἀμμνάσει. Boeckhius ἀμνάσει e libris. Cf. ad Pyth. I, 47.

v. 56. Libri χρόνῳ δ' ὑστέρῳ — ἀγαγὲν aut ἄγαγεν, ἄγαγε. Thierschius coniecit χρόνῳ ὑστέρῳ — ἀγαγεῖν, probatum Boeckhio, qui de hoc loco optime disputat in Dissert. de Crisi Pindar. §. 20. p. 55. Hermanni sententiam vide in Heynii editione.

v. 62. [Κυράνα Boeckhius ex optimis libris, pendens a v. πεπρωμένον. SCH.]

v. 64. [Recte Bergkius pro vulg. ὥστε, quod est in multis libris prorsus omissum, restituit ὥτε illud, de quo vide supra ad Ol. XI, 90. notata. SCH.]

παισὶ τούτοις ὄγδοον θάλλει μέρος Ἀρκεσίλας·
τῷ μὲν Ἀπόλλων ἅ τε Πυθὼ κῦδος ἐξ ἀμφικτιόνων ἔπορεν
ἱπποδρομίας. ἀπὸ δ' αὐτὸν ἐγὼ Μοίσαισι δώσω
καὶ τὸ πάγχρυσον νάκος κριοῦ· μετὰ γὰρ
κεῖνο πλευσάντων Μινυᾶν, θεόπομποί σφισιν τιμαὶ φύτευθεν.

τίς γὰρ ἀρχὰ δέξατο ναυτιλίας; Στρ. δ'.
τίς δὲ κίνδυνος κρατεροῖς ἀδάμαντος δῆσεν ἄλοις;
θέσφατον ἦν Πελίαν
ἐξ ἀγανῶν Αἰολιδᾶν θανέμεν χείρεσσιν ἢ βουλαῖς ἀπάμπτοις.
ἦλθε δέ οἱ κρυόεν πνοιᾷ μάντευμα θυμῷ,
πὰρ μέσον ὀμφαλὸν εὐδένδροιο ῥηθὲν ματέρος·
τὸν μονοκρήπιδα πάντως ἐν φυλακᾷ σχεθέμεν μεγάλᾳ,
εὖτ' ἂν αἰπεινῶν ἀπὸ σταθμῶν ἐς εὐδείελον
χθόνα μόλῃ κλειτᾶς Ἰωλκοῦ,

ξεῖνος αἴτ' ὢν ἀστός. ὁ δ' ἆρα χρόνῳ Ἀντ. δ'.
ἵκετ' αἰχμαῖσιν διδύμαισιν ἀνὴρ ἔκπαγλος· ἐσθὰς
δ' ἀμφότερόν νιν ἔχεν,

v. 65. τούτου — v. 66. Ἀμφικτυόνων — v. 72. ἀκνάμπτοις. — v. 79. μιν

v. 65. [τούτου Heynius ex uno Bodl. C. Sed παισὶ τούτοις intellige: *huic Batti proli, quae nunc vivit.* SCH.]

v. 66. [De scriptura ἀμφικτιόνων vide Boeckhii Nott. Critt. ad Nem. VI, 40. Vulgatam defensitat Kayserus p. 49 seq. SCH.]

v. 72. [ἀκάμπτοις ex Par. B cum Hermanno Boeckhius, ne ἀκνάμπτοις prima brevi aures laederet. Cf. Isthm. III, 71. SCH.]

v. 78. [De reposito a Boeckhio ἆρα vide ad Ol. VIII, 46. SCH.]

v. 81. [παρδαλέᾳ quibusdam libris obsecutus cum Wakefieldio et Hermanno Boeckhius dedit. SCH.]

v. 84. [Sola Romana ἀταρβάτοιο, nisi quod apud Tzetzen Lycophr. 175. et ἀταρβάτοιο et ἀταρβήτοιο legitur in codicibus. Reliqui libri Pindari ἀταρβάκτοιο, quod Boeckhius a ταρβάξω futuro repetit. At ne est quidem verbum ταρβάζω. Quum autem Scholia ἀταρβήκτοιο exhibeant, verissime Hermannus reposuit ἀταρμύκτοιο. Eo vocabulo usus est Empedocles apud Plut. Mor. p. 400. B. ἀταρμύκτοισι προσώποις, et Euphorio Et. M. p. 162. (fr. CIII. p. 158. Meinek.) ἀτάρμυκτον ὄμμα. Vide praeter Hesychium

ἃ τε Μαγνήτων ἐπιχώριος ἁρμόζοισα θαητοῖσι γυίοις,
ἀμφὶ δὲ παρδαλέᾳ στέγετο φρίσσοντας ὄμβρους·
οὐδὲ κομᾶν πλόκαμοι κερθέντες ᾤχοντ' ἀγλαοί,
ἀλλ' ἅπαν νῶτον καταίθυσσον. τάχα δ' εὐθὺς ἰὼν σφετέρας
ἐστάθη γνώμας ἀταρμύκτοιο πειρώμενος
ἐν ἀγορᾷ πλήθοντος ὄχλου.

Ἐπ. δ'.

τὸν μὲν οὐ γίγνωσκον· ὀπιζομένων δ' ἔμπας τις εἶπεν καὶ τόδε·
Οὔτι που οὗτος Ἀπόλλων, οὐδὲ μὰν χαλκάρματός ἐστι πόσις
Ἀφροδίτας· ἐν δὲ Νάξῳ φαντὶ θανεῖν λιπαρᾷ
Ἰφιμεδείας παῖδας, Ὦτον καὶ σέ, τολμάεις Ἐφιάλτα ἄναξ.
καὶ μὰν Τιτυὸν βέλος Ἀρτέμιδος θήρευσε κραιπνόν,
ἐξ ἀνικάτου φαρέτρας ὀρνύμενον,
ὄφρα τις τᾶν ἐν δυνατῷ φιλοτάτων ἐπιψαύειν ἔραται.

τοὶ μὲν ἀλλάλοισιν ἀμειβόμενοι Στρ. ε'.

v. 81. παρδαλέα — v. 82. οἴχοντ' — v. 84. ἀταρβάτοιο — v. 89. Ἐπιάλτα

s. v. Bentleium in Hor. I. Carmm. 3, 18., Porson. Addend. Eur. Hec. v. 958. p. 93. Schaefer. et Ahrentem de Dial. Dor. p. 93. SCH.]

v. 89. [Libri quidem omnes Ἐφιάλτα, quod revocavit Boeckhius, cuius vide Expll. p. 271 seq. Verum Scholia Harleiana Homeri Odyss. Λ, 308. teste Porsono: Διὰ τοῦ π̄ τὸ ὄνομα. — ἐν Νάξῳ μάν φαντι θανεῖν Ἰφιμεδείας παῖδας ὥς τε καὶ σὲ τολμήσεις Ἐπιάλτα. Accurate de his formis et similibus praeter Meinekium Hist. Crit. Com. Gr. p. 152. disputat A. Giesius de Dial. Aeol. p. 349 seqq., qui p. 356. h. l. Ἐπιάλτα, quam scripturam Boeckhius in Nott. Critt. ex sola Cratandrina fluxisse putabat, defendit. Sed quum Scholium illud non integrum habeamus, facile fieri potest, ut videatur illam formam testari, non testetur. — Haec scripseram. Nunc suspicionem veram esse docet hodie allatum Vol. III. Crameri Ann. Paris. p. 472, 19., qui haec protulit ex Harleiano: Πίνδαρος δὲ ἐν Νάξῳ τὰ κατ' αὐτοὺς ἱστορεῖ γεγονέναι· Ἐν Ν. μὲν φαντὶ — Ἐπιάλτα. Evanuit iam praeceptum illud grammatici διὰ τοῦ π̄ τὸ ὄνομα. SCH.]

γάρνον τοιαῦτ'· ἀνὰ δ' ἡμιόνοις ξεστᾷ τ' ἀπήνᾳ
προτροπάδαν Πελίας
ἵκετο σπεύδων· τάφε δ' αὐτίκα παπτάναις ἀρίγνωτον πέδιλον
δεξιτερῷ μόνον ἀμφὶ ποδί. κλέπτων δὲ θυμῷ
δεῖμα προσέννεπε· Ποίαν γαῖαν, ὦ ξεῖν', εὔχεαι
πατρίδ' ἔμμεν; καὶ τίς ἀνθρώπων σε χαμαιγενέων πολιᾶς
ἐξανῆκεν γαστρός; ἐχθίστοισι μὴ ψεύδεσιν
καταμιάναις εἰπὲ γένναν.

τὸν δὲ θαρσήσαις ἀγανοῖσι λόγοις Ἀντ. ε'.
ὧδ' ἀμείφθη· Φαμὶ διδασκαλίαν Χείρωνος οἴσειν.
ἄντροθε γὰρ νέομαι
παὰ Χαρικλοῦς καὶ Φιλύρας, ἵνα Κενταύρου με
κοῦραι θρέψαν ἀγναί.
εἴκοσι δ' ἐκτελέσαις ἐνιαυτοὺς οὔτε ἔργον
οὔτ' ἔπος εὐτράπελον κείνοισιν εἰπὼν ἰκόμαν
οἴκαδ', ἀρχαίαν κομίζων πατρὸς ἐμοῦ βασιλευομέναν
οὐ κατ' αἶσαν, τάν ποτε Ζεὺς ὤπασεν λαγέτᾳ
Αἰόλῳ καὶ παισί, τιμάν.

Ἐπ. ε'.
πεύθομαι γάρ νιν Πελίαν ἄθεμιν λευκαῖς πιθήσαντα φρασὶν

v. 95. παπτήναις — v. 103. Χαρικλοῖς — v. 109. μιν et φρεσὶν

v. 95. [Libri παπτήνας. Mutavit Boeckhius. SCH.]

v. 103. [Miram formam Χαρικλοῖς confodit Boeckhius Nott. Critt. h. l., qui ex libris plerisque Χαρικλοῦς edidit. Pal. C Χαρικλᾶς. Addo testimonium Scholl. Arist. Pac. 312: Πίνδαρος· Ἄντροθε (ἀντρόθε Ven.) γὰρ νέομαι παρὰ Χαρικλοῦς καὶ Φιλίνας (sic). SCH.]

v. 105. Libri plurimi ἐντράπελον, quod aliunde non cognitum. Schmidius εὐτράπελον de coniectura intulit; habent hoc soli Gott. Par. B et, quantum perspicere licet, Leid. B. Heynio placet ἐκτράπελον [quod Scholiasta alter legisse videtur], insolens, uti etiam Schaefero ad Gnomicos poetas Graecos p. 360. Sed bonum videtur εὐτράπελον; cf. Commentarium.

v. 113. Vulgo θηκάμενοι μετὰ κωκυτῷ γυναικῶν, quod Scholiastes exponit μετὰ κωκυτοῦ. Sed hac genitivi forma non utitur Pindarus. Quare Boeckhius cum Hermanno e multis libris scri-

ἀμετέρων ἀποσυλᾶσαι βιαίως ἀρχεδικᾶν τοκέων·
τοί μ', ἐπεὶ πάμπρωτον εἶδον φέγγος, ὑπερφιάλου
ἀγεμόνος δείσαντες ὕβριν κᾶδος ὠξείτε φθιμένου
δνοφερὸν
ἐν δώμασι θηκάμενοι, μίγα κωκυτῷ γυναικῶν
κρύβδα πέμπον σπαργάνοις ἐν πορφυρέοις,
νυκτὶ κοινάσαντες ὁδόν, Κρονίδᾳ δὲ τράφεν Χείρωνι δῶκαν.

ἀλλὰ τούτων μὲν κεφάλαια λόγων Στρ. ε'.
ἴστε. λευκίππων δὲ δόμους πατέρων, κεδνοὶ πολῖται, φράσσατέ μοι σαφέως·
Αἴσονος γὰρ παῖς ἐπιχώριος οὐ ξείναν ἱκοίμαν
γαῖαν ἄλλων.
Φὴρ δέ με θεῖος Ἰάσονα κικλήσκων προσηύδα.
ὣς φάτο. τὸν μὲν ἐξελθόντ' ἔγνον ὀφθαλμοὶ πατρός.
ἐκ δ' ἄρ' αὐτοῦ πομφόλυξαν δάκρυα γηραλέων
γλεφάρων·
ἂν πέρι ψυχὰν ἐπεὶ γάθησεν ἐξαίρετον
γόνον ἰδὼν κάλλιστον ἀνδρῶν.

καὶ κασίγνητοί σφισιν ἀμφότεροι Ἀντ. ε'.
ἦλυθον κείνου γε κατὰ κλέος· ἐγγὺς μὲν Φέρης
κράναν Ὑπερῆδα λιπών,

v. 113. θηκάμενοι μετὰ κωκυτῷ — v. 118. ἱκόμαν — v. 122. περὶ — v. 125. Τπερηΐδα

psit μίγα κωκυτῷ, et comma posuit post θηκάμενοι. — Mox v. 118. lectio est ἱκόμαν, pro quo Boeckhius cum Hermanno scripsit ἱκοίμαν. [Reisigii coniecturam Comm. Critt. Soph. O. C. p. 199. ἂν ἵκων proponentis excussit Hermannus de ἄν part. p. 162. SCH.]

v. 120. [Quidam codices ἔγνων. Cf. ad Pyth. IX, 82. Ceterum v. 119. προσαύδα exspectes. Vid. Ahrens de Dial. Dor. p. 133. SCH.]

v. 122. [Legebatur περί. Hermannus Opuscc. VII. p. 140: „Retracto accentu scribendum ἂν πέρι ψυχὰν γάθησεν, ut πέρι sit valde et iungatur ἂν ψυχὰν γάθησεν, secundum Homeri illud γεγήθει δὲ φρένα." SCH.]

v. 125. [Τπερῆδα Boeckhius cum Hermanno, ob metrum. Cum libris consentit Schol. Victor. Il. Z, 457: Ἐγγὺς μὲν Φερῆς κραναῆς Τπερηΐδα λιπών. Idem Boeckhius statim post ἵκεν edidit, de qua forma v. ad Ol. IV, 11. SCH.]

ἐκ δὲ Μεσσάνας Ἀμυθάν· ταχέως δ' Ἄδματος ἶκεν καὶ Μέλαμπος,
εὐμενέοντες ἀνεψιόν. ἐν δαιτὸς δὲ μοίρᾳ
μειλιχίοισι λόγοις αὐτοὺς Ἰάσων δέγμενος,
ξεῖνι' ἁρμόζοντα τεύχων, πᾶσαν ἐν εὐφροσύναν τάννεν,
ἀθρόαις πέντε δραπὼν νύκτεσσιν ἔν θ' ἁμέραις
ἱερὸν εὐζωᾶς ἄωτον.

Ἐπ. ε'.

ἀλλ' ἐν ἕκτᾳ πάντα, λόγον θέμενος σπουδαῖον, ἐξ ἀρχᾶς ἀνὴρ
συγγενέσιν παρεκοινᾶθ'· οἱ δ' ἐπέσποντ'. αἶψα δ' ἀπὸ κλισιᾶν
ὦρτο σὺν κείνοισι. καί ῥ' ἦλθον Πελία μέγαρον·
ἐσσύμενοι δ' εἴσω κατέσταν. τῶν δ' ἀκούσαις αὐτὸς ὑπαντίασεν
Τυροῦς ἐρασιπλοκάμου γενεά· πραῢν δ' Ἰάσων μαλθακᾷ φωνᾷ ποτιστάζων ὄαρον
βάλλετο κρηπῖδα σοφῶν ἐπέων· Παῖ Ποσειδᾶνος Πετραίου,

ἐντὶ μὲν θνατῶν φρένες ὠκύτεραι Στρ. ζ'.

v. 126. ἦκεν — v. 134. μέγαρον Πελία· — v. 135. ὑπηντίασεν

---

v. 129. [Plerique libri ἐς vel εἰς εὐφροσύναν. At ἐν cum τάννεν iungendum. SCH.]

v. 132. [Hermannus Opuscc. VII. p. 140: „Sic distinguendum: ἀλλ' ἐν ἕκτᾳ πάντα, λόγον θέμενος σπουδαῖον, ἐξ ἀρχᾶς ἀνὴρ s. p." Cui obtemperavi. Vulgo commata desunt referturque πάντα ad σπουδαῖον. SCH.]

v. 134. [Πελία μέγαρον optimi libri, quod metrici transposuerunt. Statim post ὑπαντίασεν optimi. SCH.]

v. 145 seq. [Scholia: Ὁ Χαῖρις προστιθεὶς τὸ ῑ γράφει Ἀφίσταιντο, ἵν' ᾖ εὐκτικὸς ὁ λόγος· ἀφίσταιντο αἱ Μοῖραι, εἰ μέλλοι ἐν τῷ γένει ἡμῶν διαφορὰ γενέσθαι, ὥστε πρὸς ἀναίδειαν τραπῆναι. καὶ οὐκ ἀπιθάνως ὁ Χαῖρις. Hermannus quam ad Sophoclis Oed. Col. 282. proposuerat interpunctionem verborum a Dissenio quidem in commentariis h. l. non labefactatam ratus nunc tamen aliter iudicat. Coniicit enim Pindarum scripsisse: Μοῖραι δ' ἀφίσταντ', εἴ τις ἔχθρα πέλει ὁμογόνοις, αἰδοῖ καλύψαι. Non

κέρδος αἰνῆσαι πρὸ δίκας δόλιον, τραχεῖαν ἑρπόντων πρὸς ἐπίβδαν ὅμως·
ἀλλ' ἐμὲ χρὴ καὶ σὲ θεμισσαμένους ὀργὰς ὑφαίνειν λοιπὸν ὅλβον.
εἰδότι τοι ἐρέω· μία βοῦς Κρηθεῖ τε μάτηρ
καὶ θρασυμήδει Σαλμωνεῖ· τρίταισιν δ' ἐν γοναῖς
ἅμμες αὖ κείνων φυτευθέντες σθένος ἀελίου χρύσεον
λεύσσομεν. Μοῖραι δ' ἀφίσταντ', εἴ τις ἔχθρα πέλει
ὁμογόνοις, αἰδῶ καλύψαι.

οὐ πρέπει νὼ χαλκοτόροις ξίφεσιν ἀντ. ζ'.
οὐδ' ἀκόντεσσιν μεγάλαν προγόνων τιμὰν δάσασθαι. μῆλά τε γάρ τοι ἐγὼ
καὶ βοῶν ξανθὰς ἀγέλας ἀφίημ' ἀγρούς τε πάντας, τοὺς ἀπούραις
ἀμετέρων τοκέων νέμεαι, πλοῦτον πιαίνων·
νοῦ με πονεῖ τεὸν οἶκον ταῦτα πορσύνοντ' ἄγαν·
ἀλλὰ καὶ σκᾶπτον μόναρχον καὶ θρόνος, ᾧ ποτε Κρηθεΐδας
ἐγκαθίζων ἱππόταις εὔθυνε λαοῖς δίκας,
τὰ μὲν ἄνευ ξυνᾶς ἀνίας

v. 147. νῶιν — v. 148. μᾶλά — v. 152. θρόνον

---

probant Parcae, si quod inter cognatos odium est, id prae pudore et reverentia celare. Itaque aperte loquar. Bergkius contra colo post ὁμογόνοις posito scripsit αἰδῶς καλύψαι, h. e. nolo celare, pudet me reticere. Id ego omnium minime concoquo, cui Hermanni ratio vehementer placeat. Ceterum Bergkius in sola accentus mutatione potuerat acquiescere, si αἰδώ scriberet, quam formam ex Phileta attuli Ibyc. Rhegin. p. 206. SCH.]

v. 147. [Vulgo νῶιν idque Scholia habent. Alii νῷν, quod Boeckhius dedit, alii νῷ. Quod ego reposui νώ, id postulabat Hermannus Opuscc. I. p. 257., in Gott. m. pr. fuisse puto, e Pal. C enotavit Kayserus. SCH.]

v. 148. [μᾶλα neque libri neque Scholia firmant. SCH.]

v. 152. [θρόνος unanimi consensu optimi libri, etiam Pal. C, cum Scholio Gottingensi. Vide Dissenii Commentarium. Hermannus tamen Opuscc. VII. p. 141. θρόνον praeferendum censet. Iniuria. SCH.]

Ἐπ. ζ.

λῦσον ἄμμιν, μή τι νεώτερον ἐξ αὐτῶν ἀνασταίη κακόν.
ὣς ἄρ' ἔειπεν. ἀκᾶ δ' ἀνταγόρευσεν καὶ Πελίας· Ἔσομαι
τοῖος. ἀλλ' ἤδη με γηραιὸν μέρος ἁλικίας
ἀμφιπολεῖ· σὸν δ' ἄνθος ἥβας ἄρτι κυμαίνει· δύνασαι δ' ἀφελεῖν
μᾶνιν χθονίων. κέλεται γὰρ ἐὰν ψυχὰν κομίξαι
Φρίξος ἐλθόντας πρὸς Αἰήτα θαλάμους,
δέρμα τε κριοῦ βαθύμαλλον ἄγειν, τῷ ποτ' ἐκ πόντου σαώθη

ἔκ τε ματρυιᾶς ἀθέων βελέων. Στρ. η'.
ταῦτά μοι θαυμαστὸς ὄνειρος ἰὼν φωνεῖ. μεμάρτευμαι δ' ἐπὶ Κασταλίᾳ,
εἰ μετάλλατόν τι. καὶ ὡς τάχος ὀτρύνει με τεύχειν ναῦ πομπάν.
τοῦτον ἄεθλον ἑκὼν τέλεσον· καί τοι μοναρχεῖν
καὶ βασιλευέμεν ὄμνυμι προήσειν. καρτερὸς
ὅρκος ἄμμιν μάρτυς ἔστω Ζεὺς ὁ γενέθλιος ἀμφοτέροις.
σύνθεσιν ταύταν ἐπαινήσαντες οἱ μὲν κρίθεν·
ἀτὰρ Ἰάσων αὐτὸς ἤδη

ὄρνυεν κάρυκας ἑόντα πλόον Ἀντ. η'.
φαινέμεν παντᾶ. τάχα δὲ Κρονίδαο Ζηνὸς υἱοὶ
τρεῖς ἀκαμαντομάχαι

v. 155. ἀναστήσῃ — v. 167. ἄμμι — v. 170. ὄρνυεν

v. 155. Vulgo ἀναστήσῃ, nullo sensu, nec vera altera lectio ἀναστήσῃς, quod Pindarus ἀναστάσῃς dixisset. Omnium vero antiquissima est lectio ἀνασταίη, a Scholiis tanquam vulgata commemorata [in Pal. C tanquam glossa appicta], unde Hermannus coniecit ἀναστήῃ. Atque hoc probavit Boeckhius. [Ego ἀνασταίῃ coniunctivum restitui, ut Il. K, 346. παραφθαίῃσι, de quo videndus Ahrens l. c. p. 133. SCH.]

v. 156. [ἀκᾶ. Vide ad Eustath. Prooem. p. 11. SCH.]

v. 172. [Ἀλκμάνας Ald. et Rom. Sed Pindarus ubique Ἀλκμήνα habet, neque aliter vel Theocritus. Apud Simonidem tamen Luciani pro Imagg. XIX. (fr. epinic. XX. p. 33. ed. meae) Ἀλκμάνας libri omnes, etiam Iacobitzii. Quam formam Doriensibus vindicat Ahrens l. c. p. 134. SCH.]

ἦλθον Ἀλκμήνας θ' ἑλικοβλεφάρου Λήδας τε, δοιοὶ δ' ὑψιχαῖται
ἀνέρες, Ἐννοσίδα γένος, αἰδεσθέντες ἀλκάν,
ἔκ τε Πύλου καὶ ἀπ' ἄκρας Ταινάρου· τῶν μὲν κλέος
ἐσλὸν Εὐφάμου τ' ἐκράνθη σόν τε, Περικλύμεν' εὐρυβία.
ἐξ Ἀπόλλωνος δὲ φορμικτὰς ἀοιδᾶν πατὴρ
ἔμολεν, εὐαίνητος Ὀρφεύς.

Ἐπ. η'.

πέμπε δ' Ἑρμᾶς χρυσόραπις διδύμους υἱοὺς ἐπ' ἄρυτον πόνον,
τὸν μὲν Ἐχίονα, κεχλάδοντας ἥβᾳ, τὸν δ' Ἔρυτον. ταχέως
ἀμφὶ Παγγαίου θεμέθλοις ναιετάοντες ἔβαν·
καὶ γὰρ ἑκὼν θυμῷ γελανεῖ θᾶσσον ἔντυνεν βασιλεὺς ἀνέμων
Ζήταν Κάλαΐν τε πατὴρ Βορέας, ἄνδρας πτεροῖσιν
νῶτα πεφρίκοντας ἄμφω πορφυρέοις.
τὸν δὲ παμπειθῆ γλυκὺν ἡμιθέοισιν πόθον πρόσδαιεν Ἥρα

ναὸς Ἀργοῦς; μή τινα λειπόμενον Στρ. θ'.
τὰν ἀκίνδυνον παρὰ ματρὶ μένειν αἰῶνα πέσσοντ',
ἀλλ' ἐπὶ καὶ θανάτῳ
φάρμακον κάλλιστον ἐᾶς ἀρετᾶς ἅλιξιν εὑρέσθαι
σὺν ἄλλοις.

v. 179. ταχέως δ' — v. 180. θέμεθλα — v. 184. πόθον γ' ἔνδαιεν

v. 179. 180. [ταχέως δ' codices vel ταχέες δ'. Particulam exclusit Boeckhius, qui poetam δέ et τε in fine versuum elisisse non credat; vide de Crisi §. 13. Idem vulgatam θέμεθλα, quae vox ab aliquot codd. prorsus ignoratur, ita correxit, ut metro satisfieret. SCH.]

v. 184. [Ineptum fulcrum vulgatae, γ', ignorant libri complures et Scholia: quidam ἔδαιεν. Boeckhii πρόσδαιεν, quod commendabat glossa Hesychii προσεμπρῆσαι· καῦσαι, et analogia voc. προσκαίειν, nec nobis valde placet et Hermanno displicuit, qui Opuscc. VII. p. 141. insolentius dictum arbitratus ipse rescribit: ἡμιθέοις ἓν πόθον δαίεσκεν Ἥρα. Sed in ea scriptura δαίεσκεν etiam insolentius est, nec sententiae loci congruens. SCH.]

ἐς δ' Ἰωλκὸν ἐπεὶ κατέβα ναυτᾶν ἄωτος,
λέξατο πάντας ἐπαινήσαις Ἰάσων. καί ῥά οἱ
μάντις ὀρνίχεσσι καὶ κλάροισι θεοπροπέων ἱεροῖς
Μόψος ἄμβασε στρατὸν πρόφρων. ἐπεὶ δ' ἐμ-
βόλου
κρέμασαν ἀγκύρας ὕπερθεν,

χρυσέαν χείρεσσι λαβὼν φιάλαν Ἀντ. θ'.
ἀρχὸς ἐν πρύμνᾳ πατέρ' Οὐρανιδᾶν ἐγχεικέραυνον
Ζῆνα, καὶ ὤκυπόρους
κυμάτων ῥιπὰς ἀνέμων τ' ἐκάλει, νύκτας τε καὶ
πόντου κελεύθους
ἄματά τ' εὔφρονα καὶ φιλίαν νόστοιο μοῖραν·
ἐκ νεφέων δέ οἱ ἀντάϋσε βροντᾶς αἴσιον
φθέγμα· λαμπραὶ δ' ἦλθον ἀκτῖνες στεροπᾶς ἀπο-
ρηγνύμεναι.
ἀμπνοὰν δ' ἥρωες ἔστασαν θεοῦ σάμασιν
πιθόμενοι· κάρυξε δ' αὐτοῖς

Ἐπ. θ'.
ἐμβαλεῖν κώπαισι τερασκόπος ἀδείας ἐνίπτων ἐλ-
πίδας·
εἰρεσία δ' ὑπεχώρησεν ταχειᾶν ἐκ παλαμᾶν ἄκο-
ρος.
σὺν Νότου δ' αὔραις ἐπ' Ἀξείνου στόμα πεμπόμενοι
ἦλυθον· ἔνθ' ἁγνὸν Ποσειδάωνος ἔσσαντ' εἰναλίου
τέμενος,
φοίνισσα δὲ Θρηϊκίων ἀγέλα ταύρων ὑπᾶρχεν
καὶ νεόκτιστον λίθων βωμοῖο θέναρ.

v. 188. [Librorum ἐς δ' Ἰωλκόν correxit Schmidius. SCH.]
v. 195. [Non pauci libri ἀνέμους. SCH.]
v. 206. Omnes libri λίθινον, excepto Bodl. C, unde λίθων susceptum iam Oxonienses reposuerunt.
v. 209. [Libri plerique cum Scholiis δίδυμοι. Alterum ex usu Pindari defendit Boeckhius de Crisi §. 42. p. 130. SCH.]
v. 211. [Boeckhio ἔπειτεν ἦλυθον reponenti praeiverant Hermannus Opuscc. I. p. 265. et Beckius. De hac forma Aelius Dionysius Eustath. Il. p. 1215, 32: Τὸ εἶτεν καὶ ἔπειτεν Ἰακά. Cf. Phrynich. Ecl. p. 124. Lobeck. Restituerunt Nem. III, 52. Isthm. VI, 20., fortasse restituendum Nem. III, 47. Nostro loco Scholia

ἐς δὲ κίνδυνον βαθὺν ἱέμενοι δεσπόταν λίσσοντο
ναῶν,

συνδρόμων κινηθμὸν ἀμαιμάκετον Στρ. ι'.
ἐκφυγεῖν πετρᾶν. δίδυμαι γὰρ ἔσαν ζωαί, κυλινδέ-
σκοντό τε κραιπνότεραι
ἢ βαρυγδούπων ἀνέμων στίχες· ἀλλ' ἤδη τελευτὰν
κεῖνος αὐταῖς
ἡμιθέων πλόος ἄγαγεν. ἐς Φᾶσιν δ' ἔπειτεν
ἦλυθον· ἔνθα κελαινώπεσσι Κόλχοισιν βίαν
μῖξαν Αἰήτᾳ παρ' αὐτῷ. πότνια δ' ὀξυτάτων
βελέων
ποικίλαν ἴυγγα τετράκναμον Οὐλυμπόθεν
ἐν ἀλύτῳ ζεύξαισα κύκλῳ

μαινάδ' ὄρνιν Κυπρογένεια φέρεν Ἀντ. ι'.
πρῶτον ἀνθρώποισι, λιτάς τ' ἐπαοιδὰς ἐκδιδάσκη-
σεν σοφὸν Αἰσονίδαν·
ὄφρα Μηδείας τοκέων ἀφέλοιτ' αἰδῶ, ποθεινὰ δ'
Ἑλλὰς αὐτὰν
ἐν φρασὶ καιομέναν δονέοι μάστιγι Πειθοῦς.
καὶ τάχα πείρατ' ἀέθλων δείκνυεν πατρωΐων·
σὺν δ' ἐλαίῳ φαρμακώσαισ' ἀντίτομα στερεᾶν ὀδυνᾶν
δῶκε χρίεσθαι. καταίνησάν τε κοινὸν γάμον
γλυκὺν ἐν ἀλλάλοισι μῖξαι.

Ἐπ. ι'.
ἀλλ' ὅτ' Αἰήτας ἀδαμάντινον ἐν μέσσοις ἄροτρον
σκίμψατο

v. 209. δίδυμοι — v. 211. 212. ἔπειτ' ἐν‖ἦλυθον, — v. 214. τετρακνάμον' — v. 219. φρεσὶ

ἔπειτ' ἦλυθον, Ven. A ἔπειτα ἦλυθον, ipsum ἔπειτεν ἦλυθον Gotting. et Guelph. SCH.]

v. 214. [τετράκναμον omnes. Heyniana scriptura inventum est grammaticorum analogiae prorsus repugnans. SCH.]

v. 217. [Non erat cur Blomfieldius ad Callimachi hymn. Apoll. 10. coniiceret ἀνθρώποις λεϊτάς τ' ἐπαοιδάς. Λιτάς satis praeter libros vindicant Scholia et usus Pindari; vide ad Eustath. Prooem. p. 8. SCH.]

καὶ βόας, οἳ φλόγ' ἀπὸ ξανθᾶν γενύων πνεῦν
καιομένοιο πυρός,
χαλκέαις δ' ὁπλαῖς ἀράσσεσκον χθόν' ἀμειβόμενοι·
τοὺς ἀγαγὼν ζεύγλᾳ πέλασσεν μοῦνος. ὀρθὰς δ'
αὔλακας ἐντανύσαις
ἤλασν', ἀνὰ βωλακίας δ' ὀρόγυιαν σχίζε νῶτον
γᾶς. ἔειπεν δ' ὧδε· Τοῦτ' ἔργον βασιλεύς,
ὅστις ἄρχει ναός, ἐμοὶ τελέσαις ἄφθιτον στρω-
μνὰν ἀγέσθω,

κῶας αἰγλᾶεν χρυσέῳ θυσάνῳ. Στρ. ιά.
ὣς ἄρ' αὐδάσαντος ἀπὸ κρόκεον ῥίψαις Ἰάσων
εἷμα θεῷ πίσυνος
εἶχετ' ἔργου· πῦρ δέ νιν οὐκ ἐόλει παμφαρμάκου
ξείνας ἐφετμαῖς.
σπασσάμενος δ' ἄροτρον, βοέους δήσαις ἀνάγκᾳ
ἔντεσιν αὐχένας ἐμβάλλων τ' ἐριπλεύρῳ φυᾷ
κέντρον αἰανὲς βιατὰς ἐξεπόνασ' ἐπιτακτὸν ἀνὴρ
μέτρον. ἴϋξεν δ' ἀφωνήτῳ περ ἔμπας ἄχει
δύνασιν Αἰήτας ἀγασθείς.

v. 225. πνέον — v. 228. ἀναβωλακίας δ' ὀργυιὰν — v. 233. αἰόλει — v. 234. βοέοις δήσαις ἀνάγκας — v. 236. ἐξεπόνησ'

v. 225. [Libri καὶ βόας, οἳ φλόγ' ἀπὸ ξανθᾶν γενύων πνέον καιομένοιο πυρός. Hermannus πνεῦν scripsit: γνάθων olim dederat Boeckhius, quum synizesis in voce γενύων durior videretur. Postea tamen haud aegre cessit Hermanno El. D. M. p. 53. illud defendenti exemplis consimilibus; vide de Crisi §. 32. p. 93. Guil. Dindorfius quidem annot. Aesch. Sept. 122. ed. Oxon. ut Ἐριννῦν Euripides aliquoties dixerit, ita apud Aeschylum et Pindarum γενῦν scripto synizesin vel litteris exprimit. Nuper rursus Hermannus Opuscc. VII. p. 141. duras in duobus contiguis vocabulis contractiones iudicans, quum Scholiasta ἀπό non legisse videatur (?), poetam haec ita scripsisse coniecit: καὶ βόας, οἳ γενύων ξανθᾶν φλόγα πνεῦν καιομένοιο πυρός. Similiter Ahlwardtius; vide Boeckh. l. c. SCH.]

v. 228. Vulgo ἀναβωλακίας δ' ὀργυιὰν σχίζε νῶτον γᾶς, quod Scholiastes explicat τῆς ἐν τῇ τμήσει τοὺς βώλους ἄνω πεμπούσης, ut sit pro ἀναβωλακίου, qui legitimus feminini genitivus. Sed ἀναβωλάκιος non potest activam vim habere. Boeckhius recte divisim ἀνὰ βωλακίας scripsit [cum Pal. C et Guelf.], ut voluit etiam Schneiderus in Lexico. De sensu vide explicationem. Tum pro ὀργυιάν idem restituit ὀρόγυιαν, de qua forma vide Etym. M. v. ὀρόγυια et Photium.

Ἀντ. ιά.

πρὸς δ' ἑταῖροι καρτερὸν ἄνδρα φίλας
ὦρεγον χεῖρας, στεφάνοισί τέ μιν πολιας ἕρεπτον,
μειλιχίοις τε λόγοις
ἀγαπάζοντ'. αὐτίκα δ' Ἀελίου θαυμαστὸς υἱὸς
δέρμα λαμπρὸν
ἔννεπεν, ἔνθα νιν ἐκτάνυσαν Φρίξου μάχαιραι·
ἤλπετο δ' οὐκέτι οἱ κεῖνόν γε πράξασθαι πόνον.
κεῖτο γὰρ λόχμᾳ, δράκοντος δ' εἴχετο λαβροτατᾶν
γενύων,
ὃς πάχει μάκει τε πεντηκόντορον ναῦν κράτει,
τέλεσαν ἂν πλαγαὶ σιδάρου.

Ἐπ. ιά.

μακρά μοι νεῖσθαι κατ' ἀμαξιτόν· ὥρα γὰρ συνάπτει·
καί τινα
οἶμον ἴσαμι βραχύν· πολλοῖσι δ' ἄγημαι σοφίας
ἑτέροις.
κτεῖνε μὲν γλαυκῶπα τέχναις ποικιλόνωτον ὄφιν,

v. 233. [Libri *αἰόλλει*, Boeckhius *ἐόλει*, ut *ἑώρα* pro *αἰώρα* et alia; vide Nott. Critt. Ol XIII, 78 et Buttmanni Gr. ampl. II. p. 164. et Lexil. II. p. 78 seqq., qui rectius non ab *αἰολέω* ducit, sed i. q. *εἴλει* esse disputat, a radice *ΕΛΩ*. SCH.]

v. 234 seq. [Scholia *ἀνάγκᾳ* et *ἀνάγκαις* interpretantur; libri *ἀνάγκας*, nisi quod Pal. C *ἀνάγκαις*. Tum *βοέους* duo codices; reliqui cum Scholiis *βοέοις*. Boeckhii scripturam, qui *ἀνάγκας* servavit, merito impugnat Hermannus l. c. p. 142., cuius admonitioni cessi, simul *ἀνάγκᾳ* ascivi cum Bergkio. *Ἔντεα* intellige *vehiculum*. SCH.]

v. 236. [*ἐξεπόνασ'* Boeckhius, de qua scriptura vide Hermanni Opuscc. I. p. 259., qui de molestia dici Pindaro *πονῆσαι*, de efficiendo *πονᾶσαι* acute admonuit. Vide tamen Ahrentem de Dial. Dor. p. 148. Idem Hermannus Opuscc. VII. p. 142. *ἕρεπτον* non attrectandum fuisse docet. SCH.]

v. 243. [Hermannus Opuscc. VII. p. 142. *πράξεσθαι* futurum passivum requirit, quo pertineat glossa codicis Pal. C *πραχθῆναι*. Recepit Bergkius. At aoristum medii ita defendit C. Ameisius Annotatt. in Theocrit. Mulhusae 1840. p. 23., ut aut ad Iasonem relatus significet: *er hoffte nicht, dafs er für sich* (h. e. suo commodo) *diese seine Arbeit durchführen würde*, aut ad Aeetam: *dafs er sich diese Arbeit würde vollenden lassen*. Hoc praestat itaque servavi *πράξασθαι*. SCH.]

v. 244. [*λαβροτατᾶν* Hermannus. Idem v. 280. *δικαιᾶν*. SCH.]

ὦ Ἀρκεσίλα, κλέψεν τε Μήδειαν σὺν αὐτᾷ, τὰν Πελίαο φόνον·
ἔν τ' Ὠκεανοῦ πελάγεσσι μίγεν πόντῳ τ' ἐρυθρῷ Λαμινιᾶν τ' ἔθνει γυναικῶν ἀνδροφόνων·
ἔνθα καὶ γυίων ἀέθλοις ἐπεδείξαντ' ἀγῶν' ἐσθᾶτος ἀμφίς,

καὶ σινεύνασθεν. καὶ ἐν ἀλλοδαπαῖς Στρ. ιβ'.
σπέρμ' ἀρούραις τουτάκις ὑμετέρας ἀκτῖνος ὄλβου δέξατο μοιρίδιον
ἅμαρ ἢ νύκτες. τόθι γὰρ γένος Εὐφάμου φυτευθὲν λοιπὸν αἰεὶ
τέλλετο· καὶ Λακεδαιμονίων μιχθέντες ἀνδρῶν
ἦθεσι τάν ποτε Καλλίσταν ἀπῴκησαν χρόνῳ
νᾶσον· ἔνθεν δ' ὔμμι Λατοίδας ἔπορεν Λιβύας πεδίον
σὺν θεῶν τιμαῖς ὀφέλλειν, ἄστυ χρυσοθρόνου
διανέμειν θεῖον Κυράνας

ὀρθόβουλον μῆτιν ἐφευρομένοις. Ἀντ. ιβ'.
γνῶθι νῦν τὰν Οἰδιπόδα σοφίαν. εἰ γάρ τις ὄζους ὀξυτόμῳ πελέκει

v. 253. ἐπεδείξαντο κρίσιν ἐσθ. — v. 255. περ ἀρούραις et ἀκτῖνας — v. 258. ἤθεσιν ἔν ποτε

---

v. 250. [Vulgatum ὦ Ἀρκεσίλα etiam a Scholiasta lectum e cod. Guelph. mutavit Boeckhius. Nam ὦ ubi a metro non requiratur, ante vocativum vocali incipientem omitti solere, ut Ol. I, 167. VI, 12. 77. 88. XI, 96. Pyth. X, 10. Cf. Nott. Critt. Pyth. VIII, 70, 84. Improbat hoc Hermannus l. c., qui appellationem omisso ὦ fortiorem quam pro hoc loco putet. Cf. ad v. 298. Quem ego cum Bergkio sequor. Ibidem Scholia: ὁ Χαῖρις οὐ βούλεται συνθέτως ἀναγινώσκειν τὸ Πελίαο φόνον· ἐκ γὰρ δύο τελείων ἐστὶ τοῦ Πελίαο καὶ τοῦ φόνον. γίνεται δὲ τοιαύτη σύνθεσις, ὡς μεταβάλλεσθαι τὸν τόνον. ἤτοι οὖν, φησὶν ὁ Δίδυμος, προενεκτέον τὰν Πελιαοφονὸν ὀξυτόνως, ἵν' ᾖ φονευτικήν, ἢ παροξυτόνως, ἥτις ἦν τοῦ Πελίου φόνος. Et Πελιαοφόνον Guelph. Ven. B. D. inepte. SCH.]

v. 253. Lectio librorum ἐπεδείξαντο κρίσιν, in qua maxime displicet anapaestus pro trochaeo. Hermannus primum coniecerat ἐπέδειξαν κρίσις (h. e. κρίσιας), nunc ἐπεδείξαντο κρῖμ' verum habet. Boeckhius contra coniecit ἐπεδείξαντ' ἀγῶν'. [Bergkius ἐπέδειξαν κρίσιν τ' ἐσθᾶτος ἀμφίς. Kayserus p. 52. ex Scholiis sibi videtur extudisse ἐπεδείξαντ' ἀκμάν. SCH.]

ἐξερείψαι μὲν μεγάλας δρυός, αἰσχύνοι δέ οἱ θαητὸν
εἶδος·
καὶ φθινόκαρπος ἐοῖσα διδοῖ ψᾶφον περ' αὐτᾶς,
εἴ ποτε χειμέριον πῦρ ἐξίκηται λοίσθιον·
ἢ σὺν ὀρθαῖς κιόνεσσιν δεσποσύναισιν ἐρειδομένα
μόχθον ἄλλοις ἀμφέπει δύστανον ἐν τείχεσιν,
ἐὸν ἐρημιώσαισα χῶρον.

Ἐπ. ιβ'.

ἐσσὶ δ' ἰατὴρ ἐπικαιρότατος, Παιάν τέ σοι τιμᾷ
φάος.
χρὴ μαλακὰν χέρα προσβάλλοντα τρώμαν ἕλκεος
ἀμφιπολεῖν.
ῥᾴδιον μὲν γὰρ πόλιν σεῖσαι καὶ ἀφαυροτέροις·
ἀλλ' ἐπὶ χώρας αὖτις ἔσσαι δυσπαλὲς δὴ γίγνεται, ἐξαπίνας
εἰ μὴ θεὸς ἀγεμόνεσσι κυβερνατὴρ γένηται.
τὶν δὲ τούτων ἐξυφαίνονται χάριτες.
τλᾶθι τᾶς εὐδαίμονος ἀμφὶ Κυράνας θέμεν σπουδὰν ἅπασαν.

v. 264. ἐξερείψαι κεν — v. 265. ψᾶφον περ αὐτᾶς — v. 267. κιόνεσσι — v. 269. ἐρημώσασα — v. 273. αὖθις

---

v. 255. Lectio ἀλλοδαπαῖς περ ἀρούραις (ἀρούραισι codd.) τουτάκις ὑμετέρας ἀκτῖνας ὄλβου δέξατο μοιρίδιον, pro quo Hermannus eximie coniecit σπέρμ' ἀρούραις — ἀκτῖνος κτλ., quod recepit Boeckhius.

v. 258. Vulgo ἤθεσιν ἔν ποτε Καλλίσταν [ex emendatione Chaeridis grammatici. SCH.]. Sed ἐν pro εἰς est eorum tantum carminum, in quibus Aeolia harmonia. Vetus lectio plurimorum est ἄν aut ἄν, unde Boeckhius scripsit: ἤθεσι τάν ποτε Καλλίσταν, coloniam deduxerunt in insulam, quae olim Callista; comparans Herod. IV, 147: ἐν τῇ νῦν Θήρῃ καλεομένῃ νήσῳ, πρότερον δὲ Καλλίστῃ, et alios locos. [Hermannus l. c. p. 243 ἄν, h. e. ἀνά, probat. SCH.]

v. 264. [μέν pro κεν scribendum esse docuit Hermannus de ἄν part. p. 173. et Opuscc. VII. p. 143., qui quum reliquos locos refractarios tum Homericum Il. Ψ, 592. ad normam revocavit, scripto: καί κ' εἴ νύ τι οἴκοθεν κτλ. Nec male tamen Thierschius ἐξερείψειεν. SCH.]

v. 265. [περ' Boeckhius ex libris. Vide ad Ol. VI, 38. SCH.]

τῶν δ' Ὁμήρου καὶ τόδε συνθέμενος Στρ. ιγ'.
ῥῆμα πόρσυν'· ἄγγελον ἐσλὸν ἔφα τιμὰν μείσταν
πράγματι παντὶ φέρειν.
αὔξεται καὶ Μοῖσα δι' ἀγγελίας ὀρθᾶς. ἐπέγνω μὲν Κυράνα
καὶ τὸ κλεεννότατον μέγαρον Βάττου δικαιᾶν
Δαμοφίλου πραπίδων. κεῖνος γὰρ ἐν παισὶν νέος,
ἐν δὲ βουλαῖς πρέσβυς ἐγκύρσαις ἑκατονταετεῖ
βιοτᾷ,
ὀρφανίζει μὲν κακὰν γλῶσσαν φαεννᾶς ὀπός,
ἔμαθε δ' ὑβρίζοντα μισεῖν,

οὐκ ἐρίζων ἀντία τοῖς ἀγαθοῖς, Ἀντ. ιγ'.
οὐδὲ μακύνων τέλος οὐδέν. ὁ γὰρ καιρὸς πρὸς ἀν-
θρώπων βραχὺ μέτρον ἔχει.
εὖ νιν ἔγνωκεν· θεράπων δέ οἱ, οὐ δράστας ὀπαδεῖ.
φαντὶ δ' ἔμμεν
τοῦτ' ἀνιαρότατον, καλὰ γιγνώσκοντ' ἀνάγκᾳ
ἐκτὸς ἔχειν πόδα. καὶ μὰν κεῖνος Ἄτλας οὐ-
ρανῷ
προσπαλαίει νῦν γε πατρῴας ἀπὸ γᾶς ἀπό τε
κτεάνων·
λῦσε δὲ Ζεὺς ἄφθιτος Τιτᾶνας. ἐν δὲ χρόνῳ
μεταβολαὶ λήξαντος οὔρου

ἴστίων. ἀλλ' εὔχεται οὐλομέναν νοῦσον διαντλή- Ἐπ. ιγ'.
σαις ποτὲ
οἶκον ἰδεῖν, ἐπ' Ἀπόλλωνός τε κράνᾳ συμποσίας
ἐφέπων
θυμὸν ἐκδόσθαι πρὸς ἥβαν πολλάκις, ἔν τε σο-
φοῖς
δαιδαλέαν φόρμιγγα βαστάζων πολίταις ἀσυχίᾳ
θιγέμεν,
μήτ' ὢν τινι πῆμα πορών, ἀπαθὴς δ' αὐτὸς πρὸς
ἀστῶν.

καί κε μυθήσαιθ' ὁποίαν Ἀρκεσίλᾳ
εὗρε παγὰν ἀμβροσίων ἐπέων, πρόσφατον Θήβᾳ
ξενωθείς.

v. 298. μυθήσαιθ', ὁποίαν, Ἀρκεσίλα, — v. 299. ἐπέων πρόσφατον,

---

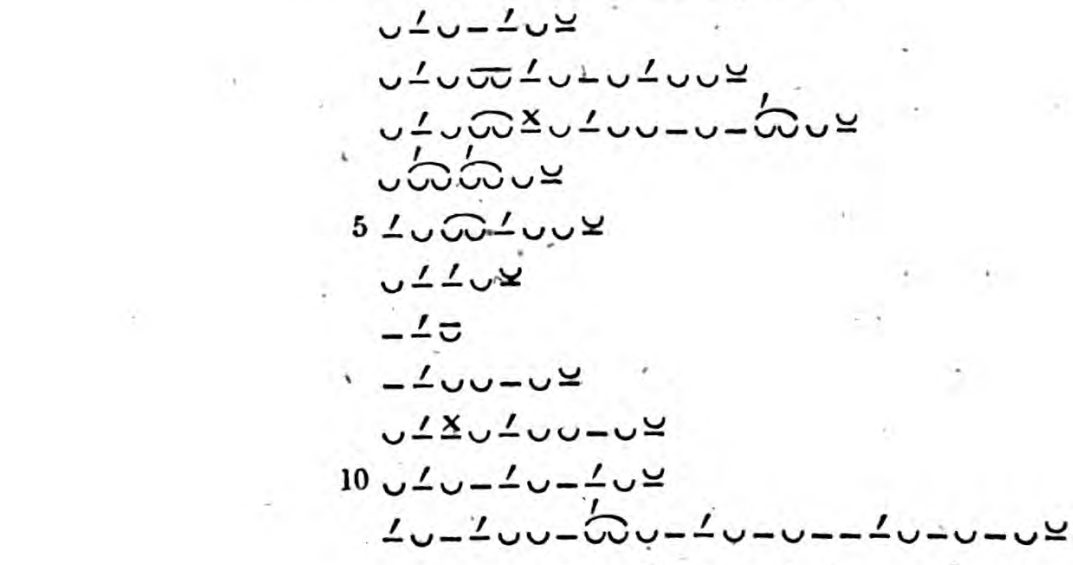
v. 298. [Hermannus l. c., si vocativus, quem ex codd. hausit Boeckhius, reponendus esset, ὦ Ἀρκεσίλα scribi debere annotat. Probat igitur cum Dissenio dativum, quum praesertim non addito σοὶ inepta sit compellatio Arcesilai. SCH.]

ΠΥΘΙΟΝΙΚΑΙ Ε'.

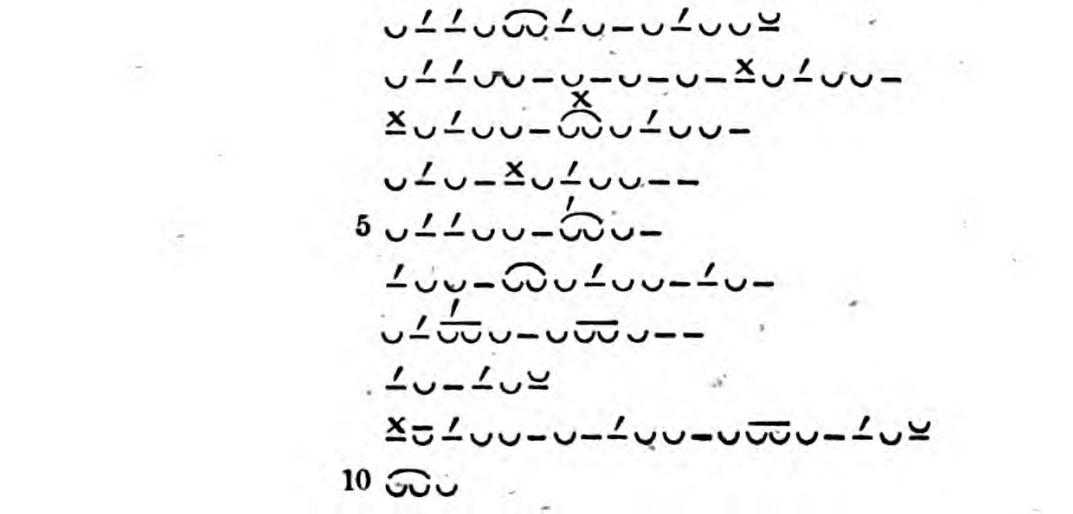
ΑΡΚΕΣΙΛΑι ΚΥΡΗΝΑΙΩι

ΑΡΜΑΤΙ.

Strophae.

Epodi.

Ὁ πλοῦτος εὐρυσθενής, Στρ. α'.
ὅταν τις ἀρετᾷ κεκραμένον καθαρᾷ
βροτήσιος ἀνὴρ πότμου παραδόντος αὐτὸν ἀνάγῃ
πολύφιλον ἐπέταν.
ὦ θεόμορ' Ἀρκεσίλα,
σύ τοί νιν κλυτᾶς
αἰῶνος
ἀκρᾶν βαθμίδων ἄπο
σὺν εὐδοξίᾳ μετανίσσεαι
ἕκατι χρυσαρμάτου Κάστορος·
(10) εὐδίαν ὃς μετὰ χειμέριον ὄμβρον τεὰν καταιθύσσει
μάκαιραν ἑστίαν.

σοφοὶ δέ τοι κάλλιον Ἀντ. α'.
φέροντι καὶ τὰν θεόσδοτον δύναμιν.
σὲ δ' ἐρχόμενον ἐν δίκᾳ πολὺς ὄλβος ἀμφινέμεται·
τὸ μὲν ὅτι βασιλεὺς
(15) ἐσσὶ μεγαλᾶν πολίων,

v. 9. ξὺν

Pyth. V. [In metrica constitutione carminis uno in loco singularum stropharum Boeckhium ducem deserui. Vide ad v. 98 seqq. SCH.]

v. 2. [Invenustam solutionem in fine dipodiae iambicae in reliquis strophis vitatam Hermannus Opuscc. VII. p. 145. ita removet: ὅταν τις ὀργᾷ κεκρ. καθαρᾷ; Bergkius dedit ἀρχᾷ, *principium*, *fundamentum*. Hoc quidem prae Hermanniano sordet. Sed ne vulgatam quidem prorsus damno, dicto Sapphico a Scholiis allato Ὁ πλοῦτος ἄνευ ἀρετᾶς οὐκ ἀσινὴς πάροικος stabilitam. SCH.]

v. 6. Lectio vulgaris est σύ τοί νιν, quam ego probo; [eandem Scholia exprimunt. SCH.] Boeckhius, quum in duobus codicibus τοίνυν legatur, scripsit σύ τοι νῦν, quod cur displiceat et cur vulgatum verum putem, expositum est in Commentario. [Reduxi νιν. Bergkius τοι νῦν retinuit, sed ut μετανίσσεσθαι obiectum haberet, correxit κλυτὰν αἰῶν' ἀκρᾶν β. ἄπο similiterque in strophis. In hoc quidem loco ne levissimum quidem vel in Scholiis vel in libris audacissimae coniecturae vestigium exstat. SCH.]

v. 9. [ξύν Schmidius invexerat. SCH.]

v. 11. [εὐδιανός olim Hermannus et Boeckhius. SCH.]

ἐπεὶ συγγενὴς
ὀφθαλμὸς
αἰδοιότατον γέρας,
τεᾷ τοῦτο μιγνύμενον φρενί·
μάκαρ δὲ καὶ νῦν, κλεεννᾶς ὅτι
(20) εὖχος ἤδη παρὰ Πυθιάδος ἵπποις ἐλὼν δέδεξαι
τόνδε κῶμον ἀνέρων,

Ἀπολλώνιον ἄθυρμα. τῷ σε μὴ λαθέτω Ἐπ. α'.
Κυράνᾳ γλυκὺν ἀμφὶ κᾶπον Ἀφροδίτας ἀειδόμενον
παντὶ μὲν θεὸν αἴτιον ὑπερτιθέμεν,
φιλεῖν δὲ Κάρρωτον ἔξοχ' ἑταίρων·
(25) ὃς οὐ τὰν Ἐπιμαθέος ἄγων
ὀψινόου θυγατέρα πρόφασιν Βαττιδᾶν
ἀφῖκται δόμους θεμιςκρεόντων·

v. 17. ἔχει συγγενὴς — v. 19. αἰδοιέστατον — v. 24. Post ἀειδόμενον interpungebatur colo. — v. 29. ἀφίκετο

---

v. 17. A Ceporino de coniectura illatum δ' post συγγενής Boeckhius cum Beckio et Hermanno eiecit. Explicationem loci difficilioris vide in Commentario. [Ego recepi eximiam correctionem Hermanni, qui l. c. p. 146. ἔχει in ἐπεί mutato loci difficillimi sententiam aperuit. Sic intellige: *Te ius servantem magna sequitur felicitas, partim quod rex es magnarum urbium: nam gentile lumen est haec maxime venerabilis dignitas tuae sociata sapientiae; partim beatus es, quod vicisti nunc in ludis Pythiis.* Audacter rursus Bergkius: ἔχεις συγγενὲς ὀφθαλμῷ αἰδοιότατον γέρας, ut ὀφθαλμῷ cum αἰδοιότατον coalescat. Vult hunc esse intellectum loci, ut poeta dixerit *regiam dignitatem, quae oculis maxime venerabilis videatur, Arcesilaum a maioribus acceptam habere.* At quid tum ὀφθαλμῷ? Pluralis necessarius foret. Quod quum Bergkius ipse sensisse videatur, fieri posse addit, ut aliud plane verbum scripserit poeta, quemadmodum ὀφθαλμοῖς σεμνότατον. Nam αἰδοιότατον Schmidii est: libri αἰδοιέστατον. SCH.]

v. 23. [τῷ σε μή Schmidius. Libri cum Scholiis τῷ μή σε, praeter duos, qui τῷ μή μιν. SCH.]

v. 26. [Boeckhius φίλει. Aristarchi lectio φιλεῖν exstat in Gotting. et Pal. C. Quapropter retraxi. SCH.]

v. 28. [Unus ex Scholiastis ὀψίνοον. Et sic Pal. C. SCH.]

v. 29. [Hermanno l. c. non dubitandum videtur, quin poeta ἀφῖκται dederit. Unam tantum solutionem per totum carmen et eam iustam extare versu 91. Recepi cum Bergkio. Ibidem δέ-

ἀλλ' ἀρισθάρματον
ὕδατι Κασταλίας ξενωθεὶς γέρας ἀμφέβαλε τεαῖσιν
κόμαις

(30) ἀκηράτοις ἁνίαις Στρ. β'.
ποδαρκέων δώδεκ' ἂν δρόμων τέμενος.
κατέκλασε γὰρ ἐντέων σθένος οὐδέν· ἀλλὰ κρέμαται,
ὁπόσα χεριαρᾶν
τεκτόνων δαίδαλ' ἄγων
(35) Κρισαῖον λόφον
ἄμειψεν
ἐν κοιλόπεδον νάπος
θεοῦ· τό σφ' ἔχει κυπαρίσσινον
μέλαθρον ἀμφ' ἀνδριάντι σχεδόν,

v. 33. δώδεκα δρόμων — v. 36. δαιδάλματ' — v. 40. τόσσ' ἔχει

μις κρεόντων divisim scribendum suspicatur Hermannus ad Sophoclis Oed. Col. 1189., ut Θέμις indeclinabile sit. SCH.]

v. 33. Vulgo δώδεκα δρόμων, corrupte, quia τέμενος non habet unde pendeat. Nec ἀμφέβαλε τέμενος pro κατὰ τὸ τέμενος Graecum est, nec δρόμων ποδαρκέων τέμενος pro κατά, ἀνὰ τὸ τέμενος, *in curriculo*. Perperam etiam dicas τέμενος appositionem esse vocis γέρας. Laudabo eum, qui τέμενος circumdederit comis; plane differt locus Ol. XIII, 38. Unice vera Thierschii et Boeckhii emendatio δώδεκ' ἂν δρόμων. Talia enim Pindarica sunt et Graeca. Ceterum vide Commentarium. [Quanquam Hermanno l. c. p. 147. non necessaria videtur Thierschii mutatio, quum simili audacia dixerit poeta illud Ol. XIII, 37. At non curavit vir summus verba illi explicationi obstantia ὕδατι Κασταλίας ξενωθείς. SCH.]

v. 36. δαίδαλα Pauwius emendavit pro δαιδάλματα. [Nunc Hermannus l. c. τεκτόνια δαίδαλ' ἄγων emendat, ut χεριαρᾶν pro substantivo sit, quomodo simile vocabulum χαλκοαρᾶν poeta posuerit Isthm. III, 81. Deinde pro ἐν Rittershusii ἂν adoptat, quod alter Scholiastarum legisse videri potest, quum κατὰ τὸ κοιλόπεδον πεδίον ἔδραμε circumloquitur. Vide Commentarium. Bergkius τεκτόνι' ἀγάλματ' ἄγων coniecit, ἄμειψ' ἐν pro ἄμειψεν ἐν dedit. SCH.]

v. 40. Vulgo τόσσ' ἔχει, quae coniectura est editoris Brubachiani ducta e lectione Aldi τόσ' ἔχει. Libri plurimi [cum Scholiis] τό σφ' ἔχει.

Κρῆτες ὃν τοξοφόροι τέγεϊ Παρνασίῳ κάθεσσαν,
τὸν μονόδροπον φυτόν.

(40) ἑκόντι τοίνυν πρέπει Ἀντ. β'.
νόῳ τὸν εὐεργέταν ὑπαντιάσαι.
Ἀλεξιβιάδα, σὲ δ' ἡὖκομοι φλέγοντι Χάριτες.
μακάριος, ὃς ἔχεις
καὶ πεδὰ μέγαν κάματον
(45) λόγων φερτάτων
μναμεῖα.
ἐν τεσσαράκοντα γὰρ
πετόντεσσιν ἀνιόχοις ὅλον
δίφρον κομίξαις ἀταρβεῖ φρενί,
ἦλθες ἤδη Λιβύας πεδίον ἐξ ἀγλαῶν ἀέθλων καὶ
πατρωΐαν πόλιν.

Ἐπ. β'.

(50) πόνων δ' οὔ τις ἀπόκλαρός ἐστιν οὔτ' ἔσεται·
ὁ Βάττου δ' ἕπεται παλαιὸς ὄλβος ἔμπαν τὰ καὶ
τὰ νέμων,
πύργος ἄστεος ὄμμα τε φαεννότατον
ξένοισι. κεῖνόν γε καὶ βαρύκομποι
λέοντες περὶ δείματι φύγον,
(55) γλῶσσαν ἐπεί σφιν ἀπένεικεν ὑπερποντίαν·

v. 42. *Παρνασσίῳ* et *καθέσσαντο*, *μονόδροπον φυτόν*. — v. 49. *μναμήϊον*. — v. 55. *ἔμπας* — v. 59. *γλῶτταν*

v. 42. Libri *καθέσσαντο*, *μονόδροπον φυτόν*, laborante metro. Hermannus olim coniecit *κάθεσσαν θεῷ*, nunc nihil de metro laborandum ait, quum versus asynartetus sit, quales nunc revocat in Pindarum. Boeckhius posuit *κάθεσσαν τὸν μονόδροπον*, quod quum scriptum esset *ΤΟΜΜΟΝΟΔΡΟΠΟΝ*, excidit *M*. [Et Guelph. *κάθεσσαν τό* exhibet. SCH.] Cf. Boeckh. de Crisi Pindar. §. 26. [Comma ante *φυτόν* a Boeckhio positum iure suo videtur sustulisse Hermannus l. c. p. 149. Kayserus *τοῦ μονοδρόπου φυτοῦ*. Vide Commentarium. SCH.]

v. 49. [*μναμήϊ'* Boeckhius ex duobus libris. Et Scholia plurali utuntur in explanando loco. Bergkius *μναμεῖ'*. Vide ad v. 99 seq. SCH.]

v. 55. [Vulgatum *ἔμπας* Boeckhius correxit ex libris et Scholiis. Cf. Ahrens de Dial. Dor. p. 87. Id. v. 59. *γλῶσσαν* ex permultis. SCH.]

ὁ δ' ἀρχαγέτας ἔδωκ' Ἀπόλλων
θῆρας αἰνῷ φόβῳ,
ὄφρα μὴ ταμίᾳ Κυράνας ἀτελὴς γένοιτο μαντεύμασιν.

ὃ καὶ βαρειᾶν νόσων Στρ. γ'.
ἀκέσματ' ἄνδρεσσι καὶ γυναιξὶ νέμει,
πόρεν τε κίθαριν, δίδωσί τε Μοῖσαν οἷς ἂν ἐθέλῃ,
ἀπόλεμον ἀγαγὼν
ἐς πραπίδας εὐνομίαν,
μυχόν τ' ἀμφέπει
μαντεῖον·
τῷ καὶ Λακεδαίμονι
ἐν Ἄργει τε καὶ ζαθέᾳ Πύλῳ
ἔνασσεν ἀλκᾶντας Ἡρακλέος
ἐκγόνους Αἰγιμιοῦ τε. τὸ δ' ἐμὸν γαρύοντ' ἀπὸ Σπάρτας ἐπήρατον κλέος,

ὅθεν γεγενναμένοι Ἀντ. γ'.
ἵκοντο Θήρανδε, φῶτες Αἰγεΐδαι,
ἐμοὶ πατέρες, οὐ θεῶν ἄτερ· ἀλλὰ μοῖρά τις ἄγεν
πολύθυτον ἔρανον,
ἔνθεν ἀναδεξάμενοι,
Ἄπολλον, τεὰ

v. 69. μαντήϊον. — v. 71. ἔν τ' Ἄργεϊ καὶ — v. 73. γαρύεν τ' — v. 77. πολύθυτον [ἐς] ἔρανον

v. 70. Boeckhius καί [nunc a me revocatum] eiecit post τῷ [a Scholiastis, ut videtur, non lectum]; v. 66. pro vulgato ἔν τ' Ἄργεϊ καί scripsit cum Hermanno e libris: ἐν Ἄργει τε καί. [Libri μαντήϊον. Vide ad v. 99 seq. SCH.]

v. 73. [γαρύοντ' Beckius. Libri γαρύεντ', γαρύεν τ', γαρύετ', codex Gotting. in lemmate Scholiorum γαρύατ'. Ibidem colo post κλέος deleto et h. l. et post Θήρανδε commate distinxit Hermannus l. c. p. 150. Verissime. SCH.]

v. 76 seqq. Hermannum sequor, qui sic interpungit et scribit: ἀλλὰ μοῖρά τις ἄγεν πολύθυτον ἔρανον, ἔνθεν ἀναδεξάμενοι, Ἄπολλον, τεὰ Καρνήϊ' ἐν δαιτὶ σεβίζομεν, Κυράνας ἀγακτιμέναν πόλιν. Vide explicationem. [Hermanni distinctionem praetuli. Sed v. 80. multi codices Καρνεΐ', quod recepit Bergkius; vide ad v. 99 seq. Statim post v. 86. οἰχνέοντες ex libris plurimis petitum est. SCH.]

Καρνεῖα
ἐν δαιτὶ σεβίζομεν,
Κυράνας ἀγακτιμέναν πόλιν·
ἔχοντι τὰν χαλκοχάρμαι ξένοι
Τρῶες Ἀντανορίδαι. σὺν Ἑλένᾳ γὰρ μόλον, καπνω-
θεῖσαν πάτραν ἐπεὶ ἴδον

ἐν Ἄρει. τὸ δ' ἐλάσιππον ἔθνος ἐνδυκέως Ἐπ. γ'.
δέκονται θυσίαισιν ἄνδρες οἰχνέοντές σφε δωρο-
φόροι,
τοὺς Ἀριστοτέλης ἄγαγε, ναυσὶ θοαῖς
ἁλὸς βαθεῖαν κέλευθον ἀνοίγων.
κτίσεν δ' ἄλσεα μείζονα θεῶν,
εὐθύτομόν τε κατέθηκεν Ἀπολλωνίαις
ἀλεξιμβρότοις πεδιάδα πομπαῖς
ἔμμεν ἱππόκροτον
σκυρωτὰν ὁδόν, ἔνθα πρυμνοῖς ἀγορᾶς ἔπι δίγα
κεῖται θανών.

μάκαρ μὲν ἀνδρῶν μέτα Στρ. δ'.
ἔναιεν, ἥρως δ' ἔπειτα λαοσεβής.
ἄτερθε δὲ πρὸ δωμάτων ἕτεροι λαχόντες ἄϊδαν

v. 86. *ἰχνέοντες*

---

v. 98 seqq. [Heynii scriptura librorum fide destituta est. Nam *ὕμνων* coniectura est pro *κώμων*. Tum libri fere cum Scholiis *μεγαλᾶν δ' ἀρετᾶν ῥανθεισᾶν* vel *μεγάλαν δ' ἀρετὰν ῥανθεῖσαν*; tum *θ'* post *κώμων* ab aliquot libris abest; postremo *ὑπὸ χεύμασιν* plures libri. His ductus Boeckhius parum probabiliter refinxit: *μεγάλα δ' ἀρετὰ δ. μ. ῥανθεῖσα κώμων ὑπὸ χεύμασιν ἀκούοντί τοι χθονίᾳ κτλ.* Improbavit Dissenius, qui Hermanni vestigia secutus hanc scripturam commendavit: *μεγαλᾶν δ' ἀρετᾶν δ. μ. ῥανθεῖσι κώμων ὑποχεύμασιν* (vel potius *ὑπὸ χεύμασιν*) *ἀκούοντί τοι χθονίᾳ κτλ.*, de cuius explicatione vide Commentarium. Verum Hermannus nunc l. c. p. 152. *που* pro *τοι* reducit reliquis non immutatis, sic: *μεγάλαν δ' ἀρετὰν δρ. μ. Ῥανθεῖσαν Κώμων θ' ὑποχεύμασιν.* Cohaeret hoc cum acutissima quadam observatione metrica, quam p. 152 seq. explicat. Unde haec decerpimus: „*Mirum est, quod omnibus in strophis versus septimus a voce trisyllaba incipit, praeterquam uno in Boeckhii editione loco; mirum vero etiam aliud, de quo statim dicam, ubi ipsos versus apposuero:*

α. αἰῶνος Ἀκρᾶν βαθμίδων ἄπο.
ὀφθαλμὸς Αἰδοιότατον γέρας.
β. ἄμειψεν Ἂν κοιλόπεδον νάπος.

βασιλέες ἱεροὶ
ἐντί, μεγαλᾶν δ' ἀρετᾶν
δρόσῳ μαλθακᾷ
ῥανθεισᾶν
κώμων ὑπὸ χεύμασιν,
(95) ἀκούοντί τοι χθονίᾳ φρενὶ
σφὸν ὄλβον υἱῷ τε κοινὰν χάριν
ἔνδικόν τ' Ἀρκεσίλᾳ. τὸν ἐν ἀοιδᾷ νέων πρέπει χρυσάορα Φοῖβον ἀπύειν,

Ἔχοντα Πυθωνόθεν Ἀντ. δ'.
τὸ καλλίνικον λυτήριον δαπανᾶν
(100) μέλος χαρίεν. ἄνδρα κεῖνον ἐπαινέοντι συνετοί.
λεγόμενον ἐρέω·
κρέσσονα μὲν ἁλικίας
νόον φέρβεται
γλῶσσάν τε·
θάρσος τε τανύπτερος
(105) ἐν ὄρνιξιν αἰετὸς ἔπλετο·
ἀγωνίας δ', ἔρκος οἷον, σθένος·
ἔν τε Μοίσαισι ποτανὸς ἀπὸ ματρὸς φίλας, πέφανται θ' ἁρματηλάτας σοφός·

v. 98. μεγάλαν δ' ἀρετὰν — v. 100 seq. ῥανθεῖσαν ὕμνων θ' ὑποχεύμασιν — v. 102. ποι — v. 110. φέρβεται· γλῶσσάν τε

μναμήϊ'· Ἐν τεσσαράκοντα γάρ.
γ. μαντήϊον· Τῷ Λακεδαίμονι.
Καρνήϊ' Ἐν δαιτὶ σεβίζομεν.
δ. ῥανθεῖσαν Κώμων θ' ὑποχεύμασιν.
γλῶσσάν τε· Θάρσος τε τανύπτερος.

Quid enim hoc est, quod epicae istae formae, a quibus abstinuit Pindarus, μναμήϊα, μαντήϊον, Καρνήϊα, ita in hoc carmine constipatae et quidem omnes in eodem stropharum loco positae inveniuntur? Satis apparere arbitror metricos utcunque satisfacere metro voluisse. Evanescit omnis difficultas, si incisionis constantia moniti illas tres syllabas credimus, similiter ut trochaeum semantum, multo tardiore ductu cantatas singularem versum fuisse'' et seqq. Quae mihi quidem persuasit Hermannus, non Bergkio, qui μεγαλᾶν δ' ἀρετᾶν δρ. μ ῥάνθεν κώμων θ' ὑπὸ χεύμασιν, ἀκούοντί τε χθονίᾳ κτλ. Sed ea mihi languidissima videntur nec una de causa improbanda. Hermannum igitur fere secutus sum. SCH.]

v. 110. [Vulgo post φέρβεται interpungitur, tum γλῶσσάν τε θάρσος τε τανύπτερος iunguntur. Parui Hermanno l. c. Nisi quod θάρσος δέ praestiterit. Bergkius γλῶσσαν θάρσος τε edidit. SCH.]

ὅσαι τ' εἰσὶν ἐπιχωρίων καλῶν ἔξοδοι, Ἐπ. δ'. 155
τετόλμακε. θεός τέ οἱ τονῦν τε πρόφρων τελεῖ
δύνασιν,
(110) καὶ τολοιπὸν ὄπισθε, Κρονίδαι μάκαρες,
διδοῖτ' ἐπ' ἔργοισιν ἀμφί τε βουλαῖς 160
120 ἔχειν, μὴ φθινοπωρὶς ἀνέμων
χειμερία καταπνοὰ δαμαλίζοι χρόνον.
Διός τοι νόος μέγας κυβερνᾷ
(115) δαίμον' ἀνδρῶν φίλων. 165
εὔχομαί νιν Ὀλυμπίᾳ τοῦτο δόμεν γέρας ἔπι Βάττου γένει.

v. 118. τὸ λοιπόν, ὦ Κρονίδαι

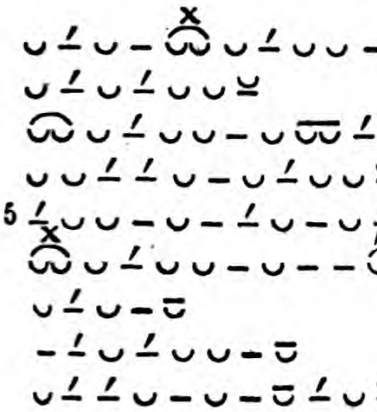
v. 118. Vulgo τὸ λοιπόν, ὦ Κρονίδαι, laborante metro. Hermannus τὸ λοιπὸν ἔπειτα, Κρονίδαι, quum in Bodl. γ., cui Boeckhius addit Leid. B, legatur τὸ λοιπόν, ὦ πλεῖστα Κρονίδαι μάκαρες. Boeckhius tamen τὸ λοιπὸν ὄπισθε maluit, [Boissonadius ἐς αἰεί. SCH.].

v. 124. [ἔτι Beckius, Heynius, Hermannus, probatum olim Boeckhio. Postea ἔπι servavit. SCH.]

ΠΥΘΙΟΝΙΚΑΙ ϛ'.

ΞΕΝΟΚΡΑΤΕΙ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩι

ΑΡΜΑΤΙ.

Ἀκούσατ'· ἢ γὰρ ἑλικώπιδος Ἀφροδίτας Στρ. α'.
ἄρουραν ἢ Χαρίτων
ἀναπολίζομεν, ὀμφαλὸν ἐριβρόμου
χθονὸς ἐς νάϊον προσοιχόμενοι·
Πυθιόνικος ἔνθ' ὀλβίοισιν Ἐμμενίδαις
ποταμίᾳ τ' Ἀκράγαντι καὶ μὰν Ξενοκράτει

v. 1. ἢ γὰρ — v. 4. ἐς ναὸν

Pyth. VI. v. 1. [Boeckhius cum Heynio ex aliquot libris ἦ γάρ. Recte Dissenius ἢ γάρ tuetur. SCH.]

v. 4. [Libri ἐς ναόν. Contra Hermanni coniecturam postea ab ipso reiectam ἀέννaον, quam retinuit Boeckhius, iam a Bothio verissime monitum erat ᾱ in ἀέναος produci, in ἀέννaος debere corripi. Postea Hermannus ad Eurip. Ion. 117. formam ἀέννaος plane damnavit — cui tamen Lehrsium apud pedestres quidem scriptores patrocinari memini in censura Scholiorum Sophoclis ab Elmsleio editorum, vide Iahnii Annall. 1828. II, 2. p. 145 seq. — et id quod recepi proposuit scribendum. A Dissenii vituperatione hanc lectionem paulo tamen acerbius vindicat Opuscc. VI. p. 287 seqq. Nec male Bergkius ἐς λάϊνον scripsit. SCH.]

ἑτοῖμος ὕμνων
θησαυρὸς ἐν πολυχρύσῳ
Ἀπολλωνίᾳ τετείχισται νάπᾳ·

τὸν οὔτε χειμέριος ὄμβρος ἐπακτὸς ἐλθών, Στρ. β'.
ἐριβρόμου νεφέλας
στρατὸς ἀμείλιχος, οὔτ' ἄνεμος ἐς μυχοὺς
ἁλὸς ἄξοισι παμφόρῳ χεράδι
τυπτόμενον. φάει δὲ πρόσωπον ἐν καθαρῷ
πατρὶ τεῷ, Θρασύβουλε, κοινάν τε γενεᾷ
λόγοισι θνατῶν
εὔδοξον ἅρματι νίκαν
Κρισαίαισιν ἐν πτυχαῖς ἀπαγγελεῖ.

σύ τοι σχέθων νιν ἐπιδέξια χειρὸς ὀρθὰν Στρ. γ'.
ἄγεις ἐφημοσύναν,
τά ποτ' ἐν οὔρεσι φαντὶ μεγαλοσθενεῖ
Φιλύρας υἱὸν ὀρφανιζομένῳ
Πηλείδᾳ παραινεῖν· μάλιστα μὲν Κρονίδαν,
βαρύοπαν στεροπᾶν κεραυνῶν τε πρύτανιν,
θεῶν σέβεσθαι·

v. 13. ἄξει et χεράδει — v. 21. τὰν ποτ'

v. 9. [Et. M. p. 249, 50. et Zonaras p. 466: *Τεῖχος τειχῶ, ἀφ' οὗ Πίνδαρος τετείχηται*, Boeckh. Fr. Inc. 181. Tittmannus ad h. l. et Isthm. IV, 49. referebat. SCH.]

v. 12. Heynius: *οὔτ' ἄνεμος ἐς μυχοὺς ἁλὸς ἄξει παμφόρῳ χεράδει τυπτόμενον.* Sed *χεράδει* est prava emendatio a grammatico profecta, qua non opus: lectio antiqua fuit *χεράδι*. Mox optima est lectio *ἄξοισι* a Boeckhio enotata e libris quibusdam. Idem e Scholiis *ἄνεμος* mutavit in *ἄνεμοι*, non assentiente Hermanno, quem sequutus etiam Thierschius *ἄνεμος* tenuit. Sic comparaveris Eurip. Alcest. 367: *καί μ' οὔθ' ὁ Πλούτωνος κύων οὔθ' οὑπὶ κώπῃ ψυχοπομπὸς ἂν Χάρων ἔσχον.* Atque haec via cautior, quanquam notari debet non crebras esse apud Pindarum tales dicendi figuras, qui longe simplicior est, quam vulgo credunt. [Quum in libris v. 4. corruptum esset *ἐς ναόν*, imperiti grammatici reliquas strophas interpolando exaequabant. Hinc orta vulgata Heynii. Libri plerique et Scholia *ἄξοισι*, Scholia et Pal. C *ἄνεμοι*; coniectura est *τυπτόμενον*, quum libri plurimi *τυπτόμενος*, alii *τυπτόμενοι* cum Scholiis exhibeant. Denique *χεράδι* libri et Scholiastae, quod iam veteres quosdam in *χεράδει* mutatum

ταύτας δὲ μή ποτε τιμᾶς
ἀμείρειν γονέων βίον πεπρωμένον.

ἔγεντο καὶ πρότερον Ἀντίλοχος βιατὰς Στρ. δ'.
νόημα τοῦτο φέρων,
ὃς ὑπερέφθιτο πατρός, ἐναρίμβροτον
ἀναμείναις στράταρχον Αἰθιόπων
Μέμνονα. Νεστόρειον γὰρ ἵππος ἅρμ' ἐπέδα
Πάριος ἐκ βελέων δαϊχθείς· ὁ δ' ἔφεπεν
κραταιὸν ἔγχος·
Μεσσανίου δὲ γέροντος
δονηθεῖσα φρὴν βόασε παῖδα ὄν·

Στρ. ε'.
γαμαιπετὲς δ' ἄρ' ἔπος οὐκ ἀπέριψεν· αὐτοῦ
μένων δ' ὁ θεῖος ἀνὴρ
πρίατο μὲν θανάτοιο κομιδὰν πατρός,
ἐδόκησέν τε τῶν πάλαι γενεᾷ
ὁπλοτέροισιν, ἔργον πελώριον τελέσαις,
ὕπατος ἀμφὶ τοκεῦσιν ἔμμεν πρὸς ἀρετάν.
τὰ μὲν παρίκει·
τῶν νῦν δὲ καὶ Θρασύβουλος
πατρῴαν μάλιστα πρὸς στάθμαν ἔβα,

v. 28. ἐγένετο — v. 36. δοναθεῖσα et βόασεν — v. 37. ἀπέριψεν αὐτοῦ· — v. 40. ἐδόκησέ τε — v. 43. παρήκει.

---

ivisse apparet ex Et. M. p. 808, 43. Scholl. Vict. Il. Φ, 319. Eustath. Il. p. 1326, 20. Vide Spitzn. Excurs. XXXII., qui τὸ χέραδος Homero relinquit, τὴν χεράδα Pindaro et Sapphoni tribuit. Ex tabulis Heracleensibus τὸ χάραδος affert Ahrens de Dial. Dor. p. 118. — Boeckhius ἄνεμοι et τυπτόμενοι recepit, ut esset *illisi impetu suo*, χεράδι autem iungeretur cum ἄξοισι. Contra Hermannus Opuscc. VII. p. 154. correptionem in voce ἄνεμοῖ admissam in ultima syllaba primi paeonis improbat et τυπτόμενον cum Dissenio praefert. Cui morigerandum duxi. SCH.]

v. 21. [τά ποτ' Schmidius. Et sic in uno codice repertum est. Vide Commentarium. Idem v. 28. recte ἔγεντο (Par. B) scripsit, quum causa non fuerit, cur solveret arsin iambicam Pindarus. Vide Boeckhium de Crisi §. 35. p. 104 seq. SCH.]

v. 36. [Boeckhius vulgatum δοναθεῖσα servaverat invitis et libris optimis et ratione. Vide Ahrentem de Dial. Dor. p. 148. SCH.]

v. 37. [ἀπέριψεν αὐτοῦ· μένων δ' κτλ. vulgo. Αὐτοῦ correctum ab Heynio et Boeckhio ex libris. Rectius distinxit Heynius. SCH.]

πάτρῳ τ' ἐπερχόμενος ἀγλαΐαν ἔδειξεν. Στρ. ϛ'.
νόῳ δὲ πλοῦτον ἄγει,
ἄδικον οὔθ' ὑπέροπλον ἦβαν δρέπων,
σοφίαν δ' ἐν μυχοῖσι Πιερίδων·
τίν τ', Ἐλέλιχθον, ὀργαῖς ἐς ἱππίαν ἔξοδον
μάλα ἀδόντι νόῳ, Ποσειδᾶν, προσέχεται.
γλυκεῖα δὲ φρὴν
καὶ συμπόταισιν ὁμιλεῖν
μελισσᾶν ἀμείβεται τρητὸν πόνον.

v. 50 seq. ὀργαῖς ὃς εὗρες ἵππιον εἶς || οδον ἀδόντι κτλ.

v. 48. [Quanquam et libri et Scholia consentiunt in vulgata scriptura, tamen Hermannus Opuscc. VII. p. 154., quod in ceteris strophis purus paeon est, ἦβαν non putat esse a Pindaro. Quum igitur in libris praeter unum omnibus ante νόῳ additum sit ἅπασαν, id Hermannus ex ἀνάταν ortum arbitratur, coll. Pyth. II, 28. ἀνάταν ὑπεράφανον. Verum h. l. alia res est: nam οὔτε ἄδικον οὔτε ὑπέροπλον ἀνάταν δρέπειν dici non poterat. Nec δρέπειν ἀνάταν tulerim. Tametsi Eustathio Prooem. p. 5. ed. meae, ubi affertur οὔτε ὑπέροπλον ὕβριν δρέπων, ad speciem coniecturae conciliandam uti poterat vir summus. Ego illum ex itacismo ortum errorem putem. Prorsus improbabile Kayseri ἐπίταν. Vulgatum tuetur praeter reliquos Scholiasta Aristidis p. 334. Frommel. SCH.]

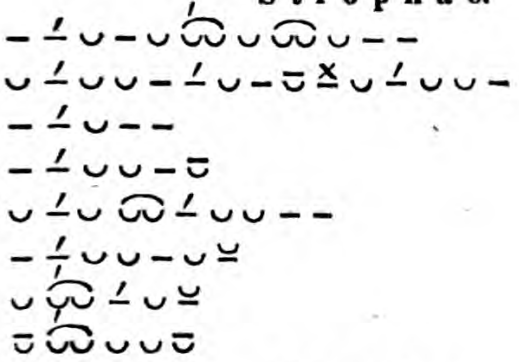
v. 50 seq. [Heyniana scriptura vel ob vocabulum divisum non ferenda a Boeckhio ex indiciis librorum reficta est. Et μάλα quidem ante ἀδόντι habent omnes; paulo ante fere sic: ὀργαῖς πάσαις ὃς ἱππείαν ἔξοδον vel similiter. Unde ἱππίαν ἔξοδον Boeckhius. Sed idem, quum Scholiasta explicet: σοὶ δέ, ὦ Ποσειδῶν, προσέχεται καὶ οἰκειοῦται, ὃς εὗρες ἱππείας ἐξόδους, eodemque ducat unius alteriusque codicis scriptura εὗρές θ' ὃς ἱππέαν ἔξοδον — vide Expll. p. 300. — sic confirmabat orationem: τίν τ' Ἐλέλιχθον, ὅςθ' εὗρες ἱππίαν ἔξοδον, quod comprobavit Dissenius, non valde probat Boeckhius ipse. Qui ad eam loci scripturam devenit, quam Hermannus commendaverat. Et ἐς ἱππείαν ἔξοδον Par. B subministravit. Quod Bergkius scripsit: ὀργᾷς ὃς ἱππίαν ἐς ὁδόν, non satis intelligo. Ceterum quum Eustathius Prooem. p. 7. Neptunum a Pindaro ἐλασίχθονα appellatum referat, fieri potest, ut tritius epitheton alterum ex h. l. expulerit. SCH.]

ΠΥΘΙΟΝΙΚΑΙ Ζ'.

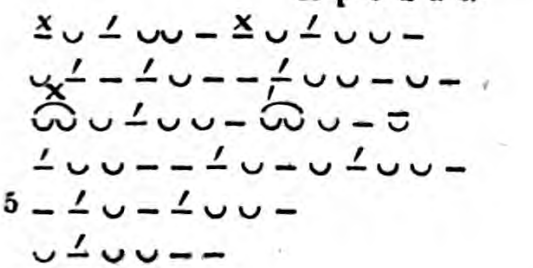
ΜΕΓΑΚΛΕΙ ΑΘΗΝΑΙΩι

ΤΕΘΡΙΠΠΩι.

Strophae.

Epodus.

Κάλλιστον αἱ μεγαλοπόλιες Ἀθᾶναι Στρ.
προοίμιον Ἀλκμανιδᾶν εὐρυσθενεῖ γενεᾷ
κρηπῖδ' ἀοιδᾶν
ἵπποισι βαλέσθαι.

Pyth. VII. v. 1. [Olim Boeckhius *μεγαλοπτόλιες* et v. 9. *πολίεσσι*, quum alteram formam repudiaret. Postea ad vulgatam rediit. De forma videndus Buttmannus Gr. ampl. I. p. 182. Nunc vel Sophoclem in cantico Thamyrae fabulae formis *χέρεσι*, *πόδεσι* usum esse discimus ex Crameri Ann. Paris. T. IV. p. 183. not. Cf. quae scripsi Museo Rhenan. 1842. II. p. 296 seq. SCH.]

v. 2. [Boeckhius olim ex uno Par. B *ἐρισθενεῖ*, ut exacte responderet v. 10. *Ἄπολλον*, quod ex Scholiis et codicibus revocavit, quoniam Pindarus in locum vocativi non sufficiat nominativi formam. Nunc hoc retinuit, alterum intactum reliquit. SCH.]

ἐπεὶ τίνα πάτραν, τίνα οἶκον
λαῶν ὀνυμάξομαι
ἐπιφανέστερον
Ἑλλάδι πυθέσθαι;

πάσαισι γὰρ πολίεσι λόγος ὁμιλεῖ Ἀντ.
Ἐρεχθέος ἀστῶν, Ἄπολλον, οἳ τεόν γε δόμον
Πυθῶνι δίᾳ
θαητὸν ἔτευξαν.
ἄγοντι δέ με πέντε μὲν Ἰσθμοῖ
νῖκαι, μία δ' ἐκπρεπὴς
Διὸς Ὀλυμπιάς,
δύο δ' ἀπὸ Κίρρας,

ὦ Μεγάκλεες, ὑμαί τε καὶ προγόνων. Ἐπ.
νέᾳ δ' εὐπραγίᾳ χαίρω τι· τὸ δ' ἄχνυμαι,
φθόνον ἀμειβόμενον τὰ καλὰ ἔργα.
φαντί γε μὰν οὕτω κεν ἀνδρὶ παρμονίμαν
θάλλοισαν εὐδαιμονίαν
τὰ καὶ τὰ φέρεσθαι.

v. 5. τίνα τ' οἶκον — v. 6. ναίοντ' — v. 10. Ἀπόλλων, — v. 15. Ὀλυμπίας, — v. 18. χαίρω τι· τὸ δ' ἄχνυμαι, et punctum post ἔργα v. 19. — v. 20. πὰρ μονίμαν

v. 5. 6. [τίνα οἶκον Boeckhius ex lemmate Scholiorum, quum id vocabulum (*vicus*) digamma habeat. Libri varie τίνα γ' οἶκον, τίνα τ' οἶκον, τίνα δ' οἶκον, quod Bergkius dedit. Statim libri ναίων, in quo vel explicando vel emendando mire laborant Scholiastae. Ad Schmidii coniecturam ναίοντ' iam veteres delapsos esse significant Scholia. Id ipsum sive cum Boeckhio ad victorem, sive cum Hermanno ad οἶκον rettuleris, languidissimum est neque Homerico illo Il. *B*, 626: νήσων, αἳ ναίουσι πέρην ἁλός, satis excusari potest. Rescripsi ex *NAIΩN*, quod facillimum erat, *ΛΑΩΝ*. Nec θνατῶν longe abit. Thierschius κλείων coniectabat. SCH.]

v. 10. [Vulgo οἳ τεόν τε δόμον. Optimi οἳ τεὸν δόμον. Correxerunt Oxonienses. SCH.]

v. 15. [Ὀλυμπιάς (coll. Herod. VI, 70: Καὶ Ὀλυμπιάδα σφι ἀνελόμενος τεθρίππῳ προσέβαλε) restituerunt plures ex ingenio, ex Par. B Boeckhius. SCH.]

v. 18. [Boeckhius cum aliquot libris sic distinxit: χαίρω. τί τόδ' ἄχνυμαι — καλὰ ἔργα; Confer Expll. h. l. et Hermannum Opuscc. VII. p. 155. SCH.]

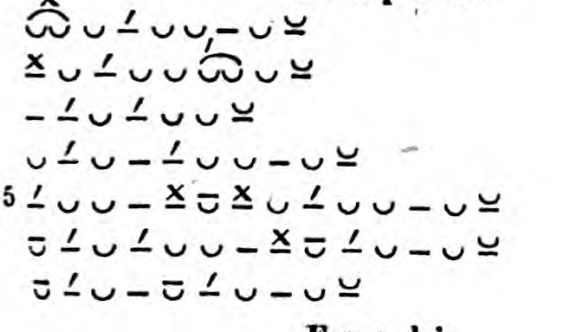
v. 20. [πὰρ μονίμαν vulgatum cum Hermanno ex aliquot libris et Scholiis emendatum est. SCH.]

ΠΥΘΙΟΝΙΚΑΙ Η'.

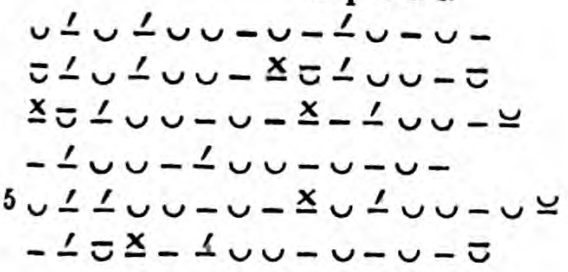
ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΕΙ ΑΙΓΙΝΗΤΗι

ΠΑΛΑΙΣΤΗι.

Strophae.

Epodi.

Φιλόφρον Ἀσυχία, Δίκας Στρ. α'.
ὦ μεγιστόπολι θύγατερ,
βουλᾶν τε καὶ πολέμων
ἔχοισα κλαΐδας ὑπερτάτας,
Πυθιόνικον τιμὰν Ἀριστομένει δέκευ.
τὺ γὰρ τὸ μαλθακὸν ἔρξαι τε καὶ παθεῖν ὁμῶς
ἐπίστασαι καιρῷ σὺν ἀτρεκεῖ·

τὺ δ', ὁπόταν τις ἀμείλιχον Ἀντ. α'.

Pyth. VIII. v. 4. [Vulgatum κλαΐδας iam Schmidius correxerat. SCH.]

καρδίᾳ κότον ἐνελάσῃ,
τραχεῖα δυσμενέων
ὑπαντιάξαισα κράτει τιθεῖς
ὕβριν ἐν ἄντλῳ. τὰν οὐδὲ Πορφυρίων μάθεν
παρ' αἶσαν ἐξερεθίζων. κέρδος δὲ φίλτατον,
ἑκόντος εἴ τις ἐκ δόμων φέροι.

βία δὲ καὶ μεγάλαυχον ἔσφαλεν ἐν χρόνῳ. Ἐπ. α'.
Τυφὼς Κίλιξ ἑκατόγκρανος οὔ μιν ἄλυξεν,
οὐδὲ μὰν βασιλεὺς Γιγάντων· δμᾶθεν δὲ κεραυνῷ
τόξοισί τ' Ἀπόλλωνος· ὃς εὐμενεῖ νόῳ
Ξενάρκειον ἔδεκτο Κίρραθεν ἐστεφανωμένον
υἱὸν ποίᾳ Παρνασίδι Δωριεῖ τε κώμῳ.

ἔπεσε δ' οὐ Χαρίτων ἑκὰς Στρ. β'.
ἃ δικαιόπολις ἀρεταῖς
κλειναῖσιν Αἰακιδᾶν
θίγοισα νᾶσος· τελέαν δ' ἔχει
δόξαν ἀπ' ἀρχᾶς. πολλοῖσι μὲν γὰρ ἀείδεται
νικαφόροις ἐν ἀέθλοις θρέψαισα καὶ θοαῖς
ὑπερτάτους ἥρωας ἐν μάχαις·

τὰ δὲ καὶ ἀνδράσιν ἐμπρέπει. Ἀντ. β'.
εἰμὶ δ' ἄσχολος ἀναθέμεν
πᾶσαν μακραγορίαν
λύρᾳ τε καὶ φθέγματι μαλθακῷ,

v. 13. φίλτατόν γ', — v. 15. βία — v. 20. πόᾳ Παρνασσίᾳ — v. 28. τὰ καὶ ἐν ἀνδράσιν

v. 13. [γ' cum libris plurimis delevit Boeckhius. SCH.]
v. 15. [βία libri cum Scholiis, idque Hermannus postulaverat. SCH.]
v. 20. [Libri ποίᾳ Παρνασίᾳ. Ad legem carminis conformavit Boeckhius, ex ΠΑΡΝΑΣΙΑΙ facto ΠΑΡΝΑΣΙΔΙ. SCH.]
v. 24. [θίγοισα h. l. certissime praesens est, quod moneo propter Buttmannum Gr. ampl. II. p. 198. Lobeck. SCH.]
v. 28. [τὰ δὲ καὶ ἀνδράσιν Boeckhius ex libris aliquot. Vide Commentarium. SCH.]
v. 32. Libri inter κνίσῃ et κνίσσῃ fluctuant. Sic v. 45. παισίν et παισί, v. 52. μόνος et μοῦνος; sed v. 72. Ξέναρκες libri, Ξείναρκες Schmidius. Boeckhius collatis reliquis locis strophicis ubique brevem syllabam praetulit, sed παισίν tamen retinuit. Con-

μὴ κόρος ἐλθὼν κνίσῃ. τὸ δ' ἐν ποσί μοι τράχον
ἴτω τεὸν χρέος, ὦ παῖ, νεώτατον καλῶν,
ἐμᾷ ποτανὸν ἀμφὶ μαχανᾷ.

παλαισμάτεσσι γὰρ ἰχνέων ματραδελφεοὺς Ἐπ. β'.
Ὀλυμπία τε Θεόγνητον οὐ κατελέγχεις,
οὐδὲ Κλειτομάχοιο νίκαν Ἰσθμοῖ θρασύγυιον·
αὔξων δὲ πάτραν Μιδυλιδᾶν λόγον φέρεις,
τὸν ὕνπερ ποτ' Οἰκλέος παῖς ἐν ἑπταπύλοις ἰδὼν
υἱοὺς Θήβαις αἰνίξατο παρμένοντας αἰχμᾷ,

ὁπότ' ἀπ' Ἄργεος ἦλυθον Στρ. γ'.
δευτέραν ὁδὸν Ἐπίγονοι.
ὧδ' εἶπε μαρναμένων·
Φυᾷ τὸ γενναῖον ἐπιπρέπει
ἐκ πατέρων παισὶν λῆμα. θαέομαι σαφὲς
δράκοντα ποικίλον αἰθᾶς Ἀλκμᾶν' ἐπ' ἀσπίδος
νωμῶντα πρῶτον ἐν Κάδμου πύλαις.

ὁ δὲ καμὼν προτέρᾳ πάθᾳ Ἀντ. γ'.
νῦν ἀρείονος ἐνέχεται
ὄρνιχος ἀγγελίᾳ
Ἄδραστος ἥρως· τὸ δὲ οἴκοθεν
ἀντία πράξει. μόνος γὰρ ἐκ Δαναῶν στρατοῦ
θανόντος ὀστέα λέξαις υἱοῦ, τύχᾳ θεῶν
ἀφίξεται λαῷ σὺν ἁβλαβεῖ

v. 32. κνίσσῃ et ποσί μοι ἴτω — v. 33. τρέχον τεὸν — v. 35. ἰχνεύων — v. 40 ἠνίξατο — v. 43. εἶπε· μαρναμένων — v. 52. μοῦνος — v. 54. λεῷ

tra Hermannus Opuscc. VII. p. 158 seq. omnes syllabas anacruseos longas censet, unde κνίσσῃ, μοῦνος, Ξείναρκες probat. Sed str. γ'. v. 45. scriptura παισίν incisionem everti, quae sit alias constanter observata. Id vitium sic removebat: ἐκ πατέρων, παῖ, σοὶ λῆμα. Cf. ad v. 92. Eodem versu 32. Heynii scriptura, quam hiatus in arsi trochaica convellit, a Boeckhio ex libris plurimis reficta est. Τράχον Doricam formam — vide Et. M. et Hesych s. v. coll. Ahrente de Dial. Dor. p. 117. — plures libri servarunt. SCH.]

v. 35. [ἰχνέων Schmidius, οἰχνέων Hermannus. SCH.]

v. 40. [Libri ἠνίξατο. Mutavit Boeckhius. Cf. Ahrens l c. p. 129. SCH.]

v. 47. [Heynii coniecturam νέμοντα praebet Par. B. SCH.]

v. 54. [Attica forma λεῷ ex librorum fide mutata. SCH.]

55 Ἄβαντος εὐρυχόρους ἀγυιάς. τοιαῦτα μὲν Ἐπ. γ'.
ἐφθέγξατ' Ἀμφιάρηος. χαίρων δὲ καὶ αὐτὸς
Ἀλκμᾶνα στεφάνοισι βάλλω, ᾄνω δὲ καὶ ὕμνῳ,
γείτων ὅτι μοι καὶ κτεάνων φύλαξ ἐμῶν
ὑπάντασέ τ' ἰόντι γᾶς ὀμφαλὸν παρ' ἀοίδιμον,
60 μαντευμάτων τ' ἐφάψατο συγγόνοισι τέχναις.

τὺ δ', ἐκαταβόλε, πάνδοκον Στρ. δ'.
ναὸν εὐκλέα διανέμων
Πυθῶνος ἐν γυάλοις,
τὸ μὲν μέγιστον τόθι χαρμάτων
65 ὤπασας· οἵκοι δὲ πρόσθεν ἁρπαλέαν δόσιν
πενταθλίου σὺν ἑορταῖς ὑμαῖς ἐπάγαγες.
ἄναξ, ἐκόντι δ' εὔχομαι νόῳ

κατὰ τὶν ἁρμονίαν βλέπειν, Ἀντ. δ'.
ἀμφ' ἕκαστον ὅσα νέομαι.
70 κώμῳ μὲν ἁδυμελεῖ
Δίκα παρέστακε· θεῶν δ' ὄπιν
ἄφθιτον αἰτέω, Ξένάρκες, ὑμετέραις τύχαις.
εἰ γάρ τις ἐσλὰ πέπαται μὴ σὺν μακρῷ πόνῳ,
πολλοῖς σοφὸς δοκεῖ πεδ' ἀφρόνων

75 βίον κορυσσέμεν ὀρθοβούλοισι μαχαναῖς· Ἐπ. δ'.
τὰ δ' οὐκ ἐπ' ἀνδράσι κεῖται· δαίμων δὲ παρίσχει,

v. 59. ὑπάντασεν ἰόντι — v. 66. πενταεθλίου et ἐπάγαγες, — v. 67. ἄναξ. ἐκόντι — v. 72. Ξεινάρκει',

v. 59. [Vulgo ὑπαντίασεν (aliquot libri ὑπαντίασ') ἰόντι. Schmidius ὑπάντασεν, rectius Hermannus cum Scholiis ὑπάντασέ τ' ἰόντι. SCH.]

v. 60. [Hermannus expulso glossemate coniicit μάντις, χρησμῶν τ' ἀμφ' ἅψατο, h. e. ἥψατο συγγόνοις τέχναις ἀμφὶ χρησμῶν. Nam reliquis tribus locis in fine epodorum, qui quidem salvi sint, dispondeum, a quo initium fiat, constare ex duobus vocabulis disyllabis. Eos esse trochaeos semantos. Vide ad vers. ult. SCH.]

v. 67. [Kayserus p. 58 seq. proponit ἐκόντι δ' εὔχομαι νόῳ Κατά τιν' (sic codd.) ἁρμονίαν ἔπειν, ἀμφ' ἕκαστον ὅσα νέομαι, h. e. *Modestiae in omnibus carminibus lubens studeo, et verum est quod praedico, at invidia deprecanda tamen et ante omnia deorum gratia expetenda victoribus.* Non facile erit, qui sequatur. Mingarellus νέμομαι. SCH.]

v. 73. [πόνῳ Scholia et pars codicum. Alii χρόνῳ. SCH.]

ἄλλοτ' ἄλλον ὕπερθε βάλλων, ἄλλον δ' ὑπὸ χειρῶν
μέτρῳ καταβαίνει. Μεγάροις δ' ἔχεις γέρας,
μυχῷ τ' ἐν Μαραθῶνος, Ἥρας τ' ἀγῶν' ἐπιχώριον
νίκαις τρισσαῖς, ὦ Ἀριστόμενες, δάμασσας ἔργῳ.

τέτρασι δ' ἔμπετες ὑψόθεν Στρ. ε'.
σωμάτεσσι κακὰ φρονέων,
τοῖς οὔτε νόστος ὁμῶς
ἔπαλπνος ἐν Πυθιάδι κρίθη,
οὐδὲ μολόντων πὰρ ματέρ' ἀμφὶ γέλως γλυκὺς
ὦρσεν χάριν· κατὰ λαύρας δ' ἐχθρῶν ἀπάοροι
πτώσσοντι, συμφορᾷ δεδαιγμένοι.

ὁ δὲ καλόν τι νέον λαχὼν Ἀντ. ε'.
ἀβρότατος ἔπι, μεγάλας
ἐξ ἐλπίδος πέταται
ὑποπτέροις ἀνορέαις, ἔχων
κρέσσονα πλούτου μέριμναν. ἐν δ' ὀλίγῳ βροτῶν
τὸ τερπνὸν αὔξεται· οὕτω δὲ καὶ πιτνεῖ χαμαί,
ἀποτρόπῳ γνώμᾳ σεσεισμένον.

Ἐπ. ε'.
ἐπάμεροι· τί δέ τις; τί δ' οὔ τις; σκιᾶς ὄναρ
ἄνθρωπος. ἀλλ' ὅταν αἴγλα διόσδοτος ἔλθῃ,

v. 80. τρίταις, Ἀριστόμενες, — v. 87. δεδαϊγμένοι. — v. 96. ἄνθρωποι.

v. 78. [Quidam libri μέτρον. Vide Commentarium. SCH.]
v. 80. [τρίταις invectum erat de coniectura Pauwii. Pro Boeckhiano Ἀριστόμενες libri longe plurimi id praebent, quod cum Hermanno l. c. reduxi. Nam in reliquis locis est syllaba longa. SCH.]
v. 87. [δεδαιγμένοι Hermannus. Vide ad Ol. VIII, 60. SCH.]
v. 92. [μέριμναν quum ex Hermanni sententia unum habeat brevem anacrusin, μέρμηραν proponit scribendum. Aliquot libri κρέσσονα τέρψιν πλούτου vel πλούτοιο, ex metricorum officina. SCH.]
v. 96. [ἄνθρωπος Boeckhius petivit ex Plutarcho Cons. Apoll. c. 6. p. 322. Hutten. Scholl. Nem. VI, 4. Eustathio (vide de Crisi p. 111.), quo turpis hiatus remotus est. Pluralem tamen praeter libros agnoscunt Scholia Soph. Aiac. 124. et Aristidis p. 132. Frommel. SCH.]

λαμπρὸν φέγγος ἔπεστιν ἀνδρῶν καὶ μείλιχος αἰών.
Αἴγινα, φίλα μᾶτερ, ἐλευθέρῳ στόλῳ
πόλιν τάνδε κόμιζε Διὶ καὶ κρέοντι σὺν Αἰακῷ
Πηλεῖ τε καὶ ἀγαθῷ Τελαμῶνι σύν τ' Ἀχιλλεῖ.

v. 99. Διὶ — v. 100. καρίστῳ

v. 100. [Libri καὶ ἀγαθῷ vel καὶ ἀγαθῶ et καρίστῳ. Illud Boeckhius pro certo habuit, Hermannus l. c. p. 160. Πηλεῖ τ' ἐσθλῷ καὶ σὺν Τελ. coniecit. SCH.]

ΠΥΘΙΟΝΙΚΑΙ Θ'.

ΤΕΛΕΣΙΚΡΑΤΕΙ ΚΥΡΗΝΑΙΩι

ΟΠΑΙΤΟΔΡΟΜΩι.

Strophae.

⏑⏑–⏑⏒–⏑⏑–⏑⏑––
–⏑––⏑–⏑⏒
⏑⏑–⏑–⏑⏑–⏑⏑–⏒
–⏑⏑–⏑⏑––⏑⏑–⏑⏑–⏒
–⏑––⏑⏑–⏑⏑––⏑––⏑⏑–⏑⏑⏑
–⏑⏑–⏑⏑––⏑⏑–⏑⏑––⏑⏑–⏑⏑–⏒
–⏑⏑–⏑⏑–⏑––⏑⏑⏑
–⏑––⏑––⏑––⏑–⏒

Epodi.

––⏑⏑–⏑⏑––⏑–
–⏑⏑–⏑⏑––⏑––⏑––⏑⏑–⏑⏑⏑
–⏑––⏑⏑–⏑⏑––⏑⏑⏑
–⏑––⏑––
–⏑–⏒⏑⏑–⏑⏑–⏒⏑–⏑⏑⏑
–⏑––⏑⏑–⏑⏑⏑
–⏑––⏑⏑–⏑⏑––⏑––⏑–⏑⏑⏑
–⏑⏑–⏑⏑⏑
⏑–⏑––⏑⏑–⏑⏑–⏒

Ἐθέλω χαλκάσπιδα Πυθιονίκαν Στρ. α'.
σὺν βαθυζώνοισιν ἀγγέλλων
Τελεσικράτη Χαρίτεσσι γεγωνεῖν,
ὄλβιον ἄνδρα, διωξίππου στεφάνωμα Κυράνας·
τὰν ὁ χαιτάεις ἀνεμοσφαράγων ἐκ Παλίου κόλπων
ποτὲ Λατοΐδας

ἅρπασ', ἔνεικέ τε χρυσέῳ παρθένον ἀγροτέραν δίφρῳ, τόθι νιν πολυμήλου καὶ πολυκαρποτάτας θῆκε δέσποιναν χθονὸς ῥίζαν ἀπείρου τρίταν εὐήρατον θάλλοισαν οἰκεῖν.

ὑπέδεκτο δ' ἀργυρόπεζ' Ἀφροδίτα Ἀντ. α'.
Δάλιον ξεῖνον θεοδμάτων
ὀχέων ἐφαπτομένα χερὶ κούφᾳ·
καί σφιν ἐπὶ γλυκερᾶις εὐναῖς ἐρατὰν βάλεν αἰδῶ,
ξυνὸν ἁρμόζοισα θεῷ τε γάμον μιχθέντα κούρᾳ
θ' Ὑψέος εὐρυβία·
ὃς Λαπιθᾶν ὑπερόπλων τουτάκις ἦν βασιλεύς, ἐξ
Ὠκεανοῦ γένος ἥρως
δεύτερος· ὅν ποτε Πίνδου κλεεννᾶις ἐν πτυχαῖς
Νᾶις εὐφρανθεῖσα Πηνειοῦ λέχει Κρείοισ' ἔτικτεν,

Γαίας θυγάτηρ. ὁ δὲ τὰν εὐώλενον Ἐπ. α'.
θρέψατο παῖδα Κυράναν· ἃ μὲν οὔθ' ἱστῶν παλιμβάμους ἐφίλασεν ὁδούς,
οὔτε δείπνων οἰκοριᾶν μεθ' ἑταιρᾶν τέρψιας,
ἀλλ' ἀκόντεσσίν τε χαλκέοις
φασγάνῳ τε μαρναμένα κεράϊζεν ἀγρίους
θῆρας, ἦ πολλάν τε καὶ ἀσύχιον
βουσὶν εἰράναν παρέχοισα πατρῴαις, τὸν δὲ σύγκοιτον γλυκὺν
παῦρον ἐπὶ γλεφάροις
ὕπνον ἀναλίσκοισα ῥέποντα πρὸς ἀῶ.

v. 6. ἔνεγκέ τε — v. 11. κοῦφα· — v. 13. μιχθέντι — v. 21. κεραΐζειν

Pyth. IX. v. 6. [ἔνεικε duo codices. Pindarum, ubi prima longa requiritur, ἤνεγκεν scripsisse, ubi brevis, ἔνεικε animadvertit Boeckhius. Cf. Ol. II, 87. III, 14. IX, 63. Pyth. V, 59. SCH.]

v. 11. Pro κοῦφα Boeckhius κούφα e multis libris. Mox v. 13. μιχθέντι codicum lectio est, at μιχθέντα ductum e Scholiis. De sensu vid. Commentarium.

v. 21. [κεράϊζεν ex fide codicum et Scholiorum Boeckhius, qui syllabam ancipitem locum habere posse exemplis confirmat. SCH.]

κίχε νιν λέοντί ποτ' εὐρυφαρέτρας Στρ. β'.
ὀμβρίμῳ μούναν παλαίοισαν
ἄτερ ἐγχέων ἑκάεργος Ἀπόλλων.
αὐτίκα δ' ἐκ μεγάρων Χείρωνα προσέννεπε φωνᾷ·
Σεμνὸν ἄντρον, Φιλυρίδα, προλιπὼν θυμὸν γυναικὸς καὶ μεγάλαν δύνασιν
θαύμασον, οἷον ἀταρβεῖ νεῖκος ἄγει κεφαλᾷ, μόχθου καθύπερθε νεᾶνις
ἦτορ ἔχοισα· φόβῳ δ' οὐ κεχείμανται φρένες.
τίς νιν ἀνθρώπων τέκεν; ποίας δ' ἀποσπασθεῖσα φύτλας

ὀρέων κευθμῶνας ἔχει σκιοέντων; Ἀντ. β'.
γεύεται δ' ἀλκᾶς ἀπειράντου.
ὁσία κλυτὰν χέρα οἱ προσενεγκεῖν,
ἤ ῥα καὶ ἐκ λεχέων κεῖραι μελιηδέα ποίαν;
τὸν δὲ Κένταυρος ζαμενής, ἀγανᾷ χλαρὸν γελάσσαις ὀφρύϊ, μῆτιν ἐὰν
εὐθὺς ἀμείβετο· Κρυπταὶ κλαῖδες ἐντὶ σοφᾶς Πειθοῦς ἱερᾶν φιλοτάτων,
Φοῖβε, καὶ ἔν τε θεοῖς τοῦτο κἀνθρώποις ὁμῶς αἰδέονθ', ἀμφανδὸν ἀδείας τυχεῖν τοπρῶτον εὐνᾶς.

Ἐπ. β'.
καὶ γὰρ σέ, τὸν οὐ θεμιτὸν ψεύδει θιγεῖν,
ἔτραπε μείλιχος ὀργὰ παρφάμεν τοῦτον λόγον. κούρας δ', ὁπόθεν, γενεὰν

v. 30. Φιλλυρίδα — v. 37. ἦ et κεῖρεν — v. 38. χλιαρὸν γελάξαις

---

v. 30. [Multi libri recte Φιλυρίδα praebuerunt, de qua scriptura vide ad Pyth. III, 1. SCH.]
v. 33. [Optimi τίς μὲν ἀνθρώπων. Non ita Scholia. SCH.]
v. 37. κεῖραι restituit Boeckhius cum Hermanno e Scholiis et codicibus: κεῖρεν nonnisi editionum veterum auctoritate nititur. Mox v. 38. metro repugnabat χλιαρόν, pro quo alii χλαρόν, probatum Hermanno et Boeckhio. [Ibidem γελάξαις Pauwii inventum fuit. SCH.]

ἐξερωτᾷς, ὦ ἄνα; κύριον ὃς πάντων τέλος
οἶσθα καὶ πάσας κελεύθους·
ὅσσα τε χθὼν ἠρινὰ φύλλ' ἀναπέμπει, γωπόσαι
ἐν θαλάσσᾳ καὶ ποταμοῖς ψάμαθοι
κύμασιν ῥιπαῖς τ' ἀνέμων κλονέονται, χῶ τι μέλλει, χωπόθεν
ἔσσεται, εὖ καθορᾷς.
εἰ δὲ χρὴ καὶ πὰρ σοφὸν ἀντιφερίξαι,

ἐρέω. ταύτᾳ πόσις ἵκεο βᾶσσαν Στρ. γ'.
τάνδε, καὶ μέλλεις ὑπὲρ πόντου
Διὸς ἔξοχὸν ποτὶ κᾶπον ἐνεῖκαι·
ἔνθα νιν ἀρχέπολιν θήσεις, ἐπὶ λαὸν ἀγείραις
νασιώταν ὄχθον ἐς ἀμφίπεδον· νῦν δ' εὐρυλείμων
πότνιά σοι Λιβύα
δέξεται εὐκλέα νύμφαν δώμασιν ἐν χρυσέοις πρόφρων· ἵνα οἱ χθονὸς αἶσαν
αὐτίκα συντελέθειν ἔννομον δωρήσεται,
οὔτε παγκάρπων φυτῶν νήποινον, οὔτ' ἀγνῶτα θηρῶν.

τόθι παῖδα τέξεται, ὃν κλυτὸς Ἑρμᾶς Ἀντ. γ'.
εὐθρόνοις Ὥραισι καὶ Γαίᾳ
ἀνελὼν φίλας ὑπὸ ματέρος οἴσει.
ταὶ δ' ἐπιγουνίδιον κατθηκάμεναι βρέφος αὐταῖς,
νέκταρ ἐν χείλεσσι καὶ ἀμβροσίαν στάξοισι, θήσονταί τέ νιν ἀθάνατον
Ζῆνα καὶ ἁγνὸν Ἀπόλλων', ἀνδράσι χάρμα φίλοις ἄγχιστον, ὀπάονα μήλων,

v. 48. χῶτε ποτ' — v. 50. εἰ δέ γε χρὴ πὰρ σοφὸν — v. 62. αὐταῖς, — v. 64. μάλων,

v. 48. Male vulgo χῶτε ποτ' adversus legem carminis. Plurimis in libris est χῶ τι πόθεν, unde Boeckhius iubente Hermanno χωπόθεν scripsit, inventum a Schmidio [confirmatum Scholiis. SCH.]. — Mox v. 50. vulgo erat εἰ δέ γε χρὴ καὶ πὰρ σοφόν, Heynius delevit καί, quod sensus postulat, retinuit γε fulcrum eiiciendum [cum Scholiis et plurimis codicibus. SCH.].

v. 62. [Optimi libri θηκάμεναι, θησάμεναι. Ex Bodl. γ re-

Ἀγρέα καὶ Νόμιον, τοῖς δ' Ἀρισταῖον καλεῖν. 115
ὣς ἄρ' εἰπὼν ἔντυεν τερπνὰν γάμου κραίνειν τελευτάν.

ὠκεῖα δ' ἑπειγομένων ἤδη θεῶν *Ἐπ. γ'.*
πρᾶξις ὁδοί τε βραχεῖαι. κεῖνο κεῖν' ἅμαρ διαίτασεν·
θαλάμῳ δὲ μίγεν 120
ἐν πολυχρύσῳ Λιβύας· ἵνα καλλίσταν πόλιν
ἀμφέπει κλεινάν τ' ἀέθλοις. 125
καί νυν ἐν Πυθῶνί νιν ἀγαθέᾳ Καρνειάδα
υἱὸς εὐθαλεῖ συνέμιξε τύχᾳ·
ἔνθα νικάσαις ἀνέφανε Κυράναν, ἅ νιν εὔφρων
δέξεται, 130
καλλιγύναικι πάτρᾳ
δόξαν ἱμερτὰν ἀγαγόντ' ἀπὸ Δελφῶν.

ἀρεταὶ δ' αἰεὶ μεγάλαι πολύμνηστοι· *Στρ. δ'.*
βαιὰ δ' ἐν μακροῖσι ποικίλλειν,
ἀκοὰ σοφοῖς· ὁ δὲ καιρὸς ὁμοίως 135
παντὸς ἔχει κορυφάν. ἔγνον ποτὲ καὶ Ἰόλαον
οὐκ ἀτιμάσαντά νιν ἑπτάπυλοι Θῆβαι· τόν, Εὐ-
ρυσθῆος ἐπεὶ κεφαλὰν 140
ἔπραθε φασγάνου ἀκμᾷ, κρύψαν ἔνερθ' ὑπὸ γᾶν
διφρηλάτα Ἀμφιτρύωνος
σάματι, πατροπάτωρ ἔνθα οἱ Σπαρτῶν ξένος 145
κεῖτο, λευκίπποισι Καδμείων μετοικήσαις ἀγυιαῖς.

τέκε οἱ καὶ Ζηνὶ μιγεῖσα δαΐφρων *Ἀντ. δ'.*
ἐν μόναις ὠδῖσιν Ἀλκμήνα

v. 79. ἔγνων

stituerunt Oxonienses. Ibidem *αὐταῖς* Boeckhius. Statim post v. 64. *μήλων* libri omnes. SCH.]

v. 79. [Legebatur *ἔγνων*. Quod reposui, Pyth. IV, 120. metro firmatur, licet ibi quoque optimos codices altera forma obsederit. Eandem correctionem impertivi Isthm. II, 23. Ita enim postulat analogia; videndus Ahrens de coniugatione in *μι* p. 10., qui Hymn. Cer. 111. *ἔγνων* correxit; Pindari tunc non meminerat. Buttmannus Gr. ampl. II. p. 14. Lobeck. dubitabat. SCH.]

διδύμων κρατησίμαχον σθένος υἱῶν.
κωφὸς ἀνήρ τις, ὃς Ἡρακλεῖ στόμα μὴ παραβάλλει,
μηδὲ Διρκαίων ὑδάτων ἀὲ μέμναται, τά νιν θρέψαντο καὶ Ἰφικλέα·
τοῖσι τέλειον ἐπ' εὐχᾷ κωμάσομαί τι παθὼν ἑσλόν.
Χαρίτων κελαδεννᾶν
μή με λίποι καθαρὸν φέγγος. Αἰγίνᾳ τε γὰρ
φαμὶ Νίσου τ' ἐν λόφῳ τρὶς δὴ πόλιν τάνδ' εὐκλεΐξαι,

σιγαλὸν ἁμαχανίαν ἔργῳ φυγών· Ἐπ. δ'.
οὕνεκεν, εἰ φίλος ἀστῶν, εἴ τις ἀντάεις, τό γ' ἐν ξυνῷ πεπoναμένον εὖ
μὴ λόγον βλάπτων ἁλίοιο γέροντος κρυπτέτω.

v. 88. ἀεὶ — v. 91. εὐκλεΐξεν

---

v. 87. [περιβάλλει Scholia et libri plurimi. Versu 88. libri ἀεὶ vel αἰεὶ μέμνατ∂ι. Pindarica forma ἀέ, attestata Et. MS. apud Ruhnkenium in Heynii Excurs. ad Virgil. Aen. II. p. 319. (ed. 1803.) sive Opuscc. p. 411. Friedem., restituta Boeckhio est. De variis formis particulae vide interpretes Greg. Cor. p. 345 seqq. Crameri Ann. Oxx. I. p. 71, 10 seqq. Quod apud Cramerum Ann. Paris. III. p. 321, 27. ἀέ forma παρὰ Πεισάνδρῳ τῷ Καμειρεῖ reperta fertur, quum Pisandri nomen in Pindari locum subrepsisset, uti similiter alias factum annotavit Ruhnkenius, τῷ Καμειρεῖ adiecit sciolus aliquis. SCH.]

v. 91. Intolerabilis hic videtur omissio subiecti, quum in antecedentibus de aliis, de heroibus Thebanis sermo sit; quare scribendum censeo τόνδε. Quo admisso etiam φυγών erit mutandum. Pindarus quum scripsisset ΦΤΓΟΝΘ, mature excidit Θ, unde Alexandrini, qui ΦΤΓΟΝ inveniebant scriptum, hoc in φυγών transposuerunt; vide de antiquiore scriptura et de transpositione in recentiorem eximie disputantem Boeckhium in Dissert. de Crisi Pindar. §. 17 seqq. Sic ortus nominativus, quem agnovisse grammaticos e Scholiis liquet. Nominativo autem posito, τόνδε in τάνδε mutari debuit, quod factum. Ceterum de apostropho in φυγόνθ' cf. eundem Boeckhium in Dissert. laud. §. 6. [Librorum scriptura εὐκλεΐξαι servata Beckius φυγόντ' dederat, improbatum Boeckhio, qui nominativum φυγών exemplis haud aptis defendebat, quem Scholiasta tamen iam legit. Hermannus Opuscc. VII. p. 163. facili medela εὐκλεΐξας reponit, quod recepit Bergkius. Idque eo aptius videtur, quia in seqq. quoque victorem ipsum appellat poeta. Ac φαμί mediae orationi interpositum habes etiam Pyth. III, 75. Kayserus πολίτας pro πόλιν τάνδ' proponit et φυγόνθ' retinet. Ego putabam verba Scholiastae: ὁ δὲ λόγος ἀπὸ τοῦ νικηφόρου,

κεῖνος αἰνεῖν καὶ τὸν ἐχθρὸν
παντὶ θυμῷ σύν γε δίκᾳ καλὰ ῥέζοντ' ἔννεπεν. 170
πλεῖστα νικάσαντά σε καὶ τελεταῖς
ὡρίαις ἐν Παλλάδος εἶδον ἄφωνοί θ' ὡς ἑκάστα
φίλτατον
παρθενικαὶ πόσιν ἦ 175
νιὸν εὔχοντ', ὦ Τελεσίκρατες, ἔμμεν,

ἐν Ὀλυμπίοισί τε καὶ βαθυκόλπου Στρ. ε'.
Γᾶς ἀέθλοις ἔν τε καὶ πᾶσιν
ἐπιχωρίοις. ἐμὲ δ' ὤν τις ἀοιδὰν
διψάδ' ἀκειόμενον πράσσει χρέος αὖτις ἐγεῖραι 180
καὶ παλαιὰν δόξαν ἐῶν προγόνων· οἷοι Λιβύσσας
ἀμφὶ γυναικὸς ἔβαν

v. 96. σύν τε δίκᾳ — v. 102. πάντεσσ' — v. 103. οὖν et ἀοιδᾶν — v. 104. δίψαν — v. 105. καὶ παλαιῶν δόξα τεῶν

indicium continere scripturae φατί, quo reposito et εὐκλεῖξαι et φυγών non erunt mutanda. Formam φατί satis confirmat Aristoph. Ach. 771. et Pindaricum φαντί. SCH.]

v. 96. Retineam vulgatam lectionem plurimorum librorum παντὶ θυμῷ σύν τε δίκᾳ, ex animo laudare et non infra meritum; hoc enim nunc est σὺν δίκᾳ. Sic haec recte iunguntur ut alia multa cumulate posita cum vi. Defendit idem Tafelius.

v. 102. [Vera scriptura πᾶσιν ex libris plurimis reddita poetae. Versu 103. ὢν Hermannus et Boeckhius ob constantem usum poetae. SCH.]

v. 105. Optime nunc habetur παλαιὰ δόξα; cf. Boeckhii Nott. Critt., quod vellem intellectum omnibus. Contra metrum esse δόξαν τεῶν hodie in vulgus notum esse potest; nec minus damnandum δόξαν ἐῶν, quod ab Oxoniensibus male coniectatum nuper denuo propositum. Mala hic tertia persona post antecedentem secundam, τίς autem nunc substantivo carens de homine nescio quo, qui poetam excitet, tam ieiunum est, ut nihil unquam reperiatur ieiunius. De ceteris vide explicationem. [Libri violato metro ἀοιδᾶν δίψαν ἀκειόμενον πρ. χρ. αὖτις ἐγεῖραι καὶ παλαιὰν (παλαιᾶν Aldus) δόξαν τεῶν προγόνων. Schmidii emendationem secutus Boeckhius ἀοιδᾶν δ. ἀ. πρ. χρ. αὖτις ἐγεῖραι καὶ παλαιὰ δόξα τεῶν προγόναν dedit. Scholia: διψώσῃ τῇ ᾠδῇ προστιθέντα, ἀκειόμενόν με καὶ θεραπεύοντα. ἢ διψῶσαν ᾠδὴν τῷ θέλειν ὑμνεῖν ὑμᾶς πράσσει τις ἐμὲ καὶ ἀναγκάζει ἔτι τοῦτο ὑπομεῖναι καὶ συμπεριλαβεῖν τὴν τῶν προγόνων ὑμῶν δόξαν. Ex his perspexit Hermannus l. c. p. 164. corrigendum esse ita, ut dedi. Vide Commentarium. Nec Bergkius ἐμὲ δ' ὤν τις ἀοιδᾶν δίψαν ἀκ.— ἐγεῖραι καὶ παλαιὰν δόξαν ἐῶν προγόνων male scripsit. SCH.]

Ἴρασα πρὸς πόλιν, Ἀνταίου μετὰ καλλίκομον μναστῆρες ἀγακλέα κούραν·
τὰν μάλα πολλοὶ ἀριστῆες ἀνδρῶν αἴτεον
σύγγονοι, πολλοὶ δὲ καὶ ξείνων. ἐπεὶ θαητὸν εἶδος

ἔπλετο· χρυσοστεφάνου δέ οἱ Ἥβας Ἀντ. ε'.
καρπὸν ἀνθήσαντ' ἀποδρέψαι
ἔθελον. πατὴρ δὲ θυγατρὶ φυτεύων
κλεινότερον γάμον, ἄκουσεν Δαναόν ποτ' ἐν Ἄργει
οἷον εὗρεν τεσσαράκοντα καὶ ὀκτὼ παρθένοισι, πρὶν μέσον ἆμαρ ἐλεῖν,
ὠκύτατον γάμον. ἔσταδεν γὰρ ἅπαντα χορὸν ἐν τέρμασιν αὐτίκ' ἀγῶνος·
σὺν δ' ἀέθλοις ἐκέλευσεν διακρῖναι ποδῶν,
ἄντινα σχήσοι τις ἡρώων, ὅσοι γαμβροὶ σφιν ἦλθον.

οὕτω δ' ἐδίδου Λίβυς ἁρμόζων κόρᾳ Ἐπ. ε'.
νυμφίον ἄνδρα· ποτὶ γραμμᾷ μὲν αὐτὰν στᾶσε κοσμήσαις τέλος ἔμμεν ἄκρον,
εἶπε δ' ἐν μέσσοις ἀπάγεσθαι, ὃς ἂν πρῶτος θορὼν
ἀμφί οἱ ψαύσειε πέπλοις.
ἔνθ' Ἀλεξίδαμος, ἐπεὶ φύγε λαιψηρὸν δρόμον, παρθένον κεδνὰν χερὶ χειρὸς ἑλὼν
ἄγεν ἱππευτᾶν Νομάδων δι' ὅμιλον. πολλὰ μὲν κεῖνοι δίκον
φύλλ' ἔπι καὶ στεφάνους·
πολλὰ δὲ πρόσθεν πτερὰ δέξατο νικᾶν.

v. 123. πολλά μιν

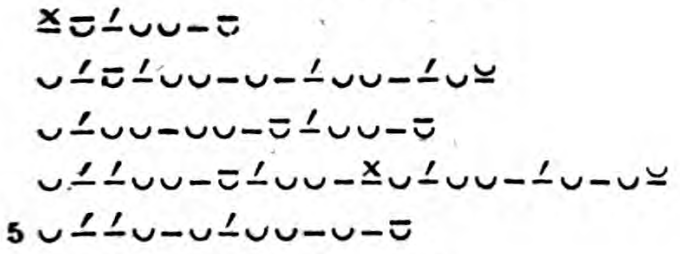
v. 106. [Ἴρασα Heynius. Libri plurimi Ἴρασσαν, Pal. C Ἴρασσα. Plurali praeter Pherecydem in Scholiis h. l. usus Herodotus IV, 159. Adde 158: ἔστι δὲ τῷ χώρῳ τούτῳ οὔνομα Ἴρασα. SCH.]
v. 114. [πρὸς τέρμασιν Bergkii coniectura. SCH.]
v. 116. [Bonorum librorum σχήσει probat Beckius. SCH.]
v. 123. [Libri μιν. Correxit Boeckhius. SCH.]

ΠΥΘΙΟΝΙΚΑΙ Ι'.

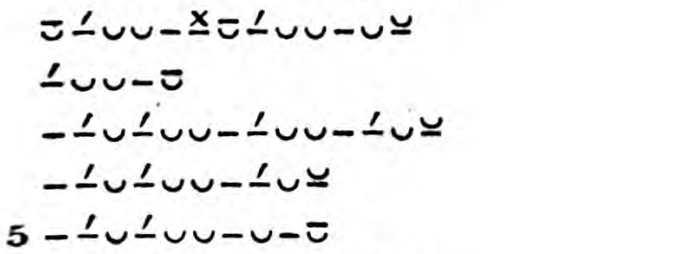
ΙΠΠΟΚΛΕΑι ΘΕΣΣΑΛΩι

ΠΑΙΔΙ ΔΙΑΥΛΟΔΡΟΜΩι.

Strophae.

Epodi.

Ὄλβία Λακεδαίμων· Στρ. α'.
μάκαιρα Θεσσαλία· πατρὸς δ' ἀμφοτέραις ἐξ ἑνὸς
ἀριστομάχου γένος Ἡρακλεῦς βασιλεύει.

v. 1. *Λακεδαῖμον·* — v. 3. *Ἡρακλέος*

Pyth. X. v. 1. [*Λακεδαίμων* praeeunte Beckio ex duobus libris pro vocativo editum est, qui locum non habet. SCH.]

v. 3. *Ἡρακλεῦς* Boeckhius scripsit pro *Ἡρακλέος*. [Vide de illa forma Nott. Critt. ad Ol. XIV, 10. SCH.]

τί κομπέω κατ' ἄκαιρον; ἀλλά με Πυθώ τε καὶ τὸ Πελινναῖον ἀπύει
Ἀλεύᾶ τε παῖδες, Ἱπποκλέᾳ ἐθέλοντες ἀγαγεῖν ἐπικωμίαν ἀνδρῶν κλυτὰν ὄπα.

γεύεται γὰρ ἀέθλων· Ἀντ. α'.
στρατῷ περικτιόνων θ' ὁ Παρνάσιος αὐτὸν μυχὸς διαυλοδρομᾶν ὕπατον παίδων ἀνέειπεν.
Ἄπολλον, γλυκὺ δ' ἀνθρώπων τέλος ἀρχά τε δαίμονος ὀρνύντος αὔξεται·
ὁ μέν που τεοῖς γε μήδεσι τοῦτ' ἔπραξεν·
τὸ δὲ συγγενὲς ἐμβέβακεν ἴχνεσιν πατρὸς

Ὀλυμπιονίκα δὶς ἐν πολεμαδόκοις Ἐπ. α'.
Ἄρεος ὅπλοις·
θῆκεν δὲ καὶ βαθυλείμων' ὑπὸ Κίρρας ἀγὼν πέτραν κρατησίποδα Φρικίαν.
ἔσποιτο μοῖρα καὶ ὑστέραισιν
ἐν ἀμέραις ἀγάνορα πλοῦτον ἀνθεῖν σφίσιν·

τῶν δ' ἐν Ἑλλάδι τερπνῶν Στρ. β'.
λαχόντες οὐκ ὀλίγαν δόσιν, μὴ φθονεραῖς ἐκ θεῶν

v. 4. τί; et παρὰ καιρόν; — v. 5. θέλοντες — v. 8. τ' Ἀμφικτυόνων ὁ Παρνάσσιος — v. 11. τεοῖσι μήδεσι et ἔπραξε· — v. 13. Οὐλυμπιονίκα — v. 14 seq. Ἄρεος ὅπλοισιν θῆκε

v. 4. [Scholia unam scripturam κατὰ καιρόν norunt in eaque explicanda se torquent; solum lemma ostendit παρὰ καιρόν vel, ut cod. Gotting., πρὸς καιρόν. Vetustissima igitur lectio *KATA KAIPON* fuit, quam monitu Ahrentis mei rectius in elementa sua resolutam reddidi poetae. Librorum παρὰ καιρόν interpretis est. Comparat amicus Theocr. XIV, 10: ἀσυχᾷ ὀξύς, πάντ' ἐθέλων κατ' ἄκαιρον. Sic enim scribendum esse. SCH.]

v. 8. [στρατῷ τ' ἀμφικτιόνων Boeckhius. Sed recte Hermannus Opuscc. VII. p. 164. labantem versum fulsit. SCH.]

v. 11. [Quum libri partim τεοῖσί τε cum lemmate Scholiorum, partim τεοῖς τε praebeant, Bodleiani γ scripturam recepit Boeckhius. Paulo post v. 13. Ὀλυμπιονίκα libri omnes. SCH.]

v. 14 seq. [Vulgata a Schmidio profecta. Vetus lectio est Ἄρεος ὅπλοις. Ἔθηκε. Sed quum Rom. θῆκεν καί praebeat, Boeckhius θῆκεν δὲ καὶ coniicit, idque postulat Hermannus l. c. p. 165., ego ascivi. Cf. ad vers. 69. Deinde librorum errorem βαθυλείμωνα ἀγὼν ὑπὸ Κίρρας emendavit Schmidius. SCH.]

μετατροπίαις ἐπικύρσαιεν. θεὸς εἴη
ἀπήμων κέαρ. εὐδαίμων δὲ καὶ ὑμνητὸς οὗτος ἀνὴρ
γίγνεται σοφοῖς,
ὃς ἂν χερσὶν ἢ ποδῶν ἀρετᾷ κρατήσαις
τὰ μέγιστ' ἀέθλων ἔλῃ τόλμᾳ τε καὶ σθένει,

καὶ ζώων ἔτι νεαρὸν *Ἀντ. β'.*
κατ' αἶσαν υἱὸν ἴδῃ τυχόντα στεφάνων Πυθίων.
ὁ χάλκεος οὐρανὸς οὔ ποτ' ἀμβατὸς αὐτῷ·
ὅσαις δὲ βρότεον ἔθνος ἀγλαΐαις ἁπτόμεσθα, περαί-
νει πρὸς ἔσχατον
πλόον. ναυσὶ δ' οὔτε πεζὸς ἰὼν ἂν εὕροις
ἐς Ὑπερβορέων ἀγῶνα θαυματὰν ὁδόν.

Ἐπ. β'.
παρ' οἷς ποτε Περσεὺς ἐδαίσατο λαγέτας,
δώματ' ἐσελθών,
κλειτὰς ὄνων ἑκατόμβας ἐπιτόσσαις θεῷ
ῥέζοντας· ὧν θαλίαις ἔμπεδον
εὐφαμίαις τε μάλιστ' Ἀπόλλων
χαίρει, γελᾷ θ' ὁρῶν ὕβριν ὀρθίαν κνωδάλων.

v. 27. οὔπω et αὐτοῖς. — v. 29. εὕροις ἂν — v. 30. θαυμασταὰν — v. 36. ὀρθιᾶν

v. 17. [ἔποιτο Bergkius ex septem codicibus. Vide ad Ol. XIII, 41. SCH.]

v. 21. [Eximie Hermannus l. c. θεὸς οἷος. Tamen vulgata videtur defendi posse. Vide Commentarium. SCH.]

v. 24. [ἕλῃ. Pal. C λάβῃ. Cf. Ol. XI, 23. Nem. III, 30. Isthm. IV, 69. SCH.]

v. 27. [οὔποτ' Boeckhius ex libris omnibus. Idem αὐτῷ ex Par. B dedit. Scholia: Τῷ τοιούτῳ, φησί, τῷ παῖδας ἑαχηκότι καὶ ἃ προείρηκα εὐτυχήματα, οὐκ ἀναβατὸς μόνον ὁ οὐρανός. SCH.]

v. 28. [Bergkius cum Schmidio βροτόν. SCH.]

v. 29. [Libri εὕροις, εὕρῃς, εὕροις ἄν. Sed Par. B et Bodl. γ secutus est Boeckhius; neque aliter Scholiasta alter: Τὴν ἐπ' αὐτοὺς ἄγουσαν οὐκ ἂν εὕροις ὁδόν. Ignorat tamen particulam etiam Eustathius, qui Prooem. p. 5. affert verba: Ναυσὶ δ' οὔτε πεζὸς ἰὼν εὕροις ἐς Ὑπερβορέους ὁδόν. SCH.]

v. 30. [θαυματάν Schmidius. Libri θαυμαστάν. Vide ad Ol. I, 28. SCH.]

v. 36. [ὀρθίαν Boeckhius cum Pauwio ex uno alteroque codice. SCH.]

Μοῖσα δ' οὐκ ἀποδαμεῖ Στρ. γ'.
τρόποις ἐπὶ σφετέροισι· παντᾶ δὲ χοροὶ παρθένων
λυρᾶν τε βοαὶ καναχαί τ' αὐλῶν δονέονται·
δάφνᾳ τε χρυσέᾳ κόμας ἀναδήσαντες εἰλαπινάζοισιν
εὐφρόνως.
νόσοι δ' οὔτε γῆρας οὐλόμενον κέκραται
ἱερᾷ γενεᾷ· πόνων δὲ καὶ μαχᾶν ἄτερ

οἰκέοισι φυγόντες Ἀντ. γ'.
ὑπέρδικον Νέμεσιν. θρασεία δὲ πνέων καρδίᾳ
μόλεν Δανάας ποτὲ παῖς, ἀγεῖτο δ' Ἀθάνα,
ἐς ἀνδρῶν μακάρων ὅμιλον· ἔπεφνέν τε Γοργόνα,
καὶ ποικίλον κάρα
δρακόντων φόβαισιν ἦλυθε νασιώταις
λίθινον θάνατον φέρων. ἐμοὶ δὲ θαυμάσαι

θεῶν τελεσάντων οὐδέν ποτε φαίνεται Ἐπ. γ'.
ἔμμεν ἄπιστον.
κώπαν σχάσον, ταχὺ δ' ἄγκυραν ἔρεισον χθονὶ
πρῴραθε, χοιράδος ἄλκαρ πέτρας.
ἐγκωμίων γὰρ ἄωτος ὕμνων
ἐπ' ἄλλοτ' ἄλλον ὥτε μέλισσα θύνει λόγον.

v. 40. εἰλαπινάζουσιν — v. 54. ὥς τε

---

v. 51 seq. [Scholia Arist. Nubb. 107: *Πίνδαρος· Κώπαν ἤδη μοι σχάσαις.* Ibid. ad v. 738. *σχάσας* legitur. Pro ἄλκαρ boni libri *ἄλκάν.* SCH.]

v. 54. [De ὥτε particula ex duorum librorum ὥτε eruta vide ad Ol. XI, 90. SCH.]

v. 57. [Libri *τὸν Ἱπποκλέᾳ*; accusativum ducibus Scholiis reposuerunt Rittershusius et Schmidius. Sed quum dictio poetica non ferat articulum, Hermannus l. c. *τὸν Ἱπποκλέα σ' ἔτι* rescripsit, pro quo *τὸν Ἱπποκλέα ποτὲ* malit Kayserus p. 63. Sic patrem Hippocleae cognominem nacti sumus. Nam quem teste Scholiasta ad v. 22. pro patre pueri victoris venditant Phrician, is ex v. 12. exsculptus videtur prave intellecto. Phrician potius equum victorem audiendum esse collegit Hermannus ex Eustathii Prooem. p. 6., qui equum a Pindaro *κρατησίποδα* vocatum tradit. Ahrentis iudicium de Dial. Dor. p. 146. in Addendis proposui sero cognitum. SCH.]

v. 58. [Libri *ἔν τε παλαιτέροις.* Correxit Hermannus; cf. de positione particulae ad Ol. VI, 53. Nunc tamen idem Heynianum *ἔν τ' αὖ* se praeferre significat in Iahnii Annall. 1841. 33, 3. p. 256. SCH.]

v. 60. [*ἔκνιξέ γε* metricorum correctio. Libri meliores

ἕλπομαι δ' Ἐφυραίων Στρ. δ'.
ὅπ' ἀμφὶ Πηνειὸν γλυκεῖαν προχεόντων ἐμὰν
τὸν Ἱπποκλέα σ' ἔτι καὶ μᾶλλον σὺν ἀοιδαῖς
ἕκατι στεφάνων θαητὸν ἐν ἅλιξι θησέμεν ἐν καὶ
παλαιτέροις,
νέαισίν τε παρθένοισι μέλημα. καὶ γὰρ
ἑτέροις ἑτέρων ἔρως ὑπέκνισε φρένας·

τῶν δ' ἕκαστος ὀρούει, Ἀντ. δ'.
τυχών κεν ἀρπαλέαν σχέθοι φροντίδα τὰν πὰρ
ποδός·
τὰ δ' εἰς ἐνιαυτὸν ἀτέκμαρτον προνοῆσαι.
πέποιθα ξενίᾳ προσανέϊ Θώρακος, ὅσπερ ἐμὰν ποι-
πνύων χάριν
τόδ' ἔζευξεν ἅρμα Πιερίδων τετράορον,
φιλέων φιλέοντ', ἄγων ἄγοντα προφρόνως.

Ἐπ. δ'.
πειρῶντι δὲ καὶ χρυσὸς ἐν βασάνῳ πρέπει
καὶ νόος ὀρθός.

v. 57. τὸν Ἱπποκλέαν ἔτι — v. 58. ἔν τε παλ. — v. 60. ἔκνιξέ γε

ἔκνιξε φρένας; Par. B ἔκνιξε τὰς φρένας. Hinc quum Hermannus ὑπέκνιξεν φρένας scribendum coniecisset — idque legisse Scholiastam, qui ὑπεκίνησε in explicatione posuit, — Boeckhius alteram verbi formam metri gratia restituit. Nam Pindarus, ubi longa opus est, ἔκνιξε, ubi brevi, ἔκνισε usurpat. Vide ad Pyth. VIII, 33. Vetus tamen mendum, quum Scholia BL Homeri Il. A, 469. apponant: *Καὶ γὰρ ἑτέροις ἑτέρων ἔρως ἔκνιξε φρένας.* Et. M. p. 379, 39: *Καὶ γὰρ ἑταίροις ἑταίρων ἔκνιζεν ἔρως φρένας.* SCH.]

v. 62. [Quod Bergkius in Zimmermanni Diar. Philol. 1836, 4. p. 36. a glossatore expulsum opinabatur verbum Pindaricum ἀμενσιεπῆ, id ipsum nunc in verba poetae intulit scripta sic: τυχών κ' ἀμενσιεπῆ κτλ. Nam Eustath. Prooem. p. 10. ἀμενσιεπῆ φροντίδα a poeta dictum esse prodidit. Mirum profecto glossatorem, qui vocem poeticam voce poetica explicuerit; magis mirum, quod Bergkius ei vocabulo *fragilis*, *varii*, *mutabilis*, *caduci* significationes affingit. Sed ut vocabulum id significet — quanquam cave putes, vide ad Eust. notam meam et Rostii Thesaur. L. Gr. s. v. —, ipsa illa significatio sententiam corrumpit, quam verissime explanavit Dissenius. SCH.]

κἀδελφεοὺς μὲν ἐπαινήσομεν ἑβλοίς, ὅτι
ὕψου φέροντι νόμον Θεσσαλῶν
αὔξοντες· ἐν δ' ἀγαθοῖσι κεῖται
πατρώϊαι κεδναὶ πολίων κυβερνάσιες.

v. 69. ἀδελφεοὺς δέ τ' ἐπ. — v. 71. κεῖνται

v. 69. [Boeckhius ἀδελφεοὺς μέν. Libri ἀδελφεούς τ' (cum lemmate Scholiorum) vel τε, sed ut particulam quidam prorsus ignorent. Schmidii κἀδελφεοὺς δέ obtulit Par. B, Heynii δέ τ' Homericum est, non Pindaricum. Adoptavi Hermanni emendationem l. c. propositam. Vide ad v. 15. SCH.]

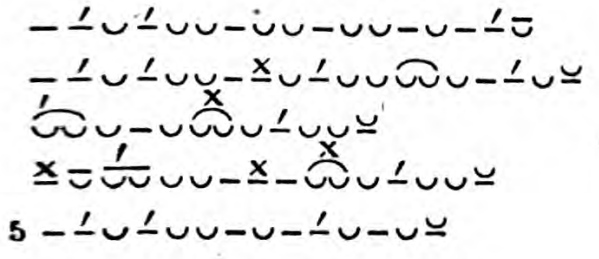
v. 71. [κεῖται ex libris melioribus petitum agnoscit Scholiasta, qui de schemate Pindarico admonuit. Ceterum unus ex Scholiastis ἔνθ' legit. SCH.]

ΠΥΘΙΟΝΙΚΑΙ ΙΑ'.

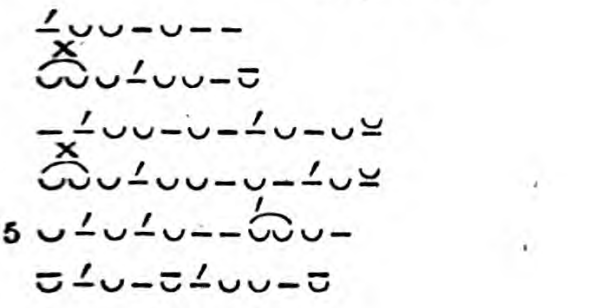
ΘΡΑΣΥΔΑΙΩι ΘΗΒΑΙΩι

ΠΑΙΔΙ ΣΤΑΔΙΕΙ.

Strophae.

Epodi.

Στρ. α'.

Κάδμου κόραι, Σεμέλα μὲν Ὀλυμπιάδων ἁγνιᾶτις,
Ἰνώ τε Λευκοθέα ποντιᾶν ὁμοθάλαμε Νηρηΐδων, 5
εἴτε σὺν Ἡρακλέος ἀριστογόνῳ
ματρὶ πὰρ Μελίαν χρυσέων ἐς ἄδυτον τριπόδων
5 *θησαυρόν, ὃν περίαλλ' ἐτίμασε Λοξίας,*

v. 2. *Ἰνὼ δὲ* — v. 4. *ματέρι*

Pyth. XI. v. 2. [*Ἰνώ τε* **Boeckhius ex Bodl. γ, quia oppositio plane aliena a fine poetae videatur. SCH.]**

v. 4. [*ματέρι* **de Pauwii sententia receptum cum Hermanno expulit Boeckhius. SCH.]**

Ἀντ. α'.

Ἰσμήνιον δ' ὀνύμαξεν, ἀλαθέα μαντίων θῶκον,
ὦ παῖδες Ἁρμονίας, ἔνθα καί νυν ἐπίνομον ἡρωΐδων
στρατὸν ὁμαγυρέα καλεῖ συνίμεν,
ὄφρα Θέμιν ἱερὰν Πυθῶνά τε καὶ ὀρθοδίκαν
γᾶς ὀμφαλὸν κελαδήσετ' ἄκρᾳ σὺν ἐσπέρᾳ,

Ἐπ. α'.

ἑπταπύλοισι Θήβαις
χάριν ἀγῶνί τε Κίρρας,
ἐν τῷ Θρασυδαῖος ἔμνασέ μ' ἑστίαν
τρίτον ἔπι στέφανον πατρῴαν βαλών,
ἐν ἀφνειαῖς ἀρούραισι Πυλάδα
νικῶν ξένου Λάκωνος Ὀρέστα.

Στρ. β'.

τὸν δὴ φονευομένου πατρὸς Ἀρσινόα Κλυταιμνήστρας
χειρῶν ὕπο κρατερᾶν ἐκ δόλου τροφὸς ἄνελε δυσπενθέος,
ὁπότε Δαρδανίδα κόραν Πριάμου
Κασσάνδραν πολιῷ χαλκῷ σὺν Ἀγαμεμνονίᾳ
ψυχᾷ πόρευσ' Ἀχέροντος ἀκτὰν παρ' εὐσκιον

v. 6. μαντεῖον — v. 8. ὁμηγυρέα — v. 10. κελαδῆτε — v. 13. ἔμνασεν ἑστίαν — v. 14. τρίτος — v. 21. πόρευ'

---

v. 6. [Ex scriptura complurium librorum μαντείων Hermannus elicuit quod Boeckhius edidit. Paulo post ὁμαγυρέα dialecto Pindari flagitatum dedit Boeckhius, ut Isthm. VI, 46. ὁμάγυρις est. Cf. Ahrens de Dial. Dor. p. 133. SCH.]

v. 10. [κελαδήσετ' Heynius. Vulgata propter hiatum intolerabilis. SCH.]

v. 13. [Recepi cum Bergkio elegantissimam Hermanni emendationem Opuscc. VII. p. 167. prolatam. Legebatur ἔμνασεν ἑστίαν, in quo offendit omissio genitivi et loco non suo positum πατρῴαν. Kayserus p. 65. ἄμνασεν — νικᾶν non probabiliter. SCH.]

v. 14. [τρίτος sola ed. Romana. SCH.]

v. 20. [Κασάνδραν simplici σ aliquot libri et Scholia. Falso. Vide ad Ibyc. Rheg. p. 135. SCH.]

v. 21. [Alii πόρευσεν, πόρισεν. Par. B secutus est Boeckhius. SCH.]

v. 23. [λόχον Bodl. γ (λίχον Par. A et Ven. F). Repudiat Boeckhius. SCH.]

Ἀντ. β'.

νηλὴς γυνά. πότερόν νιν ἄρ' Ἰφιγένει' ἐπ' Εὐ-
ρίπῳ
σφαχθεῖσα τῆλε πάτρας ἔκνισεν βαρυπάλαμον ὄρσαι
χόλον;
ἦ ἑτέρῳ λέχεϊ δαμαζομέναν
ἔννυχοι πάραγον κοῖται; τὸ δὲ νέαις ἀλόχοις
ἔχθιστον ἀμπλάκιον καλύψαι τ' ἀμάχανον

ἀλλοτρίαισι γλώσσαις· Ἐπ. β'.
κακολόγοι δὲ πολῖται.
ἴσχει τε γὰρ ὄλβος οὐ μείονα φθόνον·
ὁ δὲ χαμηλὰ πνέων ἄφαντον βρέμει.
θάνεν μὲν αὐτὸς ἥρως Ἀτρεΐδας
ἵκων χρόνῳ κλυταῖς ἐν Ἀμύκλαις,

Στρ. γ'.

μάντιν τ' ὄλεσσε κόραν, ἐπεὶ ἀμφ' Ἑλένᾳ πυρω-
θέντων
Τρώων ἔλυσε δόμους ἀβρότατος. ὁ δ' ἄρα γέροντα
ξένον
Στρόφιον ἐξίκετο, νέα κεφαλά,
Παρνασσοῦ πόδα ναίοντ'· ἀλλὰ χρονίῳ σὺν Ἄρει
πέφνεν τε ματέρα θῆκέ τ' Αἴγισθον ἐν φοναῖς.

v. 23. ἔκνισε — v. 24. λέχει δαμαλιζομέναν — v. 25. ἐννύχιοι — v. 32. ἱκὼν — v. 35. ἐξίκετο νέᾳ κεφαλᾷ — v. 36. Παρνασσοῦ et ἄλλά γε χρόνῳ

---

v. 24. [Vulgata quum metrum evertat, Par. B scripturam posuit Boeckhius. SCH.]

v. 25. [Libri ἔννυχοι, nisi quod Ven. F ἔννυχον. Tum plurimi τὸ δή. Relativum pronomen, quo explicatio Scholiastae ὅπερ refertur, simul exactam syllabarum responsionem Hermannus desiderans l. c. p. 169 versus strophicos omnes ad eam normam adigit, quae comparet in secunda et tertia antistropha. Igitur l. c. p. 169. in hoc versu scribit: ἐννύχια πάραγον κοιμήματ'· ὃ νέαις ἀλόχοις; versu 4. παρά, 20. οἰκτρότατα pro Κασσάνδραν, 36. Δελφὸν ὑπὸ πόδα, 52. ἀνὰ πόλιν. SCH.]

v. 35. Pro νέᾳ κεφαλᾷ optime nuper Boeckhius Heynio auctore restituit nominativum. [Pal. C νέα κεφαλᾶ. SCH.] — v. 36. Vulgo ἀλλά γε χρόνῳ σὺν Ἄρει. Sed γε fulcrum plurimi libri omittunt. Pro χρόνῳ Boeckhius e Par. B posuit χρονίῳ, ut tribrachys sit hic in basi, quemadmodum in ceteris strophis, probante Hermanno.

Ἀντ. γ'.

Ἦ ῥ', ὦ φίλοι, κατ' ἀμευσιπόρους τριόδους ἐδινάθην,
ὀρθὰν κέλευθον ἰὼν τοπρίν· ἤ μέ τις ἄνεμος ἔξω πλόου
ἔβαλεν, ὡς ὅτ' ἄκατον εἰναλίαν.
Μοῖσα, τὸ δὲ τεόν, εἰ μισθῷ συνετίθευ παρέχειν
φωνὰν ὑπάργυρον, ἄλλοτ' ἄλλᾳ ταρασσέμεν

Ἐπ. γ'.

ἢ πατρὶ Πυθονίκῳ
τό γέ νυν ἢ Θρασυδαίῳ·
τῶν εὐφροσύνα τε καὶ δόξ' ἐπιφλέγει.
τὰ μὲν ἐν ἅρμασι καλλίνικοι πάλαι
Ὀλυμπίαν ἀγώνων πολυφάτων
ἔσχον θοὰν ἀκτῖνα σὺν ἵπποις·

v. 38. ἦ ῥ' et ἀμευσίπορον τριοδον — v. 41. συνέθευ παρέχειν. — v. 42. ἄλλα χρὴ ταρασσέμεν. — v. 43. Πυθιονίκῳ — v. 47. Ὀλυμπία τ' — v. 48. ἔχον

---

v. 38. [Vulgatum ἦ ῥ' mutavit Boeckhius, coll. Pyth. IX, 38. SCH.] Lectio est κατ' ἀμευσίπορον τριοδον, contra metrum. Unde Boeckhius κατ' ἀμευσιπόρων τριόδων posuit, quum Pindarus *O* scriberet pro o et ω. Hermannus κατ' ἀμευσιπόρους τριόδους scribendum iudicat, veluti Hom. Od. IX, 153. dicitur δινεῖσθαι κατὰ νῆσον. Ceterum ostendit Boeckhius in Nott. critt. et in Explicationibus ad h. l. plurali τρίοδοι Graecos etiam pro singulari usos. [Ego cum Hermanno l. c. p. 170. accusativum praetuli, sermoni convenientiorem. Δινεῖσθαι κατά τι est etiam Il. P, 680. Cf. Boeckhium de Crisi §. 20. p. 53. Ceterum singularem iam antiqui grammatici ob oculos habuerunt: Eustath. Prooem. p. 10: Ἀμευσίπορον τρίοδον, καθ' ἣν ἀμείβεται πορεία. SCH.]

v. 41. Vulgo εἰ μισθῷ συνέθεν, laborante metro. Boeckhius reposuit εἰ μισθῷ συνετίθευ. Hermannus prae omnibus Mingarelli coniecturam laudat: εἰ μισθῷ γε ξυνέθευ, quae mihi quoque maxime placet. Mox v. 42. ἄλλοτ' ἄλλᾳ scripsit Boeckhius pro ἄλλοτ' ἄλλα, et cum aliis eiecit χρή ante ταρασσέμεν perperam intrusum. Denique v. 43. Πυθονίκῳ restituit (de sententia Hermanni pro lectione vulgari Πυθιονίκω, quae contra metrum est et a dialecto Pindarica abhorret, quum Pindaro genitivus per ου, non per ω formetur. [Hermannus l. c. p. 170. παρεχέμεν συνέθευ posuit. Paulo post χρή non habuit Scholiasta, qui infinitivum ταρασσέμεν ἀντὶ τοῦ τάρασσε καὶ μετάφερε positum dicat. Ibidem Πυθονίκῳ formatum ut Πυθόχρηστος, Πυθόχαρτος; ipsum Πυθόνικος est Andocid. de Myster. p. 6., Πυθονίκη Diod. Sic. XVII, 108. et in Inscrr.; vide Boeckhium de Crisi §. 28. p. 77. SCH.]

Στρ. δ'.

Πυθοῖ τε γυμνὸν ἐπὶ στάδιον καταβάντες ἤλεγξαν
Ἑλλανίδα στρατιὰν ὠκύτατι. θεόθεν ἐραίμαν καλῶν,
δυνατὰ μαιόμενος ἐν ἁλικίᾳ.
τῶν γὰρ ἅμ πόλιν εὑρίσκων τὰ μέσα μακροτέρῳ
ὄλβῳ τεθαλότα, μέμφομ' αἶσαν τυραννίδων·

Ἀντ. δ'.

ξυναῖσι δ' ἀμφ' ἀρεταῖς τέταμαι· φθονεροὶ δ' ἀμύνονται
ἄταί, εἴ τις ἄκρον ἑλὼν ἀσυχᾷ τε νεμόμενος αἰνὰν ὕβριν
ἀπέφυγεν· μέλανα δ' ἀν' ἐσχατιὰν

v. 49. γυμνοὶ — v. 52. ἀνὰ — v. 54 seq. Legebatur vulgo: ἀμύνοντ' ἄ- τα. εἴ τις κτλ. et v. 55. ἄσυχά τε — v. 56. μέλανος ἂν

---

v. 47. [Ὀλυμπίαν Boeckhius. Libri Ὀλυμπία τ'. Idem ex libris omnibus restituit ἔσχον. Kayserus p. 65. Ὀλυμπίας. SCH.]

v. 49. [γυμνοί Pal. C et Rom. Cum reliquis faciunt Scholia. SCH.]

v. 52. ἂν πόλιν (Boeckhius ἅμ) Bodl. γ. Reliqui ἀνά; vide ad v. 25. Ibidem μακροτάτῳ plures libri. Omnes denique σὺν ὄλβῳ. Praepositionem delevit Schmidius. SCH.]

v. 55—58. Vulgo φθονεροὶ δ' ἀμύνοντ' ἄτα. Boeckhius ex ed. Rom. ἀμύνονται ἄτα, ut τα εἰ crasin faciant. De qua re iterum dixit in Dissert. de Crisi Pind. §. 32. Hermannus improbans haec coniecit: φθονεροὶ δ' ἀμεύονται· τᾶν εἴ τις κτλ., quod valde placet; cf. Commentarium. [56. ἀσυχᾷ Hermannus: libri ἡσυχίᾳ vel ἡσύχως. SCH.] Mox v. 57. omnes libri μέλανος δ' excepto uno, contra metrum. Unde cum priori Schol. et Hermanno Boeckhius reposuit μέλανα δ'. [Hermannus quod olim probaverat reiecto nunc omnem locum vexatissimum ita conformat l. c. p. 171:

φθονεροὶ δ' ἀμύνονται
ἄταί, εἴ τις ἄκρον ἑλὼν ἀσυχᾷ τε νεμόμενος αἰνὰν ὕβριν
ἀπέφυγεν, μέλανος ἀν' ἐσχατιὰν
καλλίονα θανάτου ταύταν γλυκυτάτᾳ γενεᾷ
εὐώνυμον κτεάνων κρατίσταν χάριν πορών.

h. e. *Invidae arcentur noxae, si quis summa adeptus tranquilleque degens trucem effugit temeritatem, atrae ad finem pulcriorem mortis hanc dulcissimae proli nobilem, opum praestantissimam, tradens gratiam.* Unde suscepi ἄταί, reliqua non ausus sum. SCH.]

καλλίονα θάνατον σχήσει, γλυκυτάτᾳ γενεᾷ
εὐώνυμον κτεάνων κρατίσταν χάριν πορών.

ἅ τε τὸν Ἰφικλείδαν Ἐπ. δ.
διαφέρει Ἰόλαον
ὑμνητὸν ἐόντα, καὶ Κάστορος βίαν,
σέ τε, ἄναξ Πολύδευκες, υἱοὶ θεῶν,
τὸ μὲν παρ' ἅμαρ ἕδραισι Θεράπνας,
τὸ δ' οἰκέοντας ἔνδον Ὀλύμπου.

v. 57. Θάνατον ἔσχεν

v. 58. Libri ἔσχεν aut ἐν aut ἔσχεν ἐν, Hermannus σχέθεν proposuit, non tamen pugnaturum se dicit pro hac scriptura. Boeckhius interim Thierschii emendationem σχήσει recepit, sententiae et metro optime convenientem, licet negari non debeat Scholiasten aliud legisse. [Vide Boeckhium de Crisi §. 42. p. 130 seq. SCH.]

ΠΥΘΙΟΝΙΚΑΙ ΙΒ'.

ΜΙΔΑι ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩι

ΑΥΛΗΤΗι.

—⏑⏑–⏑⏑––⏑⏑–⏑⏑⏓
⏑⏑–⏑⏑––⏑⏑–⏑⏑–
—⏑⏑–⏑⏑––⏑––⏑⏓
⏑⏑–⏑⏑––⏑⏑–⏑⏑⏓
—⏑⏑–⏑⏑––⏑––⏑⏓
—⏑⏑–⏑⏑––⏑––⏑⏓
⏑⏑–⏑⏑––⏑⏓
⏑⏑––⏑⏑––⏑–⏑

Στρ. α'.

Αἰτέω σε, φιλάγλαε, καλλίστα βροτεᾶν πολίων,
Φερσεφόνας ἕδος, ἅ τ' ὄχθαις ἔπι μηλοβότου
ναίεις Ἀκράγαντος εὐδμάτων κολώναν, ὦ ἄνα,
Ζεῦ Ἄκρων ἀθανάτων ἀνδρῶν τε σὺν εὐμενίᾳ
δέξαι στεφάνωμα τόδ' ἐκ Πυθῶνος εὐδόξῳ Μίδᾳ,
αὐτόν τέ νιν Ἑλλάδα νικάσαντα τέχνᾳ, τάν ποτε
Παλλὰς ἐφεῖρε θρασειᾶν Γοργόνων
οὔλιον θρῆνον διαπλέξαισ' Ἀθάνα·

Στρ. β'.

τὸν παρθενίοις ὑπό τ' ἀπλάτοις ὀφίων κεφαλαῖς
ἄϊε λειβόμενον δυσπενθέϊ σὺν καμάτῳ,
Περσεὺς ὁπότε τρίτον ἄνυσσεν κασιγνητᾶν μέρος,
εἰναλίᾳ τε Σερίφῳ λαοῖσί τε μοῖραν ἄγων.

v. 2. *μαλοβότου* — v. 11. *ἄννσεν* — v. 12. Abest *τε* post *εἰναλίᾳ*.

Pyth. XII. v. 1. [*μηλοβότου* libri. Mutaverat Heynius. SCH.]

v. 11. [Libri fere *αὐσε*, *ἄϋσε*. Heynius ex Scholiis *ἄννσεν*, Boeckhius *ἄννσσεν*. SCH.]

v. 12. [Libri non habent *τε*, quod inseruit Hermannus. Qui quum olim pro *λαοῖσι* proposuisset vel *τοῖσι* — id tanquam suum inventum poetae obtrusit Bergkius — vel *ταῖσι*, h. e. Gorgonibus, Boeckhius memoriam librorum ita vindicabat de Crisi §. 32. p. 94., ut *λαοῖσι* bisyllabos pronuntiari debere contenderet. Nunc Hermannus exempla Boeckhii non satis apta ratus l. c. p. 172. egregie coniicit: *εὐναλίᾳ τε πέτρᾳ λαοῖσί τε*, coll. Strabone X. p. 487. de *πετρώδει* insula narrante. Interim patrocinor vulgatae. SCH.]

ἦτοι τό τε θεσπέσιον Φόρκοιο μαύρωσεν γένος,
λυγρόν τ' ἔρανον Πολυδέκτᾳ θῆκε ματρός τ' ἔμπεδον
δουλοσύναν τό τ' ἀναγκαῖον λέχος,
εὐπαράου κρᾶτα συλάσαις Μεδοίσας

Στρ. γ'.

υἱὸς Δανάας· τὸν ἀπὸ χρυσοῦ φαμεν αὐτορύτου
ἔμμεναι. ἀλλ' ἐπεὶ ἐκ τούτων φίλον ἄνδρα πόνων
ἐῤῥύσατο, παρθένος αὐλῶν τεῦχε πάμφωνον μέλος,
ὄφρα τὸν Εὐρυάλας ἐκ καρπαλιμᾶν γενύων
χριμφθέντα σὺν ἔντεσι μιμήσαιτ' ἐρικλάγκταν γόον.
εὗρεν θεός· ἀλλά νιν εὐροῖσ' ἀνδράσι θνατοῖς
ἔχειν,
ὠνόμασεν κεφαλᾶν πολλᾶν νόμον,
εὐκλεᾶ λαοσσόων μναστῆρ' ἀγώνων,

Στρ. δ'.

λεπτοῦ διανισσόμενον χαλκοῦ θαμὰ καὶ δονάκων,
τοὶ παρὰ καλλίχορον ναίοισι πόλιν Χαρίτων,
Καφισίδος ἐν τεμένει, πιστοὶ χορευτᾶν μάρτυρες.
εἰ δέ τις ὄλβος ἐν ἀνθρώποισιν, ἄνευ καμάτου
οὐ φαίνεται· ἐκ δὲ τελευτάσει νιν ἦτοι σάμερον
δαίμων. τὸ δὲ μόρσιμον οὐ παρφυκτόν· ἀλλ' ἔσται
χρόνος
οὗτος, ὃ καί τιν' ἀελπτίᾳ βαλὼν
ἔμπαλιν γνώμας τὸ μὲν δώσει, τὸ δ' οὔπω.

v. 13. Φόρκοι' ἀμαύρωσεν — v. 23. πολλῶν — v. 25. θ' ἅμα — v. 26. καλλιχόρῳ ναίοισι πόλει — v. 29. ἦτοι — v. 30. τό γε

v. 13. [Vulgata pravam habet genitivi elisionem, quam Boeckhius cum Hermanno ad Orph. p. 722. removit. SCH.]

v. 24. [Duo codices πρηστῆρα. Vulgatum legerunt veteres apud Eustathium Proem. p. 8: Αὐλητικὸν νόμον μνηστῆρα ἀγώνων ἔφη, ἤγουν ἐς μνήμην ἄγοντα τοὺς ἀγῶνας. SCH.]

v. 26. [καλλίχορον v. πόλιν Scholiasta habuit is, cuius haec sunt: οἵτινες οἱ κάλαμοι οἰκοῦσιν εἰς τὴν τῶν Χαρίτων πόλιν, τουτέστι τὸν Ὀρχομενόν. Et πόλιν duo codices. Quum autem Pindarus Atticam formam πόλει respuerit, vel propterea obtemperandum fuit Hermanno l. c. SCH.]

v. 29. [ἦτοι reposui ex verbis Scholiastae his: θεὸς γὰρ ἢ σήμερον ἢ ὕστερον ποιήσει καὶ ἐπὶ τέλος ἄξει. Legebatur ἤτοι, quod iure displicuit Hartungio de Particc. Gr. II. p. 358. SCH.]

v. 30. Pro τό γε μόρσιμον scribendum puto: τὸ δὲ μόρσιμον cum Schol. Gott. Paris. B. Nam haec sententia non continuat antecedentem, sed ei opposita est. Vide Commentarium. [Illud reposui cum Hermanno p. 172. et Bergkio. SCH.]

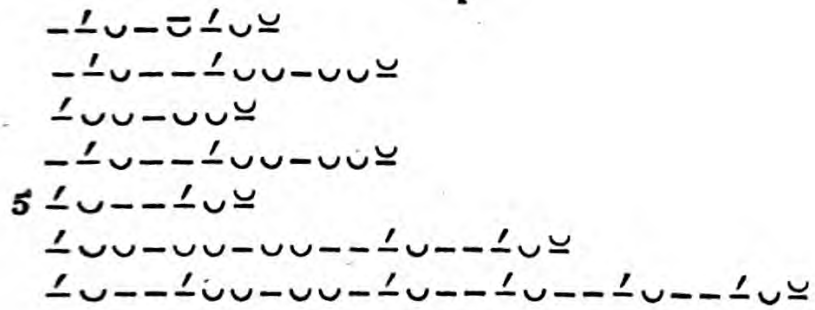
NEMEONIKAI.

NEMEONIKAI A'.

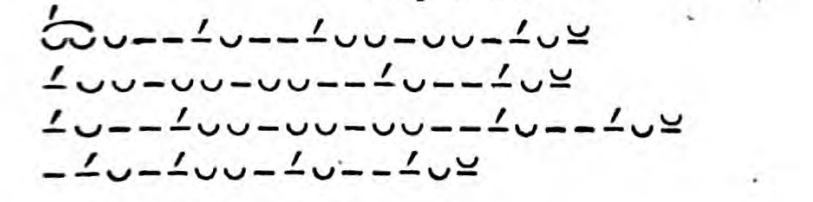
ΧΡΟΜΙΩι ΑΙΤΝΑΙΩι

ΙΠΠΟΙΣ.

Strophae.

Epodi.

Ἄμπνευμα σεμνὸν Ἀλφεοῦ, Στρ. α'.
κλεινᾶν Συρακοσσᾶν θάλος Ὀρτυγία,
δέμνιον Ἀρτέμιδος,
Δάλου κασιγνήτα, σέθεν ἀδυεπὴς
ὕμνος ὁρμᾶται θέμεν
αἶνον ἀελλοπόδων μέγαν ἵππων, Ζηνὸς Αἰτναίου
χάριν·

ἅρμα δ' ὀτρύνει Χρομίου Νεμέα θ' ἕργμασιν νικαφόροις ἐγκώμιον ζεῦξαι μέλος.

ἀρχαὶ δὲ βέβληνται θεῶν Ἀντ. α'.
κείνου σὺν ἀνδρὸς δαιμονίαις ἀρεταῖς.
ἔστι δ' ἐν εὐτυχίᾳ
πανδοξίας ἄκρον· μεγάλων δ' ἀέθλων
Μοῖσα μεμνᾶσθαι φιλεῖ.
σπεῖρέ νυν ἀγλαΐαν τινὰ νάσῳ, τὰν Ὀλύμπου δεσπότας
Ζεὺς ἔδωκεν Φερσεφόνᾳ, κατένευσέν τέ οἱ χαίταις,
ἀριστεύοισαν εὐκάρπου χθονὸς

Ἐπ. α'.
Σικελίαν πίειραν ὀρθώσειν κορυφαῖς πολίων ἀφνειᾶς·
ὤπασε δὲ Κρονίων πολέμου μναστῆρά οἱ χαλκεντέος
λαὸν ἱππαιχμον θαμὰ δὴ καὶ Ὀλυμπιάδων φύλλοις ἐλαιᾶν χρυσέοις
μιχθέντα. πολλῶν ἐπέβαν καιρὸν οὐ ψεύδει βαλών.

ἔσταν δ' ἐπ' αὐλείαις θύραις Στρ. β'.
ἀνδρὸς φιλοξείνου καλὰ μελπόμενος,
ἔνθα μοι ἁρμόδιον
δεῖπνον κεκόσμηται, θαμὰ δ' ἀλλοδαπῶν

13. ἔγειρέ νυν

Nem. I. v. 13. [Libri ἔγειρέ νυν, ἄγειρέ νυν, νῦν ἔγειρ', contra metrum. Ex verbis Scholiastae his: ἔκπεμπε τοίνυν, ὦ Μοῦσα, καὶ σπεῖρε λαμπρότητά τινα τῇ νήσῳ, τῇ Σικελίᾳ, elicuit σπεῖρε Beckius. SCH.]

v. 16. [Quattuor codices χαλκέντεον, spretum Boeckhio, defensum Lobeckio Parall. I. p. 245. ut convenientius canoni Porsoniano, de quo exposuit ad Aiac. p. 129 seq. Iniuria. Boeckhii iudicium confirmat auctoritas veterum grammaticorum, qui teste Eustathio Prooem. p. 6. πόλεμον χαλκεντέα ut paulo insolentius dictum notarant. SCH.]

v. 24. [Aristarchus in Scholiis: Καταλείπεται τῇ ἀρχαίᾳ σημασίᾳ τὸ ἑσλός· ἡ γὰρ ἀντίστροφος ἀπήτει τὸ ῡ. Boeckhius ex aliquot codicibus vulgarem formam metri gratia revocavit; vide de Crisi §. 17. p. 48. SCH.]

οὐκ ἀπείρατοι δόμοι
ἐντί· λέλογχε δὲ μεμφομένοις ἑσλοὺς ὕδωρ καπνῷ φέρειν
ἀντίον. τέχναι δ' ἑτέρων ἕτεραι· χρὴ δ' ἐν εὐθείαις ὁδοῖς στείχοντα μάρνασθαι φυᾷ.

πράσσει γὰρ ἔργῳ μὲν σθένος, Ἀντ. β'.
βουλαῖσι δὲ φρήν, ἐσσόμενον προϊδεῖν
συγγενὲς οἷς ἕπεται.
Ἀγησιδάμου παῖ, σέο δ' ἀμφὶ τρόπῳ
τῶν τε καὶ τῶν χρήσιες.
σὺκ ἔραμαι πολὺν ἐν μεγάρῳ πλοῦτον κατακρύψαις ἔχειν,
ἀλλ' ἐόντων εὖ τε παθεῖν καὶ ἀκοῦσαι φίλοις ἐξαρκέων. κοιναὶ γὰρ ἔρχονθ' ἑλπίδες

Ἐπ. β'.
πολυπόνων ἀνδρῶν. ἐγὼ δ' Ἡρακλέος ἀντέχομαι προφρόνως,
ἐν κορυφαῖς ἀρετᾶν μεγάλαις ἀρχαῖον ὀτρύνων λόγον,
ὡς, ἐπεὶ σπλάγχνων ὕπο ματέρος αὐτίκα θαητὰν ἐς αἴγλαν παῖς Διὸς
ὠδῖνα φεύγων διδύμῳ σὺν κασιγνήτῳ μόλεν,

ὡς οὐ λαθὼν χρυσόθρονον Στρ. γ'.

24. ἑσλὸς — 37. ὣς τ' οὐ

---

v. 37. ὡς οὐ. Cf. ad hunc locum Boeckhium de Crisi Pindar. §. 43. p. 131., qui iudicat ὡς post plura verba interiecta repetitum a Pindaro, quod etiam Hermanno non displicebat. Mihi tamen prosae orationi convenientior videtur talis repetitio particulae quam poesi, nec recordor simile exemplum apud Pindarum. Quare magis placet altera Hermanni ratio, οὗτοι de coniectura reponentis. Optime videtur οὗτοι λαθών cum emphasi dictum, minime latens, probe visus a Iunone speculante. Mox post ἐγκατέβα colon posuimus pro puncto, quum hic demum absolvatur sententiae ambitus. [Libri v. 37. et Scholiastae ὡς τ' οὐ, quo retento olim v. 35. ὡς ἄρα volebant Hermannus et Boeckhius. Nec Scholiasta ἐπεί legisse videtur. SCH.]

Ἥραν κροκωτὸν σπάργανον ἐγκατέβα·
ἀλλὰ θεῶν βασιλέα
σπερχθεῖσα θυμῷ πέμπε δράκοντας ἄφαρ.
τοὶ μὲν οἰχθεισᾶν πυλᾶν
ἐς θαλάμου μυχὸν εὐρὺν ἔβαν, τέκνοισιν ὠκείας γνάθους
ἀμφελίξασθαι μεμαῶτες· ὁ δ' ὀρθὸν μὲν ἄντεινεν κάρα, πειρᾶτο δὲ πρῶτον μάχας,

διςσαῖσι δοιοὺς αὐχένων Ἀντ. γ'.
μάρψαις ἀφύκτοις χερσὶν ἑαῖς ὄφιας·
ἀγχομένοις δὲ χρόνος
ψυχὰς ἀπέπνευσεν μελέων ἀφάτων.
ἐκ δ' ἄρ' ἄτλατον βέλος
πλᾶξε γυναῖκας, ὅσαι τύχον Ἀλκμήνας ἀρήγοισαι λέχει·
καὶ γὰρ αὐτά, ποσσὶν ἄπεπλος ὀρούσαισ' ἀπὸ στρωμνᾶς, ὅμως ἄμυνεν ὕβριν κνωδάλων.

Ἐπ. γ'.
ταχὺ δὲ Καδμείων ἀγοὶ χαλκέοις ἀθρόοι σὺν ὅπλοις ἔδραμον·
ἐν χερὶ δ' Ἀμφιτρύων κολεοῦ γυμνὸν τινάσσων φάσγανον

v. 39. βασίλεια — v. 48. ἄτλατον δέος — v. 50. ὁμῶς — v. 51. σὺν ὅπλοις ἀθρόοι

---

v. 38. [ἐγκατέβα Bergkius nullo auctore, nec ratione. Anacreon fr. I, 6: ἐγκαθόρα πόλιν, quod frustra in ἐγκατορᾷς mutabat idem Bergkius. SCH.]

v. 39. [βασίλεια metrum corrumpit. Quare Boeckhius βασιλέα dedit, ut ἱερέα. Contra Ellendtius Lex. Soph. I. p. 298. βασίλη reponendum dicit, coll. Steph. Byz. s. v. Ἀγάμεια et Sophoclis Iphigenia apud Hesych. s. v. βασίλη. Equidem vereor, ne istiusmodi formae, quas ex epicis maxime poetis congessit Meinekius Euphor. p. 64., a Pindari usu abhorreant. Recepit tamen Bergkius; contra βασιλέα astruxit Buttmannus Gramm. ampl. II. p. 328 seq. (426 seq. Lobeck.) SCH.]

v. 48. [Optimorum codicum et Scholiastae βέλος pro glossa δέος reposuit Boeckhius. Statim post v. 50. ὅμως Hermannus. SCH.]

ἵκετ', ὀξείαις ἀνίαισι τυπείς. τὸ γὰρ οἰκεῖον πιέζει
πάνθ' ὁμῶς·
εὐθὺς δ' ἀπήμων κραδία κᾶδος ἀμφ' ἀλλότριον.

ἔστα δὲ θάμβει δυσφόρῳ Στρ. δ'.
τερπνῷ τε μιχθείς. εἶδε γὰρ ἐκνόμιον
λῆμά τε καὶ δύναμιν
υἱοῦ· παλίγγλωσσον δέ οἱ ἀθάνατοι
ἀγγέλων ῥῆσιν θέσαν.
γείτονα δ' ἐκκάλεσεν Διὸς ὑψίστου προφάταν ἔξοχον,
ὀρθόμαντιν Τειρεσίαν· ὁ δὲ οἱ φράζε καὶ παντὶ στρατῷ, ποίαις ὁμιλήσει τύχαις,

ὅσσους μὲν ἐν χέρσῳ κτανών, Ἀντ. δ'.
ὅσσους δὲ πόντῳ θῆρας ἀϊδροδίκας·
καί τινα σὺν πλαγίῳ
ἀνδρῶν κόρῳ στείχοντα τὸν ἐχθρότατον
φᾶσέ νιν δώσειν μόρῳ.
καὶ γὰρ ὅταν θεοὶ ἐν πεδίῳ Φλέγρας Γιγάντεσσιν μάχαν
ἀντιάζωσιν, βελέων ὑπὸ ῥιπαῖσι κείνου φαιδίμαν γαίᾳ πεφύρσεσθαι κόμαν

Ἐπ. δ'.
ἔνεπεν· αὐτὸν μὰν ἐν εἰράνᾳ καμάτων μεγάλων
ἐν σχερῷ

v. 66. μόρον. — v. 69. ἐν εἰράνᾳ τὸν ἅπαντα χρόνον σχὲν ἀεὶ

v. 51. [Libri ἀθρόοι ἕδραμον et ἕδραμον ἀθρόοι. Correxit Hermannus. Bergkius χαλκέοις ἕδραμον σὺν ὅπλοις ἀθρόοι maluit, ut vox ἀθρόοι rectius collocaretur, quae apud Pindarum nunquam prima brevi reperiatur. SCH.]

v. 66. Libri μόρον, contra grammaticam. Boeckhius nunc reposuit μόρῳ, a me commendatum. Hermannus coniecerat φᾶσέν ἐν δώσειν μόρον, Nessum inferens, qui alienus a ratione carminis. [Vide Boeckhium de Crisi §. 43. p. 131. SCH.]

v. 68. [Bergkius γαίας. At scriptura librorum sana, modo rectius intelligatur quam vulgo fit. Recte Scholia: τὴν κόμην αὐτῆς τὴν φαιδίμην συμφυρήσεσθαι τῇ Γῇ συμβήσεται. SCH.]

v. 69 seq. Vulgo ἐν εἰράνᾳ τὸν ἅπαντα χρόνον σχὲν ἀεὶ ἀσυχίαν, καμάτων μεγάλων ποινὰν κτλ. Sed σχὲν ἀεί nihili, plerique σχερῷ habent, in quo latere ἐν σχερῷ vidit Herman-

ἀσυχίαν τὸν ἅπαντα χρόνον ποινὰν λαχόντ' ἐξαίρετον
ὀλβίοις ἐν δώμασι, δεξάμενον θαλερὰν Ἥβαν ἄκοιτιν καὶ γάμον
δαίσαντα, πὰρ Διὶ Κρονίδᾳ σεμνὸν αἰνήσειν δόμον.

v. 70. ἀσυχίαν, καμάτων μεγάλων ποινὰν — v. 72. Διΐ

nus. Deinde Boeckhius metri causa verba: τὸν ἅπαντα χρόνον in primum versum recepit et καμάτων μεγάλων posuit in secundo. Hermannus olim sic transposuit: ἐν εἰράνᾳ τὸν ἅπαντα χρόνον καμάτων ἐν σχερῷ ἀσυχίαν μεγάλων ποινάν, nunc defendit: αὐτὸν μὰν ἐν εἰράνᾳ τὸν ἅπαντα χρόνον ἐν σχερῷ, asynartetum versum, quos negat Boeckhius in his carminibus locum habere. [Hermanni emendatio nititur verbis Scholiastae: Ὅτι καὶ τοῦ λοιποῦ αὐτὸς ὁ Ἡρακλῆς ἐν εἰρήνῃ καὶ ἡσυχίᾳ διατελέσει. — Bergkius tamen σχεῖν ἀεί ex duobus codicibus in textu servavit, in nota proposuit αὐτὸν μὰν ἐν εἰράνᾳ τὸν ἅπαντα διάξειν χρόνον, ἀσυχίαν μεγάλων καμάτων ποινὰν λαχόντ' ἐξαίρετον vel τὸν ἅπαντα πεδασχεῖν (quam formam ex Pindaro affert Eustathius Prooem. p. 11.) ἀσυχίας. Neutrum probabile, quum ἐν σχερῷ exquisitius sit quam quod temere spernas. SCH.]

NEMEONIKAI B'.

ΤΙΜΟΔΗΜΩι ΑΘΗΝΑΙΩι

ΠΑΓΚΡΑΤΙΑΣΤΗι.

⏑ – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓
– – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑
⏓ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
⏓ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏓ – ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓ ⏑ ⏑ – ⏑
5 – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑

Ὅθενπερ καὶ Ὁμηρίδαι *Στρ. α'.*
ῥαπτῶν ἐπέων ταπόλλ' ἀοιδοὶ
ἄρχονται, Διὸς ἐκ προοιμίου· καὶ ὅδ' ἀνὴρ
καταβολὰν ἱερῶν ἀγώνων νικαφορίας δέδεκται πρώ-
ταν Νεμεαίου
5 ἐν πολυυμνήτῳ Διὸς ἄλσει.

ὀφείλει δ' ἔτι, πατρίαν *Στρ. β'.*
εἴπερ καθ' ὁδόν νιν εὐθυπομπὸς
αἰὼν ταῖς μεγάλαις δέδωκε κόσμον Ἀθάναις,
θαμὰ μὲν Ἰσθμιάδων δρέπεσθαι κάλλιστον ἄωτον,
ἐν Πυθίοισί τε νικᾶν
10 Τιμονόου παῖδ'. ἔστι δ' ἐοικὸς

v. 4. πρῶτον — v. 8. δέδωκεν

Nem. II. v. 4. [Tres libri πρῶτα pro vulg. πρῶτον. Correxit Heynius. SCH.]

ὀρειᾶν γε Πελειάδων Στρ. γ'.
μὴ τηλόθεν Ὠαρίωνα νεῖσθαι.
καὶ μὰν ἁ Σαλαμίς γε θρέψαι φῶτα μαχατὰν
δυνατός. ἐν Τρωΐᾳ μὲν Ἕκτωρ Αἴαντος ἄκουσεν·
ὦ Τιμόδημε, σὲ δ' ἀλκὰ
παγκρατίου τλάθυμος ἀέξει.

Ἀχάρναι δὲ παλαίφατοι Στρ. δ'.
εὐάνορες· ὅσσα δ' ἀμφ' ἀέθλοις,
Τιμοδημίδαι ἐξοχώτατοι προλέγονται.
παρὰ μὲν ὑψιμέδοντι Παρνασῷ τέσσαρας ἐξ ἀέθλων
νίκας ἐκόμιξαν·
ἀλλὰ Κορινθίων ὑπὸ φωτῶν

ἐν ἑσλοῦ Πέλοπος πτυχαῖς Στρ. ε'.
ὀκτὼ στεφάνοις ἔμιχθεν ἤδη·
ἑπτὰ δ' ἐν Νεμέᾳ· τὰ δ' οἴκοι μάσσον' ἀριθμοῦ
Διὸς ἀγῶνι. τόν, ὦ πολῖται, κωμάξατε Τιμοδήμῳ
σὺν εὐκλεΐ νόστῳ·
ἀδυμελεῖ δ' ἐξάρχετε φωνᾷ.

v. 12. Ὠρίωνα — v. 14. Τροΐᾳ — v. 16. παλαίφατον — v. 19. Παρνασσῷ — v. 23. ἀριθμῶ

---

v. 12. Ὠαρίωνα. Sic nuper Boeckhius, [quem vide de Crisi § 31. p. 90. SCH.] pro vulgato Ὠρίωνα scripsit e duobus codicibus; atque habetur eadem forma Pind. Isthm. III, 67. Callim. in Dian. 265., nisi quod hic duae vocales pronuntiatione in unam syllabam contrahi debent, quae illic duae syllabae sunt. Buttmannus igitur in Actis Academ. Berol. in Dissertat. de Sideribus (Ueber die Entstehung der Sternbilder auf der Griechischen Sfäre) lecta ann. 1826. p. 39. praefert Ὀαρίωνα ex Athenaeo 11. p. 490. F., suspicans nomen ortum ab Ἄρης praeposito digamm. Aeol., quum etiam O passim digamma esset. Fuisse igitur antiquissimam pronuntiationem Ϝαρίων. Quam rem in medio relinquimus. [Adde quae dixi ad Dithyr. fr. 2. SCH.]

v. 14. [De forma Τρωΐᾳ vide ad Ol. II, 89. SCH.]

v. 16. [Scripturam παλαίφατοι monstrarunt Scholia et codex Gottingensis. SCH.]

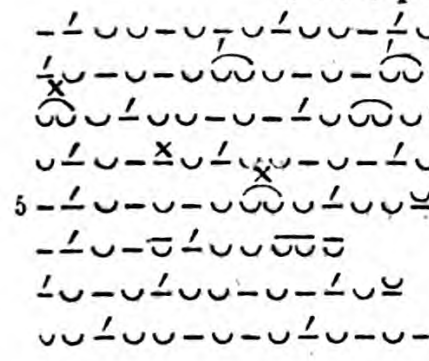
v. 19. [Boni libri πὰρ μέν, meliores τὰ μέν, unde emendavit Bergkius τὰ μὲν ἐν. Sed vulgatae favet lemma Scholiorum. SCH.]

NEMEONIKAI Γ'.

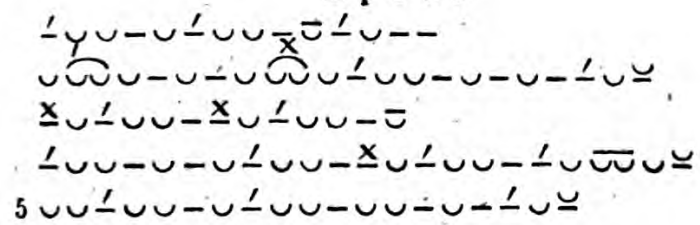
ΑΡΙΣΤΟΚΛΕΙΔΗι ΑΙΓΙΝΗΤΗι

ΠΑΓΚΡΑΤΙΑΣΤΗι.

Strophae.

Epodi.

Στρ. α'.

Ὦ πότνια Μοῖσα, μᾶτερ ἁμετέρα, λίσσομαι,
τὰν πολυξέναν ἐν ἱερομηνίᾳ Νεμεάδι
ἵκεο Δωρίδα νᾶσον Αἴγιναν. ὕδατι γὰρ
μένοντ' ἐπ' Ἀσωπίῳ μελιγαρύων τέκτονες
κώμων νεανίαι, σέθεν ὄπα μαιόμενοι.
διψῇ δὲ πρᾶγος ἄλλο μὲν ἄλλου·
ἀθλονικία δὲ μάλιστ' ἀοιδὰν φιλεῖ,
στεφάνων ἀρετᾶν τε δεξιωτάταν ὀπαδόν.

v. 7. ἀεθλονικίας

Nem. III. v. 7. [ἀθλονικία Boeckhius ex Scholiis librisque optimis, quum ad genitivum non eleganter πρᾶγος repetendum esset. SCH.]

Ἀντ. α'.

τᾶς ἀφθονίαν ὄπαζε μήτιος ἀμᾶς ἄπο·
ἄρχε δ' οὐρανοῦ πολυνεφέλα κρέοντι, θύγατερ,
δόκιμον ὕμνον· ἐγὼ δὲ κείνων τέ μιν ὀάροις
λύρᾳ τε κοινάσομαι. χαρίεντα δ' ἕξει πόνον
χώρας ἄγαλμα, Μυρμιδόνες ἵνα πρότεροι
ᾤκησαν, ὧν παλαίφατον ἀγορὰν
οὐκ ἐλεγχέεσσιν Ἀριστοκλείδας τεὰν
ἐμίανε κατ' αἶσαν ἐν περισθενεῖ μαλαχθεὶς

παγκρατίου στόλῳ· καματωδέων δὲ πλαγᾶν Ἐπ. α'.
ἄκος ὑγιηρὸν ἔν γε βαθυπέδῳ Νεμέᾳ τὸ καλλίνικον
φέρει.
εἰ δ' ἐὼν καλὸς ἔρδων τ' ἐοικότα μορφᾷ
ἀνορέαις ὑπερτάταις ἐπέβα παῖς Ἀριστοφάνευς·
οὐκέτι πρόσω
ἀβάταν ἄλα κιόνων ὑπὲρ Ἡρακλέος περᾶν εὐμαρές,

ἥρως θεὸς ἃς ἔθηκε ναυτιλίας ἐσχάτας Στρ. β'.
μάρτυρας κλυτάς· δάμασε δὲ θῆρας ἐν πελάγεσιν
ὑπερόχος, διά τ' ἐξερεύνασε τεναγέων
ῥοάς, ὅπα πόμπιμον κατέβαινε νόστου τέλος,

v. 10. οὐρανῶ — v. 11. δ' ἐκείνων — v. 12. κοινώσομαι. — v. 15. ἐάν — v. 18. ἐν βαθυπεδίῳ — v. 22. ἔθηκεν — v. 23. πελάγεϊ — v. 24. ὑπερόχως· ἰδία τ' ἐρεύνασε — v. 25. Cola erant post ῥοὰς et κατέβαινε, et aberat interpunctio post τέλος.

---

v. 10. Lectio librorum et Scholiorum οὐρανῶ et οὐρανῷ. Pindarus scripserat *OPANO*, h. e. οὐρανοῦ, ut Boeckhius posuit; sed per errorem Pindari scriptura in οὐρανῶ transformata erat ab iis, qui priscae rationi recentiorem substituerant; grammatici deinde quidam pro dativo habuere et iota addiderunt. Sic ortae codicum lectiones. Vid. Boeckh. de Crisi Pind. §. 20. [Mire optimi aliquot codices οὐρανῶα vel οὐρανώα. SCH.]

v. 12. [De forma κοινάσομαι dixit Boeckhius Nott. Critt. Pyth. III, 28. SCH.]

v. 15. [Vulgatum ἐάν in nullo libro repertum cum Hermanno correxit Boeckhius. Musam alloquitur poeta. Quod qui negat Boissonadius νέαν coniectat. SCH.]

v. 18. Pro depravata vulgari lectione ἐν βαθυπεδίῳ Beckius, Hermannus, Boeckhius ἔν γε βαθυπέδῳ e tribus codicibus, quod quam sit aptum hic, monui in Explicatione.

v. 20. [Boeckhio οὐκέτι πρόσω non necessarium visum est metri gratia mutari. Hermannus οὐκέτι πρότερω, quo Pindarus tamen abstinet. Schmidii οὔ οἱ ἔτι recepit Bergkius. SCH.]

καὶ γᾶν φράδασσε. θυμέ, τίνα πρὸς ἀλλοδαπὰν
ἄκραν ἐμὸν πλόον παραμείβεαι;
Αἰακῷ σε φαμὶ γένει τε Μοῖσαν φέρειν.
ἕπεται δὲ λόγῳ δίκας ἄωτος, ἐσλὸς αἰνεῖν·

Ἀντ. β'.

οὐδ' ἀλλοτρίων ἔρωτες ἀνδρὶ φέρειν κρέσσονες.
οἴκοθεν μάτευε. ποτίφορον δὲ κόσμον ἔλαβες
γλυκύ τι γαρυέμεν. παλαιαῖσι δ' ἐν ἀρεταῖς
γέγαθε Πηλεὺς ἄναξ, ὑπέραλλον αἰχμὰν ταμών·
ὃς καὶ Ἰωλκὸν εἷλε μόνος ἄνευ στρατιᾶς,
καὶ ποντίαν Θέτιν κατέμαρψεν
ἐγκονητί. Λαομέδοντα δ' εὐρυσθενὴς
Τελαμὼν Ἰόλᾳ παραστάτας ἐὼν ἔπερσεν·

Ἐπ. β'.

καί ποτε χαλκότοξον Ἀμαζόνων μετ' ἀλκὰν
ἕπετό οἱ· οὐδέ μίν ποτε φόβος ἀνδροδάμας ἔπαυσεν
ἀκμὰν φρενῶν.
συγγενεῖ δέ τις εὐδοξίᾳ μέγα βρίθει·
ὃς δὲ διδάκτ' ἔχει, ψεφηνὸς ἀνὴρ ἄλλοτ' ἄλλα πνέων
οὔ ποτ' ἀτρεκεῖ
κατέβα ποδί, μυριᾶν δ' ἀρετᾶν ἀτελεῖ νόῳ γεύεται.

v. 27. παραμείβῃ; — v. 34. εἶλεν — v. 38. χαλκοτόξων — v. 39. ἀλκὰν φρενῶν pro ἀκμὰν φρ.

---

v. 23 seq. Vulgo ἐν πελάγεϊ ὑπερόχως· ἰδία τ' ἐρεύνασε. Pro πελάγεϊ multo praestantior est pluralis ex Aug. C praelatus ab Hermanno. Mox ὑπερόχως contra dialectum Pindari. ὑπερόχος duo codices praebent idque recepit Boeckhius, ut par erat, quanquam optime monens de Crisi Pindar. § 19. etiam hoc errore propagatum ex prisca scriptura, quum Pindarus scripsisset quidem sic, pronuntiasset autem ὑπερόχους. Denique pro ἰδία alii veterum legebant διά, unde Hermannus coniecit: διά τ' αὖτ' ἐρεύνασε, Boeckhius autem melius scripsit διά τ' ἐξερεύνασε, atque ita metrum restitutum est. [Bergkius ἐν τενάγεσι et infra πελαγέων ῥοάς coniectat; διὰ δ' αὖτ' ἐρεύνασε edidit, coll. Pyth. III, 96: ἐν δ' αὖτε χρόνῳ, et Nem. VI, 11: τόκα δ' αὖτε. Sed τε h. l. necessarium. SCH.]

v. 27. [Cur Boeckhius παραμείβεαι scribat, exposuit ad Ol. IX, 13. SCH.]

v. 38 seq. [χαλκότοξον ex duobus, ἀκμὰν φρενῶν ex tribus codicibus dedit Boeckhius, quum ἀλκὰν modo praecesserit. SCH.]

v. 41. [Et. M. p. 818, 34: Ψεφενὸς καὶ ψεφηνὸς, ἀνήρ, σκοτεινός, οὐκ ἐπιφανής· ψέφος γὰρ τὸ σκότος· φησὶ Πίνδαρος Ἀριστοκλεῖ. Igitur alii ψεφεννός, ut putat Porsonus Advers. p. 312., aut ψεφεινός legerunt. SCH.]

Στρ. γ'.

ξανθὸς δ' Ἀχιλεὺς τὰ μὲν μένων Φιλύρας ἐν δό-
μοις,
παῖς ἐὼν ἄθυρε μεγάλα ἔργα, χερσὶ θαμινὰ
βραχυσίδαρον ἄκοντα πάλλων, ἴσα τ' ἀνέμοις
μάχᾳ λεόντεσσιν ἀγροτέροις ἔπρασσεν φόνον,
κάπρους τ' ἔναιρε, σώματα δὲ παρὰ Κρονίδαν
Κένταυρον ἀσθμαίνοντα κόμιζεν,
ἐξέτης τοπρῶτον, ὅλον δ' ἔπειτ' ἂν χρόνον·
τὸν ἐθάμβεον Ἄρτεμίς τε καὶ θρασεῖ' Ἀθάνα,

Ἀντ. γ'.

κτείνοντ' ἐλάφους ἄνευ κυνῶν δολίων θ' ἑρκέων·
ποσσὶ γὰρ κράτεσκε. λεγόμενον δὲ τοῦτο προ-
τέρων
ἔπος ἔχω· βαθυμῆτα Χείρων τράφε λιθίνῳ
Ἰάσον' ἔνδον τέγει, καὶ ἔπειτεν Ἀσκλήπιον,
τὸν φαρμάκων δίδαξε μαλακόχειρα νόμον·
νύμφευσε δ' αὖτις ἀγλαόκαρπον
Νηρέος θύγατρα, γόνον τέ οἱ φέρτατον
ἀτίταλλεν ἐν ἁρμένοισι πάντα θυμὸν αὔξων·

v. 44. ἄθυρεν — v. 45. ἴσος ἀνέμοις, — v. 50. ἐθάμβεεν — v. 52. κράτεσκεν et πρότερον — v. 53. λιθίνῳ τ' — v. 54. ἔπειτά γ' Ἀσκληπιόν· — v. 55. δίδαξεν — v. 56. αὐθις

v. 44. [ἄθυρε Hermannus et Boeckhius ex libris, ut v. 21. 34. SCH.]

v. 45. [Libri plerique ἴσον τ', Gotting. ἶσά τ', unde correxit Hermannus. Heynius quum ex Scholiis sibi visus est collegisse ἴσος ἀνέμοις, erravit. Ibidem βαρυσίδαρον nonnemo coniecit. SCH.]

v. 47 seq. σώματι ἀσθμαίνοντι Boeckhius scribendum iudicavit cum Hermanno e Schol. Par. A. Med. A, atque etiam Aldus habet σώματι et Aug. C σωμάτια. Videtur enim iam olim dubitatum esse de vera lectione. At enim σώματι nudum in principio coli positum inane est et sine vi, quod accuratioribus regulis collocationis verborum repugnat; cf. ad Pyth. VIII, 86. Quare non dubius praefero σώματα ἀσθμαίνοντα, ut ante legebatur, hoc est moribunda, quum ἄσθμα etiam morientium sit; cf. Nem. X, 74. Atque ita semper fere Homerus de vulneratis et morientibus, Il. X, 496. XIII, 399. XXI, 182. Puer celeri cursu deiecta corpora nondum mortua portabat Chironi, ac pertinet ἴσα ἀνέμοις etiam ad hoc colon. [Obtemperavi. SCH.] Denique v. 49. ὅλον τ' lego, uti etiam Boeckhio in Nott. Critt. placebat. Neque enim oppositio hic est, sed continuatio eiusdem rei.

Ἐπ. γ'.

ὄφρα θαλασσίαις ἀνέμων ῥιπαῖσι πεμφθεὶς
ὑπὸ Τρωΐαν δορίκτυπον ἀλαλὰν Λυκίων τε προσ-
μένοι καὶ Φρυγῶν
Δαρδάνων τε, καὶ ἐγχεσφόροις ἐπιμίξαις
Αἰθιόπεσσι χεῖρας, ἐν φρασὶ πάξαιθ', ὅπως σφίσι
μὴ κοίρανος ὀπίσω
πάλιν οἴκαδ' ἀνεψιὸς ζαμενὴς Ἑλένοιο Μέμνων
μόλοι.

Στρ. δ'.

τηλαυγὲς ἄραρε φέγγος Αἰακιδᾶν αὐτόθεν·
Ζεῦ, τεὸν γὰρ αἷμα, σέο δ' ἀγών, τὸν ὕμνος ἔβαλεν
ὀπὶ νέων ἐπιχώριον χάρμα κελαδέων.
βοᾷ δὲ νικαφόρῳ σὺν Ἀριστοκλείδᾳ πρέπει,
ὃς τάνδε νᾶσον εὐκλεΐ προσέθηκε λόγῳ
καὶ σεμνὸν ἀγλααῖσι μερίμναις
Πυθίου Θεάριον. ἐν δὲ πείρᾳ τέλος
διαφαίνεται, ὧν τις ἐξοχώτερος γένηται,

Ἀντ. δ'.

ἐν παισὶ νέοισι παῖς, ἐν ἀνδράσιν ἀνήρ, τρίτον
ἐν παλαιτέροισι μέρος· ἕκαστον οἷον ἔχομεν

v. 60. Τροΐαν — v. 62. Αἰθιόπεσσι, χεῖρας ἐν φρεσὶ — v. 72. ἐν δ' ἀνδράσιν — v. 73. παλαιτέροισι· μέρος

---

v. 50. [ἐθάμβεον cum Scholiis duo codices, duo ἐθάμβενν. Illud reposui; Boeckhius ἐθάμβεεν servaverat. SCH.]

v. 52. [κράτεσκε ex tribus, προτέρων ex quatuor libris Boeckhius. SCH.]

v. 53 seq. [τ' in fine versus cum Schmidio delevit Boeckhius. Libri partim τ', partim γ'. Ibidem ἔπειτεν ex libris petitum. De tenore nominis Ἀσκλήπιος vide ad Pyth. III, 6. Ceterum Ahrens de Dial. Dor. p. 138. vix recte illo loco ex uno libro Ἀσκλήπιος revocatum censet, quum et tituli et Latinorum Aesculapius Doriensem formam Ἀσκλαπιός muniant. SCH.]

v. 55. [δίδαξε Hermannus et Boeckhius ex Par. A. SCH.]

v. 56. Pro ἀγλαόκαρπον libri etiam ἀγλαόκαρνον, ἀγλαόκρανον, ἀγλαόκολπον. Boeckhius, qui antea ἀγλαόκρανον scripserat ex Med. B, fontibus insignem, nunc retinet ἀγκλαόκαρπον, defensum a Welckero. Cf. Explicat.

v. 72. [Particula δ' iussu Hermanni deleta. SCH.]

v. 73. [Bergkius rediit ad distinctionem verborum, quae fuit ante Hermannum et Boeckhium, sed pro vulg. ἕκαστον scripsit ἕκαστος. At Scholia verissime: ἐπίσταται ὁ νικηφόρος ἕκαστον μέρος τῶν προλεχθεισῶν ἡλικιῶν, οἷον μέρος ἐλάχομεν τὸ βρότειον ἔθνος. SCH.]

βρότεον ἔθνος. ἐλᾷ δὲ καὶ τέσσαρας ἀρετὰς
ὁ μακρὸς αἰών, φρονεῖν δ' ἐνέπει τὸ παρκείμενον.
τῶν οὐκ ἄπεστι. χαῖρε, φίλος. ἐγὼ τόδε τοι
πέμπω μεμιγμένον μέλι λευκῷ
σὺν γάλακτι, κιρναμένα δ' ἔερσ' ἀμφέπει,
πόμ' ἀοίδιμον Αἰολῇσιν ἐν πνοαῖσιν αὐλῶν,

Ἐπ. δ'.

ὀψέ περ. ἔστι δ' αἰετὸς ὠκὺς ἐν ποτανοῖς,
ὃς ἔλαβεν αἶψα, τηλόθε μεταμαιόμενος, δαφοι-
νὸν ἄγραν ποσίν·
κραγέται δὲ κολοιοὶ ταπεινὰ νέμονται.
τίν γε μέν, εὐθρόνου Κλεοῦς ἐθελοίσας, ἀεθλοφό-
ρου λήματος ἕνεκεν
Νεμέας Ἐπιδαυρόθεν τ' ἄπο καὶ Μεγάρων δέ-
δορκεν φάος.

v. 79. *Αἰολῖσιν* — v. 80. *πετανοῖς*,

v. 78 seq. [Post *ἀμφέπει* distinctionem sustulit Bergkius, qui se aliquando *στόμ'* coniecisse narrat. Tum forma vulg. *Αἰολῖσιν* propter *ῑ* productum stare nequit. Boeckhius ex scriptura codicis Gotting. *Αἰολοῖσιν* fecit *Αἰολῇσιν*, h. e. *Αἰολῃσιν*, ut Pyth. IV, 125. *Ὑπερῇδα* ex *Ὑπερῃΐδα*. SCH.]

v. 80. [Forma *ποτανοῖς* Pindaro usitata ex pluribus libris et Scholiis reducta a Boeckhio. SCH.]

NEMEONIKAI Δ'.

ΤΙΜΑΣΑΡΧΩι ΑΙΓΙΝΗΤΗι

ΠΑΙΔΙ ΠΑΛΑΙΣΤΗι.

⏑ ⏓ ⏑ ⏓ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏓ ⏑ ⏑ ⏔
⏑ ⏓ ⏑ ⏓ ⏑ ⏑ ⏔
– ⏓ ⏑ ⏓ ⏑ ⏑ – ⏕ ⏑ ⏕ ⏑ ⏓ ⏑ ⏑ ⏔
⏕ ⏑ ⏓ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏕ ⏑ ⏓ ⏑ ⏑ – ⏑
⏕ ⏑ ⏕ ⏑ ⏓ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏔
⏕ ⏑ ⏕ ⏑ ⏓ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓ ⏑ ⏑ – ⏑
⏕ ⏑ ⏓ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏔
⏑ ⏓ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑

Ἄριστος εὐφροσύνα πόνων κεκριμένων Στρ. α'.
ἰατρός· αἱ δὲ σοφαὶ
Μοισᾶν θύγατρες ἀοιδαὶ θέλξαν νιν ἁπτόμεναι.
οὐδὲ θερμὸν ὕδωρ τόσον γε μαλθακὰ τεύχει
γυῖα, τόσσον εὐλογία φόρμιγγι συνάορος.
ῥῆμα δ' ἐργμάτων χρονιώτερον βιοτεύει,
ὅ τι κε σὺν Χαρίτων τύχᾳ
γλῶσσα φρενὸς ἐξέλοι βαθείας.

Στρ. β'.
τό μοι θέμεν Κρονίδᾳ τε Διὶ καὶ Νεμέᾳ
Τιμασάρχου τε πάλᾳ

v. 3. θυγατέρες — v. 9. Διΐ

Nem. IV. v. 4. Libri τεύχει: τέγγει Beckius ex Plutarcho de Tranqpill. p. 8. Hutten. reposuit, quod probarunt Hermannus et Boeckhius. [Plutarchus haec p. 467. D: Οὐδὲ θερμὸν ὕδωρ τοσόνδε τέγξει μαλθακὰ γυῖα, κατὰ Πίνδαρον, ὡς δόξα ποιεῖ πόνον ἡδύν. Sed adiectum ποιεῖ monstrare videtur Plutarchum et ipsum legisse vulgatum. Quare reduxi. SCH.]

ὕμνου προκώμιον εἴη· δέξαιτο δ' Αἰακιδᾶν
ἡὐπυργον ἕδος, δίκᾳ ξεναρκέϊ κοινὸν
φέγγος. εἰ δ' ἔτι ζαμενεῖ Τιμόκριτος ἀλίῳ
σὸς πατὴρ ἐθάλπετο, ποικίλον κιθαρίζων
θαμά κε, τῷδε μέλει κλιθείς,
ὕμνον κελάδησε καλλίνικον

Στρ. γ'.

Κλεωναίου τ' ἀπ' ἀγῶνος ὅρμον στεφάνων
πέμψαντος καὶ λιπαρᾶν
εὐωνύμων ἀπ' Ἀθανᾶν, Θήβαις τ' ἐν ἑπταπύ-
λοις,
οὕνεκ' Ἀμφιτρύωνος ἀγλαὸν παρὰ τύμβον
Καδμεῖοί νιν οὐκ ἀέκοντες ἄνθεσι μίγνυον,
Αἰγίνας ἕκατι. φίλοισι γὰρ φίλος ἐλθὼν
ξένιον ἄστυ κατέδραμεν
Ἡρακλέος ὀλβίαν πρὸς αὐλάν.

σὺν ᾧ ποτε Τρωΐαν κραταιὸς Τελαμὼν Στρ. δ'.
πόρθησε καὶ Μέροπας
καὶ τὸν μέγαν πολεμιστὰν, ἔκπαγλον Ἀλκυονῆ,
οὐ τετραορίας γε πρὶν δυώδεκα πέτρῳ
ἥρωάς τ' ἐπεμβεβαῶτας ἱπποδάμους ἕλεν
δὶς τόσους. ἀπειρομάχας ἐών κε φανείη
λόγον ὁ μὴ συνιείς· ἐπεὶ
ῥέζοντά τι καὶ παθεῖν ἔοικεν.

τὰ μακρὰ δ' ἐξενέπειν ἐρύκει με τεθμὸς Στρ. ε'.
ὥραί τ' ἐπειγόμεναι·

v. 18. πέμψαντα — v. 25. ξὺν et κρτερὸς — v. 31. ξυνιείς

v. 18. [Scholia: τὴν γεγενημένην νίκην τὴν ἀπὸ τοῦ Κλεωναίου ἀγῶνος τοῦ πέμψαντος πλῆθος καὶ ὁρμαθὸν στεφάνων. Genitivum legit etiam Ven. D, quem vindicabat Kayserus locis Ol. VIII, 76. et Nem. VI, 60. Recte Boeckhius πέμψαντα. SCH.]

v. 25. [Vulgatum κρατερός ex Schmidii sententia correxit Boeckhius. Scholiasta γενναῖος explicat. SCH.]

v. 35. [Duo codices μεομηνία, quod verum fuerit. SCH.]

v. 37. [Duo codices ἐπιβουλίαις. Non male. Sed singularem tuentur Scholia. SCH.]

v. 49. [Εὔξενος quum rarius appelletur pontus Euxinus metrumque Εὐξείνῳ non respuat, id ex Scholiis et aliquot codicibus

ἴυγγι δ' ἕλκομαι ἦτορ νουμηνίᾳ θιγέμεν.
ἔμπα, καίπερ ἔχει βαθεῖα ποντιὰς ἅλμα
μέσσον, ἀντίτειν' ἐπιβουλίᾳ· σφόδρα δόξομεν
δαΐων ὑπέρτεροι ἐν φάει καταβαίνειν·
φθονερὰ δ' ἄλλος ἀνὴρ βλέπων
γνώμαν κενεὰν σκότῳ κυλίνδει

γαμαιπετοῖσαν. ἐμοὶ δ' ὁποίαν ἀρετὰν Στρ. ϛ'.
ἔδωκε πότμος ἄναξ,
εὖ οἶδ' ὅτι χρόνος ἕρπων πεπρωμέναν τελέσει.
ἐξύφαινε, γλυκεῖα, καὶ τόδ' αὐτίκα, φόρμιγξ,
Λυδίᾳ σὺν ἁρμονίᾳ μέλος πεφιλημένον
Οἰνώνᾳ τε καὶ Κύπρῳ, ἔνθα Τεῦκρος ἀπάρχει
ὁ Τελαμωνιάδας· ἀτὰρ
Αἴας Σαλαμῖν' ἔχει πατρῴαν·

Στρ. ζ'.
ἐν δ' Εὐξείνῳ πελάγει φαεννὰν Ἀχιλεὺς
νᾶσον· Θέτις δὲ κρατεῖ
Φθίᾳ· Νεοπτόλεμος δ' Ἀπείρῳ διαπρυσίᾳ,
βουβόται τόθι πρῶνες ἔξοχοι κατάκεινται
Δωδώναθεν ἀρχόμενοι πρὸς Ἰόνιον πόρον.
Παλίου δὲ πὰρ ποδὶ λατρείαν Ἰαωλκὸν
πολεμίᾳ χερὶ προστραπὼν
Πηλεὺς παρέδωκεν Αἰμόνεσσιν,

δάμαρτος Ἱππολύτας Ἀκάστου δολίαις Στρ. η'.
τέχναισι χρησάμενος.
τᾷ δαιδάλῳ δὲ μαχαίρᾳ φύτευέ οἱ θάνατον

v. 41. *χαμαὶ πετοῖσαν* — v. 49. *Εὐξένῳ* — v. 54. *λατρίαν* — v. 59. *Δαιδάλω* et *φίτευέν οἱ*

adoptavit Boeckhius. Idem v. 54. *λατρείαν*, quod metrum ferat, ex libris omnibus substituit in locum Schmidiani *λατρίαν*. SCH.]

v. 59. Vulgo legebatur *Δαιδάλου*, quanquam Daedali nomen hic alienum est, etiam pro Vulcano positum, uti factum in Vasculo ap. Mazocch. Tab. Heracl. p. 137. notante Welckero. [Qui *Δαιδάλου* reduxit Bergkius, affert Eurip. Herc. Fur. v. 469. coll. Diod. Sic. IV, 14. Frustra. SCH.] Nam Vulcanus quidem fecerat ensem, sed nusquam Pindarus hunc Daedalum dixit. Vere Boeckhius de Crisi Pindar. §. 19. notat in antiquis exemplaribus *ΔΑΙΔΑΛΟ* lectum esse, quum iota forte excidisset. Hinc *Δαι-*

ἐκ λόχου Πελίαο παῖς· ἄλαλκε δὲ Χείρων,
καὶ τὸ μόρσιμον Διόθεν πεπρωμένον ἔκφερεν·
πῦρ δὲ παγκρατὲς θρασυμαχάνων τε λεόντων
ὄνυχας ὀξυτάτους ἀκμὰν
τε δεινοτάτων σχάσαις ὀδόντων

ἔγαμεν ὑψιθρόνων μίαν Νηρεΐδων, Στρ. θ'.
εἶδεν δ' εὔκυκλον ἕδραν,
τᾶς οὐρανοῦ βασιλῆες πόντου τ' ἐφεζόμενοι
δῶρα καὶ κράτος ἐξέφαναν ἐς γένος αὐτῷ.
Γαδείρων τὸ πρὸς ζόφον οὐ περατόν. ἀπότρεπε
αὖτις Εὐρώπαν ποτὶ χέρσον ἔντεα ναός·
ἄπορα γὰρ λόγον Αἰακοῦ
παίδων τὸν ἅπαντά μοι διελθεῖν.

Θεανδρίδαισι δ' ἀεξιγνίων ἀέθλων Στρ. ι'.
κᾶρυξ ἑτοῖμος ἔβαν
Οὐλυμπίᾳ τε καὶ Ἰσθμοῖ Νεμέᾳ τε συνθέμενος,
ἔνθα πεῖραν ἔχοντες οἴκαδε κλυτοκάρπων
οὐ νέοντ' ἄνευ στεφάνων, πάτραν ἵν' ἀκούομεν,
Τιμάσαρχε, τεὰν ἐπινικίοισιν ἀοιδαῖς

v. 62. θρασεομαχᾶν — v. 74. κάρυξ ἕτοιμος — v. 75. Ὀλυμπίᾳ — v. 77. πάτραν νιν

δάλου scriptum; perspexit tamen iam Didymus in Schol. ad h. l. alienum esse Daedalum et dativum restituendum, quod nunc a Boeckhio factum, postulante etiam Hermanno. [Ibidem φίτενέν οἱ a Schmidio praepostere novatum expulit Boeckhius cum quatuor codicibus. Reliqui enim φύτενέν οἱ. SCH.]

v. 62. [Vulgata evertitur metrum. Plures codices θρασυμαχᾶν, unde locum curavit Hermannus. Non mala tamen Ahlwardti coniectura θρασέων μάχαν τε λεόντων, quam non reprehendit Boeckhius de Crisi §. 40. p. 122. SCH.]

v. 63 seq. [τε initio versus non sine virtute positum defendit Boeckhius de Crisi §. 6. p. 12. Bergkius tamen σχάσαις τάν τ' αἰνοτάτων ἀκμὰν ὀδόντων scripsit, quod vel articulus redarguit prorsus intolerabilis. SCH.]

v. 68. [Libri fere γένας, γενεάς, γενεᾶς. Unde Pauwius γέρας. Obstant Scholia. SCH.]

v. 69. [εὔπορον ποτὶ χέρσον Kayserus p. 73. Mire. SCH.]

v. 75. [Quum in antitheticis omnibus longa sit anacrusis, Boeckhius cum Schmidio vulgatam correxit. SCH.]

v. 77. [Libri πάτραν νιν. Correxit Hermannus. SCH.]

πρόπολον ἔμμεναι. εἰ δέ τοι
μάτρῳ μ' ἔτι Καλλικλεῖ κελεύεις

Στρ. ιά.

στάλαν θέμεν Παρίου λίθου λευκοτέραν,
ὁ χρυσὸς ἑψόμενος
αὐγὰς ἔδειξεν ἁπάσας, ὕμνος δὲ τῶν ἀγαθῶν
ἐργμάτων βασιλεῦσιν ἰσοδαίμονα τεύχει
φῶτα· κεῖνος ἀμφ' Ἀχέροντι ναιετάων ἐμὰν
γλῶσσαν εὑρέτω κελαδῆτιν, Ὀρσοτριαίνα
ἵν' ἐν ἀγῶνι βαρυκτύπου
θάλησε Κορινθίοις σελίνοις·

Στρ. ιβ'.

τὸν Εὐφάνης ἐθέλων γεραιὸς προπάτωρ
σὸς ἄεισέν ποτε, παῖ.
ἄλλοισι δ' ἄλικες ἄλλοι· τὰ δ' αὐτὸς ἄν τις ἴδῃ,
ἔλπεταί τις ἕκαστος ἐξοχώτατα φάσθαι.
οἷον αἰνέων κε Μελησίαν ἔριδα στρέφοι,
ῥήματα πλέκων, ἀπάλαιστος ἐν λόγῳ ἕλκειν,
μαλακὰ μὲν φρονέων ἐσλοῖς,
τραχὺς δὲ παλιγκότοις ἔφεδρος.

v. 90. ὁ σὸς ἀείσατο, παῖ. — v. 91. ἄν τις τύχῃ, — v. 94. ἕλκει,

v. 90. Legebatur: ὁ σὸς ἀείσατο, παῖ, ex emendatione Pauvii et Heynii. Libri omnes ὁ σὸς ἀείσεται, παῖ, contra metrum et sensum, quum praeterito tempore opus sit. Unde Hermannus ὁ σὸς ἄεισέν ποτε emendavit, quod recepit Boeckhius, nisi quod articulum delevit, ut metro satisfieret. [Futurum nactum est patronum Kayserum p. 74. sine successu diversa molientem. SCH.]

v. 91. [Vulgata peccat in metrum. Hermanno correctionem suppeditavit Scholiasta: ἅπερ αὐτὸς εἶδε. SCH.]

v. 93. [Ὁ Ἀρίσταρχος ψιλοῖ τὸ οἷον, Scholia. Idem et Didymus ἔριδας habebant, olim probatum Boeckhio, qui ἕλκειν ex pluribus libris et Scholiis petivit. SCH.]

NEMEONIKAI E'.

ΠΥΘΕΑι ΑΙΓΙΝΗΤΗι

ΠΑΙΣΙ ΠΑΓΚΡΑΤΙΑΣΤΗι.

Strophae.

– ⏑ ∪ – ⏑ ∪ – ⏑ ∪ – – ⏑ ∪ – – ⏑ ∪ ∪ – ∪ ∪ – – ⏑ ∪ ⏓
⏑ ∪ ∪ – ∪ ∪ – – ⏑ ∪ ∪ – ∪ ∪ – ∪ ⏑ ∪ – ⏑
⏑ ∪ – – ⏑ ∪ – – ⏑ ∪ ⏓
– ⏑ ∪ – – ⏑ ∪ ⏑⏑ – ⏑ ∪ ⏓
– ⏑ ∪ – ⏑ ∪ ∪ – ∪ ∪ ⏓
– ⏑ ∪ ⏑⏑ – ⏑ ∪ – – ⏑ ∪ – – ⏑ ∪ – ⏑

Epodi.

⏑ ⏑ ∪ ∪ – ∪ ∪ – ⏑ ⏑ ∪ – – ⏑ ∪ – –
⏑ ∪ ∪ – ∪ ∪ – – ⏑ ∪ – ⏑ ⏑ ∪ – – ⏑ ∪ ⏓
– ⏑ ∪ ∪ – ∪ ∪ – – ⏑ ∪ – ⏑ ⏑ ∪ –
– ⏑ ∪ – – ⏑ ∪ ∪ – ⏑ ∪ ∪ – ∪ ∪ – ⏑ ⏑ ∪ –
– ⏑ ∪ ∪ – ∪ ∪ – – ⏑ ∪ ⏓

Στρ. α'.

Οὐκ ἀνδριαντοποιός εἰμ', ὥστ' ἐλινύσοντά μ' ἐργάζεσθαι ἀγάλματ' ἐπ' αὐτᾶς βαθμίδος
ἑσταότ'· ἀλλ' ἐπὶ πάσας ὁλκάδος ἔν τ' ἀκάτῳ, γλυκεῖ' ἀοιδά,
στεῖχ' ἀπ' Αἰγίνας, διαγγέλλοισ', ὅτι
Λάμπωνος υἱὸς Πυθέας εὐρυσθενὴς

v. l. ἐλινύσσοντά

Nem. V. v. 1. [De scriptura ἐλινύσοντα, ἐλινύσσοντα, ἐλιννύσσοντα, ἐλιννύσοντα videndus praeter Boeckhii Nott. Critt. Schaeferus in Greg. Cor. p. 502. Apud Aeschylum Prom. 53. 527. editur ἐλιννύω. Sed Pindarici codices ν̄ non duplicant. Compara Ἐριννύς restitutum Ol. II, 45. SCH.]

νίκη Νεμείοις παγκρατίου στέφανον,
οὔπω γένυσι φαίνων τέρειναν ματέρ' οἰνάνθας
ὀπώραν,

Ἀντ. α'

ἐκ δὲ Κρόνου καὶ Ζηνὸς ἥρωας αἰχματὰς φυτευθέντας καὶ ἀπὸ χρυσεᾶν Νηρηΐδων
Αἰακίδας ἐγέραρεν ματρόπολίν τε, φίλαν ξένων ἄρουραν·
τάν ποτ' εὔανδρόν τε καὶ ναυσικλυτὰν
θέσσαντο πὰρ βωμὸν πατέρος Ἑλλανίου
στάντες, πίτναν τ' εἰς αἰθέρα χεῖρας ἁμᾶ
Ἐνδαΐδος ἀρίγνωτες υἱοὶ καὶ βία Φώκου κρέοντος,

Ἐπ. α'.

ὃ τᾶς θεοῦ, ὃν Ψαμάθεια τίκτ' ἐπὶ ῥηγμῖνι πόντου.
αἰδέομαι μέγα εἰπεῖν ἐν δίκᾳ τε μὴ κεκινδυνευμένον,

v. 5. νικῇ — v. 6. γένυς φαίνεν — v. 7. χρυσέων

v. 5. [Praesens tempus ob duriorem Dorismum non tolerabile ad dialecti Pindaricae normam refinxit Heynius; vide Hermanni Opuscc. I. p. 255. Quanquam Eustathius Prooem. p. 11: *Τιμῇ καὶ νικῇ ἀντὶ τοῦ τιμᾷ καὶ νικᾷ, ὧν ἀπαρέμφατα εἴη ἂν τιμῆν καὶ νικῆν.* SCH.]

v. 6. [Vulgatam ex Aug. C correxit Boeckhius. Et *γένυσι* quidem etiam Med. B cum lemmate Scholiorum agnoscit. Participium *φαίνων* Scholiorum explicatio prodit. Hermannus tamen *γέννι* mavult, ne arsis secunda dipodiae trochaicae soluta sit, quod Boeckhio non necessarium visum est. Vide Dissenium ad v. 10. SCH.]

v. 7. [Ex Aug. C (*χρυσέαν*) vulgatam correxit Boeckhius. SCH.]

v. 8. [Complures libri *ἐγέραιρε*, *ἐγέραιρεν*. SCH.]

v. 10. Hermannus probat Schmidii coniecturam: *θέσσαντο, πὰρ βωμὸν πατρός θ' Ἑλλανίου στάντες, πίτναντ' εἰς αἰθέρα χεῖρας ἁμᾶ*, eadem de causa, qua v. 6. *γέννι* scribit. Sensui quidem vulgatum melius convenit, quia verba gravissima *πὰρ βωμὸν πατέρος Ἑλλανίου στάντες* rectius statim in primo membro ponuntur, ut hoc dicat: Pro qua aliquando solemniter preces ad Iovis aram fecerunt; post quae cetera ad amplificationem pertinentia, manibus ad aetherem sublatis, secundo loco subiiciuntur. Ac vides multa ex illa doctrina mutanda, quum statim in v. 12. iterum lectio mutanda sit, ubi Hermannus emendat: *Ἐνδᾷδος οἱ ἀρίγνωτες υἱοί*, quod etiam Boeckhius olim coniecerat, nunc autem improbat.

πῶς δὴ λίπον εὐκλέα νᾶσον, καὶ τίς ἄνδρας ἀλκίμους
δαίμων ἀπ' Οἰνώνας ἔλασεν. στάσομαι. οὔ τοι ἅπα-
σα κερδίων
φαίνοισα πρόσωπον ἀλάθει' ἀτρεκής·
καὶ τὸ σιγᾶν πολλάκις ἐστὶ σοφώτατον ἀνθρώπῳ
νοῆσαι.

Στρ. β'.

εἰ δ' ὄλβον ἢ χειρῶν βίαν ἢ σιδαρίταν ἐπαινῆσαι
πόλεμον δεδόκηται, μακρὰ δὴ
αὐτόθεν ἅλμαθ' ὑποσκάπτοι τις· ἔχω γονάτων ἐλα-
φρὸν ὁρμάν·
καὶ πέραν πόντοιο πάλλοντ' αἰετοί.
πρόφρων δὲ καὶ κείνοις ἄειδ' ἐν Παλίῳ
Μοισᾶν ὁ κάλλιστος χορός, ἐν δὲ μέσαις
φόρμιγγ' Ἀπόλλων ἑπτάγλωσσον χρυσέῳ πλάκτρῳ
διώκων

Ἀντ. β'.

ἀγεῖτο παντοίων νόμων. αἱ δὲ πρώτιστον μὲν ὑμνη-
σαν Διὸς ἀρχόμεναι σεμνὰν Θέτιν
Πηλέα θ', ὥς τέ νιν ἁβρὰ Κρηθεῖς Ἱππολύτα δό-
λῳ πεδᾶσαι
ἤθελε ξυνᾶνα Μαγνήτων σκοπὸν
πείσαισ' ἀκοίταν ποικίλοις βουλεύμασιν,
ψεύσταν δὲ ποιητὸν συνέπαξε λόγον,

v. 16. ἀποινώσαις — v. 18. ἀνθρώπων — v. 19. χερῶν et in fine μακρά μοι — v. 20. ἐλαφρὰν — v. 22. κἀκείνοις ἄειδεν Παλίῳ

v. 16. Vulgo ἀποινώσας. Boeckhius optime e libris [et Scholiis] restituit ἀπ' Οἰνώνας, [a Schmidio primo commendatum. SCH.]

v. 18. [ἀνθρώπῳ ex libris revocatum, ut statim post χειρῶν, quod metro magis congruam longam syllabam praebet. SCH.]

v. 20. [Libri fere μακρά μοι δ' αὐτόθεν, unde μακρά μοι Δ' αὐτόθεν eruerat Boeckhius, qui postea Thierschii coniecturam reposuit. Ibidem ἐλαφρόν cum Schmidio scripsit metri gratia. SCH.]

v. 22. [Olim lectum ἀείδει Schmidius correxit ἄειδεν, rectius Hermannus ἄειδ' ἐν. SCH.]

v. 27. [Eustathius Prooem. p. 13: Ἐπὶ πλέον ἀσύνηθες καὶ

ὡς ἄρα νυμφείας ἐπείρα κεῖνος ἐν λέκτροις Ἀκάστου

Ἐπ. β'.

εὐνᾶς· τὸ δ' ἐναντίον ἔσκεν· πολλὰ γάρ μιν παντὶ θυμῷ
παρφαμένα λιτάνευεν. τοῦ μὲν ὀργὰν κνίζον αἰπεινοὶ λόγοι·
εὐθὺς δ' ἀπανάνατο νύμφαν, ξεινίου πατρὸς χόλον
δείσαις· ὁ δ' ἐφράσθη κατένευσέν τέ οἱ ὀρσινεφὴς ἐξ οὐρανοῦ
Ζεὺς ἀθανάτων βασιλεύς, ὥστ' ἐν τάχει
ποντίαν χρυσαλακάτων τινὰ Νηρεΐδων πράξειν ἄκοιτιν,

Στρ. γ'.

γαμβρὸν Ποσειδάωνα πείσαις, ὃς Αἰγᾶθεν ποτὶ κλειτὰν θαμὰ νίσσεται Ἰσθμὸν Δωρίαν·
ἔνθα μιν εὔφρονες ἵλαι σὺν καλάμοιο βοᾷ θεὸν δέκονται,
καὶ σθένει γυίων ἐρίζοντι θρασεῖ.
πότμος δὲ κρίνει συγγενὴς ἔργων περὶ
πάντων. τὺ δ' Αἰγίνᾳ θεοῦ, Εὐθύμενες,
Νίκας ἐν ἀγκώνεσσι πιτνὼν ποικίλων ἔψαυσας ὕμνων.

v. 30. ἄρα — v. 32. τοῦ δέ τ' ὀργὰν — v. 41. θεᾶς — v. 42. πιτνῶν

τὸ ξυνᾶνα λέγειν τὸν κοινωνόν, ὡς ἀπὸ τοῦ ξυνὸς ὁ κοινός, ἵνα εἴη ὥσπερ ἐκ τοῦ ἄλκιμος ἀλκιμάν, ὅθεν Ἀλκμάν, οὕτω καὶ ἐκ τοῦ ξυνὸς ὁ ξυνάν. Ἄκαστον γοῦν τὸν βασιλέα Μαγνήτων βίον ξυνᾶνα λέγει τῇ αὐτοῦ γυναικί. Ad quem locum non debebam dubitare, quin Eustathii auctores ad hunc ipsum versum respexerint. SCH.]

v. 29. [Quatuor libri συνέπλεξε. SCH.]

v. 32. [Vulgatam librorum scripturam τοῦ δὲ ὀργάν emendavit Boeckhius. SCH.]

v. 41. Vulgo θεᾶς. Schmidius θεοῦ ob metrum, probante Boeckhio et Hermanno. [Cf. v. 13. et Nem. IX, 36. SCH.]

v. 42. [πιτνών, aoristum verbi πίτνω, reposuit Boeckhius. SCH.]

Ἀντ. γ'.

ἦτοι μεταΐξαντα καὶ νῦν τεὸς μάτρως ἀγάλλει κείνου
ὁμόσπορον ἔθνος, Πυθέα.
ἃ Νεμέα μὲν ἄραρεν μείς τ' ἐπιχώριος, ὃν φίλησ' Ἀπόλλων·
ἅλικας δ' ἐλθόντας οἶκοι τ' ἐκράτει
Νίσου τ' ἐν εὐαγκεῖ λόφῳ. χαίρω δ', ὅτι
ἑσλοῖσι μάρναται πέρι πᾶσα πόλις.
ἴσθι, γλυκείαν τοι Μενάνδρου σὺν τύχᾳ μόχθων ἀμοιβὰν

Ἐπ. γ'.

ἐπαύρεο. χρὴ δ' ἀπ' Ἀθανᾶν τέκτον' ἀθληταῖσιν ἔμμεν.
εἰ δὲ Θεμίστιον ἵκεις, ὥςτ' ἀείδειν, μηκέτι δίγει· δίδοι
φωνάν, ἀνὰ δ' ἱστία τεῖνον πρὸς ζυγὸν καρχασίου,
πύκταν τέ νιν καὶ παγκρατίου φθέγξαι ἐλεῖν Ἐπιδαύρῳ διπλόαν
νικῶντ' ἀρετάν, προθύροισιν δ' Αἰακοῦ
ἀνθέων ποιᾶντα φέρειν στεφανώματα σὺν ξανθαῖς Χάρισσιν.

v. 43. ἔθνος Πυθέας. — v. 44. ἄρηρεν — v. 45. τε κρατεῖ — v. 50. δίδου — v. 54. ἄνθεα ποιάεντα

---

v. 43. *Πυθέα* correxit [cum Mingarello] Boeckhius pro *Πυθέας*. Ac liquet e Scholiis veram lectionem grammaticos quosdam expulisse.

v. 44. [*ἄραρεν* ex codicibus, *φίλασ'* de suo Boeckhius. Qua in re a Boeckhio et h. l. et Nem. VII, 88. peccatum esse evicit Ahrens de Dial. Dor. p. 148. His locis omnes libri verum tenent, Pyth. II, 16. optimi, IX, 18. boni. Quare ubique restitui eam formam, quam praeter alias causas Lesbiorum *φίλημι*, *φιλήσω* corroborant. Et ipse Boeckhius *πεφίληκε* Pyth. I, 13. et *πεφιλημένον* Nem. IV, 45. intacta reliquit. SCH.]

v. 45. [Heynii lectio ex Aldo ducta et a Par. B et uno Scholiastarum agnita a Boeckhio explosa est, quum imperfectum propterea necessarium sit, quod Pytheas semel vicit, non semper victor est. SCH.]

v. 50. [*δίδοι* consuetudo poetae postulabat, de qua videndus Hermannus Opuscc. I. p. 256. et Boeckhius Nott. Critt. Ol. XIII. fin. Statim v. 52. *τριπλόαν* ed. Rom. SCH.]

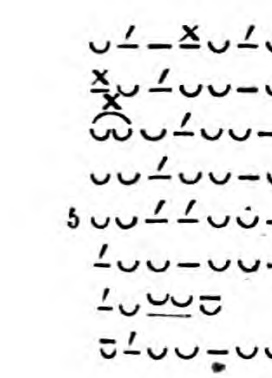
v. 54. Pro lectione *ἄνθεα* [*ποιάεντα*], peccante in metrum, Boeckhius *ἀνθέων* [*ποιᾶντα*] de sententia Hermanni.

NEMEONIKAI ϛ'.

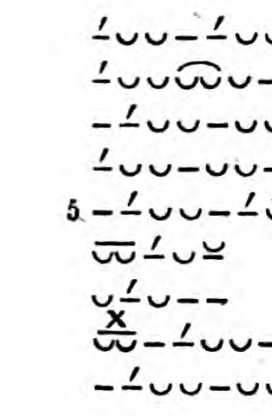
ΑΛΚΙΜΙΔΗι ΑΙΓΙΝΗΤΗι

ΠΑΙΔΙ ΠΑΛΑΙΣΤΗι.

Strophae.

Epodi.

Στρ. α'.

Ἓν ἀνδρῶν, ἓν θεῶν γένος· ἐκ μιᾶς δὲ πνέομεν
ματρὸς ἀμφότεροι· διείργει δὲ πᾶσα κεκριμένα
δύναμις, ὡς τὸ μὲν οὐδέν, ὁ δὲ χάλκεος ἀσφαλὲς
αἰὲν ἕδος

v. 3. αἰεὶ

Nem. VI. v. 3. [*αἰέν* formam ubi ultima brevi opus est a poetis praelatam cum Hermanno dedit Boeckhius. SCH.]

μένει οὐρανός. ἀλλά τι προσφέρομεν ἔμπαν ἢ μέγαν
νόον ἤτοι φύσιν ἀθανάτοις,
καίπερ ἐφαμερίαν οὐκ εἰδότες οὐδὲ μετὰ νύκτας
ἄμμι πότμος
οἵαν τιν' ἔγραψε δραμεῖν ποτὶ στάθμαν.

Ἀντ. α'.

τεκμαίρει καὶ νυν Ἀλκιμίδας τὸ συγγενὲς ἰδεῖν
ἄγγι καρποφόροις ἀρούραισιν. αἴτ' ἀμειβόμεναι
τόκα μὲν ὧν βίον ἀνδράσιν ἐπηετανὸν πεδίων
ἔδοσαν,
τόκα δ' αὖτ' ἀναπαυσάμεναι σθένος ἔμαρψαν.
ἦλθέ τοι
Νεμέας ἐξ ἐρατῶν ἀέθλων
παῖς ἐναγώνιος, ὃς ταύταν μεθέπων Διόθεν αἶσαν
νῦν πέφανται
οὐκ ἄμμορος ἀμφὶ πάλᾳ κυναγέτας,

v. 7. ἄμμε — v. 8. ἄντιν' — v. 11. ἄνδρεσσιν
v. 15 seq. πέφαντ' οὐκ ἄμοιρος

---

v. 7. [ἄμμι dedi cum Par. B et Scholiasta eo, qui haec ita explanavit: καίπερ οὐκ εἰδότες, εἴτε ἐν ἡμέρᾳ εἴτε ἐν νυκτὶ πότμος ἔγραψε τὴν εἱμαρμένην ἡμῖν καὶ τὸν θάνατον. SCH.]

v. 8. Vulgo ἄντιν'. Boeckhius οἵαν τιν' ob metrum, ut olim coniecerat Hermannus. Omnino ultimi duo versus stropharum et antistropharum in hoc carmine fere corrupti sunt, de quorum emendatione Hermannus aliter nunc sentit quam antea. Ac priores emendationes eius leguntur in dissertatione de Dialecto Pindari et apud Boeckhium in Nott. Critt.; recentiores in Heynii editione novissima habentur, et indicatae sunt a me in Boeckhii editione ad hunc locum, ubi etiam significatum est, cur hae mihi fere omnes displiceant. [Ego versus duos ultimos paulo aliter descripsi atque Boeckhius fecerat; vide ad v. 55 seq. Qua in re egregie me adiuvit Ahrentis mei acumen, qui difficillima quaeque egregie expedivit omninoque auctor mihi extitit carminis paulo aliter conformandi. In quo negotio tantum abest, ut librorum et Scholiorum memoriis illuserimus, ut iam scriptura ad eas longe propius retracta sit. At hoc quidem loco Ahrenti non parui, qui Scholia hanc putet ostendere scripturam: αἶσαν τίν' ἔγραψε δραμεῖν ποτὶ στάθμαν. Nam valde insolens fuerit dictio πότμος αἶσαν γράφει δραμεῖν ποτὶ στάθμαν. Quare Boeckhio adhaesi. SCH.]

v. 11. [ἀνδράσιν Hermannus. SCH.]

v. 15 seq. Vulgo πέφαντ' οὐκ ἄμοιρος, contra metrum. Hermannus olim: πέφανται οὐκ ἄμμορος, quod recepit Boeckhius. Atque est ἄμμορος in Aug. C.

(15) ἴχνεσιν ἐν Πραξιδάμαντος ἐὸν πόδα νέμων Ἐπ. α'.
πατροπάτορος ὁμαιμίου.
κεῖνος γὰρ Ὀλυμπιόνικος ἐὼν Αἰακίδαις
20 ἔρνεα πρῶτος [ἐλαίας] ἀπ' Ἄλφεοῦ,
καὶ πεντάκις Ἰσθμοῖ στεφανωσάμενος,
(20) Νεμέᾳ δὲ τρίς,
ἔπαυσε λάθαν
Σωκλείδα, ὃς ὑπέρτατος
25 Ἀγησιμάχῳ υἱέων γένετο.

Στρ. β'.

ἐπεὶ οἱ τρεῖς ἀεθλοφόροι πρὸς ἄκρον ἀρετᾶς
(25) ἦλθον, οἵτε πόνων ἐγεύσαντο. σὺν θεοῦ δὲ τύχᾳ
ἕτερον οὔ τινα οἶκον ἀπεφάνατο πυγμαχία πλεόνων
ταμίαν στεφάνων μυχῷ Ἑλλάδος ἁπάσας. ἔλπο-
μαι
30 μέγα εἰπὼν σκοποῦ ἄντα τυχεῖν

v. 20. Abest [ἐλαίας] — v. 25. Ἀγησιμάχῳ
v. 29—33. μέγα εἰ-
πὼν τύχεν ἄντα σκοποῦ.
ὥτ' ἀπὸ τόξου ἰεῖ-
σ' εὐθὺν ἐπὶ τοῦτον ἄγε,
Μοῖσ', οὖρον ἐπέων εὔ-
κλέα. παροιχομένων

---

v. 20. Abest a libris ἐλαίας. Coniecit Boeckhius ad explendum versum, qui etiam in ceteris epodis corruptus est. [Kayserus malit ἐνεγκών. SCH.]

v. 25. [Dativum ex Aldo duxit Boeckhius loco genitivi, cuius forma non Pindarica. SCH.]

v. 28. [πλεόνων ex Scholiis primus addidit Schmidius. SCH.]

v. 29—33. Vulgo: ἔλπομαι μέγα εἰπὼν τύχεν ἄντα σκοποῦ. ὥτ' ἀπὸ τόξου ἰεῖσ' εὐθὺν ἐπὶ τοῦτον ἄγε, Μοῖσ', οὖρον ἐπέων εὐκλέα. In prioribus τύχεν ἄντα σκοποῦ non constant sibi libri; alii enim habent ἄντα σκοποῦ τυχεῖν, [alii τυχεῖν ἄντα σκοποῦ], alii ἄντα σκοποῦ τε τυχεῖν, in Scholiis reperitur etiam ἂν τετυχεῖν. Quod nunc in textu legitur Boeckhii coniecerunt Mingarellus, Heynius, Hermannus. Mox Heynius ἰείς [a Scholiis explicatum] probat etiam a Schmidio allatum, et interpunctione utendum censet post hoc participium. Mox Schmidius bene coniecit εὖθυν' ἐπὶ τοῦτον, ut εὐθύνειν οὖρον vidimus Ol. XIII, 27. Cetera transposuit Boeckhius, audacius sane; sed difficile sit leniorem medicinam invenire. Pro εὐκλέα Hermannus εὐκλῆα proposuit. [Leniorem medicinam excogitavit amicissimus Ahrens, qui in reliquis verborum ordinem a libris et Scholiis traditum fideliter servat, Boeckhii εὐκλεῖα vel dialecti nomine non ferendum expulit, quo facto pro παροιχομένων scriptum oportebat quod scripsimus. SCH.]

ὥτ' ἀπὸ τόξου ἰείς· εὔθυν' ἐπὶ τοῦτον ἄγε, Μοῖσα,
οὖρον ἐπέων
(30) ἐϋκλέ'· ἀποιχομένων γὰρ ἀνέρων

Ἀντ. β'.

ἀοιδοὶ καὶ λόγοι τὰ καλά σφιν ἔργ' ἐκόμισαν,
Βασσίδαισιν ἃ τ' οὐ σπανίζει· παλαίφατος γενεά,
ἴδια ναυστολέοντες ἐπικώμια, Πιερίδων ἀρόταις
δυνατοὶ παρέχειν πολὺν ὕμνον ἀγερώχων ἐργμάτων
(35) ἕνεκεν. καὶ γὰρ ἐν ἀγαθέᾳ
χεῖρας ἰμάντι δεθεὶς Πυθῶνι κράτησεν ἀπὸ ταύτας
αἷμα πάτρας
χρυσαλακάτου ποτὲ Καλλίας ἀδὼν

Ἐπ. β'.

ἔρνεσι Λατοῦς, παρὰ Κασταλίᾳ τε Χαρίτων
ἐσπέριος ὁμάδῳ φλέγεν·
(40) πόντου τε γέφυρ' ἀκάμαντος ἐν ἀμφικτιόνων
ταυροφόνῳ τριετηρίδι Κρεοντίδαν
τίμασε Ποσειδάνιον ἂν τέμενος·
βοτάνα τέ νιν
πόθ' ἃ λέοντος

v. 34. λόγοι — v. 41. χρυσαλακάτω — v. 44. Ἀμφικτυόνων — v. 45. Abest Κρεοντίδαν

---

v. 34. λόγοι correctum ex Aug. C.

v. 35. [Inepte Didymus testibus Scholiis Βουδίδαισιν coniecit, quae gens fuerit Aeginetica et Budione oriunda, de quo Pythaenetum dixisse in Aegineticis. Cf. C. Muelleri Aeginetica p. 140. SCH.]

v. 41. [χρυσαλακάτου Hermannus. SCH.]

v. 44. [ἀμφικτιόνων Boeckhius ex Aug. C, quum Ἀμφικτύονες ab h. l. alieni sint. SCH.]

v. 45. Vulgo abest Κρεοντίδαν. Restituit Boeckhius e libris et Schol.

v. 49. [ἔρεψ' codices. Metro prospexit Schmidius. SCH.]

v. 56 seq. [Heyniana scriptura metrum pessumdatur. Ex verbis Scholiastae: βαρεῖαν δὲ καὶ ἐπαχθῆ μάχην διὰ φιλονεικίαν αὐτοῖς ἐπέδειξεν ὁ Ἀχιλλεὺς τοῖς Αἰθίοψι, χαμαὶ κλίνας τὸν Μέμνονα αὐτὸς ἐκ τῶν ἁρμάτων κατελθών, ex his igitur verbis Dissenius extudit quod Boeckhius dedit: ἐπᾶλτο· βαρὺ δέ σφι δεῖξε νεῖκος Χαμαὶ καταβὰς Ἀχιλεὺς ἀφ' ἁρμάτων. Reliqui enim etiam audacius mutaverant. Nunc ingeniosissimam Ahrentis emendationem recepi eamque verissimam. Nam primum ex

(45) νικάσαντ' ἔρεφ' ἀσκίοις
50 Φλιοῦντος ὑπ' ὠγυγίοις ὄρεσιν.

Στρ. γ'.

πλατεῖαι πάντοθεν λογίοισιν ἐντὶ πρόοδοι 75
νᾶσον εὐκλέα τάνδε κοσμεῖν· ἐπεί σφιν Αἰακίδαι
ἔπορον ἔξοχον αἶσαν ἀρετὰς ἀποδεικνύμενοι με-
γάλας. 80
(50) πέταται δ' ἐπί τε χθόνα καὶ διὰ θαλάσσας τηλόθεν
55 ὄνυμ' αὐτῶν· καὶ ἐς Αἰθίοπας
Μέμνονος οὐκ ἀπονοστάσαντος ἔπαλτο· βαρὺ δέ
σφιν 85
ἔλκος Ἀχιλεὺς
ἔμπαισε χαμαὶ καταβὰς ἀφ' ἁρμάτων,

φαεννᾶς υἱὸν εὖτ' ἐνάριξεν Ἀόος ἀκμᾷ Ἀντ. γ'.
60 ἔγχεος ζακότοιο. καὶ ταύταν μὲν παλαιότεροι
(55) ὁδὸν ἀμαξιτὸν εὗρον· ἔπομαι δὲ καὶ αὐτὸς ἔχων
μελέταν·
τὸ δὲ πὰρ ποδὶ ναὸς ἑλισσόμενον αἰεὶ κυμάτων 95
λέγεται παντὶ μάλιστα δονεῖν
θυμόν. ἑκόντι δ' ἐγὼ νώτῳ μεθέπων δίδυμον ἄχθος

v. 49. ἔρεψ' — v. 56. ἐπᾶλτο· βαρὺ δέ σφι νεῖκος ἔμπεσ' — v. 58. Ἀχιλλεὺς χαμαὶ καββαὶς — v. 59. Ἀόος αἰχμᾷ — v. 60. καὶ τάνδε μὲν — v. 61. ἀμαξιτὸν

lectione δέ σφι (σφιν tres libri) νεῖκος ἔμπεσ' elicuit lenissima literarum correctione: βαρὺ δέ σφιν ἔλκος ἔμπαισ' (ἔμπαισ' iam Boissonadius); deinde Ἀχιλεύς (libri Ἀχιλλεύς) ante ἔμπαισ' retraxit. Pro ἔμπαισε si qui erit qui ἔμπαξε malit, id non necessarium videtur. Deinde quum libri καββάς vel καμβάς tueantur, indicium hoc videtur esse formae rarioris καβάς, ut Ol. VIII, 38. κάπετον, ubi vide notam; eamque facile instaurabimus scripto χαμᾶξε. Ceterum intelligitur, quam sit propter sequentia verba aptior vulneris Aethiopibus inflicti, quam commissi certaminis commemoratio. Postremo legebatur ἐπᾶλτο. Alterum reduxi ex Scholiis: ἔστι καὶ συνεσταλμένως καὶ βαρυτόνως ἀναγνῶναι, ἔπαλτο, τουτέστιν ἐπάλθη, ἐβλήθη τὸ κλέος αὐτῶν εἰς Αἰθίοπας. — Ceterum Ahrenti de Dial. Dor. p. 149. forma ἀπονοστάσαντος iure suspecta esse videtur, quum praesertim Nem. XI, 26. ἐνόστησε legatur. SCH.]

v. 59. Pro αἰχμᾷ Schmidius correxit ἀκμᾷ [ex Scholiasta. SCH.]

v. 60. [τάνδε Schmidii commentum erat. SCH.]

ἄγγελος ἔβαν,
πέμπτον γ' ἐπὶ εἴκοσι τοῦτο γαρύων

Ἐπ. γ'.

εὔξοος ἀγώνων ἄπο, τοὺς ἐνέποισιν ἱερούς,
Ἀλκιμίδα ὅ γ' ἐπάρκεσεν
κλειτὰ γενεά· δύο μὲν Κρονίου πὰρ τεμένει,
παῖ, σέ τ' ἐνόσφισε καὶ Πουλυτιμίδαν
κλᾶρος προπετὴς ἄνθε' Ὀλυμπιάδος.
δελφῖνί κεν
τάχος δι' ἅλμας
ἴσον εἴποιμι Μελησίαν,
χειρῶν τε καὶ ἰσχύος ἀνίοχον.

v. 66. πέμπτον ἐπ' — v. 68. Ἀλκιμίδας τό γ' — v. 69. κλειτᾷ γενεᾷ· — v. 70. παῖ, σέ τ' ἐνόσφισε Τιμίδαν — v. 75. χερῶν

---

v. 65. [Boeckhius βᾶν scripserat ob metrum. Redeundum iam fuit ad fidem librorum. Versu seq. pro vulgato πέμπτον ἐπ' εἴκοσι, pro quo aliquot libri πέμπτον ἐπὶ εἴκοσι, idem πέμπτον γ' ἐπὶ εἴκοσι edidit; Ahrens mavult πέμπτον τοι ἐπ' εἴκοσι. SCH.]

v. 68 seq. Vulgo Ἀλκιμίδας τό γ' ἐπάρκεσε κλειτᾷ γενεᾷ. Schmidius et Hermannus propter metrum Ἀλκιμίδα ὅ γ' ἐπάρκεσεν, quod recipiens Boeckhius correxit κλειτὰ γενεά [cum Schmidio. SCH.]

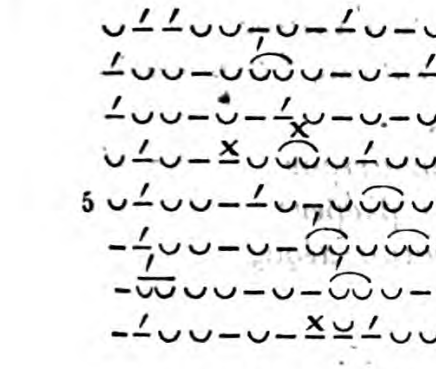
v. 70. Vulgo: παῖ, σέ τ' ἐνόσφισε Τιμίδαν. In libris vero et apud Schol. est Πολυτιμίδαν. Unde Boeckhius coniecit καὶ Πουλυτιμίδαν. Possis etiam ἠδὲ Πολυτιμίδαν, quod Hermanno quoque inter alia in mentem venit. Nunc ipse probat: παῖ, σέ τ' ἐνόσφισέ τ' οὐδὲ Πολυτιμίδαν, ne quid de amissis victoriis dicatur. Sed hoc refutatum vide in Boeckhii editione.

NEMEONIKAI Z'.

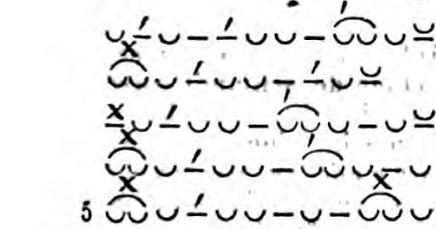
ΣΩΓΕΝΕΙ ΑΙΓΙΝΗΤΗι

ΠΑΙΔΙ ΠΕΝΤΑΘΛΩι.

Strophae.

Epodi.

Ἐλείθυια, πάρεδρε Μοιρᾶν βαθυφρόνων, Στρ. α'.
παῖ μεγαλοσθενέος, ἄκουσον, Ἥρας, γενέτειρα τέ-
κνων· ἄνευ σέθεν
οὐ φάος, οὐ μέλαιναν δρακέντες εὐφρόναν
τεὰν ἀδελφεὰν ἐλάχομεν ἀγλαόγυιον Ἥβαν. 5
ἀναπνέομεν δ' οὐχ ἅπαντες ἐπὶ ἴσα·

v. l. πάρεδρος

Nem. VII. v. 1. [πάρεδρε ex Scholiis et Aug. C reductum est. SCH.]

εἴργει δὲ πότμῳ ζυγένθ' ἕτερον ἕτερα. σὺν δὲ τὶν
καὶ παῖς ὁ Θεαρίωνος ἀρετᾷ κριθεὶς
εὔδοξος ἀείδεται Σωγένης μετὰ πενταέθλοις.

πόλιν γὰρ φιλόμολπον οἰκεῖ δορυκτύπων Ἀντ. α'.
Αἰακιδᾶν· μάλα δ' ἐθέλοντι σύμπειρον ἀγωνίᾳ
θυμὸν ἀμφέπειν.
εἰ δὲ τύχῃ τις ἔρδων, μελίφρον' αἰτίαν
ῥοαῖσι Μοισᾶν ἐνέβαλεν· αἱ μεγάλαι γὰρ ἀλκαὶ
σκότον πολὺν ὕμνων ἔχοντι δεόμεναι·
ἔργοις δὲ καλοῖς ἔσοπτρον ἴσαμεν ἐνὶ σὺν τρόπῳ,
εἰ Μναμοσύνας ἕκατι λιπαράμπυκος
εὕρηται ἄποινα μόχθων κλυταῖς ἐπέων ἀοιδαῖς.

σοφοὶ δὲ μέλλοντα τριταῖον ἄνεμον Ἐπ. α'.
ἔμαθον, οὐδ' ὑπὸ κέρδει βλάβεν·
ἀφνεὸς, πενιχρός τε θανάτου πέρας

v. 6. πότμω ζυγὸν — v. 12. ταὶ — v. 15. Μνημοσύνας — v. 16. εὕρῃ τις — v. 18. βάλον. — v. 19 seq. θανάτου παρὰ σᾶμα

---

v. 6. Vulgo πότμω ζυγόν. Aldus πότμῳ, et omnes libri ζυγόν Θ', unde Boeckhius cum Hermanno de Schmidii correctione πότμῳ ζυγένθ' reposuit. [Fortasse rectius Fr. Wieselerus meus ζυγοῦνθ' commendat. Scholia id possint videri legisse: Διακωλύει ἕτερον ἕτερα καὶ διαζεύγνυσιν ἡμᾶς ἀπ' ἀλλήλων, ἢ ἀπ' ἄλλων πραγμάτων, τὰ συγκεκληρωμένα ἡμῖν πράγματα. SCH.]

v. 9 seq. [Scholia Ven. Arist. Pac. 250: Πίνδαρος περὶ τῆς Αἰγίνης (πόλιν εἶπε νῆσον οὖσαν)· Ἁ μὲν πόλις (codex πολλάκις) Αἰακιδᾶν, quae ex hoc loco deprompta videntur. Vide post Eustath. Prooem. p. 37. SCH.]

v. 12. Legitur vulgo ἐνέβαλεν ταὶ, pro quo metri causa aut ἐνέβαλεν αἱ probandum aut ἐνέβαλε ταί. Illud Boeckhius praetulit, hoc Hermannus praeferre videtur, ut ταί articulus sit, veluti Ol. XIII, 18. 107. Pyth. I, 18. [ἐνέβαλεν Schmidius ex Scholiis. Libri ἔβαλεν vel ἔβαλε. SCH.]

v. 16. Libri omnes εὕρηταί τις, unde [Schmidius εὕρῃ τις, rectius] pronomen eiecit Hermannus.

v. 18. Vera lectio βλάβεν pro βάλον [ex Aug. C et Scholiis ducta. SCH.]

v. 19 seq. Eximie Hermannus emendavit pro vulgato θανάτου παρὰ σᾶμα in novissima Heynii editione θάνατον πάρα θαμά. Quum enim quartum epodi versum in principio tribrachum habere statuat, v. 41. e cod. Aug. reponit κτέαν' ἄγων,

ἅμα νέονται. ἐγὼ δὲ πλέον' ἔλπομαι
λόγον Ὀδυσσέος ἢ πάθεν διὰ τὸν ἀδυεπῆ γενέσθ' Ὅμηρον.

ἐπεὶ ψεύδεσί οἱ ποτανᾷ τε μαχανᾷ Στρ. β'.
σεμνὸν ἔπεστί τι· σοφία δὲ κλέπτει παράγοισα μύθοις· τυφλὸν δ' ἔχει
ἦτορ ὅμιλος ἀνδρῶν ὁ πλεῖστος. εἰ γὰρ ἦν
ἔ τὰν ἀλάθειαν ἰδέμεν, οὔ κεν ὅπλων χολωθεὶς
ὁ καρτερὸς Αἴας ἔπαξε διὰ φρενῶν
λευρὸν ξίφος· ὃν κράτιστον Ἀχιλέος ἄτερ μάχᾳ
ξανθῷ Μενέλᾳ δάμαρτα κομίσαι θοαῖς
ἐν ναυσὶ πόρευσαν εὐθυπνόου Ζεφύροιο πομπαὶ

πρὸς Ἴλου πόλιν. ἀλλὰ κοινὸν γὰρ ἔρχεται Ἀντ. β'.
νύμ' Ἀΐδα, πέσε δ' ἀδόκητον ἓν καὶ δοκέοντα· τιμὰ δὲ γίγνεται

v. 20. πλέον — v. 22. ψευδέεσσίν οἱ ποτανᾷ μαχανᾷ — v. 25. ἐὰν ἀλάθειαν ε ἰδέμεν — v. 28. ξανθῷ Μενέλα — v. 31. ἐν καὶ

---

v. 83. retinet δάπεδον, v. 104. ἔπεσε probat, et hoc loco θαμά scribit pro σᾶμα, quum litera evanida Θ, ut fit, transiisset in C. Sic denique etiam θάνατον πάρα corrigendum erat. [Vel sic Hermannianae coniecturae praetuli lenissimam emendationem Fr. Wieseleri. SCH.]

v. 20. [πλέον' a Schmidio profectum suscepit Boeckhius. SCH.]

v. 21. [ἢ πάθαν duo codices. Minus exquisite. SCH.]

v. 22. Vulgo ψευδέεσσίν οἱ ποτανᾷ μαχανᾷ. Hermannus nunc cum Schmidio probat ψεύδεσί οἵ ποτανᾷ γε μαχανᾷ, in quo mihi γέ videtur ieiunum. Boeckhius ποτανᾷ τε μαχανᾷ praetulit, olim commendatum ab Hermanno [ad Orph. p. 788. SCH.]

v. 25. Vulgo ἐὰν ἀλάθειαν εἰδέμεν. Mutavit Boeckhius; ac praeceperat iam Hermannus ἰδέμεν scribendum cum Schmidio. [Scholia: ἔνιοι μὲν ἀνέγνωσαν ἐὰν δασέως, ἀντὶ τοῦ τὴν ἑαυτοῦ· βέλτιον δὲ ψιλῶς, ὡς καὶ Διονύσιος ὁ τοῦ Χαρμίδου. Id ille explicabat τὴν οὖσαν καὶ δέουσαν ἀλήθειαν. Neutrum ferri posse Boeckhius evicit. SCH.]

v. 28. [Dativus ex Aldina restitutus. SCH.]

v. 31. [Legebatur ἐν. Quum id autem et ad praecedentia pertineat et ad sequentia repetendum sit, ἓν signandum fuit de praecepto Hermanni Iahn. Annall. Philol. 1841. XXXIII. 3. p. 256. SCH.]

ὧν θεὸς ἁβρὸν αὔξει λόγον τεθνακότων
βοαθόον, τοὶ παρὰ μέγαν ὀμφαλὸν εὐρυκόλπου
μόλον χθονός· ἐν Πυθίοισι δὲ δαπέδοις
κεῖται, Πριάμου πόλιν Νεοπτόλεμος ἐπεὶ πράθεν·
τᾷ καὶ Δαναοὶ πόνησαν· ὁ δ' ἀποπλέων
Σκύρου μὲν ἅμαρτε, πλαγχθέντες δ' εἰς Ἐφύραν
ἵκοντο·

Μολοσσίᾳ δ' ἐμβασίλευεν ὀλίγον Ἐπ. β'.
χρόνον· ἀτὰρ γένος αἰεὶ φέρεν
τοῦτό οἱ γέρας. ὄχετο δὲ πρὸς θεόν,
κτέαν' ἄγων Τρωΐαθεν ἀκροθινίων·
ἵνα κρεῶν νιν ὑπὲρ μάχας ἔλασεν ἀντιτυχόντ' ἀνὴρ
μαχαίρᾳ.

βάρυνθεν δὲ περισσὰ Δελφοὶ ξεναγέται. Στρ. γ'.
ἀλλὰ τὸ μόρσιμον ἀπέδωκεν· ἐχρῆν δέ τιν' ἔνδον
ἄλσει παλαιτάτῳ
Αἰακιδᾶν κρεόντων τολοιπὸν ἔμμεναι
θεοῦ παρ' εὐτειχέα δόμον, ἡρωΐαις δὲ πομπαῖς
θεμίσκοπον οἰκεῖν ἐόντα πολυθύτοις

v. 33. βοᾷ θοῶν· τοὶ γὰρ μ. — v. 34. ἔμολε — v. 37. ἅμαρτεν, ἵκοντο δ' εἰς Ἔφυραν πλαγχθέντες. — v. 41. κτέατ' ἀνάγων

---

v. 32 seq. τεθνακότας βοαθόους recte dici Graece mortuos viros fortes, heroes, dubitat Hermannus, cui plane assentior. At βοαθόον, h. e. ἐπίκουρον, sensu aptissimum, imo prope necessarium mihi videtur ob consilium loci. De qua re vide Commentarium. — Mox παρά ante μέγαν e Scholiis (ἔμολε παρὰ μέγαν ὀμφαλόν) restitutum a Boeckhio monente Hermanno, et μόλον pro ἔμολε. [βοᾷ θοῶν Heynius invexerat. Ego Dissenio βοαθόον revocanti morem gessi. Ceterum μόλον antiqua scriptura est, propter structurae scilicet difficultatem a Didymo demutata. Scholia: πρὸς ἓν ἀκουστέον ἄχρι τοῦ Ἐπεὶ πράθε, καὶ γραπτέον ἐν τῷ ᾱ ἔμολεν, ὡς Δίδυμος, [ὅς] καὶ ὑφ' ἓν ἀπὸ τοῦ Τεθνακότων ἕως τοῦ Πράθεν ἀναγινώσκει. SCH.]

v. 36. [πόνασαν praefert Ahrens de Dial. Dor. p. 148., qui Boeckhii distinctionem inter πονάω et πονέω ad Pyth. IV, 236. commemoratam subtiliorem quam veriorem censet. SCH.]

v. 37. Vulgo ἅμαρτεν, ἵκοντο δ' εἰς Ἔφυραν πλαγχθέντες contra metrum. Unde Boeckhius transpositis verbis scripsit quod in textu vides, Hermannus autem non mutans verborum sedem πλανέντες commendat. [Tres libri πλαχθέντες. SCH.] Ex Hermanni ratione collocatio verborum optima, ut cuivis patet, Σκύ-

εὐώνυμον ἐς δίκαν. τρία ἔπεα διαρκέσει·
οὐ ψεῦδις ὁ μάρτυς ἔρχμασιν ἐπιστατεῖ.
Αἴγινα, τεῶν Διός τ' ἐκγόνων θρασύ μοι τόδ' εἰπεῖν

φαενναῖς ἀρεταῖς ὁδὸν κυρίαν λόγων Ἀντ. γ'.
οἴκοθεν· ἀλλὰ γὰρ ἀνάπαυσις ἐν παντὶ γλυκεῖα
ἔργῳ· κόρον δ' ἔχει
καὶ μέλι καὶ τὰ τέρπν' ἄνθε' Ἀφροδίσια.
φυᾷ δ' ἕκαστος διαφέρομεν βιοτὰν λαχόντες,
ὃ μὲν τά, τὰ δ' ἄλλοι· τυχεῖν δ' ἓν' ἀδύνατον
εὐδαιμονίαν ἅπασαν ἀνελόμενον· οὐκ ἔχω
εἰπεῖν, τίνι τοῦτο Μοῖρα τέλος ἔμπεδον
ὥρεξε. Θεαρίων, τὶν δ' ἐοικότα καιρὸν ὄλβου

δίδωσι, τόλμαν τε καλῶν ἀρομένῳ Ἐπ. γ'.
σύνεσιν οὐκ ἀποβλάπτει φρενῶν.
ξεῖνός εἰμι· *σκοτεινὸν ἀπέχων ψόγον,
ὕδατος ὥτε ῥοὰς φίλον ἐς ἄνδρ' ἄγων
κλέος ἐτήτυμον αἰνέσω· ποτίφορος δ' ἀγαθοῖσι μισθὸς οὗτος.

v. 48. Post εὐώνυμον interpungebatur, non post δίκαν. — v. 56. οὐδ' — v. 59. ἀραμένῳ — v. 60. σύνεσις οὐκ ἀποβλέπει — v. 61. σκοτεινὸν vitiosum est: conieci κοτεινόν.

ρου μὲν ἅμαρτεν, ἵκοντο δὲ εἰς Ἐφύραν. Sed etiam Boeckhii collocatio proba, quum πλαγχθέντες recte excipiat verbum ἅμαρτε per continuationem eiusdem notionis, ut si dicas: Σκύρου μὲν ἅμαρτεν, ἁμαρτόντες δὲ εἰς Ἐφύραν ἵκοντο.

v. 39. [Med. B φέρει, Rom. φέρειν. Illud recepturus erat Boeckhius, nisi Scholiorum ἔσχεν vetustam scripturam monstraret. SCH.]

v. 41. [Vide ad v. 19. SCH.]

v. 49. [Pro μάρτυς Aug. C et margo Rom. μάντις. SCH.]

v. 52. [Scholia Victor. Il. *N*, 636. corrupte: Κόρον δ' ἔχει καὶ μελικὰ τέρηνα (τὰ τερπνὰ ἄνθεα margo) θεᾶς Ἀφροδίτας. SCH.]

v. 56. [Schmidius perperam οὐδ', quo pulchrum asyndeton tollitur. SCH.]

v. 59 seq. Vulgo τόλμαν τε καλῶν ἀραμένῳ σύνεσις οὐκ ἀποβλέπει φρενῶν. Emendavit Hermannus. Ac σύνεσιν et ἀρομένῳ de coniectura positum, hoc quidem propter metrum; ἀποβλάπτει vero ductum e libris est.

v. 61. σκοτεινόν vitiosum est ad metrum. Boeckhius coniecerat κοτεινόν, de quo cf. eius Nott. Critt. [Bergkius κελαινόν. SCH.]

ἐὼν δ' ἐγγὺς Ἀχαιὸς οὐ μέμψεταί μ' ἀνὴρ Στρ. δ'.
Ἰονίας ὑπὲρ ἁλὸς οἰκέων· προξενίᾳ πέποιθ'· ἔν τε δαμόταις
ὄμματι δέρκομαι λαμπρόν, οὐχ ὑπερβαλών,
βίαια πάντ' ἐκ ποδὸς ἐρύσαις, ὁ δὲ λοιπὸς εὔφρων
ποτὶ χρόνος ἕρποι. μαθὼν δέ τις ἄν ἐρεῖ,
εἰ πὰρ μέλος ἔρχομαι ψόγιον ὄαρον ἐννέπων.
Εὐξενίδα πάτραθε Σώγενες, ἀπομνύω
μὴ τέρμα προβὰς ἄκονθ' ὥτε χαλκοπάραον ὄρσαι

θοὰν γλῶσσαν, ὃς ἐξέπεμψεν παλαισμάτων Ἀντ. δ'.
αὐχένα καὶ σθένος ἀδίαντον, αἴθωνι πρὶν ἀλίῳ γυῖον ἐμπεσεῖν.
εἰ πόνος ἦν, τὸ τερπνὸν πλέον πεδέρχεται.
ἔα με· νικῶντί γε χάριν, εἴ τι πέραν ἀερθεὶς
ἀνέκραγον, οὐ τραχύς εἰμι καταθέμεν.

v. 65. καὶ προξενίᾳ — v. 69. ψέγιον — v. 71. ὥρτε — v. 72. ἐξέπεμψας — v. 75 seq. ἔα με, νικῶντί γε χάριν
εἴ τί περ ἂν ἀερθεὶς
ἀνέκραγον. οὐ κτλ.

---

v. 64. [μέμψεται libri, etiam Scholia in contextu, sed ψεύσεται lemma, unde Heynius ψέξεται tentabat. SCH.]

v. 65. καί ante προξενίᾳ deletum ab Hermanno.

v. 68. Hermannus in dissertatione de Sogene p. 5. [et de part. ἄν Opuscc. IV. p. 31. SCH.] rectius scribi dicit: μαθὼν δ' ἂν ἐρέει, ut intelligatur iste, quem fingit Thearionis victorem, Achivus homo, de qua re vide Commentarium. Nunc illud moneo, repugnare metrum, cui sic una syllaba brevis eripitur.

v. 69. [Libri ψέγιον, ψάγιον. Boeckhius Schmidii ψόγιον analogia postulatum servavit. Ego Ahrentis eximiam emendationem ψελλόν praetulissem, nisi ubique in hoc carminis loco solutiones regnarent. SCH.]

v. 71. [De reposito a Boeckhio ὥτε vide ad Ol. XI, 90. Ceterum quum παραιά vel potius παρᾳά Dorica forma fuisse videatur, composita εὐπάραος Pyth. XII, 16. et χαλκοπάραος Pyth. I, 44. nostróque loco vix recte iota subscripto carere arbitratur Ahrens de Dial. Dor. p. 143. SCH.]

v. 72. In libris duplex lectio exstat ἐξέπεμψας et ἐξέπεμψεν, quorum hoc [cum Scholiis] optime praetulerunt Hermannus et Boeckhius.

v. 75. πέραν pro περ ἄν scriptum monente Hermanno, [qui idem interpunctionem vulgarem egregie mutavit. SCH.]

v. 77. [ἀναβάλεο Schmidius correxit. SCH.]

v. 81. Vulgo ὕμνων θρόον. Transpositio a Schmidio pro-

εἴρειν στεφάνους ἐλαφρόν· ἀναβάλεο· Μοῖσά τοι
κολλᾷ χρυσὸν ἔν τε λευκὸν ἐλέφανθ' ἁμᾶ
καὶ λείριον ἄνθεμον ποντίας ὑφελοῖσ' ἐέρσας.

Διὸς δὲ μεμναμένος ἀμφὶ Νεμέᾳ Ἐπ. δ'.
πολύφατον θρόον ὕμνων δόνει
ἀσυχᾷ. βασιλῆα δὲ θεῶν πρέπει
γάπεδον ἂν τόδε γαρυέμεν ἀμέρᾳ
ὀπί· λέγοντι γὰρ Αἰακόν νιν ὑπὸ ματροδόκοις
γοναῖς φυτεῦσαι,

ἐᾷ μὲν πολίαρχον εὐωνύμῳ πάτρᾳ, Στρ. ε'.
Ἡράκλεες, σέο δὲ προπρεῶνα μὲν ξεῖνον ἀδελφεόν τ'.
εἰ δὲ γεύεται
ἀνδρὸς ἀνήρ τι, φαῖμέν κε γείτον' ἔμμεναι
νόῳ φιλήσαντ' ἀτενεῖ γείτονι χάρμα πάντων
ἐπάξιον· εἰ δ' αὐτὸ καὶ θεὸς ἂν ἔχοι,
ἐν τίν κ' ἐθέλοι, Γίγαντας ὃς ἐδάμασας, εὐτυχῶς

v. 77. ἀναβάλλεο· — v. 81. ὕμνων θρόον — v. 82. ἀσυχῇ — v. 83. δάπεδον et θευμερᾷ — v. 84. μιν — v. 85. ἐμᾷ — v. 87. ἀνήρ, τί φ. — v. 88. φιλήσαντά γ' ἀτενεῖ, γείτονι; — v. 90. ἐθέλει

---

fecta est. [Et paulo post libri ἠσυχῇ. Correxit Boeckhius, ut Pyth. XI, 55. SCH.]

v. 83. Vulgo θευμερᾷ, quae vox non Graeca. Benedictus coniecit ἠμέρᾳ, quod Hermannus in ἀμέρᾳ mutavit. Idem v. 85. pro inepto ἐμᾷ scribendum vidit ἐᾷ, quanquam perperam explicans. Alii ἐμᾷ de choro Aeginetarum intelligunt, quod fieri non posse monui in Commentario ad Pyth. V. [Ahrenti de Dial. Dor. p. 152. potior est auctoritas tabularum Heracleensium, in quibus ἥμερος comparet, quum apud Pindarum librarii notissimae vocis Doricae ἀμέρα comparatione in errorem inducti esse videantur. Idem p. 80., quia prima syllaba producitur, γάπεδον cum Hermanno reponendum demonstravit. SCH.]

v. 86. [Unus ex Scholiastis δεύεται. Alterius scripturae Aristarchus sponsor est. SCH.]

v. 89. εἰ δ' αὐτὸ καὶ θεὸς ἀνέχοι pro ἂν ἔχοι scripsit Boeckhius de Thierschii coniectura, qui ἀνέχειν interpretatur παρέχειν, comparans Fragm. Encom. nr. 2: πλεῖστα μὲν δῶρ' ἀθανάτοις ἀνέχοντες. At enim, homo licet recte dicatur ἀνέχειν δῶρα θεοῖς, non tamen deus, ut nunc Hercules, dici potest ἀνέχειν hominibus. Ego cum Hermanno [de ἄν particula p. 174.] vulgatum teneo, in quo ἄν optime post θεός positum nota. Nam θεός in hoc membro gravissima vox est, fortiori accentu pronuntianda quam cetera, cui rei adiuvandae maxime inservit postpositum ἄν. Dicetur de huiusmodi rebus alibi explicatius. — Mox v. 90. ἐθέλοι pro ἐθέλει Boeckhius scripsit ex libris, et v. 95. Ἥρας de Bothii coniectura pro Ἥραν.

ναίειν πατρὶ Σωγένης ἀταλὸν ἀμφέπων
θυμὸν προγόνων ἐϋκτήμονα ζαθέαν ἀγυιάν·

ἐπεὶ τετραόροισιν ὧϑ' ἁρμάτων ζυγοῖς Ἀντ. ε'.
ἐν τεμένεσσι δόμον ἔχει τεοῖς, ἀμφοτέρας ἰὼν χειρός. ὦ μάκαρ,
τὶν δ' ἐπέοικεν Ἥρας πόσιν τε πειθέμεν
κόραν τε γλαυκώπιδα· δύνασαι δὲ βροτοῖσιν ἀλκὰν
ἀμαχανιᾶν δυσβάτων θαμὰ διδόμεν.
εἰ γάρ σφισιν ἐμπεδοσθενέα βίοτον ἁρμόσαις
ἦβᾳ λιπαρῷ τε γήραϊ διαπλέκοις
εὐδαίμον' ἐόντα, παίδων δὲ παῖδες ἔχοιεν αἰεὶ

γέρας τόπερ νῦν καὶ ἄρειον ὄπιθεν. Ἐπ. ε'.
τὸ δ' ἐμὸν οὔ ποτε φάσει κέαρ
ἀτρόποισι Νεοπτόλεμον ἑλκύσαι
ἔπεσι· ταὐτὰ δὲ τρὶς τετράκι τ' ἀμπολεῖν
ἀπορία τελέϑει, τέκνοισιν ἅτε μαψυλάκας, Διὸς
Κόρινθος.

v. 95. Ἥραν — v. 99. γήρᾳ — v. 104. ἔπεσσι· ταῦτα et deinde τετράκις — v. 105. μαψιλάκας

v. 99. [γήραϊ Hermannus ob metrum. SCH.]
v. 104. [Vide ad v. 19. Ταὐτά Schmidius ex Scholiis. Idem τετράκι τ' correxit; denique ex libris omnibus et Scholiis emendavit vulgatum μαψιλάκας primus Beckius. SCH.]

NEMEONIKAI H'.

ΑΕΙΝΙΑΙ ΑΙΓΙΝΗΤΗι

ΣΤΑΔΙΕΙ.

Strophae.

x ⏑ ⏓ ⏑ ⏑ – – ⏓ ⏑ – – ⏓ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑
⏓ ⏑ – ⏑ ⏓ ⏑ – – ⏓ ⏑ – – ⏓ ⏑ ⏑ ⏑
⏓ ⏑ – ⏑ ⏓ ⏑ – – ⏓ ⏑ – – ⏓ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑
⏑ ⏑ ⏓ ⏑ ⏑ – – ⏓ ⏑ – ⏓ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑
⏓ ⏑ – ⏑ ⏓ ⏑ – ⏓ ⏑ – ⏓ ⏑ – ⏑

Epodi.

– ⏓ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓ ⏑ – – ⏓ ⏑ ⏑
⏓ ⏑ – – ⏓ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑
⏑ ⏑ ⏓ ⏓ ⏑ – – ⏓ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓ ⏓ ⏑ ⏑
– ⏓ ⏑ – – ⏓ ⏑ – ⏑ ⏑
⏓ ⏑ – – ⏓ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓ ⏑ ⏑
⏓ ⏑ – – ⏓ ⏑ – ⏑ ⏓ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑
⏓ ⏑ – – ⏓ ⏑ – – ⏓ ⏑ – – ⏓ ⏑ ⏑

Στρ. α'.

Ὦρα πότνια, κᾶρυξ Ἀφροδίτας ἀμβροσιᾶν φιλοτάτων,
ἅτε παρθενηΐοις παίδων τ' ἐφίζοισα γλεφάροις,
τὸν μὲν ἀμέροις ἀνάγκας χερσὶ βαστάζεις, ἕτερον δ' ἑτέραις.

v. 1. κάρυξ — v. 2. παρθενίοισι καὶ παίδων ἐφ. βλεφ. — v. 3. ἀν' ἀγκὰς.

Nem. VIII. v. 1. [Legebatur κάρυξ. Vide ad Pyth. I, 32. SCH.]

v. 2. Schmidius: ἅτε παρθενίοισι καὶ παίδων ἐφίζοισα βλεφάροις. Sed libri παίδων τ', et Aug. C παρθενηΐσι, unde Pindarum emendavit Hermannus. — Mox vulgo ἀν' ἀγκάς, sed libri omnes ἀνάγκας.

ἀγαπατὰ δὲ καιροῦ μὴ πλαναθέντα πρὸς ἔργον ἕκαστον
τῶν ἀρειόνων ἐρώτων ἐπικρατεῖν δύνασθαι.

Ἀντ. α'.

οἷοι καὶ Διὸς Αἰγίνας τε λέκτρον ποιμένες ἀμφεπόλησαν
Κυπρίας δώρων· ἔβλαστεν δ' υἱὸς Οἰνώνας βασιλεὺς
χειρὶ καὶ βουλαῖς ἄριστος. πολλά νιν πολλοὶ λιτάνευον ἰδεῖν·
ἀβοατὶ γὰρ ἡρώων ἄωτοι περιναιεταόντων
ἤθελον κείνου γε πείθεσθ' ἀναξίαις ἐκόντες,

Ἐπ. α'.

οἵ τε κραναᾶς ἐν Ἀθάναισιν ἅρμοζον στρατὸν
οἵ τ' ἀνὰ Σπάρταν Πελοπηϊάδαι.
ἱκέτας Αἰακοῦ σεμνῶν γονάτων πόλιός θ' ὑπὲρ φίλας
ἀστῶν θ' ὑπὲρ τῶνδ' ἅπτομαι φέρων
Λυδίαν μίτραν καναχηδὰ πεποικιλμέναν,
Δείνιος δισσῶν σταδίων καὶ πατρὸς Μέγα Νεμεαῖον ἄγαλμα.
σὺν θεῷ γάρ τοι φυτευθεὶς ὄλβος ἀνθρώποισι παρμονώτερος·

Στρ. β'.

ὅσπερ καὶ Κινύραν ἔβρισε πλούτῳ ποντίᾳ ἔν ποτε Κύπρῳ.

v. 10. *πείθεσθαι ἀξίαις* — v. 13. *γοννάτων* — v. 16. *Δείνιος*

---

v. 10. *πείθεσθαι ἀξίαις* Heynius contra metrum et libros, qui omnes *πείθεσθ' ἂν ἀξίαις* habent, unde *πείθεσθ' ἀναξίαις* emendavit vir doctus in Miscell. Obss. VI. p. 398. [idque ob oculos habebant Scholia. Hesychius: *Ἀναξίαν, βασιλείαν.* Αἰσχύλος *Αἰτναίοις*, fr. 9. SCH.]

v. 13. [*γονάτων* Schmidius. Et sic Med. B. SCH.]

v. 16. [*Δείνιος* mori Pindarico congruenter duo libri et Scholiasta. Boeckhius confert *Ψαύμιος* Ol. IV, 11. Vid. Ahrens Dial. Dor. p. 233. SCH.]

v. 23. [Scholia *ἀμφικυλίσας*. Et simplex *σ̄* probavit Boeckhius, quum *ī* longum sit, ut in *κονίω*, *μηνίω*. Vide Iacobs. Nott. Critt. Anth. Pal. p. 139. et Spitzneri libellum de Prosodia §. 52, 2. SCH.]

v. 25. *λυγρῷ ἐν νείκει* Schmidii coniectura est, vulgo enim *ἐν* omissum. Correxit Hermannus [ex vestigiis librorum. *ἐν λυγρῷ γήρει* Scholiastarum alter, prave defensum a Kaysero p. 83. SCH.]

ἴσταμαι δὴ ποσσὶ κούφοις, ἀμπνέων τε πρίν τι φάμεν.
πολλὰ γὰρ πολλᾷ λέλεκται· νεαρὰ δ' ἐξευρόντα δόμεν βασάνῳ
ἐς ἔλεγχον ἅπας κίνδυνος· ὄψον δὲ λόγοι φθονεροῖσιν·
ἅπτεται δ' ἐσλῶν ἀεί, χειρόνεσσι δ' οὐκ ἐρίζει.

Ἀντ. β'.

κεῖνος καὶ Τελαμῶνος δάψεν υἱὸν φασγάνῳ ἀμφικυλίσαις.
ἦ τιν' ἄγλωσσον μέν, ἦτορ δ' ἄλκιμον, λάθα κατέχει
ἐν λυγρῷ νείκει· μέγιστον δ' αἰόλῳ ψεύδει γέρας ἀντέταται.
κρυφίαισι γὰρ ἐν ψάφοις Ὀδυσσῆ Δαναοὶ θεράπευσαν·
χρυσέων δ' Αἴας στερηθεὶς ὅπλων φόνῳ πάλαισεν.

Ἐπ. β'.

ἦ μὰν ἀνόμοιά γε δάοισιν ἐν θερμῷ χροΐ
ἕλκεα δῆξαν πελεμιζόμενοι
ὑπ' ἀλεξιμβρότῳ λόγχᾳ, τὰ μὲν ἀμφ' Ἀχιλεῖ νεοκτόνῳ,
ἄλλων τε μόχθων ἐν πολυφθόροις
ἀμέραις. ἐχθρὰ δ' ἄρα πάρφασις ἦν καὶ πάλαι,
αἰμύλων μύθων ὁμόφοιτος, δολοφραδής, κακοποιὸν ὄνειδος·

v. 23. ἀμφικυλίσσαις. — v. 25. λυγρῷ ἐν — v. 28. δαΐοισιν — v. 29. πολεμιζόμενοι — v. 31. πολυφθόροισιν ἐν

v. 28. [δάοισιν Hermannus. SCH.]

v. 29. Lectio π ο λεμιζόμενοι est, quam mutavit Boeckhius de coniectura Wakefieldii in π ε λεμιζόμενοι, verbum ex Homero tibi notum. Sed licet alias non legatur deponens πολεμίζεσθαι, nihilominus scribi potuit a Pindaro, ut sunt alia huiusmodi; cf. Bernhardy Syntax. p. 344. Retineo igitur hoc, sensu optimum. [Sed quum Aristarchus in Scholiis exponat κινούμενοι, Wakefieldii correctione patet vetustam scripturam resuscitari. Nam verbum πελεμίζεσθαι fere altero illo a glossographis explicatur nec raro alteri cessit. Quare Boeckhii iudicium meum facio. SCH.]

v. 31. Vulgo πολυφθόροισιν ἐν ἀμέραις. Hermannus πολυφόροισιν suadet. Melius Boeckhius ἐν πολυφθόροις reposuit.

ἃ τὸ μὲν λαμπρὸν βιᾶται, τῶν δ' ἀφάντων κῦδος
ἀντείνει σαθρόν.

Στρ. γ'.

εἴη μή ποτέ μοι τοιοῦτον ἦθος, Ζεῦ πάτερ, ἀλλὰ κελεύθοις
ἁπλόαις ζωᾶς ἐφαπτοίμαν, θανὼν ὡς παισὶ κλέος
μὴ τὸ δύσφαμον προσάψω. χρυσὸν εὔχονται, πεδίον δ' ἕτεροι
ἀπέραντον· ἐγὼ δ' ἀστοῖς ἀδὼν καὶ χθονὶ γυῖα καλύψαιμ',
αἰνέων αἰνητά, μομφὰν δ' ἐπισπείρων ἀλιτροῖς.

Ἀντ. γ'.

αὔξεται δ' ἀρετά, χλωραῖς ἐέρσαις ὡς ὅτε δένδρεον ἄσσει,
ἐν σοφοῖς ἀνδρῶν ἀερθεῖσ' ἐν δικαίοις τε, πρὸς ὑγρὸν
αἰθέρα. χρεῖαι δὲ παντοῖαι φίλων ἀνδρῶν· τὰ μὲν ἀμφὶ πόνοις
ὑπερώτατα· μαστεύει δὲ καὶ τέρψις ἐν ὄμμασι θέσθαι
πίστιν. ὦ Μέγα, τὸ δ' αὖτις τεὰν ψυχὰν κομίξαι

Ἐπ. γ'.

οὔ μοι δυνατόν· κενεᾶν δ' ἐλπίδων χαῦνον τέλος·
σεῦ δὲ πάτρᾳ Χαριάδαις τε λάβρον
ὑπερεῖσαι λίθον Μοισαῖον ἕκατι ποδῶν εὐωνύμων
δὶς δὴ δυοῖν. χαίρω δὲ πρόσφορον
ἐν μὲν ἔργῳ κόμπον ἰείς, ἐπαοιδαῖς δ' ἀνὴρ
νώδυνον καί τις κάματον θῆκεν. ἦν γε μὰν ἐπιχώμιος ὕμνος
δὴ πάλαι καὶ πρὶν γενέσθαι τὰν Ἀδράστου τάν τε
Καδμείων ἔριν.

v. 40. δένδρον ἄΐσ-
v. 41. σει σοφοῖς — et ibid. ὑγρὰν — v. 49. ἐπ' ἀοιδαῖς

v. 40. Vulgo δένδρον ἄΐσσει σοφοῖς. Optime correxit Boeckhius, ac δένδρεον e libris petitum. Mox idem e libris omnibus ὑγρόν reduxit pro ὑγράν [a Schmidio interpolatum. SCH.]
v. 49. Pro ἐπ' ἀοιδαῖς Schol. et Aug. C ἐπαοιδαῖς, quod verum esse docuit Hermannus apud Heynium.

[NEMEONIKAI Θ'.]

ΧΡΟΜΙΩι ΑΙΤΝΑΙΩι

ΑΡΜΑΤΙ.

⏑ – ⏑⏑ – ⏑ – ⏑⏑ – ⏑⏑ – –
⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑ ⏑ – ⏑⏑ – ⏑⏑ – – ⏑ – – ⏑ ⏑
⏑ ⏑ – ⏑⏑ – – ⏑ ⏑ – ⏑⏑ – ⏑⏑ – – ⏑ ⏑
⏑ – – ⏑ ⏑ – ⏑⏑ – – ⏑ ⏑ – ⏑⏑ – ⏑⏑ – – ⏑ – – ⏑ ⏑
– ⏑ – – ⏑ – – ⏑ – – ⏑ – ⏑

Στρ. α'.

Κωμάσομεν παρ' Ἀπόλλωνος Σικυωνόθε, Μοῖσαι,
τὰν νεοκτίσταν ἐς Αἴτναν, ἔνθ' ἀναπεπταμέναι ξεί-
νων νενίκανται θύραι,
ὄλβιον ἐς Χρομίου δῶμ'. ἀλλ' ἐπέων γλυκὺν ὕμνον
πράσσετε.
τὸ κρατήσιππον γὰρ ἐς ἅρμ' ἀναβαίνων ματέρι καὶ
διδύμοις παίδεσσιν αὐδὰν μανύει
Πυθῶνος αἰπεινᾶς ὁμοκλάροις ἐπόπταις.

Στρ. β'.

ἔστι δέ τις λόγος ἀνθρώπων, τετελεσμένον ἐσλὸν

Nem. IX. Inscript. [Scholiasta: Ὁ Χρόμιος οὗτος φίλος ἦν Ἱέρωνος, κατασταθεὶς ὑπ' αὐτοῦ τῆς Αἴτνης ἐπίτροπος· ὅθεν καὶ Αἰτναῖος ἐκηρύχθη. αὗται δὲ αἱ ᾠδαὶ οὐκέτι Νεμεονίκαις εἰσὶ γεγραμμέναι· διὸ κεχωρισμέναι φέρονται. Hinc unci Boeckhiani. SCH.]

v. 2. [Scholia Aristoph. Acharnn. 127. corrupte: Πίνδαρος· ἐνθ' ἄρα πεπταμέναιν ξείνων ἕνεκεν ταῖν θύραιν. SCH.]

v. 4. [Hermannus αὔχαν, Boeckhius παίδεσσ' ἀοιδάν coniecerunt. SCH.]

μὴ χαμαὶ σιγᾷ καλύψαι· θεσπεσία δ' ἐπέων καύχαις
ἀοιδὰ πρόσφορος.
ἀλλ' ἀνὰ μὲν βρομίαν φόρμιγγ', ἀνὰ δ' αὐλὸν ἐπ'
αὐτὰν ὄρσομεν
ἱππίων ἄθλων κορυφάν, ἅτε Φοίβῳ θῆκεν Ἄδρα-
στος ἐπ' Ἀσωποῦ ῥεέθροις· ὢν ἐγὼ
μνασθεὶς ἐπασκήσω κλυταῖς ἥρωα τιμαῖς,

Στρ. γ'.

ὃς τότε μὲν βασιλεύων κεῖθι νέαισί θ' ἑορταῖς
ἰσχύος τ' ἀνδρῶν ἀμίλλαις ἅρμασί τε γλαφυροῖς
ἄμφαινε κυδαίνων πόλιν.
φεῦγε γὰρ Ἀμφιάρηόν τε θρασυμήδεα καὶ δεινὰν
στάσιν
πατρῴων οἴκων ἀπό τ' Ἄργεος· ἀρχοὶ δ' οὐκ ἔτ'
ἔσαν Ταλαοῦ παῖδες, βιασθέντες λύᾳ.
κρέσσων δὲ καππαύει δίκαν τὰν πρόσθεν ἀνήρ.

v. 7. καύχας — v. 9. ἱππείων — v. 14. πατρίων

---

v. 7. Lectio καύχας est, emendarunt καύχαις viri docti, quum genitivus langueat, dativus autem accommodatissimus sit. [Vulgatae καύχας patronus exstitit V. Chr. F. Rostius Gramm. Graec. p. 525. ed. VI., qui vocem πρόσφορος genitivum non aspernari docet loco Euripidis Helen. 527. Sed is locus iam non poterit advocari, postquam Hermannus l. c. docuit neque illo loco neque aliis πρόσφορος cum genitivo structum esse. Bergkius καυχάς τ' ἀοιδὰ scripsit, Kayserus p. 84. ex Scholiis extorsit haec: θεσπεσίαν δ' ἀρετὰν καυχᾶσθ' ἀοιδὰ πρόσφορος. Mihi haec Scholiastae verba consideranti: πρόσφορος καὶ ἁρμόδιος ἢ τῆς τῶν ἐπῶν καυχήσεως ᾠδὴ ἢ καυχητικὴ ᾠδή, in mentem venit, scripsissetne poeta: θεσπεσία δ' ἐπέων καυχᾶσσ' ἀοιδὰ πρόσφορος. Interim a Boeckhio steti. SCH.]

v. 9. Pro ἱππείων metri causa Boeckhius cum Hermanno dedit ἱππίων.

v. 14. [Libri πατέρων et πατρῴων, quorum hoc amplexus Boeckhius est. De penultima correpta, quam libertatem Porsonus a senariis tragicorum abiudicabat, Seidlerus a trochaeis prohibebat, vide quos affert Ellendtius Lex. Soph. II. p. 530. SCH.]

v. 16. [Heynii lectio videtur in Aug. C exstare. Nam reliqui libri ἀνδρομάδαν τ' vel ἀνδρομέδαν τ'. Quod Boeckhius scripsit, ἀνδροδάμαντ' Ἐριφύλαν, id Lobeckius Parall. Gramm. Gr. I. p. 222. 262. pariter a feminini generis consortio segregat atque fr. 147. (inc. 44.) ἀνδροδάμαντα et Isthm. V, 70. χαλκο-

Στρ. δ'.

ἀνδροδάμαν δ' Ἐριφύλαν, ὅρκιον ὥς ὅτε πιστόν,
δόντες Οἰκλείδᾳ γυναῖκα, ξανθοκομᾶν Δαναῶν ἔσσαν μέγιστοι. δὴ τόθεν
καί ποτ' ἐς ἑπταπύλους Θήβας ἄγαγον στρατὸν ἀνδρῶν αἰσιᾶν
οὐ κατ' ὀρνίχων ὁδόν· οὐδὲ Κρονίων ἀστεροπὰν ἐλελίξαις οἴκοθεν μαργουμένους
στείχειν ἐπώτρυν', ἀλλὰ φείσασθαι κελεύθου.

Στρ. ε'.

φαινομέναν δ' ἄρ' ἐς ἄταν σπεῦδεν ὅμιλος ἱκέσθαι
χαλκέοις ὅπλοισιν ἱππείοις τε σὺν ἔντεσιν· Ἰσμηνοῦ δ' ἐπ' ὄχθαισι γλυκὺν
νόστον ἐρυσσάμενοι λευκανθέα σώματ' ἐπίαναν καπνόν·

v. 16. ἀνδροδάμαν τ' — v. 17. ἦσαν — et aberat δὴ τόθεν — v. 18. στρατὸν ἄγαγον — v. 23. ἐρυσάμενοι λευκανθέα σώμασ' ἐπ'

δάμαντ' ἀκόναν, licet eo quidem loco librorum auctoritas illam scripturam contestetur. Vere tamen annotavit Boeckhius τε particulam displicere, quae certe δέ esse debeat. Mihi asyndeton Boeckhii etiam magis displicet ipsumque illud ἀνδροδάμαν δ' Ἐριφύλαν desidero. Et quum Scholia quoque ἀνδροδάμαν offerant (τὴν τὸν ἄνδρα ἀνελοῦσαν explicant), locum correxi. SCH.]

v. 17 seq. [ἔσσαν Boeckhius de more poetae. Idem verbis δὴ τόθεν additis explevit lacunam librorum. Nititur autem id supplementum verbis Scholiastae his: ἐντεῦθεν δὴ καὶ εἰς τὰς Θήβας ποτὲ τὰς ἑπταπύλους στράτευμα ἤγαγον. Idem ἄγαγον στρατόν v. 18. ex duobus codicibus propter metrum. Heynii scriptura ab ipso facta: vulgo ἄγαγον ἀνδρῶν στρατόν. Ibidem quod Aug. C offert αἰσιῶν iure repudiavit Boeckhius, ne quis ἀνδρῶν αἰσίων audiat. SCH.]

v. 23. Pro ἐρυσάμενοι Hermannus ἐρυσσάμενοι emendavit et σώματ' restituit e Scholiis pro σώμασ', quae forma elisionem non patitur. [Ahrens meus, quum codex Aug. C ἐρεισάμενοι exhibeat, collato Homerico νόστον δίζηαι suspicatur poetam voluisse νόστον ἐρησάμενοι. Sed, ad quem provocat, Buttmannus Gr. ampl. II. p. 179. Lobeck. ab iis demum eam formam prave confictam censet, qui ἐρόμενος aoristi vim ignoraverint, ut Paus. IV, 12, 7., ubi Bekkerus tamen χρησαμένοις coniectat. Bergkius paulo post σώμασι πίαναν edidit, secutus Hermannum. SCH.]

ἑπτὰ γὰρ δαίσαντο πυραὶ νεογνίους φῶτας· ὁ δ' Ἀμφιάρῃ σχίσσεν κεραννῷ παμβίᾳ
Ζεὺς τὰν βαθύστερνον χθόνα, κρύψεν δ' ἅμ' ἵπποις,

Στρ. ϛ'.

δουρὶ Περικλυμένου πρὶν νῶτα τυπέντα μαχατὰν θυμὸν αἰσχυνθῆμεν. ἐν γὰρ δαιμονίοισι φόβοις φεύγοντι καὶ παῖδες θεῶν.
εἰ δυνατόν, Κρονίων, πεῖραν μὲν ἀγάνορα Φοινικοστόλων
ἐγχέων ταύταν θανάτου πέρι καὶ ζωᾶς ἀναβάλλομαι ὡς πόρσιστα, μοῖραν δ' εὔνομον
αἰτέω σε παισὶν δαρὸν Αἰτναίων ὀπάζειν,

Στρ. ζ'.

Ζεῦ πάτερ, ἀγλαΐαισιν δ' ἀστυνόμοις ἐπιμῖξαι λαόν. ἐντί τοι φίλιπποί τ' αὐτόθι καὶ κτεάνων ψυχὰς ἔχοντες κρέσσονας
ἄνδρες. ἄπιστον εἶπ'· αἰδὼς γὰρ ὑπὸ κρύφα κέρδει κλέπτεται,
ἃ φέρει δόξαν. Χρομίῳ κεν ὑπασπίζων παρὰ πεζοβόαις ἵπποις τε ναῶν τ' ἐν μάχαις
ἔκρινας ἂν κίνδυνον ὀξείας ἀϋτᾶς,

Στρ. η'.

οὕνεκεν ἐν πολέμῳ κείνα θεὸς ἔντυεν αὐτοῦ

v. 24. ὁ δ' Ἀμφιάρηι σχίσεν — v. 33. ὑπόκρυφα

v. 24. [Ἀμφιάρῃ σχίσσεν Boeckhius, qui confert Μενέλᾳ Nem. VII, 28. a recto Ἀμφιάρης, Μενέλας. Hinc explicatur Pindarica forma Ἀμφιάρηος. SCH.]

v. 31. [Ineptum ὑπόκρυφα ducibus Scholiis diremit Boeckhius. SCH.]

v. 41. Ἀρείας lectio est et vulgaris forma nominis. Mutavit eam Boeckhius cum Bothio metri causa. [Scholia: ὁ τῆς Ἀρείας πόρος ἀνεξήγητός ἐστι· διὸ καὶ ἄδηλον, εἴτε Ἀρείας εἴτε Ῥείας λεκτέον εἴτε ὑφ' ἓν Ἀρειάσπορον. Unde Boeckhius dubitanter: ἔνθα Ῥέας πόρον. Nam quum mare Ionium μέγας κόλπος Ῥέας dicatur Aeschylo Prom. 837. coll. 840., Siculum fretum Ῥέας πόρον posse vocatum esse. SCH.]

θυμὸν αἰχματὰν ἀμύνειν λοιγὸν Ἐνναλίου. παῦροι δὲ βουλεῦσαι φόνου
παρποδίου νεφέλαν τρέψαι ποτὶ δυσμενέων ἀνδρῶν στίχας
χερσὶ καὶ ψυχᾷ δυνατοί· λέγεται μὰν Ἕκτορι μὲν κλέος ἀνθῆσαι Σκαμάνδρου χεύμασιν
ἀγχοῦ, βαθυκρήμνοισι δ' ἀμφ' ἀκταῖς Ἑλώρου,

Στρ. θ'.

ἔνθ' Ἀρέας πόρον ἄνθρωποι καλέοισι, δέδορκεν
παιδὶ τοῦτ' Ἀγησιδάμου φέγγος ἐν ἁλικίᾳ πρώτᾳ· τὰ δ' ἄλλαις ἁμέραις
πολλὰ μὲν ἐν κονίᾳ χέρσῳ, τὰ δὲ γείτονι πόντῳ φάσομαι.
ἐκ πόνων δ', οἳ σὺν νεότατι γένωνται σύν τε δίκᾳ, τελέθει πρὸς γῆρας αἰὼν ἀμέρα.
ἵστω λαχὼν πρὸς δαιμόνων θαυμαστὸν ὄλβον.

Στρ. ι'.

εἰ γὰρ ἅμα κτεάνοις πολλοῖς ἐπίδοξον ἄρηται
κῦδος, οὐκέτ' ἔστι πόρσω θνατὸν ἔτι σκοπιᾶς ἄλλας ἐφάψασθαι ποδοῖν.
ἀσυχίαν δὲ φιλεῖ μὲν συμπόσιον· νεοθαλὴς δ' αὔξεται
μαλθακᾷ νικαφορία σὺν ἀοιδᾷ· θαρσαλέα δὲ παρὰ κρητῆρα φωνὰ γίγνεται.
ἐγκιρνάτω τίς μιν, γλυκὺν κώμου προφάταν,

v. 41. Ἀρείας

v. 47. [Boeckhius οὐκ ἔστιν τι πόρσω, Bergkius οὐκ ἔστιν τὸ πόρσω, quae Hermanni coniectura est. SCH.]

v. 48. [Med. B ἡσυχία. Et nominativum agnoscunt Scholiastae et h. l. et ad Nem. V, 10., qui tamen inepte de quadam ἀναστροφῇ cogitant: οὐ γὰρ ἡ ἡσυχία φιλεῖ τὸ συμπόσιον, ἀλλὰ τὸ συμπόσιον τὴν ἡσυχίαν. SCH.]

v. 49. [Scholia Luciani p. 255. Iacobitz. θαρσαλέον παρὰ κρητῆρι φωνὰ γίνεται. Illud παρὰ κρητῆρι non male, pessime θαρσαλέον. De forma κρητήρ disputatio Ahrentis, quam ad Ol. VI, 91. exspectabam, exstat de Dial. Dor. p. 132., qui ubique κρατήρ probat, quod h. l. in bonis libris repertum est. SCH.]

ἀργυρέαισι δὲ νωμάτω φιάλαισι βιατὰν Στρ. ιά'.
ἀμπέλου παῖδ', ἃς ποθ' ἵπποι κτησάμεναι Χρομίῳ
πέμψαν θεμιπλέκτοις ἅμα
Λατοΐδα στεφάνοις ἐκ τᾶς ἱερᾶς Σικυῶνος. Ζεῦ πάτερ,
εὔχομαι ταύταν ἀρετὰν κελαδῆσαι σὺν Χαρίτεσσιν,
ὑπὲρ πολλῶν τε τιμαλφεῖν λόγοις
νίκαν, ἀκοντίζων σκοποῦ ἄγχιστα Μοισᾶν.

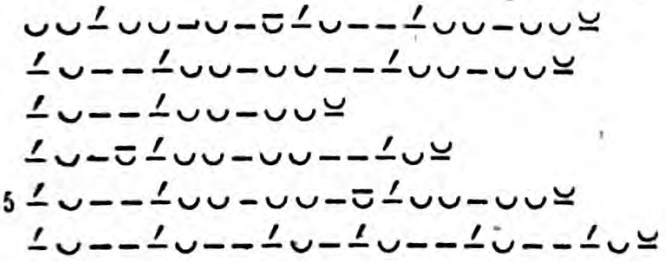
v. 55. [Fuere qui νικᾶν et Μοῖσαν legerent. Scholia: Τινὲς ἀνέγνωσαν περισπωμένως νικᾶν, ἵν' ᾖ· ὑπὲρ πολλῶν νικῶν τιμᾶν τοῖς λόγοις· ἀκοντίζων δὲ ἐγγὺς τοῦ σκοποῦ τὴν μουσικήν (Μοῦσαν Boeckhius), ἤτοι διϊκνούμενος ταῖς μουσικαῖς (Μούσαις Boeckhius). SCH.]

[NEMEONIKAI I'.]

ΘΕΑΙΩι ΑΡΓΕΙΩι

ΠΑΛΑΙΣΤΗι.

Strophae.

Epodi.

Στρ. α'.

Δαναοῦ πόλιν ἀγλαοθρόνων τε πεντήκοντα κορᾶν,
Χάριτες,
Ἄργος Ἥρας δῶμα θεοπρεπὲς ὑμνεῖτε· φλέγεται δ'
ἀρεταῖς
μυρίαις ἔργων θρασέων ἕνεκεν. 5
μακρὰ μὲν τὰ Περσέος ἀμφὶ Μεδοίσας Γοργόνος·

v. 1. ἀγλαοθώκων

Nem. X. v. 1. Pro *ἀγλαοθώκων* repositum a Boeckhio *ἀγλαοθρόνων* e Schol. et duobus codd., praecipiente etiam Hermanno.

πολλὰ δ' Αἰγύπτῳ τὰ κατῴκισεν ἄστη ταῖς Ἐπάφου παλάμαις·
οὐδ' Ὑπερμνήστρα παρεπλάγχθη, μονόψαφον ἐν κουλεῷ κατασχοῖσα ξίφος.

Ἀντ. α'.

Διομήδεα δ' ἄμβροτον ξανθά ποτε Γλαυκῶπις ἔθηκε θεόν·
γαῖα δ' ἐν Θήβαις ὑπέδεκτο κεραννωθεῖσα Διὸς βέλεσιν
μάντιν Οἰκλείδαν, πολέμοιο νέφος·
καὶ γυναιξὶν καλλικόμοισιν ἀριστεύει. πάλαι
Ζεὺς ἐπ' Ἀλκμήναν Δανάαν τε μολὼν τοῦτον κατέφανε λόγον·
πατρί τ' Ἀδράστοιο Λυγκεῖ τε φρενῶν καρπὸν εὐθεία συνάρμοξεν δίκᾳ·

Ἐπ. α'.

θρέψε δ' αἰχμὰν Ἀμφιτρύωνος. ὁ δ' ὄλβῳ φέρτατος
ἵκετ' ἐς κείνου γενεάν, ἐπεὶ ἐν χαλκέοις ὅπλοις
Τηλεβόας ἔναρεν, καί οἱ ὄψιν ἐειδόμενος
ἀθανάτων βασιλεὺς αὐλὰν ἐσῆλθεν
σπέρμ' ἀδείμαντον φέρων Ἡρακλέος· οὗ κατ' Ὄλυμπον

v. 5. πολλὰ δ' Αἰγύπτῳ κατῴκισθεν — v. 6. κολεῷ — v. 12. πατρὶ δ' — v. 15. Abest καί.

v. 5. Vulgo πολλὰ δ' Αἰγύπτῳ κατῴκισθεν contra metrum. Varia tentata sunt, de quibus vide Boeckhium in Notis Criticis et Dissertatione de Crisi Pindar. §. 40. Scholiastes, ut Hermannus observavit, ὅπα videtur legisse, unde ipse coniicit πολλὰ δ', Αἰγύπτῳ ὅπα ἔκτισθεν. Boeckhius lenius proponit hoc: πολλὰ δ', Αἰγύπτῳ ὅπα ᾤκισεν, ut subiectum Argos sit. Sed ne hoc quidem necessarium censet, si τά inseratur et κατῴκισθεν in κατῴκισεν mutetur, idque fecit. [Scholiasta: πολλὰ δ' ἂν εἴη λέγειν, ὅπως ἐν τῇ Αἰγύπτῳ κατῳκίσθησαν πόλεις ὑπὸ τῶν τοῦ Ἐπάφου χειρῶν. SCH.]

v. 6. [κουλεῷ ob aequalitatem metri Hermannus et Boeckhius. SCH.]

v. 11. [τοῦτον Schmidius. Libri τόν. SCH.]

v. 12. [πατρὶ δ' sola Heynii editio altera. SCH.]

v. 13. [ὁ δ' ὄλβος Kayserus p. 86. Male. SCH.]

v. 15. Veteres libri ἔναρεν. τί οἱ. Cod. Aug. Med. B ἔναρε.

ἄλοχος Ἥβα τελείᾳ παρὰ ματέρι βαίνοισ' ἔστι, καλλίστα θεῶν.

Στρ. β'.

βραχύ μοι στόμα πάντ' ἀναγήσασθ', ὅσων Ἀργεῖον ἔχει τέμενος
μοῖραν ἐσλῶν· ἔστι δὲ καὶ κόρος ἀνθρώπων βαρὺς ἀντιάσαι·
ἀλλ' ὅμως εὔχορδον ἔγειρε λύραν,
καὶ παλαισμάτων λάβε φροντίδ'· ἀγών τοι χάλκεος
δᾶμον ὀτρύνει ποτὶ βουθυσίαν Ἥρας ἀέθλων τε κρίσιν·
Οὐλία παῖς ἔνθα νικάσαις δὶς ἔσχεν Θεαῖος εὐφόρων λάθαν πόνων.

Ἀντ. β'.

ἐκράτησε δὲ καί ποθ' Ἕλλανα στρατὸν Πυθῶνι, τύχᾳ τε μολὼν
καὶ τὸν Ἰσθμοῖ καὶ Νεμέᾳ στέφανον, Μοίσαισί τ' ἔδωκ' ἀρόσαι,
τρὶς μὲν ἐν πόντοιο πύλαισι λαχών,
τρὶς δὲ καὶ σεμνοῖς δαπέδοις ἐν Ἀδραστείῳ νόμῳ.
Ζεῦ πάτερ, τῶν μὰν ἔραται φρενὶ σιγᾷ οἱ στόμα· πᾶν δὲ τέλος

v. 23. *θυσίαν* — v. 24. *Θειαῖος*

τί οἱ. Hermannus sic emendat: *ὁ δ' ὅλβῳ φέρτατος ἵκετ' ἐς κείνου γενεάν. ἐπεὶ ἐν χαλκέοις ὅπλοις Τηλεβόας ἔναρεν, οἳ ὄψιν ἐιδόμενος ἀθανάτων βασιλεὺς αὐλὰν εἰσῆλθεν*, in quo mihi displicet *οἳ* in principio commatis positum, quasi tam gravis sit haec vox et maximam vim sententiae habeat. Non premitur hac difficultate Boeckhii emendatio etiam constructione suavior; Hermannus tamen eam improbat propter crasin *καί οἱ*, nuper iterum defensam a Boeckhio in Dissertat. de Crisi Pind. §. 32. p. 96. [Versu 14. post *ἐπεί* tres libri inserunt *καί*, quo in alterum versum detruso Boeckhius emendationem loci munivit. Hermannus tamen illam crasin videtur iure explodere. Is ipse olim *τῷ δ' ὄψιν* coniecerat, dubitanter tamen; vide Orph. p. 789.; Thierschius Gramm. Gr. p. 414. *ἴν τ' ὄψιν*, de quo dubitat Hartungus de Casibus p. 119. SCH.]

v. 23. *βουθυσίαν* e libris pro *θυσίαν* recepit Boeckhius.

v. 24. [*Θεαῖος* Boeckhius; *Θειαῖος*, ut *ξεῖνος*, ubi prima producitur. Cf. v. 37., ubi *Θεαῖε* rursus Boeckhius. SCH.]

ἐν τὶν ἔργων· οὐδ' ἀμόχθῳ καρδίᾳ προσφέρων τόλμαν παραιτεῖται χάριν·

γνωτὰ Θειαίῳ τε καὶ ὅστις ἁμιλλᾶται περὶ Ἐπ. β'.
ἑσχάτων ἄθλων κορυφαῖς. ὕπατον δ' ἔσχεν Πίσα
Ἡρακλέος τεθμόν· ἀδεῖαί γε μὲν ἀμβολάδαν
ἐν τελεταῖς δὶς Ἀθαναίων νιν ὁμφαὶ
κώμασαν· γαίᾳ δὲ καυθείσᾳ πυρὶ καρπὸς ἐλαίας
ἔμολεν Ἥρας τὸν εὐάνορα λαὸν ἐν ἀγγέων ἕρκεσιν παμποικίλοις.

Στρ. γ'.
ἕπεται δέ, Θεαῖε, ματρώων πολύγνωτον γένος ὑμετέρων
εὐάγων τιμὰ Χαρίτεσσί τε καὶ σὺν Τυνδαρίδαις θαμάκις.
ἀξιωθείην κεν, ἐὼν Θρασύκλου
Ἀντία τε ξύγγονος, Ἄργεϊ μὴ κρύπτειν φάος
ὀμμάτων. νικαφορίαις γὰρ ὅσαις Προίτοιο τόδ' ἱπποτρόφον
ἄστυ θάλησεν Κορίνθου τ' ἐν μυχοῖς καὶ Κλεωναίων πρὸς ἀνδρῶν τετράκις·

Ἀντ. γ'.
Σικυωνόθε δ' ἀργυρωθέντες σὺν οἰνηραῖς φιάλαις
ἐπέβαν,
ἐκ δὲ Πελλάνας ἐπιεσσάμενοι νῶτον μαλακαῖσι κρόκαις·

v. 31. γνώτ' ἀείδω θεῷ τε χῶστις — v. 32. ἀέθλων — v. 34. μὶν — v. 37. Θειαῖε,
v. 41. ἱπποτρόφον ἄστυ τὸ Προί-
v. 42. τοιο θάλησεν

---

v. 31. Vulgo corrupte: γνώτ' ἀείδω θεῷ τε χῶστις, quod emendavit Hermannus eximie et verissime: γνωτὰ Θειαίῳ τε καὶ ὅστις. [Et καὶ ὅστις in duobus libris repertum est. SCH.]

v. 38. [Quod exciderat in libris σύν, ex Scholiis revocavit Schmidius. SCH.]

v. 41 seq. Vulgo: νικαφορίαις γὰρ ὅσαις ἱπποτρόφον ἄστυ τὸ Προίτοιο θάλησεν, quae transposuit Boeckhius metri causa sic, ut vides in textu probante Hermanno. [Et τόδε quidem legerunt Scholia, quae circumloquuntur αὕτη ἡ πόλις. SCH.] Adde Boeckh. de Crisi Pind. §. 5.

ἀλλὰ χαλκὸν μυρίον οὐ δυνατὸν
ἐξελέγχειν· μακροτέρας γὰρ ἀριθμῆσαι σχολᾶς·
ὅντε Κλείτωρ καὶ Τεγέα καὶ Ἀχαιῶν ὑψίβατοι πόλιες
καὶ Λύκαιον πὰρ Διὸς θῆκε δρόμῳ σὺν ποδῶν χειρῶν τε νικᾶσαι σθένει.

Ἐπ. γ'.

Κάστορος δ' ἐλθόντος ἐπὶ ξενίαν πὰρ Παμφάη
καὶ κασιγνήτου Πολυδεύκεος, οὐ θαῦμα σφίσιν
ἐγγενὲς ἔμμεν ἀεθληταῖς ἀγαθοῖσιν· ἐπεὶ
εὐρυχόρου ταμίαι Σπάρτας ἀγώνων
μοῖραν Ἑρμᾷ καὶ σὺν Ἡρακλεῖ διέποντι θάλειαν,
μάλα μὲν ἀνδρῶν δικαίων περικαδόμενοι. καὶ μὰν
θεῶν πιστὸν γένος.

Στρ. δ'.

μεταμειβόμενοι δ' ἐναλλὰξ ἁμέραν τὰν μὲν παρὰ πατρὶ φίλῳ
Δὶ νέμονται, τὰν δ' ὑπὸ κεύθεσι γαίας ἐν γνάλοις Θεράπνας,
πότμον ἀμπιπλάντες ὁμοῖον· ἐπεὶ
τοῦτον ἢ πάμπαν θεὸς ἔμμεναι οἰκεῖν τ' οὐρανῷ
εἵλετ' αἰῶνα φθιμένου Πολυδεύκης Κάστορος ἐν πολέμῳ.
τὸν γὰρ Ἴδας ἀμφὶ βουσίν πως χολωθεὶς ἔτρωσεν
χαλκέας λόγχας ἀκμᾷ.

v. 48. χερῶν — v. 49. ξεινίαν παρὰ Παμφάῃ, — v. 56. Διῖ — v. 60. αἰχμᾷ.

v. 43. [Tres libri ἀπέβαν. Non male. Scholiasta: ἀπὸ Σικυῶνος καὶ τῶν ἐκεῖσε Πυθίων ἀργυραῖς φιάλαις τιμηθέντες ἀνεχώρησαν ἐπὶ τὸ Ἄργος. Quem ἀνέβαν vel κατέβαν legisse suspiceris. SCH.]

v. 48. [χειρῶν ex libris petitum. SCH.]

v. 49. [Boeckhii emendatio libris nititur, quanquam Scholia dativo utuntur. Παμφάη ortum ex Παμφάεα, ut Ὀδυσσῆ similiter ex Ὀδυσσέα, Nem. VIII, 26. Isthm. V, 31. SCH.]

v. 60. ἀκμᾷ metri causa scriptum pro αἰχμᾷ a Boeckhio cum Pauwio, Beckio, Hermanno.

Ἀντ. δ'.

ἀπὸ Ταϋγέτου πεδαιγάζων ἴδεν Λυγκεὺς δρυὸς ἐν στελέχει
ἡμένους. κείνου γὰρ ἐπιχθονίων πάντων γένετ' ὀξύτατον
ὄμμα. λαιψηροῖς δὲ πόδεσσιν ἄφαρ
ἐξικέσθαν, καὶ μέγα ἔργον ἐμήσαντ' ὠκέως.
καὶ πάθον δεινὸν παλάμαις Ἀφαρητίδαι Διός· αὐτίκα γὰρ
ἦλθε Λήδας παῖς διώκων· τοὶ δ' ἔναντα στάθεν τύμβῳ σχεδὸν πατρωΐῳ·

Ἐπ. δ'.

ἔνθεν ἁρπάξαντες ἄγαλμ' Αἴδα, ξεστὸν πέτρον, ἔμβαλον στέρνῳ Πολυδεύκεος· ἀλλ' οὔ νιν φλάσαν, οὐδ' ἀνέχασσαν· ἐφορμαθεὶς δ' ἄρ' ἄκοντι θοῷ
ἤλασε Λυγκέος ἐν πλευραῖσι χαλκόν.
Ζεὺς δ' ἐπ' Ἴδᾳ πυρφόρον πλᾶξε ψολόεντα κεραυνόν·
ἅμα δ' ἐκαίοντ' ἐρῆμοι, χαλεπὰ δ' ἔρις ἀνθρώποις ὁμιλεῖν κρεσσόνων.

v. 62. ἡμένως — v. 69. ἀνέσχασαν. — v. 72. ἅμᾳ δὲ καίοντ'

---

v. 62. Vulgo ἡμένως. Antiquissimorum librorum lectio ἥμενος fuit; cf. Boeckhium in Nott. Critt. et de Crisi Pindar. §. 19. p. 51., quae optime ab eo in ἡμένους transscripta. [ἥμενος Aug. C neque aliud novere veteres critici, de quorum sententiis haec Scholia: ὁ μὲν Ἀρίσταρχος ἀξιοῖ γράφειν ἥμενον, ἀκολούθως τῇ ἐν τοῖς Κυπρίοις λεγομένῃ ἱστορίᾳ· ὁ γὰρ τὰ Κύπρια συγγράψας φησὶ τὸν Κάστορα ἐν τῇ δρυῒ κρυφθέντα ὀφθῆναι ὑπὸ Λυγκέως· τῇ δὲ αὐτῇ γραφῇ καὶ Ἀπολλόδωρος (Bibl. III, 11, 2.) κατηκολούθησε. πρὸς οὓς φησι Δίδυμος, ἀμφοτέρων ὑπὸ τῇ δρυῒ λοχώντων, τοῦ Κάστορος καὶ τοῦ Πολυδεύκους, μόνον ὁ Λυγκεὺς τὸν Κάστορα εἶδεν. μήποτε οὖν δεῖ, φησίν, ἀναγινώσκειν τὴν παραλήγουσαν συλλαβὴν ὀξυτόνως ἥμενος ἢ διὰ τοῦ ὡς ἡμένως, ἵνα κατ' ἀμφοῖν ἀκουηται. Didymi scriptura dialecti nomine laborat, Thierschii ἥμενω fide antiquitatis caret. Boeckhius nihil nisi τὴν ἀρχαίαν σημασίαν scite mutavit. SCH.]

v. 69. Vulgo ἀνέσχασαν contra metrum. Wakefieldius aliique coniecerunt ἀνέχασσαν, ac Cod. Aug. C certe ἀνέχασαν praebet. Schol. explicat ὑποχωρῆσαι πεποιηκασιν.

Στρ. ε'.

ταχέως δ' ἐπ' ἀδελφεοῦ βίαν πάλιν χώρησεν ὁ Τυνδαρίδας,
καί μιν οὔπω τεθναότ', ἄσθματι δὲ φρίσσοντα πνοὰς ἔκιχεν.
θερμὰ δὴ τέγγων δάκρυα στοναχαῖς ὄρθιον φώνασε· Πάτερ Κρονίων, τίς δὴ λύσις ἔσσεται πενθέων; καὶ ἐμοὶ θάνατον σὺν τῷδ' ἐπίτειλον, ἄναξ.
οἴχεται τιμὰ φίλων τατωμένῳ φωτί· παῦροι δ' ἐν πόνῳ πιστοὶ βροτῶν

Ἀντ. ε'.

καμάτου μεταλαμβάνειν. ὣς ἔννεπε· Ζεὺς δ' ἀντίος ἦλυθέ οἱ
καὶ τόδ' ἐξαύδασ' ἔπος· Ἐσσί μοι υἱός· τόνδε δ' ἔπειτα πόσις
σπέρμα θνατὸν ματρὶ τεᾷ πελάσαις στάξεν ἥρως. ἀλλ' ἄγε τῶνδέ τοι ἔμπαν αἴρεσιν παρδίδωμι· εἰ μὲν θάνατόν τε φυγὼν καὶ γῆρας ἀπεχθόμενον

v. 74. φρίσσοντ' ἀναπνοὰς κίχεν. — v. 75. δὲ — v. 77. καί μοι — v. 79. ἦλυθέν οἱ, — v. 82. ἔσταξ'

---

v. 72. [Legebatur ἔρημοι. Sed Pindaro ut vindicatur ὁμοῖος, ἑτοῖμος, Boeckh. Nott. Critt. Ol. II, 84., sic debebat ἐρῆμος. Vide Ahrentem de Dial. Dor. p. 35. SCH.]

v. 74. Vulgaris lectio φρίσσοντ' ἀναπνοὰς κίχεν contra metrum est. Unde Schmidius coniecit φρίσσοντα πνοὰς ἔκιχεν, ac πνοάς agnoscit Schol. ἔκιχεν Med. B.

v. 75. Lectio est θερμὰ δέ, repugnante metro. Inauspicato Hermannus θερμὰ δ' οὐ τέγγων δάκρυα proponit, optime contra Boeckhius θερμὰ δή scripsit, quod explicui et defendi in Commentario. [An θερμὰ δὲ στάζων? SCH.]

v. 76. [Licet Isthm. V, 49. φωνήσαις, Pyth. IV, 237. ἀφώνητος vulgetur, φώνασε tamen et h. l. et Ol. XIII, 65. non audet in suspicionem vocare Ahrens de Dial. Dor. p. 148., quoniam a φωνή facile φωνάω duci potuerit. SCH.]

v. 79. [ἦλυθέ οἱ ex tribus codicibus Boeckhius. Contra Hermannus, quum Aug. C ἀντία praebeat, ad Orph. p. 788. coniecit: Ζεὺς δ' ἦλυθεν ἀντία οἱ. SCH.]

v. 82. [στάξεν metri gratia Pauwius. Et duo codices ἔσταξεν. SCH.]

αὐτὸς Οὔλυμπον *ἐθέλεις σύν τ' Ἀθαναίᾳ κελαινεγχεῖ τ' Ἄρει·

Ἐπ. ε'.

ἔστι σοὶ μὲν τῶν λάχος· εἰ δὲ κασιγνήτου πέρι μάρνασαι, πάντων δὲ νοεῖς ἀποδάσσασθαι ἴσον, ἥμισυ μέν κε πνέοις γαίας ὑπένερθεν ἐών, ἥμισυ δ' οὐρανοῦ ἐν χρυσέοις δόμοισιν. ὣς ἄρ' αὐδάσαντος οὐ γνώμᾳ διπλόαν θέτο βουλάν. ἀνὰ δ' ἔλυσεν μὲν ὀφθαλμόν, ἔπειτα δὲ φωνὰν χαλκομίτρα Κάστορος.

v. 84. Lacuna est aut ante ἐθέλεις aut post ἐθέλεις. Fortasse legendum: Οὔλυμπον ἐθέλεις ναίειν (vel οἰκεῖν) ἐμοὶ σύν τ' κτλ. — v. 85. ἔστι σοι τούτων λ. — v. 90. χαλκεομίτρα

---

v. 84. Vulgaris lectio: αὐτὸς Οὔλυμπον ἐθέλεις σύν τ' Ἀθαναίᾳ κελαινεγχεῖ τ' Ἄρει, quam in textu vides, et metro repugnat et verbo caret. Verissimam iudicat Hermannus Benedicti coniecturam: αὐτὸς Οὔλυμπον θέλεις (θέλεις tres libri) οἰκεῖν ἐμοὶ σύν τ' Ἀθαναίᾳ κτλ., ob verba Scholiastae: αὐτὸς βούλει τὸν οὐρανὸν οἰκεῖν σὺν ἐμοὶ καὶ Ἀθηνᾷ καὶ Ἄρει, et quod negari non debeat Pindarum forma θέλειν usum. Hoc ipsum vero negat Boeckhius; cf. ad Pyth. I. 62. et vide eum de Crisi Pind. §. 44. Ipse coniicit: αὐτὸς Οὔλυμπον ἐθέλεις ναίειν vel οἰκεῖν ἐμοὶ σύν τ' κτλ. Non est meum diiudicare hanc litem. [Non male Kayserus p. 87: αὐτὸς Οὔλυμπον νοεῖς οἰκεῖν ἐμοὶ κτλ. Bergkius Schmidianam coniecturam olim a Boeckhio commendatam: αὐτὸς Οὔλυμπον κατοικῆσαι ἐθέλεις σύν τ' Ἀθαναίᾳ κτλ., recepit. SCH.]

v. 85. [Quum Rom. ἔστι σοὶ μὲν τούτων praebeat, Pindarum emendavit Hermannus, qui v. 90. χαλκομίτρα a Schmidio positum probavit cum Boeckhio. SCH.]

[NEMEONIKAI IA'.]

ΑΡΙΣΤΑΓΟΡΑι ΤΕΝΕΔΙΩι

ΠΡΥΤΑΝΕΙ.

Strophae.

⏑ – – ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
⏑ – – ⏑ – – ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
⏑ – – ⏑ – – ⏑ – –
⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – – ⏑ ⏑ –

Epodi.

⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
⏑ – – ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑ –
⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ –
⏑ – – ⏑ – – ⏑ –
⏑ – ⏑ – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –

Στρ. α'.

Παῖ Ῥέας, ἅ τε πρυτανεῖα λέλογχας, Ἑστία,
Ζηνὸς ὑψίστου καδιγνήτα καὶ δμοθρόνου Ἥρας,
εὖ μὲν Ἀρισταγόραν δέξαι τεὸν ἐς θάλαμον,
εὖ δ' ἑταίρους ἀγλαῷ σκάπτῳ πέλας,
οἵ σε γεραίροντες ὀρθὰν φυλάσσοισιν Τένεδον,

v. 4. ἀγλαῶ σκάπτω

Nem. XI. v. 4. [Dativum ex Par. B et Aldo restituit Boeckhius. SCH.]

Ἀντ. α'.

πολλὰ μὲν λοιβαῖσιν ἀγαζόμενοι πρώταν θεῶν,
πολλὰ δὲ κνίσσᾳ· λύρα δέ σφι βρέμεται καὶ ἀοιδά·
καὶ ξενίου Διὸς ἀσκεῖται Θέμις ἀενάοις
ἐν τραπέζαις. ἀλλὰ σὺν δόξᾳ τέλος
δωδεκάμηνον περάσαι σὺν ἀτρώτῳ κραδίᾳ.

Ἐπ. α'.

ἄνδρα δ' ἐγὼ μακαρίζω μὲν πατέρ' Ἀρκεσίλαν,
καὶ τὸ θαητὸν δέμας ἀτρεμίαν τε ξύγγονον.
εἰ δέ τις ὄλβον ἔχων μορφᾷ παραμεύσεται ἄλλων,
ἔν τ' ἀέθλοισιν ἀριστεύων ἐπέδειξεν βίαν·
θνατὰ μεμνάσθω περιστέλλων μέλη,
καὶ τελευτὰν ἁπάντων γᾶν ἐπιεσσόμενος.

Στρ. β'.

ἐν λόγοις δ' ἀστῶν ἀγαθοῖσί μιν αἰνεῖσθαι χρεών,
καὶ μελιγδούποισι δαιδαλθέντα μελιζέμεν ἀοιδαῖς.
ἐκ δὲ περικτιόνων ἑκκαίδεκ' Ἀρισταγόραν
ἀγλααὶ νῖκαι πάτραν τ' εὐώνυμον
ἐστεφάνωσαν πάλᾳ καὶ μεγαυχεῖ παγκρατίῳ.

Ἀντ. β'.

ἐλπίδες δ' ὀκνηρότεραι γονέων παιδὸς βίαν
ἔσχον ἐν Πυθῶνι πειρᾶσθαι καὶ Ὀλυμπίᾳ ἄθλων.

v. 7. σφιν — v. 8. ἀεννάοις — v. 17. ἀγαθοῖσι μὲν — v. 23. ἀέθλων.

---

v. 7. [κνίσᾳ Bergkius. Vide ad Isthm. III, 84. SCH.]

v. 8. [De forma ἀενάοις vel metri causa ex codicibus reposita vide ad Pyth. VI, 4. SCH.]

v. 9 seq. Fortasse scripsit Pindarus: ἀλλὰ σὺν δόξᾳ τέλος δωδεκάμηνον περᾶσαί νιν ἀτρώτῳ κραδίᾳ, in qua constructione infinitivi intelligitur δός; cf. Ol. XIII, 114 ibique Boeckh. Nott. Critt. et Matth. Gr. p. 1073. Quum recte dicatur ἀτρώτῳ κραδίᾳ sine praepositione, iam non offendet duplex σύν, ad quod defendendum non comparaverim continuo Isthm. V, 27 seq. et 60 seq., ut fecit Bernhardy Syntax. p. 201. Sunt enim etiam in hac re alia aliis iniucundiora. [Bergkius servato σύν scripsit περάσαις; Kayserus p. 88. περάσαις τ' ἐν coniecit. Perplacet Dissenii emendatio, merito probata Boissonadio. SCH.]

v. 13. μορφάν scripsit Boeckhius de coniectura (*pulcritudinem superat aliorum*), quum παραμείβεσθαι vulgo accusativum regat; cf. Pyth. II, 50. Librorum tamen lectio μορφᾷ est (*forma*

ναὶ μὰ γὰρ ὅρκον, ἐμὰν δόξαν παρὰ Καστα̃λίᾳ
καὶ παρ' εὐδένδρῳ μολὼν ὄχθῳ Κρόνου
κάλλιον ἂν δηριώντων ἐνόστησ' ἀντιπάλων,

Ἐπ. β'.

πενταετηρίδ' ἑορτὰν Ἡρακλέος τέθμιον
κωμάσαις ἀνδησάμενός τε κόμαν ἐν πορφυρέοις
ἔρνεσιν. ἀλλὰ βροτῶν τὸν μὲν κενεόφρονες αὖχαι
ἐξ ἀγαθῶν ἔβαλον· τὸν δ' αὖ καταμεμφθέντ' ἄγαν
ἰσχὺν οἰκείων παρέσφαλεν καλῶν
χειρὸς ἕλκων ὀπίσσω θυμὸς ἄτολμος ἐών.

Στρ. γ'.

συμβαλεῖν μὰν εὐμαρὲς ἦν τό τε Πεισάνδροιο πάλαι
αἷμ' ἀπὸ Σπάρτας· Ἀμύκλαθεν γὰρ ἔβα σὺν Ὀρέστᾳ
Αἰολέων στρατιὰν χαλκεντέα δεῦρ' ἀνάγων·
καὶ παρ' Ἰσμηνοῦ ῥοὰν κεκραμένον
ἐκ Μελανίπποιο μάτρωος. ἀρχαῖαι δ' ἀρεταὶ

Ἀντ. γ'.

ἀμφέροντ' ἀλλασσόμεναι γενεαῖς ἀνδρῶν σθένος·
ἐν σχερῷ δ' οὔτ' ὦν μέλαιναι καρπὸν ἔδωκαν
ἄρουραι,
δένδρεά τ' οὐκ ἐθέλει πάσαις ἐτέων περόδοις

v. 33. συμβ. λίαν εὐμ. — v. 35. χαλκεντέων — v. 40. περιόδοις

---

superat alios), quod retinendum iudicat Hermannus, notans verbum παραμείβεσθαι ut alia verba excellendi etiam cum genitivo recte construi posse. Atque hoc probat Matth. Gr. p. 672. [Restitui. SCH.]

v. 17. [μιν Mingarellus aliique. SCH.]

v. 18. [Coniecturam suam μέλειν ἐν ἀοιδαῖς denuo commendat Hermannus Opuscc. VII. p. 172. Nobis Boeckhius persuasit de contrahendis in pronunciatione vocalibus, ut in vulgata scriptura apud Hesiod. Theog. 48. Vide de Crisi §. 31. p. 89. SCH.]

v. 33. μάν correxerunt viri docti pro λίαν.

v. 35. Vulgo χαλκεντέων habebatur, quod emendavit Schmidius.

v. 40. [Schmidii περόδοις pro vulg. περιόδοις confirmat Eustathius Prooem. p. 12, 1. Adde Grammaticum Crameri Ann. Oxx. IV. p. 309, 20: Ἐπὶ τῆς περὶ Πίνδαρος πέροδον ἔφη ἀντὶ τοῦ περίοδον, καὶ περιέναι τετρασυλλάβως. Videndus Ahrens de Dial. Aeol. p. 238. SCH.]

ἄνθος εὐώδες φέρειν πλούτῳ ἴσον,
ἀλλ' ἐν ἀμείβοντι. καὶ θνατὸν οὕτως ἔθνος ἄγει

Ἐπ. γ'.

μοῖρα. τὸ δ' ἐκ Διὸς ἀνθρώποις σαφὲς οὐχ ἕπεται
τέκμαρ· ἀλλ' ἔμπαν μεγαλανορίαις ἐμβαίνομεν,
ἔργα τε πολλὰ μενοινῶντες· δέδεται γὰρ ἀναιδεῖ
ἐλπίδι γυῖα· προμαθείας δ' ἀπόκεινται ῥοαί.
κερδέων δὲ χρὴ μέτρον θηρεύεμεν·
ἀπροσίκτων δ' ἐρώτων ὀξύτεραι μανίαι.

v. 42. οὕτω σθένος

v. 42. Vulgo οὕτω σθένος contra metrum. Heynius coniecit ἔθνος e Schol. [τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος], unde Boeckhius cum Hermanno scripsit quod in textu vides.

ΙΣΘΜΙΟΝΙΚΑΙ.

BIBLIOTECA

ΙΣΘΜΙΟΝΙΚΑΙ Α'.

ΗΡΟΔΟΤΩι ΘΗΒΑΙΩι

ΑΡΜΑΤΙ.

Strophae.

⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑ – ⏑ –
⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –
⏑ – – ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –
⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
⏑ – ⏑ – – ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
⏑ – – ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – – ⏑ – ⏑ –

Epodi.

– ⏑ – – ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑ – ⏑ –
⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑ – ⏑ –
⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑ – – ⏑ – ⏑ ⏑ –
– ⏑ – – ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – – ⏑ – – ⏑ – ⏑ –
– ⏑ – – ⏑ – ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑ – – ⏑ – – ⏑ – ⏑ –

Μᾶτερ ἐμά, τὸ τεόν, χρύσασπι Θήβα, *Στρ. α'.*
πρᾶγμα καὶ ἀσχολίας ὑπέρτερον
θήσομαι. μή μοι κραναὰ νεμεσάσαι
Δᾶλος, ἐν ᾇ κέχυμαι.
τί φίλτερον κεδνῶν τοκέων ἀγαθοῖς; 5
εἶξον, ὦ 'πολλωνιάς· ἀμφοτεραῖν τοι χαρίτων σὺν
θεοῖς ζεύξω τέλος,

καὶ τὸν ἀκειρεκόμαν Φοῖβον χορεύων Ἀντ. α'.
ἐν Κέῳ ἀμφιρύτᾳ σὺν ποντίοις
ἀνδράσιν, καὶ τὰν ἁλιερκέα Ἰσθμοῦ
δειράδ'· ἐπεὶ στεφάνους
ἓξ ὥπασεν Κάδμου στρατῷ ἐξ ἀέθλων,
καλλίνικον πατρίδι κῦδος. ἐν ᾇ καὶ τὸν ἀδείμαντον
Ἀλκμήνα τέκεν

Ἐπ. α'.
παῖδα, θρασεῖαι τόν ποτε Νηρόνα φρίξαν νύ-
νες.
ἀλλ' ἐγὼ Ἡροδότῳ τεύχων τὸ μὲν ἅρματι τεθρίππῳ
γέρας,
ἁνία τ' ἀλλοτρίαις οὐ χερσὶ νωμάσαντ' ἐθέλω
ἢ Καστορείῳ ἢ Ἰολάου ἐναρμόξαι μιν ὕμνῳ.
κεῖνοι γὰρ ἡρώων διφρηλάται Λακεδαίμονι καὶ Θή-
βαις ἐτέκνωθεν κράτιστοι·

ἔν τ' ἀέθλοισι θίγον πλείστων ἀγώνων, Στρ. β'.
καὶ τριπόδεσσιν ἐκόσμησαν δόμον
καὶ λεβήτεσσιν φιάλαισί τε χρυσοῦ,
γενόμενοι στεφάνων
νικαφόρων· λάμπει δὲ σαφὴς ἀρετὰ
ἔν τε γυμνοῖσι σταδίοις σφίσιν ἔν τ' ἀσπιδοδούποι-
σιν ὁπλίταις δρόμοις·

v. 8. ἀμφιρύτῳ — v. 11. ὥπασε

Isthm. I. v. 8. [ἀμφιρύτᾳ Boeckhius non sine libris ad morem Homerici νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ et aliorum; vide Lobeck. Parall. II. p. 474. SCH.]

v. 9. [ἁλιερκέος Hermannus. Sed cf. v. 32. SCH.]

v. 21. [σευόμενοι plures libri, non Scholia, quae explicant μεταλαβόντες. SCH.]

v. 25. [Libri ὁπότε, Boeckhius ὁπότ' ἐν, Kayserus ὁπότ' αὐ p. 89. Idem, quum Trypho Eustathii Hom. Od. p. 1591, 29. laudet λιθίνοις ὁπόταν δίσκουσιν, accusativum postulat λιθίνους ὁπότ' αὖ δίσκους ἴεν. Et versu priore accusativum ostendere Scholia: ὁποῖα γὰρ ἵεσαν ἀκοντίζοντες τὰ δόρατα. At Ammonius certe non favet accusativo, qui λιθίνοις ποτ' ἀνὰ δίσκοισι affert. SCH.]

v. 26. [Quum libri scripti particula ἔτ' careant, vulgatam emendavit Boeckhius. SCH.]

v. 29. [Dativus debetur Boeckhio. SCH.]

οἷά τε χερσὶν ἀκοντίζοντες αἰχμαῖς, Ἀντ. β'.
καὶ λιθίνοις ὁπότ' ἐν δίσκοις ἵεν.
οὐ γὰρ ἦν πεντάθλιον, ἀλλ' ἐφ' ἑκάστῳ
ἔργματι κεῖτο τέλος.
τῶν ἀθρόοις ἀνδησάμενοι θαμάκις
ἔρνεσιν χαίτας ῥεέθροισί τε Λίρνας ἔφανεν καὶ παρ' Εὐρώτᾳ πέλας,

Ἐπ. β'.
Ἰφικλέος μὲν παῖς ὁμόδαμος ἐὼν Σπαρτῶν γένει,
Τυνδαρίδας δ' ἐν Ἀχαιοῖς ὑψίπεδον Θεράπνας οἰκέων ἕδος.
χαίρετ'. ἐγὼ δὲ Ποσειδάωνι Ἰσθμῷ τε ζαθέᾳ
Ὀγχηστίαισίν τ' αἰόνεσσιν περιστέλλων ἀοιδὰν
γαρύσομαι τοῦδ' ἀνδρὸς ἐν τιμαῖσιν ἀγακλέα τὰν Ἀσωποδώρου πατρὸς αἶσαν

Ὀρχομενοῖό τε πατρῴαν ἄρουραν, Στρ. γ'.
ἃ νιν ἐρειδόμενον ναναγίαις
ἐξ ἀμετρήτας ἁλὸς ἐν κρυοέσσᾳ
δέξατο συντυχίᾳ·
νῦν δ' αὖτις ἀρχαίας ἐπέβασε πότμος
συγγενὴς εὐαμερίας. ὁ πονήσαις δὲ νόῳ καὶ προμάθειαν φέρει.

εἰ δ' ἀρετᾷ κατάκειται πᾶσαν ὀργάν, Ἀντ. γ'.

v. 25. ὁπότε δίσκοις ἵεν; — v. 26. πένταθλον ἔτ', ἀλλ' — v. 29. Εὐρώτα — v. 41. ἀρετὰ κατὰ κεῖται

v. 40. [πονάσαις malit Ahrens de Dial. Dor. p. 148. Vide ad Nem. VII, 36. SCH.]

v. 41. Libri vetustissimi habuerunt *APETAI*, ut ex Scholiis patet, quod Boeckhius cum Aristarcho pro dativo habens scripsit ἀρετᾷ, recte, ut videtur. Nominativus ἀρετά est in solis editionibus principibus Ald. et Rom. Hunc probat Hermannus. Pro κατάκειται Heynius et nuper Karsten maluerunt κατὰ κεῖται, sed non eleganter sic praepositionem κατά, interposito κεῖται, disiungi a verbis πᾶσαν ὀργάν monet Hermannus. [Scholia: Ὅτι ἀρεταὶ κατάκειται εἴρηκεν ἐπιζεύξας πληθυντικῷ ἐνικὸν ῥῆμα τὸ κατάκειται. Iterum eadem: Ἀρίσταρχος σὺν τῷ ι γράφει καὶ περισπᾷ, καὶ Ἀττικὴν δέχεται τὴν σύνταξιν, ἵν' ᾖ ὁ λόγος· ἐν τῇ ἀρετῇ κατάκειται πάντα τρόπον κτλ. Cf. Boeckhium de Crisi §. 38. p. 111. SCH.]

ἀμφότερον δαπάναις τε καὶ πόνοις,
χρή νιν εὑρόντεσσιν ἀγάνορα κόμπον
μὴ φθονεραῖσι φέρειν
γνώμαις. ἐπεὶ κούφα δόσις ἀνδρὶ σοφῷ
ἀντὶ μόχθων παντοδαπῶν ἔπος εἰπόντ' ἀγαθὸν
ξυνὸν ὀρθῶσαι καλόν.

Ἐπ. γ'.

μισθὸς γὰρ ἄλλοις ἄλλος ἐφ' ἔργμασιν ἀνθρώποις
γλυκύς,
μηλοβότᾳ τ' ἀρότᾳ τ' ὀρνιχολόχῳ τε καὶ ὃν πόντος
τρέφει·
γαστρὶ δὲ πᾶς τις ἀμύνων λιμὸν αἰανῆ τέταται.
ὃς δ' ἀμφ' ἀέθλοις ἢ πολεμίζων ἄρηται κῦδος
ἀβρόν,
εὐαγορηθεὶς κέρδος ὕψιστον δέκεται, πολιατᾶν καὶ
ξένων γλώσσας ἄωτον.

Στρ. δ'.

ἄμμι δ' ἔοικε Κρόνου σεισίχθον' υἱὸν
γείτον' ἀμειβομένοις εὐεργέταν
ἁρμάτων ἱπποδρόμιον κελαδῆσαι,
καὶ σέθεν, Ἀμφιτρύων,
παῖδας προσειπεῖν, τὸν Μινύα τε μυχὸν
καὶ τὸ Δάματρος κλυτὸν ἄλσος Ἐλευσῖνα καὶ Εὔ-
βοιαν ἐν γναμπτοῖς δρόμοις·

Ἀντ. δ'.

Πρωτεσίλα, τὸ τεὸν δ' ἀνδρῶν Ἀχαιῶν
ἐν Φυλάκᾳ τέμενος συμβάλλομαι.
πάντα δ' ἐξειπεῖν, ὅσ' ἀγώνιος Ἑρμᾶς
Ἡροδότῳ ἔπορεν
ἵπποις, ἀφαιρεῖται βραχὺ μέτρον ἔχων
ὕμνος. ἢ μὰν πολλάκι καὶ τὸ σεσωπαμένον εὐθυ-
μίαν μείζω φέρει.

Ἐπ. δ'.

εἴη μιν εὐφώνων πτερύγεσσιν ἀερθέντ' ἀγλααῖς

v. 48. μαλοβότᾳ — v. 51. δέχεται,

Πιερίδων ἔτι καὶ Πυθῶθεν Ὀλυμπιάδων τ' ἐξαιρέτοις
Ἀλφεοῦ ἔρνεσι φράξαι χεῖρα τιμὰν ἑπταπύλοις
Θήβαισι τεύχοντ'. εἰ δέ τις ἔνδον νέμει πλοῦτον κρυφαῖον,
ἄλλοισι δ' ἐμπίπτων φελᾷ, ψυχὰν Ἀΐδᾳ τελέων οὐ
φράζεται δόξας ἄνευθεν.

v. 65. *Πυθόθεν*

---

v. 65. [*Πυθῶθεν* Pauwius et Hermannus. Libri *Πυθόθεν*. SCH.]

ΙΣΘΜΙΟΝΙΚΑΙ Β'.

ΞΕΝΟΚΡΑΤΕΙ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩι

ΑΡΜΑΤΙ.

Strophae.

– ⏑ ◡ ◡ – ◡ ◡ – ⏓ ⏑ ◡ – – ⏑ ◡ ⏔
⏑ ◡ – – ⏑ ◡ – ⏑ ◡ – – ⏑ ◡ ◡ – ◡ ◡ –
⏑ ◡ – – ⏑ ◡ – – ⏑ ◡ ◡ – ◡ ◡ – ⏓
⏑ ◡ ◡ – ◡ ◡ – ⏓ ⏑ ◡ – ⏓
⏑ ◡ – – ⏑ ◡ – – ⏑ ◡ – ⏓

Epodi.

⏑ ◡ ◡ – ◡ ◡ – – ⏑ ◡ ◡ – ◡ ◡ – ⏓ ⏑ ◡ ⏔
⏑ ◡ ◡ – ◡ ◡ – – ⏑ ◡ – ⏓
⏑ ◡ – – ⏑ ◡ – ⏓
⏑ ◡ – ⏓ ⏑ ◡ – – ⏑ ◡ ◡ ⏔
⏑ ◡ – – ⏑ ◡ ◡ – ◡ ◡ –
⏑ ◡ ⏜ – ⏑ ◡ – ⏓

Στρ. α'.

Οἱ μὲν πάλαι, ὦ Θρασυβουλε, φῶτες, οἳ χρυσαμπύκων
ἐς δίφρον Μοισᾶν ἔβαινον κλυτᾷ φόρμιγγι συναρτόμενοι,
ῥίμφα παιδείους ἐτόξευον μελιγάρυας ὕμνους, 5
ὅστις ἐὼν καλὸς εἶχεν Ἀφροδίτας
εὐθρόνου μνάστειραν ἀδίσταν ὀπώραν.

v. l. ὅσοι χρ.

Isthm. II. v. 1. Pro ὅσοι Schmidius metri causa οἵ, firmatum Scholiis ad Aristoph. Pac. 696. [Pro φῶτες lemma Scholiorum male φύντες. SCH.]

Ἀντ. α'.

ἃ Μοῖσα γὰρ οὐ φιλοκερδής πω τότ' ἦν οὐδ' ἐργάτις·
οὐδ' ἐπέρναντο γλυκεῖαι μελιφθόγγου ποτὶ Τερψιχόρας
ἀργυρωθεῖσαι πρόσωπα μαλθακόφωνοι ἀοιδαί.
νῦν δ' ἐφίητι τὸ τωργείου φυλάξαι
ῥῆμ' ἀληθείας ὁδῶν ἄγχιστα βαῖνον,

Ἐπ. α'.

Χρήματα, χρήματ' ἀνήρ, ὃς φᾶ κτεάνων θαμὰ λειφθεὶς καὶ φίλων.
ἐσσὶ γὰρ ὢν σοφός, οὐκ ἀγνῶτ' ἀείδω
Ἰσθμίαν ἵπποισι νίκαν,
τὰν Ξενοκράτει Ποσειδάων ὀπάσαις,
Δωρίων αὐτῷ στεφάνωμα κόμᾳ
πέμπεν ἀναδεῖσθαι σελίνων,

Στρ. β'.

εὐάρματον ἄνδρα γεραίρων, Ἀκραγαντίνων φάος.

v. 7. μελίφθογγοι — v. 10. ῥῆμα τῆς ἀληθ. ἄγχ. β. — v. 11. θ' ἅμα — v. 15. κόμαν

v. 6. [πω τότ' ἦν. Scholl. Ven. Aristoph. Pac. ποτ' ἦν. SCH.]

v. 7. μελιφθόγγου Boeckhius reposuit cum Heynio et Hermanno pro vulgato μελίφθογγοι. [In Scholiis Aristoph. l. c. ea vox excidit. SCH.]

v. 9. τό addidit Heynius. [Et habuerunt Scholia. SCH.]

v. 10. Codices ῥῆμ' ἀληθείας ἄγχιστα βαῖνον, laborante metro. Hermannus ὁδῶν excidisse coniecit, quod recepit Boeckhius. [Vulgata ῥῆμα τῆς ἀληθείας ex sola Romana fluxit. Cum palmari emendatione Hermanni compara Pyth. III, 103. De θαμά a Boeckhio versu seq. reposito vide quae dixit Nott. Critt. ad Ol. VII, 11. 12. SCH.]

v. 12. [Scholia: Ἐνιοι τὸ ἄγνωτα προπαροξύνοντες οὐ κατὰ συναλοιφὴν ἀκούουσιν ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀγνῶτι ἀείδω, ἀλλ' ἐπὶ αὐτοῦ τοῦ νικηφόρου καὶ τῆς Ἰσθμικῆς φασι νίκης λέγειν αὐτόν· οὐ περὶ ἀγνώτων, φησίν, ᾄδω. Pro dativo pugnat Kayserus p. 90. SCH.]

v. 13. [Tres libri Ἰσθμίοις. Male. SCH.]

v. 15. Veteres libri uno consensu κόμα, h. e. κόμᾳ, quod reduxit Boeckhius pro κόμαν. [Dativum fortasse Scholia quoque tuentur: ἀπὸ Κορινθιακῶν αὐτῷ σελίνων στέφανον αὐτοῦ ταῖς κόμαις ἐπιτεθῆναι παρέσχετο. SCH.]

v. 16. Omnes libri ἀνδεῖσθαι, sed ἀναδεῖσθαι a Schmidio emendatum retinuit Boeckhius, quum in antitheticis soluta arsis sit.

ἐν Κρίσᾳ δ' εὐρυσθενὴς εἶδ' Ἀπόλλων νιν
τ' ἀγλαΐαν
καὶ τόθι· κλειναῖς δ' Ἐρεχθειδᾶν χαρίτεσσιν ἀραρὼς
ταῖς λιπαραῖς ἐν Ἀθάναις, οὐκ ἐμέμφθη
δυσίδιφρον χεῖρα πλαξίπποιο φωτός,

Ἀντ. β'.

τὰν Νικόμαχος κατὰ καιρὸν νεῖμ' ἀπάσαις ἁνίαις.
ὅντε καὶ κάρυκες ὥρᾳν ἀνέγνον, σπονδοφόροι
Κρονίδα
Ζηνὸς Ἀλεῖοι, παθόντες πού τι φιλόξενον ἔργον·
ἀδυπνόῳ τέ νιν ἀσπάζοντο φωνᾷ
χρυσέας ἐν γούνασιν πιτνόντα Νίκας

Ἐπ. β'.

γαῖαν ἀνὰ σφετέραν, τὰν δὴ καλέοισιν Ὀλυμπίου
Διὸς
ἄλσος· ἵν' ἀθανάτοις Αἰνησιδάμου
παῖδες ἐν τιμαῖς ἔμιχθεν.
καὶ γὰρ οὐκ ἀγνῶτες ὑμῖν ἐντὶ δόμοι
οὔτε κώμων, ὦ Θρασύβουλ', ἐρατῶν,
οὔτε μελικόμπων ἀοιδᾶν.

Στρ. γ'.

οὐ γὰρ πάγος, οὐδὲ προσάντης ἁ κέλευθος γίγνεται,
εἴ τις εὐδόξων ἐς ἀνδρῶν ἄγοι τιμὰς Ἑλικωνιάδων.
μακρὰ δισκήσαις ἀκοντίσσαιμι τοσοῦθ', ὅσον ὀργὰν

v. 18. μιν — v. 22. νώμ' ἀπ. — v. 23. ἀνέγνων — v. 26. πιτνῶντα — v. 35. ἀκοντίσαιμι

---

v. 19. Addidit δ' ante Ἐρεχθειδᾶν Heynius, [quod agnoscere Par. C videtur. SCH.]

v. 22. Scriptum νεῖμ' ἀπάσαις a Boeckhio de sententia Hermanni pro vulgari νώμ' ἀπάσαις, in quo perperam eliditur alpha longum.

v. 23. [Legebatur ἀνέγνων. Vide ad Pyth. IX, 79. et nunc Ahrent. de Dial. Dor. p. 317. SCH.]

v. 26. [Editionum veterum scripturam χρυσέοις cum Scholiis et Med. B removit Schmidius. De forma πιτνόντα vide Boeckhium Nott. Critt. Nem. V, 42. SCH.]

v. 35. [ἀκοντίσσαιμι Boeckhius ex libris. SCH.]

Ξεινοκράτης ὑπὲρ ἀνθρώπων γλυκεῖαν
ἔσχεν. αἰδοῖος μὲν ἦν ἀστοῖς ὁμιλεῖν,

Ἀντ. γ'.

ἱπποτροφίας τε νομίζων ἐν Πανελλάνων νόμῳ·
καὶ θεῶν δαῖτας προσέπτυκτο πάσας· οὐδέ ποτε ξενίαν
οὖρος ἐμπνεύσαις ὑπέστειλ' ἱστίον ἀμφὶ τράπεζαν·
ἀλλ' ἑπέρα ποτὶ μὲν Φᾶσιν θερείαις,
ἐν δὲ χειμῶνι πλέων Νείλου πρὸς ἀκτάς.

Ἐπ. γ'.

μή νυν, ὅτι φθονεραὶ θνατῶν φρένας ἀμφικρέμανται ἐλπίδες,
μήτ' ἀρετάν ποτε σιγάτω πατρῴαν,
μηδὲ τούσδ' ὕμνους· ἐπεί τοι
οὐκ ἐλινύσοντας αὐτοὺς εἰργασάμαν.
ταῦτα, Νικάσιππ', ἀπόνειμον, ὅταν
ξεῖνον ἐμὸν ἠθαῖον ἔλθῃς.

v. 46. *εἰργασάμην*

---

v. 38. [Schmidius *κομίζων*. SCH.]

v. 39. [*ξενίαν* Stephanus ex Scholiis et Med. B. Reliqui *ξενίοις*. SCH.]

v. 42. [Plurimi libri *ἀκτάν*. Rom. cum Scholiis *ἀκτάς*. Scholia: *Τὸ Νείλου πρὸς αὐγὰς ἢ ἀκτὰς τινὲς μὲν τὰς τοῦ Νείλου ῥύσεις, τινὲς δέ, ὅτι ἀπὸ ἀνατολῶν ἡ ῥύσις αὐτοῦ γίνεται.* Quae dittographia monstrare videtur fuisse qui *ἀγάς* legerent. SCH.]

ΙΣΘΜΙΟΝΙΚΑΙ Γ'. [Γ'. Δ'.]

ΜΕΛΙΣΣΩι ΘΗΒΑΙΩι

ΠΑΓΚΡΑΤΙΩι.

Strophae.

⏑ – ⏑ | ⏑ – ⏑ | ⏑ – – | ⏑ – ⏑
⏑ – – | ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ | ⏑ –
⏑ ⏑ ⏑̄ ⏑ ⏑ – ⏑ | ⏑ – ⏑
⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – | ⏑ – ⏑
⏑ – – | ⏑ – – | ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑
⏑ – – | ⏑ – – | ⏑ – ⏑

Epodi.

– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – | ⏑ ⏑ –
⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑
⏑ – ⏑ | ⏑ –
– ⏑ – ⏑ | ⏑ –
– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ | ⏑ – – | ⏑ – – | ⏑ – ⏑ | ⏑ –
– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ | ⏑ – – | ⏑ – – | ⏑ ⏑ ⏑̄ – ⏑ –

Στρ. α'. III.

Εἴ τις ἀνδρῶν εὐτυχήσαις ἢ σὺν εὐδόξοις ἀέθλοις
ἢ σθένει πλούτου κατέχει φρασὶν αἰανῆ κόρον,
ἄξιος εὐλογίαις ἀστῶν μεμῖχθαι.
Ζεῦ, μεγάλαι δ' ἀρεταὶ θνατοῖς ἔπονται

v. 2. φρεσὶν

Isthm. III. [Carmen tertium inde ab editione Romana perperam in duo carmina divisum erat. Unum esse alii suspicati erant, Hermannus et Boeckhius demonstraverunt. Nec veteres grammaticos huic sententiae adversari docuit Boeckhius. SCH.]

v. 2. [φρασίν libri omnes, de qua forma nunc videndus Ahrens de Dial. Dor. p. 118. Versu 3. μεμίχθαι legebatur. Correxi accentum et h. l. et reliquis. Idem fecit Bergkius. Quanquam vide Lobeckii dubitationes Parall. II. p. 414. SCH.]

ἐκ σέθεν· ζώει δὲ μάσσων ὄλβος ὀπιζομένων, πλαγίαις δὲ φρένεσσιν
οὐχ ὁμῶς πάντα χρόνον θάλλων ὁμιλεῖ.

Ἀντ. α'.

εὐκλέων δ' ἔργων ἄποινα χρὴ μὲν ὑμνῆσαι τὸν ἐσλόν,
χρὴ δὲ κωμάζοντ' ἀγαναῖς χαρίτεσσιν βαστάσαι.
ἔστι δὲ καὶ διδύμων ἄθλων Μελίσσῳ
μοῖρα πρὸς εὐφροσύναν τρέψαι γλυκεῖαν
ἦτορ, ἐν βάσσαισιν Ἰσθμοῦ δεξαμένῳ στεφάνους,
τὰ δὲ κοίλᾳ λέοντος
ἐν βαθυστέρνου νάπᾳ κάρυξε Θήβαν

ἱπποδρομίᾳ κρατέων. ἀνδρῶν δ' ἀρετὰν Ἐπ. α'.
σύμφυτον οὐ κατελέγχει.
ἴστε μὰν Κλεωνύμου
δόξαν παλαιὰν ἅρμασιν·
καὶ ματρόθε Λαβδακίδαισιν σύννομοι πλούτου διέστειχον τετραορίαν πόνοις.
αἰὼν δὲ κυλινδομέναις ἀμέραις ἄλλ' ἄλλοτ' ἐξάλλαξεν·
ἄτρωτοί γε μὰν παῖδες θεῶν.

Στρ. β'. IV.

ἔστι μοι θεῶν ἕκατι μυρία παντᾷ κέλευθος·
ὦ Μέλισσ', εὐμαχανίαν γὰρ ἔφανας Ἰσθμίοις
ὑμετέρας ἀρετὰς ὕμνῳ διώκειν·
αἶσι Κλεωνυμίδαι θάλλοντες αἰεὶ

v. 8. *Χαρίτεσσι* — v. 9. *ἀέθλων* — v. 17. *Λαβδακίδαισι* et *διέστιχον*

v. 17. [Ultimos duos epodorum versus Hermannus Opuscc. VII. p. 133 seqq. ex duobus constare censet, incisionum accurata observatione motus. Quae in tanta poetae constantia sicubi laesae inveniantur, id fere metrorum correctoribus tribuendum esse. Sic igitur dispescit:

καὶ ματρόθε Λαβδακίδαισι
σύννομοι πλούτου διέστειχον τετραορίαν πόνοις·
αἰὼν δὲ κυλινδομέναις
ἀμέραις ἄλλ' ἄλλοτ' ἐξάλλαξεν. ἄτρωτοί γε μὰν παῖδες θεῶν.

Et sic in reliquis, sed non sine violentioribus mutationibus, de quibus vide ad v. 71. 72. 89. 90. — Idem Hermannus *διέστειχον* scripsit pro insolenti illo *διέστιχον*. SCH.]

σὺν θεῷ θνατὸν διέρχονται τὸ βίου τέλος. ἄλλοτε δ' ἀλλοῖος οὖρος
πάντας ἀνθρώπους ἐπαΐσσων ἐλαύνει.

Ἀντ. β'.

τοὶ μὲν ὢν Θήβαισι τιμάεντες ἀρχᾶθεν λέγονται
πρόξενοί τ' ἀμφικτιόνων κελαδεννᾶς τ' ὀρφανοὶ
ὕβριος· ὅσσα δ' ἐπ' ἀνθρώπους ἄηται
μαρτύρια φθιμένων ζωῶν τε φωτῶν
ἁπλέτου δόξας, ἐπέψαυσαν κατὰ πᾶν τέλος· ἀνορέαις δ' ἐσχάταισιν
οἴκοθεν στάλαισιν ἅπτονθ' Ἡρακλείαις.

καὶ μηκέτι μακροτέραν σπεύδειν ἀρετάν. Ἐπ. β'.
ἱπποτρόφοι τ' ἐγένοντο,
χαλκέῳ τ' Ἄρει ἄδον.
ἀλλ' ἀμέρᾳ γὰρ ἐν μιᾷ
τραχεῖα νιφὰς πολέμιοι τεσσάρων ἀνδρῶν ἐρήμωσεν μάκαιραν ἑστίαν·
νῦν δ' αὖ μετὰ χειμέριον ποικίλων μηνῶν ζόφον χθὼν
ὥτε φοινικέοισιν ἄνθησεν ῥόδοις

Στρ. γ'.

δαιμόνων βουλαῖς. ὁ κινητὴρ δὲ γᾶς Ὀγχηστὸν οἰκέων
καὶ γέφυραν ποντιάδα πρὸ Κορίνθου τειχέων,
τόνδε πορὼν γενεᾷ θαυμαστὸν ὕμνον

v. 36. ἅτε φοινικίοισιν ἄνθησαν

v. 23. [τό omissum in quatuor libris. An βιότου τέλος scribendum? Id mihi vel propterea probabile est, quod nusquam τέλος apud Pindarum cum articulo coniunctum vidi. SCH.]

v. 36. ὥτε φοινικέοισιν Boeckhius recepit e libris pro ἅτε φοινικίοισιν. Tum omnes libri habent ἄνθος, sensu et metro laborante. Boeckhius cum Pauwio probavit ἄνθησεν intellecto nomine ἑστία, recte. Contra Hermannus ἔστηκεν coniecit, quum Scholiastes scribat: νῦν δὲ καθάπερ ἐκ χειμῶνος ἦρ καθέστηκεν αὐτῷ. Sed Scholiastes quum verbum non videret, supplevit de suo. [Ibidem ποικίλον Hermannus, mire φοινίων Kayserus. Pauwii correctionem ἄνθησεν firmat Chrysippus in Scholiis: μετ ἐκείνην τὴν ἀτυχίαν καὶ τὸν χειμῶνα ἤνθησαν. SCH.]

ἐκ λεχέων ἀνάγει φάμαν παλαιὰν
εὐκλέων ἔργων· ἐν ὕπνῳ γὰρ πέσεν· ἀλλ' ἀνεγειρομένα χρῶτα λάμπει,
Ἑωσφόρος θαητὸς ὡς ἄστροις ἐν ἄλλοις·

Ἀντ. γ'.

ἅ τε κἀν γουνοῖς Ἀθανᾶν ἅρμα καρύξαισα νικᾶν
ἔν τ' Ἀδραστείοις ἀέθλοις Σικυῶνος ὤπασεν
τοιάδε τῶν τότ' ἐόντων φύλλ' ἀοιδᾶν.
οὐδὲ παναγυρίων ξυνᾶν ἀπεῖχον
καμπύλον δίφρον, Πανελλάνεσσι δ' ἐριζόμενοι δαπάνᾳ χαῖρον ἵππων.
τῶν ἀπειράτων γὰρ ἄγνωστοι διωπαί.

Ἐπ. γ'.

ἔστιν δ' ἀφάνεια τύχας καὶ μαρναμένων,
πρὶν τέλος ἄκρον ἱκέσθαι·
τῶν τε γὰρ καὶ τῶν διδοῖ·
καὶ κρέσσον' ἀνδρῶν χειρόνων
ἔσφαλε τέχνα καταμάρψαισ'. ἵστε μὰν Αἴαντος ἀλκὰν φοίνιον, τὰν ὀψίᾳ
ἐν νυκτὶ ταμὼν περὶ ᾧ φασγάνῳ μομφὰν ἔχει παίδεσσιν Ἑλλάνων, ὅσοι Τρῴανδ' ἔβαν.

Στρ. δ'.

ἀλλ' Ὅμηρός τοι τετίμακεν δι' ἀνθρώπων, ὃς αὐτοῦ
πᾶσαν ὀρθώσαις ἀρετὰν κατὰ ῥάβδον ἔφρασεν
θεσπεσίων ἐπέων λοιποῖς ἀθύρειν.

v. 42. Ἀωσφόρος — v. 43. κ' εἰν γουνοῖς — v. 51. τῶνδε γὰρ διδοῖ τέλος — v. 53. ἔσφαλλε

---

v. 42. [Legebatur Ἀωσφόρος, quod Boeckhius tuebatur, ut trisyllabum esset, tanquam Μενέλας; cf. de Crisi §. 32. p. 95. Quod reposui praestant Scholia et duo libri. Nam quod id Atticum dicit Boeckhius pariter atque λεώς, secus est. Iam Homerus Iliad. Ψ, 226. ἠωσφόρος, ut Pindarus eo uti suo iure potuerit. Et Hermannus Opuscc. VII. p. 172. ἀωσφόρος aeque ignotum Graecis esse atque ἠωσφόρος recte observavit. SCH.]

v. 43. Boeckhius κἀν. Libri κ' εἰν, κεἰν, κ' ἦν, κἦν, κἠν. [Bergkius καί coniicit. SCH.]

v. 51. Vulgo τῶνδε γὰρ διδοῖ τέλος. Emendavit Boeckhius e libris cum Hermanno. Idem mox pro ἔσφαλλε vidit aoristum requiri, quem praebent duo libri.

τοῦτο γὰρ ἀθάνατον φωνᾶεν ἕρπει.
εἴ τις εὖ εἴπῃ τι, καὶ πάγκαρπον ἐπὶ χθόνα καὶ διὰ πόντον βέβακεν
ἐργμάτων ἀκτὶς καλῶν ἄσβεστος αἰεί.

Ἀντ. δ'.

προφρόνων Μοισᾶν τύχοιμεν, κεῖνον ἅψαι πυρσὸν ὕμνων
καὶ Μελίσσῳ, παγκρατίου στεφάνωμ' ἐπάξιον,
ἕρνεϊ Τελεσιάδα. τόλμα γὰρ εἰκὼς
θυμὸν ἐριβρεμετᾶν θηρᾷ λεόντων
ἐν πόνῳ· μῆτιν δ' ἀλώπηξ, αἰετοῦ ἅ τ' ἀναπιταμένα ῥόμβον ἴσχει.
χρὴ δὲ πᾶν ἕρδοντα μαυρῶσαι τὸν ἐχθρόν.

Ἐπ. δ'.

οὐ γὰρ φύσιν Ὠαριωνείαν ἔλαχεν·
ἀλλ' ὀνοτὸς μὲν ἰδέσθαι,
συμπεσεῖν δ' ἀκμᾷ βαρύς.
καίτοι πόθ' Ἀνταίου δόμους
Θηβᾶν ἀπὸ Καδμειᾶν μορφὰν βραχύς, ψυχὰν δ' ἄκαμπτος, προσπαλαίσων ἦλθ' ἀνὴρ
τὰν πυροφόρον Λιβύαν, κρανίοις ὄφρα ξένων ναὸν Ποσειδάωνος ἐρέφοντα σχέθοι,

v. 64. θηρῶν — v. 66. ἕρδοντ' ἀμαυρῶσαι — v. 69. αἰχμᾷ — v. 71. Καδμηϊᾶν

---

v. 63 seqq. Libri τολμᾷ γὰρ εἰκὼς θυμὸν ἐριβρεμετᾶν θηρῶν λεόντων ἐν πόνῳ. Scholia bene θηρᾷ, quod probat Hermannus, in ceteris nihil mutans. Boeckhius autem εἴκων scripsit de sententia A. Meinekii in Programmate Scholastico Regiomont. ann. 1818., [quae scriptura commendatur lectione editionis Rom. εἰκών. SCH.] Thierschius denique τολμᾶν γὰρ εἰδὼς coniecit Act. Philol. Mon. T. II. fasc. II. p. 287. Ego cur retineam εἰκώς, expositum vide in Commentario.

v. 66. [De forma μαυρῶσαι vide Boeckhium ad Pyth. XII, 13. SCH.]

v. 69. Vulgo αἰχμᾷ. Emendavit Pauwius.

v. 71. [Hermannus l. c. p. 134. vulgatam scripturam dicit ceterarum epodorum comparatione suspectam fieri nec nihil ad eam suspicionem augendam addi eo, quod in libris Καδμηϊᾶν, Καδμειϊᾶν, Καδμεϊᾶν, in uno denique μορφῆς legatur. Quare

Στρ. ε'.

υἱὸς Ἀλκμήνας· ὃς Οὐλυμπόνδ' ἔβα, γαίας τε πάσας
καὶ βαθυκρήμνου πολιᾶς ἁλὸς ἐξευρὼν θέναρ,
ναυτιλίαισί τε πορθμὸν ἀμερώσαις.
νῦν δὲ παρ' Αἰγιόχῳ κάλλιστον ὄλβον
ἀμφέπων ναίει, τετίματαί τε πρὸς ἀθανάτων φίλος, Ἥβαν τ' ὀπυίει,
χρυσέων οἴκων ἄναξ καὶ γαμβρὸς Ἥρας.

Ἀντ. ε'.

τῷ μὲν Ἀλεκτρᾶν ὕπερθεν δαῖτα πορσύνοντες ἀστοὶ
καὶ νεόδματα στεφανώματα βωμῶν αἴξομεν
ἔμπυρα χαλκοαρᾶν ὀκτὼ θανόντων,
τοὺς Μεγάρα τέκε οἱ Κρειοντὶς υἱούς·
τοῖσιν ἐν δυσμαῖσιν αὐγᾶν φλὸξ ἀνατελλομένα συνεχὲς παννυχίζει
αἰθέρα κνισᾶντι λακτίζοισα καπνῷ,

καὶ δεύτερον ἅμαρ ἐτείων τέρμι' ἀέθλων Ἐπ. ε'.
γίγνεται, ἰσχύος ἔργον.
ἔνθα λευκωθεὶς κάρα

v. 82. τέκεν οἱ Κρεοντὶς

---

haec putat Pindarica esse: *Θηβᾶν ἄπο μάκεϊ μορφᾶς Μὲν βρατὺς* κτλ. SCH.]

v. 72. [Hermannus l. c. *ναὸν Ποσειδᾶνος σφ' ἐρέπτοντα σείθοι*. Formam *ἐρέπτω* germanam praestat Pyth. IV, 240. SCH.]

v. 82. Libri *Κρεοντίς*. Mutavit Schmidius metri causa.

v 84. [*κνισᾶντι* libri cum Scholiis. Alteram scripturam Boeckhius petiit e Plutarchi Morall. p. 949. A. Credo, quod Ol. VII, 80. (ubi Pal. C *κνισάεσσα*) et Nem. XI, 7. libri in duplicato sigma conspirare videbantur. Quanquam altera scribendi ratio praestabilior videtur. Cf. Dindorf. ad Aristoph. Pac. 1040. et qui grammaticorum veterum sententias composuit G. Hermannus ad Eurip. Alcest. 1161., ex quibus disertum exstat testimonium Herodiani simplici sigma ex analogia patrocinati. Igitur illis quoque locis reductum oportebat. SCH.]

μύρτοις ὅδ' ἀνὴρ διπλόαν
νίκαν ἀνεφάνατο παίδων τε τρίταν πρόσθεν, κυ-
βερνατῆρος οἰακοστρόφου
γνώμᾳ πεπιθὼν πολυβούλῳ· σὺν Ὀρσέᾳ δέ νιν κω-
μάξομαι, τερπνὰν ἐπιστάζων χάριν.

v. 89. παίδων τὴν τρίταν — v. 90. πολυβούλω et κωμάζομαι et ἀποστάζων

---

v. 89. [Duo libri τε ante τρίταν ignorant, ceteri τήν habent; τε olim Hermannus. Idem nunc l. c. p. 133. καί flagitat, quum alias non dubitassent — dubitaverunt enim — veteres grammatici, utrum unam inter pueros an duas Melissus adeptus esset victorias. SCH.]

v. 90. [Hermannus p. 134. „Scholiastes: πιθόμενος τῇ τοῦ παιδοτρίβου γνώμῃ. Credam ego hic quoque (ut Pyth. III, 28., ubi vide notata) πεπιθών a metricis esse profectum, quum πεποιθώς, interpretatio grammatici, pro genuino πίσυνος esset in ordinem recepta. Simile quid accidisse videtur etiam in verbis, quae sequuntur. Nam quod in libris est πολυβούλω, quasi si genitivus esset, nescio an id sit ex πολύβουλ' ὦ natum, adscripto ab interprete isto ὦ. Sententia pariter ac metra optime procedunt verbis ad hunc modum correctis: κυβερνατῆρος οἰακοστρόφου Γνώμᾳ πίσυνος· πολύβουλ' Ὀρσέα, σὺν σοὶ δέ νιν κωμάξομαι, τερπνὰν ἀποστάζων χάριν. Futurum κωμάξομαι omnino reponendum, habuitque Scholiastes." In eo secutus sum virum ingeniosissimum: quod ἀποστάζων praetulit, ne quis imitetur, libri cum Scholiis ἐπιστάζων tuentur; una Romana illud habet. SCH.]

ΙΣΘΜΙΟΝΙΚΑΙ Δ'. [Ε'.]

ΦΥΛΑΚΙΔΑι ΑΙΓΙΝΗΤΗι

ΠΑΓΚΡΑΤΙΩι.

Strophae.

⏑ ˊ⏑ – ⏑ ˊ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑
⏑ ⏑ – ⏑ ˊ⏑ – ⏑ ˊ⏑⏑ ⏓
ˊ⏑ – – ˊ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑
ˊ⏑⏑ – ⏑⏑ ⏓
ˊ⏑ – – ˊ⏑⏑ – ⏑⏑ – –
⏑ – – ˊ⏑ – – ˊ⏑ – – ˊ⏑⏑ – ˊ⏑ – – ˊ⏑ – ⏑

Epodi.

ˊ⏑ – – ˊ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑
ˊ⏑ – – ˊ⏑ – – ˊ⏑ –
ˊ⏑ – – ˊ⏑⏑ – ⏑⏑ ⏓
ˊ⏑ – ˊ⏑⏑ ⏓
ˊ⏑ – – ˊ⏑ – – ˊ⏑ –
⏑ – – ˊ⏑⏑ – ⏑⏑ – –
ˊ⏑ – ⏑ ˊ⏑⏑ – ⏑⏑ ⏓
ˊ⏑⏑ – ⏑ – ⏑⏑ – – ˊ⏑ –
ˊ⏑⏑ – ⏑⏑ – – ˊ⏑ – ⏑

Μᾶτερ Ἀλίου πολυώνυμε Θεία, Στρ. α'.
σέο γ' ἕκατι καὶ μεγασθενῆ νόμισαν
χρυσὸν ἄνθρωποι περιώσιον ἄλλων·
καὶ γὰρ ἐριζόμεναι
νᾶες ἐν πόντῳ καὶ ἐν ἅρμασιν ἵπποι 5
διὰ τεάν, ὦ νασσα, τιμὰν ὠκυδινάτοις ἐν ἀμίλλαισι
θαυμασταὶ πέλονται·

ἔν τ' ἀγωνίοις ἀέθλοισι ποθεινὸν Ἀντ. α'.
κλέος ἔπραξεν, ὅντιν' ἀθρόοι στέφανοι 10

χερσὶ νικάσαντ' ἀνέδησαν ἔθειραν
ἢ ταχυτᾶτι ποδῶν.
κρίνεται δ' ἀλκὰ διὰ δαίμονας ἀνδρῶν.
δύο δέ τοι ζωᾶς ἄστον μοῦνα ποιμαίνοντι τὸν
ἄλπνιστον εὐανθεῖ σὺν ὄλβῳ,

εἴ τις εὖ πάσχων λόγον ἐσλὸν ἀκούσῃ. Ἐπ. α'.
μὴ μάτευε Ζεὺς γενέσθαι· πάντ' ἔχεις,
εἴ σε τούτων μοῖρ' ἐφίκοιτο καλῶν.
θνατὰ θνατοῖσι πρέπει.
τὶν δ' ἐν Ἰσθμῷ διπλόα θάλλοισ' ἀρετά,
Φυλακίδα, κεῖται, Νεμέᾳ δὲ καὶ ἀμφοῖν,
Πυθέᾳ τε παγκρατίου. τὸ δ' ἐμὸν
οὐκ ἄτερ Αἰακιδᾶν κέαρ ὕμνων γεύεται·
σὺν Χάρισιν δ' ἔμολον Λάμπωνος υἱοῖς

τάνδ' ἐς εὔνομον πόλιν. εἰ δὲ τέτραπται Στρ. β'.
θεοδότων ἔργων κέλευθον ἄν καθαράν,
μὴ φθόνει κόμπον τὸν ἐοικότ' ἀοιδᾷ
κιρνάμεν ἀντὶ πόνων.
καὶ γὰρ ἡρώων ἀγαθοὶ πολεμισταὶ
λόγον ἐκέρδαναν, κλέονται δ' ἔν τε φορμίγγεσσιν
ἐν αὐλῶν τε παμφώνοις ὁμοκλαῖς

μυρίον χρόνον· μελέταν δὲ σοφισταῖς Ἀντ. β'.

v. 13. ἀκούῃ.

Isthm. IV. v. 11. [διὰ δαίμονα Rom., διὰ δαίμονος Heynius. Sed Scholia cum libris vulgatae patrocinantur. Quanquam haud absurde διὰ δαίμονα φωτῶν scriberetur. SCH.]

v. 13. ἀκούῃ sola Romana. Codices ἀκούσῃ.

v. 16. [Vide ad v. 58. SCH.]

v. 27. [ἐκέρδαναν Schmidius cum Scholiis et Med. B. Reliqui ἐκέρδανον, quod nec metro aeque satisfacit et formam offert non usitatam. SCH.]

v. 33. [Πολυδεύκευς Hermannus. Libri Πολυδεύκεος. SCH.]

v. 36. [ἔπραθον σπόμενοι scripsit Bergkius, qui formam ἑσπόμενοι ubique expunxit. Sed confer Buttmann. Gr. ampl. II. p. 174. ibique Lobeck. et ad Scholl. Odyss. X, 324., ubi ad damnandas formas ἑσπέσθαι, ἑσπόμενος pronior tamen fuit. SCH.]

v. 37. [Vide ad v. 58. SCH.]

v. 42. Κάτκου prima longa ferendum Boeckhius censet ut

Διὸς ἕκατι πρόσβαλον σεβιζόμενοι
ἐν μὲν Αἰτωλῶν θυσίαισι φαεννᾶς
Οἰνεΐδαι κρατεροί,
ἐν δὲ Θήβαις ἱπποσόας Ἰόλαος
γέρας ἔχει, Περσεὺς δ' ἐν Ἄργει, Κάστορος δ' αἰ-
χμὰ Πολυδεύκευς τ' ἐπ' Εὐρώτα ῥεέθροις.

ἀλλ' ἐν Οἰνώνᾳ μεγαλήτορες ὀργαὶ Ἐπ. β'.
Αἰακοῦ παίδων τε· τοὶ καὶ σὺν μάχαις
δὶς πόλιν Τρώων πράθον ἑσπόμενοι
Ἡρακλῆϊ πρότερον,
καὶ σὺν Ἀτρείδαις. ἔλα νῦν μοι πεδόθεν·
λέγε, τίνες Κύκνον, τίνες Ἕκτορα πέφνον,
καὶ στράταρχον Αἰθιόπων ἄφοβον
Μέμνονα χαλκοάραν· τίς ἄρ' ἑσλὸν Τήλεφον
τρῶσεν ἐῷ δορὶ Καΐκου παρ' ὄχθαις.

τοῖσιν Αἴγιναν προφέρει στόμα πάτραν Στρ. γ'.
διαπρεπέα νᾶσον· τετείχισται δὲ πάλαι
πύργος ὑψηλαῖς ἀρεταῖς ἀναβαίνειν.
πολλὰ μὲν ἀρτιεπὴς
γλῶσσά μοι τοξεύματ' ἔχει περὶ κείνων
κελαρύσαι· καὶ νῦν ἐν Ἄρει μαρτυρήσαι κεν πόλις
Αἴαντος ὀρθωθεῖσα ναύταις

v. 33. *Πολυδεύκεός τ'* — v. 48. *κελαδῆσαι·*

in peregrino nomine, quemadmodum *Γαδείρα* modo longam modo brevem primam habeat. Hermannus tamen *Μυσίαις* a poeta profectum suspicatur, h. e. ad Mysi amnis ripas, quod expulsum fuerit annotationibus interpretum. [Tzetzes Crameri Ann. Oxx. III. p. 379, 7. apponit sic scripta: *τίς γὰρ ἑσλὼν Τήλεφον τρῶσαι δωρὶ Καΐκου παρ' ὄχθαις.* Boeckhii excusatio vulgatae non satisfecit neque Hermanno neque Bergkio. Quorum ille aut *ᾧ δορὶ τρῶσε παρ' ὄχθαισιν Καΐκου* aut *τρῶσεν ἐῷ δορὶ Μυσίαις παρ' ὄχθαις*; hic vero *τρῶσε Καΐκου ἐῷ δούρει παρ' ὄχθαις* insuavius coniecit. Et forma *δούρει* nec Pindarica nec Graeca, opinor. Solum *δόρει* usitatum fuisse putem, de qua forma praeter reliquos videndus Bergkius in Anacr. p. 142. Ipse tentabam: *τρῶσεν ἐῷ δόρει ἀμφ' ὄχθαις Καΐκου.* SCH.]

v. 44. [De forma *τετείχισται* vide ad Pyth. VI, 9. SCH.]

v. 48. [Libri *κελαδῆσαι*, pro quo quod Boeckhius *κελαδέειν* rescripsit vel dialecti nomine refelli videtur; v. Ahrens Mus.

ἐν πολυφθόρῳ Σαλαμὶς Διὸς ὄμβρῳ Ἀντ. γ'.
ἀναρίθμων ἀνδρῶν χαλαζάεντι φόνῳ.
ἀλλ' ὅμως καύχημα κατάβρεχε σιγᾷ·
Ζεὺς τά τε καὶ τὰ νέμει,
Ζεὺς ὁ πάντων κύριος. ἐν δ' ἐρατεινῷ
μέλιτι καὶ τοιαίδε τιμαὶ καλλίνικον χάρμ' ἀγαπάζοντι. μαρνάσθω τις ἔρδων

ἀμφ' ἀέθλοισιν γενεὰν Κλεονίκου Ἐπ. γ'.
ἐκμαθών· οὗτοι τετύφλωται μακρὸς
μόχθος ἀνδρῶν· οὐδ' ὁπόσαι δαπάναι,
ἐλπίδων ἔκνισ' ὄπιν.
αἰνέω καὶ Πυθέαν ἐν γνιοδάμαις
Φυλακίδᾳ πλαγᾶν δρόμον εὐθυπορῆσαι
χερσί, δεξιὸν νόῳ ἀντίπαλον.
λάμβανέ οἱ στέφανον, φέρε δ' εὔμαλλον μίτραν,
καὶ πτερόεντα νέον σύμπεμψον ὕμνον.

v. 52. τάδε καὶ τὰ — v. 57. δαπάναι ἐλπίδων, ἔκνισ' — v. 61. χερσὶ δεξιόν,

---

Rhen. 1842. p. 459. Recepi elegantissimam Bergkii coniecturam. SCH.]

v. 50. Hermannus συναρίθμων [h. e. ἰσαρίθμων] vult pro ἀναρίθμων, aliter constituto metro; cf. Element. Doctr. Metr. p. 650.

v. 51. [Ald. Med. B κατέβραχε. Voluerunt ne κατάβραχε? Cf. supra dicta ad Ol. VI, 55. et Ahrentis disputationem de Dial. Dor. p. 118. SCH.]

v. 52. Vulgo τάδε καὶ τά. [Ald. τάδε καὶ τάδε. SCH.] Emendavit Boeckhius.

v. 57. [Rectius post ἐλπίδων comma sublatum pone δαπάναι retrahunt Heimsoethius et Kayserus. Quos secutus sum. SCH.]

v. 58. Hermannus lectionem ἔκνιξ' repositam vult, ut versus trochaicus sit, unde v. 16. θνατοῖσιν scribit et v. 37. πρῶτα μέν coniicit pro πρότερον. [ἔκνιζ' Ald. ἔκνιξ' Rom. et sic Aristarchus testibus Scholiis, qui simul ὀπί, h. e. voce, legebat. In iisdem Scholiis ἔκνισ' lectionis vestigium inest. SCH.]

ΙΣΘΜΙΟΝΙΚΑΙ Ε'. [ϛ'.]

ΦΥΛΑΚΙΔΑι ΑΙΓΙΝΗΤΗι

ΠΑΓΚΡΑΤΙΩι.

Strophae.

– ⏑ – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
⏑ – ⏑ – ⏑ – – ⏑ ⏑ –
⏑ – – ⏑ – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑ – –
⏑ – ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
– ⏑ – – ⏑ – –
⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑ – – ⏑ ⏑ –
– ⏑ – – ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑ –
– ⏑ – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑ –
– ⏑ – – ⏑ – ⏑

Epodi.

⏑ – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
⏑ – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
⏑ – – ⏑ – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
⏑ – – ⏑ – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
⏑ – – ⏑ – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
– ⏑ – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑ –
⏑ – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – – ⏑ –

Θάλλοντος ἀνδρῶν ὡς ὅτε συμποσίου Στρ. α'.
δεύτερον κρητῆρα Μοισαίων μελέων
κίρναμεν Λάμπωνος εὐάθλου γενεᾶς ὕπερ, ἐν Νε-
μέᾳ μὲν πρῶτον, ὦ Ζεῦ, 5

v. 2. κρατῆρα — v. 3. κιρνάμεν

Isthm. V. v. 2. [De forma κρητῆρα ab Hermanno contra librorum consensum reposita vide ad Ol. VI, 91. et Nem. IX, 49. Libri statim post *Μοισέων*. Correxit Heynius. SCH.]

τὶν ἄωτον δεξάμενοι στεφάνων,
νῦν αὖτις Ἰσθμοῦ δεσπότᾳ
Νηρεΐδεσσί τε πεντήκοντα παίδων ὁπλοτάτου
Φυλακίδα νικῶντος. εἴη δὲ τρίτον
σωτῆρι πορσαίνοντας Ὀλυμπίῳ Αἴγιναν κάτα
σπένδειν μελιφθόγγοις ἀοιδαῖς.

εἰ γάρ τις ἀνθρώπων δαπάνᾳ τε χαρεὶς Ἀντ. α'.
καὶ πόνῳ πράσσει θεοδμάτους ἀρετάς,
σύν τέ οἱ δαίμων φυτεύει δόξαν ἐπήρατον· ἐσχατιὰς ἤδη πρὸς ὄλβου
βάλλετ' ἄγκυραν θεότιμος ἐών.
τοίαισιν ὀργαῖς εὔχεται
ἀντιάσαις αἴδαν γῆράς τε δέξασθαι πολιὸν
ὁ Κλεονίκου παῖς· ἐγὼ δ' ὑψίθρονον
Κλωθὼ κασιγνήτας τε προσεννέπω ἕσπεσθαι λιταῖς
ἀνδρὸς φίλου Μοίρας ἐφετμαῖς.

ὕμμε τ', ὦ χρυσάρματοι Αἰακίδαι, Ἐπ. α'.
τέθμιόν μοι φαμὶ σαφέστατον ἔμμεν
τάνδ' ἐπιστείχοντα νᾶσον ᾐνέμεν εὐλογίαις.

v. 4. τὶν, ἄωτον — v. 5. νῦν αὖτ' ἐν Ἰσθμῷ,
v. 8. Αἴγιναν κατα-
v. 9. σπένδειν — v. 12. ἐσχατιαῖς — v. 20. εἶναι

---

v. 4. [τίν γ' ἄωτον Pauwius. Delevi particulam suasu Ahrentis de Dial. Dor. p. 253., qui τίν mensurae ancipitis fnisse censet. SCH.]

v. 5. Hermannus νῦν αὖτε scribit pro αὖτ' ἐν [v. Isthm. I, 32. SCH.]; Boeckhius autem νῦν αὖτις, quum unus codex habeat αὖθις. [Vulgatam ob nudum δεσπότᾳ intolerabilem correxerunt diverso modo Hermannus et Boeckhius. Sed Ἰσθμοῦ libri omnes cum Scholiis. SCH.]

v. 8. κατασπένδειν in duas voces divisit Boeckhius propter metrum. [Eo tendit Scholiasta: δύναται μὲν οὖν τοῦτο καὶ οὕτω· κατὰ Αἴγιναν σπένδειν. SCH.]

v. 12. ἐσχατιάς e libris est pro ἐσχατιαῖς [consentiente Scholiasta. SCH.]

v. 17. [ἕψεσθαι Bergkius. Vide ad Isthm. IV, 36. SCH.]

v. 20. [Legebatur εἶναι, forma non Pindarica. Correxi; vide Boeckhium ad Paean. fr. 10. SCH.]

μυρίαι δ' ἔργων καλῶν τέτμηνθ' ἑκατόμπεδοι ἐν σχερῷ κέλευθοι
καὶ πέραν Νείλοιο παγᾶν καὶ δι' Ὑπερβορέους· οὐδ' ἔστιν οὕτω βάρβαρος οὔτε παλίγλωσσος πόλις,
ἅτις οὐ Πηλέος αἰεὶ κλέος ἥρωος, εὐδαίμονος γαμβροῦ θεῶν,

οὐδ' ἅτις Αἴαντος Τελαμωνιάδα Στρ. β'.
καὶ πατρός· τὸν χαλκοχάρμαν ἐς πόλεμον
ἄγε σὺν Τιρυνθίοισι πρόφρονα σύμμαχον ἐς Τρωΐαν, ἥρωσι μόχθον,
Λαομεδοντιᾶν ὑπὲρ ἀμπλακιᾶν
ἐν ναυσὶν Ἀλκμήνας τέκος.
εἷλε δὲ Περγαμίαν, πέφνεν δὲ σὺν κείνῳ Μερόπων ἔθνεα καὶ τὸν βουβόταν οὔρεϊ ἶσον
Φλέγραισιν εὐρὼν Ἀλκυονῆ, σφετέρας δ' οὐ φείσατο
χερσὶν βαρυφθόγγοιο νευρᾶς

Ἡρακλέης. ἀλλ' Αἰακίδαν καλέων Ἀντ. β'.
ἐς πλόον κύρησε πάντων δαινυμένων.

v. 25. ἀΰει — v. 28. Τροΐαν — v. 29. Λαομεδοντίαν ὑπὲρ ἀμπλακίαν — v. 31. Μερόπων τ' — v. 36. κάρυξε

---

v. 25. Vulgo ἀΰει. Hermannus ἀΐτει, quod Scholiastes exponit κατακούει.

v. 29. [Legebatur Λαομεδοντίαν (Λαμεδοντίαν Schmidius, de quo vide Boeckhii Nott. Critt. Pyth. XII, 12.) ὑπὲρ ἀμπλακίαν. Quum autem Scholia circumloquantur: τῶν τοῦ Λαομέδοντος ἁμαρτιῶν χάριν, recte Kayserus p. 93. genitivos revocandos esse perspexit. SCH.]

v. 31. [τ' post Μερόπων delevit Boeckhius de Crisi §. 6. p. 14. SCH.]

v. 36. ἐς πλόον κάρυξε πάντων δαινυμένων Heynius ex Cratandrinae κήρυξε, nullo libro addicente. Habent enim alii κήρυσε, plerique vero κύρησε, quod probat Boeckhius, recte, ut olim etiam Hermannus. Nunc idem in Dissert. de Mens. rhythm. p. 8. [Opusce. II. p. 111. SCH.] mavult: Ἀλλ' Αἰακίδαις καλέων ἐς πλόον κάρυσσε, Aeacidam ad expeditionem se vocare indicabat, insuaviter.

τὸν μὲν ἐν ῥινῷ λέοντος στάντα κελήσατο νεκταρέαις
σπονδαῖσιν ἄρξαι
παρτεραίχμαν Ἀμφιτρυωνιάδαν,
ἄνδωκε δ' αὐτῷ φέρτατος
οἰνοδόκον φιάλαν χρυσῷ πεφρικυῖαν Τελαμών,
ὁ δ' ἀνατείναις οὐρανῷ χεῖρας ἀμάχους
αὔδασε τοιοῦτόν γ' ἔπος· Εἴ ποτ' ἐμάν, ὦ Ζεῦ
πάτερ,
θυμῷ ἐθέλων ἀρὰν ἄκουσας,

νῦν σε, νῦν εὐχαῖς ὑπὸ θεσπεσίαις Ἐπ. β'.
λίσσομαι παῖδα θρασὺν ἐξ Ἐριβοίας
ἀνδρὶ τῷδε, ξεῖνον ἀμὸν μοιρίδιον τελέσαι·
τὸν μὲν ἄῤῥηκτον φυάν, ὥσπερ τόδε δέρμα μιν
νῦν περιπλανᾶται
θηρός, ὃν πάμπρωτον ἆθλων κτεῖνά ποτ' ἐν Νεμέᾳ·
θυμὸς δ' ἐπέσθω. ταῦτ' ἄρα οἱ φαμένῳ πέμψεν
θεὸς
ἀρχὸν οἰωνῶν μέγαν αἰετόν· ἀδεῖα δ' ἔνδον νιν
ἔκνιξεν χάρις,

εἶπέν τε φωνήσαις ἅτε μάντις ἀνήρ· Στρ. γ'.
Ἔσσεταί τοι παῖς ὃν αἰτεῖς, ὦ Τελαμών·
καί νιν ὄρνιχος φανέντος κέκλετ' ἐπώνυμον εὐρυβίαν Αἴαντα, λαῶν

v. 42. γ' abest. — v. 43. θέλων — v. 48. ἀέθλων — v. 50. μιν — v. 51. φωνάσαις

---

v. 42. [γ' addidit Hermannus. Libri τοιοῦτόν τι ἔπος, τ' ἔπος, ποῦ τόν τ' ἔπος. Kayserus p. 93. τοιοῦτον λόγον. SCH.]
v. 44. [Plurimi libri θεσπεσίαν, non Scholia. SCH.]
v. 47. [με νῦν Henr. Stephanus. Libri μίμνοι. SCH.]
v. 51. [φωνάσαις Heynius contra libros. SCH.]
v. 53. κέκλετ' omnes libri pro κέκλεν [a Ph. Melanthone proposito. SCH.]
v. 56. Vulgo ἀγήσασθαι: [plures libri ἀγήσασθ' SCH.] Emendarunt Mingarellius et Hermannus. Mox ὦ additum ante Μοῖσα ab Hermanno et Boeckhio [ex Med. B. SCH.]
v. 59. πα libri plerique. Malim πως. Improbat κέ etiam

ἐν πόνοις ἔκπαγλον Ἐνυαλίου.
ὡς ἆρα εἰπὼν αὐτίκα
ἔζετ'. ἐμοὶ δὲ μακρὸν πάσας ἀναγήσασθ' ἀρετάς·
Φυλακίδᾳ γὰρ ἦλθον, ὦ Μοῖσα, ταμίας
Πυθέᾳ τε κώμων Εὐθυμένει τε. τὸν Ἀργείων
τρόπον
εἰρήσεταί πάντ' ἐν βραχίστοις.

ἄραντο γὰρ νίκας ἀπὸ παγκρατίου Ἀντ. γ'.
τρεῖς ἀπ' Ἰσθμοῦ, τὰς δ' ἀπ' εὐφύλλου Νεμέας,
ἀγλαοὶ παῖδές τε καὶ μάτρως· ἀνὰ δ' ἄγαγον ἐς
φάος οἵαν μοῖραν ὕμνων,
τὰν Ψαλυχιδᾶν δὲ πάτραν Χαρίτων
ἄρδοντι καλλίστᾳ δρόσῳ,
τόν τε Θεμιστίου ὀρθώσαντες οἶκον τάνδε πόλιν
θεοφιλῆ ναίοισι. Λάμπων δὲ μελέταν
ἔργοις ὀπάζων Ἡσιόδου μάλα τιμᾷ τοῦτ' ἔπος,
υἱοῖσί τε φράζων παραινεῖ,

ξυνὸν ἄστει κόσμον ἐᾷ προσάγων, Ἐπ. γ'.
καὶ ξένων εὐεργεσίαις ἀγαπᾶται,
μέτρα μὲν γνώμᾳ διώκων, μέτρα δὲ καὶ κατέχων·
γλῶσσα δ' οὐκ ἔξω φρενῶν· φαίης κέ νιν ἀνδράσιν
ἀθληταῖσιν ἔμμεν

v. 53. *κέκλιεν* — v. 55. *ἄρα* — v. 56. *ἀγήσασθαι* — v. 57. *ὦ* abest. — v. 59. *που κ'* — v. 62. *μάτρωες.* — v. 66. *ναίουσι.* — v. 72. *ἄνδρ' ἐν ἀεθληταῖσιν*

Hermannus in Dissert. de Particula *ἄν* libr. I. c. 8. [*που κ'* Romana. In meam coniecturam *πάντ'* Bergkius quoque incidit, qui tamen *πᾶν* edidit. SCH.]

v. 62. Vulgo *μάτρωες*. Boeckhius edidit *μάτρως* commendatum ab aliis. Est Euthymenes.

v. 63. [*Ψαλυχιδᾶν* Schmidius, quae forma pariter atque *Ψαλυχιαδᾶν* et *Ψυλακιδᾶν* comparet in Scholiis. Codices vel *Ψαλυχιαδᾶν* vel *Ψαλυχαδᾶν*. SCH.]

v. 72. Vulgo *ἄνδρ' ἐν ἀεθληταῖσιν*. Emendarunt Heynius et Hermannus.

Ναξίαν πέτραις ἐν ἄλλαις χαλκοδάμαντ' ἀκόναν.
πίσω σφε Δίρκας ἁγνὸν ὕδωρ, τὸ βαθύζωνοι κόραι
χρυσοπέπλου Μναμοσύνας ἀνέτειλαν παρ' εὐτειχέσιν Κάδμου πύλαις.

v. 73. χαλκοδάμαν

---

v. 73. [χαλκοδάμαν Heynius. Vide ad Nem. IX, 16. SCH.]
v. 74. [Etym. M. p. 673, 21: Τὸν πίσω μέλλοντα ὁ τεχνικὸς μὴ εἰρῆσθαι φησί· καίτοι εὕρηται παρὰ Πινδάρῳ· Πίσω γε Δίρκης ὕδωρ. Codex Paris. Crameri Ann. Par. III. p. 15, 29: πίσω γε δήρης. SCH.]

ΙΣΘΜΙΟΝΙΚΑΙ ϛ'. [Ζ'.]

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗι ΘΗΒΑΙΩι

ΠΑΓΚΡΑΤΙΩι.

Strophae.

⏑⏑/⏑⏑–⏑–⏑–⏓
⏓/⏑⏑–⏑–⏑–⏑–/⏑⏔
–/⏑–⏓/⏑⏑–⏑––
–/⏑⏑–⏑–⏑–⏓
x–/⏑⏑–⏑x–/⏑⏑–⏑–⏓x⏑/⏑⏑––/⏑–⏑⏔

Epodi.

x⏑/⏑⏑–⏑–⏑–⏑⏔
–/⏑⏑–⏑–/⏑⏑–⏓
–/⏑⏑–⏑–
⏑⏑/⏑⏑–⏑–⏑–⏓
x⏓/⏑⏑–⏑x⏓/⏑⏑–⏑⏔
/⏑⏑–/⏑
–/⏑⏑–⏔⏑/⏑⏑⏔

Τίνι τῶν πάρος, ὦ μάκαιρα Θήβα, *Στρ. α'.*
καλῶν ἐπιχωρίων μάλιστα θυμὸν τεὸν
εὔφρανας; ἦ ῥα χαλκοκρότου πάρεδρον
Δαμάτερος ἀνίκ' εὐρυχαίταν
ἄντειλας Διόνυσον, ἢ χρυσῷ μεσονύκτιον νίφοντα
δεξαμένα τὸν φέρτατον θεῶν,

ὁπότ' Ἀμφιτρύωνος ἐν θυρέτροις *Ἀντ. α'.*
σταθεὶς ἄλοχον μετῆλθεν Ἡρακλείοις γοναῖς;
ἢ ὅτ' ἀμφὶ πυκναῖς Τειρεσίαο βουλαῖς;

Isthm. VI. v. 8. Libri omnes ἢ ὅτ' ἀμφὶ Τειρεσίαο πυκναῖς βουλαῖς. Recepta lectio Heynio debetur et Pauwio.

ἢ ὅτ' ἀμφ' Ἰόλαον ἱππόμητιν;
ἢ Σπαρτῶν ἀκαμαντολογχᾶν; ἢ ὅτε καρτερᾶς Ἄδρα-
στον ἐξ ἀλαλᾶς ἄμπεμψας ὀρφανὸν

μυρίων ἑτάρων ἐς Ἄργος ἵππιον; Ἐπ. α'.
ἢ Λωρίδ' ἀποικίαν ἀνίκ' ἄρ' ὀρθῷ
ἔστασας ἐπὶ σφυρῷ
Λακεδαιμονίων, ἔλον δ' Ἀμύκλας
Αἰγεῖδαι σέθεν ἔκγονοι, μαντεύμασι Πυθίοις;
ἀλλὰ παλαιὰ γὰρ
εὖδει χάρις, ἀμνάμονες δὲ βροτοί,

ὅ τι μὴ σοφίας ἄωτον ἄκρον Στρ. β'.
κλυταῖς ἐπέων ῥοαῖσιν ἐξίκηται ζυγέν.
κώμαζ' ἔπειτεν ἀδυμελεῖ σὺν ὕμνῳ
καὶ Στρεψιάδᾳ· φέρει γὰρ Ἰσθμοῖ
νίκαν παγκρατίου· σθένει τ' ἔκπαγλος ἰδεῖν τε μορ-
φάεις· ἄγει τ' ἀρετὰν οὐκ αἴσχιον φυᾶς.

φλέγεται δ' ἰοβοστρύχοισι Μοίσαις, Ἀντ. β'.
μάτρωΐ θ' ὁμωνύμῳ δέδωκε κοινὸν θάλος,
χάλκασπις ᾧ πότμον μὲν Ἄρης ἔμιξεν,
τιμὰ δ' ἀγαθοῖσιν ἀντίκειται.

v. 12. ἀνίκ' ὀρθῷ — v. 20. ἔπειτ' ἄρ'

v. 12. [Libri οὕνεκα ὀρθῷ vel οὔνεκ' ὀρθῷ. Correxit Heynius. Editio Cratandrina ἡνίκα invexerat, nempe ex interpretatione Scholiorum ὅτε. SCH.]

v. 16. [παλαιὰ μὲν εὖδει χάρις Scholia Homer. Il. Ξ, 276. SCH.]

v. 20. ἔπειτεν emendavit Pauwius [v. ad Pyth. IV, 211. SCH.] atque offerunt meliores libri ἔπειτ' ἐν cum Scholiasta. Vulgo ἔπειτ' ἄρ'. — Mox v. 22. Bothius αἴσχιονα coniecit, Thierschius αἴσχιω, sed αἴσχιον neutrum agnoscit Scholiastes, [οὐχ ἧττον explicans. SCH.]

v. 22. [Tres libri cum Scholiis μορφάεσσ'. SCH.]

v. 27. Boeckhius πρὸ emendavit [ob metrum cum Schmidio. SCH.] Libri πρός.

v. 28. Vulgo λοιγὸν ἀμύνων contra metrum. Coniecit Hermannus ἀντιτίνων, Thierschius autem ἄντα φέρων in Act. Philol. Mon. T. II. fasc. II. p. 287., quum Scholiastes ἐναντίον φέρων habeat in explicatione loci.

ἴστω γὰρ σαφὲς ὅστις ἐν ταύτᾳ νεφέλᾳ χάλαζαν
αἵματος πρὸ φίλας πάτρας ἀμύνεται,

λοιγὸν ἄντα φέρων ἐναντίῳ στρατῷ, Ἐπ. β'.
ἀστῶν γενεᾷ μέγιστον κλέος αὔξων
ζώων τ' ἀπὸ καὶ θανών.
τὺ δέ, Διοδότοιο παῖ, μαχατὰν
αἰνέων Μελέαγρον, αἰνέων δὲ καὶ Ἕκτορα
Ἀμφιάρηόν τε,
εὐανθὲ ἀπέπνευσας ἁλικίαν

προμάχων ἀν' ὅμιλον, ἔνθ' ἄριστοι Στρ. γ'.
ἔσχον πολέμοιο νεῖκος ἐσχάταις ἐλπίσιν.
ἔτλαν δὲ πένθος οὐ φατόν· ἀλλὰ νῦν μοι
Γαιάοχος εὐδίαν ὄπασσεν
ἐκ χειμῶνος· ἀείσομαι χαίταν στεφάνοισιν ἁρμόσαις.
ὁ δ' ἀθανάτων μὴ θρασσέτω φθόνος

ὅ τι τερπνὸν ἐφάμερον διώκων Ἀντ. γ'.
ἔκαλος ἔπειμι γῆρας ἔς τε τὸν μόρσιμον
αἰῶνα. θνάσκομεν γὰρ ὁμῶς ἅπαντες·
δαίμων δ' ἄϊσος· τὰ μακρὰ δ' εἴ τις
παπταίνει, βραχὺς ἐξικέσθαι χαλκόπεδον θεῶν
ἕδραν· ὅτι πτερόεις ἔῤῥιψε Πάγασος

v. 27. πρὸς — v. 28. λοιγὸν ἀμύνων — v. 32. αἰνείων bis legebatur. — v. 33. Ἀμφιάραόν τε, — v. 39. ἁρμόζων. — v. 44. ὅ, τε

---

v. 32. [αἰνείων bis Schmidius finxerat. Eiecit Boeckhius. SCH.]

v. 33. [De forma Ἀμφιάρηος dictum ad Ol. VI, 13. SCH.]

v. 35. [Duo libri ἄριστον. SCH.]

v. 39. Vulgo ἁρμόζων. Hermannus ἁρμόσαις, quod semel habetur in Scholiis.

v. 40. [Scholia ὅτι et ὅ τι offerunt. Ibidem ἐφάμερος aliquot libri. SCH.]

v. 43. [ἄϊσος alter Scholiasta. Libri cum altero ἄϊστος. SCH.]

v. 44. [Olim ὅ τε; Rom. ὅτε; quatuor libri ὅτι, quod Scholiasta habuisse videtur, quum explicet γὰρ δή. Heynius suspicabatur ὁ δέ, ego malim ὅ τοι. SCH.]

δεσπόταν ἐθέλοντ' ἐς οὐρανοῦ σταθμοὺς Ἐπ. γ'. 65
ἐλθεῖν μεθ' ὁμάγυριν Βελλεροφόνταν
Ζηνός· τὸ δὲ πὰρ δίκαν
γλυκὺ πικροτάτα μένει τελευτά.
ἄμμι δ', ὦ χρυσέα κόμα θάλλων, πόρε, Λοξία, 70
τεαῖσιν ἁμίλλαισιν
εὐανθέα καὶ Πυθοῖ στέφανον.

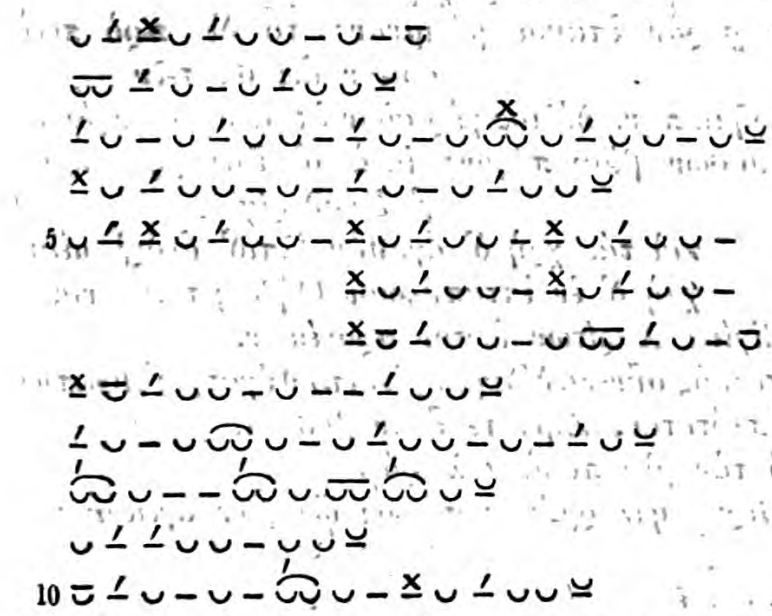
v. 49. ἄμμιν — v. 51. Πυθοῖ

v. 51. [Vulgatum Πυθοῖ alii aliter tentaverant; Πυθοῖ assecutus est Schmidius, debebat Πυθόϊ, quod Boeckhius reduxit ex Choerobosco Bekkeri III. p. 1202: Ἀναφέρουσί τινες τῶν τεχνικῶν μίαν χρῆσιν διάστασιν ἔχουσαν τοῦ ὁ καὶ ῑ παρὰ Πινδάρῳ· ἐκεῖνος γὰρ εἶπε τῇ Πυθόϊ. Cf. Buttmanni Gr. ampl. I, p. 176. Potuerant iam ante aliquot saecula uti testimonio eiusdem prodito in Aldi Cornucop. fol. L. fin.: Σεσημείωται παρὰ τοῖς τεχνικοῖς τὸ Πυθόϊ. SCH.]

ΙΣΘΜΙΟΝΙΚΑΙ Ζ'. [Η'.]

ΚΛΕΑΝΔΡΩι ΑΙΓΙΝΗΤΗι

ΠΑΓΚΡΑΤΙΩι.

Κλεάνδρῳ τις ἁλικίᾳ τε λύτρον *Στρ. α'.*
εὔδοξον, ὦ νέοι, καμάτων
πατρὸς ἀγλαὸν Τελεσάρχου παρὰ πρόθυρον ἰὼν ἀνεγειρέτω
κῶμον, Ἰσθμιάδος τε νίκας ἄποινα, καὶ Νεμέᾳ
ἀέθλων ὅτι κράτος ἐξεῦρε. τῷ καὶ ἐγώ, καίπερ ἀχνύ-
μενος

v. 3. *ἀγειρέτω*

Isthm. VII. v. 3. Libri *ἀγειρέτω*. [Scholia *ἐγειρέτω*. SCH.] Emendavit Hermannus. [Cf. Ol. VIII, 74. Isthm. III, 41. SCH.]

θυμόν, αἰτέομαι χρυσέαν καλέσαι
Μοῖσαν. ἐκ μεγάλων δὲ πενθέων λυθέντες
μήτ' ἐν ὀρφανίᾳ πέσωμεν στεφάνων,
μήτε κάδεα θεράπευε· παυσάμενοι δ' ἀπρήκτων κακῶν
γλυκύ τι δαμωσόμεθα καὶ μετὰ πόνον·
ἐπειδὴ τὸν ὑπὲρ κεφαλᾶς
γε Ταντάλου λίθον παρά τις ἔτρεψεν ἄμμι θεός,

ἀτόλματον Ἑλλάδι μόχθον. ἀλλά Στρ. β'.
μοι δεῖμα μὲν παροιχόμενον
καρτερὰν ἔπαυσε μέριμναν· τὸ δὲ πρὸ ποδὸς
ἄρειον ἀεὶ σκοπεῖν
χρῆμα πᾶν. δόλιος γὰρ αἰὼν ἐπ' ἀνδράσι κρέμαται,
ἐλίσσων βίου πόρον· ἰατὰ δ' ἔστι βροτοῖς σύν
γ' ἐλευθερίᾳ
καὶ τά. χρὴ δ' ἀγαθὰν ἐλπίδ' ἀνδρὶ μέλειν·
χρὴ δ' ἐν ἑπταπύλοισι Θήβαις τραφέντα
Αἰγίνᾳ Χαρίτων ἄωτον προνέμειν,
πατρὸς οὕνεκα δίδυμαι γένοντο θύγατρες Ἀσωπίδων
ὁπλόταται, Ζηνί τε ἅδον βασιλέϊ.
ὃ τὰν μὲν παρὰ καλλιρόῳ
Λίρνᾳ φιλαρμάτου πόλιος ᾤκισσεν ἀγεμόνα·

v. 11. ἀλλ' ἐ-
v. 12. μοὶ — v. 13. αἰεὶ et abest σκοπεῖν — v. 15. βιότου — v. 17. Ἀσωπίδων θ' — v. 18. Ζηνί θ' ἅδον βασιλῆϊ.

---

v. 10. [λίθον γε Ταντάλου transposuit Bergkius. Idem v. seq. retinuit vulgatum olim ἀλλ' ἐμοί, quia versus stropharum duos priores Boeckhii in unum numerum coniunxit. SCH.]

v. 13. Vulgo ἄρειον αἰεί sine σκοπεῖν, laborante metro. Infinitivus, qui exciderat, e Scholiis revocatus est, et scriptum ἀεί. [ἀεὶ πέλει Hermannus SCH.] Mox v. 15. βιότου mutatum a viris doctis in βίου metri causa.

v. 17. Habebatur Ἀσωπίδων θ', incommodo sensu, incommoda elisione; vid. notata ad Pyth. IV, 179. Eiecit igitur Boeckhius [cum Heynio] θ' hic, ut δ' v. 31. post εἶπε.

v. 18. [Tres libri ὁπλοτάτα. Sequentia vulgo depravata restituit Schmidius. SCH.]

v. 21 seq. [Οἰνοπίαν ἄγων ἑκοιμᾶτο de suo scripsit Bergkius, qui praeterea ἔντικ' ἐκοίμα τε coniecit. SCH.]

v. 24. [Codices fere ἐπέραινε, ἐπέρανε. SCH.]

σὲ δ' ἐς νᾶσον Οἰνοπίαν ἐνεγκὼν Στρ. γ'.
κοιμᾶτο, δῖον ἔνθα τέκες
Αἰακὸν βαρυσφαράγῳ πατρὶ κεδνότατον ἐπιχθονίων· ὃ καὶ
δαιμόνεσσι δίκας ἐπείραινε· τοῦ μὲν ἀντίθεοι
ἀρίστευον υἱέες υἱέων τ' ἀρηΐφιλοι παῖδες ἀνορέᾳ
χάλκεον στονόεντ' ἀμφέπειν ὅμαδον·
σώφρονές τ' ἐγένοντο πινυτοί τε θυμόν.
ταῦτα καὶ μακάρων ἐμέμναντ' ἀγοραί,
Ζεὺς ὅτ' ἀμφὶ Θέτιος ἀγλαός τ' ἔρισαν Ποσειδᾶν γάμῳ,
ἄλοχον εὐειδέ' ἐθέλων ἑκάτερος
ἐὰν ἔμμεν· ἔρως γὰρ ἔχεν.
ἀλλ' οὔ σφιν ἄμβροτοι τέλεσαν εὐνὰν θεῶν παραπίδες,

ἐπεὶ θεσφάτων *ἤκουσαν. εἶπεν Στρ. δ'.
εὔβουλος ἐν μέσοισι Θέμις,
εἵνεκεν πεπρωμένον ἦν φέρτερον γόνον οἱ ἄνακτα πατρὸς τεκεῖν,
ποντίαν θεόν, ὃς κεραυνοῦ τε κρέσσον ἄλλο βέλος
διώξει χερὶ τριόδοντός τ' ἀμαιμακέτου, Δί τε μισγομέναν

v. 27. ἐρίσας — v. 28. εὐειδέα θέλων — v. 31. *ἤκουσαν corruptum. Vulgo εἶπε δ' — v. 33. οἱ abest. — v. 35. Διὶ μισγομέναν, deinde ἀδελφοῖσιν et τυχοῦσα

---

v. 27. Vulgatum ἐρίσας mutavit Boeckhius de sententia Heynii et Hermanni.

v. 31. ἤκουσαν corruptum. [Schmidius ἐξάκουσαν. SCH.] Hermannus coniecit ὅπ' ἄκουσαν, [post ἐπάκουσαν;] Boeckhius autem συνίενν ἔειπεν, quum vulgaris dialectus v. ἤκουσαν glossematis ei indicium videretur, ut alias solet esse. Explicant autem grammatici συνιέναι per ἀκούειν. [Cf. Pyth. II, 42. IX, 87. Nem. III, 55. et Isthm. III, 82. Kayserus p. 93: ἐπεὶ θέσφατ' ἄϊον· ἔννεπεν γάρ. Bergkius ὅπ' ἄκουσαν· εἶπε δ' cum Hermanno edidit. SCH.] Mox οἱ a Boeckhio additum v. 33. post γόνον ob metrum.

v. 35. [Δί τε Boeckhius et Hermannus; Δί γε malit Boissonadius. Libri Διΐ. Statim pro παρ' Heynius περ coniecit; ἀδελφοῖσιν ex sola Rom. fluxerat. SCH.]

ἢ Διὸς παρ' ἀδελφεοῖσιν. ἀλλὰ τὰ μὲν
παύσατε· βροτέων δὲ λεχέων τυγοῖσα
υἱὸν εἰςιδέτω θανόντ' ἐν πολέμῳ,
χεῖρας Ἄρεΐ τ' ἐναλίγκιον στεροπαῖσί τ' ἀκμὰν
ποδῶν.
τὸ μὲν ἐμὸν, Πηλέϊ θεόμορον ὀπάσαι
γάμου Αἰακίδᾳ τὸ γέρας,
ὄντ' εὐσεβέστατον φάτις Ἰωλκοῦ τράφειν πεδίον·

ἰόντων δ' ἐς ἄφθιτον ἄντρον εὐθὺς Στρ. ε'.
Χείρωνος αὐτίκ' ἀγγελίαι·
μηδὲ Νηρέος θυγάτηρ νεικέων πέταλα δὶς ἐγγυαλιζέτω
ἄμμιν· ἐν διχομηνίδεσσιν δὲ ἑσπέραις ἑρατὸν
λύοι κεν χαλινὸν ὑφ' ἥρωϊ παρθενίας. ὣς φάτο
Κρονίδαις
ἐννέποισα θεά· τοὶ δ' ἐπὶ γλεφάροις
νεῦσαν ἀθανάτοισιν· ἐπέων δὲ καρπὸς
οὐ κατέφθινε. φαντὶ γὰρ ξύν' ἀλέγειν
καὶ γάμον Θέτιος ἄνακτα. καὶ νεαρὰν ἔδειξαν σοφῶν
στόμαθ' ἁπείροισιν ἀρετὰν Ἀχιλέος·

v. 37. Ἄρεϊ χέρας ἐν.
v. 38. Θεύμοιρον
v. 39. Αἰακίδᾳ γέρας, ὅν
v. 40. τε εὐσεβέστατόν φασ' Ἰαωλκοῦ — v. 43. Νηρέως — v. 44. διχομηνίδεσσι — v. 46. γὰρ συναλέγειν — v. 47. νέαν ἀνέδειξαν

---

v. 37. Vulgo Ἄρεϊ χέρας, mutavit Boeckhius de sententia Hermanni, tum addidit τ'.

v. 38. Libri Θεάμοιρον, quod correxit Hermannus. Mox v. 39. post Αἰακίδᾳ Boeckhius τὸ addidit ob metrum. Hermannus, cui articulus displicet, scribendum censet: Πηλέϊ γάμου Θεόμορον ὀπάσσαι γέρας Αἰακίδᾳ, aut permutatis duorum vocabulorum sedibus sic: γέρας Θεόμορον ὀπάσσαι γάμου Αἰακίδᾳ. [Hanc alteram rationem adoptavit Bergkius. SCH.]

v. 40. [Vulgata hiatu deturpata nec metro apta praeeunte Hermanno emendata est a Boeckhio. Libri non variant, nisi quod φασίν plene scriptum habent. De forma τράφειν (τραφεῖν Hermannus) vide Boeckhii Nott. Critt. Pyth. II, 44. Buttmann. Gramm. ampl. II. p. 308. Lobeck. et maxime Ahrentem de Dial. Dor. p. 118. SCH.]

ὃ καὶ Μύσιον ἀμπελόεν
αἵμαξε Τηλέφου μέλανι ῥαίνων φόνῳ πεδίον,

γεφύρωσέ τ' Ἀτρεΐδαισι νόστον, Στρ. ϛ'.
Ἑλέναν τ' ἐλύσατο, Τρωΐας
ἵνας ἑκταμὼν δορί, ταί μιν ῥύοντό ποτε μάχας
ἐναριμβρότου
ἔργον ἐν πεδίῳ κορύσσοντα, Μέμνονός τε βίαν
ὑπέρθυμον Ἕκτορά τ' ἄλλους τ' ἀριστέας· οἷς
δῶμα Φερσεφόνας
μανύων Ἀχιλεύς, οὖρος Αἰακιδᾶν,
Αἴγιναν σφετέραν τε ῥίζαν πρόφαινεν.
τὸν μὲν οὐδὲ θανόντ' ἀοιδαὶ ἔλιπον,
ἀλλά οἱ παρά τε πυρὰν τάφον θ' Ἑλικώνιαι
παρθένοι
στάν, ἐπὶ θρῆνόν τε πολύφαμον ἔχεαν.
ἔδοξ' ἆρα τόδ' ἀθανάτοις,
ἐσλόν γε φῶτα καὶ φθίμενον ὕμνοις θεᾶν διδόμεν.

τὸ καὶ νῦν φέρει λόγον, ἔσσυταί τε Στρ. ζ'.
Μοισαῖον ἅρμα Νικοκλέος

v. 52. *Τροΐας* — v. 55. *Περσεφόνας* — v. 56. *οὔτε* et *ἔλιπόν γ'*, — v. 58. *ἔσταν* et *ἔχεναν*. — v. 59. *ἔδοξεν ἄρα δ' ἀθ.* — v. 62. *Νικοκλέους*

---

v. 41. [*εὐθύ* Bergkius. SCH.]

v. 46. Vulgo *συναλέγειν* contra metrum. Eximie emendavit Hermannus. Mox *νεαρὰν ἔδειξαν* Schmidio debetur pro corruptis lectionibus *νέαν ἀνέδειξαν*, *νέ' ἀνέδειξαν*, *νέαν ἔδειξαν*. [Kayserus *ἄνακτι*, ego *ἄνακτε*, h. e. Iuppiter et Neptunus. SCH.]

v. 55. [*Φερσεφόνας* dedit Boeckhius ob Ol. XIV, 21. Pyth. XII, 2. SCH.]

v. 56. [*οὐδέ* Boeckhius. Olim *οὔτε* probaverat, cui sequens *ἀλλά* responderet. SCH.]

v. 58. [*στάν* Heynio, *ἔχεαν* Schmidio debetur. SCH.]

v. 59. Libri *ἔδοξ' ἄρα δ' ἀθανάτοις* aut *ἔδοξεν ἄρα δ' ἀθ.* Corrupte. Hermannus: *ἔδοξεν δ' ἄρ' ἐν ἀθανάτοις*, Boeckhius melius *ἔδοξ' ἆρα τόδ' ἀθανάτοις*.

v. 62. [*Νικοκλέος*, formam Pindaricam, largiuntur libri. SCH.]

μνᾶμα πυγμάχου κελαδῆσαι. γεραίρετέ μιν, ὃς
Ἴσθμιον ἂν νάπος
Δωρίων ἔλαχεν σελίνων· ἐπεὶ περικτίονας
ἐνίκασε δή ποτε καὶ κεῖνος ἄνδρας ἀφύκτῳ χερὶ
κλονέων.
τὸν μὲν οὐ κατελέγχει κριτοῦ γενεὰ
πατραδελφεοῦ· ἁλίκων τῷ τις ἀβρὸν
ἀμφὶ παγκρατίου Κλεάνδρῳ πλεκέτω
μυρσίνας στέφανον. ἐπεί νιν Ἀλκαθόου τ' ἀγὼν
σὺν τύχᾳ
ἐν Ἐπιδαύρῳ τε νεότας δέκετο πρίν.
τὸν αἰνεῖν ἀγαθῷ παρέχει·
ἦβαν γὰρ οὐκ ἄπειρον ὑπὸ χειρὶ καλῶν θάμασεν.

v. 63. γεραῖραί τε et ἂν ἀπὸ — v. 65. κἀκεῖνος, — v. 68. πρὶν ἔδεκτο.

---

v. 63. Vulgo γεραῖραί τέ μιν, libri γεραίρε ταί μιν, γεραίρεταί μιν. Hermannus γεραιρέ τέ μιν. Melius Boeckhius de coniectura Bothii. Mox ἂν νάπος eximia Hermanni correctio est pro ἂν ἀπό, quod sensu carebat. [Med. A ἀναπίο. SCH.]

v. 65. Libri omnes γενεάν, quod mutavit Ceporinus. Denique v. 68. librorum lectio est πρὶν ἔδεκτο, metro repugnans, [correcta ab Hermanno. SCH.]

v. 69. [κατέχειν tres libri. SCH.]

FRAGMENTA SELECTA.

BIBLIOTECA ACADEMIEI

FRAGMENTA PINDARI SELECTA.

Numeri designant locos, quibus haec fragmenta in maiore Boeckhii editione posita sunt. [Addidi uncis inclusos numeros Bergkii.]

I.

ΙΣΘΜΙΟΝΙΚΑΙ.

1. (1.)

– ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑
– ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ –
⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑

Αἰολίδαν δὲ Σίσυφον κέλοντο
ᾧ παιδὶ τηλέφαντον ὄρσαι γέρας
ἀποφθιμένῳ Μελικέρτᾳ.

ANNOTATIO CRITICA.

I. *ΙΣΘΜΙΟΝΙΚΑΙ.* Fr. 1. Apollonius Dysc. Synt. II, 21. p. 156, 11. Bekker.: *Τὸ ἐν Ἰσθμιονίκαις Πινδάρου ἐτάραξε τοὺς ὑπομνηματισαμένους· Αἰολίδαν — Μελικέρτᾳ. Μεταλαμβάνοντες γὰρ τὴν ᾧ ἀντωνυμίαν εἰς σύνθετον τὴν ἑαυτοῦ ἀποροῦσι, πῶς, ὃν εἶπεν Ἀθαμαντιάδαν, καὶ Σισύφου παρίστησιν. Ἔνιοι μέντοι τὸ ᾧ ἐπιῤῥηματικὸν ἐκδεξάμενοι τοῦ ἀπόρου δοκοῦσιν ἀπηλλάχθαι, ἐγκλίνοντες τὸν τόνον, ἵν' ᾖ ᾧ παιδί, καθὼς ἔχει καὶ τὸ ὥτε χερνᾶτις γυνά· οἱ δὲ καὶ εἰς τὴν οἱ μετέλαβον* (l. *μετέβαλον*), *κέλοντό οἱ, ἵνα ᾖ δοτικὴ ἀντὶ γενικῆς, ἐκέλοντο τῷ αὐτῆς παιδὶ τηλέφαντον ὄρσαι γέρας, τουτέστι τῆς εἰρημένης Ἰνοῦς, πάντα μᾶλλον ἢ τὸ δέον ἐπιστήσαντες. Τί γὰρ τὸ ἐμποδὼν τὴν ᾧ ἀντωνυμίαν κτητικὴν ὑπάρχειν μεταλαμβάνεσθαί τε εἰς τὸ αὐτῆς, ἐκέλοντο τῷ αὐτῆς παιδί, ὃν καὶ Ἀθαμαντιάδην εἶπεν; — 3. φθιμένῳ* Apoll. de Synt., sed idem de Pron. p. 321. A. *ἐπιφθιμένῳ*, unde Bekkerus *ἀποφθιμένῳ*, Bergkius *ἐπὶ φθιμένῳ*, hoc quidem ambiguum, fecerunt.

2. (2.)

× – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏒

ὅστις δὴ τρόπος ἐξεκύλισέ νιν.

4. (4.)

⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑ – – ⏑ ⏒
– ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓
– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
⏑ – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏒
⏑ ⏑ – – ⏑ – ⏓
⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑ – ⏑ ⏑ –
– ⏑ – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
– ⏑ – ⏑ ⏑ – –

Κλεινὸς Αἰακοῦ λόγος, κλεινὰ δὲ καὶ ναυσικλυτὸς
Αἴγινα· σὺν θεῶν δέ νιν αἶσα
Ὕλλου τε καὶ Αἰγιμιοῦ
Δωριεὺς ἐλθὼν στρατὸς ἐκτήσατο.
τῶν μὲν ὑπὸ στάθμᾳ νέμονται
οὐ θέμιν οὐδὲ δίκαν ξείνων ὑπερβαίνοντες· οἷοι δ' ἀρετὰν
δελφῖνες ἐν πόντῳ, ταμίαι τε σοφοὶ
Μοισᾶν ἀγωνίων τ' ἀέθλων.

DIVERSITAS SCRIPTURAE BOECKHIANAE.

2. ἐξεκύλισσε — 4, 4. ἐκτίσσατο. — 5. τὰ μὲν

Fr. 2. Apollonius Dysc. de Pron. p. 368. A: Ἔτι καὶ ἡ νιν τάσσεται ἐπὶ πλήθους· Ὅστις — νιν. Πίνδαρος Ἰσθμιονίκαις. Codex ἐξεκυλίσθη. Correxit Bekkerus. Heynius ἐξεκύλισσε dederat, quod perperam retinuit Boeckhius. Cf. ad Nem. VIII, 23.

Fr. 4. exstat ad finem Isthmiorum in libris Par. C, Med. A B et codice P Candidi a P. Victorio usurpato. Versu 1. Κλεινὸς μέν Hermannus. — 2. θεῶ et αἶσα codices. Hermannus θεοῦ. — 4. Revocavi quod codices offerunt ἐκτήσατο, quum criticorum coniectura ἐκτίσσατο formam poetae obtrudat inusitatam. Nam Ol. XI, 26. ἐκτίσσατο est ex interpolatione. — 5. τῶν μέν Hermannus optime. Libri τὰ μέν. Sed asyndeton ferri non potest. Et Pindarus Pyth. I, 64. vocat τεθμοὺς Αἰγιμιοῦ Δωρίους. Bergkius numeris paulo aliter descriptis τοὶ μέν edidit.

II.

ΥΜΝΟΙ.

1. 2. (5. 6.)

– ⏑ ∪ – – ⏑ ∪ ∪ – ∪ ∪ –
– ⏑ ∪ – – ⏑ ∪ ∪ – ∪ ∪ – –
– ⏑ ∪ ∪ – ∪ ∪ – –
⏑ ∪ – – ⏑ ∪ ∪ – ∪ ∪ ⏑
– ⏑ ∪ – – ⏑ ∪ ∪ – ∪ ∪ – ⏑
⏑ ∪ – – ⏑ ∪ ∪ – ∪ ∪ – – ⏑ ∪ ∪ – ∪ ∪ – ⏑

Ἰσμηνὸν ἢ χρυσαλάκατον Μελίαν,
ἢ Κάδμον, ἢ σπαρτῶν ἱερὸν γένος ἀνδρῶν,
ἢ τὰν κυανάμπυκα Θήβαν,
ἢ τὸ πάντολμον σθένος Ἡρακλέος,
ἢ τὰν Διωνύσου πολυγαθέα τιμάν,
ἢ γάμον λευκωλένου Ἁρμονίας ὑμνήσομεν....;

* * *

Πρῶτον μὲν εὔβουλον Θέμιν οὐρανίαν
χρυσέαισιν ἵπποις Ὠκεανοῦ παρὰ παγᾶν
Μοῖραι ποτὶ κλίμακα σεμνὰν
ἆγον Οὐλύμπου λιπαρὰν καθ' ὁδὸν
σωτῆρος ἀρχαίαν ἄλοχον Διὸς ἔμμεν·
ἃ δὲ τὰς χρυσάμπυκας ἀγλαοκάρπους τίκτεν ἀλαθέας Ὥρας.

II. *TMNOI.* Fr. 1. 2. Lucianus Icaromenipp. 27. vocat τὴν πρώτην ᾠδὴν τῶν ὕμνων τοῦ Πινδάρου. Pleraque recitat idem Demosth. Encom. 19., ubi Scholia: Ἀρχαὶ ταῦτα τῶν Πινδάρου τοῦ μελοποιοῦ ὕμνων. Alia afferunt alii; v. Boeckh. V. 1. Ἰσμηνον codex Luciani. — 4. Ἡρακλέους Plutarch. et Luciani libri optimi. — 5. Διονύσου Luciani codd. et edd. — Alterum fragmentum Boeckhius adiecit ex Clemente Alex. Stromm. VI. p. 731. Potter.: Πίνδαρος σωτῆρα Δία συνοικοῦντα Θέτιδι εἰσαγει, βασιλέα σωτῆρα δίκαιον ἑρμηνεύων ὧδέ πως· Πρῶτον κτλ. — v. 2. πάγον vulgo. Correxit Boeckhius. — 5. Klotzii Clemens perperam post ἀρχαίαν comma habet. — 6. Clemens ἀγαθὰ σωτῆρας: ἀλαθέας Ὥρας Boeckhius collato Hesych.: Ἀλαθέας Ὥρας· λέγει γὰρ (Πίνδαρος Boeckhius), ὅτι κυκλισμῷ πάντα (ἀληθῆ addit Boeckhius, φανερά Schneiderus) ποιοῦσιν.

4. (8.)

.....⏑⏒
–⏑⏑––⏑⏑––⏑⏑–⏑⏑–
.....τοῦ θεοῦ
ἄκουσε Κάδμος μουσικὰν ὀρθὰν ἐπιδεικνυμένου.

5. (9.)

–⏑⏑––⏑⏑–⏑⏑–
–⏑⏑––
ὃς καὶ τυπεὶς ἀγνῷ πελέκει τέκετο
ξανθὰν Ἀθάναν.

6. (10.)

–⏑⏑––⏑⏑–⏑⏑–
Κείνων λυθέντων σαῖς ὑπὸ χερσίν, ἄναξ.

7. (11.)

–⏑⏑––⏑⏑....,
Ἄμμων Ὀλύμπου δέσποτα.

8. (12.)

⏑⏑–⏑⏑––⏑⏑–.....
Πότνια θεσμοφόρε χρυσανίου.....

Fr. 4. Aristides II. p. 295 (383. Dindorf.) Plutarch. Pyth. Or. 6. et de anim. procr. 33., unde probabiliter concinnavit Boeckhius.

Fr. 5. Hephaestio p. 52. (91. Gaisf.) et Plotius de metris p. 299. Gaisf. Confer Coniectan. Critt. p. 141.

Fr. 6. Hephaestio p. 51. (91. Gaisf.).

Fr. 7. Pausan. IX, 16, 1: *Οὐ πόῤῥω δέ ἐστι ναὸς Ἄμμωνος, καὶ τὸ ἄγαλμα ἀνέθηκε μὲν Πίνδαρος, Καλάμιδος δὲ ἔργον ἐστίν. ἀπέπεμψε δὲ ὁ Πίνδαρος καὶ Λιβύης ἐπ' Ἀμμωνίους τῷ Ἄμμωνι ὕμνους* (ὕμνον Schneiderus)· *οὗτος καὶ εἰς ἐμὲ ἦν ὁ ὕμνος ἐν τριγώνῳ στήλῃ παρὰ τὸν βωμόν, ὃν Πτολεμαῖος ὁ Λάγου τῷ Ἄμμωνι ἀνέθηκεν.* Initium hymni servavit Schol. Pyth. IX, 89.

Fr. 8. Praeter Paus. IX, 23, 2. et Vit. Pind. Vratisl. p. 9. nunc Eustathius Prooem. p. 19., sed is quoque pro Proserpina errore Cererem posuit: *Λέγεται, ὡς Δημήτηρ ὄναρ ποτὲ αὐτῷ ἐπιφανεῖσα ἐμέμψατο, εἰ μόνην θεῶν αὐτὴν οὐχ ὕμνησεν. Ὁ δὲ καὶ εἰς αὐτὴν ἐποίησεν, ἀρξάμενος οὕτω· Πότνια θεσμοφόρε. χρυσανίου* Boeckhius ex Pausania; *χρυσάνιον* Vratislaviensis.

12. (13.)

⏑ ˊ ⏑ ⏑ – ˊ ⏑ –
ˊ ⏑ ⏑ .....

Ἐν ἔργμασι δὲ νικᾷ τύχα,
οὐ σθένος.

III.

ΠΑΙΑΝΕΣ.

1. (24.)

ˊ ⏑ ⏑ – ⏑ ˊ ⏑ ⏑ – x ⏑ ˊ ⏑ ⏑ – ˊ ⏑ ⏑ – ⏑ –

Ἀμφιπόλοισι μαρνάμενον μοιριᾶν περὶ τιμᾶν ἀπολωλέναι.

De Neoptolemo Delphis occiso.

2. (25.)

..... – x – ˊ ⏑ ⏑ – –
x – x – ˊ ⏑ ⏑ .....

Χρύσειαι δ' ἐξ ὑπερῴου
ἄειδον Κηληδόνες.

De Delphico templo.

Fr. 12. Aristides II. p. 256. (335. Dind.): *Πάνυ μετ' ἀληθείας τοῦτο Πίνδαρος ὕμνησεν· Ἐν κτλ.* Variat scriptura *ἔρμασι, ἅρμασι, ἅρματι.* Quod Schneiderus ex Photii Bibl. p. 1304. Hoesch. restituit *ἔργμασι*, nunc offerunt codices aliquot Aristidis et h. l. et II. p. 361. Dind. Ceterum ad hunc hymnum in *Τέχην* Bergkius suspicatur pertinere ea, quae sine nomine auctoris exstant apud Stobaeum Eclogg. Phys. T. I, 1. p. 172 seq., quae iam Heerenius nec Sophocle nec Pindaro indigna censebat.

III. *ΠΑΙΑΝΕΣ.* Fr. 1. Scholl. Nem. VII, 94: *Οἱ Αἰγινῆται ἠτιῶντο τὸν Πίνδαρον, ὅτι γράφων Δελφοῖς τὸν Παιᾶνα ἔφη· Ἀμφιπόλοισι κτλ. τὸν Νεοπτόλεμον.* Genitivum *μοιριᾶν περὶ τιμᾶν* Boeckhius elicuit ex interpretatione Scholiastae. Vulgo accusativus legebatur. Bergkius *μοιριδιᾶν* praestare putat.

Fr. 2. Pausanias X, 5, 5. de tertio Delphico templo, quod aheneum fuisse non incredibile visum ipsi: *τὰ μέντοι ἄλλα οὐκ ἐπιθεν ὁ λόγος ἢ Ἡφαίστου τὸν ναὸν τέχνην εἶναι ἢ τὰ ἐς τὰς ᾠδοὺς τὰς χρυσᾶς, ἃ δὴ Πίνδαρος ᾖσεν ἐπ' ἐκείνῳ τῷ ναῷ· Χρύσειαι κτλ. οὗτος μὲν δὴ ταῦτα ἐς μίμησιν, ἐμοὶ δοκεῖν, τῶν παρ' Ὁμήρῳ Σειρήνων ἐποίησεν.* Eustathii testimonium p. 89, 26. attuli post Prooem. Commentar. p. 29.

6. (29.)

x – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑ ⏓

Δωδωναῖε μεγάσθενες, ἀριστότεχνα πάτερ.

10. (33.)

⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
⏑ ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ ⏓
⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ – – ⏑ ⏑ ⏑ – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓

Τί δ' ἔλπεαι σοφίαν ἕμμεναι, ᾗ ὀλίγον
ἀνὴρ ὑπὲρ ἀνδρὸς ἰσχύει;
οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπως τὰ θεῶν βουλεύματ' ἐρεννάσει
βροτέᾳ φρενί· θνατᾶς δ' ἀπὸ ματρὸς ἔφυ.

IV.

ΔΙΘΥΡΑΜΒΟΙ.

2. (45.)

⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ – – ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –

Ἀλόχῳ ποτὲ θωραχθεὶς ἔπεχ' ἀλλοτρίᾳ Ὡαρίων.

Dithyr. fr 2. omissum in editione minore. In maiore Boeckhius cum Schneidero: *Ἀλόχῳ ποτὲ θωραχθεὶς ἐπέχραεν ἀλλοτρίᾳ.*

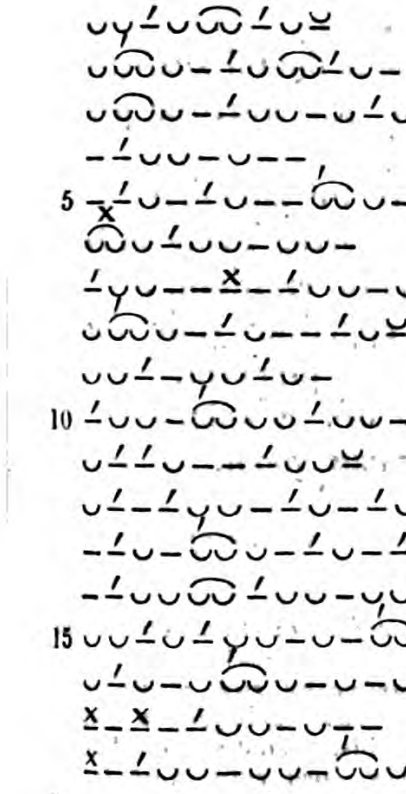
Fr. 6. Dio Chrysost. XII. p. 217. D. sine nomine poetae, cui ex certis plurium testimoniis de voce *ἀριστοτέχνας* primus vindicavit Th. Canterus. Alterum versiculum ex aliquot locis Plutarchi Praec. Reip. Ger. 13. Ser. Num. Vind. 4. aliisque concinnavit Bergkius hunc:

δαμιουργὲ δίκας τε καὶ εὐνομίας.

Fr. 10. Stobaeus Ecl. II, 1, 8. Heeren. (*Πινδάρου Παιάνων*) et Clem. Alex. Stromm. V. p. 726. Potter., quibus inter se collatis eximie constituit Boeckhius, qui v. 1. ᾗ γ' vel ᾗ τ' conficit.

IV. *ΔΙΘΥΡΑΜΒΟΙ.* Fr. 2. Et. M. p. 460, 35: *Καὶ Πίνδαρος διθυράμβων πρώτῳ* (*τὸ ἐμπίπλασθαι οἶνον θωράσσεσθαι λέγει*)· *Ἀλόχῳ ποτὲ θωρηχθεὶς ἐπ' ἀλλοτρίᾳ.* Meletius de nat. hom. in Crameri Ann. Oxx. III. p. 89: *Πίνδαρος διθυράμβῳ· ἀλόγχω ποτὲ θοριχθεὶς ἐπείχεν ἀλλότρια.* Plenius fragmentum et emendatius scriptum profert Cyrillus Lexico apud Cramerum Anm. Paris. III. p. 194, 7: *ὁ ἀρίων* (I. *Ὡαρίων*) *ἐν συστολῇ καὶ Πίνδαρος καὶ Εὐριπίδης* (Cyclop. 212.)· *Ἀλλ' οὐχ ὅ ποτε θωραχθεὶς· ἔπεχ'* (ἔπεχε etiam Meletii codex Mo-

3.

Ἴδετ' ἐν χορόν, Ὀλύμπιοι,
ἔπι τε κλυτὰν πέμπετε χάριν, θεοί,
πολύβατον οἵτ' ἄστεος ὀμφαλὸν θυόεντα
ἐν ταῖς ἱεραῖς Ἀθάναις
οἰχνεῖτε πανδαίδαλόν τ' εὐκλεᾶ ἀγοράν·
ἰοδετᾶν λάχετε στεφάνων
τᾶν τ' ἐαριδρέπτων λοιβᾶν, Διόθεν τέ με σὺν ἀγλαᾷ

3, 1. Δεῦτ' ἐν χορόν,

---

nac.) ἀλλότριαϊ ωαρίων. De forma Ὡαρίων vide ad Nem. II, 12. coll. Ahrente de Dial. Dor. p. 51. et quae scripsimus mi-per Museo Rhenan. 1842, 2. p. 298 seq.

Fr. 3. Dionys. Halic. de Comp. Verbb. p. 152 Reisk.: Ἄρχεται Πίνδαρος (tanquam exemplar τῆς αὐστηρᾶς ἁρμονίας) καὶ τούτου διθυράμβός τις, οὗ ἐστὶν ἀρχὴ Ἴδετ' κτλ. v. 1. Ἴδετ' olim apud Dionys. vulgata. Et sic veteres grammatici legerunt, vide Crameri Ann. Oxx. I. p. 169, 19. 176, 5., et ipse Dionysius agnoscit, quum τὸ πρῶτον κῶλον ἐκ τεσσάρων, inquit, συγκειται λέξεως μορίων, ῥήματος κτλ. Quamobrem vulgatum δεῦτ' expellendum docuimus Exx. Critt. p. 21. et post Eustathii Prooem. p. 29. — 6. 7. Vulgo ἰοδέτων λάβετε στεφάνων τῶν ἐαριδρέπτων λοιβάν. Libri obtulere ἰοδέτην, ἰαδέτων, λάχετε, ἐαριδρέπτων

ἴδετε πορευθέντ' ἀοιδᾷ δεύτερον
ἐπὶ τὸν κισσοδέταν θεόν,
τὸν Βρόμιον τὸν Ἐριβόαν τε βροτοὶ καλέομεν. γόνον ὑπάτων μὲν πατέρων μελπέμεν
γυναικῶν τε Καδμειᾶν ἔμολον.
Ἐν Ἀργείᾳ Νεμέᾳ μάντιν οὐ λανθάνει
φοίνικος ἔρνος, ὁπότ' οἰχθέντος Ὡρᾶν θαλάμου
εὔοδμον ἐπαΐωσιν ἔαρ φυτὰ νεκτάρεα.
τότε βάλλεται, τότ' ἐπ' ἀμβρόταν χθόν' ἐρατὰν
ἴων φόβαι ῥόδα τε κόμαισι μίγνυται,
ἀχεῖταί τ' ὀμφαὶ μελέων σὺν αὐλοῖς,
ἀχεῖται Σεμέλαν ἑλικάμπυκα χοροί.

9. ἐπὶ κισσοδέταν — 10. τὸν Ἐριβόαν τε καλέομεν. — 15. χέρσον ἑρατὰ

---

et ἑαριδρέπων vel similiter; pauci στέφανον contra disertum testimonium Dionysii ipsius. Conformavit Boeckhius. Hermannus proposuerat aut ἰοδέταν λάβετε στέφανον τᾶν γ' ἑαριδρέπταν λοιβᾶν aut ἰοδέτων λάβετε στεφάνων τὰν ἑαρόδρεπτον λοιβάν. — 8. Libri πορευθέντες. Correxit Heynius. Deinde ἀοιδᾷ Boeckhius ex librorum scripturis ἀοιδαί, ἀοιδάν, pro vulg. ἀοιδαῖς. Unde idem v. 7. ἀγλαᾷ corrigendum vidit pro vulg. ἀγλαΐᾳ. Qui hoc retinuit Bergkius, ἀοιδᾶς (vel ἀοιδᾶν) scripsit. — 9. Libri κισσοδόταν, κισσουδέταν, κισσοδαῆ vel τὸν κισσοδόταν, τὸν κισσοδαῆ. Articulum cum optimis servavi. — 10. Boeckhius tacite τὸν Ἐριβόαν τε καλέομεν. Restitui quod est in codice meo et apud Dionysium, nisi quod ibi τε excidit. Ibidem μέλπομεν vulgo, pro quo libri μέλπε. Correxit Boeckhius. — 11. Vulgo γυναικῶν τε Καδμείαν Σεμέλαν. Libri aut Σεμέλην aut ἔμολον. Hinc conformavit Boeckhius, qui ex libris restituit μὲν πατέρων, quum τε esset. — 13. Libri fere φοίνικος ἐανῶν. Latet aliquid. — 15. χθόν' ἐρατάν restitui ex codicibus. Vulgo χέρσον ἑραταί. — 17. Dionysii libri corrupti. Verum eruit Hermannus ex Apollonio Dysc. Synt. III, 10. p. 223. Bekker.: Βοιώτιόν ἐστιν ἔθος ὅμοιον τῷ παρὰ Πινδάρῳ· Ἀχεῖται ὀμφαὶ κτλ. Nam τ' interposuit Hermannus. — Operae pretium mihi facturus videor, si Regii codicis Dionysii omnium antiquissimi, est enim saec. XI. membranaceus, accuratum apographum nuper a me Parisiis factum adiecero. Numerum habet 1741. In eo Pindarica sic scripta exstant: Ἴδετ' ἐν σχορὸν (librarius igitur coniunxit vulgarem formam ἐς cum Aeolica) ὀλύμπιοι ἐπί τε κλυτὰν πέμπεται χάριν θεοὶ πολύβατον οἴτ' ἄστεος ὀ. θ. ἐν τ. ἰ. ἀθήναις οἰκεῖτε, πανδαίδαλον τ' εὐκλεαγόραν ἰοδετῶν λάχετε στεφάνων τ' ἀντ' ἑαριδρέπων λοιβάν, διόθεν τε με συναγλαΐαι ἴδετε πορευθέντες ἀοιδαὶ δεύτερον ἐπὶ τὸν κισσοδόταν (fuerat κισσοδόμ, sed μ deletur) θεόν τὸν βρόμιον τὸν ἐριβόαν τε βροτοὶ καλέομεν γόνον ὑπάτωμεν πατέρων. μέλπε γυναικῶν τε καδμείαν ἐμολον ἐναργεανεμέω. μάντιν οὐ λανθάνει φοινικος ἐανῶν ὁπότ' οἰχθέντος

4. (47.)

– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑
– ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ ⏑ – – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑

Ὦ ταὶ λιπαραὶ καὶ ἰοστέφανοι καὶ ἀοίδιμοι,
Ἑλλάδος ἔρεισμα, κλειναὶ Ἀθᾶναι, δαιμόνιον πτολίεθρον.

5. (48.)

– ⏑ – – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑ – –
– ⏑ – – – ⏑ – – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –

Πρὶν μὲν εἶρπε σχοινοτένειά τ' ἀοιδὰ διθυράμβων
καὶ τὸ σὰν κίβδαλον ἀνθρώποισιν ἀπὸ στομάτων.

6. (49.)

. . . . . – – ⏑ – –
– – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – – ⏑ –
– ⏑ – – – ⏑ ⏑ ⏑
– ⏑ ⏑ – ⏑ – – – ⏑ – –

σοὶ μὲν κατάρχειν,
μᾶτερ μεγάλα, πάρα δόμβοι κυμβάλων,

4, 1. *Αἵ τε λιπαραὶ* — 2. *δαιμόνιον πτολίεθρον* omissa.

ὥραν θαλάμου εὔοδμον ἐπαΐωσιν ἔαρ φυτὰ νεκτάρεα. τότε βάλλεται, τότ' ἐπ' αμσβρόταν χθόν' ἐρατὰν· ἴον φοβεράτε κόμαισι μίγνυται οἰχνεῖτ' ὀμφαῖς μελέων σὺν αὐλοῖς. οἰχνεῖτε σεμέλαν ἑλικάμπυκα χοροί. Ex quibus fortasse quaedam coniectari poterunt acutius.

Fr. 4. Aristoph. Eqq 1334: Ὦ ταὶ λιπαραὶ καὶ ἰοστέφανοι καὶ ἀριζήλωτοι Ἀθῆναι. Scholia: ἀπὸ Πινδάρου παρώδηται. Concinnavit Boeckhius collatis aliis testimoniis plurimis, nisi quod *Αἵ τε* minus recte dedit. Correxi ex Eustathii Procem. p. 20 seq.: Ἔγραψέ που· Ὦ ταὶ λιπαραὶ κτλ. Et nunc in Scholiis Arist. Nubb. 299. eandem scripturam ex Veneto codice protulit Dindorfius. Confer etiam Bergkii Commentatt. Com. Att. Antiq. p. 406. Verba *δαιμόνιον πτολίεθρον* ex Scholiis Aristidis III. p. 341. Dind., p. 115. Frommel. accedere iussit primus Dissenius.

Fr. 5. Strabo X. p. 719. A. B. Dionys. Hal. de Comp. Verbb. XIV. Ath. X, 455. C. XI, 467. A. — 1. *σχοινοτένειά τ' ἀοιδά* Boeckhius ex apertis vestigiis librorum. Vulgo *σχοινοτονίας, σχοινοτενία, σχοινοτενείατα οἶδα.* Casaubonus *σχοινοτενὴς* dederat.

Fr. 6. Strabo ibidem. — 2. Vulgo *μᾶτερ, πάρα μεγάλοι* (cod. Mosc. *μεγάλαι*) *δόμβοι.* Correxit Boeckhius. — 3. *ἐνδέκ'*

ἐν δὲ κεχλάδειν κρόταλα,
αἰθομένα δὲ δᾳὰς ὑπὸ ξανθαῖσι πεύκαις.

7. (50.)

. . . . . ⏑⏑–⏑⏑–
–⏑⏑–⏑⏑–⏑⏑––
–⏑⏑–⏑⏑–⏑⏑–⏑⏑–
––⏑⏑–⏑⏑–⏑⏑–⏑⏑–⏑⏑–
–⏑⏑–⏑⏑–

Σὲ δ' ἐγὼ παρά μιν
αἰνέω μέν, Γηρυόνα, τὸ δὲ μὴ Διὶ
φίλτερον σιγῶμι πάμπαν. οὐ γὰρ ἐοικός,
ἁρπαζομένων τῶν ἐόντων, καθῆσθαι παρ' ἑστίᾳ,
καὶ κακὸν ἔμμεναι.

8. (51.)

Τὰν λιπαρὰν μὲν Αἴγυπτον ἀγχίκρημνον.

9. (52.)

–⏑⏑–⏑⏑–⏑⏑⏑⏑⏑⏑

Ἦν ὅτε σύας τὸ Βοιώτιον ἔθνος ἔνεπον.

7, 1. παρ' ἄμμιν αἰνέω μέν, Γηρυόνα, — 2. τὸ δὲ μὴ Διῖ

ἀχλάδων vulgo. Correxit Hermannus. Utrumque fragmentum ex eodem carmine petitum esse Strabo docet. Quapropter Bergkius fr. 5., initium strophae, ita digessit, ut a voce διθυράμβων ulterum versum exordiretur; fr. 6. duo priores versiculos ἐπῳδ. α' extremos fecit, — 3. 4. autem initio strophae β' tribuit ita conformatos: ἐν δὲ κεχλάδειν κρόταλ', αἰθομένα δὲ Δᾳὰς ὑπὸ ξανθαῖσι πεύκαις . . . . .

Fr. 7. Aristides Orat. Plat. II. p. 53 (II. p. 70. Dindorf.): Ἐν διθυράμβῳ τινὶ Πίνδαρος (περὶ τῶν ἔργων Ἡρακλέους μέμνηται)· Σὲ δ' ἐγὼ παρ' ἄμῖν αἰνέω μὲν Γηρυόνη — πάμπαν. Οὐ γὰρ εἰκός, φησίν, ἁρπαζομένων τῶν ὄντων καθῆσθαι παρ' ἑστίᾳ καὶ κακὸν εἶναι. Scholiasta: σὲ δέ, ὦ Γηρυόνη, ἐπαινῶ παρ' αὐτὸν τὸν Ἡρακλέα. Unde παρ' ἄμμιν poetae pro Boeckhiano παρ' ἄμμιν vindicavit Hermannus Opuscc. VII. p. 104 seqq., qui reliqua verba Aristidi retribuens Pindarica sic conformavit: Σὲ δ' ἐγὼ παρά μιν Αἰνέω μέν, Γηρυόνα, τὸ δὲ μὴ Διὶ Φίλτερον σιγῶμι πάμπαν. Ex reliquis sola verba καθῆσθαι παρ' ἑστίᾳ posse a Pindaro esse. Displicuerunt haec Boeckhio in Annalibus Literariis Berolin. 1835. nr. 11 seq. — 3. σίγημι Bergkius. Debebat σίγαμι.

Fr. 8. Scholl. Pyth. II. inscr.

Fr. 9. Strabo VIII, p. 494. C. Scholl. Ol. VI, 152.

11. (53.)

Τρέχων δὲ μετὰ Πληϊόναν, ἅμα δ' αὐτῷ κύων
[λεοντοδάμας.]

De Orione.

15. (121.)

⏑ – ⏑ – ⏑ –
⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ – –
– ⏑ . . . . . .

Ὁ ζαμενὴς δ', ὁ χοροιτύπος,
ὃν Μαλεάγονος ἔθρεψε Ναΐδος ἀκοίτας
Σειληνός.

V.

ΠΡΟΣΟΔΙΑ.

1. (57. 58.)

– ⏑ – – ⏑ – ⏑ –
– ⏑ – – ⏑ – ⏑ – –
– ⏑ – ⏑ – ⏑ – – ⏑ – – ⏑ – ⏑ – –
– ⏑ – – ⏑ – ⏑ – – ⏑ – – ⏑ – ⏑ – ⏑
⏑ – ⏑ – ⏑ –
– ⏑ – – ⏑ – –
⏑ – – ⏑ – – ⏑ – ⏑ – –
⏑ – ⏑ – – ⏑ – ⏑ – –

11. λεοντοδάμας sine uncinis.

Fr. 11. Scholl. Nem. II, 16: *Καὶ ὁτὲ μὲν Πλειάδας καλεῖ πληθυντικῶς, ὁτὲ δὲ Πληϊόνην ὡς μίαν· Τρεχέτω — κύων.* Lucianus pro Imagg. XIX.: *Τὸν Ὠρίωνος κύνα ἐπαινῶν ἔφη ποιητὴς λεοντοδάμαν αὐτόν.* Hinc λεοντοδάμας addidit Boeckhius idemque ex interpretatione Scholiastae pro τρεχέτω scripsit τρέχων. Lobeckium Parall p. 173. λεοντοδάμαν ad femininum λεοντοδάμη revocantem redarguit ipsius Luciani τὸν κύνα — αὐτόν. Potius in huius verbis necessario λεοντοδάμαντα rescribi debet.

Fr. 15. Paus. III, 25, 2: *Τραφῆναι τὸν Σιληνὸν ἐν Μαλέᾳ δηλοῖ καὶ τάδε ἐξ ᾄσματος Πινδάρου.* Libri Pausaniae *Μαλέγορος* et *Μελέγορος*. Correxit Camerarius.

Stropha.

Χαῖρ', ὦ θεοδμάτα, λιπαροπλοκάμου
παίδεσσι Λατοῦς ἱμεροέστατον ἔρνος,
πόντου θύγατερ, χθονὸς εὐρείας ἀκίνητον τέρας,
ἄντε βροτοὶ
Δᾶλον κικλήσκοισιν, μάκαρες δ' ἐν Ὀλύμπῳ τηλέ-
φαντον κυανέας χθονὸς ἄστρον.

. . . . . .
. . . . . .
. . . . . .
. . . . . .

Antistropha.

. . . . . .
. . . . . .
ἦν γὰρ τοπάροιθε φορητὰ κυμάτεσσιν παντοδαπῶν
τ' ἀνέμων
ῥιπαῖσιν· ἀλλ' ἃ Κοιογενὴς ὁπότ' ὠδίνεσσι θύοιό'
ἀγχιτόκοις ἐπέβαινεν,
δὴ τότε τέσσαρες ὀρθαὶ
πρέμνων ἀπώρουσαν χθονίων,
ἂν δ' ἐπικράνοις σχέθον πέτραν ἀδαμαντοπέδιλοι
κίονες· ἔνθα τεκοῖσ' εὐδαίμον' ἐπόψατο γένναν.

1, 4. *τηλέφατον* || *κυανέας*... Antistr. 4. *ὠδίνεσσι θοαῖς* ||

V. *ΠΡΟΣΟΔΙΑ*. Fr. 1. Initium strophae servavit Philo Iudaeus II. p. 511. Mangey.: *Πίνδαρος ἐπὶ τῆς Δήλου φησίν· Χαῖρ' κτλ.* — 2. *παιδός* vulgo. Ad Boeckhii correctionem prope accedit *παῖδες ᾖ*, quod exstare in edit. Paris. testatur Boissonadius. — 3. Vulgo *θυγάτηρ*. Correxit Hermannus. Et sic editio Parisina. — 4. *τηλέφαντον* Bergkius in Zimmermanni Diar. Philol. 1836. nr. 68. p. 548. Legebatur *τηλέφατον*. Cf. ad vers. strophicum. Lobeckius Aglaoph. p. 860. *τηλεφάτου* posuit, errore, opinor. — Antistropham apponit Strabo X. p. 742. B. 743. A, pauca Scholia Odyss. *K*, 3. Principium leviter corruptum sanavit Boeckhius, reliqua Porsonus in Eurip. Hecub. 788. — 4. *ἀλλὰ καὶ ὁ γένος* vulgo. Sed *καινογενὴς* codex Moscov., alii *ἀλλ' ἀκαιογένης*, *ἀλλὰ καὶ ὁ γένης*. Unde *Κοιογενὴς* Porsonus. Reliqua ad nutus librorum reficta, qui v. 5. *ἐπιβαίνειν*, 6. *πρεμνῶν*, *πρύμνων*, *πρυμνῶν*, 7. *ἂν δ' ἐπὶ κραναῇ σχεδὸν πέτρᾳ* vel *ἂν δ' ἐπὶ κράνοις* (vel *ἐπικρανοῖς*) *σχέθον πέτραν* habent. Sed versu 4. quod *θοαῖς* dederat Boeckhius pro vulgato *θείαις*, id cum Bergkio *θύοιό'* scripsi, quum praesertim duo codices *θύοις* offe-

2. (59.)

⏑ ⏓ ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑ ⏓ ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑
⏓ ⏑ – – ⏓ ⏑ – – ⏓ ⏑ – – ⏓ ⏑⏑ – ⏑⏑ – –

Τί κάλλιον ἀρχομένοισιν ἢ καταπανομένοισιν,
ἢ βαθύζωνόν τε Λατὼ καὶ θοᾶν ἵππων ἐλάτειραν
ἀεῖσαι;

3. (60.)

. . . ⏑⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑
× ⏑ ⏓ ⏑⏑ – ⏑ – –
× ⏑ ⏓ ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑
⏓ ⏑⏑ – ⏑ – – ⏓ ⏑⏑ – ⏑ –
⏓ ⏑⏑ – ⏑ – –

. . . Πρὸς Ὀλυμπίου Διός σε,
χρυσέα κλυτόμαντι Πυθοῖ,
λίσσομαι Χαρίτεσσί τε καὶ σὺν Ἀφροδίτᾳ
ἐν ζαθέῳ με δέξαι χώρῳ ἀοίδιμον
Πιερίδων προφάταν.

VI.

ΠΑΡΘΕΝΙΑ.

2. (62.)

× – ⏓ ⏑⏑ – ⏑ – × – ⏓ ⏑⏑ – ⏑ –
– ⏓ ⏑⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏓ ⏑⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑

rant. Versus paulo aliter disposui. Nunc apparet in stropha τηλέφαντον poetae reddendum fuisse. Nec τηλέφατον *late clarum* significare potest. Cf. ad Ol. VIII, 16.

Fr. 2. Scholl. Arist. Eqq. 1261: *Τοῦτο ἀρχὴ προσοδίου Πινδάρου*, et Suidas s. v. *Προσόδια*. — 2. Ante Boeckhium ἐλατῆρας, quod ex parodia Aristophanis fluxerat. Sed cod. Ven. ἐλάτηραν, Dindorfius ex aliis ἐλάτειραν.

Fr. 3. Aristides II. p. 379. (II. p. 510. Dindorf.). — 3. Libri ᾄσομαι. Correxit Stephanus. Ibidem *Χαρίτεσσι* Hermannus. Libri *Χάριτες*. — 4. χρόνῳ libri. Boeckhius χώρῳ, Bergkius χορῷ. Cogitet quis de θρόνῳ illo Delphico, in quo sedens poeta carmina Apollinea cantabat, Paus. X, 24, 4.

Ὦ Πάν, Ἀρκαδίας μεδέων, καὶ σεμνῶν ἀδύτων φύλαξ,
Ματρὸς μεγάλας ὀπαδέ, σεμνᾶν Χαρίτων μέλημα τερπνόν.

3. (65.)

Τὺ σαυτῷ μέλος γλάζεις.

De Pane.

5. (63.)

⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
⏑ ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ –

Ὦ μάκαρ, ὅντε μεγάλας θεοῦ κύνα παντοδαπὸν καλέοισιν Ὀλύμπιοι.

De eodem.

9. (68. 69.)

. . . . . – – ⏑ – –
– ⏑ – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
⏑ – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑ – –
⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – – ⏑ ⏑ – ⏑ . . .

. . . . . κινηθεὶς ἐπῄει
γᾶν καὶ θάλασσαν καὶ σκοπιαῖσιν μεγάλαις ὀρέων ὕπερ ἕστα
καὶ μυχοὺς δινάσσατο βαλλόμενος κρηπῖδας ἄλσεων.

3. Τὸ σαυτοῦ

VI. *ΠΑΡΘΕΝΙΑ.* **Fr. 2.** Eustathius Prooem. p. 18: *Λέγεται καὶ, ὅτι ὁ Πὰν μεταξὺ Κιθαιρῶνος καὶ Ἑλικῶνος ὤφθη ᾄδων παιᾶνα Πινδάρου. Διὸ καὶ αὐτὸς ᾆσμα ἐποίησεν, ἐν ᾧ χάριν αὐτῷ τῆς τιμῆς ἀνθομολογεῖται, οὗ ἡ ἀρχή· Ὦ Πάν, Πὰν – φύλαξ.* Reliqua habent Scholia Pyth. III, 139. — 1. σεπτῶν coniicit Boeckhius. Ego altero versu malim ὀπαδός, ἀγνᾶν.

Fr. 3. Scholia Theocr. I, 1: *Μέλη τὰς ᾠδὰς ἔλεγον, ὡς καὶ Πίνδαρος τὸν Πᾶνα φάσκων· Τὸ σαυτοῦ μέλος γλάζεις, τουτέστιν ἑαυτῷ ᾠδὴν ᾄδεις.* Ex qua circumlocutione Scholiastae recte correxit Bergkius.

Fr. 5. Aristoteles Rhet. II, 24. — 1. *παντόδαμον* Lobeckius Aglaoph. p. 860. Fortasse recte.

Fr. 9. Strabo IX. p. 632. C. — 3. Libri *δεινὰ σάτο, δεινασάτο, δυνασάτο.* Schneiderus *τινάξατο*, Hermannus *ἐδύσατο*, ele-

καί ποτε τὸν τρικάρανον Πτώου κευθμῶνα κατέσχε...

De Apolline. In eodem carmine Tenerum poeta dixerat

ναοπόλον μάντιν δαπέδοισιν ὁμοκλέα.

...–⏑⏑––⏑⏑–⏑⏑––

VII.

ΥΠΟΡΧΗΜΑΤΑ.

1. (72.)

⏑⏒⏑⏑⏑⏑–⏑⏑–⏑–⏒⏑⏑

⏑⏑––.....

Σύνες ὅ τοι λέγω, ζαθέων ἱερῶν ὁμώνυμε πάτερ, κτίστορ Αἴτνας.

Ad Hieronem.

2. (72.)

⏑⏑⏑⏑⏑–⏑–⏑–⏑[⏑–]

⏑⏑⏑⏑⏑–⏑–⏑–⏑––

Νομάδεσσι γὰρ ἐν Σκύθαις ἀλᾶται ⏑–
ὃς ἀμαξοφόρητον οἶκον οὐ πέπαται·
ἀκλεὴς δ' ἔβα τῶνδε.

Ex eodem, ut videtur, ad Hieronem carmine.

2, l. ἀλᾶται Στράτων, — 3. τῶνδε omissum.

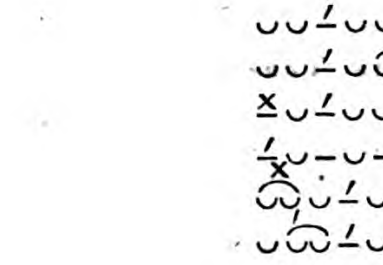
---

ganter Ahrens de Dial. Dor. p. 148. κἄμ μυχοὺς δινάσατο conjectarunt. Ego in διφάσατο incideram, in δ' ἐνάσσατο Emperius. — 4. Boeckhius adiecit ex Strabone p. 633. B.

VII. ΤΠΟΡΧΗΜΑΤΑ. Fr. 1. Strabo VI. p. 412. Scholl. Pind. Pyth. II, 127. Nem. VII, 1. et Arist. Avv. 925.

Fr. 2. Scholl. Arist. Avv. l. c.: Καὶ ταῦτα παρὰ τὰ ἐκ Πινδάρου· ἔχει δὲ οὕτως· Νομάδεσσι — ἀκλεὴς δ' ἔβα τῶνδε, λαβὼν ἡμιόνους παρ' Ἱέρωνος καὶ ἤτει αὐτὸν καὶ ἁρμάδιον (ἁρμάτιον Berglerus). Verissime autem Hermannus Opuscc. VII. p. 127. nomen Στράτων ex Aristophanis parodia in Pindari verba perperam illatum ratus versus sic refingit: Νομάδεσσι γὰρ ἐν Σκύθαις ἀλᾶται μόνος, Ὃς ἀμαξοφόρητον οἶκον οὐ πέπαται, Ἀκλεὴς δ' ἔβα τῶνδε. Similiter Bergkius, nisi quod is fr. 1. cum 2. arctissime conflavit; nihil enim excidisse censet inter utrumque. Scripsit autem: Νομάδεσσι γὰρ ἐν Σκύθαις ἀλᾶται,

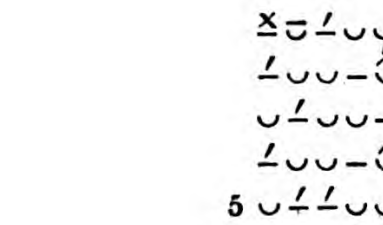
3. (73.)

Ἀπὸ Ταϋγέτοιο μὲν Λάκαιναν
ἐπὶ θηρσὶ κύνα τρέφειν πυκινώτατον ἕρπετόν·
Σκύριαι δ' ἐς ἄμελξιν γλάγους
αἶγες ἐξοχώταται·
ὅπλα δ' ἀπ' Ἄργεος· ἅρμα Θηβαῖον, ἀλλ' ἀπὸ τᾶς
ἀγλαοκάρπου
Σικελίας ὄχημα δαιδάλεον ματεύειν.

Ex eodem ad Hieronem carmine.

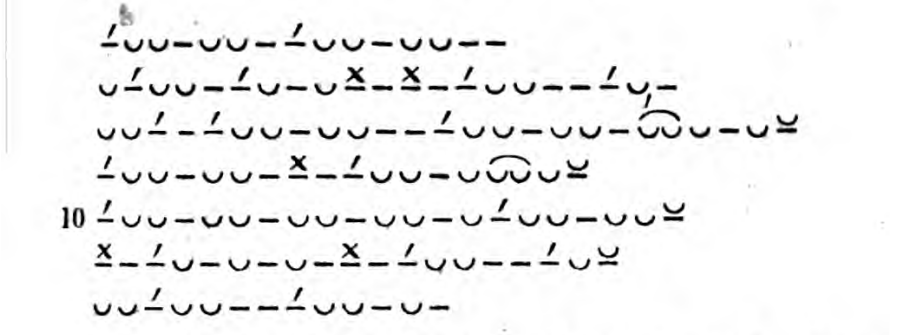
4. (74.)

3, 1. *Ταϋγέτου* — 2. *τρέχειν* — 3. *γάλακτος* — 5. *ἅρμα Θηβαίων ἀπὸ γᾶς ἀγλαοκάρπου· Σικελίας δ' ὄχημα*

Ὃς ἀμαξοφόρητον οἶκον πέπατ', ἀκλεὴς δ' ἔβα Τῶνδε..... Ego post *ἀλᾶται* vocabulum excidisse statuo. Quare signa lacunae posui. Ceterum vide commentarium.

Fr. 3. Athenaeus I. p. 28. A: *Πίνδαρος ἐν τῇ εἰς Ἱέρωνα Πυθικῇ ᾠδῇ· Ἀπὸ* κτλ. Ut nunc edidi ex novis copiis Athenaei refinxit fere Boeckhius in Annalibus Literar. Berolinenss. 1835. nr. 13. Vide post Eustath. Prooem. p. 30. — v. 1. *Ταϋγέτοιο μέν* codex C, *Ταϋγέτου δ μέν* B. — 2. *τρέφειν* Eustathius p. 1822, 6., *τρέχειν* Athenaeus. Transposuit *ἕρπετὸν πυκ.* Bergkius. — 3. *γλάγους* Bergkius ex Eustathio p. 1562: *Καὶ Σκύριαι ἐς ἄμελξιν γλάγους αἶγες ἐξοχώταται λέγεται εἶναι· ὅπλα δ' ἀπ' Ἄργεος, ἅρμα Θηβαῖον.* Athenaeus *γάλακτος*. — 4. *ἐξοχώτατοι* B C et Eustathius: *ἐξοχώτατοι* vulgo. — 5. Quod legebatur vulgo partim a Dindorfio, partim ab ipso Boeckhio l. c. recte emendatum est ex indiciis librorum. Bergkius nescio cur *Θηβᾶν* de suo dedit. Schol. Ven. Arist. Pac. 13: *Οἱ Αἰτναῖοι ἵπποι διαβόητοι καὶ τὸν δρόμον ἀξιόλογοι καὶ τὰ ζεύγη ἐπαινετοί· καὶ Πίνδαρος φησίν· Ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἀγλαοκάρπου Σικελίας ὄχημα.* Unde *ἀλλά* ascitum est. — 6. *δαίδαλον* Hermannus.

Ἀκτὶς Ἀελίου, τί, πολύσκοπ', ἐμοὶ θοῶν μᾶτερ ὀμμάτων,
ἄστρον ὑπέρτατον ἐν ἀμέρᾳ κλεπτόμενον
ἔθηκας ἀμάχανον ἰσχὺν ποτανὰν ἀνδράσιν
καὶ σοφίας ὁδόν, ἐπεὶ σκότου ἀτραπὸν ἐσσυμένα
ἐλαύνεις τί νεώτερον ἢ πάρος;

4, 1. *ἐμαῖς θέαις μέτρ' ὀμμάτων*, — 3. *πτανὸν* — 4. *ἐπίσκοτον* — 5. *ἐλαύνειν τι νεώτερον*

Fr. 4. Dionys. Hal. de admir. vi dicendi in Demosth. VI. p. 972. Rsk. Loco corruptissimo auxilium ex codicibus mss. speravi. Et contulit mihi Fr. Duebnerus duos codd. Parisinos, nr. 1742. et 1745., utrumque recentem et in apertissimis mendis cum vulgata mire conspirantem, sed ut quaedam tamen corrigere paulo certius iam licuerit. — 1. Dionysius et libri *ἐμῆς θεῶ μ' ἄτερ ὀμμάτων*: Hermannus *ἐμοὶ θοῶν μέτρ' ὀμμάτων*: Boeckhius *ἐμαῖς θέαις μέτρ' ὀμμάτων*. Et *μέτρα* quidem Philostratus Epist. 79. contestari credebatur. Sed eum quoque *μᾶτερ* firmare, quod ipsum in corrupta Dionysii scriptura manifesto apparet, patet ex his eius verbis a Boissonadio nuper ad fidem cod. emendatis: *τὴν περὶ τῷ προσώπῳ γαλήνην εἰ μὴ θολώσεις, ἄστρον ὑπέρτατον ἐν ἀμέρᾳ βλεπόμενον δόξεις. Εἰ δὲ ἐκ Πινδάρου ταῦτα, κἀκεῖνό που κατὰ Πίνδαρον, τὸ τὴν ἀκτῖνα τὴν ἀπὸ σοῦ πηδῶσαν εἶναι τῶν ἐμῶν ὀφθαλμῶν μητέρα.* Hinc correxi. — 2. *βλεπόμενον* Philostratus de suo immutasse videtur. Dionysii scriptura exstat etiam apud Plutarchum loco infra ascripto. — 3. *ἀγμάχανον* cod. 1742. Ibidem *ἰσχὺν ποτανὰν ἀνδράσι καὶ σοφίαν* Bergkius. Cum cod. 1745. exhibeat *πτανὸν δρᾶσιν*, suspicere scribendum *ποτανὰν φρασίν*. Certe *ποτανάν* Pindari usus flagitavit. — 4. 5. Dionysius *ἐπισκόπτειν* (*ἐπίσκοπον* 1745: *ἐπισκόπτου* 1742.) *ἄτροπον ἐσσαμένα* (*ἐσσαμμένα* 1742.) *ἐλαύνειν* (*ἐλαύνεις* 1745.) *τι νεώτερον ἢ πάρος*. Schneiderus *ἐπεὶ σκότους ἀτραπὸν ἐσσυμένα ἐλαύνεις τι ν.*, Hermannus *ἐπίσκοτον — ἐλαύνειν*, quem secutus est Boeckhius; Bergkius *ὁδὸν ἐπὶ σκότους ἀτραπὸν ἐσσυμένα ἐλαύνειν κτλ.* tentarunt. Verissime Schneiderus, ut nunc ex codd. scriptura patet, nisi quod *σκότου* ex usu Pindari debebat et *τί*, quod rescripsimus. Dionysius quidem *ἐπίσκοτον* dedisse videtur: Pindari manum monstravit Plutarch. de fac. in orb. lun. 19: *Τὸν*

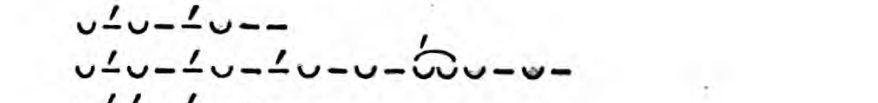
ἀλλά σε πρὸς Διὸς ἵππους ζαθέας ἱκετεύω
ἀπήμον' ἐς ὄλβον τινὰ τράποις Θήβαις, ὦ πότνια,
πάγκοινον τέρας.
πολέμου δ' εἰ σᾶμα φέρεις τινός, ἢ καρποῦ φθίσιν,
ἢ νιφετοῦ σθένος ὑπέρφατον,
ἢ στάσιν οὐλομέναν, ἢ πόντου κενέωσιν ἀνὰ πέδον,
ἢ παγετὸν χθονός, ἢ νότιον θέρος ὕδατι ζακότῳ
διερόν,
ἢ γαῖαν κατακλύσαισα θήσεις ἀνδρῶν νέον ἐξ ἀρχᾶς
γένος,
ὀλοφυρομένων * πάντων μέτα πείσομαι.

Ex carmine de solis defectu.

6. ἵπποις θοαῖς — 7. ἐς ὄλβον τράποιο Θήβαις — 12. Signum corruptelae abest.

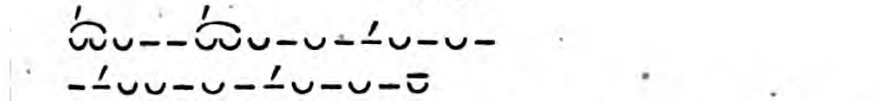
Στησίχορον καὶ τὸν Πίνδαρον ἐν ταῖς ἐκλείψεσιν ὀλοφυρομένους τὸν φανερώτατον (ἄστρον ὑπέρτατον Boeckhius) κλεπτόμενον — καὶ τὴν ἀκτῖνα τοῦ ἡλίου σκότους ἁρπαγὴν ... φάσκοντας. — 6. 7. Dionysius ἵππος θοὰς ἱκετεύω ἀπήμονα ἐς ὄλβον τινὰ τρόποιο Θήβαις. Et sic codices, nisi quod 1745. ἵππος θαθοὰς, 1742. ἵππος θαθοᾶς mire offerunt. Corrigunt ἵπποις θοαῖς — τράποιο (τρέποιτο Bergkius). Ego ex vestigiis librorum elicui ἵππους ζαθέας idque non obscure ex Philone Armenio, vid. infra, pellucet. Iam pro τρόποιο necessarium fuit τράποις rescribi. Ceterum cur τινὰ prorsus deleretur non erat idonea causa. Denique ut supra θοῶν abiit in θεῶ, sic h. l. ζαθέας in θαθοάς. — 7. πάσκοινον 1742. — 8. πολέμου δὶς ἅμα libri. Correxit Hermannus praeeunte Scaligero. — 9. ἀλλὰ πέδον libri: ἀνὰ πέδον Scaliger. Hermannus ἂμ πέδον. Ceterum κεῶσιν 1742. Uterque οὐλομέναν (1742. supra scr.) pro Dionysii vulgata οὐλομένην. — 10. διερόν Scaliger. Libri ἱερόν. — 11. κατακλύσασα θήσει ἀνδρῶν νέον (νέων 1742.) ἐξ ἀρχῆς libri. — 12. Dionysius ὀλοφυ.. (ὀλοφυρ.. Hudsonus: ὀλοφ 1745.) πάντων μεταπείσομαι. Ex Plut. l. c. haec suppleri posse arbitrati ὀλοφυρομένων (vel ὀλοφυρόμενος) πάντων μέτα πείσομαι scripserunt Hermannus, Boeckhius, Bergkius. Sed lacunam ampliorem esse docet 1745., qui habet ὀλοφ..... δεν ὅτι πάντων μεταπείσομαι· κἀντεῦθεν (sic et 1742.) οὐ.. ληγορία ὡς παρὰ Πλάτωνι. Ultima Dionysii sunt Pindarica cum Platonicis comparantis. Sententia poetae haec fuerit: *Thebanis propitius sis, Sol, lamentantibus: mihi vero nihil timendum, quod cum universis perpetiar.* Vel similiter. Totum carmen pluribus locis etiamnunc vitiatum videtur esse, si quid tribuendum testimonio Philonis Iudaei de Providentia II, 80. in Armenia translatione servati. Sed is locus aliter ab Afghieria, aliter ab Augerio, aliter rursus a C. F. Neumanno Latino nostrove sermone scilicet redditus est. Augerii versionem Bergkius ascripsit: ego proponam Neumannianam ad verbum de Armenio sermone, ut affirmat, expressam in Annalibus Literar. Beroli-

5. (75.)

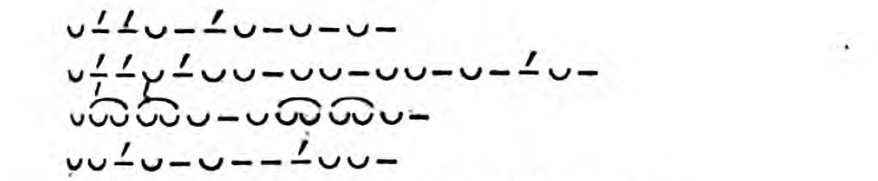
Θεοῦ δὲ δείξαντος ἀρχὰν
ἕκαστον ἐν πρᾶγος εὐθεῖα δὴ κέλευθος ἀρετὰν ἑλεῖν,
τελευταί τε καλλίονες.

6. (76.)

Γλυκὺ δ' ἀπείροισι πόλεμος· πεπειραμένων δέ τις
ταρβεῖ προσιόντα νιν καρδίᾳ περισσῶς.

125. (189.)

Τὸ κοινόν τις ἀστῶν ἐν εὐδίᾳ τιθεὶς
ἐρευνασάτω μεγαλάνορος Ἀσυχίας τὸ φαιδρὸν φάος,
στάσιν ἀπὸ πραπίδων ἐπίκοτον ἀνελών,
πενίας δότειραν, ἐχθρὰν κουροτρόφον.

125, 3. πραπίδος

---

uenss. 1829. II. p. 811: „*Daſs du Strahl der Sonne, Jüngling all-leuchtender* (vel *allwissender*), *dich nicht hingebest der Ermüdung deiner körperlichen Augen, — Stern hie oben, über den Tag ersehnter, den da setzte der König der Macht, dessen Weisheitsweg Finsterniſs nicht kennt, o sey noch jugendlicher denn zuvor! Aber dich Göttergespann des Zeus flehe ich an, du berührt durchaus nicht von den Wandelungen der Veränderlichkeit, dich besinge ich, o herrliche, keusche, allgemeine Wundererscheinung.*"

Fr. 5. Epist. Socratic. 5.

Fr. 6. Ex Stobaei Serm. L, 3. Eustathio p. 841, 32. et Scholl. Ven. et Vict. Il. *A*, 227. concinnavit Boeckhius. 1. πεπειραμένων Eustathius; ἐμπείρων Stobaeus et Scholia.

Fr. 125. Polyb. IV, 31, 6. duos priores versus affert: omnes Stobaeus LVIII, 9. Πινδάρου Τποργημάτων (codex A.). Quare ex incertis huc retraxi. — v. 2. ἀσυχίας ἱερὸν φάος Stobaeus. — 3. πραπίδων A. Reliqui πραπίδος.

7. (77.)

⏑⏒⏑–⏓⏑⏑–⏑⏑–⏑×⏑⏓⏑⏑–⏑
⏓⏑⏒⏓⏑–⏑–⏑–⏓⏑⏑–⏑–⏑–⏑–
–⏓⏑⏑–⏑–×–⏓.....

Ἐνέπισε κεκραμέν' ἐν αἵματι. πολλὰ δ' ἔλκε' ἔμβαλ
νωμῶν
τραχὺ ῥόπαλον, τέλος δ' ἀείραις πρὸς στιβαρ
σπάραξε πλευράς,
αἰὼν δὲ δι' ὀστέων ἐῤῥαίσθη.

8. (78.)

⏑⏓⏑–×⏑⏓⏑⏑–

Λάκαινα μὲν παρθένων ἀγέλα.

12. (82. 83.)

⏑⏓⏓⏑⏓⏑⏑–⏑–⏑

Ὁ Μοισαγέτας με καλεῖ χορεῦσαι.
* * *
Ἅγοις ὦ κλυτὰ θεράποντα Λατοῖ.

VIII.

Ε Γ Κ Ω Μ Ι Α.

1. (84.)

⏓⏑––⏓⏑––⏓.....

Βούλομαι παίδεσσιν Ἑλλάνων.....

Ad Theronem.

Fr. 7. Erotianus Glossar. Hippocr. s. v. *Αἰών*, p. 74. Franz. *Αἰὼν ὁ νωτιαῖος μυελός — καὶ Πίνδαρος ἐν Ὑπορχήμασι λέγων Ἐνέπισε κτλ.* 1. Vulgo *ἔλκεα πλευρὰς ἔμβαλεν ὠμον.* Vulcanius *νωμῶν, πλευράς* sustulit Heringa. — 2. *πρός* omisit Bergkius idemque *ἐσπάραξε* cum libris retinuit.

Fr. 8. Athenaeus XIV. p. 631. C: *Ἡ ὑπορχηματικὴ ἐστιν ἐν ᾗ ᾄδων ὁ χορὸς ὀρχεῖται. Πίνδαρος δέ φησι· Λάκαινα κτλ. ὀρχοῦνται δὲ ταύτην παρὰ τῷ Πινδάρῳ οἱ Λάκωνες.*

Fr. 12. Hephaestio p. 46. (78.)

VIII. *ΕΓΚΩΜΙΑ.* Fr. 1. Scholl. Ol. II, 16. et 39.

2. (85.)

⏑ ⏑ – [⏑] ⏑ – – ⏑ .....
⏑ ⏑ – – ⏑ ⏑ – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
⏑ ⏑ – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑
⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑ ⏑

Ἐν δὲ Ῥόδον . . κατῴκισθεν . . . . .
ἔνθ' ἀφορμαθέντες ὑψηλὰν πόλιν ἀμφινέμονται,
πλεῖστα μὲν δῶρ' ἀθανάτοις ἀνέχοντες,
ἕσπετο δ' ἀενάου πλούτου νέφος.

Ad eundem.

3. (86.)

⏑ – ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –

Ὀλβίων ὁμώνυμε Λαρδανιδᾶν,
παῖ θρασύμηδες Ἀμύντα.

Ad Alexandrum Amyntae f., regem Macedonum.

4. (87.)

..... ⏑ – – ⏑ – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑ – – ⏑ ⏑ –
– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –

Πρέπει δ' ἐσλοῖσιν ὑμνεῖσθαι καλλίσταις ἀοιδαῖς·
τοῦτο γὰρ ἀθανάτοις τιμαῖς ποτιψαύει μόνον
[ῥηθέν]·
θνάσκει δ' ἐπιλασθὲν καλὸν ἔργον.

Delenda vox ῥηθέν. Primi versus finis corruptus. [Fortasse πολὺ καλλίσταις scripsit poeta. Cf. fr. Scol. 6. SCH.] Fragmentum ex eodem quo prius carmine est.

Fr. 2. Ibidem: *Ἔνιοί φασιν, ὅτι οἱ τοῦ Θήρωνος πρόγονοι ὑβόλως εἰς τὴν Γέλαν κατῆραν, ἀλλ' εὐθὺς ἀπὸ Ῥόδου εἰς τὴν κράγαντα, ὡς καὶ ὁ Πίνδαρος λέγει· Ἐν κτλ.*

Fr. 3. Scholl. Nem. VII, 1: „Vide ne scribendum sit ὦ παῖ, imerusque continuandus." BOECKHIUS.

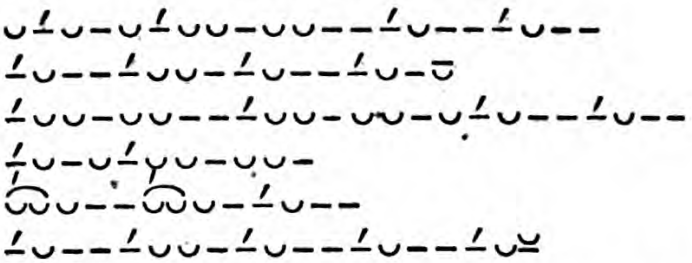
Fr. 4. Dionys. Hal. de adm. vi dic. in Dem. VI. p. 1034. sk. *Πίνδαρος τοῦτο πεποίηκεν εἰς Ἀλέξανδρον τὸν Μακεδόνα.* — ἐσλοῖσιν Sylburgius. Libri ὅλοισιν. Bergkius ὑμνεῖσθαί γε. — τιμαῖσι ποτιψαύει (ψαύει Paris. 1657.) libri. — 3. δ' ἐπιλα-

IX.

Σ Κ Ο Λ Ι Α.

1. (88.)

Stropha prima.

Πολύξεναι νεάνιδες, ἀμφίπολοι Πειθοῦς ἐν ἀφνειῷ
Κορίνθῳ,
αἵτε τᾶς χλωρᾶς λιβάνου ξανθὰ δάκρη θυμιᾶτε,
πολλάκι ματέρ' ἐρώτων οὐρανίαν πτάμεναι νόημα
ποττὰν Ἀφροδίταν,

1, 1. ἀφνειᾷ — 2. δάκρυα

σθέν Sylburgius: δ' ἐπιταθέν libri omnes. Reiskius fortasse melius δὲ σιγαθέν. Eadem vitia, quae vulgaris textus, habent quatuor codices Parisini a Fr. Duebnero inspecti.

IX. *ΣΚΟΛΙΑ.* Fr. 1. Athenaeus XIII. p. 573. C seq.: *Ξενοφῶν ὁ Κορίνθιος ἐξιὼν εἰς Ὀλυμπίαν ἐπὶ τὸν ἀγῶνα ἀπάξειν* (ἐπάξειν Bergkius) *ἑταίρας ηὔξατο τῇ θεῷ νικήσας. Πίνδαρος δὲ τὸ μὲν πρῶτον ἔγραψεν εἰς αὐτὸν ἐγκώμιον, οὗ ἡ ἀρχή· Τρισολυμπιονίκαν ἐπαινέων οἶκον* (Ol. XIII.), *ὕστερον δὲ καὶ σκόλιον τὸ παρὰ τὴν θυσίαν ᾀσθέν, ἐν ᾧ τὴν ἀρχὴν εὐθέως πεποίηται πρὸς τὰς ἑταίρας, αἳ παραγενομένου τοῦ Ξενοφῶντος καὶ θύοντος τῇ Ἀφροδίτῃ συνέθυσαν. διόπερ ἔφη· Ὦ Κύπρου — λαν-θείς. Ἤρξατο δὲ οὕτω τοῦ μέλους· Πολύξεναι — πᾶν καλόν. Ἀρξάμενος δὲ οὕτως ἐφεξῆς φησίν· Ἀλλὰ θαυμάζω — γυναιξίν. Δῆλον γὰρ, ὅτι πρὸς τὰς ἑταίρας διαλεγόμενος ἡγωνία, ποῖόν τι φανήσεται τοῖς Κορινθίοις τὸ πρᾶγμα. πιστεύων δέ, ὡς ἔοικεν, αὐτὸς ἑαυτῷ πεποίηκεν εὐθέως· Διδάξαμεν — βασάνῳ.* — v. 1. ἀφνειᾷ Hermannus. Iniuria. Nam etiam Homerus Il. B, 570. ἀφνειὸν Κόρινθον dixit. Vide mea post Eustath. p. 30. — 2. Athenaeus *διά τε τὰς χεῖρας λιβάνου ξανθὰ δάκρυά τε ἡμῖν.* Correcta haec sunt ex Zonara p. 1307., nisi quod pro *δάκρυα* alteram formam restituendam docui Exx. Critt. p. 22. ex Grammatico in Crameri Ann. Oxx. I. p. 121, 1: *Τοῦ δάκρυ ἡ γενικὴ δάκρεος, δάκρεϊ, τὸ πληθυντικὸν δάκρεα. Τοῦτο κατὰ συναλοιφὴν γέγονε δάκρη· Ξανθὰ δάκρη.* Idem fecit postea Bergkius in Actis Soc. Gr. I. p. 194. — 3. Libri *πολλάκις ματέρας ἐρώτων.*

ὔμμιν ἃ τ' ἄνωθεν ἀπαγορίας
ἔπορεν, ὦ παῖδες, ἐρατειναῖς ἐν εὐναῖς
μαλθακᾶς ὥρας ἀπὸ καρπὸν δρέπεσθαι. σὺν δ'
ἀνάγκᾳ πᾶν καλόν.

Epodus prima.

⏑ ⏓ – – ⏓ ⏑ ⏑ – ⏓ ⏑ – – ⏓ ⏑ –
– – ⏓ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏓ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
⏑ ⏓ ⏑ – – ⏓ ⏑ –
. . . . . .
. . . . . .
. . . . . .

Ἀλλὰ θαυμάζω, τί με λεξοῦντι Ἰσθμοῦ δεσπόται
τοιάνδε μελίφρονος ἀρχὰν εὑρόμενον σκολίου
ξυνάορον ξυναῖς γυναιξίν.
. . . . . .
. . . . . .
. . . . . .

Primi versus secundae strophae initium.

Διδάξαμεν χρυσὸν καθαρᾷ βασάνῳ . . . . .

Epodus alia.

Ὦ Κύπρου δέσποινα, τεὸν δεῦτ' ἐς ἅλσος φορβάδων
κουρᾶν ἀγέλαν ἑκατόγγυιον Ξενοφῶν τελέαις
ἐπάγαγ' εὐχωλαῖς ἰανθείς.
. . . . . .
. . . . . .
. . . . . .

Ex Scolio Xenophonti Corinthio scripto.

10. λέξοντι

Correxit Boeckhius. — 4. Libri ἱπτάμεναι et νοήματι. Correxit idem. ποττάν] ποτὶ τάν codex B. — 5. ὑμῖν ἄνωθεν vulgo. Correxit Boeckhius. — 6. Idem addidit ἐν et v. 7. vulg. μαλθακώρας emendavit. — **Epodus prima.** v. 10. λεξοὐντι codex A: λέξαντι vulgo: λέξοντι Boeckhius cum Casaubono, qui Ἰσθμοῦ praeclare emendavit. Libri ὁμοῦ. — 11. τοιάνδε Schweighaeuserus. Libri τοιόνδε. — **Stropha 2.** v. 16. καθαρᾷ Casaubonus. Libri καθάρᾳ, καθάρῃ. — **Epodus alia.** v. 18. κουρᾶν Boeckhius. Libri κορᾶν. Totum carmen monostrophicum fuisse evincere studuit Bergkius in Actt. Soc. Gr. l. c. Quod neque Boe-

2. (89.)

Strophae.

– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑ ⏑ – – ⏑ ⏑ – – ⏑ ⏑ –
– ⏑ ⏑ – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –
⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑ – – ⏑ ⏑ –

Epodi.

– ⏑ ⏑ – – ⏑ ⏑ – –
⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑ ⏑ – ⏑ –
⏑ ⏑ ⏑ – ⏑

Stropha.

Χρῆν μὲν κατὰ καιρὸν ἐρώτων δρέπεσθαι, θυμέ, σὺν ἁλικίᾳ·
τὰς δὲ Θεοξένου ἀκτῖνας προσώπου μαρμαριζούσας δρακεὶς
ὃς μὴ πόθῳ κινμαίνεται, ἐξ ἀδάμαντος
ἢὲ σιδάρου κεχάλκευται μέλαιναν καρδίαν

Antistropha.

Ψυχρᾷ φλογί, πρὸς δ' Ἀφροδίτας ἀτιμασθεὶς ἑλικοβλεφάρου
ἢ περὶ χρήμασι μοχθίζει βιαίως, ἢ γυναικείῳ θράσει

2, 2. τις ὅσσων

---

ckhio persuasit neque mihi. Idem praeter alia leviora v. 4. οὐράνι' ἀμπτάμεναι scribit, quae correctio nec necessaria est et structuram obtrudere Pindaro videtur propriam tragicorum. Cohaeret haec scriptura cum correctione versus 6., ubi proposuit: Τῶν ἄνευθ' ἀπαγορίας ἔπορεν, h. e. *vobis sine intermissione concessit Venus iucundis in lectis amoris fructus percipere.* Verum in Boeckhii scriptura optime conciliantur ἄνωθεν et ματέρ' ἐράτων οὐρανίαν. Descriptionem carminis vide apud ipsum.

Fr. 2. Athenaeus XIII. p. 601. C. D: *Μνησθεὶς τοῦ Τενεδίου Θεοξένου ὁ Πίνδαρος, ὃς ἦν αὐτοῦ ἐρώμενος, τί φησιν; Χρῆν* κτλ. Cf. XIII. p. 564. E. Bergkius initium totius carminis posuit fr. inc. 133., ab Athenaeo paulo ante allatum, speciose, haudquaquam vere. — v. 2. *ἀκτῖνας προσώπου* Athenaeus altero loco, altero *ἀκτῖνας ὅσσων*, unde Hermannus *ἀκτῖνας τις ὅσσων* cor-

ψυχὰν φορεῖται πᾶσαν ὁδὸν θεραπεύων.
ἀλλ' ἐγὼ [ὥρας] ἕκατι τᾶς [ποθεινᾶς] κηρὸς ὣς

Epodus.

Δαχθεὶς ἐλαιηρᾶν μελισσᾶν
τάκομαι, εὖτ' ἂν ἴδω παίδων νεόγνιον ἐς ἥβαν.
ἐν δ' ἄρα καὶ Τενέδῳ Πειθώ τ' ἔναιεν
καὶ Χάρις υἱὸν

Stropha.

Ἀγησίλα . . . . . .
. . . . . .
. . . . . .
. . . . . .

Theoxeno Tenedio.

3. (90.)

⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – –
⏑ – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑ – – ⏑ – – ⏑ ⏑ –
⏑ – – ⏑ – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑ – ⏑

Ὦ Θρασύβουλ', ἐρατᾶν ὄχημ' ἀοιδᾶν
τοῦτό τοι πέμπω μεταδόρπιον. ἐν ξυνῷ κεν εἴη
συμπόταισίν τε γλυκερὸν

11. τε ναίει

rexerat. — 7. ψυχάν Schneiderus. Libri ψυχράν. Bergkius l. c. ψηχράν, h. e. *Aut mulicbri impudentia tritam quamvis viam persequens fertur.* De qua potestate vocis ψηχρός licebit dubitare. — 8. Libri ἀλλ' ἐγὼ δ' ἕκατι τᾶς κηρὸς ὣς δαχθεὶς ἐλειρὰν μέλισσαν. Boeckhius ὥρας et ποθεινᾶς de suo dedit, in fine ἐλαιηρᾶν μελισσᾶν, Hermannus ἐλειηρᾶν. Aliter Bergkius, qui sic scripsit: Ἀλλ' ἐγὼ ἕκατι τᾶς θεοῦ κηρὸς ὣς δαχθεὶς ἕλᾳ (Ἐπῳδός.) Ἱρὰν μελισσᾶν κτλ., h. e. *uti cera apum sanctarum tacta sole liquesco.* Elegantissima correctio, nisi quod versus 8. non optime fluit et ἱραὶ μέλισσαι vix huius loci sunt. — 10. Libri Πειθώ τ' ἔναιεν vel τε ναῖεν. Schneiderus τε ναίει, Bergkius τ' ἐνδαίει, sive quis malit, τ' ἐναύει. Male omnes. Revocavi veterem scripturam, in qua ἄρα cum praeterito coniunctum ex pervulgata Graecorum consuetudine significat poetam tum demum clare vidisse etiam in Tenedo Suadam et Gratiam inhabitare filium Agesilai. — 11. καὶ Χάρις υἱὸν Ἀγησιλάου libri. Secutus est Bergkius, qui his verbis finit epodum.

Fr. 3. Athenaeus XI. p. 480. C: Τῶν Ἀττικῶν κυλίκων μνημονεύει Πίνδαρος ἐν τοῖσδε· Ὦ κτλ. — 2. τοι addidit Boeckhius,

καὶ Διωνύσοιο καρπῷ καὶ κυλίκεσσιν Ἀθαναίαισι
κέντρον.

Thrasybulo Xenocratis f. Agrigentino.

4. (91.)

⏑⏑–⏑–⏑–⏑–⏑–⏒
–⏑–×–⏑–⏑⏑⏒
⏑⏑–⏑⏜⏑–⏑–⏑⏒

Χάριτάς τ' Ἀφροδισίων ἐρώτων,
ὄφρα σὺν χειμάῤῥῳ μεθύω,
Ἀγάθωνι δὲ καλῷ κότταβον.

5. (92.)

–⏑––⏑⏑–⏑⏑–⏑⏒
–⏑––⏑–⏑–
–⏑––⏑––⏑––⏑–

Τόν ῥα Τέρπανδρός ποθ' ὁ Λέσβιος εὗρεν
πρῶτος ἐν δείπνοισι Λυδῶν
ψαλμὸν ἀντίφθογγον ὑψηλᾶς ἀκούων πηκτίδος.

Ad Hieronem.

6. (93.)

–⏑––⏑–⏑–⏑⏑–
––⏑–⏑–⏑––

Μηδὲ μαύρου τέρψιν ἐν βίῳ· πολύ τοι
φέρτιστον ἀνδρὶ τερπνὸς αἰών.

Ad eundem.

qui v. 1. ὄκχημα scribendum suspicatur. Bergkius l. c. p. 191. cum his verbis nullo intervallo coniunxit fr. 8.

Fr. 4. Athenaeus X. p. 427. D. — 2. σὺν χειμάρῳ vel σύγχειμάρῳ μεθύων libri. In χειμάρῳ mihi latere videtur nomen proprium, veluti *Χειριμάχῳ*.

Fr. 5. Athenaeus XIV. p. 635. B: *Ἀρχαῖόν ἐστιν ὄργανον ἡ μάγαδις, σαφῶς Πινδάρου λέγοντος τὸν Τέρπανδρον ἀντίφθογγον εὑρεῖν τῇ παρὰ Λυδοῖς πηκτίδι τὸν βάρβιτον.* — 2. Λυδῶν Schneiderus. Libri *Λύδιον*.

Fr. 6. Athenaeus XII. p. 512. D: *Πίνδαρος παραινῶν Ἱέρωνι τῷ Συρακοσίων ἄρχοντι φησί· Μηδ' ἀμαύρου κτλ. Μηδὲ μαύρου* Boeckhius.

7. (94.)

– ⏑ – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏒
⏑ – – . . . . .
* * *
– ⏑ – – ⏑ ⏑ – ⏑ –
– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑ ⏒
⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ . . . . .

Κείνῳ μὲν Αἴτνα δεσμὸς ὑπερφίαλος
ἀμφίκειται·
* * *
Ἀλλ' οἷος ἅπλατον κεράϊζες θεῶν
Τυφῶν' ἑκατοντακάρανον ἀνάγκᾳ, Ζεῦ πάτερ,
εἰν Ἀρίμοις ποτέ.

Ex eodem, ut videtur, carmine.

8. (90. v. 4. 5.)

– ⏑ – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
– ⏑ – ⏓ ⏑ – ⏑ –

Δείπνου δὲ λήγοντος γλυκὺ τρωγάλιον
καίπερ πεδ' ἄφθονον βοράν.

X.

ΘΡΗΝΟΙ.

1. (95.)

⏑ – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑ – – ⏑ – –
– ⏑ – – ⏑ ⏑ – ⏓ ⏑ – ⏑ – –
⏑ – – ⏑ – – ⏑ – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑ – – ⏑ – ⏓
– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑ ⏒
– ⏑ ⏑ – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –

Fr. 7. Strabo XIII. p. 930. A. Versu 4. *πεντηκοντακέφαλον* libri, quod cum Schneidero correxit Hermannus, coll. Pyth. I, 16. Bergkius tamen illud retinuit *πεντηκοντακέφαλλον* scriptum, de qua forma dixi ad Ibyci fr. 11. in Delect. p. 342.

Τοῖσι λάμπει μὲν μένος ἀελίου τὰν ἐνθάδε νύκτα κάτω
φοινικορόδοις τ' ἐνὶ λειμώνεσσι προάστιον αὐτῶν
καὶ λιβάνῳ σκιερᾷ καὶ χρυσέοις καρποῖς βέβριθεν.
καὶ τοὶ μὲν ἵπποις γυμνασίοις τε, τοὶ δὲ πεσσοῖς,
τοὶ δὲ φορμίγγεσσι τέρπονται, παρὰ δέ σφισιν εὐανθὴς ἅπας τέθαλεν ὄλβος·
ὀδμὰ δ' ἐρατὸν κατὰ χῶρον κίδναται
αἰεὶ θύα μιγνύντων πυρὶ τηλεφανεῖ παντοῖα θεῶν ἐπὶ βωμοῖς.

Ex fine alius strophae huius carminis haec supersunt:

Ἔνθεν τὸν ἄπειρον ἐρεύγονται σκότον
βληχροὶ δνοφερᾶς νυκτὸς ποταμοί . . . .

2. (96.)

⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – [–] ⏑ – –
– ⏑ – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑
⏑ – – ⏑ – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑ – – ⏑ – –
– ⏑ – ⏑ – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑

Ὀλβίᾳ δ' ἅπαντες αἴσᾳ λυσίπονον [μετανίσσονται] τελευτάν.
καὶ σῶμα μὲν πάντων ἕπεται θανάτῳ περισθενεῖ,
ζωὸν δ' ἔτι λείπεται αἰῶνος εἴδωλον· τὸ γὰρ ἐσθλὸν μόνον
ἐκ θεῶν· εὖδει δὲ πρασσόντων μελέων, ἀτὰρ ἐνδόντεσσιν ἐν πολλοῖς ὀνείροις
δείκνυσι τερπνῶν ἐφέρποισαν χαλεπῶν τε κρίσιν.

3. (97.)

– ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –
– ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –

X. *ΘΡΗΝΟΙ.* Fr. 1. Plutarchus Consol. Apoll. 35. et de occulte viv. 7. Apud quem quae leviter vitiata leguntur pleraque ab Hermanno sunt correcta. — 2. δ' *ἐνί* Bergkius.

Fr. 2. Plutarchus Consol. Apoll. 35: *Καὶ μικρὸν προελθὼν ἐν ἄλλῳ θρήνῳ περὶ ψυχῆς λέγων φησίν· Ὀλβίᾳ κτλ.* Quorum pars redit vita Romuli 28. — v. 1. *μετανίσσονται* Boeckhius supplevit. — 4. Est qui malit δ' *ἐγρασσόντων.* Perperam.

⏑ˊ–ˊ⏑–ˊ⏑–
ˊ⏑⏑–⏑ˊ⏑⏑–⏑––
–ˊ⏑⏑⏑⏑–ˊ⏑––

Ψυχαὶ δ' ἀσεβέων ὑπουράνιοι
γαίᾳ πωτῶνται ἐν ἄλγεσι φονίοις
ὑπὸ ζεύγλαις ἀφύκτοις κακῶν·
εὐσεβέων δ' ἐπουράνιοι νάοισαι
μολπαῖς μάκαρα μέγαν ἀείδοντ' ἐν ὕμνοις.

Fragmentum suspectum.

4. (98.)

ˊ⏑⏑–⏑⏑––ˊ⏑––ˊ⏑–
ˊ⏑⏑–⏑⏑–⏑ˊ⏑––ˊ⏑⏑–⏑⏑⏑
ˊ⏑––ˊ⏑⏑
–ˊ⏑⏑–⏑⏑––ˊ⏑––ˊ⏑⏑–⏑⏑––
ˊ⏑––ˊ⏑––ˊ⏑⏑–⏑⏑–ˊ⏑––ˊ⏑––

Οἷσι δὲ Φερσεφόνα ποινὰν παλαιοῦ πένθεος
δέξεται, ἐς τὸν ὕπερθεν ἅλιον κείνων ἐνάτῳ ἔτεϊ
ἀνδιδοῖ ψυχὰς πάλιν.
ἐκ τᾶν βασιλῆες ἀγανοὶ καὶ σθένει κραιπνοὶ σοφίᾳ
τε μέγιστοι
ἄνδρες αὔξοντ'· ἐς δὲ τὸν λοιπὸν χρόνον ἥρωες ἁγνοὶ
πρὸς ἀνθρώπων καλεῦνται.

5. (95.)

. . . . . –ˊ⏑–
ˊ⏑––ˊ⏑––

. . . . . *εὐδαιμόνων*
δραπέτας οὐκ ἔστιν ὄλβος.

6. (100.)

ˊ⏑––ˊ⏑––ˊ⏑––ˊ⏑––

Fr. 3. Clemens Stromm. IV. p. 640. Potter. et Theodoretus Gr. Affect. Cur. VIII. p. 599. C. — Versu 5. *μολπαῖς* delet Kayserus.

Fr. 4. Plato Menone p. 81. B.

Fr. 5. Stobaeus Sermm. CIII, 6: *Πινδάρου Θρήνων.*

Πέφνε δὲ τρεῖς καὶ δέκ' ἄνδρας· τετράτῳ δ' αὐτὸς πεδάθη.

8. (102.)

⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – –
⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑ – – ⏑ – –
– ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –

Ὄλβιος ὅστις ἰδὼν ἐκεῖνα κοίλαν
εἶσιν ὑπὸ χθόνα· οἶδεν μὲν βίου [κεῖνος] τελευτάν,
οἶδεν δὲ διόσδοτον ἀρχάν.

De Eleusiniis.

10. (104.)

⏑ – – ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑ – –
⏑ – – ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – – ⏑ – – ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑
⏑ – – ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑
. . . . . .
. . . . . ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
⏑ – ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑
× ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – . . . . .
⏑ – – ⏑ – ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
. . . . . ⏑ – – ⏑ – ⏑ ⏑
⏑ – – ⏑ – ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑

Ἔντι μὲν χρυσαλακάτου τεκέων Λατοῦς ἀοιδαὶ

Threnorum fr. 10. omissum.

Fr. 6. Scholl. Ol. I, 127: *Ἐν Θρήνοις τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν τίθησι τῶν ὑπὸ τοῦ Οἰνομάου ἀναιρεθέντων μνηστήρων.* De forma τετράτῳ vide Porphyr. Scholl. Il. *K*, 252.

Fr. 8. Clemens Stromm. III. p. 518. Potter.: *Πίνδαρος περὶ τῶν ἐν Ἐλευσῖνι μυστηρίων λέγων ἐπιφέρει· Ὄλβιος κτλ.* Libri κοινὰ εἰς ὑπὸ χθόνα, unde fortasse κοινάν servari potest. Cf. Lobeck. Agl. p. 69., qui Segaarii coniecturam διόσδοτον αἶγλαν refutavit. Bergkius ἰδὼν κεῖν' εἶσ' ὑπὸ χθόν'· οἶδε μὲν βίου τελευτάν. Boeckhius κεῖνος inseruit. Fortasse rectius οἶδεν μὲν βιότου τελευτάν Lobeckius.

Fr. 9. Scholl. Vatic. Eurip. Rhes. 895: *Φασὶν Ἰάλεμον παρωνομάσθαι ἐπὶ τιμῇ Ἰαλέμου τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Καλλιόπης, ὡς φησι Πίνδαρος· Ἔντι μὲν κτλ.* Tractavi eximium fragmentum in Museo Rhenano Vol. II, 1. p. 110 seqq., deinde Hermannus de eo disputavit Opuscc. V. p. 193 seqq., contra quem mea

ὥριαι παιάνιδες· ἔντι δ' αὖ θάλλοντα ναρκίσσου
στέφανον
ἐκ Διωνύσου μεταμαιόμεναι· τὸ δὲ κοίμισαν
τῷ . . . . . .
. . . . . σώματ' ἀποφθιμένων·
ἃ μὲν ἀχέταν Λίνον αἴλινον ὑμνεῖν, ἃ δ' Ὑμέναιον
ἐν γάμοισι χροϊζόμενον..... συμ πρῶτ..λάβεν
ἐσχάτοις ὕμνοισιν· ἃ δ' Ἰάλεμον ὠμοβόρῳ
νούσῳ, * ὅτι πεδαθέντα σθένος
υἱὸν Οἰάγρου [χρυσάορ' Ὀρφέα].

XI.

ΕΞ ΑΔΗΛΩΝ ΕΙΔΩΝ.

1. (105.)

Τί θεός, τί τὸ πᾶν;

2. (106.)

⏑́⏑⏑–⏑–⏑́⏑––⏑⏑–⏑́⏑–⏑

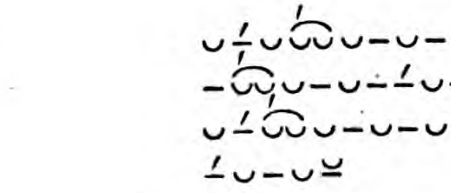
Θεὸς ὁ τὰ πάντα τεύχων βροτοῖς καὶ χάριν ἀοιδᾷ
φυτεύει.

partim defendi post Eustathium p. 31 seqq. Nunc studiosos eo ablego, pauca decerpsisse contentus. — v. 2. Hermannus ἔντι δ' ἐπαπέλλοντος εὐκίσσου στέφανον Ἐκ διθυράμβου μαιόμεναι, quae recepit Bergkius, praeterquam quod ἐκ κισσοῦ et Διθυράμβου edidit, ut Bacchus ipse intelligatur; quod fieri non potest. Teneo quod l. c. vindicavi. — 3. Hermannus ita explet: τὸ δὲ κοιμίσαν τετράζυγον θεαὶ Κᾶδος υἱῶν σώματ' ἀποφθιμένων. — 5. ὕμνει Hermannus. — 7. ὃν ἐν γάμοισι χρονιζόμενον Βρότεος αἰὼν φθέγμα σὺν πρώτοις λάβεν Ἐσχάτοις θ' ὕμνοισιν Hermannus. — 8. Codex ὁμοβόλῳ. Hermannus ὠμοβόλῳ. — 9. ὅτι deleto Hermannus scripsit πεδαθέντα σθένος θ' Τἱὸν Οἰάγρου, Bergkius ἃ δ' υἱὸν Οἰάγρου. Huc respicit Schol. Pyth. IV, 313: Ἀπόλλωνος τὸν Ὀρφέα φησὶν εἶναι, ὃν καὶ αὐτὸς ὁ Πίνδαρος καὶ ἄλλοι Οἰάγρου λέγουσιν. Verba χρυσάορ' Ὀρφέα (fr. inc. 84. Boeckh.) servavit Schol. Ven. Il. O, 256: Πίνδαρος χρυσάορα Ὀρφέα φησίν. Ea huc revocanda probabiliter statuit T. W. M. in Hall. A. L. Z. 1840. nr. 9. p. 80.

XI. ΕΞ ΑΔΗΛΩΝ ΕΙΔΩΝ. Fr. 1. Clemens Stromm. V. p. 726. Potter.: Πίνδαρος ὁ μελοποιὸς οἷον ἐκβακχεύεται ἀντικρὺς εἰπών· Τί θεός, ὅ τι τὸ πᾶν; Correxit Boeckhius.

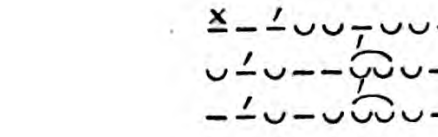
Fr. 2. Didymus de Trin. III, 1. p. 320. ed. Bonon. coll. Clem. l. c.

3. (107.)

Θεῷ δὲ δυνατὸν ἐκ μελαίνας
νυκτὸς ἀμίαντον ὄρσαι φάος,
κελαινεφεῖ δὲ σκότῳ καλύψαι καθαρὸν
ἀμέρας σέλας.

4. (108.)

Κεῖνοι γάρ τ' ἄνοσοι καὶ ἀγήραοι
πόνων τ' ἄπειροι, βαρυβόαν
πορθμὸν πεφευγότες Ἀχέροντος.

De diis.

5. (109.)

Ἐλασίβροντε παῖ Ῥέας.

Ad Iovem.

6. (110.)

Θεὸς ἅτε πλέον τι λαχών.

De eodem.

3, 3. σκότει — 6. Θεῶν

Fr. 3. Clemens Stromm. V. p. 708. Potter. — 3. Legebatur σκότει. At Pindarus cum Aeschylo ὁ σκότος habet.

Fr. 4. Plutarchus adv. Stoicos 31. p. 1075. A. coll. Amator. 18. p. 763. C.

Fr. 5. Scholl. Arist. Avv. 623. et Suidas s. v. ἐλασίβροντε. Schneiderus ἐλασίβροντα.

Fr. 6. Aristides I. p. 8. (11. Dindorf.): Τοῦτο γὰρ οὖν Πινδάρῳ κάλλιον ἢ ἄλλ' ὁτιοῦν εἴρηται περὶ Διός. Dindorfius ex codd. Θεός. Vulgo Θεῶν.

9. (111.)

. . . . . ⏑ – ⏒ ⏑ ⏑ ⏑ – ⏒
– ⏑ ⏑ – ⏒ ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
⏑ ⏑ – . . . . . .

Πῦρ πνέοντος ἅ τε κεραυνοῦ
ἄγχιστα δεξιὰν κατὰ χεῖρα πατρὸς
ἵζεαι.

De Minerva.

11. (112.)

Ἐν χρόνῳ δ' ἐγένετ' Ἀπόλλων.

12. (113.)

⏓ – ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ – – ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏒

Ὀρχήστ' ἀγλαΐας ἀνάσσων, εὐρυφάρετρ' Ἄπολλον.

13. (114.)

⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –

Κατεκρίθη δὲ θνατοῖς ἀγανώτατος ἔμμεν.

De Apolline.

15. (115.)

– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑ ⏑ –

Μαντεύεο, Μοῖσα, προφατεύσω δ' ἐγώ.

16. (116.)

Μοῖσ' ἀνέηκέ με.

22. (118.)

⏓ ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑ ⏑ ⏓
⏓ – – ⏑ ⏑ – –

Fr. 9. Scholl. Vict. Il. Ω, 100. coll. Plutarcho Sympos. Quaestt. I, 2, 4. Aristide I. p. 15. Dindorf.

Fr. 11. Clemens Stromm. I. p. 383. Potter. Monet Boeckhius fortasse rectius scribi: *Ἐν δὲ χρόνῳ Ἔγεντ' Ἀπόλλων.*

Fr. 12. Athenaeus I. p. 22. B.

Fr. 13. Plutarchus de *EI* apud Delphos 21. adv. Epic. 23. de def. orac. 7.

Fr. 15. 16. Eustathius Il. *A.* p. 9. fin.

Δενδρέων δὲ νομὸν Διόνυσος πολυγαθὴς αὐξάνοι,
ἁγνὸν φέγγος ὀπώρας.

23. (119.)

⏑ ⏓ ⏓ ⏑ ⏑ – ⏓ ⏑ –
⏑ ⏓ ⏑ ⏑ – – ⏓ ⏑ – ⏓ ⏑
⏑ ⏓ ⏑ ⏑ – – ⏓ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
⏓ ⏑ – – ⏑ ⏑ – ⏓ ⏑ ⏑ –

Ἐλαφρὰν κυπάρισσον φιλέειν,
ἐᾶν δὲ νομὸν Κρήτας περιδαῖον.
ἐμοὶ δ' ὀλίγον μὲν γᾶς δέδοται, ὅθεν ἄδρυς·
πενθέων δ' οὐκ ἔλαχον οὐδὲ στασίων.

24. (120.)

⏑ ⏑ ⏓ ⏓ ⏑ –
⏑ ⏑ ⏓ ⏑ ⏑ – ⏓ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑
– ⏓ ⏑ ⏓ ⏑ ⏑ – ⏓ –
⏑ – ⏓ ⏑ ⏑ . . . .

Ὅ τι δ' ἔρδων φίλος
σοί τε, καρτερόβροντα Κρονίδα, φίλος δὲ Μοίσαις,
Εὐθυμία τε μέλων εἴην,
τοῦτ' αἴτημί σε.

25. (122.)

⏓ ⏑ – ⏑ ⏓ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏓ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –

24, 1. *Τί δ'*

Fr. 22. Plutarchus de Is. et Osir. 35: *Ὅτι οὐ μόνον τὸν οἶνον Διόνυσον, ἀλλὰ καὶ πάσης ὑγρᾶς φύσεως Ἕλληνες ἡγοῦνται κύριον καὶ ἀρχηγόν, ἀρκεῖ Πίνδαρος μάρτυς εἶναι λέγων* κτλ. Cf. Winckelmann. Plut. Erotic. 15. p. 757. F.

Fr. 23. Plutarchus de Exilio 9: *Ὡι δ' ἔξεστιν εἰς μικρὰν ἀποβάντι νῆσον οὐ μικρῶν ἀπηλλάχθαι κακῶν, οὗτος ἄθλιός ἐστι μὴ προσλαλῶν ἑαυτῷ τὰ Πινδαρικὰ μηδ' ἐπάδων πολλάκις· Ἐλαφρὰν* κτλ. — v. 2. Libri *περιδαίων*. Correxit Hermannus *περιδαῖον*, ut *πέρδος*, *περάπτω*, de quibus dictum ad Ol. VI, 38. et Nem. XI, 40. — 3. *ἀδρός* vel *ἀ δρῦς* Reiskius; *πέδον ἄδρυ* Bergkius. Sed sana scriptura librorum, vide Commentarium.

Fr. 24. Athenaeus V. p. 191. F. Scripsi *Ὅτι* pro vulg. *Τί*. Itaque Bergkius.

Ὦ τάλας ἐφάμερε, νήπια βάζεις χρήματά μοι διακομπέων.

Silenus Olympo Phrygi.

26. (123.)

⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑ – ⏑ –

Ταῖς ἱεραῖσι μελίσσαις τέρπεται.

Fortasse de Proserpina.

29. (124.)

– ⏑ – ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑

Ἀνδρῶν δικαίων χρόνος σωτὴρ ἄριστος.

30. (125.)

⏑ ⏑ – – ⏑ – – ⏑ – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –

Ἄνακτα τῶν πάντων ὑπερβάλλοντα χρόνον μακάρων.

31. (126.)

. . . . . – –

⏑ ⏑ – – ⏑ – – ⏑ ⏑ – ⏑ [⏑ –] . . .

. . . . . οἱ μὲν

κατωκάρα δεσμοῖσι δέδενται . . . .

[De Cercopibus, ut videtur. SCH.]

Fr. 25. Scholl. Arist. Nubb. 223: Ὁ Πίνδαρος διαλεγόμενον παράγων τὸν Σεληνὸν τῷ Ὀλύμπῳ τοιούτους αὐτῷ περιέθηκε λόγους. Libri *νήπιε*. Correxit Kusterus. Fortasse ἐπάμερε scribendum.

Fr. 26. Scholl. Pyth. IV, 104: Ὅτι τὰς περὶ τὰ θεῖα μύστιδας καὶ μελίσσας φασίν, ὁ αὐτὸς φησίν.

Fr. 29. Dionysius Halic. de orator. ant. p. 81. Sylb.

Fr. 30. Plutarchus Quaestt. Plat. VIII, 4. τὸν πάντων Hermannus. Editio Parisina Ἀνα[κτα], ut libri nonnisi Ἀνα habere videantur.

Fr. 31. Suidas s. v. Κατωκάρα. „Oratio, qua Herculis et Cercopum res videntur explicatae fuisse, talis forsitan erat: τοὶ μὲν οὖν κατωκάρα δεσμοῖς δέδεντο." Bernhardy ad Suidan. Eadem Scholl. Ven. Aristoph. Pac. 152., ubi codex δεσμοῖσιν δέδεντε. — Ἐπίῤῥημά ἐστι σύνθετον καὶ σὺν τῷ ῑ γράφει Ἡρωδιανός.

34. (128.)

– ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓ ⏑ ⏑ – –

Ἀλλαλοφόνους ἐπάξαντο λόγχας ἐνὶ σφίσιν αὐτοῖς.

De Oto et Ephialte.

34, a. (127.)

. . . . . ⏓ – ⏑ –

⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ . . . . . .

. . . . . *Πιτνάντες θοὰν*

Κλίμακ' ἐς οὐρανὸν αἰπύν.

[De iisdem. SCH.]

39. (129.)

⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓

Φιλόμαχον γένος ἐκ Περσέος.

43. (130.)

⏑ – – ⏑ – – ⏑ – –

Ἰσοδένδρου τέκμαρ αἰῶνος λαχοῖσαι.

De Hamadryadibus.

34, a. omissum.

Fr. 34. Apollonius de Syntaxi II, 27. p. 179. Bekker.: *Τὸ Πινδαρικὸν οἱ περὶ Τρύφωνα ἐσημειοῦντο ἐπί τε τοῦ Ὦτον καὶ Ἐφιάλτου, συγκατατιθέμενοι μὲν τῷ· Ἀλλαλοφόνους ἐπ. λ., οὐ μὴν τῷ Ἐνὶ σφίσιν αὐτοῖς. οὐ γὰρ ἑαυτοῖς τὰ δόρατα ἐνῆκαν, ἀλλ' ἀλλήλοις.* Alterum fr. ex eodem carmine petitum addidi ex Crameri Ann. Oxx. I. p. 201, 14: *Σημαίνει (θοὸς) καὶ τὸ μέγα. Πίνδαρος ἐπὶ τοῦ Ὦτου καὶ Ἐφιάλτου· Πίτνοντες* (*Πιτνάντες* Hermannus) *θοὰν κλίμακα οὐρανὸν ἐς αἰπύν, τὴν μεγάλην δηλονότι· θοαῖς ἀφροσύναις ἀντὶ τοῦ μεγάλαις· καὶ θοὴ δ' ἐπεδέξατο γᾶ, μεγάλη καὶ θοῆς ἔστηκε πόλεως* (*πόληος*), *μεγάλης.* Haec accuratius pertractavi Exx. Critt. p. 23. et post Eustath. p. 36. p. 68. Reliqua quoque Pindaro tribuenda suspicabar. Ulterius progressus Bergkius duo priora vel ex eodem carmine hausta censet, tertium epici esse poetae. At alterum quoque epici est poetae. Nam Et. M. p. 453. C. cum praebeat *θοὴ δ' ὑπεδέξατο γαῖα*, versus heroici patet exitum esse. Sed quod Fr. Spitznerus opinabatur, apud Quintum Posthom. XI, 57: *ἀλγινόεντα τένοντ' ὀλοὴ δ' ὑπεδέξατο γαῖα*, alios legisse *τένοντα· Θοή*, id minus probabile videtur; vide Ien. A. L. Z. 1837. p. 375. Antiquioris poetae cyclici putem versiculum fuisse a Quinto in suos usus conversum.

Fr. 39. Athenaeus IV. p. 154. F.

Fr. 43. Plutarchus Amator. 15., ubi vide Winckelmann.

44. (131.)

⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑ – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑
⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
– ⏑ – – ⏑ . . . . .

Ἀνδροδάμαν δ' ἄρ' ἐπεὶ Φῆρες δάεν ῥιπὰν μελιαδέος οἴνου,
ἐσσυμένως ἀπὸ μὲν λευκὸν γάλα χερσὶ τραπεζᾶν ὤθεον, αὐτόματοι δ' ἐξ ἀργυρέων κεράτων πίνοντες ἐπλάζοντο.

De Centauris.

45. (132.)

[⏑] – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – – ⏑ – ⏑ ⏑ –

. . *ὁ δὲ χλωραῖς ἐλάταισι τυπεὶς*
ᾤχεθ' ὑπὸ χθόνα Καινεὺς σχίσαις ὀρθῷ ποδὶ γᾶν.

47. (133.)

. . . . . ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑
⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑ ⏑ –
⏑ – – ⏑ – ⏑ – ⏑ ⏑
⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑ – – ⏑ ⏑

Δοιὰ βοῶν κατέπινεν

44, 1. *Ἀνδροδάμαντα δ' ἐπεὶ* — 47, 1. *κατέπινεν* omissum.

Fr. 44. Athenaeus XI. p. 476. B: *Καὶ τῶν ποιητῶν πολλοὶ παράγουσι πίνοντας τοὺς ἀρχαίους κέρασιν, Πίνδαρος μὲν ἐπὶ τῶν Κενταύρων λέγων· Ἄνδρ' ὁ δάμαν δ' κτλ. Ἀνδροδάμαντα δ' ἐπεί* Boeckhius. Vide de forma ad Nem. IX. 16. Ego *ἀνδροδάμαν* servato dedi *δ' ἄρ'*. — 3. *ἔνθεον* codex B.

Fr. 45. Scholl. Ap. Rhod. I, 61. — 2 *ᾤχετ' ἐς χθόνα* codex Paris., unde Boeckhius suspicatur *οἴχεται ἐς χθόνα*.

Fr. 47. Athenaeus X. p. 411. B. (coll. Philostr. Imagg. II, 24.): *Ἴων ἐν Ὀμφάλῃ ἐμφανίσας αὐτοῦ τὴν ἀδηφαγίαν ἐπιφέρει· Ὑπὸ δὲ τῆς εὐφημίας Κατέπινε καὶ τὰ κᾶλα καὶ τοὺς ἄνθρακας. παρὰ Πινδάρου δὲ τοῦτ' εἴληφεν εἰπόντος· Διὰ βοῶν θερμὰ δ' εἰς* (θερμὰ εἰς codex) *ἀνθρακιὰν* κτλ. Quae valde corrupta ingeniose sanavit Boeckhius, nisi quod versu primo

θέρμ' ἅλις ἀνθρακιὰν στέψαντα πυρίπνοά τε
σώματα· καὶ τότ' ἐγὼ σαρκῶν τ' ἐνοπὰν
εἶδον ἠδ' ὀστέων στεναγμὸν βαρύν·
ἦν δὲ ἰδόντα διακρῖναι πολλὸς ἐν καιρῷ χρόνος.

De Hercule.

48. (134.)

. . . . . .
⏑ – ⏑ ⏑ –
– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓
⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –
⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓
⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓

. . . . . κατὰ φύσιν . . .
νόμος ὁ πάντων βασιλεὺς
θνατῶν τε καὶ ἀθανάτων
ἄγει δικαιῶν τὸ βιαιότατον
ὑπερτάτᾳ χειρί. τεκμαίρομαι
ἔργοισιν Ἡρακλέος· ἐπεὶ Γηρυόνα βόας
Κυκλωπίων ἐπὶ προθύρων Εὐρυσθέος
ἀναιτήτας τε καὶ ἀπριάτας ἤλασεν.

51. (135.)

⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓

47, 2. θέρμ' ἔδει

---

cum Bergkio ab Ione mutuatus sum verbum κατέπινεν. Quo facto Boeckhii correctio v. 2. θέρμ' ἔδει convincitur. Optime Bergkius ἅλις. — 3 εἶδον addidit Boeckhius.

Fr. 48. Ex Platonis Gorgia p. 484. B. Scholiis Nem. IX, 35. et, ne alios commemorem plurimos, Scholiis Aristidis III. p. 408. Dindorf. composuit Boeckhius. — v. 8. ἀναιτήτας Boeckhius exsculpsit ex his Scholiastae Aristidis: ἐπεὶ Γηρυόνου βόας Κυκλωπείων ἐπὶ προθύρων Εὐρυσθέως συναιρεῖται (vel ἀναιρεῖται) καὶ ἀπριάτας ἤλασεν. ὁ δὲ νοῦς τοιοῦτος· ἐπειδὴ τὰς τοῦ Γηρυόνου βόας οὔτε αἰτήσας οὔτε πριάμενος ἤλασεν. Et Plato ipse: οὔτε πριάμενος οὔτε δόντος τοῦ Γηρυόνου ἠλάσατο τὰς βοῦς circumloquitur.

Πάντα θύειν ἑκατόν.

De Lusitanis.

54. (136.)

. . ⏑⏑–⏑⏑–⏑⏑–
–ˊ⏑––ˊ⏑––ˊ⏑⏑

. . κατὰ μὲν φίλα τέκν' ἔπεφνεν
θάλλοντας ἥβᾳ δυώδεκ', αὐτὸν δὲ τρίτον.

Fortasse de Hercule Neleum et filios occidente.

55. (137.)

–ˊ⏑⏑–⏑⏑––ˊ⏑⏑–⏑⏑––ˊ⏑–
–ˊ⏑––ˊ⏑––ˊ⏑⏑–⏑⏑–
ˊ⏑––ˊ⏑⏑–⏑⏑––ˊ⏑⏑–⏑⏑––ˊ⏑⏑
ˊ⏑––ˊ⏑––ˊ⏑––ˊ⏑–

Οὐ Πηλέος ἀντιθέου μόχθοι νεότατ' ἐπέλαμψαν μυρίοις;
πρῶτον μὲν Ἀλκμήνας σὺν υἱῷ Τρῳϊον ἄμ πεδίον
καὶ μετὰ ζωστῆρας Ἀμαζόνος ἦλθεν, καὶ τὸν Ἰάσονος εὔδοξον πλόον
ἐκτελευτάσαις ἔλεν Μήδειαν ἐκ Κόλχων δόμων.

57. (138.)

⏑⏑ˊ⏑–ˊ⏑–ˊ⏑⏑

Σύριον εὐρυαίχμαν διεῖπον στρατόν.

De Amazonibus.

Fr. 51. Strabo III. p. 232: *Ποιοῦσι δὲ καὶ ἑκατόμβας* **(Lusitani)** *ἑκάστου γένους Ἑλληνικῶς, ὡς καὶ Πίνδαρος φησίν.*

Fr. 54. Porphyrius Scholl. Il. *K*, 252: *τρίτον ἀντὶ τοῦ τρίτον καὶ δέκατον.* **Vulgo** *θάλλοντα.* **Correxit Boeckhius. Bergkius** *δώδεκ'* **edidit.**

Fr. 55. Scholl. Taur. et Guelf. Eurip. Andr. 798. — v. 1. Vulgo *μόχθοιν νεώτατον ἐπιλάμψαι μυρίοις.* **Infinitivus servari poterit, si praecessisse statuas verbum, velut** *οἷοι: Nonne Pelei labores ii, qui iuvenile robur inspirarent multis?* **— 2.** *Τρώων ἀμπέδιλα* **vulgo. — 3.** *Ἀμαζόνας* **codices, quod defendi possit, si** *Ἀμαζών* **Pindaro sit adiectivum masculinum.**

Fr. 57. Strabo XII. p. 819. C: *Πίνδαρός φησιν, ὅτι αἱ Ἀμαζόνες Σύριον — στρατόν, τὴν ἐν τῇ Θερμισκύρᾳ κατοικίαν οὕτω δηλῶν.* **Libri** *δίππον.* **Correxit Casaubonus.**

58.

. . . . . – ⏑ – –
⏑ – – ⏑ – – ⏑ – – ⏑ [– ⏑]
. . . . . Φὰν δ' ἔμμεναι
Ζηνὸς υἱοὶ καὶ κλυτοπώλου Ποσειδάωνος – –.
[De Pirithoo et Theseo. SCH.]

61. (142. στρ. α'. et 143. στρ. β'.)

⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑ ⏑ ⏑
– ⏑ – – ⏑ – – ⏑ – ⏑ ⏑
Πεπρωμέναν ἔθηκε μοῖραν μετατραπεῖν
ἀνδροφθόρον· οὐδὲ σιγᾷ κατερρύη.
De Oedipo.

62. (145.)

. . . . . – ⏑ – ⏑ ⏑
– ⏑ – ⏑ – . . . . . .
. . . . . αἴνιγμα παρθένου
ἐξ ἀγριᾶν γνάθων . . . . . .
De Sphinge.

63. (147.)

. . . . . – ⏑ – ⏑ –
– ⏑ – ⏑ – . . . . . .
. . . . . δ' οὐδὲν προσαιτέων
ἐφθεγξάμαν ἐπὶ . . . . . .
Praecedentis fragmenti antistrophum.

58. omissum.

Fr. 58. Tanquam exemplum syllepseos affert Herodianus περὶ σχημ. p. 59, 28. Dindorf.: Τὸ παρὰ Πινδάρῳ ἐπί τε τοῦ Πειρίθου καὶ Θησέως λεγόμενον· Φὰν κτλ. Codex A. φαμέν. Idem υἱόν, alii υἱός, υἱοί. Vide post Eustath. p. 37.

Fr. 61—65. Heliodorus apud Priscianum de metris com. p. 248. Lindem., 419 seq. Gaisford. Longe aliter atque Boeckhius haec constituit Bergkius ita, ut ex carmine monostrophico petita fuisse censeat. Στρ. α'. fecit... Πεπρωμέναν Θῆκε μοῖραν μετατραπεῖν. Στρ. β'. ... Ἀνδροφθόρον, Οὐδὲ σιγᾷ κατερρύη· Στρ. γ'. ... τροχὸν μέλος· Αἱ δὲ Χείρωνος ἐντολαί. Rursus Στρ. α'. ... αἴνιγμα παρθένου Ἐξ ἀ. γν. Στρ. β'. ... ἐν δασκίοις πατῆς'

64. (144.)

⏑ˊ⏑ – ˊ⏑ – ˊ⏑ – ⏑ –

Τροχὸν μέλος· ταὶ δὲ Χείρωνος ἐντολάς.

De Achille apud Chironem educato.

65. (146.)

– ˊ⏑ – ˊ⏑ – ˊ⏑ – ⏑ – . . . .

Ἐν δασκίοισιν πατήρ· νηλεεῖ νόῳ δ' . . . .

De Peleo Achillis patre; ex eodem, quo prius, carmine.

66. (148.)

⏑ˊ⏑ – – ˊ⏑ – – ˊ⏑⏑⏒

Νόμων ἀκούοντες θεόδματον κέλαδον.

De Cadmo et Harmonia, vel de Peleo et Thetide.

67. (149.)

. . . . ⏑ – ˊ⏑⏑ – ⏑⏑ – ˊ⏑⏒

– ˊ⏑ . . . . . .

Ὑφαίνω δ' Ἀμυθαονίδαις ποικίλον
ἄνθημα.

68. 69. (151. 153.)

ˊ⏑⏑ – ⏑⏑ – – ˊ⏑ – – ˊ⏑⏒
ˊ⏑⏑ – ⏑⏑ – – ˊ⏑ – – ˊ⏑⏑ –
ˊ⏑ – – ˊ⏑⏑ – ⏑⏑ – – ˊ⏑ – – ˊ⏑⏑ –
ˊ⏑ – – ˊ⏑⏑ – ⏑⏑ –

Ἀνηλεεῖ νόῳ δ'. Στρ. γ'. ... δ' οὐδὲν προσαιτέων Ἐφθεγξάμαν ἐπί.... Ut haec tria ultima fragmenta ex iisdem illis tribus strophis petita fuerint, poeta autem enarraverit in priore parte carminis Oedipi fortunam, qui Sphingem superavit, in altera, quomodo Peleus Acasti insidias effugerit. Quae mihi licet probabiliter excogitata videantur et fr. 61. versus 1. cum 2. copulari non possit propterea, quod Heliodorus priori alterum respondisse testatur, tamen nolui a Boeckhio recedere. Nam in Bergkii quoque ratione sunt quae minus placeant.

Fr. 66. Prisciani Heliodorus l. c. p. 251. (420. Gaisf.)

Fr. 67. Scholl. Nem. VII, 116: Τὸ ποίημα ὑφάσματι ἔοικεν, ὡς καὶ αὐτὸς ἐν ἄλλοις.

– ⏑ – – ⏑ – – ⏑ – – ⏑ – –
⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
⏑ – – ⏑ – – ⏑ – –

Μὴ πρὸς ἅπαντας ἀναῤῥῆξαι τὸν ἀχρεῖον λόγον· ἔσθ' ὅτε πιστοτάτα σιγᾶς ὁδός· κέντρον δὲ μάχας ὁ κρατιστεύων λόγος. Ἀλλοτρίοισιν μὴ προφαίνειν τίς φέρεται μόχθος ἄμμιν· τοῦτό γέ τοι ἐρέω· καλῶν μὲν ὢν μοῖράν τε τερπνῶν ἐς μέσον χρὴ παντὶ λαῷ δεικνύναι· εἰ δέ τις ἀνθρώποισι θεόσδοτος ἄτα προστύχοι, ταύταν σκότῳ κρύπτειν ἔοικεν.

70. (154.)

. . . . . ⏑ –
⏑ – – ⏑ – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
⏑ – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑ ⏑ – ⏑ –
⏑ – – ⏑ ⏑ ≅

Ὦ τέκνον,
ποντίου θηρὸς πεταίου χρωτὶ μάλιστα νόον προσφέρων πάσαις πολίεσσιν ὁμίλει· τῷ παρεόντι δ' ἐπαινήσαις ἑκὼν ἄλλοτ' ἀλλοῖα φρόνει.

Amphiaraus Amphilocho.

71. (155.)

[⏑ ⏑ –] ⏑ ⏑ – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑ –
. . . . *Ὁ γὰρ ἐξ οἴκου ποτὶ μῶμον ἔπαινος κίρναται.*

68. 69, 6. *θεόσδοτος ἀτλάτα κακότας* — 7. *προστύχῃ* et *σκότει*

Fr. 68. 69. Versus 1. 2. habet Clemens Alex. Stromm. I. p. 345. Potter. — 1. Libri *ἀρχαῖον*; correxit Boeckhius. — 2. *ὅτι πιστοτάταις σιγᾶς ὁδοῖς* vulgata correxit idem Boeckhius, qui seqq. optime consociavit, petita e Stobaei Floril. CIX, 1. — 6. *θεόσδοτος ἄτα* (*ὅτη*) codex: vulgo *ἀτληκηκότα*, unde Stephanus et Boeckhius effecerant *ἀτλάτα κακότας*. — 7. *προστύχοι* codex obtulit, *σκότει* ad usum poetae emendavi de meo.

Fr. 70. Athenaeus XII. p. 513. C: *Τοιοῦτός ἐστι καὶ ὁ παραινῶν Ἀμφιλόχῳ τῷ παιδί· Ὦ τέκνον κτλ.*

Fr. 71. Scholl. Nem. VII, 89.

72. (156.)

⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑ – ⏑ ⏑ –
⏑ – ⏑ –

Ὦ πόποι, οἵ' ἀπατᾶται φροντὶς ἐπαμερίων
οὐκ ἰδυῖα.

De Eriphyla Amphiarai uxore.

74. (157.)

⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑ – –
⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –

Ὃς Δολόπων ἄγαγε θρασὺν ὅμιλον σφενδονᾶσαι,
ἱπποδάμων Δαναῶν βέλεσι πρόσφορον.

De Phoenice.

76. (158.)

Ὑπερμενὲς ἀκαμαντοχάρμαν Αἶαν.

81. (159.)

⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –

Ἔτι δὲ τειχέων ἀνακικύει καπνός.

Fortasse de Troia.

72, 1. ἐφαμερίων — 76. ἀκαμαντόχαρμαν

Fr. 72. Aristides II. p. 402. (547. Dind.): Ὁρμηθεὶς ἐκ τῶν περὶ τῆς Ἐριφύλης λύγων, Ὦ πόποι, φησίν, κτλ. ἐπαμερίων codices. Iidem εἰδυῖα, quod rhythmi gratia mutavit Boeckhius. Vide de Crisi p. 19. Accedit, quod ea sola forma Homerica fuisse videtur; v. Ahrens Mus. Rhen. 1842. p. 177 seq.

Fr. 74. Strabo IX. p. 659. A: Πίνδαρος μνησθεὶς τοῦ Φοίνικος· Ὃς κτλ.

Fr. 76. Choeroboscus in Theodos. Canon. p. 1183. Bekker. (106, 3. 128, 21. Gaisf.): Παρὰ Πινδάρῳ· Ὑπερμενὲς ἀκαμαντοχάρμαν Αἶαν. περὶ οὗ ἐστιν εἰπεῖν, ὅτι ἢ κατὰ συνεκδρομὴν τοῦ Αἶαν ἐγένετο ἢ διὰ τὴν ἐπαλληλίαν τῶν φωνηέντων. Boeckhius et Bergkius ἀκαμαντόχαρμαν signaverunt. Addo Herodianum Et. M. p. 44, 45: Ἀκαμαντοχάρμαν: Οὐκ ἐστὶ πλεονασμός, ἀλλὰ πλάνη κλίσεως. ἀκαμαντοχάρμας γάρ, καὶ ἡ κλητικὴ ἀκαμαντοχάρμα. εἰ γὰρ ἦν πλεονασμός, ἐκτεταμένον ἔχρην τὸ ᾰ, νῦν δὲ συστέλλεται. πλάνη ἄρα κλίσεως. οὕτως Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν. Cf. Lobeck. Parall. p. 172.

Fr. 81. Et. Gud. p. 321, 54: Παρὰ Πινδάρῳ· Ἔστι δέ τοι τείχεων ἀκύει καπνός. Et. Paris. Crameri Ann. Par. III. p. 35, 24: Ἔστι δὲ τάχεων κακίει καπνός. Correxit Boeckhius.

82. (161.)

– ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑ – –
× – ⏑ ⏑ – –

Αὐτόν με πρώτιστα συνοικιστῆρα γαίας
ἔσδεξαι τεμενοῦχον.

83. (162.)

– ⏑ – – ⏑ – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑

Ἥρωες αἰδοίαν ἐμίγνυντ' ἀμφὶ τράπεζαν θαμά.

87. (163.)

⏑ – – ⏑ – – ⏑ – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑

Φθέγμα μὲν πάγκοινον ἔγνωκας Πολυμνάστου Κολοφωνίου ἀνδρός.

93. (164.)

[⏑] ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
– ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –

. . Ὅθι παῖδες Ἀθαναίων ἐβάλοντο φαεννὰν κρηπῖδ' ἐλευθερίας.

De pugna ad Artemisium.

94. (165.)

– × – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑

Πανδείμαντοι μὲν ὑπὲρ πόντιον Ἕλλας πόρον ἱρόν.

De Xerxis exercitu.

94. *Πανδείματι* et *ἱερόν*.

Fr. 82. Apollonius de Syntaxi II, 18. p. 138. Bekker.

Fr. 83. Plutarchus Symp. Quaestt. II, 10. Hermannus *ἀμά*.

Fr. 87. Strabo XV. p. 952. C: *Λέγει Πίνδαρος καὶ Πολύμναστόν τινα τῶν περὶ τὴν μουσικὴν ἐλλογίμων.*

Fr. 93. Plutarchus Themistocl. 8. Boeckhius versu altero suspicatur scribendum esse: *κρηπῖδα τοῖς Ἕλλασιν ἐλευθερίας*, coll. Aristide II. p. 188. (251. Dindorf.): *ὡς φησι Πίνδαρος κρηπῖδα τῆς ἐλευθερίας τοῖς Ἕλλησι βαλλόμενος.* Dindorfius ad Athen. III. p. 1393. correpta altera *κρηπίδ'* maluit; v. nostra ad Alcaei fr. 33, 2. Delect. Secutus est Bergkius.

Fr. 94. Scholl. Arist. Vespp. 306: *Ὁ Πίνδαρος τὸν πλοῦν τοῦ Ἑλλησπόντου, νῦν δὲ ποριομόν.* Legebatur *πανδείματι*, quod

95. (166.)

– ⏑ – – ⏑ ⏑ – . . . .

Ἀ Μιδύλου δ' αὐτῷ γενεὰ . . . .

96. (167.)

– ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑

Κεῖ μοί τιν' ἄνδρα τῶν θανόντων.

De Pythea Aegineta.

98. (168.)

⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – –

Αἰολεὺς ἔβαινε Δωρίαν κέλευθον ὕμνων.

101. (169.)

Δελφοὶ θεμιστῶν ὕμνων μάντιες Ἀπολλωνίδαι.

102. (170.)

. . . . . ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –

– ⏑ ⏑ – ⏑ – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –

. . . . . *πενταετηρὶς ἑορτὰ*

βουπομπός, ἐν ᾇ πρῶτον εὐνάσθην ἀγαπατὸς ὑπὸ σπαργάνοις.

De Pindaro ipso in Pythiis nato.

103. (171.)

⏑ – – ⏑ – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –

⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑ –

ex cod. Veneto corrigendum monui post Eustath. p. 36. Nunc Dindorfius in editione Scholl. Oxoniensi id ipsum corruptum censet ex *πᾶν δεῖμα τοί*. Sententiam non esse integram a Scholiasta appositam, cum desit verbum.

Fr. 95. Scholl. Pyth. VIII, 53.

Fr. 96. Scholl. Isthm. IV. inscript.

Fr. 98. Scholl. Pyth. II, 128.

Fr. 101. Scholl. Pyth. IV, 4: *Ἀπολλωνίδας τοὺς Δελφοὺς καλεῖ*. Scribendum esse *θεμίστων* deleta v. *ὕμνων* annotavit Boeckhius.

Fr. 102. Vita Pindari Vratisl. p. 9: *Ἐν τῇ τῶν Πυθίων ἑορτῇ ἐγεννήθη, ὡς αὐτός φησιν*. Eadem fere Eustathius Prooem. p. 17., ubi vide mea. Pro *ὑπό* Eustathius *ἐν*.

⏑ – – ⏑ ⏑ – –
– ⏑ – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑ –
⏑ – – ⏑ – –

Κεκρότηται χρυσέα κρηπὶς ἱεραῖσιν ἀοιδαῖς,
οἷα τειχίζομεν ἤδη ποικίλον
κόσμον αὐδάεντα λόγων·
ὃς καὶ πολυκλείταν περ ἐοῖσαν ὅμως Θήβαν ἔτι
μᾶλλον ἐπασκήσει θεῶν
καὶ κατ' ἀνθρώπων ἀγυιάς.

104. (172.)

Εὐάρματε χρυσοχίτων, ἱερώτατον ἄγαλμα, Θήβα.

106. (173.)

Λιπαρᾶν τε Θηβᾶν μέγαν σκόπελον.

107. (174.)

Ὦ ταλαίπωροι Θῆβαι.

108. (176.)

Μελιγαθὲς ἀμβρόσιον ὕδωρ
Τιλφώσσας ἀπὸ καλλικράνου.

110. (177.)

⏑ – – ⏑ – – ⏑ – – ⏑ – – ⏑ – –
⏑ – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –

103, 4. *πολύκλειτόν περ*

Fr. 103. Aristides II. p. 378. (509. Dindorf.) — v. 4. ex duobus codicibus *πολυκλείταν* dedi.

Fr. 104. Scholl. Pyth. IV, 25: *Εἰώθασι συμπλέκειν τὰ τῶν χωρῶν ἢ τῶν πόλεων καὶ τὰ τῶν ἡρωΐδων ὀνόματα διακαινοποιοῦντες, οἷον· Εὐάρματε — Θήβα. τὸ μὲν γὰρ εὐάρματε τῆς πόλεως, τὸ δὲ χρυσοχίτων τῆς ἡρωΐδος.*

Fr. 106. Scholl. Pyth. II. inscr.

Fr. 107. Thomas Mag. Vita Pind. p. 4. Boeckh. Fragmentum suspectum.

Fr. 108. Athenaeus II. p. 41. E.

Ἔνθα βουλαὶ μὲν γερόντων καὶ νέων ἀνδρῶν ἀριστεύοισιν αἰχμαί,
καὶ χοροὶ καὶ Μοῖσα καὶ Ἀγλαΐα.

De Sparta.

111. (178.)

Οἵ τ' ἀργείλοφον πὰρ Ζεφυρίου κολώναν . . . .

De Locris Epizephyriis.

112. (179.)

– ⏑ – – ⏑ – – ⏑ – –
⏑ – – ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑
⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – – ⏑ . . . . . .

Αἰγυπτίαν Μένδητα, πὰρ κρημνὸν θαλάσσας,
ἔσχατον Νείλου κέρας, αἰγιβάται
ὅθι τράγοι γυναιξὶ μίσγονται . . . . . .

113. (180.)

. . . . . – – ⏑ – – ⏑ – –
. . . . . Λευκίππων Μυκηναίων προφᾶται.

114. (181.)

– ⏑ – – ⏑ – – ⏑ –
⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ – – –
– ⏑ – – ⏑ – – ⏑ – – ⏑ –

Ἄνδρες τινὲς ἀκκιζόμενοι Σκύθαι

Fr. 110. Plutarchus Lycurg. 21. de Lacedaemone.

Fr. 111. Scholl. Ol. XI, 17. de urbe Locrorum Epizephyriorum: *Τραχεῖα εἰκότως ἂν λέγοιτο, λοφώδης οὖσα καὶ ἐπιθαλασσίδιος. Αὐτὸς γάρ φησιν· Οἵ τ' κτλ.* Boeckhius aut Ζεφύριον aut Ζεφυρίοιο proponit.

Fr. 112. Strabo XVII. p. 1154. A. coll. Aristide II. p. 360: *Μένδης, ὅπου τὸν Πᾶνα τιμῶσι καὶ ζῶον τράγον. ὡς δὲ Πίνδαρός φησιν, οἱ τράγοι ἐνταῦθα γυναιξὶ μίγνυνται.* — v. 2. Libri αἰγίβοτοι.

Fr. 113. Scholl. Pyth. IV, 206: *Ὁ Πίνδαρος λευκίππους καλεῖ τοὺς ἱππικούς.*

Fr. 114. Zenobius Prov. V, 59: *Ὁ Σκύθης τὸν ἵππον: ἐπὶ τῶν κρύφα τινὸς ἐφιεμένων, φανερῶς δὲ ἀπωθουμένων καὶ διαπτυόντων αὐτὸ εἴρηται ἡ παροιμία. Μαρτυρεῖ δὲ καὶ Πίνδαρος λέγων· Ἄνδρες* κτλ. Cf. Diogenian. VII, 12. — v. 1. Zen. *ἀγα-*

νεκρὸν ἵππον στυγέοισιν λόγῳ κτάμενον ἐν φάει·
κρυφᾷ δὲ σκολιοὺς γένυσιν ἀνδέροισιν πόδας ἠδὲ
κεφαλάς.

115. (182.)

Καὶ λιπαρῷ Σμυρναίῳ ἄστει . . .

118. (183.)

– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑ ⏑ –
⏑ ⏑ – – ⏑ ⏑ – – ⏑ . . .

Ἀρχὰ μεγάλας ἀρετᾶς, ὥνασσ' Ἀλάθεια, μὴ πταίσῃς ἐμὰν
σύνθεσιν τραχεῖ ποτὶ ψεύδει . . .

119. (184.)

. . . . . [⏑] ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑
⏑ ⏑ – – ⏑ . . . . . .
. . . . . *παρὰ Λύδιον ἅρμα*
πεζὸς οἰχνεύων . . . . . .

120. (185.)

⏑ ⏑ – – ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑ ⏑ – [– ⏑] ⏑ – ⏑
Ταρτάρου πυθμὴν πιέσει σ' ἀφανοῦς σφυρηλάτοις . . ἀνάγκαις.

121. (186.)

⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –
– ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –

ξόμενοι, Diog. ἀτιζόμενοι; correxit Boeckhius coll. Suida s. v. Σκύθης ὁρᾷ, Ἀκκιζόμενος et Σκύθης τὸν ὄνον et Hesych. Σκύθης ὄνειον δαῖτα. παροιμία ἐπὶ τῶν ἀκκιζομένων (τινὲς δὲ βδελυττομένων) τῷ λόγῳ, ἔργῳ δὲ ἐφιεμένων. — 2. φάει Heynius. Libri φασί. — 3. σκολιοῖς Diogenianus.

Fr. 115. Scholl. Pind. Pyth. II. inscr. Boeckhius Σμυρναίων coniecit.

Fr. 118. Stobaeus Floril. XI, 3. coll. Clem. Stromm. VI. p. 781. Potter.

Fr. 119. Plutarchus Niciae cap. 1.

Fr. 120. Plutarchus Consol. Apoll. 6. Vulgatum πιέζει correxit Boeckhius, qui ante v. ἀνάγκαις addendum putat στυγναῖς. Contra Bergkius eximie δεσμοῖς ἀνάγκας scripsit.

Μανίαι τ' ἀλαλαί τ' ὀρινομένων
ὑψαύχενι σὺν κλόνῳ.

122. (187.)

⏑ – ⏑⏑ – ⏑⏑ –
⏑ – ⏑ – ⏑ ⏑
⏑ – – ⏑⏑ ⏑ ⏑ ⏑⏑

Κλῦθ', Ἀλαλὰ Πολέμου θύγατερ,
ἐγχέων προοίμιον·
ἀμφύετ' ἄνδρες τὸν ἱερόθυτον θάνατον.

124. (188.)

[⏑] ⏑⏑ – ⏑⏑ – – ⏑ ⏑ –

Ἀτελῆ σοφίας καρπὸν δρέπειν.

De physiologis.

126. (190.)

Ἄγαν φιλοτιμίαν μνώμενοι ἐν πόλεσιν ἄνδρες ἢ στάσιν, ἄλγος ἐμφανές.

127. (191.)

Κακόφρονά τ' ἀμφάνῃ πραπίδων καρπόν.

125. post 124. Vide supra fragm. Hyporchem. 6.

Fr. 121. Plutarchus de def. orac. 13. Sympos. Quaestt. I, 5, 2. VII, 5, 4.

Fr. 122. Plutarchus de glor. Ath. 7. coll. Herodiano περὶ μον. λέξ. p. 39, 5. — v. 3. ἀμφύετε et ἐνφύετε libri. Ἀμφιέννυτε Reiskius, ἀμφίεσθ' Bergkius, qui τόν omisit: ego ἄνα, δῦτ' ἄνδρες, ut dicitur μάχην, πόλεμον, οὐλομὸν ἀνδρῶν δῦναι. De voce ἱερόθυτον Lobeckius Phryn p. 159: „Quid supponendum sit, ὡραιότατον an ἱερώτατον an aliud, statuat Boeckhius." Nihil is monuit. Et sanum videtur vocabulum.

Fr. 124. Stobaeus Floril LXXX, 4: Τοὺς φυσιολογοῦντας ἔφη Πίνδαρος ἀτελῆ κτλ Eustathius Prooem. p 24. in τοὺς φιλοσοφοῦντας iactum culpat. Boeckhius coll. Plat. Theaet. p. 173. D. aliisque testibus Pindarica concinnat haec: Ὃς πέταται τά τε νέρθεν γᾶς ἐφυπερθέ θ' ὕπερθέν τ' οὐρανοῦ ἐξερευνάσων, ἀτελῆ σοφίας καρπὸν δρέπει.

Fr. 126. Plutarchus de cohib. ira 8: χαλεπώτατοι δὲ ἄγαν — ἐμφανές, κατὰ Πίνδαρον. Pro ἢ στάσιν Pindarus fortasse ἔστασαν dederat.

Fr. 127. Plutarchus de ser. num. vind. 19. τ' ἀμφανῇ Ruhnkenius. Vulgo τὸν ἀμφανῆ, Venet. τ' ἐκφανεῖ.

128. (192.)

Φθόνον κενεοφρόνων ἑταῖρον ἀνδρῶν.

129. (193.)

⏑⏑/⏑–/⏑–⏑⏓
/⏑⏑–⏑⏑–⏑⏑–⏑
⏑/⏑⏑–⏑⏑––
⏑⏑/⏑⏑–⏑–⏑–⏑

Πότερον δίκᾳ τεῖχος ὕψιον
ἢ σκολιαῖς ἁπάταις ἀναβαίνει
ἐπιχθόνιον γένος ἀνδρῶν,
δίχα μοι νόος ἀτρέκειαν εἰπεῖν.

130. (194.)

⏑/⏑–/⏑–⏑–/⏑–/⏑–⏑–⏑⏓
/⏑–⏑–⏑–/⏑–⏑––/⏑–⏑

Γλυκεῖά οἱ καρδίαν ἀτάλλοισα γηροτρόφος συναορὶ
ἐλπίς, ἃ μάλιστα θνατῶν πολύστροφον γνώμαν κυ-
βερνᾷ.

130, a. (195.)

/⏑⏑–⏑⏑––/⏑––

Ἐλπίσιν ἀθανάταις ἁρμῷ φέρονται.

130, a. omissum.

Fr. 128. Plutarchus de cap. ex hostibus util. 10: *Πᾶσα φύσις ἀνθρώπου φέρει φιλονεικίαν καὶ ζηλοτυπίαν καὶ φθόνον — ἀνδρῶν, ὡς φησι Πίνδαρος.*

Fr. 129. Maximus Tyrius Diss. XVIII, 1. coll. Plat. Rep. II. p. 365. A. B. Cicero ad Attic. XIII, 38.

Fr. 130. Plato Rep. I. p. 330. E. 331. A: *Χαριέντως που τοῦτο Πίνδαρος εἶπεν, ὅτι ὃς ἂν δικαίως καὶ ὁσίως τὸν βίον διαγάγῃ, γλυκεῖα κτλ.* Stobaeus Floril. XCIV, 22. aliique.

Fr. 130, a. Accessit ex Eustathii Prooem. p. 12: *Μάλιστα ἄτριπτον εἰς συνήθη γνῶσιν τὸ ἁρμῷ, ἤγουν ἅρτι, ὃ παρ' ἑτέροις ἁρμοῖ λέγεται, οἷον· Ἐλπίσιν κτλ.* Ex threnis esse suspicatus sum.

132. (196.)

⏑ ⏓ ⏑ – ⏑ ⏓ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏓ ⏑ – ⏑

Σοφοὶ δὲ καὶ τὸ μηδὲν ἄγαν ἔπος αἴνησαν περισσῶς.

133. (89.)

– ⏓ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏓ ⏑ ⏑ – ⏑

– ⏓ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓ ⏑ – ⏑

⏓ ⏑ . . . . .

Εἴη καὶ ἐρᾶν καὶ ἔρωτι χαρίζεσθαι κατὰ καιρόν·
μὴ πρεσβυτέραν ἀριθμοῦ δίωκε, θυμέ,
πρᾶξιν.

134. (197.)

Γλυκύ τι κλεπτόμενον μέλημα Κύπριδος.

136. (198.)

⏓ ⏑ – – ⏓ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏓ ⏑ – –

⏓ ⏑ – – ⏓ ⏑ ⏑ – ⏓ ⏑ – – ⏓ ⏑ – –

⏓ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏓ ⏑ – –

⏓ ⏑ – – ⏓ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏓ ⏑ – –

* * *

[⏓ ⏑ ⏑ – ⏑] ⏑ – – ⏓ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏓ ⏑ – –

Ἀνίκ' ἀνθρώπων καματώδεες οἴχονται μέριμναι
στηθέων ἔξω, πελάγει δ' ἐν πολυχρύσοιο πλούτου
πάντες ἴσα νέομεν ψευδῆ πρὸς ἀκτάν·
ὃς μὲν ἀχρήμων, ἀφνεὸς τότε, τοὶ δ' αὖ πλουτέοντες

* * *

. . . . . ἀέξονται φρένας ἀμπελίνοις τόξοις δαμέντες.

De compotatione.

Fr. 132. Plutarchus Consol. Apoll. 28.

Fr. 133. Athenaeus XIII. p. 601. C. Ad scoliorum fr. 2. revocavit Bergkius vetante Boeckhio. Vide quae supra diximus. Aperte autem fallitur Bergkius, cum ἔρωσιν χαρίζεσθαι rescripsit, quod Graeci nusquam dixerunt. Ut strophae illi scol. fr. 2. respondere non potuerit. Hinc Bergkii ratio collabitur.

Fr. 134. Clemens Paedag. p. 295, 24. Potter.

Fr. 136. Athenaeus XI. p. 782. D. (c. 21. p. 1037. Dindorf.): Αὔξει καὶ τρέφει μεγαλύνει τε τὴν ψυχὴν ἡ ἐν τοῖς πότοις δια-

137. (199.)

. . . – – ⏑ ⏑ – – ⏑ . . .

Οἱ δ' ἄφνει πεποίθασιν.

138. (200.)

. . . . ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑
– ⏑ ⏑ – – ⏑ [⏑ –] – ⏑ ⏑ – –
– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑

. . . . *τῶνδε [γὰρ] οὔτε τι μεμπτὸν*
οὔτ' ὧν μεταλλακτὸν . . . ὅσσ' ἀγλαὰ χθὼν
πόντου τε ῥῶπαὶ φέροισιν.

139. (201.)

[⏑ ⏑] ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑ ⏑ – –
⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑ ⏑ – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
⏑ ⏑ – – ⏑ . . . . . .

. . *Ἀελλοπόδων μέν τιν' εὐφραίνοισιν ἵππων*
τίμια καὶ στέφανοι, τοὺς δ' ἐν πολυχρύσοις θα-
λάμοις βιοτά·
τέρπεται δὲ καί τις ἐπ' οἶδμ' ἅλιον ναῒ θοᾷ
σῶς διαστείβων . . . . . .

140. (202.)

. . . ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑
⏑ ⏑ – – ⏑ ⏑ – ⏑ –
⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑ ⏑ –
. . . *Διὸς παῖς ὁ χρυσός·*

τριβὴ ἀναζωπυροῦσα καὶ ἐνεγείρουσα μετὰ φρονήσεως τὸν ἑκάστου νοῦν, ὥς φησιν ὁ Πίνδαρος.

Fr. 137. Etym. M. p. 178, 10: *Παρὰ τὸ ἄφενος γίνεται ἄφνος, ᾧ κέχρηται Πίνδαρος.*

Fr. 138. Plutarchus Symp. Quaestt. VII, 5, 3. Libri *μεταλλάττων*. Editio Parisina *μεταλλάττων*.

Fr. 139. Sextus Empir. Hypot. Pyrrh. p. 23. — v. 2. Libri *τιμαί*. Correxit Boeckhius. — 3. *Τέρπεται δ' αὖ καί τις* coniicit idem. Codex Vratisl. Bekkeri om. *σῶς*.

κεῖνον οὐ σὴς οὐδὲ κὶς δάπτει,
δάμναται δὲ βροτέαν φρένα κάρτιστον κτεάνων.

141. (203.)

– ⏑ – – – ⏑ ⏑ – – – ⏑ –
– ⏑ – – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
– ⏑ . . . – ⏑ ⏑ – . . . . .

Καὶ φέρονταί πως ὑπὸ δούλειον τύχαν
αἰχμάλωτοι, καὶ χρυσέων βελέων
ἐντὶ τραυματίαι . . . . . .

144. (205.)

. . . ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – –
– ⏑ ⏑ – – – ⏑ – – ⏑ ⏑ – ⏑

. . . Ὁπότε θεὸς ἀνδρὶ χάρμα πέμψῃ,
πρόσθε μέλαιναν καρδίαν ἐστυφέλιξεν.

145. (206.)

Οὔτις ἑκὼν κακὸν εὕρετο.

147. (207.)

[– ⏑] ⏑ – ⏑ ⏑ – – – ⏑ – – – ⏑ ⏑ –
– ⏑ – – – ⏑ – – – ⏑ ⏑
– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – – ⏑ . . . . .

. . Νέων δὲ μέρμναι σὺν πόνοις εἱλισσόμεναι
δόξαν εὑρίσκοντι· λάμπει δὲ χρόνῳ
ἔργα μετ' αἰθέρα λαμπευθέντα . . . . .

144, 2. πρὸς μέλαιναν

Fr. 140. Scholl. Pyth. IV, 408., ubi vide Boeckhii notam. Boissonadius edidit: δάπτει βροτεᾶν χάρμα κάρτιστον φρενῶν.

Fr. 141. Theodorus Metochita p. 562. Kiessling.

Fr. 144. Scholl. Ol. II, 40: Πρὸ τῶν ἀγαθῶν τοῖς ἀνθρώποις τὰ κακά, ὅπερ καὶ ἐν ἑτέρῳ φησίν. — v. 2. πρόσθε Boeckhio pro vulg. πρός corrigendum videtur. Recte. Itaque recepi.

Fr. 145. Aristides II. p. 402. (547. Dindorf.)

Fr. 147. Clemens Stromm. IV. p. 586. Potter. — v. 3. μετ' αἰθέρ' ἀερθέντα Boeckhius.

149. (208.)

Τιθεμένων ἀγώνων πρόφασις ἀρετὰν ἐς αἰπὺν ἔβαλε σκότον.

150. (209.)

– ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑
⏑ – ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑

Νικώμενοι γὰρ ἄνδρες ἀργυξίᾳ δέδενται
οὐ φίλων ἐναντίον ἐλθεῖν.

151. (210.)

ἐπὶ λεπτῷ δενδρέῳ βαίνειν.

152. (211.)

– ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑
⏑ ⏑ ⏑ ⏑ . . . . . .

Τόλμα τέ μιν ζαμενὴς καὶ σύνεσις πρόσκοπος ἐσάωσεν.

153. (212.)

⏑ ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑ ⏑ – –
⏑ ⏑ . . . . . .

Σχήσει τὸ πεπρωμένον οὐ πῦρ, οὐ σιδάρειον τεῖχος.

154. (213.)

Πιστὸν δ' ἀπίστοις οὐδέν.

Fr. 149. Plutarchus an seni 1. de sollert. animm. 23.
Fr. 150. Scholl Ol. VIII, 92.
Fr. 151. Libanius Epist. CXLIV: *Μηδ' οὕτως οἷον τὰ ἡμέτερα κατὰ Πίνδαρον ἐπὶ — βαίνειν, ἀλλά τι καὶ ἀδάμαντος μετέχειν.*
Fr. 152. Scholl. Nem. VII, 87: *Ὅλως ἀποδέχεται ὁ Πίνδαρος τὴν μετὰ συνέσεως τόλμαν.*
Fr. 153. Plutarchus Marcello 29: *Ἀλλὰ γὰρ τὸ πεπρωμένον οὐ πῦρ, οὐ σιδαροῦν σχήσει τεῖχος, κατὰ Πίνδαρον.* Constituit Boeckhius.
Fr. 154. Clemens Paedag. p. 307. Potter.

155. (214.)

. . . . . [⏑–]⏑–⏑⏑–⏑
⏑–⏑⏑–⏑–⏑⏑–⏑⏑–⏑
⏑⏑–⏑⏑–⏑⏑–⏑⏑–⏑⏑–⏑[⏑⏑]

Ὑφ' ἅρμασιν ἵππος,
ἐν δ' ἀρότρῳ βοῦς· παρὰ ναῦν δ' ἰθύει τάχιστα
δελφίς·
κάπρῳ δὲ βουλεύοντα φόνον κύνα χρὴ τλάθυμον
ἐξευρεῖν . .

156. (215.)

[⏑⏑–]⏑⏑–⏑⏑–⏑⏑–⏑⏑[–⏑⏑]
⏑⏑–⏑⏑–⏑⏑–⏑⏑⏑⏑
–⏑–⏑⏑–⏑⏑[–] . . . . .

. . . . ἁλίου δελφῖνος ὑπόκρισιν . .
τὸν μὲν ἀκύμονος ἐν πόντου πελάγει
αὐλῶν ἐκίνησ' ἐρατὸν μέλος.

157. (216.)

⏑⏑⏑–⏑⏑–⏑⏑–
φιλάνορα δ' οὐκ ἔλιπον βιοτάν.
De delphinis.

158. (217.)

–⏑⏑–⏑⏑–
⏑⏑–⏑–⏑⏑–

Fr. 155. Plutarchus de tranq. anim. 13. — v. 1. ἐν ἅρμασιν Plut. l. c., sed idem de virt. mor. 12: ὑφ' ἅρμασιν, quod praetulit Boeckhius. — 3. Libri fere βουλεύοντι. Quod quis tueatur Soph. Antig. versu 732. reliquisque, quae Ellendtius affert Lex. Soph. II. p. 964. Nisi quod librarii id ad praegressum dativum κάπρῳ videntur per errorem assimilasse. — In fine τινά addiderim.

Fr. 156. Plutarchus Symp. Quaestt. VII, 5, 2. de soll. anim. 36. „Pindarus videtur dedisse ἐριθίζομαι, et interpositis paucis haec: .... ἁλίου κτλ." Boeckhius.

Fr. 157. Eustathius Odyss. K. p. 1657, 13: Καὶ οἱ δελφῖνες ἐξ ἀνθρώπων γενόμενοι φιλάνορα οὐκ ἔ. β. κατὰ Πίνδαρον. Cf. Scholl. K, 340.

182, d. (150.)

. . . ⏑⏑ˊ⏑– –ˊ⏑⏑–⏑
ˊ⏑– –x–ˊ⏑⏑–
–ˊ⏑⏑ˊ⏑– –ˊ⏑⏑–⏑–
x–ˊ⏑⏑–⏑ˊ⏑– –ˊ⏑–
–x⏑ˊ⏑⏑–⏑–
ˊ⏑⏑–⏑ . . . . . .

Προβάτων γὰρ ἐκ πάντων κελάρυξεν,
ὡς ἀπὸ κρανᾶν φέρτιστον ὕδωρ
θάλεον γάλα· τοὶ δ' ἐπίμπλων ἐσσύμενοι πίθους.
ἀσκὸς δ' οὔτε τις ἀμφορεὺς ἐλίνυ' ἐν δόμοις,
πέλλαι δὲ καὶ λίθινοι πίθοι
πλᾶσθεν ἅπαντες.

182, e. (152.)

–ˊ⏑–ˊ⏑⏑–⏑⏑– –ˊ⏑– –
ˊ⏑– –ˊ⏑⏑–⏑⏑–ˊ– –

Ναὶ τὰν Ὄλυμπον καταδερκομέναν σκαπτοῦχον Ἥραν,
ἔστι μοι πιστὸν ταμιεῖον ἐπὶ γλώσσας.

Fr. 182, d. Plutarchus de Pyth. orac. 29: *Οἱ μὲν οὖν περὶ τὸ Γαλάξιον τῆς Βοιωτίας κατοικοῦντες ἤσθοντο τοῦ θεοῦ* (Apollinis) *τὴν ἐπιφάνειαν ἀφθονίᾳ καὶ περιουσίᾳ γάλακτος· Προβάτων κτλ.* Pindaro haec vindicanda disputavi in Zimmermanni Diar. Philol. 1834. nr. 54. p. 433 seq. ibidemque quaedam Plutarchi leviter vitiata correxi. Referenda autem haec videntur ad carmen daphnephoricum Apollini Galaxio certo tempore a Boeotis oblatum, de quo more vide Boeckhium ad Fragmm. p. 590. et nostrum commentarium. — Bergkius, qui haec olim Praefat. Anacr. p. VII seq. tragico alicui poetae ascripserat, nunc et ipse poetae Thebano tributa voluit.

Fr. 182, e. Clemens Stromm. V. p. 661. Potter.: *Ναὶ κτλ. ἡ ποιητικὴ φησιν.* Pindari haec esse iure videtur Bergkius coniecisse.

EXCURSUS DUO

AD

PINDARI CARMINA.

EXCURSUS I.

DE ORDINE CERTAMINUM OLYMPICORUM PER QUINQUE DIES *).

Difficilis quaestio est, minime vero iniucunda et inutilis, de ordine certaminum Olympicorum, quam etiam Pindari causa tractare constitui, quum nonnulla observasse mihi videar nondum observata. Sollemnitatis Olympicae ut omnium similium partes duae erant, ut hinc ordiar, sacrificiorum dies et ludi. Sacrificiorum dies dicitur proprie ἑορτή, βουθυσία s. βουθυσίαι, Ὀλυμπιάς, estque potior pars festi; ludi ἀγῶνες, ἅμιλλαι, νικαφορίαι, τεθμὸς ἄεθλων, χρίσις ἀέθλων dicuntur; cf. Ol. III, 19 seqq. V, 5. VI, 69. XI, 58. Atque etiam in aliis similibus festis hae duae res ubique a Pindaro distinguuntur; cf. Ol. VII, 80. Nem. V, 38. X, 23. Isthm. III, 79 seqq. Sed βουθυσία antiquissimo tempore, si Pindari sententiam sequimur, ipso plenilunii die fiebat, cf. Ol. III, 19., postquam vero quinque ludorum dies erant, haud dubie decimo mensis die. Faciebant Elei tunc sollemnia sacrificia, olim ab Hercule, ut dicebatur, instituta duodecim diis συμβώμοις Altis et

*) [Impugnavit ea, quae Dissenius scripsit, G. Hermannus in censura prioris editionis, quae repetita est Opuscc. T. VII. p. 5 seqq. Etiam M. H. E. Meierus diversam sententiam secutus est commentatione de ludis Olympicis in Erschii et Gruberi Encyclop. Univers. s. v. Post utrumque Dissenius quaestionem resumpsit recitavitque anno 1833. dissertationem eodem quo hanc titulo instructam in consessu Societ. Reg. Scient. Gottingensi, cuius summam C. O. Muellerus inseruit Opusculis Dissenii Gottingae a. 1839. editis p. 185 seqq. Integra publicata est in Commentatt. Societ. Reg. Scientt. Recentt. Vol. VIII. Class. Hist. et Philol. p. 89 seqq. a. 1842. editis. Qua rationes suas subtiliter confirmavit. SCH.]

Iovi maximo, cui universa Olympia sacra; cf. Ol. XI. ibique notata. Neque vero solum ab Eleis sacrificabatur, sed etiam a certatoribus ludorum instantium plurimis, et quum etiam civitates aliae multae θεωρίας mitterent, harum quoque legationum sacrificia saepe hoc die facta puta. De θεωρίαις ipsis cf. Welckeri Addenda ad libr. de Trilog. Aeschyl. p. 131. [et M. H. E. Meieri commentariolum de sacris Graecorum legationibus editum Hal. Saxon. 1837.] Sacrificabatur tamen praeterea etiam ludorum diebus partim a civitatibus, quum legationes sacrae etiam in tali tempore sacrificium suum offerre possent, veluti Athenienses faciunt apud Andocid. in Alcibiad. p. 154. Bekk, partim a certatoribus, ut Psaumis Pind. Ol. V. in aris duodecim deorum per sex dies sacrificasse dicitur. Praesto erant simul μάντεις plurimi ex Iamidis, Telliadis, Clytiadis, qui oracula ex sacrificiis ederent; cf. ad Ol. VIII. init. Ceterum habebatur in Olympia πομπικὴ ὁδός, qua et θεωρίαι sollemniter intrabant in Altin et certatores, qui pompam Iovi ducebant, ut carmen Ol. IV. et VIII. in tali pompa cantatum; magnificam vero pompam aliquando Alcibiades duxit, quum πομπεῖα publica urbis ab ἀρχιθεώρου legationis Atheniensis callide mutuatus esset, ut loco cit. Andocides narrat. Veniamus ad ludos. Antiquissimo tempore unum diem ludorum fuisse probabile est, ut Pindarus statuit Ol. XI.; paulatim tamen plures facti, et nisi prius, certe inde ab Ol. 77. quinque erant, memorati Pindaro Ol. V, 6. Tum βουθυσία decimo die erat, inde ab undecimo vero agebantur ludi, ut Scholiastes ibi tradit. Sed iam de ordine certaminum videndum. Pindarus Ol. XI., ubi Olympia ab Hercule instituta describit, hoc tum ordine certatum narrat, cursu, luctа, pugilatu, curribus, iaculis discoque, ac quum hoc ibi agat, ut praesentes ritus ab Hercule repetat, vides hunc ipsum historico tempore certaminum ordinem fuisse, nisi quod pro iaculorum disciue iactu singulari maius quinquertii certamen substitutum, praeter illa complectens alia tria genera. Ac cursum, luctam, pugilatum sic se excepisse, ut Pindarus dicit, etiam per se nemo serio dubitaverit; post curule vero certamen ad quinquertium ventum esse etiam ex Xenophonte patet Hist. Gr. VII, 4, 29: καὶ τὴν μὲν ἱπποδρομίαν ἤδη ἐπεποιήκεσαν καὶ τὰ δρομικὰ τοῦ πενταθλου, h. e. partem quinquertii. Neque non illud recte poni videtur, iam antiquitus plura genera fuisse; quod enim Pausanias libr. V, 8. tradit et Iul. Africanus apud Eusebium post cursum Ol. 18. luctam et quinquertium receptum, Ol. 23.

pugilatum, Ol. 25. currus equorum, hoc si ita intelligas, primis septendecim Olympiadibus nonnisi cursu virorum certatum, manifesto ineptum est, quum iam apud Homerum cetera quoque genera videamus, a Pelopis autem funebribus ludis equi certe vix unquam abfuerint. Imo ex quo tempore certa notitia in στήλαις haberetur certaminis alicuius Olympici, hunc introductionis annum dixere, nec credibile pugilatum revera quinquertio serius ascitum. Illud vero certum, pancratium ultimo loco receptum, quod Ol. 33. factum tradunt; hoc igitur sextum fuit in ordine. Considerabimus nunc memorabilem locum ap. Pausaniam V, 9, 3: *Ὁ δὲ κόσμος ὁ περὶ τὸν ἀγῶνα ἐφ' ἡμῶν, ὡς θύεσθαι τῷ θεῷ τὰ ἱερεῖα πεντάθλου μὲν καὶ δρόμου τῶν ἵππων ὕστερα ἀγωνισμάτων, οὗτος κατέστη σφίσιν ὁ κόσμος Ὀλυμπιάδι ἑβδόμῃ πρὸς ταῖς ἑβδομήκοντα. Τὰ πρὸ τούτων δὲ ἐπὶ ἡμέρας ἦγον τῆς αὐτῆς ὁμοίως καὶ ἀνθρώπων καὶ ἵππων ἀγῶνα. τότε δὲ προήχθησαν ἐς νύκτα οἱ παγκρατιάζοντες, ἅτε οὐ κατὰ καιρὸν ἐσκληθέντες, αἴτιοι δὲ ἐγένοντο οἵ τε ἵπποι καὶ ἐς πλέον ἔτι ἡ τῶν πεντάθλων ἅμιλλα· καὶ ἐκράτει μὲν Ἀθηναῖος Καλλίας τοὺς παγκρατιάσαντας. ἐμπόδιον δὲ οὐκ ἔμελλε παγκρατίῳ τοῦ λοιποῦ τὸ πένταθλον οὐδὲ οἱ ἵπποι γενήσεσθαι.* Discimus ex his verbis primum omnibus certaminum generibus certatum eodem die, hoc est, ut ego censeo, quum tres maximum ante Ol. 77. dies ludorum essent, praeter gymnica certamina semel curribus, altero die rhedis mularibus, tertio celete decursum, ut unusquisque dies et hominum et equorum certamina haberet. Et ultimum quidem fuit sextumque in fine diei pancratium, quod quum Olymp. 77. in noctem protractum spectari non posset propter curruum et quinquertii certamina antecedentia, inde ab illa Olympiade mutatio facta. Quid vero mutatum est? In cetero ordine plane nihil mutatum, hoc enim dicere debebat Pausanias, sed reiectum est pancratium in sequentem diem et finita prioris diei concertatio post quinque genera spectata. Hoc enim aperte Pausanias dicere mihi videtur his verbis: *ὁ δὲ κόσμος, ὡς θύεσθαι τῷ θεῷ τὰ ἱερεῖα πεντάθλου μὲν καὶ δρόμου τῶν ἵππων ὕστερα ἀγωνισμάτων, οὗτος κατέστη Ὀλυμπιάδι ἑβδόμῃ πρὸς ταῖς ἑβδομήκοντα*, h. e. ratio nunc haec est inde ab Ol. 77., ut sacrificia deo immolentur post quinquertium et equorum cursum; tum igitur finitur concertatio diei, pancratio in alium diem dilato. Sunt *ἱερεῖα*, quae in fine diei post finita certamina Iovi sacrificantur, quum etiam *κῶμος* haberetur (Ol. XI, 76.). Poterat Pausanias quod volebat simplicius dicere; sed amat exquisitiora.

Veniamus ad secundum diem. Quid ibi gestum? Eadem fuerunt genera, quae primo die, nisi quod nunc pancratium accessit, ac ne iterum sex genera existerent idemque incommodum oriretur, propter quod pancratium ab antecedente die remotum, nunc curule certamen nullum fuit, tertius autem dies primi diei rationem repetebat et sic deinceps. Haec igitur fere descriptio fuit proxime post Ol. 77:

1. δρόμος, πάλη, πυγμή, ἅρματα, πένταθλον.
2. παγκράτιον, δρόμος, πάλη, πυγμή, πένταθλον.
3. δρόμος, πάλη, πυγμή, ἀπῆναι, πένταθλον.
4. παγκράτιον, δρόμος, πάλη, πυγμή, πένταθλον.
5. δρόμος, πάλη, πυγμή, κέλητες, πένταθλον.

Quod ἅρματα ante πένταθλον posui, in eo Pindarum et Xenophontem sequutus sum, Pausanias quidem loco supra apposito τὰ ἱερεῖα dicens πεντάθλου καὶ δρόμου τῶν ἵππων ὕστερα ἀγωνισμάτων sacrificari, inversum ordinem videri potest indicare, et saepe dubitavi, quid statuerem; sed potuit Pausanias ultimum prius nominare, tum addere curule certamen, quia utrumque impedimento fuerat pancratio, potuit etiam, quod tamen minus probo, postea inverti ordo, ut Pausanias, quod suo tempore videret, ad ipsam Olympiadis 77. mutationem retulerit. Quidquid est, in cetera descriptione nihil mutatur, etiamsi quis inversum ordinem praeferat. Explicabo nunc cetera. Primum igitur proposita descriptio ut per se aequabilitate placet, ita confirmatur Pindari loco Ol. V, 6, 7., ubi quinque ludorum dies sic designantur: πεμπτάμεροι ἅμιλλαι ἵπποις, ἡμιόνοις τε μοναμπυκίᾳ τε. Quomodo autem per quinque dies certari potest tribus his generibus, nisi primo, tertio, quinto die certatur, uti in nostra descriptione vides? Ceterum ἀπῆναι, ascitae Ol. 70. (antea igitur ἅρματα tantum et κέλητες certabant), abolitae sunt Ol. 84., cf. Boeckh. ad Schol. Pind. Ol. IV. p. 118. et Pausan. V, 9, 1., quemadmodum etiam κάλπης δρόμος, quamdiu habebatur, quinto credo die actus, ubi κέλητες certaverant, tum sublatus est. Sed Ol. 93. introducta pro iis δύο ἵππων τελείων συνωρίς secundum Pausan. V, 8, 13. et Iul. Africanum apud Euseb., ut iterum tria genera fuerint. Ceterum ut in Olympia ita in ceteris ludis omnibus bigae post quadrigas receptae, neque ego idoneam causam video, quare cum Hermanno ad Electr. 715. Sophoclem credam parum temporis curiosum contra morem antiquitatis in prisco certamine Pythio bigas memorasse pro quadrigis, quum poeta ut medios equos ζυγίους memoraret, opus non esset, qui de extremis tantum late-

rum equis loquatur. In quo Hermannus etiam contra usum loquendi σειραῖον ἵππον audacissime iugalem dextrum interpretatur. Sed hoc obiter; in viam redeo. Quod denique Ol. 99. πώλων ἅρματα addita sunt, Ol. 128. πώλων συνωρίς, Ol. 131. πῶλος κέλης, eo non mutatum credo reliquum ordinem, sed primo die ἵππων τελείων et πώλων ἅρμασι, tertio ἵππων et πώλων συνωρίδι, quinto ἵππῳ et πώλῳ κέλητι decursum suspicor. Ante Ol. 77. quum unus, duo, tres dies ludorum essent, eodem die hominibus et equis certatum, ut Pausanias supra dixit; postea vero mutatum est hoc, et vides nunc secundo et quarto die non certatum equis. — Sed ad gymnica certamina transeo. Fuit primum cursus simplex, δρόμος εὐθύς, ἁπλοῦς, ἀκάμπιος; cf. Etymol. Magn., Hesych. v. ἀκαμπιόδρομοι, Suid. et Hesych. v. ἄκαμπίας, quod genus Pindarus σταδίου εὐθὺν τόνον dicit Ol. XI, 64., ut τείνεσθαι δρόμος dicitur. De ratione certaminis notabilis locus Pausaniae est VI, 13, 2., licet mancus, ubi non omnes cursores simul certasse tradit, sed universum numerum sortitione in quaterniones divisum, victores autem harum denuo compositos. Atque ita extitit σταδιονίκης. Ceterum si divisione facta certantium, unus, duo, tres supererant, haud dubie quintus cursor additus uni pluribusve quaternionibus. Praeterea etiam puerorum constat cursum fuisse, receptum Ol. 37. secundum Pausan. V, 8. et Iul. African. apud Euseb. — Videamus nunc καμπτούς, γναμπτούς, καμπίους, καμπείους, καμπίμους δρόμους. Huius generis primum διαύλου δρόμος est, quem in Olympia Pausan. l. cit. et Iul. African. receptum dicunt Ol. 14., deinde ἵππιος s. ἐφίππιος dictus Platoni de Legg. VIII, 833. A et C. et Polluci Onomast. III, 146., aliis, cuius longitudo δίαυλοι δύο, ut Pausanias ait VI, 16, 3., offeruntque eandem mensuram Hesych. et Phavorin. v. ἵππειος δρόμος, et Plutarch. Solon. c. 23. Crediderim κέλητας idem spatium emensos, et inde ductum nomen. Sed hoc genus ut in Nemeis et Isthmiis fuisse constat e Pausania l. cit., in Olympia et Delphis usurpatum non reperio, licet res minime improbabilis sit. Tertio loco δόλιχος memorandus, cuius duo genera acute Boeckhius statuit Corp. Inscript. Vol. I. Fasc. III p. 703., δόλιχον simpliciter dictum septem stadiorum et ἵππιον viginti quatuor stadiorum, quales equorum adultorum cursus fuerunt. Ceterum receptus in Olympia δόλιχος secundum Eusebium Ol. 15., quod omisit Pausanias, saepius tamen ipsum genus in Olympicis rebus memorans, quum ἱππίου nullum ibi sit vestigium. Atque hi quidem cursus omnes γυμνοί;

accessit ὁπλίτης s. ὁπλιτῶν δρόμος, etiam ὅπλον dictus Pausaniae, qui receptus Ol. 65. secundum Pausan. et Euseb. De armis diximus ad Pyth. IX. init. Videtur autem duplex genus fuisse; certe Heliodorus Aethiop. IV. init. stadii armatos cursores Delphis memorat, alias δίαυλος laudatur; cf. Pausan. X, 34, 2. Aristoph. Av. 293. ibique Schol. Atque haec hactenus; dixit de cursibus post alios nuper Philipp. in Dissertat. de Pentathlo p. 60 seqq. Berolin. 1827. Vides multa genera usurpata; potuit igitur, primo die quum στάδιον esset, secundo διαύλου δρόμος esse, tertio δόλιχος, quarto ὁπλίτης δρόμος, quinto παίδων δρόμος, si autem etiam ἵππιον δρόμον Olympia habuit, primo die στάδιον et διαύλου δρόμος esse potuit vel alius. Sic Thessalus Corinthius Pind. Ol. XIII, 37. Delphis uno die stadio et diaulo vicit, quanquam alios ludos non comparo, quorum nec dies quot fuerint scimus nec quae descriptio certaminum, ut ex talibus nihil ad propositam quaestionem disci possit. Sed in Olympia secundum Pausan. VI, 13, 2. Polites Ol. 212. ἀπὸ τοῦ μηκίστου καὶ διαρκεστάτου δι' ὀλιγίστου δὴ καιροῦ μεθηρμόσατο ἐπὶ τὸ βραχύτατον ὁμοῦ καὶ ὠκιστον, καὶ δολίχου γε ἐν ἡμέρᾳ τῇ αὐτῇ καὶ παραυτίκα σταδίου λαβὼν νίκην, προσέθηκε διαύλου σφίσι τὴν τρίτην. Quae si recte intelligo, Polites uno die dolichi et stadii victoriam tulit, secundo diauli etiam. Singulare vero est, quod tum dolicho primum, deinde stadio certatum; vulgo enim non dubium est stadii certamen primum fuisse omnium. Sed mutaverant hoc Hellanodicae ista Olympiade aliqua de causa, quemadmodum etiam alias in cetero ordine cursuum fieri potuit; neque arbitror singulos dies in perpetuum fixa cursuum genera habuisse, ut mutare nihil licuerit pro temporis et certatorum ratione. Quare etiam si quis Politen uno die tres victorias cursus reportasse contendat, non negabo potuisse ista quidem Olympiade ita factum esse. Ac de cursu satis dictum. Fuit porro luctа virorum et puerorum, et haec quidem Ol. 37. ascita teste Pausania et Iul. Africano, similiterque pugilatus virorum et puerorum, his Ol. 41. primum introductis secundum Pausan. et Euseb. Obiter moneo pueros dictos alios proprie παῖδας, alios ἀγενείους, adultiores; neque tamen Pindari aetate hoc discrimen παίδων et ἀγενείων iam obtinuisse Boeckhius iudicat in Corp. Inscript. Vol. I. Fasc. II. p. 335. Iam, ut cetera persequar, probabile mihi est partem luctatorum et pugilum primo die certasse, partem secundo, quum plerumque non pauci essent certatores, tertio vero victores cum ἐφέδρῳ, aut solos, si

φεδρος non erat, sed par numerus certantium. Ac si ἔφεδρος aderat, deinceps victores antecedentium dierum certabant cum hoc; cf. Boeckh. Explicatt. ad Pind. Pyth. VIII. p. 319.; si non aderat, nova paria ex victoribus solis componebantur, donec summus evaderet victor. Tale, credo, certamen fuit Pausan. VI, 10, 1: ἔνθα δὴ ὁ Γλαῦκος ἐτιτρώσκετο ὑπὸ τῶν ἀνταγωνιζομένων, καὶ ἡνίκα πρὸς τὸν λειπόμενον ἐξ αὐτῶν ἐπύκτευεν, ἀπαγορεύειν ἐνομίζετο. Ceterum saepius traditur aliquis eodem die lucta et pugilatu vicisse. Denique ad eandem normam quarto die puerorum luctatorum et pugilum certamen esse potuit, quinto victorum et ἐφέδρου. Ubi autem pauciores certatores aderant, etiam omitti uno die potuit hoc genus certaminis. Venio ad quinquertium. Quinquertiones vulgo non paucos fuisse inde suspicari licet, quod novem Hellanodicarum tres curulia certamina inspiciebant, tres quinquertium, tres cetera certamina, Pausan. V, 9, 5. Est autem maxime verisimile compositos quinquertiones per quaterniones fuisse, ut quaterni saltu, cursu, disco, iaculo certarent, ad luctandum vero duo paria prodirent, unum post alterum. Igitur si v. c. sedecim erant, commode hi per quatuor dies certaverint, quinto autem die victores horum. Neque tamen semper existimo omnibus diebus quinquertio certatum, sed, si pauciores aderant, omissum est uno alteroque die hoc certamen, et introducta pro eo, si fieri poterat, luctatorum aut pugilum plura paria. Quemadmodum si plures quam sedecim aderant, uno die duae quaterniones certarunt. Talia enim necessario mutata sunt ab Hellanodicis pro numero certantium in quoque genere, ut, quantum fieri posset, aequaliter divisa haberentur per singulos dies certamina et spectatorum oblectamenta. Ceterum quum ex descriptione nostra quinquertium in fine diei post cetera certamina spectatum sit, noli contra nos afferre locum Pausan. VI, 24, 1., ubi de gymnasio Eleorum loquens pergit: εἰσιᾶσι δὲ (Hellanodicae) πρὶν μὲν τὸν ἥλιον ἀνίσχειν, συμβαλόντες δρομέας, μεσούσης δὲ τῆς ἡμέρας ἐπὶ τὸ πένταθλον, καὶ ὅσα βαρέα ἄλλα ὀνομάζουσιν. Ibi non de ludis sermo, sed de exercitiis ante ludos, quod non video in hac quaestione ab omnibus observatum. Sed de ipsorum in quinquertio certaminum ordine multa nuper disputata sunt ab Hermanno in Dissertatione de Sogenis Aeginetae victoria quinquertii Lips. ann. 1822. et a Boeckhio in notis criticis ad Pind. Nem. VII. et in Dissertatione de Crisi Pindarica, denique a Georgio Friderico Philippo in Commentatione de Pentathlo, quae adeat lector. Tamen ut paucis meam sententiam aperiam,

cum Boeckhio verum habeo luctam ultimam fuisse in ordine, neque obstare puto Pausan. III, 6, 9., quem locum Boeckhius optime explicat. Idem perspicue docuit saltum primum certamen fuisse. Sed apud Xenophontem Hist. Gr. VII, 4, 29. non dubitandum mihi videtur πάλην, quae ibi dicitur, quinquertii esse, unde liquet τὰ δρομικὰ τοῦ πεντάθλου antecedentia certamina esse. Iam si hunc ordinem ponis: ἅλμα, ποδωκείην, δίσκον, ἄκοντα, dices proprie ἅλμα et ποδωκείην esse τὰ δρομικά, sequentia duo vel praetermissa, quod aegre concedam, vel comprehensa δρομικοῖς, sive quod dignitate minora erant, sive quod hic tum ordo fuit: ἅλμα, δίσκος, ἄκων, δρόμος, quem etiam veterum plures tradiderunt. Mihi quidem non improbabile videtur etiam hoc ordine interdum certatum, etsi legitimum habeam eum, quem Simonides refert. — Restat, ut de pancratio dicam. Pancratiastae plerumque pancratiores fuerunt, ac, si nonnisi unum aut aliquot paria aderant, uno die rem absolutam credas, sin plura, alio die victores, qui evaserant, inter se certarunt aut cum ἐφέδρῳ. Inde ab Ol. 145., ut cum Pausania Eusebius tradit, etiam puerorum pancratium ascitum, certaruntque pueri vel post viros iisdem diebus vel alio die viri omnes, alio pueri. Ceterum mutatum esse ordinem legitimum rerum ab Hellanodicis interdum etiam certantium rogatu patet ex Pausan. VI, 15, 3. Quum Ol. 141. Caper Eleus lucta iam vicisset eodemque die etiam pancratio certare cuperet, Clitomachus pancratiasta et pugil adiit Hellanodicas, ut pancratium vocarent, antequam ipse vulnera pugilatu accepisset. Sic pancratium eo die fuit inter luctam et pugilatum, qui potuit tertius ludorum dies esse ex nostra descriptione. Ac Caper eodem die luctae et pancratii victor exstitit, ut alio tempore Strato Aegiensis, Pausan. VII, 23, 5. Omnino iam supra monui iterumque repeto necessario ab Hellanodicis in legitima descriptione mutatum esse nunc hoc nunc illud pro ratione temporis et certantium, quare ne illud quidem negaverim, si quis pancratium initio diei a me positum interdum post pugilatum collocatum censeat, tamen legitimum non credo hunc ordinem, quum Pausanias in loco supra allato de mutatione Ol. 77. facta loquens ordinem priscum generum mutatum nullo verbo significet, quod teneri cupio ab iis, qui iudicium ferent de descriptione nostra. Postremo ut etiam de Luciani loco Timon. c. 50. dicam: νενίκηκε δὲ (Τίμων) πὺξ καὶ πάλην καὶ δρόμον ἐν Ὀλυμπίᾳ μιᾶς ἡμέρας καὶ τελείῳ ἅρματι καὶ συνωρίδι πωλικῇ, sunt haec ineptae blanditiae, quas sciens mentitur Demea, ut satis te ipse locus inspectus docebit.

EXCURSUS II.

DE ASYNDETO APUD PINDARUM *).

Asyndeti usus frequentior in lyrica poesi est et esse debet quam in epica; epica oratio quum lenior et tranquillior sit, continuum flumen amat, lyrica abruptior est et audacior, affectuum plena et gravitatis ac sublimitatis maxime studiosa. Quare qui virtutes eius cognoscere cupit etiam ad Asyndeti rationem attendere debet. Ac Pindari interpres etiam propterea declinare non potest quaestionem passim difficilem et impeditam, quia Hermannus et Boecklius pluribus in locis de ea re dissentiunt. Placuit igitur exempla potiora Asyndeti ex his carminibus colligere et ad genera distincta revocare.

Asyndeton quum particulas non offerat, quibus nexus sententiae indicetur, res ipsa hoc et pronuntiatio docere debet. Placet ubique ut non aliunde particulis aptum, propria quadam vi, alacritate, gravitate, magnificentia; sensu vero aut cum antecedentibus arctius cohaeret aut novam rem infert.

Ac primum quidem notissimus usus Asyndeti est, quum res universe vel indirecte aut obscurius indicata explicatur accuratius. Ol. I, 86: *οὐδ' ἀκράντοις ἐφάψατ' ὧν ἔπεσι, τὸν μὲν ἀγάλλων θεὸς ἔδωκεν δίφρον τε χρύσεον πτεροῖσίν τ' ἀκάμαντας ἵππους.* — Ol. II, 24: *ἕπεται δὲ λόγος εὐθρόνοις Κάδμοιο κούραις, ἔπαθον αἳ μεγάλα, πένθος δ' ἐπίτνει βαρὺ κρεσσόνων πρὸς ἀγαθῶν. ζώει μὲν ἐν Ὀλυμπίοις ἀποθανοῖσα βρόμῳ κεραυνοῦ ταννέθειρα Σεμέλα κτλ.* Varia alia exempla eiusdem rei sunt Ol. VI,

*) [Contra Dissenii praecepta paucis disputat G. Hermannus Opuscc. VII. p. 15 seqq. SCH.]

41. Pyth. I, 86. 94. II, 63. IV, 19. 166. 249. 278. IX, 68. 95. 118. XI, 46. XII, 13. Nem. III, 28. 31. V, 50. VII, 77. fin. IX, 34. X, 4. Isthm. VII, 31. Fragm. Isthm. IV, 5 (?). In loco Ol. IX, 104 seqq. nunc hunc censeo nexum esse: Ducunt enim aliae aliis viae ulterius; excellentia ardua est, inferiores gradus artium facilius assequaris. Illuc vero Epharmostus pervenit. Non sunt igitur verba: *σοφίαι μὲν αἰπειναί*, opposita antecedentibus, sed subiecta. Denique Pyth. IX, 84. antecedens nomen *πατροπάτωρ* explicatnr et alia ratio est ibidem v. 26. Postquam enim v. 5. Cyrenam ab Apolline raptam praemonuerat, monstratis deinde originibus et moribus puellae, ad ipsam raptus narrationem accedens, orditur per Asyndeton *κίχε νιν κτλ.* Satis de his. Ut vides, nuntiatur dictum, deinde exponitur, indicatur breviter, indefinite, indirecte, obscurius res, explicatur deinde apertius, plenius, per partes. Causa vero Asyndeti aperta. Si copulam adderes aut adversativam particulam, iuxta poneres aliud aut opponeres; nunc autem subiici debet posterior locus antecedenti tanquam pars. Quare omittendae sunt istae separantes particulae. Ubi vero videbuntur tibi in locis quibusdam allatis etiam particulae commode poni potuisse, non tamen omissas eas iudicabis, sed aliter nunc rem cogitatam.

Secundo loco similis ratio memoranda est, ubi eadem res cum vi repetitur aliis verbis. Ol. III, 17: *τάν ποτε Ἴστρου ἀπὸ σκιαρᾶν παγᾶν ἔνεικεν Ἀμφιτρυωνιάδας, μνᾶμα τῶν Οὐλυμπίᾳ κάλλιστον ἄθλων, δᾶμον Ὑπερβορέων πείσαις Ἀπόλλωνος θεράποντα λόγῳ· πιστὰ φρονέων Διὸς αἰτεῖ πανδόκῳ ἄλσει σκιερόν τε φύτευμα ξυνὸν ἀνθρώποις στέφανόν τ' ἀρετᾶν.* Manifestum est bis dici idem, quae in fine prioris loci sunt, ab his initium capiente secundo, atque etiam ceteris inverso ordine positis. Causa vero repetitionis in promptu; vertitur summa fabulae in eo, annuentibus Hyperboreis, non vi, translatum oleastrum Olympiam praemium virtutum. Adde Pyth. III, 107: *σμικρὸς ἐν σμικροῖς, μέγας ἐν μεγάλοις ἔσσομαι· τὸν ἀμφέποντ' αἰεὶ φρασὶν δαίμον' ἀσκήσω κατ' ἐμὰν θεραπεύων μαχανάν.* Alia exempla sunt Ol. I, 52: *ἐμοὶ δ' ἄπορα γαστρίμαργον μακάρων τιν' εἰπεῖν. ἀφίσταμαι.* Ol. IX, 40: *μὴ νῦν λαλάγει τὰ τοιαῦτ'· ἔα πόλεμον μάχαν τε πᾶσαν χωρὶς ἀθανάτων.* Pyth. X, 21: *μὴ φθονεραῖς ἐκ θεῶν μετατροπίαις ἐπικύρσαιεν. θεὸς εἴη ἀπήμων κέαρ.* Aptissima res quum alias tum in precibus votisque intentis et in affectu, veluti iam Homerus dixit Il. I, 106: *μάντι κακῶν, οὐ πώποτέ μοι τὸ κρήγυον εἶπες, αἰεί τοι τὰ κάκ' ἐστὶ φίλα φρεσὶ μαντεύεσθαι.*

Tertio loco enumerationem affero, cuius tamen apud Pindarum pauca tantum exempla sunt. Pyth. III, 107: *σμικρὸς ἐν σμικροῖς, μέγας ἐν μεγάλοις ἔσσομαι.* Nem. VI. init.: *Ἓν ἀνδρῶν, Ἓν θεῶν γένος.* Potest etiam *Ἓν μὲν ἀνδρῶν, Ἓν δὲ θεῶν γένος* dici, si oppositionis ratio infertur; nunc autem non opponuntur sibi haec membra, sed iuxta alterum ponitur alterum. Habet vero hoc genus nunc gravitatem et dignitatem, ut in locis allatis, nunc ardorem et affectum, quod luculento exemplo illustratur e Platonis Symposio p. 197. D, ubi Agatho poeta in fine orationis suae crescente fervore laudis permulta praedicat de Amore *ἀσυνδέτως: ἐν ἑορταῖς, ἐν χοροῖς, — — — — — — παραστάτης τε καὶ σωτὴρ ἄριστος.* A Pindaricis epiniciis talis incitatior orationis cursus alienus; sed hic magna cum vi et gravitate Asyndeto utitur, ut nunc censeo, etiam Pyth. II, 40 seqq. describens Ixionis poenas: *τὸν δὲ τετράκναμον ἔπραξε δεσμὸν ἐὸν ὄλεθρον ὅγ' · ἐν δ' ἀφύκτοισι γυιοπέδαις πεσὼν τὰν πολύκοινον ἀνδέξατ' ἀγγελίαν. ἄνευ οἱ Χαρίτων τέκεν γόνον ὑπερφίαλον, μόνα καὶ μόνον κτλ.* Sensus: Sed rotam infelicem lucratus est, monstrosus ei filius natus; praeclara cum vi. Minus recte in Commentario Asyndeton explicui.

Accedo ad aliud genus. Ubi hic est nexus locorum duorum, ut alter causam et rationem contineat, alter consequutionem, alter protasis, alter apodosis sententiae alicuius sit, omissis particulis *ἐπεί, ἐπειδή, γάρ*, duo novi modi Asyndeti adhibendi existunt usitatissimi, prout protasis aut apodosis primum locum occupat. Ponamus primum illud. Fac hanc legi sententiam: Multorum quum rex sis, multos dictorum testes habes; vides dici posse etiam sic: Multorum rex es, multos habes testes, ut habetur Pyth. I, 88: *πολλῶν ταμίας ἐσσί · πολλοὶ μάρτυρες ἀμφοτέροις πιστοί.* Atque hoc genus valde amat Pindarus, tum in aliis rebus tum in hortatione eo utens, ubi praemissis sententiis se vel alium hortatur. Ol. I, 113: *ἐπ' ἄλλοισι δ' ἄλλοι μεγάλοι · τὸ δ' ἔσχατον κορυφοῦται βασιλεῦσι. μηκέτι πάπταινε πόρσιον.* Ol. III. fin.: *τὸ πόρσω δ' ἔστι σοφοῖς ἄβατον κἀσόφοις · οὗ μιν διώξω.* Nem. IV, 69: *Γαδείρων τὸ πρὸς ζόφον οὐ περατόν · ἀπότρεπε αὐτις Εὐρώπαν ποτὶ χέρσον ἔντεα ναός.* Eodem pertinet ibid. v. 85., ubi vide Commentarium. Porro adde Nem. V, 14. Isthm. II, 12., ubi vide explicationem, et Isthm. VI, 39. Praeterea confer Isthm. II, 35: *μακρὰ δισκήσαις ἀκοντίσσαιμι*, utinam igitur possim, Pyth. IV, 276. *τλᾶθι*, suscipe igitur, Isthm. I, 6. *εἶξον*, cede igitur, Nem. VII, 75. *ἔα με*, sine me igitur, IX, 50: *ἐγκιρνάτω τίς μιν*, misceto igitur statim aliquis, Pyth. III, 61. *μὴ*

σπεῦδε, noli igitur; in quibus omnibus logicus nexus est, quem dixi, alacrior vero et nervosior oratio fit per Asyndeton. Addo Pyth. IV, 147: *οὐ πρέπει νῷν*, et Pyth. III, 107. Sed pertinet huc etiam Ol. II, 46. *πρέπει*, decet igitur canere, canamus igitur, ubi Hermannus non recte damnare videtur Asyndeton. Etiam de Nem. X, 75. in Commentario diximus. Postremo huius generis est Pyth. IV, 270: *ἐσσὶ δ' ἰατὴρ ἐπικαιρότατος, Παιάν τέ σοι τιμᾷ φάος· χρὴ μαλακᾶν χέρα προσβάλλοντα τρώμαν ἕλκεος ἀμφιπολεῖν*; h. e. es medicus aptissimus, moneo igitur, ut leni manu cures, s. quum sis medicus aptissimus, age praesta te etiam talem, qualem debes. Ubique enim Pindarus admonitionem, ubi ea opus, ex laude ducit, ut de logica ratione membrorum dubitari non possit. Atque ita patet in his omnibus locis sententiarum certum nexum esse; abruptum in oratione tantum est. Satis de hoc. — Alteram rationem dixi, ubi apodosis praemittatur, protasis sequatur; sic Asyndeton per *γάρ* explicandum est, quum causam et rationem antecedentium contineat. Atque etiam hoc genus frequens apud Pindarum. Ol. I, 53: *ἀφίσταμαι· ἀκέρδεια λέλογχεν θαμινὰ κακαγόρος*. Ol. III. fin.: *οὔ μιν διώξω· κενὸς εἴην*. Ol. IX, 12: *ἀλλὰ νῦν ἑκαταβόλων Μοισᾶν ἀπὸ τόξων δία τε φοινικοστερόπαν σεμνόν τ' ἐπίνειμαι ἀκρωτήριον Ἄλιδος, πειρόεντα δ' ἵει γλυκὺν Πυθωνάδ' οἰστόν· οὗτοι χαμαιπετέων λόγων ἐφάψεαι*. Nem. V, 20: *μακρὰ δὴ αὐτόθεν ἅλμαθ' ὑποσκάπτοι τις· ἔχω γονάτων ἐλαφρὸν ὁρμάν*. Idem nexus est Ol. I, 106. II, 86. VIII, 72. X, 16. XIII, 18. Pyth. II, 76. III, 105. X, 26. Nem. V, 16. VII, 19. 75. X, 78. Isthm. I, 5. IV, 52. Obiter adde Ol. XII, 5. Pyth. V, 53., ubi *γέ* est certe quidem, quum inter alia argumenta unum afferatur gravius. Sed non omittere debeo magnificum locum Pyth. I, 75 seqq. de victoria ad Himeram. Post laudatam Hieronis ad Cumas victoriam, ad causam, opinor, et principium harum rerum assurgit, quae maxime Pindarica ratio. Nam ad Himeram, ait, Dinomenis filii sic fregerunt hos populos, ut Medi fracti sunt primum ad Salaminem et Plataeas. Sic nunc malim. Postremo affero exempla nonnulla, ubi plura Asyndeta coniuncta sunt. Pyth. I, 86 seqq.: *νώμα δικαίῳ πηδαλίῳ στρατόν· ἀψευδεῖ δὲ πρὸς ἄκμονι χάλκευε γλῶσσαν. εἴ τι καὶ φλαῦρον παραιθύσσει, μέγα τοι φέρεται πὰρ σέθεν. πολλῶν ταμίας ἐσσί· πολλοὶ μάρτυρες ἀμφοτέροις πιστοί*. Hoc est: Guberna iuste et loquere vere; nam si vel levissima res tibi excidit, magnum habetur ut a te profectum; quum enim multorum rex sis, sunt tibi multi testes. Isthm. IV, 14: *μὴ μάτευε Ζεὺς γενέσθαι· πάντ'*

ἔχεις, εἴ σε τούτων μοῖρ' ἐφίκοιτο καλῶν. θνατὰ θνατοῖσι πρέπει. Hoc est: Quum omnia habeas, noli Iupiter fieri; humana enim decent homines. Fragm. Dithyramb. III. v. 7 seqq.: Διόθεν τέ με σὺν ἀγλαᾷ ἴδετε πορευθέντ' ἀοιδᾷ ἐπὶ [τὸν] κισσοδέταν θεόν. γόνον ὑπάτων μὲν πατέρων μελπέμεν γυναικῶν τε Καδμειᾶν ἔμολον. Ἐν Ἀργείᾳ Νεμέᾳ μάντιν οὐ λανθάνει φοίνικος ἔρνος κτλ. Hic primum verba: πορευθέντα σὺν ἀοιδᾷ ἐπὶ [τὸν] κισσοδέταν θεόν, explicat disertius, deinde quum e Nemea se huc profectum dixerit, etiam illud explicat, quomodo ibi sciverit instare Dionysia. Alacritatis autem eximiae lyricae exemplum est locus Nem. VII, 75 seqq., ubi pulcherrime congesta sunt Asyndeta.

Pergo ad aliud genus in fine locorum positum, quum graviter finitur. Talia exempla primum sunt Ol. IV, 17. VI, 19. Nem. I, 18. VII, 61., quibus locis hoc inest: dixi, vera dixi, non mentior et obtrecto. Adde Nem. IX, 33. Porro huius generis sunt loci, ubi repetitur in fine quod prius dictum, Pyth. XI, 31. XII, 22. Pertinent eodem alii multi loci, ubi alio gravi dicto antecedentia complectitur aut absolvit, iudicium suum subiicit laudans, admirans, reprehendens, admonens. Ol. II. fin.: ἐπεὶ ψάμμος ἀριθμὸν περιπέφευγεν· ἐκεῖνος ὅσα χάρματ' ἄλλοις ἔθηκεν, τίς ἂν φράσαι δύναιτο; Pyth. V, 88. de Batto: μάκαρ μὲν ἀνδρῶν μέτα ἔναιεν, ἥρως δ' ἔπειτα λαοσεβής. Nem. IX, 45: ἔστω λαχὼν πρὸς δαιμόνων θαυμαστὸν ὄλβον. Nem. VII, 48: τρία ἔπεα διαρκέσει κτλ. Adde Nem. I, 36. Imprimis vero magnificae sententiae hae: Pyth. II, 49. narrata Ixionis poena: θεὸς ἅπαν ἐπὶ ἐλπίδεσσι τέκμαρ ἀνύεται, θεὸς ὁ καὶ πτερόεντ' αἰετὸν κίχε καὶ θαλασσαῖον παραμείβεται δελφῖνα κτλ. Nihil magis lyricum quam commotum gravitate rerum dictarum sic effari sensus, quibus sis plenus. Pyth. III, 59., postquam de Aesculapio dixit, invito Iove qui aliquem in vitam revocare tentaverat: χρὴ τὰ ἐοικότα πὰρ δαιμόνων μαστευέμεν θνατοῖς φρασίν, γνόντα τὸ πὰρ ποδός, οἷας εἰμὲν αἶσας. Adde Nem. IV, 30. Sed non in maiorum tantum partium fine tales dico sententias saepius reperiri, possunt etiam in media oratione idoneis locis subiici, ut Pyth. IX, 87. et Pyth. II, 83., ubi de calumniatore callido loquutus pergit eximie: οὔ οἱ μετέχω θράσεος. Eadem ratio ubicunque in iuncturis locorum sententiae positae, quae, quum principium sequentium rerum sint, simul tamen antecedentium contemplatione nata videantur, ut Ol. II, 53. VI, 73. XIII, 82.

Dixi supra Asyndeton aut cum antecedentibus maxime sensu cohaerere aut novam rem nuntiare vel inferre; de illo

vidimus; restat, ut de altero genere exponamus. Est igitur in sequentibus prima Asyndeti causa diversitas rerum maior minorve; accedit quod, ubi gravior locus novus sequitur, etiam vim postulat maiorem principium. Primum igitur frequens in hoc genere Asyndeti usus est, quum abrumpitur subito oratio, ut ad alia veniatur, veluti vides Ol. II, 80: *πολλά μοι ὑπ' ἀγκῶνος ὠκέα βέλη ἔνδον ἐντὶ φαρέτρας*. Adde Ol. IX, 80. Pyth. I, 81. IV, 247. Nem. V, 14. VII, 50. VIII, 19. X, 19. Isthm. IV, 46., et vividius Ol. IX, 35. Pyth. X, 4. 51. Nem. III, 26. Neque tamen semper tales formulae locum habent aut habere possunt; aliis locis repente nuntiatur res sequutura aut ipsa statim ponitur, sive praeparata simul proxime antecedentibus sive non praeparata; atque ubi carminis nova pars est, maiore pausa pronuntiationis opus, antequam transeas, ubi loci eiusdem nova pars, minore. Afferamus exempla. Ol. VI, 82: *δόξαν ἔχω τιν' ἐπὶ γλώσσᾳ ἀκόνας λιγυρᾶς*. Similes loci Ol. VII, 20. Pyth. X, 64. Nem. VII, 70. Adde praeterea Ol. XIII, 11., ubi nuntiatio habetur praeparata antecedentibus, et Pyth. V, 101.; vide porro Nem. V, 48. VI, 27. 47. 66. Isthm. III, 19. IV, 54. V, 58. Eximie vero frequentantur in hoc genere alloquutiones precationesque deorum, ut Ol. V, 17. VI 103. VII, 92. XIII, 24. 114. Pyth. I, 29. 58. 71. Nem. IX, 27. X, 29., atque etiam vota sine alloquutione sic ponuntur fere *ἀσυνδέτως*, ut Ol. I, 115. IV, 12. VII. fin. Pyth. V, 116. XI, 50. Isthm. I, 64. Etiam ubi copulatio fieri poterat commode, gravitatis causa talia Asyndeton asciscunt passim.

Sed haec aperta pleraque; dicendum vero de subtilioribus quibusdam in hoc genere modis. Sic quum plures hortationes diversae se excipiunt, Asyndeton videas, sicubi diversitas rerum postulat. Pyth. I, 86 seqq. primum ad iustitiam et veritatem, deinde ad liberalitatem hortatur. Quum autem Hiero aulicorum adulatorum artibus saepe a recta via averteretur, tertio loco v. 92. etiam de hac re monet, quae, quum ad antecedentes duos locos pariter pertineat, non poterat eodem cum iis ordine logico poni, sed Asyndeton postulabat. Pyth. II, 70. primum rogat, ut carmen benigne recipiat, deinde v. 72. ad aliam diversam admonitionem gravissimam pergit de aulicorum fraudibus. Fragment. Dithyramb. III. primum vocantur dii, ut benigne aspiciant et adiuvent chorum: *Ἴδετ' ἐν χορόν, Ὀλύμπιοι, ἔπι τε κλυτὰν πέμπετε χάριν, θεοί*, tum de honoribus loquitur, quos contra ferre debent, *ἰοδετᾶν λάχετε στεφάνων τᾶν τ' ἐαριδρέπτων λοιβᾶν*, quae vides non potuisse per novam copulam *τὲ* subiici. Sed gravior

alia quaestio est de omissione particulae δέ in oppositione. Viam monstret locus pulcherrimus Fragment. Hyporchem. III: Ἀπὸ Ταϋγέτοιο μὲν Λάκαιναν ἐπὶ θηρσὶ κύνα τρέφειν πυκινώτατον ἑρπετόν· Σκύριαι δ' ἐς ἄμελξιν γλάγους αἶγες ἐξοχώτατοι· ὅπλα δ' ἀπ' Ἄργεος· ἅρμα Θηβαῖον· ἀλλ' ἀπὸ τᾶς ἀγλαοκάρπου Σικελίας ὄχημα δαιδάλεον ματεύειν. [Correctum apposui.] Quo iure hic post ἅρμα particulam δέ omisit? Illustrare vult rhedae Siculae praestantiam; postquam igitur alia dissimiliora comparavit, ad ultimam comparationem accedens, quae proxime scopum tangit et ad ipsam rem transitum parat, pulcre abrumpit orationem et quasi novam partem loci ponit. Discimus hinc, quomodo δέ omittere liceat. Non potest omitti, credo, Ol. XI, 71., ubi, quum poeta enumeret primos victores Olympiae, qui cursu, lucta, pugilatu, curru, denique iaculi discique iactu vicerint, idonea causa nulla est, quare ultimum genus a ceteris Asyndeto separetur. Alius locus est Pyth. IV, 179., ubi in recensu Argonautarum postremo de Pangaei accolis Boreadis dicitur. Boeckhius post ταχέως delevit δ', ut in fine versus, atque ego in Commentario propter gradationem quandam sententiae Asyndeton dixi admissum videri. Tamen nunc dubito defensionem sufficere; Asyndeton incommode finem loci separat et divellit ab antecedentibus. Nec omitti posse δέ credo Ol. VI, 74: τεκμαίρει χρῆμ' ἕκαστον, μῶμος ἐκ δ' ἄλλων κρέμαται φθονεόντων, quia secunda pars loci ita apposita est antecedenti, ut non posse separari videatur. Probant, ait, nostra ipsorum facta, quales simus; obtrectatio vero ab aliis oritur invidentibus. Similis causa, quare Ol. IX, 103. particulam restituendam iudicem. Sed alia res est Ol. VI, 72. Ibi de vaticinandi arte Iamidis tributa ab Apolline loquutus primum addit: ἐξ οὗ πολύκλειτον καθ' Ἕλλανας γένος Ἰαμιδᾶν, tum pergit: ὄλβος ἅμ' ἕσπετο. Hermannus quidem cum Scholiis iungit: ἐξ οὗ πολύκλειτον καθ' Ἕλλανας γένος Ἰαμιδᾶν ὄλβος ἅμ' ἕσπετο, sed iciuna oratio est et non Pindarica propter verba: πολύκλειτον καθ' Ἕλλανας, nunc male interposita. Igitur duo sunt cola. Cur autem δέ omisit? Quia, credo, verba: ὄλβος ἅμ' ἕσπετο, non sic adiuncta voluit antecedentibus, ut nihil nisi clausula horum essent, sed voluit ea simul initium et principium esse sequentium conspicuum. Nam praeter virtutes Pindarus etiam ὄλβον Iamidarum et Agesiae in illo carmine laudat; cum hoc certavit Agesias in Olympia et nunc splendida epinicia celebrat, cum hoc illustrem inter cives Syracusanos locum occupat; hic ut maneat, optat in fine. Harum igitur omnium rerum in principio recte et

graviter dixit: Opulentia simul sequuta; cultores enim virtutum illustrem in locum veniunt. Nimirum probat res quemque. Ultima sententia ad ludicras res transitum parat. Sic igitur hic quidem δέ non desideramus. Omnino ponit quidem lyrica oratio δέ et ponere debet, ubi logica ratio rerum necessario postulat, neque unquam haec particula omissa, ubi necessaria esset; sed multo minus tamen ea utitur quam prosa oratio, alias alios modos praeferens, ubi fieri potest. Nam ubi omnia aliunde nexa sunt, vivida vis singularum rerum minuitur; lyrica vero poesis nulla esset, nisi etiam in singulis locis ubique vim et alacritatem sensuum deprehenderes ipsi propriam. Hoc etiam propter ea dico, quae ultimo loco subiiciam. Observare enim licet Pindarum in continuatione narrationis persaepe pronomen demonstrativum ἀσυνδέτως cum vi ponere, ubi vel relativum adhibere, vel οὖν addere, vel mutata constructione δέ inferre, vel alio modo arctius nectere enuntiationes poterat, si voluisset. Dico illos maxime Pindaricos transitus per τῷ μέν, τὸν μέν, τοὶ μέν, τοῖσι μέν, τόθι, τούτων, κείνοις, alios; cf. Ol. I, 75. VI, 44. VII, 32. 49. XIII, 61. Pyth. IV, 66. 120. Isthm. V, 53. Sic v. c. Ol. VII, 31 seq.: μαντεύσατο δ' ἐς Θεὸν ἐλθών (Tlepolemus). τῷ μὲν ὁ Χρυσοκόμας εὐώδεος ἐξ ἀδύτου ναῶν πλόον εἶπε, ex vulgari ratione etiam sic dici poterat: ὁ δὲ ναῶν πλόον αὐτῷ εἶπε. Sed suavius alterum. Placet demonstrativum ubique alacritate, vigore maiore, quum aliae iuncturae atque etiam relativi frequentior usus prosae orationi magis conveniant.

INDEX NOTULARUM.

Ἀγά et ἀκτά I. II, 42.
ἀδεῖν O. III, 1.
ἀέ P. IX, 87.
ἀένaος et ἀέννaος P. VI, 4.
αἰητός P. IV, 4.
αἶτος O. III, 17.
ἀκαμαντοχάρμαν Fr. inc. 76.
accusativi plur. decl. sec. in ος et ως O. I, 53.
ἀλίπλακτος et ἀλίπλαγκτος simm. P. IV, 14.
Ἀλκαΐδας O. VI, 68.
Ἀλκμάνα P. IV, 172.
ἀλλά et ἅμα confusa O. I, 104.
ἀμένσασθαι P. I, 45.
ἀμενσιεπής P. X, 62.
Ἀμφιάρηος O. VI, 13. Addend.
ἀμφιρύτα I. I, 8.
— ᾶν circumflex. O. VI, 25.
ἀναξία N. VIII, 10.
ἀνδροδάμαν et ἀνδροδάμαντα N. IX, 16. Fr. inc. 44.
ἄνομαι O. VIII, 8.
ἀοιδαῖς bisyllabum N. XI, 18.
ἀπείρατος O. VI, 53.
ἀποικία et ἐποικία O. I, 24.
Apollo Galaxius Fragm. inc. 182, d.
ἄρα et ἆρα O. VIII, 46.
ἀρχαία σημασία N. I, 44. III, 10. 23. X, 62.
Ἀσκλαπιός et Ἀσκληπιός P. III, 6. N. III, 53.
ἀτάρμυκτος P. IV, 84.
ἀτρίγεια O. XI, 13.
ἀυάτα P. II, 28.
αὐδᾶσθαι med. O. II, 92.
αὖτις O. I, 66.
βασιλέα et βασίλη N. I, 39.
βεβραγμένος et βεβρεγμένος O. VI, 55. I. IV, 51.
Βουβίδαι, gens Aeginetica, N. VI, 35.
γάπεδον et δάπεδον N. VII, 83.
Γεάοχος O. XIII, 81.
γιγνώσκω. ἔγνον, non ἔγνων, P. IX, 79. I. II, 23.
γλάγος Hyporch. III, 3.
Δαίδαλος, Vulcanus, N. IV, 59.
δαιμονία O. IX, 110.
δάκρη Scol. I, 2.
Dat. plur. tert. decl. in εσι. P. VII, 1.
Δείνιος et simm. genitivi N. VIII, 16.
δεύματα et δεύτατα O. I, 50.
δίδοι N. V. 50.
δίδυμνος O. III, 35.
δινεῖσθαι κατὰ τρίοδον P. XI, 38.
δόρει et δούρει I. IV, 42.
δύσηρις O. VI, 19.
δυσφρονά O. II, 52.
ἐγκαταβαίνειν N. I, 38.
εἰπόν et εἶπον imperat. O. VI, 92.
ἑλινύω N. V, 1.
ἐν truiectum O. VI. 53. ἓν δέ O. II, 56.
ἐόλει P. IV, 233.
ἔπειτεν P. IV, 211.
Ἐπιάλτης et Ἐφιάλτης P. IV, 89.
ἐποικία et ἀποικία O. I, 24.
ἐρῆμος N. X, 42.
ἐρήσασθαι N. IX, 23.
Ἐρινύς O. II, 41.
ἐριπέντι et ἐριπόντι O. II, 43.
Ἐρχομενός O. XIV, 4.
ἐσλός O. I, 99.
ἐσπόμενος I. IV, 36.
ἑτοῖμος et ἕτοιμος O. II, 76.
ἑωσφόρος, non ἀωσφόρος, I. III, 42.
ζάθεαι ἵπποι Solis Hyporch. IV, 6.
ἦμερος et ἄμερος N. VII, 83.
ἠΰ O. V, 16.
Θαμά i. q. ἅμα O. VII, 12.
Θαυματός O. I, 28.
Θέσσαν, forma inaudita, O. I, 64.
Θίγειν P. VIII, 24.

θοός Fr. inc. 34.
ι dativi elisum O. VIII, 48. IX, 111.
ἴκειν O. IV, 9.
Ἰλιάδης et Ἰλεύς O. IX, 111.
ἴν et ἶν O. III, 25. P. IV, 36. N. X, 15.
incertus poeta epicus Fr. inc. 34.
Ἴρασα P. IX, 106.
ἱρέα P. IV, 5. N. I, 39. Adde Meinek. Del. Anthol. p. 144.
καβάς N. VI, 56.
καί traiectum O. VII, 26.
Κάϊκος — ∪∪ I. IV, 42.
Callimachus. Addend. O. IX, 15.
καλός, καλός P. II, 72.
Καμάρινα O. V, 4.
Κάμιρος O. VII, 73.
Κασάνδρα P. XI, 20.
κατ' ἄκαιρον P. X, 4.
κατωκάρα Fr. inc. 31.
κνῖσα, κνισάεις I. III, 84.
Κόρινθος ἀφνειός Scol. I, 1.
κρατήρ et κρητήρ O. VI, 91. N. IX, 49.
κρηπίδ' ἀοιδᾶν Fr. inc. 93.
Κύκνεια μάχα et simm. O. IX, 15. Addend.
κυλίσας, non κυλίσσας, N. VIII, 23.
λαία vel λᾴα pro λεία O. XI, 44.
λεοντοδάμαν Dith. XI.
Lucianus pro Imagg. XIX. Dith. XI.
μῆλα, non μᾶλα, O. I, 12.
μιν et νιν O. IX, 75.
νικῇ N. V, 5.
νιν et μιν O. IX, 75.
νίσσομαι, νίσομαι, νείσομαι O. III, 10.
νοστέω, νοστήσω N. VI, 56.
Ὀαρίων N. II, 12.
— οῖς pro οῦς P. IV, 103. Addend.
ὄμβριμος O. IV, 7.
ὀρόγνια P. IV, 228.
Παρνασός et Παρνασσός O. IX, 43.
πατρῴων correpta penult. N. IX, 14.
πελεμίζομαι et πολεμίζομαι N. VIII, 29.
πεντηκοντακέφαλλος Scol. VII.
πεπαρεῖν et πεπορεῖν P. II, 57.
πεπιθών P. III, 27. I. III, 90.
περ pro περί O. VI, 38. P. III, 52. Adde Ahrent. Dial. Dor. p. 357.
περιδαῖος Fr. inc. 23.
πέροδος N. XI, 40.
πίομαι praesens O. VI, 86.
πολύμηλος O. I, 12.
πονᾶσαι et πονῆσαι P. IV, 236. N. VII, 36.
Ποτειδάν et Ποτιδάν O. XIII, 5. Addend.
πούς. πὰρ ποδί et πὰρ ποσί O. I, 74.
πρόσφορος cum genitivo N. IX, 7.
πρόφατος O. VIII, 16.
πρῴρα P. IV, 22.
Πυθοῖ I. VI, 51.
Πυθῶνάδε O. VI, 37.
Quintus Smyrnaeus XI, 57. Fr. inc. 34.
Ῥέας πόρος N. IX, 41.
Συράκοσσαι et Συράκοσαι O. VI, 6. Addend.
τά pro τί O. I, 82.
τάμνειν O. XII, 6.
τηλέφαντος et τηλέφατος Prosod. I, 4.
τοπάν O. II, 85.
τόσσαι i. q. τυχεῖν P. III, 27.
τράφειν I. VII, 40.
τράχειν P. VIII, 32.
Τρωΐα, Τρωΐαθεν, Τρῳάνδε O. II, 81.
ὑγίεντα O. V, 23.
υἱός casus obliqui O. IX, 69.
φιλέω, φιλήσω, non φιλάσω, N. V, 44.
Φιλυρίδας P. III, 1.
Φοῖνιξ P. I, 72.
φρασίν O. VII, 24. I. III, 2.
φωνᾶντα et φωνεῦντα O. II, 85.
φωνήσας et φωνάσας N. X, 76.
χαλκέντεος N. I, 16.
χαλκοδάμαν et χαλκοδάμαντα I. V, 70.
χαλκοπάραος N. VII, 71.
χέραδος P. VI, 12.
χρυσάωρ Ὀρφεύς Threnor. X, 10.
ὦ ante vocativum P. IV, 250.
Ὠαρίων N. II, 12. Dithyr. II.
ὥτε O. XI, 86.

ADDENDA ET CORRIGENDA.

Olymp. I, 5. Libri meliores *μηκέτ' ἀελίου*, quod expendit Ahrens Dial. Dor. p. 40.

Olymp. I, 12. Formam *πολυμάλῳ* exagitat idem p. 153.

Olymp. I, 53. Antiqua scriptura *κακαγόρος* quosdam grammaticos, qui accusativum esse non sentirent, ad pravam scripturam duxit: *ἀκέρδειαν λέλογχεν θαμινὰ κακάγορος*. Sic Pal. C. cum glossa *κακὰ λέγων*. Eodem fertur unus ex Scholiastis: *οἱ κακήγοροι οὐδὲν λελόγχασιν ἢ ἀκέρδειαν*. Quanquam is fortasse ad expediendam vulgatam adhibuit anastrophen, quam quum alias tum ad Nem. IX, 48. comminiscuntur veteres magistri.

Olymp. I, 64. Consultus de h. l. Ahrens meus haec fere reposuit: *Κτίσσεν* tuum non satisfacit: quod tralaticium mendum arguisti, laudo. Ego ex glossa Hesychii *ἔθησαν· ἐποίησαν* coniicio *θῆσαν*. Nam si quis conferat alteram glossam *θῆσαι· θρέψαι* et Alcmanicum illud *γάλα θεῖσα*, quod descendit a verbo *θῆναι* ut *ἀεῖσα* ab *ἄημι*, h. e. *γάλα τρέφουσα*: facile intelligat, rarius verbum *θῆναι* non solum lactandi significatum habuisse, sed etiam universe *τρέφειν* verbi potestate usitatum fuisse. Igitur *ἄφθιτον ἔθρεψαν* verba sonabunt. Glossa Hesychii ex hoc similive loco sumpta fuerit.

Olymp. I, 82. De *τά* pro *τί* scilicet posito videndus Ahrens l. c. p. 277.

Olymp. II, 29. corr. II, 27.

Olymp. II, 76. in nota pro *γῆς* lege *γᾶς*.

Olymp. II, 93. Ahrens p. 178. *τὸ πάν* probat, quum et Doris et Aeolis *πάν* corripuisse dicatur, ut vel *πός* pro eo q. e. *πούς* sibi indulserunt.

Olymp. IV, 26. in Heyniana diversitate scribe: *νέοις ἐν ἀνδράσι*.

Olymp. VI, 6. De forma *Συράκοσσαι* accurate Ahrens p. 99 seq. exponit.

Olymp. VI, 13. Rationem formae *Ἀμφιάρηος* non explicavit amicus. Igitur ipse faciam. Ut ex *Βριάρης* pullulaverunt *Βριάρηος* et *Βριάρεως*, sic ex *Ἀμφιάρης* et *Ἀμφιάρηος* et *Ἀμφιάρεως*. Herodianus Et. M. p. 175, 29: *Τὰ τοιαῦτα τῶν ὀνομάτων παρὰ τῆς Ἄρης σύγκειται· γέγονεν οὖν καὶ τὸ Ἀφάρης οὕτως. εἶτα παρώνυμον Ἀφαρεύς*. Idem Et. M. p. 213, 23: *Βριάρηο· οἷον Βριάρηο κόρα* (Bergkius Ibyci esse perspexit fr. 40.)· *ἔστι Βριάρηος ἡ εὐθεῖα ὡς μονῆρες· ἡ γενικὴ Βριαρήου, καὶ Θετταλικὴ γενικὴ Βριάροιο καὶ συγκοπῇ Βριάρηο*. Confer Meinekii Anall. Alex. p. 279. Igitur *ῆ*, quod ab origine formae adhaesit, vulgo non iam sentiebatur, unde *Ἀμφιάραος* in usum venit. Sed illa forma restituenda Stesichoro est. Ab *Ἀμφιάρης* Nem. IX, 24. est *Ἀμφιάρῃ*.

Olymp. VII, 29. Bergkii scriptura *ἔκτανεν Τίρυνθι* in octo codicibus exstat apud Boeckhium Nott. Critt. Pyth. III, 74., ubi Bergkius idem a libris descivit.

Olymp. VII, 80. *κνισάεσσα* ex quatuor codd. affertur. Unde corrige quae ad Isthm. III, 84. (non 80.) dixi.

Olymp. VII, 87. R. Rauchensteinius Prolegg. Pind. p. 28. verba ita distinguenda censet: *Αἰγίνᾳ τε νικῶνθ' ἑξάκις, ἐν Μεγάροισίν τ' οὐχ ἕτερον λιθίνα ψᾶφος ἔχει λόγον*, ut Diagoras Megaris quoque sexies vicerit.

Olymp. IX, 6. Rauchensteinius l. c. ex librorum vestigiis hanc loci scripturam commendat: *θάλλει δ' ἀρεταῖσιν Αἰεὶ Κασταλίᾳ παρὰ Ἀλφεοῦ τε ῥέεθρον*. Non placet.

Olymp. IX, 15. Quod in nota cum *Κύκνεια* forma conferebam *Πολυδεύκεια χείρ* Callimachium est, ut opinor. Grammaticus Crameri Ann. Oxx. IV. p. 329, 5: *Τὸν Καλλίμαχον μέμφονται χείρη Πολυδευκείη καὶ σφυρὸν Ἰφίκλειον ὅτι ἐπὶ ζώντων ἐχρήσατο κτητικῷ ἐπὶ σωματικοῦ μέρους. Περὶ οὗ φαμεν, ὅτι περιφράσει ἐχρήσατο, ὥσπερ βίη Ἡρακληείη.* Exitum versus choliambi habebis, si posueris *χειρὶ Πολυδευκείῃ*. Quanquam hoc sumpto Etymologi exemplum, quod nominativum desiderat, aliorsum pertinebit.

Olymp. XI, 17. Rauchensteinius p. 44. nulla probabilitate coniicit: *θήξαις δὲ φυὰν ἀκόνᾳ* vel *θήξαις δέ μιν ὥτ' ἀκόνᾳ*. Seduxit Kayseri intempestiva crisis.

Olymp. XI, 81. non recte notae praefixum est v. 84. Corrige v. 81.

Olymp. XIII, 15. in nota pro *ἐν ἀέθλοισιν* lege *ἐν ἀέθλοισι*.

Olymp. XIII, 5. et 39. ex codd. *Ποτιδάν* reponi iubet Ahrens Dial. Dor. p. 244. Idem non *Ποσειδᾶν*, sed *Ποσειδάν* postulat.

Olymp. XIII, 72. Scripturam *ἔπαλτ'* mavult Spitznerus Excursu XVI. Iliad. p. LVII. coll. Nem. VI, 56.

Pythia II, 26. *γ'* Boeckhius sustulit ex libris sat multis.

Pythia II, 56. Pro scripsit Bergkius lege scribendum putat.

Pythia III, 6. Cf. ad Nem. III, 53.

Pythia III, 106. Rauchensteinius p. 40. assumpta Hermanni transpositione *Ὄλβος ἀνδρῶν ἐς μακρὸν Οὐκ ἀσφαλὴς Ἔρχεται* κτλ. scribit.

Pythia IV, 19. De tonosi *μεγαλᾶν* nunc Ahrens p. 31.

Pythia IV, 36. *ἀπίθησε ἴν* comprobat Ahrens p. 252.

Pythia IV, 103. *Χαρικλοῖς* non damnabat Buttmannus Gr. I. p. 188. not. Etenim vestigia quaedam *οι* diphthongi a Doriensibus pro *ου* usurpati hic illic comparere. Sed quae §. 27. not. 9. ex Theocrito VII, 95. et XI, 78. attulit *ἀκοίσω* et *ὑπακοίσω* sustulit Meinekius. Sic Pyth. I, 26. in Macrobiano codice *ΑΚΟΙΣΑΙ* reperi. Neque *Ἀοῖς* apud Moschum hodie exstat. Vitia igitur librariorum haec arbitror labentisve sermonis et vulgaris sordes. Sic Ol. IX, 84. *ταξιοῖσθαι* in Pal. C emergit, in Rossii Inscriptione Syria 109. *στεφανοῖν* legitur et quae sunt reliqua. Unum illud *δίδοι* dubitabile est, Ahrenti suspectum.

Pythia IV, 211. De forma *ἔπειτεν* Ahrens l. c. p. 384.

Pythia IV, 225. Formam *γενύων* bisyllabam Buttmannus ipso illo Euripideo *Ἐριννῦν* tuebatur Gramm. I. p. 111.

Pythia V, 68. Rauchensteinius p. 54. rectius videtur interpungere sic: *τὸ δ' ἐμόν, γαρύοντ' ἀπὸ Σπάρτας ἐπήρατον κλέος, Ὅθεν γεγενναμένοι Ἵκοντο Θήρανδε φῶτες Αἰγεῖδαι, ἐμοὶ πατέρες.* Similiter Isthm. VII, 38. *Τὸ μὲν ἐμόν*, Pyth. XI, 41. *τὸ δὲ τεόν* legitur. Sed post *Θήρανδε* necessario comma ponendum, ne Aegidae a maioribus poetae divellantur. Sequentia ita scribi vult: *ἔνθεν ἀναδεξάμενοι, Ἄπολλον, τεᾷ, Καρνεῖε, Ἐν δαιτὶ σεβίζομεν Κυράνας ἀγακτιμέναν πόλιν.*

Pythia VI, 50. Eandem video de voce *Ἐλάσιχθον* sententiam esse Bergkii Fragm. 281.

Pythia VII, 9. *πολίεσι* reiicit Ahrens p. 230.

Pythia VIII, 96. *ἄνθρωποι* etiam Scholl. Soph. O. R. 1186.

Pythia IX, 64. *φίλοις, ἄγχιστον ὀπ. μήλων* praeferunt Welckerus Mus. Rhen. 1833. p. 375. et Heimsoethius.

Pyth. IX, 87. Bergkius nunc Addend. p. 885. *ἀέ* Pisandro teste confirmari censet eademque est sententia Ahrentis p. 379. Non refragor.

Pythia IX, 91. *φατί* pro *φησί* perperam Aeolicum perhibet Heraclides Eustath. p. 1613, 28.

Pythia X, 48. *θαυματόν* praeter necessitatem Rauchensteinius suspicatur p. 79.

Pythia X, 57. Ahrens p. 146. formam *Ἱπποκλέας* maxime barbaram criminatur. Igitur hoc versu *τὸν Ἱπποκλεᾶ ἔτι* reponit, ut est Pyth. XII, 24. *εὐκλεᾶ*. Versu autem 5: *Ἀλεύα τε παῖδ' ἐς Ἱπποκλεᾶ ἐθέλοντες*, ut Thorax cum altero fratre comum instituerit. Quod arbitrium quum mihi calidius videretur quam probabilius factum, impetravi hoc ab amico, ut quaestionem accuratius retractaret. Idque fecit in Addend. p. 560 seq. disputatione uberrima. Licet autem nunc concedat reperiri similia nomina *Ἱπποκλέᾳ* nostro opitulantia, ut *Ἀριστοκλέας, Ἰφικλέας, Πατροκλέας*, tamen pro Pindari aetate formam insolentiorem iudicat neque eam a libris valde munitam. Ex scriptoribus primus Plutarchus certum exemplum offert, qui *Πατροκλέαν* interlocutorem in dialogo de S. N. V. habet; antiquiorem inscriptionem carminis *Ἱπποκλεῖ* a grammaticis ex ipso carmine immutatam esse putat Ahrens. Ceterum articulum *τὸν Ἱπποκλεᾶ* iniuria impugnasse Hermannum exemplis demonstravit.

Pyth. XI, 32. Ioan. Guil. Donaldson in libro bonae frugis pleno, quem Novum Cratylum inscripsit, Cantabrigiae a. 1839. edito p. 390. *χρόνῳ-κλυταῖς* coniunctim et accipit et scribendo exprimit. Pariter in Aesch. Choeph. 641. *χρόνῳ-κλυτὴ βυσσόφρων Ἐρινύς*, ut sit vetustate nobilis, prisca. Sed tum *χρονόκλυτος* scribendum foret.

Nemea III, 41. Reductum oportebat *ψεφεννός*, quum vulgaris forma pessime formata sit. Ut a *σκότος σκοτεννός, κέλαδος κελαδεννός* cett., sic a *ψέφος ψεφεινός* et *ψεφεννός* venit.

Nemea IV, 31. Scholl. Soph. El. 1026: *ἐπηρεάζοντά τι καὶ παθεῖν ἔοικεν.*

Nemea IV, 89. Rauchensteinius p. 18. *ἀείσεται τόθι, παῖ.* Futuro nullus hic locus.

Nemea VI, 54. De forma *ἀόος* Ahrens p. 238.

Nemea VII, 28. *Μενέλᾳ*, ut *Ἰόλᾳ* III, 36., *Πρωτεσίλα* Isthm. I, 58., tetigit Ahrens p. 226.

Isthmia III, 59. Rauchensteinius p. 31. post ἔρπει commate distinguit.

Isthmia VI, 51. not. Pro Buttm. II. p. 176. lege II. p. 186.

Isthmior. fr. IV, 4. ἐκτίσσατο formam inusitatam dixi. Nempe Pindaro. Utuntur Euphorio fr. 50. et Nicaenetus Parthenii Narrat. Amat. XI.

Hyporch. fr. IV. Rogaveram Bambergerum et Emperium, ut illustre fragmentum excuterent mihique sententiam suam perscriberent. Fecerunt viri amicissimi, quibus videntur Pindarica sic bene procedere:

Ἀκτὶς Ἀελίου, τί, πολύσκοπ', ἐμήσω, μᾶτερ ὀμμάτων,
ἄστρον ὑπέρτατον ἐν ἀμέρᾳ κλεπτόμενον;
ἔθηκας ἀμάχανον ἰσχὺν πανὸν ἀνδράσιν
καὶ σοφίας ὁδόν, ἐπίσκοτον ἀτραπὸν ἐσσυμένα,
ἐλαύνειν τί νεώτερον ἢ πάρος;
ἀλλά σε, πρὸς Διός, ἵπποις θεὰ θοαῖς ἱκετεύω,
ἀπήμον' ἐς ὄλβον τράποιο Θήβαις, ὦ πότνια, πάγκοινον τέρας.

„Quid instituisti, ut interdiu te subduceres oculis hominum? quid, ut redderes seqq." Consideret lector. Mihi neque μᾶτερ ὀμμάτων tam nude dictum placet et ζαθέας ἵππους ab dubitatione vindicare quum scriptura librorum tum Philo Armenius videntur.

Fr. inc. 44. God. Hermannus Opuscc. III. p. 217. non dubitandum ait quin Pindarus ἀδάμαντα scripserit. Et video codicem P cum VL exhibere ὀδάμαν δ'. Vel sic ἀνδροδάμαν teneo.

Fr. inc. 81. ἀνακηκίει ex nutu librorum Bergkius Addend. p. 885.

Fr. inc. 94. God. Hermannus in dissertatione de Choro Vesparum Aristophanis nuper edita p. 9. ita refingit:
Τὰν δείματο μὲν ὑπὲρ πόντιον πόρον Ἕλλας ἱερόν.

BIBLIOTHECA GRAECA

VIRORUM DOCTORUM OPERA RECOGNITA

ET

COMMENTARIIS INSTRUCTA

CURANTIBUS

FRIDERICO IACOBS

ET

VAL. CHR. FR. ROST.

A.

POETARUM

VOL. VI.

CONTINENS

PINDARI CARMINA

ED.

LUDOLPHO DISSENIO,

PROFESSORE GOTTINGENSI.

EDITIO ALTERA AUCTIOR ET EMENDATIOR.

CURAVIT

F. G. SCHNEIDEWIN,

PROF. GOTTING.

GOTHAE ET ERFORDIAE, MDCCCXLVII.

SUMPTIBUS HENNINGS.

(LONDINI APUD D. NUTT 158. FLEET STREET.)

PINDARI CARMINA

QUAE SUPERSUNT

CUM

DEPERDITORUM FRAGMENTIS SELECTIS

EX RECENSIONE BOECKHII

COMMENTARIO PERPETUO ILLUSTRAVIT

LUDOLPHUS DISSENIUS,
PROFESSOR GOTTINGENSIS.

EDITIO ALTERA AUCTIOR ET EMENDATIOR.

CURAVIT

F. G. SCHNEIDEWIN,
PROF. GOTTING.

SECT. II.

COMMENTARIUS.

GOTHAE ET ERFORDIAE, MDCCCXLVII.
SUMPTIBUS HENNINGS.
(LONDINI APUD D. NUTT 158. FLEET STREET.)

GOTHAE LITTERIS OFFICINAE DVCALIS ENGELHARDO-REYHERIANAE.

COMMENTARIUS

IN

PINDARI CARMINA.

DEDICATORIA

A

CARMINA OLYMPICA.

CARMEN OLYMPICUM PRIMUM.

INTRODUCTIO.

Hiero, Syracusarum rex inde ab Ol. 75, 3., mortuus Ol. 78, 2., tres Olympicas victorias reportavit, unam ante regnum celete Ol. 73, 1., alteram hanc Ol. 77, 1., tertiam quadrigis Ol. 78, 1. Atque *eo quidem* tempore, quo hoc carmen scriptum, in potentiae suae *summo* fastigio erat post devictum initio anni Thrasydaeum. Erat rex et bellicosus maxime et ludicrorum certaminum studiosissimus; amabat etiam musicas artes et adibant aulam eius celeberrimi Graeciae poetae: Simonides, Pindarus, Bacchylides, Xenophanes, Epicharmus, Aeschylus; idem tamen morum fama minime integra, quum aliis vitiis tum superbiae obnoxius. Vide de his omnibus Boeckhium in Introductione et ad v. 13 seqq. —

Carminis argumentum hoc est: Post prooemium, in quo de praestantia victoriae Olympicae dicitur et de Hieronis regia laude, transit poeta ad Pelopis et Tantali fabulas canens, ut Pelops amatus sit a Neptuno et, quum dii aliquando apud Tantalum Sipyli convivio exciperentur, ab eo puer raptus in Olympum; quum autem ita subito evanuisset Pelops, ab invidis vicinis inventum esse mendacium de nefaria coctione eius humeroque consumpto, tum restituto ex ebore. Tantalum eo tempore diis dilectissimum fuisse, eundem tamen postea, quum ferre felicitatem non posset, furatum diis nectar et ambrosiam aequalibus convivis apposuisse; quo crimine factum esse, ut in poenas incideret gravissimas, filius autem remitteretur ad mortales. Is mox adulta

aetate Hippodamiae coniugium cupit. Implorat igitur auxilium Neptuni, a quo accepto curru celerrimo vincit Oenomaum et potitur Hippodamia, gignit stirpem praeclaram et adhuc pro heroe colitur Olympiae. His narratis Pindarus ad Hieronem redit, auguratur victoriam curulem et hortatur ad modestiam.

Videamus nunc de consilio et vera ratione harum rerum. Monet Boeckhius optime, antiquitates Olympicas quum ter tractaret Pindarus Ol. I, III, XI, factum hoc esse in iis carminibus, quae in Italia et Sicilia canenda essent, ubi talia minus nota quam in Graecia magnopere placere debuisse. Monet idem hoc in carmine Hieroni regi regias res Pelopis, Tantali, Oenomai proponi, quod et ipse verum habeo, nisi quod huius rei rationem distinctius explicari posse crediderim. Ac primum quidem in narratione de Pelope maxime conspicuus est amor Neptuni; hic amavit infantem et rapuit in Olympum, postea vero iuveni velocissimum currum dedit et victoriam curulem nobilissimam. Ac tam celeber erat in fabulis hic currus, ut etiam in proverbium abiret *Λύδιον ἅρμα*, cf. Fragm. Pind. 119. et Welckerum ad Philostrat. Imagg. p. 389., nec maior laus contingere posset curribus ludicris, quam si illi velocitate similes essent. Iam vide Hieronem: Vicit celete et meditatur curulem victoriam, quam poeta manifesto respicit de Pelopis celerrimo curru et certamine canens. Porro, quid est quod de Neptuni amore eximio in Pelopem narrat, nisi hoc quoque propter Hieronem facit? Nimirum in familia Hieronis cultus deorum Triopiorum domesticus erat, cf. Boeckh. ad Schol. Pind. p. 314. et Müller. Dor. I. p. 262. (264.) 400. (404.), inter quos quum Neptunus esset, etiam Hiero, opinor, a tenero carus fuit Neptuno familiari, qui eum equestri studio imbuit. Nam magnopere deditum fuisse Hieronem rei equestri, *ἱπποχάρμαν βασιλῆα*, satis constat, qui multas victorias e Graecia reportavit. Vide nunc, quam apte omnia conveniant. Canit Pindarus hoc carmine illustrem fortunam Hieronis: laudatur regia potentia in Sicilia cum virtutibus pulchris; Pelopem Neptunus olim amavit, nunc idem Hieroni a tenero favit eximie, atque ut Pelopis currus clarissimus, sic Hiero, quo nemo hodie per Graeciam harum rerum studio clarior, nunc celete vicit in Pelopio curriculo et mox, ut speratur, curru celeri vincet, quo absolvetur dei benignitas. Verum enim vero idem ad superbiam inclinabat

Quod igitur saepe alias, sed paucis monere solet Pindarus, abstinendum esse a superbia nec ultra humanam sortem quidquam quaerendum, hoc nunc vel inprimis ei faciendum videbatur, quum Hiero prosperrimo rerum successu uteretur et nova speraret a deo. Hinc intexuit fabulam de Tantalo, qui maxime amatus a diis, quum ferre fortunam non posset, miserrimam poenam pendit, suaviter tegens consilium, quasi quae de Tantalo narrantur nonnisi propter Pelopis historiam allata sint. Ac de Tantalo idem sentit Boeckhius. Meminerit igitur Hiero modestiam servare in summa prosperitate sua; caveat, ne Tantalo similis fiat, cui Pelopis fortunam fata dederunt; ne poenas luat, ut iste, sed laudem habeat post mortem, quemadmodum Pelops, illustris Pelopidarum gentis auctor, Olympiae hodieque colitur heroicis honoribus. — Ceterum monente Boeckhio carmen cantatum Syracusis in domo regia inter convivium, praesente tum Pindaro, quod apparet ex v. 16. [Qui Dissenii de summa sententia huius carminis disputationem acerrime impugnavit G. Hermannus Opuscc. VI, 41 sqq. ipse primarium argumentum hoc esse statuit, ut Olympicorum ludorum prae ceteris omnibus splendor celebretur. Id et poetam profiteri ipsum v. 7. et sensisse Aristophanem grammaticum, quum primum ei locum concessit. Illis autem verbis continuo subiicere poetam quod tum menti eius proximum fuerit, Olympiam praebere praestantissimorum materiem carminum, quae sententia revocetur ad id, quod tunc ipsum ad carmen faciendum commoverat poetam, victoriam Hieronis. Cuius victorem equum rursus ad primariam sententiam reflectere animum poetae addentis splendere eius gloriam in colonia Lydii Pelopis. Pelopem autem necessariam carmini fabulam suggessisse: qui quum summis honoribus coleretur Olympiae, celebratis laudibus eius una celebrari Olympiam. Poetam autem narrare incipientem impium miraculum reformidare; novo igitur modo et diis digniore expositurum ita instituere, ut omnia ad Olympiam revocentur. Hinc esse illud, quod de Pelope Hippodamiae proco deque curuli victoria, quod genus certaminis Olympiae erat honoratissimum, verba faciat, Oenomaum a Pelope victum verbo tangat, taceat fraudem Myrtili eiusque caedem, ut quae a laudibus Pelopis et Olympiae abhorreat. Sententiam autem primariam splendidissime efferri in iis, quae de inferiis Pelopi oblatis, de sepulcro ad Alpheum sacrato, de celeberrima ara, de gloria Olympicae victoriae addantur; ea enim parta totam vitam victoris suaviter exhilarari.

Is autem honor quum Hieroni tunc obtigisset, poetam proclive in illam sententiam delabi, quam v. 99. eloquitur: τὸ δ' αἰεὶ παράμερον ἐσλὸν ὕπατον ἔρχεται παντὶ βροτῷ. Desinentem igitur in laudibus Hieronis Pindarum spem facere curulis victoriae, quam videri regem tum quidem frustra ambiisse, idque confisum auxilio dei Hieronis res luculenter tuentis, eamque se victoriam cantibus suis ornaturum polliceri. — Haec fere Hermannus. Quae quibusdam ad explicationem totius carminis sufficere videbuntur, mihi non videntur. Et placuit Hermanniana disputatio R. Rauchensteinio commentatt. Pindaric. II. p. 12., nisi quod viro docto aliquid etiam in illis verbis v. 89: τέκε τε λαγέτας ἐξ ἀρεταῖσι μεμαλότας υἱούς inesse videtur quod ad Hieronem pertineat. Qui filii quum in Peloponneso regnaverint, esse patrem eorum etiam iis Graecis pie venerandum, qui e Peloponneso originem duxerunt. „Nam", inquit, „etsi Doricae stirpis erant Syracusani, constat tamen vel ex ipso Pindaro a Doriensibus assumptos in religionem esse etiam illos heroes, qui ante Doriensium adventum in Peloponeso fuerunt." Praeterea aliquam quaesitam esse a poeta similitudinem inter Hieronis res et Pelopis. Hunc enim vitae inertis contemptorem immortales honores adeptum, quippe diis carum et ab iis in victoria adipiscenda adiutum. Unde esse illa v. 106 sq. Denique Tantali poena noluisse poetam unum Hieronem absterrere a superbia, sed omnes mortales ut humana concupiscerent et in humanis se rebus modeste continerent admonuisse. Pertinere igitur eam admonitionem non magis ad Hieronem quam ad quemvis alium. Quae quidem opinio verbis ipsis ad Hieronem directis refutatur. Postremo verba μηκέτι πάπταινε πόρσιον ne ipsa quidem Dissenio favere ait, quippe quae nihil significent aliud, quam: frustra erit, si quis quaesierit maius quidquam quam regale fastigium, coll. Isthm. III, 31. Hoc quoque improbo. Illud subtiliter animadvertit Rauchensteinius p. 4 sq., quum poetae propositum fuerit Olympici certaminis praestantiam singularibus laudibus exornare, commemorationem superiorum victoriarum, quae fere solennis est in aliis carminibus, a consilio huius carminis alienam fuisse. Fuerant enim victoriae illae et Pythicae complures et una Olympica, sed quam Hiero civis Gelous, non tyrannus Syracusanus reportaverat. —

Contra a Dissenii partibus stat A. Boeckhius, sed ut nonnulla subtilius a Dissenio quam verius disputata intelligenter corrigat, vide annall. litterar. Berolin. 1830. II. nr. 77. p. 609 sqq.

Primum negat in carmine inesse quo Hieronis potentia cum Pelopis diserte comparetur: inferri hoc ab interprete. Deinde ne illud quidem significari, ut Pelopem, Neptuno a puero carum, ita Hieronem eidem deo debere victoriam: nusquam enim Neptuni favorem in Hieronem comparere. Verum, ut Pelops ope divina victor evasit, ita Hieroni et ipsi favere *θεὸν ἐπίτροπον ἐόντα μερίμναισι* tyranni, quem tamen deum non esse Neptunum intelligendum. Praeterea quum Pyth. II, 12. Hiero equos iungens *ὀρσοτρίαιναν εὐρυβίαν καλέων θεόν* vocetur, amicis Hieroni illius dicti memoribus facile in comparationem venire potuisse quae Ol. I, 72. de Pelope dicuntur: *ἄπνευν βαρύκτυπον Ἐνετρίαιναν*. Quibus reputatis de Dissenii opinione haec fere relinqui: „Pelops et Tantalus diis carissimi fuerunt: Pelopem Neptunus amore incensus in Olympum aufert; Tantalus autem quum ferre fortunam non posset, ab diis iratis punitus est, Pelops autem ad cito pereuntes mortales remissus et immortalitate privatus. Tamen Neptunus, quem ille, ut tu facere soles, invocavit, victoriam ei in Olympico curriculo concessit. Tuas res deus fovet, ut fovit Pelopeas: qui nisi celeriter desinat, ut in Tantalo, etiam maiora tibi sperare licet et curulem victoriam. Rex quum sis, summum emensus es fastigium; quare nolito Tantali instar appetere maiora." Pindarum igitur haec omnia ita tractasse, ut celebrandae Olympicae victoriae Hieronis attemperaret. Sed praestat iam ipsa Boeckhii verba apponere: „*Der dichter scheint nicht glück in verbindung mit ermahnung zur mäfsigung sich zum thema gesetzt zu haben, wiewohl diese sittlichen gedanken allerdings im gedichte liegen; sondern der subjective zweck ist die lobpreisung des olympischen sieges des Hieron. Hieron hat mit einem rosse, fern von seinem vaterlande, in der ruhmreichen Olympia gesiegt, ein mächtiger herrscher, wie sein glück zeigt; von den göttern begünstigt, die er, namentlich den Poseidon, anzurufen pflegt, doch auf dem gipfel des glückes immer noch höher strebend, aber auch nach edlem ruhm in den spielen, zu welchen er wagen gesandt hat oder wenigstens das nächste mal senden will. Auf diese einheit der in ihm verbundnen verhältnisse festgeheftet verkündet der dichter den sieg durch den preis des in Syrakus nicht nach allen seinen mythischen grundlagen bekannten spieles, damit es fern nach Sikelia strahle, wie er selbst sagt, dafs dessen ruhm fernher glänze; doch auch dies nicht allgemein, sondern den sieg des herrschers durch den*

ersten sieg eines herrschers, und zwar einen sieg mit rossen, wie der Hieronische mit einem rosse gewonnen war, beide durch göttergunst gegeben; in beider verglichnen personen verhältnissen, beim Pelops in seinem vater, zeigt sich aber auch zugleich, wie die göttergunst leicht zum übermuthe führe, wobei die warnung, nur durch mäfsigung könne man hoffen auch weitre wünsche befriedigt zu finden, von selbst sich einstellt als wurzelnd in der angeschauten eigenthümlichkeit des besungnen, und ganz aufgeht in der dichterischen anschauung des gegenstandes." Tum postquam admonuit, ne quis nimium intelligere velit cavendum esse, ita pergit: „*Das verständnifs mufs sich in dem mafse halten, wie der dichter die gegenstände desselben herausgestellt hat. Nun aber tritt offenbar und schon nach der ankündigung der preis des olympischen spieles und sieges, und zwar in der person eines königlichen siegers, des Pelops, mit plastischer klarheit hervor, und die erzählung, wie dieser dazu gekommen, den sieg über Oenomaos sich zu erwerben, schliefst alles andere in sich ein; auch des Tantalos glück und fall ist der äufsern form nach darin verflochten, und alles so gehalten, als ob nur gezeigt werden sollte, wie Pelops sich den sieg und die braut erwarb. Die in der bestimmten ausführung liegenden beziehungen des mythos auf Hierons charakter sind dagegen den umständen und verhältnissen gemäfs in dem helldunkel gehalten, welches die lyrik sehr liebt, weil sie nicht wie das epos dem eignen denken des hörers nichts überlassen will. Ein gewisser grad des verständnisses ist auch schon ohne die erkenntnifs solcher verborgenen partieen erreicht; der dichter konnte jedem nach dem mafse seiner einsicht überlassen, wie viel er verstehen werde oder nicht.*"]

EXPLICATIO.

V. 1—17. Prooemium carminis. Paratur hymnus Hieroni regi potentissimo ob victoriam celeberrimo Olympico certamine reportatam. — Principio nobili, formam quod attinet, nihil similius exordio carminis Olymp. X. *Ἔστιν ἀνθρώποις ἀνέμων ὅτε πλείστα χρῆσις, ἔστιν δ' οὐρανίων ὑδάτων ὀμβρίων, παίδων νεφέλας· εἰ δὲ σὺν πόνῳ τις εὖ πράσσοι, μελιγάρυες ὕμνοι ὑστέρων ἀρχαὶ λόγων τέλλεται καὶ πιστὸν ὅρκιον μεγάλαις ἀρεταῖς.* **Nempe Olympicum certa-**

men per se una tantum illustratur comparatione solis; praecedentia praeparandae Olympiae laudi inserviunt, quum nimis nudum fuisset tale principium: *εἰ μὲν ἄεθλα γαρύειν ἔλδεαι* sqq. Ac similiter Pindarus et alii omnes scriptores saepe sententiam, de qua agitur, praeparant et illustrant, quum alibi tum in principiis, ubi maxime opus nunc interrogatione, ut initio carminis sequentis, nunc generali praemissa sententia sequentem ut speciem complectente, quemadmodum Sophocles fecit initio Aiacis iterumque v. 134., nunc oppositione aliarum rerum aut personarum, ut hoc loco et Ol. X. Add. Ol. IX init. et v. 48. Nem. III init. VIII, 37. al. Sensus igitur: Alia in aliis generibus praeclara, ut aqua et aurum; sed inter certamina nihil Olympico ludo nobilius, ut in coelo nihil insignius sole. — V. 1. vim dicti *ἄριστον μὲν ὕδωρ*, cfr. Ol. III, 44., sic illustrat Aristoteles rhet. 1, 7: *καὶ τὸ σπανιώτερον τοῦ ἀφθόνου (μεῖζον), οἷον χρυσὸς σιδήρου, ἀχρηστότερος ὤν· μείζων γὰρ ἡ κτῆσις διὰ τὸ χαλεπωτέραν εἶναι. ἄλλον δὲ τρόπον τὸ ἄφθονον τοῦ σπανίου, ὅτι ἡ χρῆσις ὑπερέχει. ὅθεν λέγεται, ἄριστον μὲν ὕδωρ.* Sed ut equidem censeo, dicitur *ἄριστον ὕδωρ*, quia saluberrimum habetur. Vide enim quam pulcre haec aquae et auri commemoratio accommodata sit convivio praesenti, poculis aureis mensas ornantibus et aqua vinum temperante; unde quovis pignore contendam neminem convivarum de Thaletis placito cogitasse, quod multi inferunt incommode. Pindarus e praesentibus rebus talia petit de more. Qui cur aquae et auri comparationes nunc coniunxerit, hoc solo modo perspicitur. Ac quum Aristotelica ratio ieiuna videatur, nunc contra nobile dictum est, ex ipsa veterum vita ductum, ubi vel vino admiscebatur aqua. — Sequentia construe sic: *ὁ δὲ χρυσός, αἰθόμενον πῦρ ἅτε διαπρέπει νυκτί, μεγάνορος πλούτου ἔξοχα* (*διαπρέπει*), in qua collocatione verborum ne claudicaret et infirmior evaderet primaria sententia, Pindarus bene addidit *ἔξοχα*. [Hermannus p. 46. „*Ἄριστον ὕδωρ war ein philosophem des Pindar; und wenn sich aus der allgemeinheit des ausdrucks etwas schliefsen läfst, so war wohl die uralte meinung, dafs alles aus dem wasser entstanden sei, zugleich mit dem vielfachen nutzen desselben, der inhalt dieses philosophems.*" Rauchensteinius Introd. p. 119. „*Bei ἄρ. ὕδωρ ist daran zu denken, dafs ohne wasser kein leben wäre, weder in thieren, noch in pflanzen.*" Confert Artabani dictum Herod. VII, 16.] — V. 2.

vocalis (?) sollertium cantorum molimine ultro citroque fluitat." Rostio in Thes. L. Gr. p. 255. placet ita intelligere: „*Den geist der dichter umfliegt (wie geschosse, von denen das bild entlehnt ist) stoff zu vielbesprochnem (?) hymnus*", coll. Eurip. Herc. Fur. 422. ἀμφιβαλεῖν τινα βέλεσιν. Mihi Homericum ἀμφὶ κτύπος οὔατα βάλλει comparanti cum Rauchensteinio II, 6. um Heynii explicatio satisfacit: unde animis intelligentium carmen offunditur, ut ad canendum Iovis filium instigentur. Confert Rauchensteinius Pyth. VI, 7. Ol. III, 9: (Πίσα) τᾶς ἄπο θεύμοροι νίσσοντ' ἐπ' ἀνθρώπους ἀοιδαί. Adde Nem. I, 5. Ceterum σοφούς cum Dissenio choreutas carmen canentes intelligo, uti fr. inc. 135. choreutis ἀκρόσοφα στόματα tribuuntur. Sic intelligitur unum ἱκομένους verum esse, h. e. ὁ ὕμνος ἀμφιβάλλεται σοφῶν μητίεσσιν, ἱκέσθαι καὶ κελαδεῖν. Aliter Hermannus p. 48. et Rauchensteinius p. 6. Et Hermannus quidem: „*Der dichter spricht allgemein: aus Olympia kommt den weisen stoff, den sohn des Kronos zu singen. Dieses gehört mit zu dem hauptgedanken des gedichts, der berühmtheit der olympischen spiele: aber weil dieses gedicht dem Hiero gesungen wird, so wendet Pindar gleich den gedanken so, dafs er in Beziehung mit dem Hiero tritt: indem sie zu dem reichen beglückten heerde des Hiero kommen, und zeigt auf diese weise die veranlassung des gedichts an.*"] — V. 9. σοφῶν. Sunt choreutae, ut Simonid. Epigr. 72. (76.): σοφοὶ ἀοιδοί. — V. 10. Κρόνου παῖδα, Olympicorum ludorum praesidem et victoriae auctorem, quare dictum pr. victoriam canere a Iove concessam. Habetur autem convivium in oeco virorum, opinor, qui ex Homero notus. Ac pulcre verba: ἀφνεὰν μάκαιραν ἑστίαν magnificum apparatum hospitalis convivii respiciunt, quo nunc excipiuntur. — V. 12. θεμιστεῖον, h. e. sceptrum regis ius dicentis et leges iubentis. — ἀμφέπει, tractat, Ol. VI, 93. — V. 13 sqq. δρέπων s. ἀποδρέπων pro δρεπόμενος, cf. Pyth. I, 49. IV, 130. VI, 48. — κορυφὰς ἀρετᾶν πασᾶν, cf. N. I, 34. Ol. II, 13. VII, 4. al. Non igitur dicit omnes virtutes habere Hieronem, sed principes omnium virtutum s. decora summa carpere. Intelliges nominatim fortitudinem bellicam, certaminum nobile studium, hospitalitatem erga poetas et artium musicarum amorem. — De v. ἄωτος cf. Buttm. Lexil. T. II. p. 15. Musices flore, h. e. carminibus lyraeque cantibus pulcherrimis. — Ἀγλαΐζεται, ornatur. Sensus: ut est in-

signis, celebratur etiam talis et ornatur a nobis. Denique quod post δρέπων verbum finitum positum, de eo conf. Pyth. III, 53. Isthm. III, 12. aliaque hic laudantem Boeckhium. Indicativus ubique fortior est et nervosior, quare vigorem affert haec ratio placetque quum alibi tum in fine periodorum, ut fortius insistat oratio. [Ἀγλαΐζεται, delectat animum, ut observat Hermannus p. 48., coll. Il. Κ, 330: μὴ μὲν τοῖς ἵπποισιν ἀνὴρ ἐποχήσεται ἄλλος Τρώων, ἀλλά σέ φημι διαμπερὲς ἀγλαϊεῖσθαι. Adde Simonid. Amorg. de mulier. 70: ὅστις τοιούτοις θυμὸν ἀγλαΐζεται. Ἀγλαΐζεσθαι ἔν τινι, ut Nem. III, 32: ἐν ἀρεταῖς γέγαθε, ut dicitur τέρπεσθαι, χαίρειν, in aliqua re oblectari, v. Bernhardy Synt. p. 210. Ait igitur Pindarus Hieronem, quum reliquarum virtutum praestantissimis ornatus sit, delectari etiam suavibus cantibus poetarum in epulis, h. e. scoliis, encomiis, paroeniis.] — V. 16. οἷα, quemadmodum, cf. Fragm. 103. Pyth. I, 73. II, 75. III, 18. VI, 21. — Vides poetas, qui saepe in conviviis et comissationibus familiariter coniuncti celebrarent regem illustrem. Cf. Boeckh. Quidni igitur etiam nunc affuerint? Immo hic ipse locus more Pindarico propter praesentis temporis similitudinem positus est.

V. 17—100. Media pars carminis, tota fere mythica. Progressus a laude victoriae mox Pelopis fabulam proponit, interposito loco de Tantali superbia poenaque. — V. 17. Δωρία φόρμιγξ est, cuius tensio Dorium modum habebat, cf. Boeckh. d. Metr. Pind. p. 256., ac significat poeta simul illustrissimam se eligere harmoniam, quum Doricum nomen ceteris illustrius sit, cf. ad Ol. VIII, 30. Patet autem nunc demum citharae cantum audiri coeptum, quum antecedentia ad solam tibiam cantata essent. Hermannus Δωρίαν φόρμιγγα interpretatur poesin Doriam; sic sensus esset: Age sume nunc Doriam poesin; quod non intelligo, quum talis iam in prooemio sit. [Hermannus p 50. refutatis Boeckhii et Dissenii opinionibus ipse ita mentem poetae explicat: „*Wenn der dichter sagt: Nimm die dorische cither, so meint er nichts anderes als so will ich nun ein erhabnes lied singen. Denn eben hier hebt er nun an zu thun was er angekündigt hatte, das lob der olympischen spiele zur feier der siege des Hiero zu besingen.*" Aeolicam harmoniam huic carmini aptatam fuisse quum ex numeris patet tum v. 102. diserte dicitur. Vel sic cithara poterat Dorica esse, cfr. Boeckh. l. c. Fortasse tamen poeta simpli-

[Contra Hermannum p. 52 sq., qui Dissenianam explicationem explodit, verissime disputat Rauchensteinius l. c. evicitque Dissenium cetera recte administrasse, in eo uno tamen falsum esse, quod Pelopem Neptuno amatum a prima infantia intellexit. „Immo," ait, „ἐπεί est quia, et omnino hoc dicitur: Neptunus eum amavit, quia pulcher erat et inde a prima infantia humero eburneo, i. e. eboris splendorem referente, Parcae dono insignis. — Sic autem fabulam narrare instituit poeta, cui vulgatam narrationem cognitam fuisse non negamus, ut statim ab initio appareret deseri ab eo vulgarem narrationem novamque viam iniri." Haec et reliqua mihi verissime dicta videntur, ut iam locus certissime explanatus credendus sit. Idem iudicaverat Petri l. c. itaque quidam veteres intellexisse videntur. Nam Scholl.: ἐπεί· οἷον ἀφ' οὗ, οἱ δὲ ἐπειδή.] — V. 28. καί ποτέ τι καί, ut Thuc. II, 87: καί ποτέ τι καὶ ἡ ἀπειρία πρῶτον ναυμαχοῦντας ἔσφηλεν. — βροτῶν φάτιν, narrationem, famam fallunt, h. e. fallunt homines, ut corrumpatur fama. ὑπὲρ τὸν ἀλαθῆ λόγ. iunge cum δεδαιδαλμένοι. [Non immerito Rauchensteinius p. 8. scripturam φάτις commendat, quam et mihi probari indicavi in nota critica. Profecto, ait poeta, mirabilia sunt multa, ac fere etiam hominum sermo, dum verum excedit, exornatae inquam versicoloribus mendaciis fabulae fallunt. Ἐξαπατῶντι tum absolute dictum, ut Nem. VII, 23: σοφία δὲ κλέπτει παράγοισα μύθοις, coll. Pyth. II, 17.] — V. 30 sq. χάρις, cf. Ol. XIV, 5. — ἐπιφέροισα τιμάν, auctoritatem afferens rebus, ut credantur, cf. Pyth. IV, 278. — V. 33. ἀμέραι seqq. cf. Ol. XI, 53. et Xenoph. Hist. Gr. III, 3, 2. et de plurali ἀμέραι cf. Blomfld. Aesch. Agam. v. 1656. [Si rei indignitas post longa tempora aliquem impulerit, ut convenientius rem refingat, potest tempus dici veritatem aperuisse et testimonium attulisse." Rauchenstein. p. 9., quem vide.] — V. 35. μείων, ne dicat οὐδεμία, minore saltem culpa errabimus bona fingendo. Est hic usus comparativi non infrequens. cf. Pyth. I, 82. Soph. Ai. 264. Hom. Od. III, 69., ubi vid. Nitzsch. Notabis inprimis etiam modeste, caute, religiose loquentes eo uti. [Comparativi vim ita declarat Hermannus p. 55. „*Von den göttern etwas zu behaupten ist stets anmafslich und gefahrvoll: geringer ist daher die schuld, wenn man wenigstens gutes von ihnen sagt.*" Saepissime ita οὐκ ἄμεινον, οὐ λῴϊον simm. dicuntur, veluti Heracliti sententia extat apud Stobaeum Floril. III, 83. Ἀνθρώ-

ποις γίγνεσθαι ὁκόσα θέλουσιν οὐκ ἄμεινον.] — V. 37 sq. Σίπυλος, urbs sita ad montem eiusdem nominis in Lydia, postea terrae motu vastata. — φίλα epico more. — ἔρανον appellat etiam Euripid. Helen. v. 395. — εὐνομώτατον, h. e. non cruentum caede filii. — V. 40. τότ' — ἁρπάσαι. Ex Pindari sententia Neptunus puerum inde a partu sibi carum nunc cupiditate domitus rapit et in Olympum abducit, quum aptus iam esset amoribus. — V. 41. χρύσεαι ἵπποι, currus aureus. — V. 43 sqq. τῶν τ' ἐπὶ χρέος, de usu Venereo dictum esse patet. De usu v. χρέος v. Oppian. Hal. I, 583. Anthol. Palat. XII, CCXI, 5. Commemorat vero Ganymedem ea de causa, ut alio exemplo illustret et confirmet quem ipse ad fabulam Pelopiam melius explicandam ponit raptum Pelopis in coelum ad amoris usum. — δευτέρῳ χρόνῳ. Placet nunc Boeckhio filium Laomedontis a Pindaro Ganymedem habitum, de qua genealogia cf. Cic. Tuscul. I, 26, 65. et Eurip. Troad. 822. Sic post Pelopem venire potuit, quum Pelops Laomedontis esset aequalis, cf. Schol. [Illam genealogiam ceteris praeivit auctor Iliadis parvae in scholl. Vatic. Eur. Troadd. 822. Adde scholl. Orest. 1392. et O. Muelleri epist. ante Ibycum meum p. XV.] — V. 46 sqq. ματρί, suaviter, cf. Nem. I, 74. Pyth. IV, 330. Pyth. VIII, 122. — ὕδατος — ἀκμάν, ad aquae vim ferventem, ὕδωρ ἀκμαίως ζέον. — V. 50. τραπέζαισί τ' ἀμφί, in mensis circum dividebant. — δεύματα κρεῶν, carnes embammate sive iusculo imbutae, ut fallerentur dii, quos tentare volebat Tantalus. Ego cur non probem δεύτατα cum aliis viris doctis, hinc accipe. Plane evanuerat Pelops sublatus in Olympum. Hinc vicini dixerunt eum in illo convivio coctum et comesum. Iam pone alteram lectionem δεύτατα, quae si de extrema corporis parte, humero, intelligitur, vicini humerum tantum consumptum dixerunt, et puer statim restitutus est. Cur autem nihilominus evanuit? En tibi ineptos homines, qui cur evanuisset puer explicaturi invenerunt fabulam de humero absumpto, tum restituto! An voluerunt humerum absumptum, tum restitutum, denique puerum a Neptuno in coelum raptum? Vides, quam multa hic suppleant interpretes, quae non leguntur nec poterant omnino vicinis a poeta tribui. Nam in coctionem quidem inciderunt facile, quum convivium scirent fuisse; quare hoc verisimiliter ponit Pindarus; sed cetera omnia de humero absumpto, restituto, de ebore apposito, de raptu

Neptuni, unde quaeso suspicari poterant? Contra ex nostra ratione omnia clara. Alii *ἀμφὶ δεύτατα* iungunt et circa finem convivii explicant, ut sunt *δεύτεραι τράπεζαι*. Sed hi primum non docuerunt *δεύτατα* sic dictum, deinde additamentum inferunt alienum. Vicini dicere debebant Pelopem comesum, nihil amplius. Sive enim medio sive ultimo convivio comesus est, hoc nihil ad rem. Verum, ais, gravius accusant, insuper significantes tanquam delicias quasdam eximias ad secundas mensas reservatum puerum. Verum hoc quoque alienum esse dico. Pindarus nihil ponit nec ponere debet, nisi quod ad fabulam vulgarem explicandam pertineat. Sed quomodo orta est vulgaris fabula? Nempe, quod fraudem fecit plerisque, Pindarus tantum fundamenta rei indicavit, unde tamen cetera facillime colligi poterant. Nam quum aliquo tempore post Pelops a superis remissus esset, intellectum sane eum non devoratum esse; quare posteriores fabulas duas oblatas de humero eburneo et de coctione ita coniunxerunt, ut dissectum quidem et coctum traderent Pelopem, sed consumptum tamen humerum tantum et statim suppletum ebore. Ac consulto Pindarus supra Pelopem inde a prima infantia a Neptuno amatum significaturus ita dixit: *ἐπεί νιν καθαρῶ λέβητος ἔξελε Κλωθώ*, ut monstraret, quomodo posteriores, vera traditione male intellecta, de coquinario lebete cogitare et ad coctionem humerum eburneum revocare potuerint. Atque ita nunc declarata videtur vera mens Pindari, ac negari nequit facilem esse et claram eius explicationem, quod unum postulari poterat pro ratione illius temporis. Ex nostratibus nuper Völckerus de Pelopis coctione egit *Mythолog. d. Iapetischen Geschlechts* p. 352. Denique post omnia si quaeritur etiam illud, cur omnino intexuerit Pindarus hanc refutationem fabulae vulgaris: foeda erat coctio, foeda *γαστριμαργία* deorum, maxime Cereris, cuius religio Hieroni erat domestica, contra suavis cogitatio nati pueri cum eburnei humeri splendore. Quare sublatis quae abominabilia, omnem rem ad meliorem speciem revocavit, ut et Pelops amatus a Neptuno similior esset Hieroni et Tantalus commodius exemplum superbiae regiae punitae, quae ferre fortunam non posset. Ceterum cfr. Tom. I. p. XXXIX. [*δεύτατα*, quam diximus in not. crit. unam scripturam videri veteres habuisse, ingeniose Ruhnkenius p. 9, defendit. Hoc dicere poetam: Quum te, Pelops, Neptunus in Olympum abduxisset nec tui vestigium ullum reperiretur, vicini invidi narraverunt deos te circa lebe-

em bullientem membratim (κατὰ μέλη mavult Rauchenteinius, idque nunc et ipse praefero, ut dicitur μελεϊστὶ ταμεῖν, uo fortius dissectionis et distributionis notio extollatur) dissecuisse atque ultima carnium tuarum frusta divisse ac devorasse. Ultima carnium dixit, quia hoc vonit: devorasse deos vicini dixerunt te prorsus nec tui quidquam eliqui fecisse. Sic enim interpretabantur, quod Pelops e conpectu hominum sublatus erat.] — V. 52. ἀφίσταμαι, desito, abhorreo, cf. Plat. Euthyd. p. 303. A. ibique Winckelmann. Demosthen. π. παραπρεσβ. p. 355, 20. Pind. Nem. ', 16. — V. 53. ἀκέρδεια, damnum, ut ἀνωφελής, ἄχρηος, inutilis pr. noxius. Heindorf. ad Plat. Protag. p. 549. los: *Sie haben es keinen gewinn.* — κακαγόρος, καηγόρους [de scriptura cfr. Add. et Corr. Tom. I. p. 351.]. — '. 54. Sequitur hinc usque ad v. 65. locus de Tantali superbia t poena, quo Hieronem tecte monet. — εἴ τινα, si quem unquam, cf. de hoc genere dicendi Valckenar. ad Eur. Phoeniss. 1589. Blomfield. ad Aesch. Agamemn. 907. — Ὀλύμπου σκοποί, custodes, domini, cfr. Ol. VI, 59. XIV, 4. De Tantalo diis dilectissimo confer Ovid. Metam. VI, 172. — V. 55. καταπέψαι, metaphorice: bene administrare, habere, frui, ut non noceat. Hesychius: καταπέψαι· καταπραΰναι ἢ ἐν αὐτῷ κατασχεῖν, μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν πεσσομένων σίτων. Dicitur sic de re, quae nocere possit, nisi eam subigas et modereris, quemadmodum qui editur cibus concoquitur, subigitur. Similiter fere Homer. Il. I, 81: χόλον καταπέψῃ. De alia significat. verb. cf. ad v. 83. Cum v. ἔλεν cfr. Pyth. II, 30. — V. 57. ὑπέροπλον, ingentem, Buttm. Lexil. T. II. p. 215. — ἄν οἱ πατὴρ — λίθον. Ad v. ὑπερκρέμασε alludit Polyb. apud Suid. v. ἐπικρεμ. sic: Οἷς δ' ἅμα ἀναταθεὶς καὶ τὸν ἐξ αὐτοῦ φόβον ἐπικρεμάσας. Porro ne duplex pronomen iungatur cum verbo ὑπερκρέμασε, interpretes πατὴρ οἱ accipiunt pr. pater eius. Sed primum ita οἱ ponitur pro eius aut suus, ut ubique etiam cum verbo iungatur et vere dativus sit, ut ex ipsis allatis exemplis patet, Ol. II, 14. VIII, 83. IX, 15. Pyth. I, 7. Nem. VII, 22. Sed dabo hoc; vel sic quis quaeso ferat hoc: τόν οἱ πατὴρ ὑπερκρέμασεν αὐτῷ, quem pater eius suspendit ei, in quo plane intolerabile est sic bis positum pronomen. Vides quid sequatur: αὐτῷ non potuisset inferri, nisi verba καρτερὸν λίθον adessent. Nempe ἄν οἱ πατὴρ

ὑπερκρέμασε dum lego, pronomen iungo necessario cum verbo, tum sequentia καρτερὸν αὐτῷ λίθον legens novum vigorem orationi accedere sentio, quum interpositum αὐτῷ acuat appositionem. Constat autem inprimis apud Atticos saepissime hoc pronomen inferri cum virtute quadam orationis, Heind. ad Plat. Gorg. p. 482. D., et saepe quidem infertur ad praecedentem vocem acuendam, non solum post interiecta membra, ut Plat. Gorg. p. 482. D. αὐτὸν post αἰσχυνθῆναι redit, sed etiam in continua oratione, quemadmodum Plat. Theaet. p. 155. D. χάριν οὖν μοι εἴσῃ, ἐάν σοι ἀνδρός, μᾶλλον δὲ ἀνδρῶν ὀνομαστῶν τῆς διανοίας τὴν ἀλήθειαν ἀποκεκρυμμένην συνεξερευνήσωμαι αὐτῶν, ubi verbum συνεξερευνήσωμαι suaviter acuitur subiecto pronomine, ut aculeum habeat. Similiter pronomen is acuit praecedentem vocem (Cic. d. Off. I, 38. §. 137.). Nunc igitur similem quodammodo esse dico huius pronominis vim, quod hic solius appositionis causa post οἵ repetitum est, constructione vero cum verbo cohaeret. [καρτερὸν αὐτῷ λίθον, sc. ὑπερκρεμάσας]. — V. 58 sqq. κεφαλᾶς βαλεῖν, cf. Matth. Gr. §. 354. ζ. Ceterum cfr. Isthm. VII, 9. — ἀλᾶται, Eurip. Troad. 635. Blomfld. ad Aesch. Spt. 783. Hermann. ad Eurip. Suppl. 69. — βίος, de vita apud inferos, veluti Ol. II, 63. — Verba μετὰ τριῶν obscuriora sunt. Constructione facillimum est, si intelligas μετὰ τριῶν πόνων; ac sitim certe et famem habemus Odyss. XI, 582 sqq., sed quam his Scholia addunt standi molestam necessitatem, petitam e verbis Homeri ἑσταότ' ἐν λίμνῃ, eam tamen alibi non memorari monitum est, quanquam probari nequit eam non cogitatam a Pindaro. Boeckhius aliique ἀνδρῶν supplent, ut intelligantur Sisyphus, Tityus, Ixion. [Boeckhio assentitur Rauchensteinius p. 11., qui Heimsoethii miram explicationem refellit.] Mihi mens ad simplicissimum inclinat; quae vero tertia ab Heynio proponitur ratio: continuum, quartum post tertium, eam exemplis firmatam non vidi, licet nota sint τρισάθλιος, τρίσμακαρ, alia multa similia proverbialiter dicta. Sequentia construe: ἀθανάτων ὅτι κλέψαις νέκταρ κ. τ. λ. Admissus ad Iovis mensam furatus est nectar et ambrosiam, eaque vulgavit compotatoribus suis impertita. Ceterum de furto Tantali Tafel. confert Nonn. Dionys. I, 145. XVIII, 31. Denique de Tantali poena vid. Boeckh. h. l., Welcker. ad Alcman. p. 60 sqq., Nitzsch. ad Odysseae l. c., Tafel. ad hunc Pindari locum et viros ab his laudatos. Fuit rex dives et felix, unde a diis

dicitur mirifice dilectus; postea vero, urbe regia deleta, excogitatae fabulae de superbia et poenis eius. — [V. 64. θῆκαν probat Rauchensteinius, vide Add. et Corr. Tom. I. p. 351., et v. 65. pronomine οἱ significari dicit, quid illud, quod filius remitteretur ad homines, Tantali interfuerit. Aliter Hermannus p. 60.] — V. 65. τοὔνεκα sqq., ut quam amicis suis temere tribuere volebat immortalitatem, ea se doleret filium suum privasse. — V. 67 sqq. Redit ad Pelopem. — πρὸς εὐάνθ. φυάν, Pyth. IX, 25. — μέλαν γένειον ἔρεφον, h. e. ut nigresceret, genus dicendi rarum apud Pindarum, frequens apud Tragicos, cf. Herm. ad Soph. Oed. Col. 1202. ad Antig. v. 524. 872., alibi. Vid. inprimis Heller. ad Oed. Col. 1194. uberrime hanc prolepsin explicantem. — ἑτοῖμον γάμον, paratum et oblatum iis, qui ambire vellent, coniugium s. coniugem. — Πισάτα π. πατρ. σχεθέμεν, a patre certamine obtinere. Iam patronum suum Neptunum invocat ut equorum deum. — V. 71. ἄγχι πολιᾶς ἁλός, ut magis audiatur a Neptuno; conf. Ol. VI, 58. cum Scholiis. Tafelius bene comparat Nonn. Dionys. XXXV, 190. — ἐν ὄρφνᾳ, cf. Ol. VI, 61. — V. 75 sqq. φίλια δῶρα Κυπρίας, gaudia Veneris, ut Nem. VIII, 7. *Sensus*: Si tibi dona Veneris gaudio sunt, τέλλεται ἐς χάριν, „fuit aut tibi quidquam dulce meum" Virg. Aen. IV, 307., me adiuva. Ceterum cf. Eurip. Heraclid. 351: εἰς εὐπραξίαν ὑπάρχειν. — πέδασον, inhibe, quum a tergo instans transfigeret certantes, cf. Pausan. VIII, 14. — ταχυτάτων ἁρμάτων, vides Λύδιον ἅρμα, de quo dictum in Introd. — κράτει πέλασον, cf. ad v. 22. — τρεῖς τε καὶ δέκα, cf. Herm. ad Soph. Electr. 873. et quae ibi laudata. Add. Lobeck. ad Phrynich. p. 410. Ponuntur τε καί amplificationis causa; cf. ad Ol. XIV, 5. et ad Demosth. de Cor. p. 165. — V. 81 sqq. Sensus: Scio fortitudine et audacia opus esse in hac re, magnum periculum imbellem virum non recipit, admittit (λαμβάνει), sed quum mortalis natus sim, quid prodest vita nisi nobili facto illustrata? — καθήμενος, otiose sedens. Nota vero cumulationem, ἀνώνυμον, ἐν σκότῳ, μάταν, ἀπάντων καλῶν ἄμοιρος, ubi καλὰ sunt laudes, Ol. X, 18. Isthm. VII. fin. Tum γῆρας ἕψοι, ut Pyth. IV, 186. τὰν ἀκίνδυνον αἰῶνα πέσσοντ', h. e. fovere, colere, studiose servare, Hom. Il. II, 237. γέρα πεσσέμεν. Metaphora inde ducta, quod qui ederunt diligenter servant stomacho cibos, caventque ne turbetur concoctio. Denique βέλος πέσσῃ Il. VIII, 513.,

κήδεα πέσσει Il. XXIV, 617. similia, pro laborare, ducta videntur a labore concoctionis. [A coquendo potius ductum simile censet Hermannus, ut nos utimur v. *brüten*. Idem v. 86. suppleto αὐτοῦ etiam sic ait intelligi posse: neque eum irritis verbis aggressus est.] — V. 84. ἀλλ' ἐμοὶ μὲν sqq., sed ego non ero talis. ὑποκείσεται, mihi certum est subire hoc certamen. Proprie materia artis subiecta dicitur artificibus, in qua versantur, quam tractant, cf. Cic. d. Off. I, 5, 17. Inde ducta alia. Plutarch. in Pericle cap VI: ὑπέκειτο γὰρ τῷ μὲν (τῷ φυσικῷ) ἐκ τίνων γέγονε καὶ πῶς πέφυκε θεωρῆσαι, τῷ δὲ (μάντιν dicit) πρὸς τί γέγονε καὶ τί σημαίνει προειπεῖν. [Conf. Weberum ad Demosth. in Aristocr. p. 271.] — V. 85. πρᾶξιν, eventum, Pyth. IX, 68. Aesch. Cho. 801. πρᾶξις οὐρία. Intpp. Soph. Ai. 783. — V. 86. οὐδ' — ἐφάψατ', neque irritas preces fecit. Verbum cum dativ. Pyth. VIII, 60. Nem. VIII, 36., cum genit. Ol. IX, 13: οὔτοι χαμαιπετέων λόγων ἐφάψεαι; Pyth. III, 29. — ἀγάλλων, h. e. κοσμῶν, τιμῶν, Nem. V, 43. Equi alati Pelopis expressi erant in arca Cypseli, Pausan. V, 17, 4. et vid. Palaephat. c. 30. Adde Pherecyd. in Schol. ad Soph. Electr. 498. Eurip. Orest. 979. — V. 87. χρύσεον δίφρον, ut Soph. Electr. 503. Ceterum conf. Philostrati Imaginum I, 30., ubi Pelops *in* litore maris cum quadrigis a Neptuno concessis ipsoque Neptuno, et quae ibi notant editores. — V. 88. ἕλεν, duplici significatione, ut ἐκράτησε Nem. X, 25., vicit Oenomaum, obtinuit virginem. [Vide similia apud Lobeck. Aiac. p. 431. Soph. Trach. 364: ὡς τῆς κόρης ταύτης ἕκατι κεῖνος Εὔρυτόν θ' ἕλοι τὴν θ' ὑψίπυργον Οἰχαλίαν. Similis brachylogia est Pyth. I, 40., ubi vide not. crit.] — ἐξ υἱούς, cf. Boeckh. ad h. l. et Schol. — μεμαλότας, gratos, caros; usitatissima dictio μεμηλώς, μέλων, μέλημά τινι, cf. Pind. Ind. et vid. plura apud Boeckh. et Tafel. Illud dubito, deas hic esse virtutes. Potest aliquis suavi translatione gratus virtuti, pulcritudini, hilaritati, lyrae, aliis rebus dici, quae tamen deae non sint. Cf. etiam ad Ol. II, 19. et fr. inc. 24. Ceterum vides tacere Pindarum Atrei et Thyestae nefaria discidia. [μεμαότας mecum praefert Rauchensteinius. At παντοίαις ἀρετῇσι μεμηλότες εἰσὶ μαχηταί Nonni Dionys. XXXVII, 135. stabilire vulgatum videtur. Ceterum non sequi ex his verbis Pindarum aut ignorasse aut non credidisse quae de Atrei et Thyestae facinoribus tragici poetae narrant, sed fortes

eos atque bellicosos dici observavit Hermannus. Idem v. 92. de Pelopis dici gloria, non Hieronis, pro certo ponit, quo ipsa collocatio verbi *Πέλοπος* et sententiarum progressus ducat. Non persuadet. Redit enim poeta iam eo, unde profectus erat, ad Pelopem, v. 23. *λάμπει δέ οἱ κλέος ἐν εὐάνορι Λυδοῦ Πέλοπος ἀποικίᾳ.*] — V. 90 sq. Nunc pro heroe colitur. *ἐν — μέμικται*, cf. ad v. 22. Ceterum cf. similem locum Isthm. III, 76. — *αἱμακουρίαις*, quae Pelopi quotannis fiebant ariete caeso, Pausan. V, 13, 2. Vox Dorica et Boeotica. Satiari sanguine dicebantur manes precibus evocati sacrisque quodammodo interesse visi. Apte confertur locus Plut. Aristid. c. 21. — *κλιθεὶς πόρῳ*, iacens ad, Hom. Il. V, 709. — V. 92 sqq. In Alti erat Pelopium, *τέμενος, ἀρχαῖον σᾶμα Πέλοπος*, Ol. XI, 25., de quo Pausan. V, 13., coll. 26. In eo hunc tumulum puta fuisse, *ἀμφίπολον*, h. e. celebratum frequentia hominum adeuntium. Vicina erat magna ara Iovis, Pausan. V, 13, 5. *πολυξενώτατος*, quum in ea ara peregrinorum plurimi sacrificia offerrent Olympiorum tempore. — *τὸ δὲ κλέος* sqq. Nihili est: Gloria Pelopis longe splendet aut e longinquo splendet in curriculis. Iunge potius *κλέος ἐν δρόμοις*, h. e. gloria parta in curriculis, ut saepe Pindarus, cf. Ol. VIII, 56. 83. Pyth. VI, 18. VII, 13. Porro cum *δρόμοις* iunge utrumque genitivum; ac *Πέλοπος δρόμοι* sunt in quibus Pelops olim certavit, et *Ὀλυμπιάδων δρόμοι* dicti, ut Pyth. I, 32. *Πυθιάδος ἐν δρόμῳ*. Iam verte: Gloria autem longe splendet parta Olympicorum ludorum in curriculis Pelopiis. Est enim hic nexus loci: Laudans poeta Pelopem etiam tunc cultum et celebratum, et sic ad praesentia tempora paulatim rediens, dicit: Nunc autem pro heroe colitur, tumulum habens celeberrimum, gloria autem, quae paratur in curriculis eius, maxima est. Alii vertent: Gloria Pelopis parta in curriculis Olympicorum ludorum, h. e. ubi instituti ludi Olympici. Sed minime placet repetita certaminis olim a Pelope facti laus: aptior et nervosior praesentium cursuum memoratio cum Pelopis laude iuncta. Ceterum certatum esse a Pelope cum Oenomao Olympiae, quo loco hippodromus Olympicus, vetustior traditio; alia est, quae cursum usque ad Isthmum Neptunium extendit. — *ταχυτὰς ποδῶν*, etiam equorum, ut nunc Pherenici. — *ἀκμαὶ ἰσχύος*, certamina cetera praeter cursum. — *θρασύπονοι*, Nem. V, 39. — *ἀμφί*, v. Ol. II, 30. — *εὐ-*

δίαν, serenitatem, felicitatem. Plat. Rep. V, 465. D.: ζήσουσι τοῦ μακαριστοῦ βίου, ὃν οἱ Ὀλυμπιονῖκαι ζῶσι, μακαριώτερον. — ἀέθλων γ' ἕνεκεν, quantum quidem certamina praestare possunt. Cf. Blomfld. ad Aesch. Pers. 343. Religiose dictum. Recte Scholia: πολλάκις μέντοι εἴωθε δι' ἑτέρας συμφορὰς λυπεῖσθαι. — τὸ δ' αἰεὶ παρὰμερον sqq., quod semper praesens est et manet. ἔρχεται, contingit, Latinis venire. Sic haec cum antecedentibus bene cohaerent. Alii αἰεὶ pro ἑκάστοτε accipiunt, quod non placet propter verba λοιπὸν ἀμφὶ βίοτον.

V. 100 — ad fin. Exitus carminis, redeunte poeta ad Hieronem. — ἱππίῳ νόμῳ. Quum haberentur ex antiquiore musica nomi equestres et curules, qualis Olympi νόμος ἁρμάτιος auloedicus et nobile Castoreum, Pyth. II, 69. Isthm. I, 26., vid. Boeckh. d. Metr. Pindar. p. 276., Pindarus νόμον ἵππιον dicit hoc carmen Pelopia fabula ornatum, quo celebrat Hieronis equestria studia, suaviter comparans nobile in musicis genus, licet non essent νόμοι carmina sua. Canebatur autem hoc carmen Αἰολῇδι μολπᾷ, h. e. Aeolio modo, ut etiam rhythmi ostendunt Aeolii, cf. Boeckh. d. Metr. Pind. III. p. 256 et 276.; quod cur memoret poeta et hoc loco memoret, causa haec videtur, quia haud dubie celebres erant νόμοι ἵππιοι Aeolii, quum Aeoles atque etiam Thebani rei equestris studiosissimi essent. Sensus igitur loci hic: Ego vero ornare illum debeo exquisite, equestri nomo Aeolio. — V. 104. καλῶν ἴδριν Boeckhius musices peritum intelligit; intellige potius qui καλὰ peragere novit, ut certaminum studium significetur, quod propter sequentia vix hic praeteriri poterat. Porro attende positivum, deinde comparativum positum: nam καλῶν ἴδριες erant etiam alii nobiles reges, potentior vero Graecorum nemo. Verte: Neminem, qui ambas has laudes coniunctas habeat, ut sit καλῶν ἴδρις simulque potentior. — ὕμνων πτυχαὶ quae sint, maxime dubitatur. Quidam sinus vestium cogitant et cum veste hymnum comparari statuunt, quanquam nullum est huius comparationis exemplum apud Pindarum; coronae comparatio Pindarica est. Boeckhio meo sunt „artificiosi flexus numerorum, harmoniae, saltationis, non tamen proprie et unice ob strophas antistrophasque et epodos." Sed πτυχὰς ὕμνων hos dici posse dubito; certe saltationis flexus non sunt poeseos flexus, nec rhythmi credo et harmoniae.

Neque alibi hi flexus a poeta memorantur, aut hoc carmen eiusmodi est, ut hic prae aliis videantur memorari debuisse. Mihi potius ad fabulae supra lectae propositam interiorem rationem respicere et hoc dicere videtur Pindarus, insigniorem se neminem reconditis poesios recessibus ornaturum. πτυχαὶ enim sunt valles et recessus, veluti aetheris, cf. Elmsl. ad Eurip. Med. p. 1264., inprimis vero montium, ut Olympi, Pindi, Pelii, Parnassi, Idae, quod notissimum. Tribuebat haud dubie multum propositae a se emendationi fabulae, atque est ea decus carminis pulcherrimum; commode igitur exquisitiora haec propter viri excellentiam dicta significat. Rariores verborum significationes classicus scriptor curare debet ut e ceteris, quae dixit, intelligi possint; quare haec quoque metaphora per se obscurior ad huius carminis rationem recte mihi revocata videtur. Ac non semel Pindarus hoc modo explicandus. [ὕμνων πτυχάς cum scholl. et Boeckhio interpretatur Hermannus p. 65. Compares in eam sententiam Simonidis καμπύλον μέλος de flexibus hyporchematis dictum. Scholia: τῷ ὕμνῳ κατὰ περίφρασιν. οἰκείως δὲ πρὸς τὸ δαιδαλωσέμεν καὶ τὸ ποικίλλειν ὥςπερ ἐπὶ κατασκευάσματος τὸ πτυχαῖς ἐπήγαγεν.] De coniunctione verborum δαιδαλῶσαι πτυχαὶς ὕμνων vide ad Pyth. IV, 158. — V. 106 sqq. Construe: θεὸς ἐπίτροπος ἐὼν — τεαῖσι μερίμναισι, et μερίμνας usu Pindarico de studio rerum laudabilium dictas (Ol. II, 54.) nunc intellige conatus ad victorias ludicras reportandas, ut Nem. III, 69. Pyth. VIII, 92. Tum μήδεται absolute positum, ut Nem. VI, 56: ἕπομαι δὲ καὶ αὐτὸς ἔχων μελέταν. Verte: Deus patronus conatibus tuis prospicit, habens hanc curam, h. e. studiose prospicit, εἰς τοῦτο σπουδάζων, ut bene explicat Schol. — εἰ δὲ μὴ ταχὺ λίποι (cfr. Ol. XIII, 101.), leniter monet poeta deorum mentem facile posse averti. In sqq. v. 110. interpunxi iterum post κλεῖξειν, et γλυκυτέραν intelligo μέριμναν, h. e. iucundiorem curam et spem, curulem puta quadrigarum victoriam, quam etiam adeptam Hieroni sequente Olymp. docuit Boeckhius. Quare σὺν ἅρματι referes ad γλυκυτέραν, ut νίκα ἅρματι, ἵπποις saepissime et Nem. X, 48. σὺν ποδῶν σθένει νικᾶσαι. — Tum ὁδὸς λόγων est via, ratio laudis, genus laudum, ut Nem. VII, 51.; cf. Küst. ad Aristoph. Equitt. 1012. et Brunck. ad Soph. Oed. R. 310. — ἐπίκουρος, adiuvans victoriae splendorem (cf. Ol. XIII, 93.), aptus, conveniens. Sperat igitur mox gratiorem se victoriam celebraturum, apto invento

genere laudis, quemadmodum nunc hanc equestrem victoriam aptissimo mytho ornavit. — V. 111. *εὐδείελον*, apricum, ut vult Buttm. Lexil. T. II. p. 190.; aliis est *εὔδηλος*, *εὐόρατος*. *Κρόνιον* mons situs ad septentrionale latus Altis. — *βέλος*, quum quasi tela ab arcu sententiae e mente poetae mittantur ad scopum propositum, cf. Ol. II, 90. IX, 5. XIII, 95. — *καρτερώτατον ἀλκᾷ*, ut *πυκνότατον παλάμαις* Ol. XIII, 52. Anaxagorae dictum, *ὁμοῦ πάντα χρήματα ἦν, ἄπειρα καὶ πλῆθος καὶ σμικρότητα*, laudatur etiam sic: *ἄπειρα καὶ πλήθει καὶ σμικρότητι*; cf. Schaubach. Fragm. Anaxag. p. 70. Dativus est exquisitior. [Cf. Lobeck. Paralipp. II. p. 528. Hermanno dubitari posse videtur, an non *ἀλκᾷ* vere dativus sit, h. e. *ἐπικουρίᾳ*, *βοηθείᾳ*. — V. 113. Alii aliis in rebus magni sunt eoque gloriantur. *Ἐπ' ἄλλοισιν* a poeta scriptum monet Hermannus, quia in *μεγάλοι* lateat significatio *καυχῶνται*.] — V. 114. *πάπταινε*, cf. Pyth. III, 22. Isthm. VI, 44. — V. 115. *ὑψοῦ πατεῖν* ad regiam potentiam pertinet, victoriarum gloria ornatam. — *εἴη*, Pyth. I, 29. Similiter Latini, cf. ad Tibull. I, 6, 24. — *τοῦτον χρόνον*, per vitae tuae tempus. Pronomen *οὗτος* legitime dicitur de iis, quae habemus, quibus utimur. — *τοσσάδε*, quoties victores prodierint e ludis. Cogitat de Hierone. [Scholia: *ἀντὶ τοῦ τοσούτοις* (vel *τοσοῦτο*) *νικηφόροις ὁμιλεῖν, οἷος εἶ σύ*. Aliud scholium: *εἴη ἐμὲ τοσαῦτα τοῖς νικηφόροις προσδιαλέγεσθαι τοῖς ἐγκωμίοις*. — *Ἄλλως. ἐμὲ δὲ ἐπινικίους γράφειν*. — *χαίρω δὲ γράφων τοιάδε καὶ ἔστω τοιαῦτα, οἷα ἐπὶ σοῦ*. Petri p. 22: „Utinam quod vitae tuae reliquum est, in summo rerum certaminumque inprimis fastigio collocatus transigas, et quoties in arenam descenderis victoria reportata celebreris." Similiter Hermannus p. 66: „*Τοσσάδε bezieht sich, wie νικαφόροις zeigt, auf die siege. Und möge ich jedesmal den siegern (so oft sie siegen: er denkt an den Hiero) mit meinem gesange zur seite stehen.*" Illud dubito, annon poeta *τοσσάκι* scripserit.] Conferes cum hoc exitu eum, qui est Ol. VI.

CARMEN OLYMPICUM SECUNDUM.

INTRODUCTIO.

Victoria haec curulis reportata Ol. 76, 1. Thero, ex Emmenidarum nobilissima gente, originem ducebat a Cadmo, Oedipode, Polynicis filio Thersandro, Tisameno, Autesione, Thera, aliis, etiam Emmenide s. Emmene, de quorum serie cf. Boeckh. in Introd. ad h. c. et Müller. in Histor. Doriens. T. II. p. 508. (487.) Ac Theras quidem e Laconica coloniam in insulam Theram deduxerat; eius nepos Telemachus Rhodum petierat, ut videtur; huius posteri ab Emmene sive Emmenide Emmenidae dicti migraverant Gelam in Siciliam, inde Agrigentum, ubi constantior fortuna iis contigit, et Thero tyrannidem adeo occupaverat, inde ab Ol. 73, 1. usque ad mortem Ol. 76, 4. per sedecim annos retentam: vir eximius, et dum vivebat bona fama et post mortem pro heroe cultus. Sed ab initio huius ipsius anni Capys et Hippocrates propinqui, beneficiis antea onerati, defecerant proditionem moliti cum Himerensibus subditis regi. Quae res exitiosa fieri potuisset Theroni propter Hieronis tum imminens bellum. Etenim Thero olim Damaretam filiam in matrimonium dederat Geloni, Syracusarum tyranno, qui moriens exercitum reliquerat Polyzelo fratri cum uxore et filio, ut is huic adulto tyrannidem vindicaret, interim ab Hierone occupatam. Hinc Hieronis animus a Polyzelo abalienatus, et quum hic postremo ad Theronem cum Damareta transfugisset, Hiero de bello Theroni et Polyzelo inferendo cogitabat. Qua tum opportunitate uti volebant Capys et Hippocrates ad consilia sua perfida exsequenda. Sed periculum feliciter aversum, pax inter Theronem et Hieronem reconciliata, et propinqui ad Himeram victi, urbs capta.

Videamus nunc carminis rationem. Post prooemium poeta orsus a precatione pro futura salute gentis, praeterita mala infecta reddi monet non posse, at obliterari succedente meliore fortuna: quod primum Cadmi filiarum sorte probat, quae post magna mala divinos honores habeant. Tamen per vicissitudinem rerum post haec tempora iterum orta sunt mala genti, ex quo Laii caedes et fratrum deplorabile bellum fuit; sed relictus est Thersander, qui praeclare restituit domum. Ab eo nunc Thero originem trahens victoriam Olympicam tulit, ac divitias qui habet

cum virtute, ei multae rerum opportunitates contingunt; maxima autem est felicitas post mortem. Transit hinc poeta ad vitam mortuorum, memoratisque malorum poenis, piorum felicitatem persequitur, ut post migrationem animarum praescriptam in Elysium veniant qui ter vixerint integri hic et in Orco. Denique finitis mythicis ad praesentes res redit, laudat Theronis liberalitatem, et reprehendit pessimum ingratorum hominum animum. – Sic expositis singulis restat, ut nexum interiorem horum omnium indicem. Scilicet fundamentum est Cadmidarum et Emmenidarum divinitus constitutum mirabile fatum, aeterna vicissitudine adversarum et secundarum rerum insigne, malis pristinis iterum iterumque recrudescentibus iisdemque semper etiam compensatis laetiore succedente fortuna. Sic Cadmi filiae post graves aerumnas deae factae; sic Oedipi domus quum diras caedes vidisset, per Thersandrum laetius effloruit. Hoc igitur aeternum fatum, per Emmenidas Agrigentum translatum, versatur nunc etiam in Theronis rebus, quibus ad altiorem legem suam revocatis Pindarus pulcherrimum carmen fecit, cuius unitas poetica in hac ipsa fatali ratione et nexu rerum inest. Nam ut primum de malis dicam, quemadmodum olim domesticae dissensiones, caedes, bella in Cadmidarum gente fuerunt, sic nunc Thero fugam filiae ex Hieronis regno vidit et proditionem propinquorum, cum quibus etiam bellum intestinum gessit, ut revera recruduisse videas pristinam Thebanae gentis calamitatem. Tractantur haec in priore carminis parte, fabulis cum gentis fato pulcre simul ipsius Theronis aerumnas significantibus, quae tamen in fine carminis etiam apertius indicantur. Sequitur altera pars carminis opposita de laetis rebus. Ac primum quidem huc pertinet victoria Olympica nunc ipsum reportata, ut olim iam Thersander certaminum laudem habuit; deinde quae post mortem ostenditur Theroni felicissima sors in Orco et Elysio, ni fallor tum seni aut senectuti propinquo. Etenim non sufficiebat hoc loco victoria Olympica, licet per se felicissima; ut mala Cadmidarum redierunt, sic etiam felicitas redire debet eadem singularis. Atqui vivit Cadmus auctor gentis in Elysio, quae summa est dignitas heroica, proxima diis, ne dicam de filiabus Cadmi inter deos adeo receptis; Thero autem regiam dignitatem recuperavit et ex illustrissimis est hominum nunc viventium, compositus in prooemio cum Iove et Hercule: nonne igitur postremo etiam in Elysium

venire debebit? Sic ortus est necessario praeclarus locus de vita post mortem, quo absolvitur orbis fatalis harum rerum. Revixit in Emmenidis prisca Cadmidarum gens, Emmenidarum maximus Thero est, in quo etiam summa Cadmi auctoris dignitas et felicitas redibit. Nihil vidi hoc carmine in suo genere praestantius, ex quo disces vim Pindaricae poesios. Ceterum quum duo carmina in eandem victoriam fecerit Pindarus, hoc domi in convivio cantatum videtur, quod vero sequitur tertium Olympium publice in Dioscurio urbis.

[Ex iis quae Rauchensteinius II, 17 sqq. de arte, qua poeta in praestantissimo carmine componendo versatus sit, ingeniose disputat, pauca delibabo. Dispescitur, ait, totum in partes duas, quarum prima est de fatis praeteritis bona malaque fortuna mixtis, in altera monstrantur beata et laeta bonis viris destinata. Porro tribus locis laudatur Thero, in prooemio, inter mediam utramque partem, in epilogo. Sic autem dispositae sunt illae laudationes, ut partium quas statuimus utraque iis quasi comprehendatur et contineatur. Et prima quidem in summa brevitate gravissima est laudatio; in medio loco celebratur splendor victoriarum, quae Theroni et fratri contigerint; in epilogo poeta obtrectatoribus laudum Theronis subiratus laudat regis benignitatem et infinitam liberalitatem in amicos et privatos.

Si de interiore carminis ratione quaeres, haec est simplicissima sententia, quae omnia complectitur: Magnae sunt fatorum vi humanarum rerum vicissitudines, at bonos suum praemium manet. Prius experta erat gens Theronis ab antiquissimis temporibus inter fausta et infausta mirifice iactata: quod tribus ex historia petitis imaginibus aptissime delectis confirmat poeta. Singulae autem imagines sententiis quibusdam rem illustrantibus, quae interponuntur, distinentur. Ordinavit autem poeta sapienter imagines illas sic, ut a novissimo exemplo Emmenidarum (v. 8 sqq.) ad antiquissima surgat Cadmi tempora (v. 22 sqq.), unde sponte oratio decurrit ad Labdacidas, quorum a Thersandro facillimus erat et aptissimus reditus ad res praesentes. In altera autem parte carminis oratio plane et tranquille progreditur et in excitando Therone ad spem futurorum praemiorum eximie acquiescit.]

EXPLICATIO.

V. 1—11. Prooemium, laudem continens Theronis eiusque gentis ornatissimam. — ἀναξιφόρμιγγες ὕμνοι, quid praecipiemus, hymni, citharae sonandum? Principem enim locum carmen habet et poesis, cui instrumenta musica accommodantur. Quare initium fiebat cantu coryphaei, v. Pratinas Ath. XIV. p. 617. D: τὰν ἀοιδὰν κατέστασε Πιερὶς βασίλειαν, ὁ δ' αὐλὸς ὕστερον χορευέτω· καὶ γὰρ ἔσθ' ὑπηρέτας. Cfr. Boeckh. de Metr. Pind. p. 258. Ceterum aliter poeta loquitur Pyth. I. init. Porro totam interrogationem praemisit, non quod etiamtum nesciret quid caneret, sed ut praepararet sententiam sequentem, cf. ad Ol. I. init. Nam nuda fuissent verba: Πίσα μὲν Διὸς κ. τ. λ. in fronte posita, nec lucem debitam habuissent, de quo mox iterum dicam. Denique ut nunc Pindarus θεὸν — ἥρωα — ἄνδρα dicit, ita Horatius I, 12. inverso ordine, pro suo uterque consilio. — V. 3 sq. Πίσα, h. e. Iuppiter canendus, quum patronus sit loci. — ἀκρόθινα πολέμου, quum primitias belli contra Augiam gesti diis Olympiae duodecim offerret Hercules atque ita sacrificium Olympicum solemne institueret, Ὀλυμπιάδα proprie dictum. Vid. Ol. XI, 57 sqq., qui locus non differt. Ceterum ad loquutionem Ὀλυμπιάδα — ἀκρόθινα cf. epigramma apud Pausan. V, 27. fin.: Ζηνὶ θεῶν βασιλεῖ μ' ἀκροθίνιον ἐνθάδ' ἔθηκαν Μενδαῖοι. [„Ἀκρόθις sive ἀκρόθιν non reperitur, et Pindarus τὰ ἀκρόθινα dixit pro consueto ἀκροθίνια, cui simile est ἀσαλαμίνιος et ἀσπλήνιος, quod ἄσπληνος dici solet." Lobeckius Parall. I, 197. Nem. VII, 41. utitur forma vulgari ἀκροθίνια.] — V. 6. ὅπις etiam hominum reverentiam erga deos significare notum vel ex Herodoto VIII, 143. IX, 76. Unde vere Hermannus nunc ad hospitum reverentiam id translatum dicit propter deos ultores violati hospitii. Verte: iustum reverentia hospitum, h. e. qui sancta iura hospitii, amicitiae colit. Non erant tales Capys et Hippocrates et quos alios amicitiae et beneficiorum immemores expertus erat rex iustus et insigniter liberalis, cf. infr. v. 94. — ἔρεισμ' Ἀκράγαντος, propugnaculum, ut χίων, ἕρκος, πύργος, ἔρυμα. Liban. IV, 636: καὶ ἔρεισμα καὶ ὀφθαλμὸν καὶ κρηπῖδα, v. Boissonad. ad Nicet. Eugen. p. 286. Catullo 64, 26. Peleus est columen Thessaliae. Significat autem poeta alteram Theronis virtutem, fortitudinem bellicam. Interfuerat enim Thero nobilissimo ad Himeram proelio,

ubi Ol. 75, 1. die Salaminiae pugnae Carthaginienses aliique po-uli caesi, cf. Herod. VII, 165. Diod. XI, 25. Ac nuperrime, ut upra vidimus, vicerat Capyn et Hippocratem ad Himeram. — V. 7. ἄωτον ὀρθόπολιν, maiorum nobilium, Emmenida-um priorum puta, decus, qui rex factus potentia auxit urbem t magnificis operibus ex praeda Punica, cf. Diod. XI, 25. ὀρ-θόπολις enim, qui urbem claram, conspicuam, florentem facit, cf. Nem. I, 15. ὀρθῶσαι. — Denique considera universum hunc magni-ficum locum. Bene monet Thierschius meus maximopere laudari Theronem cum Iove et Hercule compositum. Licet enim ipsa nunc Olympica victoria tria haec nomina commode offerat, tamen post maximum deum et maximum heroem poeta Theronem nominans laud dubie innuit simul hunc hominum esse maxime insignem. Est vero tectior comparatio; quum enim in vulgari comparatione aperte alterutrum ponatur propter alterum, hoc genus compositio-nis minus invidiosum est, ubi priora membra videntur aliis de causis posita, licet revera nunc Theronis laudi inserviant. Quum igitur deorum et heroum et hominum componere vellet principem, interrogatio praemissa, triplex hoc genus annuntians, optime prae-parat interiorem intellectum loci, quem ab altera parte conficit subiecta tot laudum magnifica copia. — V. 8 sqq. Qui post multas aerumnas laetiorem fortunam Agrigenti in-venerunt. Nolim te fugiat consilium loci. Praemonstratur fatalis ista rerum adversarum et secundarum vicissitudo Cadmidis olim inhaerens, quae inde ad Emmenidas propagata ab his traducitur Agrigentum, infra conspicua futura in Theronis rebus. Sic pul-cherrime apud Pindarum omnia praeparantur et nectuntur. — Καμόντες θυμῷ ad epicam rationem dictum, ut apud Ho-merum πάθεν ἄλγεα ὃν κατὰ θυμόν, notavit Boeckhius, exemplis plurimis illustravit Tafelius.] οἴκημα ποταμοῦ, recte vertit Geelius: vicina fluvii loca ad habitandum occupa-runt, ut est οἰκεῖν Ἀλφεόν Ol. VI, 34. Hic enim iis finis errorum. [Cum genitivo compara Eurip. Med. 851: ἱερῶν ποταμῶν πόλις, et Seidler. ad Iph. Taur. 132. Theognidi 785. Sparta vocatur Εὐρώτα δονακοτρόφου ἀγλαὸν ἄστυ, infra Ol. XIII, 61. Corinthus ἄστυ Πειράνας.] — Porro ἱερόν Boeckhius, ut in Τροίη ἱερή, de emplis deorum intelligit, docte agens de diis Agrigenti; quod erum, si οἴκημα esset Agrigentinorum domicilium, ad quos ve-erunt Emmenidae. Sin οἴκημα Emmenidarum est, quibus sacra abitatio contigerit ad fluvium, ἱερόν ad fluvii vicinitatem per-

tinere videbitur, ut voluit etiam Geelius. Ac permagni sunt dii locorum fluvii. — ὀφθαλμός, lumen, Ol. VI, 16. Cic. d. N. D. III, 38. De voc. cf. Hermann. ad Pyth. V, 17. Boeckh. h. l. et Doering. ad Catull. 31, 2. ibique laudatos. Sensus: Et Siciliae facti sunt lumen, quum ad virtutes nunc etiam fortuna secunda accederet. Igitur ἔφεπέ τε explicativum est pr. quum veniret, ut Ol. V, 8. — αἰὼν μόρσιμος, vita fausta, virtutibus innatis tanquam comites addens (ἄγων — ἐπί) divitias et gloriam rerum gestarum, quae χάρις hic est haud dubie, veluti Ol. I, 18. et VIII, 57. 80., Pindaro, ut par est, potiora decora omnia complectente. Ad πλοῦτον cf. Fragm. Encom. 2. Sic proposita Theronis laude et gentis absolvitur prooemium. Sequitur maior rerum ordo.

V. 12 — 46. De fatali vicissitudine adversarum et secundarum rerum in Cadmidarum gente, et Theronis aerumnis tecte simul significatis. — V. 12. Ἀλλ' ὦ Κρόνιε παῖ Ῥέας cett. Orditur splendide a precatione pro futura incolumitate nuper in discrimen adducta, ne regno excidant Emmenidae; tum per sententias generales paulatim ad Cadmidas transit. — Eximie Boeckhius meus ad Fragment. p. 615. monet Pindarum bis hoc carmine Rheam cum Saturno nominantem respicere ad cultum deae Olympicum. Religio olim e Creta translata; erat ara Saturni in Cronio, Pausan. VI, 20, 1., erat Idaeum antrum, in quo Iovem recens natum Idaei Dactyli custodiverant a Rhea iis creditum, cf. Boeckh. ad Ol. V, 44. Hoeck. Creta I. p. 339. In quo cultu quum principem locum non Saturnus, sed Rhea teneret sive antiqua Idaea mater, Pindarus hic eximie non Κρόνου παῖ καὶ Ῥέας dixit, sed Κρόνιε παῖ Ῥέας. Eiusdem generis est Fragm. incert. 5. ἐλασίβροντα παῖ Ῥέας. — ἀέθλων κορυφάν, Ol. VI, 69, XI, 32. — V. 14. σφίσιν-λοιπῷ γένει, Serva iis (in eorum gratiam) paternam regionem futuro generi s. serva regionem futuro generi eorum. Cfr. Ol. VIII, 83: κόσμον, ὃν σφι Ζεὺς γένει ὤπασεν. Eur. Bacch. 317: Ἡμῖν τε τιμὴ παντὶ τῷ γένει προσῇ. Cave enim vertas: „iis, scilicet futuro generi," quo nihil ieiunius, nihil omnino perversius cogitari potest. — V. 15. τῶν δὲ πεπραγμένων — τέλος, eventus eorum, quae facta sunt, s. quae facta sunt, ubi semel eventum habuerunt, non possunt infecta reddi. [Similiter Simonides fr. inc. 55. in solatium convertit illa: τὸ γὰρ γεγενημένον οὐκέτ' ἄρεκτον ἔσται. Deinde ad τὰ παρὰ

δίκαν πεπραγμένα potissimum respici docet v. 18. *λάθα δὲ πότμῳ σὺν εὐδαίμονι γένοιτ' ἄν.* Exempla formulae plurima vide apud Lobeckium Phryn. p. 754. Soph. Ai. p. 429. Nitzsch. Hom. Od. X, 94. Dissen. Demosth. p. 293.] — *τέλος ἔργων* Nem. X, 29. Omnino *τέλος, τελευτή, πεῖρας, τέρμα* cum virtute orationis ponuntur, ut in rebus iucundis aut tristibus, *πολέμου, ὀλέθρου, θανάτου, ἀμηχανίης, νίκης, σωτηρίας, γάμου* aliisque in formulis, ubi eventus aut metae notio magnam vim habet. — *ἐν δίκᾳ τε καὶ παρὰ δίκαν*, sive iure, sive iniuria illata, h. e. quocunque modo facta. Quum enim multifariam per duo opposita exprimatur totum, veteres simul rei praesenti orationem accommodant, ut hoc loco, quum Thero *παρὰ δίκαν* passus esset mala, additum est *δίκᾳ* ad absolvendam totius notionem. Sic Ol. III. fin. *τὸ πόρσω δ' ἔστι σοφοῖς ἄβατον κἀσόφοις*, pr. nemini omnino patens: quum Thero *σοφός* esset, ita additum oppositum *ἀσόφοις*. Multae sunt similes formulae, ut *καὶ δικαίως κἀδίκως*, Solon. fr. 30. Del. et Aristoph. Plut. 233., ubi vid. Bergl., et Latinis: iusta, iniusta, prorsus omnia, Terent. Adelph. V, 9, 33. — *χρόνος* non est deus hic, licet *πατὴρ πάντων* dicatur, cf. v. 32. Exspectaverit autem quispiam praedicatum quale *πανδαμάτωρ*, sed frustra. Tempus, ait, gignit omnia, sed non potest delere omnia. Cet. vid. Schaefer. ad Long. p. 356., qui p. 38. hunc locum ob oculos habuit: *τοῦ Κρόνου πρεσβύτερος καὶ αὐτοῦ τοῦ πάντων πατρὸς χρόνου.* Similes autem sententias habes ap. Mitscherl. ad Horat. Carm. III, 29, 46. De vi temporis in sanandis malis adi Wyttenb. ad Plutarch. Consolat. ad Apollon. p. 102. B. — V. 19. *ἐσλῶν* additum ad augendam vim vocis *χαρμάτων*. Sunt prospera, praeclara. — *παλίγκοτον*, malum infestum, grave, vide ad Nem. V. fin. — V. 21 sqq. *πέμπῃ ἀνεκάς*. Meo iudicio bona et apta erit haec loquutio, si a lancibus librae eam ductam statuerimus. [At in tali comparatione de trutina ducta *ὄλβος ἀνεκὰς πεμφθείς* fuerit levior, infortunium autem gravius et praeponderans. Fortasse igitur rotae imago obversabatur lyrico. F. I. — Recte de rotae imagine admonuit Fr. Iacobsius. Compara Tibull. I, 5, 70: Versatur celeri fors levis orbe rotae, ibique intpp. Ammian. Marc. XIV, 11: Assumptus in amplissimum fortunae fastigium versabiles eius motus expertus est, qui ludunt mortalitatem, nunc evehentes quosdam in sidera, nunc ad Cocyti profunda mergentes. XXXI, 1:

Fortunae volucris rota adversa prosperis semper alternans. De artibus v. Muelleri Archaeol. p. 607. et plura apud Iacob. Grimm Mythol. Germ. p. 825. Nec me movet, quod Lysippi demum *Καιρόν* hanc imaginem praecivisse arbitrantur. Nam eadem subesse videtur Pyth. VIII, 77.] — Verto: quum Parca pro infortunio vicissim sursum mittit, surgere facit felicitatem magnam. Nihil accommodatius hac metaphora variantí gentis fortunae. Boeckhius explicat: mittit sublime erigens, ut quum quid gignitur, id sursum erigitur. Loquutio durior et rei praesenti minus apta. — *ἔπεται*, convenit, Pausan. VIII, 12, 4. Add. Ast. ad Plat. de Legg. p. 381. — *Κάδμοιο κοῦραι* erant Semele, Ino, Autonoe, Agaue, quae quum omnes domesticis malis implicitae fuerint, poeta eas hic nominat, quae etiam ad felicitatem illustrem venerunt. Atque Ino in mare desiluit et dea marina facta, quum maritum furentem fugeret Athamantem; Semele in coelum recepta, quum amatoris Iovis, cuius filium ferebat, fulmine perisset. — *ἐνθρόνοις*, divinis, licet in ceteris locis apud Pindarum de deabus sit, Pyth. IX, 60. Nem. III, 83. Isthm. II, 7., noli tamen solis deabus proprium credere; neque enim profecto differt *χρυσόθρονος*, quod heroinae tribuitur Pyth. IV, 260. — V. 26. Semele inter deos Olympios est etiam Pyth. XI, 1.; add. Iacobs. ad Philostr. p. 292. In beatorum insulis cum Alcmena collocatur Anthol. Palat. T. II. p. 776. V, 59. Duxit eam in coelum Bacchus, secundum Nonnum Iuppiter; cf. Iacobs. ad Anthol. Lips. T. IX. p. 402. et Tafel. ad h. l. — *φιλεῖ Παλλάς*, quae Iovi proxime assidet ad dextram et dignitate proxima est, cf. Spanh. ad Callimach. in Apoll. v. 29. [Pallas cur Semelam amet, unice vera causa videtur Boeckhio, quod, quia Iovi patri gratificari solet, eandem quam ille amet. Putaverim tamen Minervam iccirco potissimum nominari, quia Agrigentinis erat dea tutelaris, quam cum Iove maiores Emmenidae Rhodo Gelam indeque Agrigentum attulerant, v. Polyb. IX, 27, 2. et alia apud Boeckhium explicatt. p. 123.] — Ceterum cf. Isthm. III, 77. de Hercule in coelum recepto, *τετίμαται πρὸς αἰθανάτων φίλος*. — *κισσοφόρος*, Aristoph. Thesmoph. 997. — *λέγοντι*, Hom. Odyss. V, 333. — [De *ἐν καί* vide nott. critt. Ol. VII, 26.] — Innus fabulam exposuit Müllerus Histor. Orchom. p. 168 sqq. — *βίον ἄφθιτον — τὸν ὅλον ἀμφὶ χρόνον*, cumulate, ut immortalitatis notionem amplificaret, ut Homericum *ἄφθιτον αἰεί*. Vide alia ap. Meinek. ad Menandr. p. 182. et

Tafel. ad h. l. — V. 30 sqq. Iam ad aliam transit fabulae Thebanae partem, quam iterum praeparat sententiis generalibus. Enimvero, ait, denuo mala venerunt genti per humanarum rerum imbecillitatem. — οὐ κέκριται, non certum est, non constat indubitate. Theogn. v. 381 sq.: οὐδέ τι κεκριμένον πρὸς δαίμονός ἐστι βροτοῖσιν, οὐδ' ὁδὸς ἦν τις ἰὼν ἀθανάτοισιν ἄδοι. — πεῖρας θανάτου, meta mortis, cf. ad v. 15. De morte loquitur, quippe statim caedes commemoraturus. [Frustra H. Schmidt. Philol. I, 643 sq. πείρας καμάτου coniecit. Nam cur de fine vitae dicat poeta, rationem recte reddidit Dissenius.] — V. 32 sqq. οὐδ' ἀσύχιμον cett. Hermannus ad Vig. p. 918. bene vertere videtur: Nec quando tranquillum diem nullo turbatum malo simus transacturi. εἴποτε non desiderandum videtur. Nempe talia universe dicuntur de hominibus, non de miserrima fortuna eorum, qui perpetua corporis imbecillitate laborant, aut in ultima rerum inopia aliave profunda miseria versantur. Hos recte dicas nescire, an unquam diem nullo malo turbatum habituri sint. Sed plerique tamen homines et vident dies totos tranquillos, nec dubitant se visuros: at illud praenosse nemini datum, utrum hodiernus an crastinus an tertius talis futurus sit; ignorant igitur quando talem diem habituri sint. — τελευτάσομεν, vides clare hinc non esse personam diem, et tamen addidit παῖδ' ἄλιον, ut Nem. IV, 3. ἀοιδαί sunt Μοισᾶν θύγατρες, nec tamen personae. Add. Ol. X, 3. et XIII, 10. Pyth. V, 26. Nem. IX, 52. — ῥοαὶ δ' cett. sensus: Sed veniunt alias alii rerum eventus, laeti et tristes. Sunt ῥοαί eventus, cursus rerum, Nem. XI, 46. Add. Mitscherl. ad Horat. Carm. III, 29, 33. Wyttenb. ad Plutarch. d. S. N. V. p. 14. ibique laudatos; tum Wessel. ad Diod. XX, 33 Blomfld. ad Aesch. Pers. 607. — V. 35. Οὕτω δὲ Μοῖρα cett. Sic Parca, quae avitam Emmenidarum tenet et moderatur lactam sortem, cum divinitus missa felicitate aliquam etiam noxam iis adducit avitam alio tempore, ex quo paricidium Oedipus admisit, quod fratrum mutua caedes sequuta est. τῶνδε, usu Pindarico sunt ad nos carmen pertinet, nunc Emmenidae. — θεόρτῳ, de voc. Blomfld. ad Aesch. Prometh. 790. Est hic pro magna, eximia felicitate, ut θεόπομποι τιμαί Pyth. IV, 69. θεόξοτος δύναμις Pyth. V, 12. — παλιντρόπελον est rediens, recurrens, prima et simplicissima significatione. Intelligit enim prisca do-

mestica discidia iterum iterumque redeuntia, ut nuperrime denuo visa in Theronis rebus. — Denique attende ad praeclaram tractationem loci. Primum praeparat rem per sententias generales de morte et humanarum rerum inconstantia; tum ne sic quidem effatur triste verbum, sed praemittit iucundiora haec: ἅτε πατρώϊον — ὄλβῳ, postremo de malo ipso dicit lenissime, ἐπί τι καὶ πῆμ' ἄγει. — μόριμος υἱός, Oedipus. — ἐν δὲ Πυθῶνι, datum ab Apolline oraculum, cf. Argument. Oed. R. et Eurip. Phoeniss. — V. 41. ὀξεῖα, acriter videns, speculatrix, cf. ὀξὺς ἰδών Anthol. Gr. Epigr. Delect. p. 398. ibique F. Iacobs. Eundem vid. de Furiis speculatricibus facinorum in Animadv. ad Eurip. p. 200. — [V. 42. σὺν ἀλλαλοφονίᾳ Boeckhio est i. q. ἐν ἀλλ. Nos *unter* dicimus. Persimile est Simonideum IX, 3. Delect. de Orpheo: ἀνὰ δ' ἰχθύες ὀρθοὶ κυανέου ἐξ ὕδατος ἅλλοντο καλᾷ σὺν ἀοιδᾷ, h. e. καλᾶς ὑπ' ἀοιδᾶς. Cf. Pyth. XII, 10.] — V. 43 sqq. Thersander Polynicis filius ex Argia, Adrasti filia. Sensus autem loci hic: Verum denuo laetior fortuna effulsit. Relictus est Thersander, ludicris certaminibus bellisque clarus, intereunti domo sospitator. — νέοις, iuvenilibus (Isthm. VII, 47: νεαρὰν ἀρετὰν Ἀχιλλέος, cfr. Wuestemann. ad Theocr. XXIII, 25. et Eurip. Med. 48. νέα φροντίς) certaminibus in ludis deorum. Nam exercitationes pueriles alienae. μάχαις πολέμου refer ad Epigonorum bellum aliaque, maxime Troicum, ubi a Telepho occisus est, cf. Boeckh., qui optime addit utramque laudem etiam propterea memorari, quia simul Theroni conveniebat. Adrastidarum domus est stirps, quae ab Adrastide Argia et Polynice nata erat, Thersander cum fratribus. Huic familiae Thersander auxiliator exstitit illustrans et propagans eam, nam hoc est, credo, θάλος ἀρωγὸν δόμοις. Deleta Oedipi domo successit nova clara stirps, unde Emmenidae descendebant. Boeckhius cum Scholiis θάλος ἀρωγόν de eo intelligit, quod Epigonorum bello Thersander ultus sit paternam iniuriam. Sed de bellis per se iam dictum verbis μάχαις πολέμου. Et postulat nexus rerum supra expositus, ut post interitum fratrum de novo flore gentis dicatur. Ceterum θάλος Ol. VI, 68., cf. Valcken. Phoeniss. v. 88. — Post haec de tota priore parte carminis nonulla addenda. Vidimus bis domestica mala, primum in Cadmi, deinde in Oedipi familia; et vidimus eadem bis compensata laeta succedente fortuna. Quare satis explicata est lex fati, quem in finem unum exemplum non suffecisset. Neque tamen dubitari potest his duobus exemplis si-

mul Theronis aerumnas tangi, quod acute perspexit Boeckhius, ac notavimus iam in prooemio idem fatum Emmenidis inhaerens ab his Agrigentum traductum. Igitur secundus locus de fratrum deplorabili bello tangit nuperrimum Theronis et propinquorum bellum, clarissime monstrantibus verbis: Parca, quae laetam Emmenidarum fortunam moderatur, etiam noxam iis adducit, ex quo fraternum bellum Oedipi filiorum fuit. Eadem res in fine carminis significatur paulo directius, ut solet Pindarus facere etiam alias. Prior autem locus de infortunio Cadmi filiarum simul ad Damaretae filiae casum recentem alludere videtur, quae fugerat Hieronem affinem, quanquam haec res infra non declaratur apertius, quippe lenissime tangenda. Sunt quibus hae interpretationes improbabiles videantur; sed hi *πῆμα παλιντράπελον ἄλλῳ χρόνῳ* gentis non intellexisse videntur per dimidium carmen tractatum. Nam quum poeta id ipsum agat, ut domestica mala et discidia iterum iterumque recurrere huic genti ostendat, manifesto tales fabulas eligere debuit, quae etiam praesentibus rebus convenirent. Denique Theronis aerumnas simul inesse his fabulis certissime liquet etiam ex eo, quod in sequentibus poeta ad felicitatem Theronis transit, h. e. ad alteram partem fatorum.

V. 46 — 83. De felicitate Theronis hic et post mortem. Locus satis praeparatus antecedentibus, quum universa explicatione fati, tum verbis: *Μοῖρ', ἅτε πατρώϊον τῶνδ' ἔχει τὸν εὔφρονα πότμον*, unde vides ipsam avitam felicitatem adhuc vigere. — V. 46. *σπέρματος ῥίζαν*, unde generis originem Emmenidae habent. Verus nexus hic: Polynicis filius fuit Thersander, ludicris bellicisque certaminibus clarus; unde quum descendant Emmenidae, agite canamus Theronem eadem laude conspicuum. — V. 49 sq. *γέρας*, coronam, dicit enim: Olympiae ipse coronam accepit, Delphis autem et in Isthmo Gratiae coronas curules detulerunt in fratrem. De victoriis Xenocratis Delphis et in Isthmo, quibus dedicata carmina Pyth. VI. et Isthm. II., accurate exposuit Boeckhius h. l. — *ὁμόκλαρος*, aequam hereditatis sortem habens, aeque dives ut frater germanus. Boeckhius: eiusdem sortis et fortunae particeps ob victorias. — *Χάριτες*, quae victorias ludicras praebent, cf. Ol. VI, 76. Nem. V. fin. X, 38.; *κοιναί* utrique fratri faventes, veluti iudex *κοινὸς* et *ἴσος* est, qui litigantibus parem se exhibet, v. Heind. ad Plat. Protag. p. 559. — *ἄνθεα τεθρίππων*, coronas a quadrigis reportatas, curules. Sunt quidem etiam qua-

drigae floribus ornatae, cf. Ol. VI, 44. Schol., sed hic de hominum coronis loquitur. ἄνθεα ut Ol. VII, 80. — δυωδεκαδρόμων, quum ἅρματα τέλεια duodecies circa metam currerent, Ol. III, 38. VI, 75. Pyth. V, 31. Memorantur autem Xenocratis victoriae ad hunc locum amplificandum. Omnino Xenocrates iisdem fere, quibus Thero, virtutibus conspicuus, cf. Pyth. VI. Isthm. II., nisi quod bellicam laudem an habuerit non reperio. — V. 51. τυχεῖν, successu uti, victorias reportare, ut Nem. VII, 11. — ἀγωνία pr. ἀγών, Nem. VII, 10., et πειρᾶσθαι ἀέθλων Nem. XI, 23. Nem. I, 43. Vicisse certantem in ludis aerumnis liberat, quales Theronis familia experta. — λάθα δὲ πότμῳ σὺν εὐδαίμονι γένοιτ' ἄν, sententia hic pulcre redit; nam regnat per totum carmen. [V. 52. Adde ad δυσφρόνη et εὐφρόνη in nott. critt. allata Bekkeri ann. p. 472: Ἀφρόνη· ἡ ἀφροσύνη, quod iniuria tentavit Lobeckius Pathol. p. 33.] — V. 53. πλοῦτος ἀρεταῖς δεδαιδαλμένος, opulentia virtutibus ornata, quales in Therone quidem et Xenocrate fuerunt iustitia, liberalitas, gloriae nobile studium. Loquutio similis Pyth. V. init. — φέρει τῶν τε καὶ τῶν καιρόν, affert haec et illa s. varia commoda, veluti coronas ludicras et encomia cantica, denique quae in sequentibus memorantur futurae vitae gaudia. τὰ καὶ τά Pyth. V, 55. cfr. Wex Soph. Antig. Syllog. p. 287. — καιρόν, opportunitatem, Pyth. I, 77. — V. 54. βαθεῖαν ὑπέχων cett., magnum et acre subiiciens menti studium rerum laudabilium. βαθεῖαν, ut βαθεῖα φρονῖς Aesch. Suppl. 419. et profunda cupido imperii et divitiarum Sallust. Fragm. Hist. IV, 2. — μέριμναν, de voce vid. ad Ol. I, 108.; ut, de quo statim cogites, quod in certamina opes erogabant. — ἀγροτέρα proprie venatrix, ut Ἄρτεμις ἀγροτέρα, nunc de acri studio et consectatione, ut θηρεύειν, θηρᾶσθαι, διώκειν, μεθέπειν, μετιέναι. — V. 55. ἀρίζηλος, h. e. ἀρίδηλος, conspicuus, cf. Buttm. Lexil. T. I. p. 254. — V. 56 sqq. succedit locus nobilissimus de poenis et praemiis post mortem, de cuius consilio uberius expositum in Introductione. Boeckhius praeterea etiam Gelonem mortuum hic laudari censet Damaretae causa, quem ego alienum esse crediderim. Fatum, quod hoc carmine tractatur, Emmenidarum est a Cadmidis susceptum, non Syracusanorum principum; Thero eiusque domus aerumnas tulit, de huius igitur nunc felicitate agitur. Illud autem Boeckhius verissime notat, loco de impiis Capyn Hippocratemque a poeta tangi et qui horum proditioni

mpliciti fuerant; Hieronem quominus addam, etiam illud obstat, uod hic cum Therone tum iam in gratiam redisse videtur, ipso Boeckio iudice. — V. 56. *εἰ δέ μιν ἔχων τις*. Boeckhius *εἴ γε* substituens ita explicat: Divitias virtuti coniunctas rem optimam esse, iquidem qui eas teneat futurorum non sit immemor, quae post mortem homines maneant. In quo primum displicet, quod nunc superflua videntur verba *μιν ἔχων*, dicendum enim erat simpliciter *εἴ γέ τις οἶδεν*. Deinde totus locus, si modo recte intelligo amicum meum, ieiunius annexus videtur. Nam particulae *εἰ γε* omnino duo significant: saltem si et quum. Quare ego defenderim vulgatum. Etenim *εἰ* cum participio poni, omisso *ἐστί*, certum, cf. Soph. Ai. 884. Eurip. Electr. 533. et *εὖτ' ἂν δοκῶν* Aesch. Agam. 431. Ac mihi quidem hoc non temere fieri videtur aut sola metri necessitate; aptum vero habeo maxime ibi, ubi paulo magis acuenda est aliqua sententia. Similem usum etiam absoluti participiorum casus saepe habent, vid. ad Pyth. VIII, 85. Simili cum vi alias omittitur verbum, ut Pyth. XII, 28: *εἰ δέ τις ὄλβος ἐν ἀνθρώποισιν, ἄνευ καμάτου οὐ φαίνεται*. Hoc autem loco post illa: *ἀστὴρ ἀρίζηλος, ἐτήτυμον ἀνδρὶ φέγγος*, in re rara et quam pauci consequuntur, verba: Si quis vero habet, vides necessario acuenda esse paulo fortius; significant enim: Si quis autem tam felix, ut habeat. [Non male Rauchensteinius II, 13. cum Tafelio *εὖ δέ μιν ἔχων τις οἶδεν* coniicit. Ego vero de sententia mea, quam et Kayserum et Rauchensteinium prave intellexisse miror, non decedo. Hoc dicit poeta: Divitiae virtutibus — h. e. potissimum studio ludicrorum certaminum — ornatae multarum habent rerum opportunitatem, simul autem qui eas habet (divitias virtutibus ornatas) novit, bonos post mortem quae praemia maneant. Sic *ἐν δέ* eximie duo complectitur: primum divitiarum sapientem usum multa habere per vitam commoda; deinde sapienter utenti post mortem etiam propositam esse felicitatem. — Ceterum librorum optimorum scripturam *εἰ — ἔχων* tum demum arbitror locum posse habere, si Pindari sententia haec esset: si autem omnino est aliquis et extat qui haec habet, *wenn es aber überhaupt einen in der welt giebt, der* sqq. Loci a Dissenio ad vindicandum participium allati aut alius generis sunt, ut Soph. Ai. 884, ubi *εἴ ποθι* elliptice dictum est, v. Hermann. ad v. 179. et Lobeck., aut corrupti sunt, ut in Troadd. nunc fere Canteri emendationem sequuntur; in Agam. autem *εὖτ' ἂν ἐσθλά τις*

δοκοῦνθ' ὁρᾷ mihi scribendum videtur. Nec ad alia tutius provocaveris, qualia vide apud Goellerum Thucyd. I, 25. et T. Mommsen. Pind. p. 79 sqq.] — Porro οἶδεν τὸ μέλλον cett. Haec verba vulgo ita intelliguntur: Pius non obliviscitur, reputat poenas impiis constitutas et sic a superbia et scelere abstinet. Sed hoc incommodum, atque orta est inde obscuritas loci, de qua queruntur. Nam qui divitias habeat virtute ornatas, eum cogitare de futuris poenis et praemiis, hoc sic non bene dictum videtur, displicuitque plerisque omnibus. Quod vero maximum, plane non agitur hoc loco de deterrendis animis a rebus impiis aut de incitatione ad virtutem, sed consolationis causa proponitur lex fatalis. Per totum enim carmen vidimus, ut calamitates graves in hac gente eximia felicitatis solamina sequuta sint; dehortationes, cohortationes alienae sunt a ratione argumenti. Nec Thero opus habet, ut deterreatur a scelere. Omnes difficultates tollere videtur nostra explicatio: Si quis autem haec habet, novit et certo sperare potest post mortem praeclaram sibi sortem paratam. Qui enim divitias habet virtute ornatas, h. e. qui divitiis praeclare utitur, non ad bella iniusta, sed ad liberalitatem et hospitalitatem, ad coronas ludicras consequendas, ad urbem ornandam ex praeda, et quae sunt aliae Theronis laudes, eum post mortem quoque manent optima quaeque, quemadmodum vivum Graeci talem virum inprimis admirabantur, non illi vulgo pauperis virtutis amatores, quae opibus destituta nihil huiusmodi suscipere posset. Callimach. in Iov. 95. οὔτ' ἀρετῆς ἄτερ ὄλβος ἐπίσταται ἄνδρας ἀέξειν οὔτ' ἀρετὴ ἀφένοιο. Iam quod posui Pindarus tibi dicet planissime, ubi tenueris non finiri universae sententiae ambitum v. 60., sed hanc priorem tantummodo esse partem, potiorem, alteram de praemiis bonorum. Hoc vult: Qui divitiis praeclare utitur, novit, impiis quum poena parata sit gravissima, piis contra praeclara gaudia futura. Logica igitur ratio membrorum haec est: οἶδεν, ὅτι ἀπάλαμνοι μὲν φρένες ποιναὶς ἔτισαν, ἴσον δὲ νύκτεσσιν αἰεὶ — ἔχοντες ἀπονέστερον ἑσλοὶ δεδόρκαντι βίον, particula ὅτι ad utrumque membrum pertinente; ac dixisset fortasse etiam ita Pindarus, si commata duo brevia fuissent; nunc autem longiore periodo, secunda pars sententiae, licet logice revera pendens ab ὅτι, per se posita est, ne molestius una particula tot verba regerentur et nervosior oratio maneret, quemadmodum saepe fit, nec uno modo, in poesi et prosa oratione. Veluti apud Ciceronem de Offic. I, 3, 8: At-

que ea sic definiunt, ut rectum quod sit, id perfectum officium esse definiant; medium autem officium id esse dicunt, quod cur factum sit ratio probabilis reddi possit. Apud Pindarum alia mutatae constructionis exempla Ol. XIII, 55. Pyth. IV, 268. Confer praeterea Lachmann. ad Propert. I, 2, 9 sqq. Locus autem de impiis nunc ad consolationem Theronis pertinet, hostium poenis propositis; tum obscurum non est hac oppositione simul eximie illustrari descriptionem beatae vitae. Iam vide singula. V. 57. *θανόντων μέν*, dum enim vivunt hic, saepe non satis puniuntur mali. *ἐνθάδε* iunge cum *θανόντων*, quod simplicissimum pro simulac mortui sunt hic, s. decedunt hinc, ex hac vita, cfr. Plat. Rep. I, 330. D. Cum *ἀπάλαμνοι* si iunxeris, causam ego huius nunc collocationis desidero idoneam, ac vide, ne idem sit *τὰ δ' ἐν τᾷδε Διὸς ἀρχᾷ*. — *τίς*, eximie ad horrorem incutiendum, cf. Aesch. Eumenid. 330. — *ἐχθρᾷ ἀνάγκᾳ*, infesta necessitate, ut de flectendo iudice cogitari nequeat. [Dissenius explicationem suam verborum profecto verissimam accuratius exposuit et paratacticam membrorum collocationem illustravit aliis exemplis ad Demosth. p. 333. — Ceterum de explicatione verborum *ὅτι θανόντων μὲν κ. τ. λ.* optime meruit Rauchensteinius II, 14., qui iam in Introduct. p. 80. Boeckhii Disseniique sententias *ἐνθάδε* vel cum *ἀπάλαμνοι φρένες* vel cum *θανόντων* iungentium refutaverat. Contra ille verissime ad *ποινὰς ἔτισαν* revocat et ex v. 68 sqq. *ὅσοι δ' ἐτόλμασαν κ. τ. λ.* collegit sententiam poetae hanc esse: Mortuorum animi, qui apud inferos scelera admiserunt, in hanc terram remissi redeunt in corpora atque hic poenas sustinent. Contra de delictis in hac vita commissis iudicium exercetur apud inferos. At ibi bene facta etiam praemiis afficiuntur, quae a poeta de industria uberius exponuntur v. 61 — 67. Tum demum ad eorum beatitatem descendit, qui ter utrobique sancte vixerint. Et eodem modo veteres interpretes Pindari mentem exponunt: *ὅτι οἱ μὲν ἐν τῷ ζῆν ἁμαρτάνοντες ἐν ᾅδου κολάζονται, οἱ δὲ ἐν ᾅδου ἐν τῷ ἡμετέρῳ βίῳ ἐν τῇ τοῦ Διὸς ἀρχῇ*. Firmatur haec ratio vel conformatione orationis per *θανόντων μὲν* et *τὰ δ' ἐν τᾷδε Διὸς ἀρχᾷ* distinctae. Pro *αὐτίκ'* idem scite *αὖτις* reponit; verum quod hoc ita dictum vult, ut *οἱ θανόντες* iam infra, priusquam in hanc vitam redissent, poenas luerint, ego potius *αὖτις* intelligo de remissis in terram, ut ibi poenas dent.] — V. 61 sqq. *ἴσον — ἴσα*, pariter, noctu aeque atque interdiu. Est autem omnino alius hic sol

quam noster. Aeschin. Axioch. c. 20. Aristoph. Ran. 155. Virg. Aen. VI, 641. Valer. Flacc. I, 844. [Non persuadet Rauchensteinius p. 15., cum veterum Scholiastarum sententiam defendit, qui Pindarum hoc dicere censebant: *ἴσον ἡμῖν τοῖς ζῶσι χρόνον ἐπιβάλλει ὁ ἥλιος καὶ τοῖς ἐν ᾅδου δικαίοις.* Noctu igitur etiam in Orco tenebras esse. Repugnant verba ipsa et quod *νύκτεσσιν* additur *αἰεί*. Nec refert quod Thren. fr. 1., ubi v. Dissen., *τοῖσι λάμπει μένος ἀελίου τὰν ἐνθάδε νύκτα κάτω.* In talibus *φαντασίαις* pro re nata impune variatur.] — *ἀπονέστερον*, minus molestum quam mali, h. e. multo melierem. — *ἐν χερὸς ἀκμᾷ*, vi manuum, cf. ad Ol. I, 48. *τεράσσοντες*, arando, fodiendo, *ὕδωρ*, piscando, navigando. Vacatione agriculturae et navigationis designatur vita facilis apud poetas; veluti de iustis ait Hesiod. *Ἔργ.* 234: *θάλλουσιν δ' ἀγαθοῖσι διαμπερές, οὐδ' ἐπὶ νηῶν νίσσονται, καρπὸν δὲ φέρει ζείδωρος ἄρουρα*: et in aureae aetatis descriptionibus nec mare tentatum nec rustici labores dicuntur fuisse, ut ap. Tibull. I, 3, 35 sqq. Ceterum ad *ταράσσοντες* Karsten. confert Aristoph. Eqq. 429., sensu tamen diversum locum. Orac. Sibyll. p. 28: *ποικίλα τε πτηνῶν — ξουθά, λιγυπτερόφωνα, ταράσσουτ' ἀέρα ταρσοῖς* — *παρά*, propter tenuem victum, cf. Matth. Gr. §. 588. δ. Vig. p. 645. — V. 65. Noli *τιμίους θεῶν* intelligere Plutonem et Proserpinam cum Scholiasta, quasi hos venerabundus ut deos inferos sic nominet, sine exemplo. Quidni sint Aeacus et Minos? Nam maiores eos esse ceteris eo venientibus, etiam *παρά* indicare videtur, quod non est *σύν*. Pindarus Homerica carmina sequitur, quae Rhadamanthum in Elysio ponunt, Minoem in Orco. [Gregor. Nazianz. de Spiritibus coelestibus T. II. p. 43. a Tafelio laudatus: *Οὐ πλοῦτος κείνοισιν ἐράσμιος οὐδ' ὅσα θνητοῖς Γαῖα φέρει κακίης μελεδήματα· οὐκ ἀρόουσιν, Οὐ πελάγη πλώουσιν ἀτειρέος οὕνεκα γαστρός.* — *τιμίους θεῶν* Rauchensteinius p. 16. cum Scholiis intelligit Plutonem et Proserpinam, severa et implacabilia illa numina, quibus nemo non honores tribuit. Sed quod ad eadem numina refert verba *οἵτινες ἔχαιρον εὐορκίαις*, quia delectentur bonorum, dum in vita sunt, probitate eosque post mortem propitii excipiant, aperte fallitur. Obstat enim et *οἵτινες* et *ἔχαιρον — χαίρουσι* exspectes — et verborum ratio ipsorum. Sunt aperte *ἑσλοί* v. 63. et exadversum collocantur v. 67: *τοὶ δ' ἀπροσόρατον ὀχέοντι πόνον.*] — *εὐορκίαις*, probitate, pietate; cf. Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. v. 61. — *ἀπροσό-*

ρατον, horrendum adspectu. Eximie augetur hac oppositione vis loci. Sic absolvitur prior pars descriptionis. — V. 68 sqq. Sequitur locus de migratione animarum. Non fuit antiquitus haec doctrina apud Graecos, neque reperitur in antiquissimis fabulis et poetis; sed ab exteris credo acceptam mox suo ingenio exornatam intulerunt in poesin et philosophiam. Ac post Pherecydem Pythagoreis, tum aliis philosophis placuit, nec dubium videtur etiam Orphicorum sectam religiosam et philosophicam hoc dogma versibus epicis celebrasse. Ab his autem Pindarus accepit. Hic enim tractat rem plane ut alias antiquas fabulas, nec pro novitio philosophorum placito habuisse videtur, sed pro vero et certo mytho; in quam ille opinionem adduci potuit Orphicorum carminibus, quorum dogmata pro antiquis habebantur propter Orphei nomen. — V. 68. ἐστρίς, Herm. Vig. p. 857. ἐτ όλμασαν, sustinuerunt. ἐκατέρωθι ter in terra, ter in Orco. Numerus ternarius prae aliis in hac re placuisse videtur; Pindarus eum e versibus Orphicorum haurire potuit; idem apud Platonem habetur, Phaedr. p. 249. A., unde coniicias etiam Pythagoreis eum probatum. Sed annorum numerus vario modo definitur; cf Heyn. ad Virg. Aen. VI, 748. Platoni post mille annos in terram animae redeunt, Pindaro in Threnis fr. 4. post ἐνναετηρίδα. Denique migratione ter repetita apud philosophos animae purgatae in stellas et planetas abeunt ibique manent; Pindarus mythicae dictioni convenientius beatorum insulas ponit, primum credo in Orphica poesi pro termino migrationis animarum adhibitas; vix enim ab aliis poetis haec doctrina esse potuit. [Universe confer de vita et scrr. Pindari p. LXXXIII. Adde Hoeck. Cret. III. p. 207 sqq. et O. Mueller. de fortunatorum insulis commentariolum Gottingae a. 1837. editum p. 9 sq., qui vere observat, Pindaro insulas illas in superficie terrae esse, ut poetis epicis.] — ἔτειλαν, peragunt. — Διὸς ὁδός mihi quidem haud obscure Orphicam poesin sapere videtur. Ut enim apud philosophos post migrationem animae piorum diis propiores vivunt qui ad eos commeant, sic Orphici simile deorum commercium cum piis in Elysio finxisse videntur, quo pertinet, opinor, Διὸς ὁδός. Ac Iovem huc commeare notavit iam Boeckhius. Cogitanda autem videtur via ab occidentali terrae ora per Oceanum ducens in Elysium; directum descensum e coelo Quintus memorat XIV, 225. Ceterum ex Orphicorum carminibus non male coniicias etiam solem infernum petitum, quem supra vidimus, si-

quidem Orphicorum priscorum ingeniosae religioni deberi videtur pulcrior rerum infernarum adumbratio. *Κρόνου τύρσιν*, regiam Saturni, qualem etiam Pluto habet. Est enim urbs beatorum, in qua regia dei, sita ea in una insularum, circumiacentibus ceteris. Huc tendunt iudicium subituri. Saturnum, sub quo olim aurea aetas fuerat, his locis praeesse constat ex Hesiodo Op. et D. 170. Vide praeterea laudata Boeckhio. Cave igitur hoc loco Saturni regiam ab insulis beatorum seiungas. — V. 72 *ἄνθεμα χρυσοῦ*, Pind. Pyth. I, 6. [De floribus Elysii cf. Iacobi Grimmii Mythol. Germ. p. 782 sq ; de Rhadamantho elegantem commentationem Prelleri in Zimmermanni Diar. philoll. 1838. nr. 133 sqq.]. — *φλέγει*, ardent, Virg. Aen. IV, 262. — *τὰ μὲν — ἄλλα*, Herm. Vig. p. 701. — Sed quo consilio de aureis floribus arboreis et aquaticis dicit et de coronis inde capiti manibusque nexis? Num mollem nobis vitam describit heroum praestantissimorum? Pindarum qui intelligere vult, ubique ad carminum rationem attendat: nihil enim ab eo sine causa dicitur. Igitur hunc de Elysio locum propter Theronem positum supra vidimus, qui post aerumnas graves ad alteram partem fati accedit laetam. Ac primum quidem nunc *ἄνθεα τεθριππων* Olympica consequutus est: olim vero, ait poeta, cum nobilissimis heroibus in Elysio summas coronas habebit ex aureis floribus nexas. Haec est vera sententia loci, Pindaro, ducto colore, ut solet, a praesenti victoria, cum Olympica corona Elysii coronas pulcherrima gradatione coniungente omnemque Theronis felicitatem ad unam notionem revocante. Aureos igitur flores pro summo coronarum genere dixit *). Ac quum domus regia coronas haberet ex arborum frondibus Olympicam Pythiamque et ex apio, palustri, opinor, Isthmiacam, suavi allusione nunc in Elysio arboreos maxime et aquaticos flores laudat, quae simul exquisitiora genera sunt. Denique ut etiam de manuum coronis dicam, quae mirae videri possunt, Karsten. *χέρας* interpretatur brachia. Sane pas-

*) [Insularum, in quibus beati habitant, ornatum ductum putabam equidem ab ornatu domorum regiarum, quae pretiosis metallis resplendere solebant, hoc discrimine, ut, quae ibi ars effecerat, ea hic divinae cuiusdam naturae essent munera. Praeclaris his floribus hunc honorem beati habent, ut in splendidis quibus utuntur conviviis caput iis ornent; quod non ad mollitiem aliquam retulerim, sed ad festam talium epularum sollemnitatem. F. I.]

σὺν χείρ complectitur brachium ad humerum usque, cf. Schaefer. ad Longum p. 331. Sed quid lucramur inde? Ego ita dico: iudicri victores, quum plures coronas reportassent, videntur in pompis et comissationibus unam in capite, ceteras manibus gestasse, cf. ad Isthm. I, 66: ad quam similitudinem nunc Pindarus Elysii heroes quasi praeclaros certatores, qui omnes ἄθλους cum laude peregerint, caput manusque coronis ornare dicit de sententia Rhadamanthi. Regnum tenens Saturnus etiam iudicium exercet more regum, assessore tamen Rhadamantho, de quo vid. locos ap. Boeckhium; hic igitur quasi summus heroum Ἑλλανοδίκας. — V. 75. Scholia: βουλαῖς ἐν ὀρθαῖς Ῥαδαμάνθυος· συγχωροῦντος τοῦ Ῥαδαμάνθυος· οὗτος γὰρ δικαιονομεῖ τοῖς ἐν ᾅδου. Ἄλλως· ὡς τοῦ Ῥαδαμάνθυος τοῦτο τοῖς δικαίοις παρεχομένου. — V. 77 sqq. De Rhea cf. ad v. 12. Summum thronum habet ut mater deorum. — Cadmus θεόφρων in Elysium translatus cum Harmonia, cf. Eur. Bacch. 1337. Apollodor. III, 5, 4. Schol. Pind. Pyth. III, 153. Peleus, de quo cf. Arg. Eurip. Androm., in Elysio est ob insignem pietatem et iustitiam, cf. Nem. V. Isthm. VII. — ἀλέγονται, numerantur, ut Antholog. Palat. T. II. Append. p. 772. Achillem ibi esse memorat Scolium notissimum Athen. XV, 695. A. Cf. Plat. Sympos. p. 179. E. 180. B. ibique Astius. Add. Apollon. Rhod. IV, 811. De alia sede Achillis vid. ad Nem. IV, 49. Ceterum vulgo Mercurius defunctos ducebat in Elysium, cf. Boeckh., non Iuppiter, ut Tafelio visum; praeterea tamen etiam alii dii amatos homines ipsi ducunt, ut Venus ducet Tibullum Eleg. I, 3, 57. Sic Achillem Thetis. Etenim in Elysium Achilles receptus propter fortitudinem insignem; sed idem quum esset iracundior, legitime autem ii tantum admittantur, ὅσοι ἐτόλμασαν ἀπὸ πάμπαν ἀδίκων ἔχειν ψυχάν, pulcre addit exoratum a matre Iovem. Peculiaris enim alia huius rei causa si fuisset, indicanda erat; nunc illud intelligi voluit, quod ultro se offert Achillis ingenium considerantibus. [De Achille in insulis fortunatorum vide quae dixi Ibyci Rheg. p. 150 sqq.] — V. 81 sqq. Κύκνον, Neptuni filium, Ovid. Met. XII, 51 sqq. — θανάτῳ πόρεν, frequens loquutio διδόναι φόνῳ, μόρῳ, ὀλέθρῳ, al.; cf. Pyth. V, 56. Nem. I, 66. et Wüstemann. ad Theocr. IV, 40. VII, 123. — Memnon, Aurorae filius, notissimus. Denique cur hos nunc heroes poeta nominat? Cadmus commemoratur ut auctor gentis, quae res quam vim habeat supra in Introductione docui; redibit in Therone etiam felicitas

summa avita, ut mala pristina redierunt. Redibit, inquam, quum etiam virtutibus conspicuus sit heroicis. Celebratae autem in prooemio duae maxime Theronis virtutes, iustitia colens sancta iura hospitii nec laedens impie hospitem, et fortitudo bellica; ecce has ipsas hic proponit. Achilles enim fortitudine clarus, Peleus maxime pius et iustus quantopere etiam hospitii iura coleret, ξεινίου πατρὸς χόλον δείσας, luculenter probavit alia in re in domo Acasti, cf. Nem. V. Sic pulcherrime Pindarus significat iisdem etiam Theronem virtutibus aliquando in Elysium venturum. Habes universam Elysii adumbrationem, Pindaro et hoc carmine dignissimam! Ceterum non nego Emmenidas fortasse etiam alias allusiones in his descriptionibus quaesivisse, quem in finem etiam Boeckhius plura alia hic proponit; sed interpres, credo, in iis continere se debet, quae lex carminis distincte offert.

V. 83 — ad finem. **Revocat se poeta ab his fabulis et splendido exitu carmen absolvit.** Verus nexus hic: Abrumpo, quia nolo pergere (dixit enim quae volebat), non inopia rerum coactus. Multa sunt mihi intus in pharetra nondum deprompta tela egregia, qualia non habent deteriores quidam poetae. Age ostendamus copiam nostram nondum exhaustam. Dirige arcum; quem feriemus? Sit Agrigentum scopus, et dicam statim praeclaram laudem de hac urbe. Sic intelligitur vividior huius loci oratio. [Sunt haec ipsa, quae de heroibus in Elysio deque vita post mortem dixit poeta, e genere illorum telorum, quae sunt φωνᾶντα συνετοῖσιν, in qualibus reprehendendis sibi placebant aemuli poetae et obtrectatores laudum suarum, quia talia luxuriantis essent et immoderate exultantis ingenii. Verum, Rauchensteinius p. 19. ait, sentiunt auditores sapientes propterea in vita beatorum describenda tamdiu morari poetam, quia excitare Theronem velit ad spem futurorum praemiorum. Sed hoc caste et verecunde tegit miro transitu, dum telorum suorum vim defendit, alio deducere auditorum mentes visus. Tum vero v. 89. sumit unum ex telis, non occultum illud, sed iam apertum, iaculaturque insigni coniectu ac felici, Theronis laudans mores probos, mansuetos, benevolos. Quos quo impensius ac iustius laudat, eo magis defendit et confirmat ea, quae de spe beatitudinis futurae tacite significaverat. Ceterum cf. Prolegg. Sim. Cei p. XXX sqq.] — βέλη, cf. Ol. I. fin. — ὑπ' ἀγκῶνος — ἔνδον ἐντὶ φαρέτρας, h. e. **nondum deprompta.** De plurali ἐντὶ cf. Ol. XI, 85. Pyth. I, 13. Add.

Iacobs. Delect. Epigrammatt. Gr. p. 75. — V. 85. φωνᾶντα, h. e. quae sonant tanquam voces et, ut ita dicam, loquuntur intelligentibus; in vulgus muta sunt, sensu per interpretes aperiendo. Cet. cf. Iacobs. ad Anthol. Gr. T. VII. p. 364. — ἐς τοπάν, vulgo, cf. Boeckh. d. Crisi Pindar. p 86. εἰς τὸ πᾶν pro omnino est loquutio frequens apud Aeschylum, cf. Blomfield. ad Choephor. 672. — V. 86. φυᾷ, cf. Ol. IX, 107. N. III, 68. — λάβροι παγγλωσίᾳ, inepta garrulitate loquaces; nota sunt λάβρος, λαβραγόρης, λαβρεύεσθαι. — V. 87. ἄκραντα γαρύετον, inania, ut Aesch. Choephor. 874. ἄκραντα βάζω. Porro significationem certandi in verbo γηρύειν πρός τινα et γηρύειν τινί optime illustravit Wunderlich. Observatt. critt. in Aeschyl. p. 167. Verte: Qui autem didicerunt inepte loquaces ut corvi inutili clamore certant adversus Iovis aquilam, nec assequuntur eam, nedum superent quicquid canant. In quo superbiam dicti quod attinet, tenendum eam minui ipsa metaphora, plane ut Nem. III, 80. V, 21. — Φορτικὸν diceres poetam, si sic loquutus esset: Ego enim sum egregius poeta. Ad locutionem cfr. Theocr. VII, 45: Ὥς μοι ἀπέχθονται Μοισᾶν ὄρνιχες, ὅσοι ποτὶ Χῖον ἀοιδὸν Ἀντία κοκκύζοντες ἐτώσια μοχθίζοντι. Deinde vides iratum esse Pindarum. Quibusnam? Ante omnia certum dixerim duos esse; dualem indistincte pro plurali positum ante Alexandrinorum tempora non credo, et errare mihi videtur Buttm. Gr. Gr. ampl. T. I. p. 348. contrarium docens. Hom. Il. VIII, 185. sunt duo paria equorum, et Odyss. VIII, 48. Hymn. Apoll. 456. 501. duo ordines remigum in dextro et sinistro navis latere sedentes. Plato Theaetet. p. 152. E. loquitur de duobus generibus hominum, poetis et philosophis, in doctrina de mutatione rerum perpetua consentientibus. De Aesch. Eumenid. 250. dixit Wellauer. Mihi tamen Mülleri mei sententia placet hemichoria ibi intelligentis. — Quum igitur duo sint, probabiliter cum Scholiastis Simonidem et Bacchylidem intelligunt. Ac bene monet Neuius Fragm. Bacchyl. p. 5. eruditione maxime polluisse Simonidem, huius autem imitatorem et discipulum fuisse Bacchylidem. Sed cur nunc eos carpit Pindarus? quod noli sine causa factum credere. Simonides, qui missus ab Hierone ad Theronem hos reges conciliaverat initio huius anni, vivebat apud Hieronem, ac pulcre coniicit Boeckhius eum tum Theroni suspectum fuisse. Sed videtur etiam Bacchylides Syracusis fuisse,

cf. Schol. Pyth. II, 131. Iam quum Thero, licet hi poetae in Sicilia essent, tamen a Pindaro Thebis versante carmen epinicium expetiisset, qui et ipse, ut videtur, iratus iis erat ob res antea gestas, quid mirum, si ridet eos, quod poesis eorum cum sua certare non possit? Ac pertinet ad hanc irrisionem totius loci vividior oratio, qualem supra explicui. — V. 89. *βάλλομεν* indicativus est, cf. Iacobs. Delect. Epigrammatt. p. 228. Stallbaum ad Plat. Sympos. p. 176. B. — V. 90. *ἐκ μαλθακᾶς φρενός*, e benevola mente, quum modo aliquot vulnerantia tela in inimicos miserimus. Vide ad Nem. IV, 45. Hoc loco *εὐκλέας* eodem sensu positum. Ac clarum sic etiam *αὖτε*, contra. — *τανύσαις*, Ol. IX, 14. 41. Praeferenda est enim Boeckhii ratio, multo aptior in hac vividiore oratione quam Hermanni, *τανύσαις ἀνδάσομαι* iungentis. — *ἀνδάσομαι*, vi activa, ut Soph. Phil. 852. Ai. 772. al. — *ἐνόρκιον λόγον*, ut in magna laude et quum obtrectatores haberet rex, cf. Ol. VI, 20. — *ἑκατόν γε ἐτέων* (Herod. IX, 76. Matth. Gr. §. 315.), h. e. per integrum saeculum, quare nihil hic argutandum. Urbs diutius steterat. Sensus: Nullum genuisse hanc urbem centum annis virum magis beneficum Therone. Possis etiam iungere *μή τινα πόλιν*, sed alterum cautius et verius dictum; immodice laudare deteriorum scriptorum est. — [V. 94. *μᾶλλον εὐεργέταν* et *ἀφθονέστερον* componuntur, ut in ingeniosa Bergkii coniectura Ol. I, 104. *μᾶλλον ἵδριν* et *κυριώτερον*. Sic Horat. Sermm. I, 2, 80: Nec magis tenerum aut rectius crus.] — V. 95 sqq. *ἔβα*, invasit, Eurip. Hippol. 234. 1381. — *κόρος*, quum beneficia, ut fit, fastidium et invidiam creassent. — *οὐ δίκᾳ συναντόμενος*, h. e. non honestum in modum aggrediens aperte, sed clam, *ψιθύρους λόγους πλάσσων*, ut fecerant proditores Capys et Hippocrates et Himerensium qui initio anni defectionem moliti erant. *ἄντεσθαι*, *συνάντεσθαι*, obviam ire, de hostibus notum. *δίκᾳ* vero est *σὺν δίκῃ*, ut Sophocl. Ai. 1247. Phil. 1234. El. 561.; conf. Blomfld. ad Aesch. Spt. 411. Scholia: *ὑπαντήσας οὐ κατὰ δίκην οὐδὲ ὃν δεῖ τρόπον*. — *μάργων*, vesanorum, improborum, cf. Blomfld. ad Aesch. Prometh. 909. — *ἐθέλων*, cupide, studiose faciens, amans facere, cf. Ol. XIII, 9. Buttm. Gr. min. p. 345. Markland. ad Lysiam Reisk. p. 616. Iam si sensus: qui cupiebat aut etiam nunc cupit obscurare praeclara facta Theronis, cur *ἑσλῶν* additum? Immo

haec ipsa vox probat generalem esse huius versus descriptionem; unde articulus intelligitur ante *λαλαγῆσαι*. Verto: Sed audem invasit invidia non iuste procedens, sed ab mprobis hominibus, qualis obtrectationem amat t pulcra bonorum facta obscurare studet. Iam licet ispliceat *τὴν λοιδορίαν ἐθέλων*, non dixerim eodem iure *τὸ λαλαγῆσαι ἐθέλων* damnandum esse, quum infinitivus cum articulo unquam plane exuat vim verbi. Hermannus *θέμεν* ad *τὸ λαλαγῆσαι* et ad *χρύφον* trahit, vertens: Invidia laudem invasit, nproborum virorum rumores obscurationemque honestis factis onorum excitare volens. In quo displicet *θέμεν τὸ λαλαγῆσαι*. Contra pravam interpretationem Heimsoethii disputavit Rauhensteinius p. 17. De *λαλαγῆσαι ἐθέλων* v. H. L. Ahrens de rasi et aphaeresi p. 17. — V. 98. Scholia: *ὥσπερ ἡ ψάμμος οὐκ ἂν ἀριθμῷ περιληφθείη, οὕτως ἀμέτρητος Θήρων αἷς εὐποιίαις. Ἄλλως· ἐπεὶ δὲ μετρεῖν ψάμμον ἀδύνατον, καὶ ὰς εὐεργεσίας τοῦ Θήρωνος μετρεῖσθαι ἀδύνατον.*]

CARMEN OLYMPICUM TERTIUM.

INTRODUCTIO.

Carmen eidem victoriae curuli scriptum, quae in antecedente elebratur, cantatum vero in Theoxeniis Dioscurorum Agrigenti. Emmenidae Agrigentum migrantes secum duxerant cultum Discurorum, ut videtur, sive is, ait Boeckhius, Argis cum colonia Rhodum, inde in Siciliam venerit, sive Amyclis Theraque per Theram, unum ex Theronis maioribus, ad Emmenidas propagatus sit, quae Mülleri sententia est Orchom. p. 339. Agrigenti inter publicas religiones, credo, receptus erat, ac Dioscurium publicum videtur fuisse; Emmenidae tamen plurima sacrificia offerebant, studiosissime cultui patrio addicti. Ipsa sollemnia Dioscurorum Agrigentina Scholiastae Theoxenia appellant; quum enim hi dii maxime hospitales essent, curabantur iis lectisternia, *ξείνιαι τράπεζαι*, quibus excepti ceteros deos exciperent. Atque his Theoxeniis ornandis bene suspicatur Boeckhius carmen scriptum esse. Statim enim in principio quod hospitales Tyn-

daridas poeta nominat, ne de Helena dicam, vix aliter explicari potest; deinde *ταύταν ἑορτὰν* dicit praesentia sollemnia, quae vox festum deorum significat. — Carminis ratio haec est: In Dioscurio festo die quum res ageretur, in principio statim Dioscuris et Helenae dedicatur carmen. Tum poeta canit, ut Hercules olim post institutos ludos Olympicos, quum locum arboribus vacuum videret, oleastrum ab Hyperboreis adsciverit, quae umbram praeberet hominibus Olympiae congregatis et coronas victorum. Qua re narrata ad Tyndaridas redit, qui victoriam dederint Emmenidarum pietati, haud dubie etiam illo die larga sacrificia offerentium. Denique in fine, ut alias, modestia commendatur victori, ceterum probo viro. Vides rationem carminis simplicissimam. Est sollemnis gratiarum actio et dedicatio coronae in Dioscurio, inter ceteros coronatos Therone adstante cum Olympica corona oleagina in capite, quam dedicare vult Dioscuris, uti etiam Boeckhio videtur. Versatur igitur maxima pars carminis in ipsa coronae oleaginae praestantia celebranda; qua quidem re ut Emmenidae et Thero ornantur, quibus dii talem coronam dederant, summum tamen consilium carminis ad Tyndaridarum et urbis honorem pertinet, quemadmodum par est in tali causa. Ceterum cum Boeckhio suspicor actam rem ante praecedentis carminis epinicia, siquidem primum diis publice gratiae actae videntur, antequam privata domi comissatio haberetur. [Theoxenia ut Agrigenti, ita in Paro insula celebrabantur Dioscuris dicata, v. praeter Fr. Thierschium in Actt. Acad. Monac. 1834. p. 622 sqq. Boeckhium Corp. Inscrr. II. p. 1075. Preller. ad Polemon. p. 67. et C. F. Hermann. antiqq. sacr. §. 10, 12.]

EXPLICATIO.

V. 1—6. Prooemium. Poeta precatur, ut carmen placeat Tyndaridis *φιλοξείνοις*, hospitalibus, cf. Introd. Alii de Theoxeniis omnino non cogitandum putant: satis esse scire Tyndaridas ut praesides ludorum victoriam dedisse. Sed hi docere debebant, cur nunc hospitales nominet ac non potius *ἀγωνίους*, *εὐίππους*. Omnino vero monendi sunt lectores Pindari, ut ad formulas initiales carminum attendant; tale a diis factum principium non potuit locum habere in carmine privata in domo

manendo die non festo. Porro sensus loci hic: Dioscuris et Helenae placeam Agrigentum ornans hymno in Theronem. Unde colligo cultum Dioscurorum et Helenae publicum fuisse publicumque Dioscurium, quod in incerto relinquebat Boeckhius. Si enim privatus tantum erat et gentilicius Emmenidarum, dicendum erat: Placeam Tyndaridis Emmenidas honorans hymno in Theronem. Ceterum adverte tempora; γεραίρων, ut de re manente, ὀρθώσαις de carminis faciendi actione transeunte. Ipsum ὀρθώσαις est erigens hymnum, aut tanquam columnam, quales habebantur in locis ludorum, victorum nomina servantes, cf. ad Ol. VII, 86., aut tanquam statuam, e quibus in victorum honorem positis satis constat e Pausania. Similiter Isthm. I, 46: ξυνὸν ὀρθῶσαι καλόν. Architecturae vero opera aliena sunt. — ἄωτον, cf. Ol. V, 1. VIII, 75. — V. 4 sqq. Sensus: Musa vero ita mihi affuit, ut novo splendido modo reperto Doriis vocem aptarem rhythmis. — παρέστα, ut Pyth. VIII, 70: κώμῳ ἀδυμελεῖ Δίκα παρέστακε. Praemittit poeta eximia quaedam, quae diis placere possint. Quae res non pertinet ad melodiam aliquam novam, quod nimis tenue esset, sed monstrantibus Scholiastis et nexu ad ipsum hymnum ipsum, quod mihi non dubium, prae ceteris praeclaram ad fabulam nunc primum a Pindaro ex Olympica Eleorum traditione haustam, de oleastro ab Hercule ex Hyperboreis Olympiam translato, quam statim narrare vult. Fuerunt autem Doriensium maxime fabulae de Hyperboreis Apollinis populo et Herculis ad eos itinere, cf. Müller Dor. I. p. 267. (269.). Elei deinde oleastri translationem addiderant. Haec nunc, ut par est, Dorio rhythmo canere vult Doriis diis. Δώριον enim πέδιλον, etiam Boeckhio monente d. Metr. Pind. p. 276., rhythmum dicit, qui pede pulsatur, unde ῥυθμὸν κρούειν. Cf. Tibull. II, 1, 52: Agricola — cantavit certo rustica verba pede. Ad νεοσίγαλον autem conferes ἄνθεα ὕμνων νεωτέρων Ol. IX, 49. similiter dicta de fabula ab aliis lyricis nondum tractata. Tales fabulae quattuor sunt in Olympicis carminibus. ἐναρμόξαι, conf. Wyttenb. ad Plutarch. d. aud. poet. p. 16, c. Denique γλαόκωμον, ut nunc ipsum ornat Theoxeniorum κῶμον.

V. 6—34. Media pars carminis de oleastro Olympiam translato. — V. 6. χαίταισι μὲν ξενχθ. cett. Orsus a corona Theronis poeta sensim transit ad oleastrum Olympicum. Mirum vero dubitari unquam potuisse, Theronis an

equorum coronae carmen postulent. ξενχθέντες, ab Hellanodicis impositae, decretae; simul autem comissantes coronati erant. — θεόδματον χρέος, corona hoc a Musis constitutum officium tanquam debitum exigit a me, ut Aenesidami filium canam digne. Poetis enim divinitus impositum est negotium, ut res praeclaras canant. — V. 8. ἐπέων τε θέσιν, h. e. σύνθεσιν, verba bene posita, adornata, iuncta, carmen. Laudat Boeckhius Etymol. M. p. 319, 31: θέσις ἡ ποίησις παρ' Ἀλκαίῳ, et 391, 26: Πίνδαρος θέσιν τὸ ποίημα λέγει. [Aeolensibus potissimum θεῖναι idem fere quod ποιῆσαι. Ita praeter Alcaeum Sapphо fr. 40: οὐκ οἶδ' ὅττι θέω· δύο μοι τὰ νοήματα. Ex nescio quo poeta Et. Magn. 177, 26. affert ὑμνοθετήρ; Ion Chius παλαιθέτους ὕμνους Lydorum commemorat Omphal. fr. 7. De poesi similiter θέσθαι Solon. I, 2: κόσμον ἐπέων, ᾠδήν, ἀντ' ἀγορῆς θέμενος.] — συμμῖξαι, cf. Ol. I, 20. — ἅ τε Πίσα, scil. πράσσει με χρέος γεγωνεῖν [γεγωνεῖ Emperius], laudari vult, quibus verbis praeparat antiquitates Olympicas statim canendas, plane ut Ol. I, 18. Vides τε in ἅ τε respondere particulae μέν post χαίταισι, usu apud Pindarum frequentissimo. — V. 11. ἐπ' ἀνθρώπους, ᾧ τινι. Senties ex hoc exemplo non temere singularem sic poni post pluralem. — V. 12. Ἑλλανοδίκας. Iudices certaminum Olympicorum eo tempore duo erant, postea plures. — Αἰτωλὸς ἀνήρ, Aetoli sunt Elei propter Oxyli coloniam. — γλεφάρων ὑψόθεν ἀμφὶ κόμαισι: noli vituperare orationem in coronae caput ornantis imagine suaviter immorantem; sic enim, ut iam monitum, tum Thero in Dioscurio adstabat redimitus. Ceterum γλεφάρων ὑψόθεν, ut Apollon. Rhod. II, 806. ὑψόθεν ἄκρης. Vide plura ap. Tafel. — γλαυκόχροα videtur pertinere ad folia superne mixto viriditati argenteo colore candicantia, vid. Schneid. Theophr. Opp. T. V. p. 425. et Tafel. ad h. l. — V. 14. De Hyperboreis ad fontes Istri cf. Boeckh. h. l. et Müller., maxime in Prolegom. Mythol. p. 119 sqq. Pindaro Hyperboreos non versus occidentem poni, sed ad septentrionem, clare docet Isthm. V, 28. coll. Ol. VIII, 47. [σκιαρᾶν, ἤτοι τῶν βαθειῶν, ἢ τῶν σκιαζομένων τῇ περὶ αὐτὰς τῶν ἐλαιῶν φυτείᾳ. Schol.] — V. 17. πιστὰ φρονέων, Schol. φιλικῶς διανοούμενος, confer Musgrav. ad Soph. Electr. 229. — V. 18. ἄλσει. Dici ἄλσος de loco sacrato etiam arboribus non consito notum vel ex Homer. Il. II, 506., cf. Boeckh. Nott. critt. ad h. l. Tenendum vero non

Altin solam hic intelligi, sed universum in valle τέμενος Olympicum; leges enim statim arbores etiam ad hippodromi metam plantatas; hippodromus autem extra Altin erat. Ceterum adde nos ad Ol. XI, 45. Porro Boeckhius asyndeton, meo iudicio, recte tuetur. Neque enim ad novam rem pergit oratio, sed quum dixisset Pindarus ex Hyperboreis oleastrum allatum ab Hercule, ut certaminum praemium esset, non vi adhibita, sed persuasione verborum, sequens colon manifesto huius ipsius sententiae uberiorem repetitionem habet, ἠθικῶς poeta huic loco immorante ut gravissimo. Quare ego colo interpunxi post λόγῳ. [Koenii Ἄλτει, revocato post λόγῳ commate, acriter defendit Rauchensteinius II, 20. Nam Ἄλτιν et ἄλσος similiter iunxisse poetam Ol. XI, 45: σταθμᾶτο ζάθεον ἄλσος πατρὶ μεγίστῳ· περὶ δὲ τάξαις Ἄλτιν μὲν ὅγ' ἐν καθαρῷ διέκρινε, qui tamen locus mihi a nostro aliquantum diversus videtur. Duplex igitur censet Rauchensteinius dici Herculem consilium secutum σκιαρὸν φύτευμα ξυνὸν ἀνθρώποις curavisse universis Olympiam adeuntibus, victoribus autem στέφανον ἀρετᾶν et utraque re prodidisse, quantopere sibi cordi esset Διὸς Ἄλτις πάνδοκος. Quare πιστὰ φρονέων praemissum esse. Ita asyndeton tolli in Disseniana scriptura vix tolerabile, v. Hermann. Opuscc. VI. p. 18, cui tamen scite Heimsoethius mus. Rhenan. 1846. p. 6. ita succurrit, ut urgeri a poeta dicat, non per vim neque dolo Herculem abstulisse olivam, sed λόγῳ πείσαντα.] — V. 19 sqq. Sensus: Iam enim instituta quidem et semel acta erant Olympia, sed arbores nondum habebat regio. Primum igitur particulae μέν post πατρί respondet ἀλλά v. 23. Porro, ut Pindarus ubique in his rebus sacrificium et ludos distinguit, sic etiam hic; ac quum postea plures dies festi essent, cf. Boeckh. h. l. et nos in Excurs. T. I. p. 333 sqq., mythico tempore duos ponere mihi videtur, unum sacrificiis dicatum ipsum tum plenilunii diem, alterum ludis, proximum post plenilunium. Nunc vide poetae verba: Iam enim, ait, patri sacratis aris, Luna Herculi totum oculum suum offuderat, h. e. iam enim post sacrificia Iovi oblata plenilunium vespertinum apparuerat, quibus verbis omnino designatur primus dies; iamque, pergit, certaminum iudicium et quinquennalem reditum festi instituerat, h. e. iamque celebratus erat secundus quoque dies ludis consecratus, et constitutus erat etiam reditus sollemnitatis, ut nunc futuris quoque conventibus prospiciendum esset: sed locus nondum erat

huic rei satis aptus. — *βωμῶν ἀγισθέντων*, per sacrificium primum. Ceterum quum Hercules etiam ceteris diis Olympiae tum sacraverit aras, hoc loco notabis simpliciter a potiori re, Iovis aris, designari totum. — *διχόμηνις*, ut Arat. Phaen. 78. — *ἑσπέρας*, vesperi. Recte enim Boeckhius monet hic non coniungendum esse *ἑσπέρας ὀφθαλμόν*, licet nota sint *νυκτὸς ὀφθαλμός*, *ἀμέρας βλέφαρον*, alia, quum rectius et pulcrius dea suum oculum ei offudisse dicatur, veluti est *ὄμμα Σελήνης* Nonn. IX, 66. XI, 189. Conferri etiam meretur Virg. Georg. I, 430. — V. 21 sqq. *ἀέθλων κρίσιν*, pro ludis, conf. Ol. VII, 80. Nem. X, 23. — *θῆκε*, scil. Hercules; alii supplent *Μήνα*, quam affectatam loquutionem noli Pindari simplicitati tribuere. — *κρημνοῖς*, de litoribus et ripis praeruptis, vox Pindarica; cf. Schneid. ad Pind. Fragm. CXLV. Heyn. et Boeckh. p. 664. — Porro noli cum Aristarcho iungere *χῶρος Πέλοπος ἐν βάσσαις Κρονίου*: quum enim vallis Olympica, sita inter duo iuga collium, bene dicatur *βᾶσσα*, tamen non aeque commode montis *Κρονίου βᾶσσα* dicetur. Verius Boeckhius *Κρονίου Πέλοπος* iungit, quum Pelops a Saturno descenderet per Tantali patris matrem Pluto et per Tantali patrem Iovem Saturnium, quod epitheton consulto h. l. additur propter cultum Saturni Olympicum, ut Iuppiter in Olympicis Pindari carminibus saepius *Κρόνου παῖς* dicitur, eadem de causa. [Ab Aristarchi iudicio qui discedendum fuisse merito negat Hermannus Opuscc. VI. p. 64. recte admonet, si *Κρονίου Πέλοπος* iuncta voluisset Pindarus, *Κρονίδα* fuisse positurum.] Denique a Pelope designat Olympiam, ut Ol. V, 9., quod inprimis aptum in carmine in Siciliam aut Italiam misso, cf. Introd. ad Ol. I. — V. 24. *τούτων* pr. *τούτων οὖν*, cum vi, accedente oratione ad id, quo tendebat, cf. Pyth. IV, 165. — *κᾶπος*, amoenus locus, ut alias loca diis grata, veluti Libya Iovis *κᾶπος* Pyth. IX, 55., Brasiarum in Peloponneso campus *Διονύσου κῆπος* Pausan. III, 24, 3. [*ὑπακουέμεν*. Schol. *μεταληπτικῶς ἀντὶ τοῦ αἰσθάνεσθαι*, cf. Lobeck. Rhemat. p. 335., qui Latinos observat similiter obedire, i. e. obaudire, de rebus inanimatis usurpare.] — V. 25. *θυμὸς ὥρμαινε* prima et Homerica significatione est: animus volvebat, agitabat, tum: animus studebat, quum *ὁρμαίνειν* post Homerum etiam intransitivum sit. Utrum eligas, postulaveris primo adspectu *πορεύεσθαι* ut simplicissimum, atque ita iam olim quidam ceperunt *πορεύειν*. At enim licet *νωμᾶν*

ἐπινωμᾶν, στρωφᾶν, alia in usu sint, cf. Nem. IV, 55., nusquam tamen πορεύειν intransitive dictum invenias. Recte vero dicas: θυμὸς ἐπόρευσέ νιν. Sed quid est θυμὸς ὥρμαινε πορεύειν νιν? Nempe quum propiora loca arbores offerrent, in remotissimam tamen abiit Hercules regionem oleastri victus cupiditate. Hoc bene innuens Pindarus dicit: Tum animus id agebat, ut ad Hyperboreos eum duceret. Ac ne forte Ἴστρίαν ἐς γαῖαν nunc requiras, Hyperborei habitabant ad fontes Istri, quare recte dicit: in regionem eam Istriam, ubi Diana alio tempore benigne exceperat venientem. — V. 26. ἱπποσόα, vid. Müller. Dor. I. p. 379. (381.) et Vossium in Epist. Mythol. T. III. p. 71. Fontes et fluvios amans, etiam equos alit in pratis aquosis certaminibus aptos et domat et agit rapido vecta curru. Versatur autem Diana etiam apud Hyperboreos, a quibus colebatur cum fratre Apolline, cf. Müller. l. cit. p. 369. (371.). — δειρᾶν, vid. Iacobs. Anthol. Palat. T. III. p. 609. Sensus: quum per montes et valles Arcadiae cervam frustra quaesivisset. — V. 28. ἀγγελίαις, iussu Eurysthei, qui per Copreum nuntium ei labores imperabat, Hom. Il. XV, 639. — ἔντυε, Pyth. IX, 66. Theogn. v. 195: ἐπεὶ κρατερή μιν ἀνάγκη ἐντύει. — ἀνάγκα πατρόθεν, Il. XIX, 103. Sensus: quum necessitas a patre imposita impelleret eum, ut iussu Eurysthei cervam a Taygeta Dianae dedicatam quaereret et Mycenas adduceret. Apollod. II, 5, 3. Qui fuit unus laborum Herculis. — χρυσόκερων ἔλαφον. Cornutas cervas vulgo non reperiri constat, nisi naturae lusu, quod docent periti; at fabulosae cervae tales non rarae. Atque huic nominatim cervae cornua fuisse aurea plurimi tradiderunt. Vid. Boeckh. et Tafel. [De cervabus cornutis cf. ad Simonid. Ceum p. 58. et Weigand. de Antipatris Sidon. et Thessalon. p. 27. Miraculum ut extolleret Pindarus, de industria addidit θήλειαν.] — Taygeta, Atlantis filia, Lacedaemonis mater et Eurotae. — V. 30. ἀντιθεῖσα, pro cerva, narrant Scholia, in quam ipsa antea mutata erat a Diana, ut Iovis insidias amatorias fugeret. Nisi pro sacrificio debito, pro victimis humanis abolitis cerva data erat, ut pro Iphigenia, quae Boeckhii suspicio est, quum sanguinem humanum olim Ὀρθωσία posceret. Vid. de ea Boeckh. h. l. Valckenar. ad Theocr. Adon. p. 277. et Müller. Dor. I. p. 381. (383.). — ἔγραψεν ἱράν. Crediderim Pindarum φέλλιον cogitasse in collo cervae cum inscriptione: Ἀρτέμιδός εἰμι. Veluti apud Theocrit Id. XVIII, 48.

est: *Ἐλέναϛ φυτόν ἐμμι.* Fuitque haec legitima formula. De *ψελλίῳ* autem cf. Pausan. VIII, 10, 4. Huic explicationi nunc etiam Boeckhius non adversatur, et probat eam Müllerus. Schol.: *Λέγεται, ὅτι, ἡνίκα Ἡρακλῆϛ παρέσχεν αὐτὴν Εὐρυσθεῖ, τότε εὑρέθη ἐπὶ τοῦ τραχήλου αὐτῆϛ γεγραμμένον· Ταΰγέτη ἱερὰν ἀνέθηκεν Ἀρτέμιδι.* Cf. Wüstemann. ad Theocr. XI, 41. — V. 33. Tryphiod. 286: *οὐδέ σε πάτρηϛ, Οὐδὲ πολυκτεάνων θαλάμων γλυκὺϛ ἵμεροϛ αἱρεῖ*, ductum ex Hom. Il. III, 446. Harum arborum, ait, eum desiderium cepit, ut plantaret circa metam hippodromi, ubi etiam postea oleastri steterunt. Loquitur autem nunc de hippodromo maxime propter curulem victoriam, quam canit. [*Τὸ Πάνθειον λέγει, ἐν ᾧ πεφύτευνται ἡ ἐλαία, ἣν δρέπει ἀμφιθαλὴϛ παῖϛ χρυσῷ δρεπάνῳ, κλάδουϛ ιζ΄ τέμνων, ὅσα καὶ τὰ ἀγωνίσματα.* Schol., ubi v. Boeckh. p. 102.] — *δωδεκάγναμπτον*, cf. Ol. II, 50. — Singulis explicitis, de universo loco illud pluribus quaerendum, utrum semel, an bis apud Hyperboreos fuerit Hercules. Si semel, Pindarus dicere debebat sic: Tum forte accidit, ut ad Hyperboreos veniret, quum iussu Eurysthei quaereret cervam Dianae sacram. Nunc autem interponit: *ἔνθα Λατοῦϛ ἱπποσόα θυγάτηρ δέξατο*, quae verba ex hac ratione intelligi nequeunt. Sed clara omnia, si bis venit. Sensus: Tum venit in mentem in Istriam proficisci, ubi Diana olim exceperat ex Arcadia venientem, (nunc Olympia proficiscitur), quum cervam quaereret, quam persequens forte etiam illas regiones adierat videratque arbores. Harum nunc eum desiderium cepit, profectusque est, ut consequeretur, sperans ope Dianae equestris se ab Hyperboreis arbores impetraturum ad hippodromum plantandas. In quo etiam *ἱπποσόα* cur additum sit, sentis. Non igitur proximus post Augiam devictum labor capienda cerva, sed hanc alio tempore ante hoc bellum persequutus erat, ut recte tradit Apollod. II, 7, 2., post omnes labores exantlatos Augiam victum, e cuius belli primitiis Olympia instituta.

V. 34 — ad finem. Redit ad rem praesentem. — Initio verba *ἐϛ ταύταν ἑορτάν* ne quis de Olympica sollemnitate quinquennali intelligat, quum nunc in templo Tyndaridarum caneret chorus, absonum est cogitare de alio festo quam de praesenti. Ad Theoxenia igitur venit fruiturque una lectisterniis paratis, ceterum et ipse peculiari templo cultus Agrigenti; cf. Boeckh. in Introd. [Recte Rauchensteinius II, 21. refellit Heimsoethium

ταύταν ἑορτάν ad Olympia referentem. Poeta enim victoriae cum Theoxeniis coniunctam celebrationem egregie expressit Herculis cum Tyndaridis ad Theronis sacra venientis imagine. Ita efficit quod in prooemio significaverat, se cum laude Theoxeniorum victoriae Olympicae celebrationem coniuncturum. — V. 35. De forma *δίδυμος* et similibus videndus nunc Lobeckius Pathol. p. 169.] — V. 36 sqq. *ἀγῶνα νέμειν*. Dioscuri erant inter deos *ἐναγωνίους*, cf. Nem. X, 53., et in hippodromi quidem carceribus colebantur tanquam *ἀφετήριοι* Olympiae, Pausan. V, 15, 4., Spartae, Pausan. II, 14, 7. al. Cf. Welcker. Trilog. Aeschyl. p. 229. *τοῖς γάρ*, h. e. his enim ipsis Hercules curam Olympiorum olim mandaverat. — *ἀνδρῶν τ' ἀρετᾶς*, in stadio, lucta, pugilatu, ceteris certaminibus. — [Non persuadet Rauchensteinius II, 21., quum *πα* ita tuetur, ut poetam dicat voluisse hoc: iubet me animus dicere gloriam contigisse Emmenidis Tyndaridarum fere beneficio propter pietatem —, sed suspicionis et opinationis illud signum *πα*, quod verbis *διδόντων Τυνδαριδᾶν* apponi debuerit, primis enunciati verbis inseruisse, quo statim in principio significaret se aliquam suspicionem suam prolaturum. Igitur comma post *κῦδος* abesse vult Rauchensteinius. Acute ille quidem, sed parum recte. Illud *πα* probarem, si referri posset ad verba *ὅτι πλείσταισι βροτῶν ξεινίαις αὐτοὺς ἐποίχονται τραπέζαις*: ibi enim opinatio, puto, locum suum haberet. At Tyndaridas concessisse victoriam, id vero vix poterat dubitanter eloqui poeta; et si voluisset, verborum collocatione opus erat alia. Frustra provoces ad Pyth. X, 11. — Ceterum *Ἐμμενίδαις Θήρωνί τε* dictum ut *Τρῶές τε καὶ Ἕκτωρ* et similia apud Dissen. ad Isthm. VII, 1. Lobeck. Soph. Ai. 310. Schoemann. Plut. Ag. p. 75.]. — *ῥιμφαρμάτου*, Soph. Oed. Colon. 1062. — *εὐίππων*, vox ad artem equorum regendorum pertinens, cf. Hermann. ad Oed. Colon. v. 715. — V. 40. *ἐποίχονται*, cf. *θυσίαισιν οἰχνέοντες* Pyth. V. 80. et *μετήϊσαν* Herodot. VII, 178.; add. Aesch. Prometh. 530. *θεοὺς ὁσίαις θοίναις ποτινισσομένα*. Ceterum vid. Introd. Omnino Emmenidas liberalissime coluisse deos docet Fragm. Encom. 2. et Isthm. II, 39. — V. 42. *ἀρίστευε ὕδωρ* cett., cf. ad Ol. I. init. Etiam hic post memoratas *ξεινίας τραπέζας* in *κώμῳ*, ubi et vasa aurea adhibebantur et aqua, vides alienum esse Thaletis placitum. [Hermanno Opuscc. VI. p. 67. videbatur poeta dictum illud suum, agitatum fortasse a derisoribus, pertinaciter inculcando amplecti in eoque perstare quasi in ludibrium istorum risorum. Quare

Olympium carmen I. ad Ol. 76., non Ol. 77., referendum arbitratur. Refutavit haec Rauchensteinius II, 22 sq. Nihil igitur relinquitur, nisi ut statuamus imagine illa delectatum poetam ad praestantissima quaeque suo in genere declaranda identidem repetiisse, ut aliis quibusdam imaginibus plus semel usus est, v. Rauchensteinii Introd. p. 114 sq.]. — V. 44. *οἴκοθεν* (von *Hauses wegen*) insita genti praestantia, verte: Nunc ad extremum Thero terminum virtutibus veniens tangit domestica vi Herculis columnas. Has attingere dicuntur ut extremum navigationis terminum qui in summa felicitate sunt, cf. Pyth. X, 28. Nem. III, 19. IV, 69. Isthm. III, 30: *ἀνοῤῥέαις δ' ἐσχάταισιν οἴκοθεν στάλαισιν ἅπτονθ' Ἡρακλείαις*. [Recte Heimsoethius I. p. 11. intellexit *οἴκοθεν* vulgo non recte referri ad insitas genti virtutes; sed summam felicitatem describi imagine longinquitatis viae a domo usque ad Herculis columnas, ut in illo loco Isthm. III, 30. Et sic Humboldtius accepit: *Theron erreicht vom heerde der väter Herakles säulen.*] — *σοφοῖς*, qualis Thero. Vide de hoc loco notata ad Ol. II, 16. — *οὔ μιν διώξω*, suavius dicit de se quae Theroni dicere vult, cf. Pyth. III, 107 sqq. Nem. I, 36. X, 39. Sensus: Ulteriora nemini assequi licet, quare noli ea persequi, vanus enim fueris *εἴην* sine *ἄν*, similiter lectum Ol. IX, 80. X. fin., est de confidentiore affirmatione sive de opinione sine conditione, ut Hermannus loquitur in Dissertatione de Particula *ἄν* lib. III. c. V. Adde Nitzschium ad Hom. Odyss. p. 174. et 206. — Ceterum notae sunt modestiae admonitiones in fine carminum; sed hoc loco quod paulo intentius et gravius (*κεινὸς εἴην*) hortatur Theronem bonum virum, eo consilio factum videtur, ut rex, qui tum adversarios habebat, cf. Ol. II., diligenter caveret invidiam, nec potentiam suam augere tentaret.

CARMEN OLYMPICUM QUARTUM.

INTRODUCTIO.

Carmen hoc et sequens scriptum Psaumidi Camarinaeo, reduli mulari victori Ol. 82. Certaverat Psaumis, vir certaminum studio insigniter deditus, quadrigis simul et mulabus et celete, ut vide-

tur, vicerat autem solis mulabus, atque haec victoria utriusque carminis argumentum est. Quintum manifesto post reditum in Sicilia cantatum, hoc vero Olympiae, praesente Pindaro, qui, quum Iovi pompa sollemni gratiae agendae essent, statim post victoriam viro insigniter hospitali sibique amicissimo has strophas scripsit. Uberrime haec exposuit Boeckhius, cui plane assentior; quare nollem quadrigarum victoriam explosam nuper denuo defensam, et falsum titulum ἵπποις restitutum, male intellecto loco v. 13. 14., qui accuratius inspectus contrarium probat. Ceterum poeta hoc carmine primum Iovi Aetnaeo, qui victoriam dederat, pompam Psaumidis accedentem commendat, tum reliquis eius conatibus ludicris successum precatur, utpote dignissimi viri, quem in fine iucunde defendit, derisum, ut videtur, propter canitiem.

EXPLICATIO.

V. 1 — 12. **Principium carminis. Invocatio Iovis.** Moris erat, ut victores gratiarum causa sollemnem pompam ducerent vespere ad Iovis aram in Alti, in curru vecti, si eo vicissent, comitantibus amicis, inter cantus. Et nunc quidem Pindarus carmen fecit huic rei aptum; quibus autem deesset poetarum opera praesentium, iis Archilochi quendam hymnum canebant, de quo cf. ad Ol. IX. init. — V. 1 sqq. Ἐλατὴρ βροντᾶς. Tonantes equos volucremque currum Iovis nosti ex Horat. Carm. I, 34, 8.; magnificentius Pindarus ipsum ruentem tonitrum ἀκαμαντόποδα dicit. Sed cur h. l. his utitur? Nihil nisi potentiam significari dicerem, si simpliciter ἐγχεικέραννος, ἀργικέραννος, βαρύγδουπος, πολυνεφέλας, ὑψινεφής legeretur; nunc autem amplior dictio est. Atque ἐλατὴρ ὑπέρτατος manifesto nunc Iuppiter dicitur comparatus hominibus agitatoribus curruum: ἀκαμαντόπους autem victorum equorum epitheton est Ol. III, 3., et ipsarum Psaumidis mularum victricum carm. seq.; quare plane non dubito rem propius ad Psaumidem pertinere, tonitrumque forte auditum, αἴσιον βροντάν, aut in ipso certamine aut quum sacrificaret Psaumis ante certamen, qua re nunc praeclare Pindarus utitur. „Iuppiter," ait, „appello te, summe agitator, qui per coelum tonitrum celerrimum agens faustum signum dedisti Psaumidi agitatori victoriae mulabus celerrimis reportandae." Videbimus saepius in sequentibus generales sententias prooemiorum ad victoris personam revocandas,

cf. Ol. VIII. — τεαὶ γὰρ ὧραι, te enim invoco, quia me huc duxerunt tempora festi tui, Olympias rediens, ut Isthm. II, 23. Atque hoc simplicissimum. Horas saltantes nolim inferre. Neque enim Pindaricum videtur Horas saltantes inter cantum et cithara Apollinis sonante reducere Olympicos ludos. [Confer Simonidis epigr. 205, 1: Πολλάκι δὴ φυλῆς Ἀκαμαντίδος ἐν χοροῖσιν ὧραι Ἀνωλόλυξαν κισσοφόροις ἐπὶ διθυράμβοις Αἱ Διονυσιάδες, ubi vide quae dixi.] — ὑπ' ἀοιδᾶς, ut Ol. VII, 13. ὑπ' ἀμφοτέρων (φόρμιγγος καὶ αὐλῶν) κατέβαν. Vid. Monk. ad Eurip. Hippol. 1294. Matth. Gr. p. 1187. — ποικιλοφόρμιγγος additum videtur, ut choricum carmen significetur. Cet. cf. Ol. III, 8. Nem. IV, 14. — ἑλισσόμεναι, περιτελλόμεναι (Soph. Oed. R. 156.), περιερχόμεναι, circumactae, redeuntes. — μάρτυρα, quum poeta carmine testimonium dicat rebus gestis. Iam verte: Tui enim festi tempora cum citharae cantu me redeuntia, s. quum redierint, duxerunt huc ad te, ut summorum certaminum laudator essem. — V. 4. ξείνων, qualis Psaumis mihi. — ἔσσεναν, gaudere solent, cf. de h. v. Schweigh. ad Polyb. I, 80. — αὐτίκα, propter carmen statim factum. — ποτί, ad nuntium, audito nuntio. Nuntiabat autem victoriam praeco et fama volans omnibus Olympiae praesentibus. — V. 6 sqq. Invocationem Iovis repetit et absolvit, plane ut Ol. VIII. init. Nam ut ibi est: Μᾶτερ — Οὐλυμπία cett., tum repetito vocativo: Ἀλλ', ὦ Πίσας εὔδενδρον ἄλσος, τόνδε κῶμον δέξαι, sic hoc loco: ἐλατὴρ — Ζεῦ, tum Ἀλλ', ὦ Κρόνου παῖ, δέκευ. Maior forma talis periodi est Horat. Carm. IV, 6, 1 — 19. Cfr. Bernh. Synt. p. 74. Totus autem locus unum finem habet, quippe causas exhibens, cur pompa Iovi ducatur. Sensus enim: Iuppiter, cuius potentiam benevolam Olympiae et in Sicilia experitur Psaumis, recipe cett. Nam Iuppiter Aetnam tenens, sub quo Typhoeus iacet, est domitor Typhoei et Siciliae tutor. Ac notabis concinnitatem rerum, quas poeta composuit; quum enim tonitrum memorare deberet, pulcre tale addidit aliud, quo similiter augusta Iovis potentia exprimeretur. Ceterum cf. ἰπούμενος Aesch. Prometh. 365. ibiq. Blomf. — V. 9. Χαρίτων. Victoriae dator modo declaratus est Iuppiter, Gratiis vero, quae delectantur epiniciis comissationibus et epinicio cantu, cf. Nem. VI, 38., IX, 54., nunc debetur κῶμος, pompa ludicra cum cantu et instrumentis musicis, iam accedens ad Iovis aram. Atque hunc

κῶμον dicit perenne lumen Psaumidis virtutibus. Ceterum κῶμος quid sit apud Graecos, uberrime explicatum vide a Welckero ad Philostrat. p. 202 sqq. [Rauchensteinius II, 23: „Servato θ' sic dicitur, ac si ex Οὐλυμπιονίκαν ad ἕκατι intelligatur Ὀλυμπίας. Iovi et Olympia cara est et carae sunt Gratiae. Propter utramque causam rogatur accipere victoris pompam sollemnem." Difficilis explicatio et quae vix in mentem venerit iis qui haec vel audiere olim vel legere. Qui θ' inseruerunt primi, videntur verba sic intellexisse: δέκεν Οὐλυμπιονίκαν (Psaumidem) καὶ τόνδε κῶμον Χαρίτων ἕκατι. Vel sic: δέκεν Οὐλυμπιονίκαν τόνδε κῶμον δέκεν τε Χαρίτων ἕκατι. Vide Scholia.] — V. 11. ὄχος proprie de reda mulari, ac praestantissimae erant mulae Siculorum. Porro explica: ἵκει γὰρ ὁ κῶμος, Ψαύμιος ὀχέων ὤν, Psaumidis enim redae victricis est haec pompa. Vehebatur victor reda, comitantibus ceteris. Cave igitur κῶμον totum sedentem fingas in curru, ac ne hymnum quidem Pindarus usquam dixit in curru sedere. [Heimsoethius p. 12. aliter explicat: „Pindarus ut dicat ὅθεν ὁ κῶμος veniat, a Psaumidis, inquit, curru venit (originem habet), qui victor Olympicus cett." Rursus aliter Bernhardy Synt. p. 166: *gehört dem wagen an.* Neuter recte.]

V. 12 — 18. λοιπαῖς εὐχαῖς. Qui dicit: deus reliquis eius votis faveat, quum laudabili studio equis alendis operam det, satis clare equestres coronas, inprimis quadrigarum victoriam se optare Psaumidi indicat nondum reportatam. — V. 15 sq. Etiam propter alias virtutes dignus est summa hac victoria. — ἀσυχίαν, concordem tranquillitatem, a seditionibus alienam, cf. Pyth. I, 70. Dea est Pyth. VIII. init. — καθαρᾷ γνώμᾳ, sincere, cf. Theogn. v. 89. — V. 17. Non mentiar pro non mentior, cf. Ol. VI, 21. Nem. IX, 43. — τέγξω lenius pro μιανῶ. — διάπειρα, experientia, res ipsa probat, confirmat aut refutat hominum verba.

V. 19 — ad fin. Psaumis, quum vinceret, nondum senex erat, sed inter παλαιτέρους opinor; tamen iam canus erat. Propter quam canitiem derisus videtur Olympiae, quod qui iam senex esset, talis enim videbatur, certamen adire auderet. Quare iucunde Pindarus reprehensores istos nunc Ergini admonet, qui similiter et derisus fuerat et vicerat; sed quod probe tenendum, facit hoc tecte. Post laudes Psaumidis addiderat vera se loqui nec mentiri; falso enim dicta re ipsa convinci: atque hoc ut pro-

bet, non aliam ob causam, Erginum se simulat memorare. — Erginus, Clymeni filius, Argonauta, Orchomenius e Minyeia gente, cf. Boeckh. h. l. et Müller. Orchom. p. 262. De Argonautis apud Lemnias vid. Müller. ibid. p. 302. et Boeckh. h. l. — ἀτιμίας, contemptus. Cogitandus autem est Erginus tunc aut virili aetate fuisse aut etiam provectior. Canus fuit, si Scholiastae credimus, natura, si Libanio Epist. 303., adolescens, ex Pindari vero sententia post iuvenilem aetatem canities orta, si ultima carminis verba Erginus loquitur, ut credo. — V. 22. χαλκέοισι, cum armatura decurrens, Pyth. IX. init. Usitatum olim fuit genus iam in ludis funebribus, cf. ad Isthm. I, 23. Ac tales nunc in honorem Thoantis, patris Hypsipyles reginae. — νικῶν δρόμον, Ol. XIII, 30. — στέφανον, nota datum praeter vestem, Pyth. IV, 253. Conf. Isthm. I, 18 seqq. — οὗτος, gloriabundus. Quidam, ut Gurlittus ad h. l. et Matth. Gr. §. 471, 12., οὗτος ἐγώ vertunt: En adsum, ταχυτᾶτι cum sequentibus iungentes. Incommode. Melius ii, qui οὗτος interpretantur p. τοιοῦτος. Sic Demosth. d. Coron. p. 320: Σὺ τοίνυν οὗτος εὑρέθης. De dativo autem vid. ad Ol. I, 112. — V. 26 sqq. Quum dubitetur a viris doctis Ergini an Pindari haec verba sint, illud Suvernio, Gurlitto, Hermanno, hoc Boeckhio tuente, equidem dicam Ergini ea esse. Primum enim nihil interpositum, quo haec ab Ergini ceteris verbis distinguantur, velut est ὣς ἄρα εἶπε. Deinde vereor, ne tribuamus Pindaro quae ex sua persona dicere nolebat. Licet enim hic revera Psaumidis reprehensores castigare velit, simulaverat tamen, ut supra observatum, ea tantum de causa Ergini se mentionem facere, ut ostenderet, quare mentiri nollet. Atque haec simulatio continuari debet usque ad finem, ut sibi constet poeta; repugnaret sibi, si ex sua persona eam ipsam admonitionem pronuntiaret, quam ut alius diceret, haec fabula ab eo inducta est. Res igitur haec esse videtur: Quod Erginus virili aetate sive provectior Lemniis mulieribus dicit canos capillos saepe etiam iuvenili aetate nasci, idem Pindarus Olympicos Psaumidis risores tenere vult; significans, ut vides, posse etiam iuniorum uni et alteri, qui nunc risissent, praeter exspectationem accidere quod Psaumidi provectiori aetate. Atque haec non physiologica observatio est, sed ethica admonitio iucundissima. Ceterum ut hoc carmen Ergini, non poetae verbis finitur, sic Nem. I. vaticinio Tiresiae. [Ad antiquam verborum distinctionem redit Rauchensteinius II, 23 sq., qui δέ (v. 25.) ter-

io loco collocatum defendit Ol. VI, 74: *μῶμος ἐκ δ' ἄλλων κρέ-αται* et XI, 71: *ἄκοντι Φράστωρ δ' ἔλασε σκοπόν.* Vel propter-a illam rationem praestare, quia insigniter extollatur vocabulum *εἶρες*. „Erginus enim accedens ad reginam, ut coronam accipiat, lic ego, inquit, (i. e. victor curriculi, *ὃν ὑμεῖς ἐμνκτηρίζετε*); idistis pedum pernicitatem, in manibus autem et n animo par pernicitati virtus." Ego vero *χεῖρες* multo nagis in nostra scriptura extolli putabam. — In interpretatione podi a Dissenio recte discessit Welckerus Scrr. min. II, 212 sq.: *Erginos geschichte dient dem vorangehenden satze zum beleg, als in allbekanntes und auffallendes beispiel der bewährung irgend iner eigenschaft gegen den äufsern anschein. So gewifs Erginos len unglauben der Lemnierinnen an seine rüstigkeit zu nichte machte, o gewifs wird Psaumis immer den neid beschämen, welcher das hm ertheilte lob des pferdehaltens, der gastfreundschaft und bür-gerlichen gemäfsigtheit bezweifeln wollte.*" Et similiter Scholl. vett.: *Παράδειγμα τοῦ δεῖν τῇ πείρᾳ ταλληθὲς ἐξετάζειν τὸν Ἐργῖ-νον παρέλαβεν.* Nisi quod ultima minus accurate addidit Wel-ckerus. Nempe Psaumidem ante victoriam civibus suis *ἄσοφον* visum esse docet carm. V, 16. Uterque igitur victor in reprehen-sionem incurrerat, Erginus, quod praecanus certaturus esset, Psaumis, quod equis alendis deditus Olympicam victoriam am-biret. Reprehensorum voces arguit successus utriusque et quod olim Erginus reginae, id iam civibus suis dicere potest Psaumis, uterque re et factis probatus. Cum Welckero fere facit Rau-chensteinius II, 24., sed ut addat: „Verbis tamen extremis existit aliud novum, quasi fortuito emergens, non sine leni hila-rique ioco. Provectiorem enim aetate fuisse Psaumidem ex Ol. V, 21. patet, et canum non praemature, sed iuste fuisse illum con-sentaneum est. Quare cum faceta quadam hilaritate ea senties proferri, quasi dicat: Quid mirum senex fortis et alacer subca-nus, quum excusetur canities in iuniore?" Ego, qui Erginum, non Pindarum haec loqui omnia arbitrer, ad unum refero Ergi-num: ad Psaumidem solum illud pertinet, speciem et opinionem saepe fallere. — Ceterum Welckerus alia addit exempla eius usus, quo sententia quaedam vel dictum ex epicarum fabularum orbe repetitur iisque confirmatur, velut Ol. VI, 12 sqq., IX, 28 sqq., Pyth. II, 73 sqq., IX, 79 sqq., Nem. III, 22 sqq.]

CARMEN OLYMPICUM QUINTUM.

INTRODUCTIO.

Carmen cantatum Camarinae in pompa post reditum Psaumidis. Qui quum reprehensus esset, ut videtur, a civibus, quod curru et reda mulari et equo desultorio simul certaturus Olympiae imprudentius nimios sumptus faceret, poeta in eo versatur, ut ornamenta explicet, quae nunc certaminum studio et victoria Psaumidis urbi patriae contigerint, eo iucundiora, quum haec corona Olympica prima fuisse videatur post instaurationem Camarinae, ante a Gelone eversae, tum restitutae Ol. 79, 4. a Geloïs. In fine Iovi pro futuro urbis splendore et Psaumidis salute supplicat. Poetica autem vis et tractatio carminis per se simplicis cernitur in eo, quod pro urbe Pindarus deos tutelares urbis commemorat, quorum sacram sedem ornaverit Psaumis. Ac pompa quidem ducta videtur inprimis ad templum Minervae Poliadis, ut facere solebant victores Camarinaei, cf. Schol. v. 22. Tamen quum carmen tribus metricis periodis divisum tres invocationes habeat, Camarinae, Minervae, Iovis, Boeckhius suspicatur tribus vicinis locis id esse cantatum, si Camarinae sacellum et Iovis vel statua vel templum prope Minervae aedem fuerint.

[De hoc carmine Scholl. vett. haec tradunt: *Αὕτη ἡ ᾠδὴ ἐν μὲν τοῖς ἐδαφίοις* — dici videntur exemplaria poetae a vetustissimis grammaticis Alexandrinis adornata, Zenodoto, Aristophane, Aristarcho — *οὐκ ἦν, ἐν δὲ τοῖς Διδύμου ὑπομνήμασιν ἐλέγετο Πινδάρου.* Carmen ab Aristarcho, Artemone Pergameno, Demetrio Scepsio lectum et annotatum post Didymum omnes tribuerunt Pindaro. Verum nuper a testimonio illo Scholiorum profectus E. L. de Leutsch noster Philol. I. p. 116 sqq. rem ipsam clamare disputat carmen a Pindaro esse abiudicandum. Etenim quum sententias tenues vulgaresque proponi atque Pindarici ingenii splendore indignas, tum collocari et inter se necti dissolutas et sine nervis. Denique metrum, plane illud in suo genere eximium, a Pindarico tamen usu mirum quantum abhorrere et ad Aeolensium poetarum consuetudinem proxime accedere. Esse igitur carmen ab aequali aliquo Pindari poeta profectum, fortasse Siculo natione. Probabiliter haec disputata, sed ut quae-

dam subtilius quam vere prolata arbitrer, ego maxime rhythmorum novitate moveor, ut ad sententiam amicissimi collegae accedam. Unum me male habet illud, quod v. 16. ad explicandum finem praegressi carminis plane natus iam non potest de industria ab eodem auctore positus videri. Minus me sollicitat Dissenii acuta suspicio de ἀκαμαντόποδος ἀπήνας verborum explicatione.]

EXPLICATIO.

V. 1 — 8. Ad Camarinam. Est Camarina, Oceani filia, nympha lacus et urbis, quemadmodum Theba, Ortygia, Pitana, Rhodus, aliae locorum cognominum deae. — στεφάνων, quos Psaumis nunc ipsum in capite gerit. — ἀρετᾶν, egregiorum conatuum. — ἄωτον, decus, appellat nunc pompam et carmen. — γελανεῖ, cf. Pyth. IV, 181. — ἀκαμαντόποδος, victricis, epitheton positum, ut videtur, simul ad monstrandum sensum vers. primi carm. antecedent. — V. 4 sqq. Psaumis plures victorias quaerens immolaverat in omnibus sex aris geminis magnorum deorum Olympicorum; quod quum vulgo pauci certantes facerent, hic etiam hac re ornavit patriam urbem, quae civem tam opulentum haberet tamque studiosum certaminum. — αὔξων, Pyth. VIII, 40. Ac saepe alias πόλιν, δῶμα, μέλαθρον αὔξειν, cf. Eurip. Iph. Aul. 562. Markland. ad Eurip. Suppl. v. 323., alia ap. Tafel. — βωμοὺς ἓξ διδύμους, cf. Schol. — ἐγέραρεν, sacrificiis. — ἑορταῖς — μεγίσταις, diebus festis illustrissimis. Sacrificaverat autem Psaumis per sex dies, quoque die in una ara. Quum enim poeta a βουθυσίαις v. 6. distinguat certaminum quinque dies, illis ne dubita diem ludos antecedentem significari, h. e. decimum mensis, quo sollemnia sacrificia fiebant. Ludi ipsi acti a d. XI. usque ad XV., cf. Schol. — V. 7 sq. ἵπποις ἡμιόνοις τε μοναμπυκίᾳ τε. Vere monitum a Boeckhio dativum pendere ab ἀμίλλαις, add. nos ad Nem. IX, 12. Porro quod quadrigae maxime et mulae et celetes nominantur, quum alia multa certaminum genera haberentur, factum, quia tum his ipsis certaverat Psaumis, quanquam mulae tantum viceranf; cf. de hoc dicendi more Pindarico etiam ad Nem. V, 39. Ol. VII, 8. Ol. VIII. initio, Nem. VIII. init. Sed illa difficillima et nondum explicata quaestio, quomodo per quinque dies certamina quadrigis, mulabus, equis desultoriis facta dicat

Pindarus. Nempe certatum videtur primo, tertio, quinto die. Vide Excursum de ordine certaminum Olympicorum Tom. I. p. 333 sqq. Ceterum μονάμπυκες sunt equi singulares, Eurip. Suppl. v. 586. 860. Alcest. 430.; cf. Spanhem. ad Callimach. in Del. 113. [Verba ἵπποις ἡμιόνοις τε μοναμπυκίᾳ τε ad ἐγέραρε potius referenda esse dicebat Hermannus Opuscc. VI. p. 15. Contra suam sententiam acute defendit Dissenius in Commentat. de ordine certaminum Olympicorum per quinque dies in Commentatt. Soc. Reg. Scientt. Gottingens. recentioribus Vol. VIII. p. 99 sqq., unde paucula repetam: „Erat Psaumis studiosissimus certaminum equestrium, licet provectior aetate, veneratque ad Olympicum festum quadrigis, mulabus, singulari equo, h. e. omnibus generibus receptis, certaturus. Quum autem haec per totum ludorum tempus disposita essent, sacrificaverat omnibus sollemnitatis diebus, die sacrificiorum publicorum et ludorum quinque diebus sic, ut quoque die unam adiret ex sex aris duodecim deorum, atque haec insignis industria et largitas viri laudatur a Pindaro, qui sumptibus non pepercerat pro victoriis et patriae gloria, quanquam vicit tantum mulis. Tu ne dubita verba ἵπποις κ.τ.λ. cum voce ἁμίλλαις iungere, ut νίκα, δόξα ἵπποις, ἅρμασι dicitur apud Pindarum. Hoc et grammaticus usus Pindari et rhetoricus ac poeticus commendat; falluntur certissime qui ista verba cum ἐγέραρεν construunt. Verba enim ludorum quinque diebus, ubi certant quadrigis, mulis, singulari equo, alludunt tecte ad Psaumidis tria certamina, atque hoc suave est; Hermanni constructio id directe eloquitur, quod hic est maxime incommodum, quum Psaumis uno tantum genere vicisset et propter sumptus inutiles his rebus impensos vituperaretur a multis. Pindarus — potius sacrificia larga extollit diis oblata, quae res vituperari non poterat." — Post haec de πεμπταμέροις ἁμίλλαις — quas ex ratione rei πεμπαμέρους feci — haec fere disputat contra Hermannum, qui quinti diei certamina dici crediderat: „Quid, quaeso, refert quinto aliove die sacra fecisse et certasse Psaumidem, quasi in hoc laus inesse possit? At quod per omnes dies festos honoraverat sacrificiis ille vir, hoc memorabile erat et rari exempli, atque hoc laudat Pindarus. Nam βουθυσίαις et πεμπταμέροις ἁμίλλαις sex dies significantur, ut verbis ἓξ βωμούς sex arae laudantur, Psaumis vero unoquoque in una ara sacrificaverat, ut per totum tempus sollemnitatis propitios deos haberet qui usque ad ultimum diem certaturus esset. Atque haec ipsa causa est, quare additum πεμπταμέροις a Pindaro, qui alioquin simpli-

iter ἀέθλων ἁμίλλαις dicere debebat."] — τὶν δὲ κῦδος sqq. oquutus poeta de sacrificiis Olympicis diis a Psaumide oblatis, ergit: Tibi vero, patriae deae, gloriam victor ob- ılit, quum patris urbisque nomina proclamari iu- eret; nuntiante enim ortum Psaumidis praecone illustrabatur ea Camarina. Quare καὶ ἐκάρυξε dictum pro καρύσσων, nisi aod verbum finitum suavius, cf. Ol. II, 10. Primus talia Homerus, l Il. VI, 148. — ἀνέθηκε, consecravit, paravit. Plut. lamin. 9: ἑαυτοῖς ἀνατιθέντες τὸ νίκημα. Aliud est, opinor, ἐγχείην ἀναθήσει Hom. Il. XXII, 100. et ἀλιτροσύνην ἀναθείη acobs. Delect. Epigr. p. 350., quae conferam cum μῶμον ἀνά- αι Odyss. II, 86. et μέμψιν ἀνάπτω Delect. Epigr. p. 376. — ἑοικος, quippe restituta inde ab Ol. LXXIX, 4.

V. 9 — 16. Ad Minervam. Sensus: Olympiae Psaumis t sacrificiis in aris magnorum deorum honorem conciliavit pa- riae et victoria reportata; redux vero Olympia carmen epinicium ffert (ἀείδει) publice canendum in laudem urbis. Pro urbe no- ninat lucum sacrum Minervae, ad quem pompa ducebatur, tum lumina et lacum urbis; sunt enim magni dii fluvii locorum et nunc Camarina reviviscentem florem magna ex parte opportuni- tati loci ad duo flumina et lacum debebat. — Oenomai et Pelopis sedes pro Olympia, suavi appellatione in exteris naxime regionibus, cf. ad Ol. I. Introd. — σταθμοί enim do- nicilia, Ol. XI, 92. Pyth. IV, 76. Isthm. VI, 45. — εὐη- ράτων, propter victoriam, cf. Nem. VI, 12. — ὦ πολιάοχε Γαλλᾶς, de hac olim Lindo Gelam, Gela Camarinam translata f. Boeckh. Habebat ἄλσος in arce, insigniter culta, vid. Schol. – Post ἀείδει μέν sequi debebat ἀείδει δὲ ποταμὸν Ὦανιν cett., ro quo brevius infertur τέ. Similiter Ol. VI, 4. post εἰ δ' εἴη μὲν Ὀλυμπιονίκας ponitur τέ, pro εἴη δὲ ταμίας cett. Add. Ol. VII, 88. Et sic saepissime. — Fluminum nobilior Hipparis, in nummis Camarinae expressus iuvenili capite; in mare exit per lacum Ca- marinaeum. — V. 12. σεμνοὺς ὀχετούς, quum displicere de- beant canales ab hominibus facti vel propter adiectivum σεμνός, quae autem sine alveo non possint ὀχετοί dici, ego flexus flumi- is sinuosos intellexerim, quales etiam Σιμούντιοι ὀχετοί Eurip. Ir. 797. Iphig. Aul. 757. videntur esse. — ἄρδει, Tibull. IV, , 60. h. e. arva populi irrigat. — V. 13. κολλᾷ cett. In his ολλᾶν est ἁρμόττειν, compingere, struere, ut κολλητὰ ἅρματα Iom. Il. IV, 366. al. — θάλαμοι saepe generatim dicuntur

aedes s. conclavia, in quibus habitatur, cf. Pyth. IV, 160. Fragm. 139. Verte: Struit celeriter stabilium domuum altis membris s. contignationibus surgentem silvam. [Tafelius apte contulit Libanium I, 282. Rsk.: *Τὰ ὄρη ταῖς λιθοτομίαις ἵστησι τῇ πόλει* (Antiochiae) *τοὺς τοίχους.*] Multiplex autem fuisse videtur fluvii utilitas. Nam ut negari non potest apportata in eo ligna aliaque *ὑπουργήματα πρὸς κατασκευήν*, recte tamen sensit Tafel. verbis *ἀπ' ἀμαχανίας ἄγων ἐς φάος* paulo plus inesse. Nempe inprimis commercio celeriter opes creverant restauratae urbis. — V. 15 sq. Hic locus pertinet ad reprehensiones civium, quas incurrerat Psaumis, cf. Introd. – *πόνος*, maxime in certamine, cf. Pyth. V, 44., *δαπάνα*, equorum alendorum. Similiter utrumque iunctum Isthm. I, 42. – *ἔργον κινδύνῳ κεκαλυμμένον*, admodum periculosum, proprie obrutum, cumulatum periculo, cf. Hermann. ad Soph. Oed. Col. 284. Talis erat decertatio equestris, cf. Pyth. V, 46. – *μάρναται ἀμφί*, cf. Pyth. XI, 55. Isthm. IV, 55. Hom. Il. III, 70. Denique *ἀρεταί* sunt laudes, gloria factorum, ut saepe. Sensus: Semper autem de laude et gloria labor et sumptus certant adversus pericula, h. e. semper qui laudem aliquam insignem consequi volunt pericula subire et laborem sumptumque impendere debent ad pericula superanda. – *ἠῦ δ' ἔχοντες*, re bene gesta. Cf. Eurip. fragmentum laudatum in Schol. ad Nem. I, 13: *τὸν εὐτυχοῦντα καὶ φρονεῖν νομίζομεν.* Add. Eurip. Heracl. v. 740. Hippol. 695. ibiq. interprett.

V. 17—ad finem. Ad Iovem. *Σωτῆρ* hic illic cultus nunc aptissime invocatur pro futuro flore urbis bis eversae et viro felicissime servato. — *Κρόνιον* cett., h. e. qui gubernas Olympiam datorque es victoriarum. — *τιμῶν*, notum de locis diis gratis. — V. 18. *Ἰδαῖον ἄντρον* Olympiae fuisse docet Demetrius Scepsius in Schol., de quo cultu cf. Boeckh. h. l. et nos ad Ol. II, 12. Nunc ut Pindarus hoc antrum memoraret, alias apud eum non memoratum, factum est, quia magna pars Gelensium Camarinae conditorum Cretenses fuerant, ut cognita esset Camarinaeis haec religio, nisi quid ex ea etiam receperant. Addit Boeckhius fortasse ipsum Psaumidem Creticam originem habuisse. — V. 19. *Λυδίοις αὐλοῖς*, h. e. tibiis Lydiam harmoniam canentibus, cuius usus in supplicatione, cf. Boeckh. de Metr. Pind. p. 277. — V. 20. *εὐανορίαισι*, h. e. viris

ximiis, qualis nunc Psaumis. — V. 22. Noli iungere εὔθυμον ς τελευτάν. Sic enim non senectutem, sed mortem placidam ptaret homini senectutem nondum ingresso. Immo verte: Atue ut te senectus hilaris deducat ad mortem, fiiis adstantibus. Placida enim et senectus et mors, si praeo sunt filii virtutis opumque heredes. — V. 23. ὑγίεντα ὅλον, opes et gloriam iusto modo paratas, ut monent interpretes; f. Aesch. Eumen. 527. Contra σαθρόν, vitiosum, male sanum, uicquid iniuria paratum est, cf. Nem. VIII, 34. — ἄρδει pro ὕξει, ut Plat. rep. VIII. p. 550: τοῦ μὲν πατρὸς αὐτοῦ τὸ λοιστικὸν ἐν τῇ ψυχῇ ἄρδοντος καὶ αὔξοντος Ac saepe ornate ro ἔχειν dici constat τρέφειν, αὔξειν, etiam παίνειν Pyth. IV, 150.; dd. νόον φέρβεται Pyth. V, 103. Hermann. ad Arist. Nubb. 283. obeck. Rhemat. p. 73. — V. 24. ἐξαρκέων (*ausreichend* it) κτεάτεσσι, sat magnas opes habens. — De exitu f. Ol. III. fin. Isthm. IV, 16.

CARMEN OLYMPICUM SEXTUM.

INTRODUCTIO.

Victoria reportata carmenque scriptum, ut Boeckhius censet, Ol. 78. Agesias Syracusanus fuit e gente Iamidarum nobilisima, qui ab Iamo, Apollinis filio, se prognatos ferebant et late parsi inde ab antiquo tempore apud Spartanos aliosque Dorienes et in Arcadia vatum munere fungebantur, Olympiae vero in Iovis ara maxima e victimis oracula edebant iure hereditario, quod etiam ii retinuisse videntur, qui peregre abissent. Nam etiam in Siciliam et Italiam mature pervenerant, atque ex Agesiae quidem maioribus unus quum ab Archia Corinthio Syracusas condituro comes adscitus esset, familia eius inter antiquissimos eius urbis cives numerabatur. Simul tamen Stymphali in Arcadia civis erat Agesias, quum Stymphalus altera patria eius a poeta dicatur; et profectus inde videtur maiorum Agesiae is, qui inter Syracusarum conditores fuerat. Ac Stymphali nunc comissatio habetur. Vide de his omnibus Boeckhium uberrime exponentem. Carmen non esse in pompa cantatum satis liquet e

v. 22 sqq.; neque enim poeta dicere poterat: age, Phintis, iunge mihi mulas, ut Pitanam vehar, si hae ipsae mulae trahebant in pompa redam Agesiae sollemniter urbem ingredientis. Imm sub tectis res acta videtur apud unum Iamidarum cognatorum i convivio, quo ducunt metaphorae initio carminis et v. 91.; prae sentibus haud dubie et Stymphaliis et aliis vicinis Iamidis cho roque numeroso e civibus urbis parato, qui ἀστοὶ sunt v. 1 Quum autem Agesias κώμου δεσπότας a Pindaro dicatur, huius sumptu tota comissatio habita; hic igitur ceteros invitavera quasi dominus domus, splendidissimis epiniciis hanc suam prae sentiam in urbe patria ornaturus. — Videamus nunc carmini rationem. Post prooemium, quod praeclaras nuntiat Agesiae lau des, quum ante omnia victoria reportata laudanda esset, ita hoc facit Pindarus, ut animum Agesiae strenuum et fortem praedi cet, quippe qui, quod rarissimum, cum vaticinandi arte rerum gerendarum studium coniungeret, nec ludicrorum certaminum pericula nec bellorum reformidans. Exin in medio carmine gen tis origines tractat, ut ex Apolline conceptus Euadnae filius clam editus per plures dies in fruticeto latuerit violarum radiis obtectus, indeque Iamus appellatus sit, tum adultus a patre vatici nam dignitatem acceperit, perenne ornamentum gentis; qui to tus locus e pulcherrimis est apud Pindarum. His peractis ad praesentia redit, ad victoriam Agesiae et ad epinicia, quae nunc habentur, quibus rebus ultima carminis pars occupatur. Ac pri mum hic defendit victorem ab obtrectatione invidorum hominum, virtute partam victoriam significans et deorum ope. Deinde, epinicio hymno ad finem tendente, cetera praecipit, quae post hoc carmen ad sollemnem hunc diem ornandum canenda sint, inter quae Syracusarum quoque et Hieronis recordatur. Sic ad finem re deducta etiam in posterum prospera fata Agesiae pre catur reditumque felicem. Haec hactenus. Quodsi denique de summa carminis sententia dicendum cetera omnia complectente haec nunc pulcre in eo inest, quod gens Iamidarum ipsa origine et nomine fausto ad perennem florem destinata fuit. Hanc igitur originem explicate narrans poeta canit **immortalem Iamidarum fortunam, quae nunc in Agesiae rebus illustribus denuo luculentissime se ostendit.** Divisio autem rerum tripartita est secundum prooemium, siquidem ad so cietatem praeclaram duarum virtutum ὄλβος illustris accedit civis Syracusani.

EXPLICATIO.

V. 1—7. Prooemium. Hoc dicit nunc illustre se facturum, quum tria sint insignia in Agesia. — V. 1 sqq. Aureas columnas ponemus in introitu aedis s. carminis nostri, ut qui magnificam domum exstruunt. — Quod per totum hunc librum videbimus, Pindarum comparationes accommodare rebus praesentibus, vel inprimis hic tenendum est, ne aliena inferamus pulcherrimo prooemio. Sic quidam de templo cogitant cum atrio; sed neque in verbis hoc inest, nec convenit homini Agesiae templum. Comissatio habita Stymphali in privata domo; atque inde est ducta comparatio, licet splendide in maius aucta. Quare pone tibi ob oculos aulam muro cinctam, in aula domum, in domo post introitum aedem ampliorem s. oecum viris maxime habitatum, ut constat ex Homero. Nam etiam post Homerum eadem fere aedificiorum forma mansisse videtur apud plerosque Graecos, nisi Athenienses et Iones quaedam mutaverint. In tali igitur oeco s. aede, θαλάμῳ (θάλαμος enim generatim est conclave, aedis domus, cf. ad Ol. V, 13.), pulcre nunc, ut fit, exornato, quum convivium haberetur carmenque caneretur, Pindarus ab ipso loco sollemnitatis comparationem duxit, carmen quasi θάλαμον dicens ad haec epinicia celebranda conditum, prooemium vero πρόθυρον. Ac πρόθυρον in domo ante aedem virorum novimus ex Hom. Od. XVIII, 10.; unde etiam Boeckhius ad Fragm. p. 675. hoc πρόθυρον non ante domum ponit, sed in domo ante conclave. Obscurum vero est εὐτειχές, quod haud cunctanter de fornicato introitu oeci intelligerem, aureis columnis suffulto (ὑποστάσαντες κίονας), nisi opus fornicatum per Democritum demum Graecis innotuisse diceretur. Sed quum in Italia diu ante usurpatum sit, ut docet Müllerus in libro egregio de Etruscis, quidni Italicis certe et Siculis Graecis prius cognitum fuerit et hic illic adhibitum? Sic potuit Pindarus ea re uti nunc, quum rara et exquisita ponere velit. Multi interpretes quasi domum seu palatium carmen dictum crediderunt, quo posito πρόθυρον vestibulum erat ante domum, licet Pindarus θαλάμου, non μεγάρου πρόθυρον dixerit; nunc causa comparationis indicata patefactum spero, cur non cum domo, sed cum aede domus carmen comparaverit. Domus Pindaro μέγαρον est. [Tritissimae veteribus ex h. l. χρύσεαι κίονες, v. praeter locos apud Boeckhium Crameri Ann. Oxx. II, 423: Ἡ προ-

καταβαλλομένη παντὶ πράγματι λαμπρὰ ὑπόθεσις χρ. κίονες λέγεται κατὰ Πίνδαρον. — Ad simpliciorem prooemii explicationem recte rediit Rauchensteinius II, 25 sq. Poeta hoc dicit: Insigni carminis argumento insigne convenit exordium. Ut in aedificandis aedibus praeponendum illustre et columnis auratis splendens vestibulum, ita dignum argumento carminis praefigendum est exordium. Idque facit poeta paucis complexus quae rara sane felicitate in Agesiam cadunt.] — V. 2. ὡς ὅτε scil. πήγνυμεν, cf. Herm. ad Vig. p. 919. Bernh. Synt. p. 352. Ceterum exordia etiam ab aliis cum vestibulo comparata constat, cf. Boeckh. et vid. Sagittar. de Ianuis I. §. 29. — V. 3. ἀρχομένου, incipientis, ut in ἀρχομένου θέρους, χειμῶνος. Sententia valde celebrata veteribus, cf. Boeckh. ad h. l., addit Karsten. Plut. Polit. praec. p. 804. D. Theocr. Schol. Arg. Id. 1. — V. 4. εἴη μέν, cf. ad Ol. V, 10. Omissum τίς, ἀνήρ, nunc quidem commode, propter sequens κεῖνος ἀνήρ. Cf. Nem. IX, 46. — ταμίας, h. e. in Iovis fatidica ara administrator, curator sacrorum et oraculi. Agesias ita nunc vocatur propter ius hereditarium gentis, ex quo ipse deum consulere potuit Olympiae praesens, licet habitaret Syracusis. — V. 6. συνοικιστήρ, propter maiores, cf. Introd., et fortasse etiam praerogativa aliqua ad posteros propagata erat. — Verba: τίνα κεν φύγοι ὕμνον cett. sic intelligo: Hic, utpote omni laude dignus, quam laudem defugiet (*welches lobes kann er sich erwehren*), si inciderit non invidorum in civium iucundos cantus? Iungo igitur ἐπικύρσαις ἐν ἀοιδαῖς, quod videtur longe aptissimum. [Humboldtius: „*welches gesangs preis mangelte dann ihm, zu neidloser bürger süfstönendem hymnos gesellet?*“]

V. 8—21. Transit ad Agesiam ipsum, cui laudes prooemii conveniunt. Ac primum fortitudinem tractat: ante omnia enim victoria reportata laudanda erat; quum autem Agesias etiam bellator esset fortissimus, scite ita hunc locum adornavit, ut strenuum ac fortem animum in victore laudaret, qui laboriosa et periculosa certamina adeat, nec faciles laudes quaerat. Quare nexus sententiarum, non omnibus perspectus, hic est: Non sine labore et periculo pariuntur victoriae Olympicae; sed sine periculis nullum factum laudatur. Tibi vero, Agesia, cognita pericula, qui cum vaticinandi arte bellicam fortitudinem coniungis, ut quod olim de Amphiarao mortuo Adra-

stus, nunc Hiero dicere possit de te absente: Desidero lumen exercitus mei, vatem bonum et bellatorem. — V. 8. ἐν τούτῳ πεδίλῳ cett. Comparant cum loquutione περὶ πόδα εἶναι, a prime convenire, quam illustrat Casaubonus ad Theophr. Char. c. 4. Tamen multo ornatior est Pindarica dictio. Est vero Agesias δαιμόνιος ἀνὴρ propter triplicem illam prooemii laudem et δαιμόνιον πόδα habet, personae praedicato ad partem corporis translato, veluti ἀφνειᾶς Ol. VII, 1. et Pyth. IV, 11. ἀθανάτου. Aesch. Ag. 907: πόδα Ἰλίου πορθήτορα. — V. 10. οὔτε παρ' ἀνδράσιν cett., neque in terra, neque in mari, cf. Hom. Hymn. in Del. 142. ibique Herm. et vide Nem. V, 9: Αἴγιναν, τάν ποτ' εὔανδρόν τε καὶ ναυσικλυτὰν θέσσαντο. Agesias et victor Olympiae et in proeliis multis versatus erat navalibus et terrestribus; de quo statim. — V. 11. πονᾰθῇ, cum labore effectum. [De discrimine a Boeckhio inter πονῆσαι et πονᾶσαι statuto vide ad Pyth. IV, 236.] Ceterum inprimis apta haec, si etiam in Olympico certamine vehementius laboraverat Agesias, ut vere monet Boeckh. πόνος de labore certaminis, cf. Ol. V, 15. — V. 12 sqq. Notissimum est bellum septem ducum adversus Thebas. Tum Amphiaraus vates et dux Argivus in pugna ad Ismenum ante Thebas vivus absconditus est terra cum curru, cf. Nem. IX, 24. X, 8. Hom. Od. XV, 247. Apollod. III, 6, 8. ibiq. Heyn. Pausan. IX, 8, 2. coll. Welcker. Mus. Rhen. 1842. T. II. p. 433 sq. Post cremationem autem mortuorum Adrastus dixit id, quod Pindarus affert haustum e cyclica Thebaide, cf. Schol. v. 26. Vid. Boeckh. ad h. l. [Leutschius Thebaid. cycl. reliq. p. 63. Adrasti verba in epico carmine haec fere fuisse suspicatur:

Ὤ μοι ἐγώ, ποθέω θεοείκελον Ἀμφιάρηον,
ἀμφότερον μάντιν τ' ἀγαθὸν καὶ δουρὶ μάχεσθαι.

De forma Ἀμφιάρηος explicatius disserui Tom. I. p. 351.; ad structuram μάντιν τ' ἀγαθὸν καὶ μάρνασθαι compara Xenophanis Eleg. II, 15: Οὔτ' εἰ πύκτης ἀγαθὸς λαοῖσι μετείη οὔτ' εἰ πενταθλεῖν οὔτε παλαιμοσύνην. Denique duplicem laudem Amphiarai repetit Sophocles Oed. Col. 1315: Ἀμφιάρεως, τὰ πρῶτα μὲν Δόρει κρατύνων, πρῶτα δ' οἰωνῶν ὁδοῖς.] — V. 13. ἀπὸ γλώσσας, h. e. palam effari quod in animo est. Pyth. III, 2. Soph. Oedip. Colon. 936. Alias significationes vid. ap. Blomfld. ad Aesch. Agam. 786. et Geel. ad Dion. Chrys. Ol. p. 59. At differt et nescio quid suavitatis habet Theogn. v. 266:

τέρεν φθέγγετ' ἀπὸ στόματος de puella, et λαρὰ δ' ἀπὸ στόματος φθέγξατο de Bacchylide Anthol. Pal. IX. nr. 571. — φθέγξατο ἐς, nosti hunc usum praepositionis, omissum in Matth. Grammatica, vel ex titulis carminum lyricorum in libris nostris. — φαιδίμας, candidas, Philostr. Imagg. I, 27. ibiq. Iacobs. p. 369. Bigae erant, secundum alios quadrigae, cf. Philostr. l. cit. et Welcker. ibid. p. 367. et Nem. IX, 25. — V. 15. τελεσθέντων νεκρῶν, consumptis igne corporibus septem rogorum. Confertur Aesch. Choeph. 867. δεσπότης τελούμενος, Aegisthus qui finitur, occiditur. Videtur vox euphemismis annumeranda, quibus Graeci saepe mortem et quae cum ea coniuncta sunt lenius significant. Compara etiam ἀνύσαι Od. XXIV, 71. Septem rogi sunt cohortium exercitus, cf. Nem. IX, 24. Quos Pindarus ad Thebas sepultos significat, eos Athenienses Eleusine conditos dicebant. — V. 16. ὀφθαλμόν, conf. ad Ol. II, 10. — V. 18 sqq. κώμου δεσπότας, conf. Introd. Ceterum Schol. v. 30. narrat Hieronem in multis bellis ab Agesia adiutum vaticinandi arte et fortitudine, et propter hanc infr. v. 86. Pindarus etiam αἰχματαῖσι posuit. Vid. Boeckh. — [δύσηρις. Aliud exemplum nominis Δύσηρις — conf. nott. critt. — praebet Hippocrates p. 1149. C: Ἀμφίπολος ἐν Λαρίσσῃ Δυσήριδος νέη ἐοῦσα.] Sensus: Etsi non contentiosus sum nec rixosus, hoc quidem acriter defendam et vel iureiurando interposito affirmabo. Utitur graviore formula, ut in magna laude et quum obtrectatores virtutum Agesias haberet; cf. Ol. II, 92. — ἐπιτρέψοντι, permittent, ut vel iuratus hoc ei testimonium dicam, quia nempe res verissima est. Non permitterent, si mendacium esset.

V. 22—70. De origine mythica Iamidarum et de facultate vaticinandi ab Apolline iis tributa. — Prima origo Pitana erat ad Eurotam; quare quum eo nunc animo proficiscendum sit, utitur poeta commento ornatissimo, ut in illustri causa. De curribus metaphoricis poetarum vide praeter Boeckhium quos laudat Naekius ad Fragm. Choeril. p. 109. et Bernhardy ad Dionys. Perieg. 651. p. 701. Hic mihi Pindari ratio consideranda. Ac Pindarus quidem Musarum currum Ol. IX, 81. et Isthm. VII, 62. propter Troianas fabulas adhibet, Isthm. II, 2. propter victorias curules Xenocratis Agrigentini, Pyth. X, 63. propter Aleuadarum regiam stirpem. Pertinet igitur haec

magnifica metaphora, ut par est, ad heroes et regias gentes ab heroibus ortas et equestribus studiis deditas, atque errant vehementer qui promiscue eam a Pindaro usurpari opinantur, monente etiam Boeckh. ad Fragm. p. 615. Hoc loco omnino non utitur Musarum curru, quia regalis metaphora non conveniebat huic genti, licet claraе; sed ingeniose Agesiae mulas victrices substituit. Quae res et ipsa magnifica, simul tamen explicanda et excusanda erat, quoniam alias poeta, si currum adscendit, non tali, sed divino Musarum curru utitur. Atque ita perspicitur forma huius loci. — V. 22. *Φίντις*, Siculum aurigae nomen pro *Φίλτις*, comitabatur hic redam, quam tamen in Olympico certamine Agesias ipse vexerat. — *σθένος ἡμιόνων* ut *σθένος ἵππιον* Pyth. II, 12. — V. 23. [*ᾧ τάχος*, h. e. *ὡς τάχος*, v. Ahrens Dial. Dor. p. 371. et cfr. Theocr. XIV, 68: *ἐπιόντα ᾧ τάχος εἰς Αἴγυπτον.*] — *κέλευθος* est via poetica, cf. Nem. VI, 47. 56. Isthm. II, 33. III, 19. Nunc ad maiores Agesiae. *καθαρά* nolo expeditam s. non silvestrem vertere, licet alibi *ἐν καθαρῷ* de vacuo et aperto loco dicatur. Sed non placet: celeriter iunge mulas, ut in via celeriter conficienda eas ducamus. Immo est illustris, praeclara via, ut Isthm. IV, 23. — Nunc causam, quare his mulis uti velit, affert hanc, quod, quum hodie in tempore ad Eurotam esse debeat, hae viam optime noverint. Nempe laus maiorum de more canitur in his hymnis; hanc nunc excitarunt s. monstrarunt muli, consequuti victoriam domino, hymnoque materia sic ministrata. — V. 25. *ἐξ ἀλλᾶν*, cf. laudata ad Soph. Oed. Col. 738. ed. Heller. et Doederl. — V. 26. *στεφάνους*, Agesiae haud dubie, cf. Pyth. III, 73. 4. Ol. II, 50., licet ipsae etiam coronatae essent. — V. 27. *χρὴ τοίνυν* cett. Sensus: quare par est, ut intrent in poesin, monente etiam Boeckhio, h. e. ut ad usum poetae adhibeantur tanquam animalia poetica. Ceterum conferunt Fragm. Bacchyl. 13. p. 22. ed. Neue: *οὐδὲ γὰρ ῥᾴστον ἀϝῥήτων ἐπέων πύλας ἐξευρεῖν*, unde simul liquet metaphoram dici de re plerisque clausa nec cuivis patente, ut nunc his quidem mulis permittitur honor introitus, sed non quibusvis. Alienus Eurip. locus Med. 1314. et quae praeterea Tafel. affert. Melius conveniunt quae Boissonadius ad Eunapium habet Annott. p. 392. [Figurate poeta significat sibi canendum esse genus Agesiae, quod a Pitana prope Eurotam originem habuerit, itaque Pitanam et ad Eurotam sibi hodie esse vehendum: citissimis iam opus esse curribus et mulabus. Quas

iussu poetae iam ornavit et paravit Phintis. Age igitur — τοίννυν —, inquit poeta, aperiundae iis sunt carminum portae, per quas ad Eurotam devehamur et ad omnem gentis Iamidarum laudem atque celebrationem. Sic fere Heimsoethius p. 13. et Rauchensteinius II, 26.]. — V. 28. Pitana locus antiquus, post Doriensium adventum pars Spartae in occidentali latere, quum πόλις circumdata esset κώμαις ei adhaerentibus. Vid. Müller. Dor. II. p. 51. Hoc loco est nympha loci, filia Eurotae, cf. Schol. 46. — ἐν ὥρᾳ, Herod. I, 31. — V. 30. ἰοβόστρυχον, iam hic alludit ad Iamidarum nomen. — κρύψε, dissimulavit. ὠδῖνα, fetum, Aesch. Ag. 1410. παῖδα, φιλτάτην ὠδῖνα Eurip. Iph. T. 1102. — V. 31. κόλποις, non vestitu virginali, sed in utero, usitatissima significatione, vid. Callim. H. in Iov. 15., in Dian. 25., in Del. 214. ibiq. Spanh. — V. 32. κυρίῳ, mense ad partum natura constituto, h. e. decimo ex veterum ratione. Porro nota masculinum ἀμφίπολος, quum vulgo de feminis sit vox, quam significationem h. etiam loco habere contendit Ebert Σικελ. p. 116. — V. 33. ποροσαίνειν, curare — Ἐλατίδᾳ. In confiniis Arcadiae et Messeniae prope Andaniam fuit Aepytis, cf. Müller. Dor. I. p. 99., s. ditio Aepyti nobilissimi regis, Elati filii, Pausan. VIII, 4. — V. 34. Phaesana igitur in meridionali Arcadia fuit ad superiorem Alpheum. — λάχε, sortitus ad habitandum, ut alias, veluti Callim. in Del. v. 14. [„Iamus ad Alpheum natus. Et in medio stans Alpheo Neptunum avum et Apollinem patrem invocat v. 58. et munera sibi gentique suae precatus accipit v. 66. μαντοσύναν et v. 70. Ζηνὸς ἐπ' ἀκροτάτῳ βωμῷ χρηστήριον Olympiae, quam praeterfluit Alpheus. Poeta igitur significat fausta quadam laetaque fati necessitate Alphei nomen cum Iamidis ideoque cum Agesia coniunctum esse, qui vicit ad Alpheum." Rauchensteinius II, 26.]. — V. 35. ἔνθα cett., ubi educata Euadna compressa est ab Apolline. — ἔψαυσε, cf. de ψαῦσαι, ἅψασθαι γάμων, εὐνῆς θιγεῖν Monk. ad Eurip. Hippol. v. 14. Valcken. ad Phoen. 953. collat. Porson. v. 949. Infr. Pyth. IV, 92: φιλοτάτων ἐπιψαύειν. Ceterum Müller. Dor. I, p. 253. non valde antiquam habet hanc fabulam; illud liquet, habitasse olim in hac urbe Aepyti Iamidas. — [V. 36. κλέπτουσα, ut ἀγλαΐην ἔκλεπτε, Anth. I, 10, 63. Lobeck. Rhem. p. 47.]. — V. 37. πιέσαις, premens, celans, cohibens, ὀξείᾳ μελέτᾳ, acri studio, studiose. ὀξείᾳ propter irae magnitudinem, conf. Virg. Aen.

V, 332. — οὐ φατόν, magnum, cf. Isthm. VI, 37. — V. 38. τλάτου, Nem. I, 48. — V. 39. φοινικόκροκον, intextam rama punicei coloris, cf. Spanh. ad Callim. in Apoll. 83. ic zonam a parturientibus deponi vid. Callim. in Iov. v. 21., in)el. 209. ibiq. Spanh. — V. 40. κάλπιδα, cum qua exierat nasi ad aquam hauriendam pro istius aevi simplicitate, cf. Hom.)d. VII, 20. Hymn. in Cerer. 105. — ἀργυρέαν propter opulen- iam regiam, cf. Philostr. Imagg. I, 8. — V. 41 sqq. [De imper- ecto τίκτε vide Naegelsbachii Exc. Hom. Il. X. p. 249 sq. —] ἐόφρονα, quum vates puer futurus esset. — Χρυσοκόμας)l. VII, 32. Isthm. VI, 49. Pyth. II, 16. — πραΰμητιν, mitem, enem animo, quippe dolores lenientem. — Μοῖρας, nam praeter Lucinam etiam Parcae operam praestant in partu, inpri- nis insignis pueri; cf. ad Ol. I, 26. Nem. VII, 1. Spanh. ad Cal- lim. in Dian. 22. Eurip. Bacch. 102. Plat. Symp. p. 206, D. Denique pro Ἐλείθυιαν παρέστασεν, παρέστασέν τε Μοίρας posi- tum est hoc brevius dicendi genus Graecis Latinisque poetis usur- patum, in quo verbum semel idque in principio secundi membri collocatur; cf. Tibull. I, 3, 56. I, 4, 2. Hor. Carm. I, 11, 4. 12, 26. al. — V. 43. ὑπὸ σπλάγχνων, ex utero matris, Nem. I, 35. ὑπ' ὠδινός τ', et ex doloribus partus, ut ὠδῖνα φεύγων Nem. I, 36. Quare hic ἓν διὰ δυοῖν dictum pro ὑπ' ὠδῖνος σπλάγχνων s. ὑπὸ σπλάγχνων ὠδινόντων. — ἐρατᾶς propter maternam caritatem, cf. Eurip. Iphig. Aul. 922. Suaves sunt tales coniunctiones oppositarum notionum sive oxymora. — V. 44. αὐτίκα, facili partu, auxiliantibus diis. — κνιζομένα, anxia et sollicita, quod recens natum relinquere cogebatur; cf. Eurip. Ion. v. 975. — V. 46. δράκοντες, duo in custodiam dati etiam Eurip. Ion. v. 23. Nunc quod puerum nutriunt, si- mul omen est de futura vaticinandi facultate eius, quum et ipsi fatidici essent, cf. Boeckh. ad h. l. et Spanh. ad Callim. in Del. 91. — γλαυκῶπες, fulgentibus oculis, quae natura est eorum. — V. 47. ἰός, ait Boeckhius, proprie est missile, hinc id quod ore vel aculeo animalia emittunt, quod serpentium venenum, apum mel est. Quum autem draconum ἰὸς perniciosus sit, nunc suaviter addit ἀμεμφεῖ, licet etiam μελισσᾶν adsit. Idem notat cum Schneidero respici morem Graecorum infantes melle alendi, atque etiam ad vaticinium spectare mellis usum, coll. Hom. Hymn. in Merc. 560. et Welcker. ad Philostr. Imagg. II, 12. p. 466. [Lobeck. Rhem. p. 125: „Pindarus primitivam nominis ἰὸς si-

gnificationem tacite adumbravit, h. e. liquoris sive succi praesertim virulenti et medicati."] — V. 48. πετραέσσας, in rupe sitae, legitimum epitheton. — V. 49. γεγάκειν, cf. Buttm. Gr. Gr. ampl. I. p. 366. II, 97. (137. Lob.) Thiersch. Gr. Gr. §. 217. — V. 50. Construe μάντιν περιέσεσθαι θνατῶν, ut Odyss. I, 64. — ἐπιχθονίοις, notus dativi usus, Hom. Il. VI, 477. Od. I, 71. — V. 53 sq. [γεγενημένον scribendum cum Ahrent. Dial. Dor. p. 150.] — ἐν pertinet ad σχοίνῳ. Ceterum in scirpo palustri cubat etiam Ulixes Hom. Od. V, 463. Euadna autem ad fontem exierat. — ἀπειράτῳ, intentato, inaccesso, non pervio, utpote denso. — V. 55. βεβρεγμένος, perfusus, oppletus, quemadmodum Pindarus adeo σιγᾷ βρέχεσθαι dicit Fragm. incert. 166. Lucret. II, 820: coloribus omnigenis perfusa; add. eund. libr. V, 594. et Empedocl. v. 71. Sturz. — ἴων ξανθαῖσι καὶ παμποικίλοις ἀκτῖσι, intelligendum videtur λευκόϊον, quos flores nos *levkojen* et *goldlack* nominamus, cf. Voss. ad Virg. Eclog. II, 47. Radii autem violis tributi ob fulgorem colorum lucidum, flavi quidem et purpurei. — V. 56. τό, propterea, Hom. Il. III, 176. Pflugk. ad Eur. Hec. 11. — κατεφάμιξεν, h. e. pronuntiavit faustum verbum; nam: „divulgavit tanquam famam aliquam," ut multi explicant, incommodum est. φημισμός apud Suidam est φήμη. ἐπιφημίζεσθαι cum substantivo ἐπιφήμισμα significat boni aut mali ominis verba alicui dicere, tum bona aut mala imprecari, cf. Herod. III, 124. Thucyd. VII, 75. Ac φημίζειν et φημίζεσθαι est nomen dare, cf. Euphorion. fragm. 56. Meinek. et Nonn. Dion. IX, 23. Nam veteribus nomina omen habere visa, vid. praeter Pind. Isthm. V, 51. exempla multa apud Gurlittum h. l. et apud Elmsleium ad Eurip. Bacch. 508. et Meineke ad Euphor. p. 128. Anall. Alex. p. 99 sq. et cf. peritam Hermanni notam ad Soph. Aiac. v. 425. Atque inde etiam nostri loci tota vis pendet. Quod enim sub violis iacuit puer, pulcrum quidem, sed tamen manifesto inane est, si nullam vim habuit in gentis fortunam. Quid igitur inest in Iami nomine? Ego considerans Pindari verba οὐδέ ποτ' ἐκλείψειν γενεάν et καλεῖσθαί μιν χρόνῳ σύμπαντι τοὔνομ' ἀθάνατον, video perennem florem laetissimum gentis indicari, quum viola a primo vere effloreseat (Theophr. Histor. Pl. VI. p. 217. Schneid.) et eximio quodam vigore inter flores distincta sit. Sic igitur faustissimo nomine ornata gens iuvenilem vitam habet; floruerunt et olim mythico tempore, et

nunc Agesias praeclaris virtutibus aeternum hunc vigorem comrobat. Quae est summa carminis. Ceterum non inepte suspicaris Iamidas etiam in his epiniciis leucoio coronatos fuisse; erat nec viola inter praestantissimos flores coronarios, cf. Iacobs. elect. Epigr. Gr. p. 230. Theocr. VII, 64. Anthol. Pal. libr. V. p. 147. — V. 57. καρπὸν Ἥβας, pubertatem, maturitatem. Pyth. IX, 113. Add. δῶρα Ἥβας Eurip. Alc. 300. ibiq. Wüstem. — χρυσοστεφάνοιο, iam Hesiod. Theog. 17. — λαφεῷ μέσσῳ καταβάς, quum in mediterraneo loco mare non haberet, descendit in fluvium, ut melius audiretur a Neptuno, cf. Il. I, 71. — V. 59. σκοπόν Ol. I, 54. Θεόδματος saepe de urbibus auxilio aut tutela deorum conditis, nunc de insula divinitus in mari constituta, ut Fragm. Prosod. nr. 1., [ubi item Delus augustiore forma vocatur Θεοδμάτα, cfr. Lobeck. Paralipp. II, 57. Athenas Solon 28, 6. dicit πατρίδα Θεόκτιτον.] — V. 60. λαοφόρον τιμάν, munus, dignitatem aliquam publicam, quae augeat res populi, s. populo utilem. Cave vero ex Schol. cum quibusdam βασιλικὴν ἀρχήν credas postulatam. — ἀ κεφαλᾷ, cf. Ol. VII, 67. Hesiod. Scut. 104. — νυκτός, vid. Ol. I, 71. et Schol. vet. 104. — De ὑπαίθριος cf. Blomfld. ad Aesch. Prom. v. 113. Lobeck. ad Phrynich. p. 251. — V. 61. ῥητιεπής, diserta, nunc oppositis ominibus obscuris, cf. Boeckh., qui affert Hesiod. Theog. 29. Pind. Isthm. IV, 51. — V. 62sq. μετάλλασεν Boeckh. in Nott. critt. cum Schol. interpretatur ἐφιλοφρονήσατο, comiter amplexa est. Buttm. Lexil. I. p. 140. desiderans exempla huius significationis cum Heynio malit: alloquutus est; sed ieiuna hic talis verbositas. Herm. ad Vig. p. 936: ἐξήτει τὸν Ἴαμον, κελεύων ἐλθεῖν μετ' αὐτοῦ, quaerimus enim, ait, quem volumus ad faciendum quid adhibere. Opponit Boeckhius praesentem a praesente non posse quaeri. Tafelius recte monens noctu rem geri, male tamen infert: Pater dicit, ubi es, fili, comparato Iudaeorum deo. Ego ita censeo: Non proxime adstat Apollo nec manu ducit Iamum, sed per intervallum, licet non permagnum, alloquitur. Quidni igitur haec vox, per noctis tenebras tendens ad filium dilectum, dici possit quaerere eum? Mihi hoc ut simplicem ita suavem amoris paterni significationem habere videtur; idemque sensisse suspicor Scholiastam et Boeckhium, nisi quod in verbo per se quaerunt quod in re inest. [Rauchensteinium II, 26. video Hermanni emendationem μεταλλάσαντί ἰν vel μιν fortiter defendere. Egregie enim di-

ctum esse de filio, qui quum per silentium noctis in flumen de scendisset patremque invocans Apollinem ab eo munus vel hono rem flagitaret, patris vocem exaudire cupivit eamque cupide ex spectavit. Recte dici tum: Respondit patris vox quae rénti eam: surge, fili. Emperius exemplari suo haec ascri psit: „Cf. Pyth. IV, 164. Est ad se advocare; nam Apoll est in Cronio colle. μεταλλᾶν est quaerere aliquid quod tecu auferas, abducas. Neque sequentia adversantur recte intellect An πειρᾶν?"] — ὄρσο, τέκνον, Il. X, 89. — πάγκοινος ob futuros conventus, v. Ol. III, 17. — V. 64. ἀλίβατον, ar duum, cf. Buttm. Lexil. II. p. 176. [H. Rumpfius in prog gymn. Gissensis a. 1844. p. 32 sqq. vocabuli ἠλίβατος propriam vim esse docet scissus; ruptus: h. l. praeruptam di rupem quae Ol. I, 111. ἐνδείελος vocatur. Cognata esse ait ve τῆλιψ et ἠλίβατος.] — V. 66. τόκα μέν, per aliquod tem pus. μαντικὴν proprie dictam ibi exercet, quae fit per in spirationem dei s. per vocem Apollinis veridicam. Vide de hoc genere Müllerum nostrum Dor. I. p. 340. — V. 67. ψευδέων ἄγνωστον, ἀψευδῆ, Mitsch. ad Horat. Carm. I, 6, 6. Apollo nec fallit nec fallitur. — εὖτ' ἂν — κτίσῃ, quum sequatur κέλευσεν, dictum ut in re vere futura, non cogitata tanquam quae possit aliquando accidere. Orationem rectam audire videmur. — θρασυμάχανος ἐλθών, post devictum Cteatum, Eurytum, Augiam, cf. Ol. XI. — Ἀλκαΐδᾶν. Amphitryo est filius Alcaei, unde Hercules e familia Alcidarum, splendidius pro patre nominata familia s. gente, cf. ad Ol. IX, 56. Pyth. II, 25. — V. 69. ἑορτάν, h. e. βουθυσίαν, cf. Ol. V, 6. — τεθμόν, institutum ludorum, ut solet ubique nominare utrumque coniunctim, sacrificia et ludos. — V. 70. ἐπ' ἀκροτάτῳ βωμῷ Constabat ara Iovis maxima duabus partibus; inferiori impositum erat altare minus, in quo victimae crematae, unde oracula edebantur, cf. Pausan. V, 13, 5. et Boeckh. h. l. — κέλευσεν suaviter mutata oratione post ὥπασεν ἀκούειν. Post condita igitur Olympia e sacrificiis respondere iussit deus, cessante fere tunc ibi priore genere vaticinationis. Sic Thebis in Ismeni prius μαντικὴ exercita fuit, deinde ἐμπυρομαντεία, cf. Müller Dor. I. p. 235. Omnino Apollinea μαντικὴ proprie dicta inprimis floruit antiqua aetate; succedente tempore extra oracula rariu exercita videtur. Praevalebat tum vaticinatio e sacrificiis flamma, cinere aliisque rebus, atque etiam Iamidae tum hi

iaxime generibus operam dedisse videntur, licet olim traditum
ɔ Apolline etiam vocis divinae intellectum haberent. [Conf.
. Fr. Hermanni Antiqq. sacr. §. 33 sqq.]

V. 71—82. Redit ad Agesiam eiusque victoriam
t ludicram laudem absolvit. — V. 71. Hermannus
alit iungere ἐξ οὗ ἔσπετο, collat. Nem. X, 37. Sed prima, ni
llor, est famae celebritas ex arte vaticinandi et dignitate col-
ta, secundo loco nominantur opes ceteraque commoda. Quare
rvo interpunctionem post Ἰαμιδᾶν. De Asyndeto vid. Excur-
m Tom. I. p. 347. — V. 73. φανερὰν ὁδόν, illustrem,
loriosam. — Ceterum hi versus ut claudunt locum de Ia-
idis, sic praeparant reditum ad Agesiam, de quo nunc. — τε-
μαίρει χρῆμ' ἕκαστον, probat res et usus quem-
ue, h. e. probant nostra ipsorum facta quales si-
ius, non aliorum obtrectationes. In sequentibus igitur v. 74.
λλων (quod simul contemptum involvit, ut Nem. IV, 39.), vim
abet et habere debere mihi videtur, ne ieiunum sit, quare laudo
ɔ δ' ἄλλων, quod est noto usu pro ἐξ ἄλλων δέ dictum, ut etiam
ɔέ, μέν, τέ saepe inter praepositionem et nomen collocata legun-
tur. Veritas, ait, in nostris ipsorum factis posita; obtrectatio
vero ab aliis oritur propter invidiam, si quis duodecimum cur-
ium primus absolvens iamiam fulget spe victoriae propinquae.
– [V. 74. De μώμῳ cur diceret Pindarus, causa haec fuisse vi-
letur sola, quod victor domi apud cives suos Syracusanos invi-
lia laboraret, cf. v. 7.] — κρέμαται, cf. Theogn. v. 1186. —
ɔερί iunge cum ἐλαυνόντεσσιν. — δωδέκατον, cf. Ol.
II, 33. Tum Χάρις dea est, quae victoriam dans (cf. Ol.
I, 30.) ποτιστάξει, decore quasi unguento perfundit et pul-
criorem reddit formam certatoris gestientis. [Pulcrum fuisse
lgesiam non sequitur ex verbis poetae; etenim, ut recte Scholl.,
ɔί νικῶντες δοκοῦσιν εὐειδεῖς εἶναι.] Vides autem agi de ultimo
certaminis tempore, ubi maxime ardebant spectantium amicorum,
inimicorum studia et odia. Tum igitur Agesias iam ad finem
properans expertus erat iniquas invidorum voces, qui immerito,
non virtute, eum vincere clamarent. Videntur hi maxime cives
Syracusani fuisse Olympiae praesentes, iam tum irati ei, quem
postea interemerunt. — V. 77 sqq. ne dubita continuari defen-
sionem Agesiae. Dicit: Et si vere olim materni avi Mercurium
coluerunt, huic et Iovi potentissimo debes victoriam, non casui
felici aliisve rebus ab inimicis iactatis. Μάτρωες, quinam?

Ut Iamus pater Iamidarum, sic uxor Iami mater eorum, atque huius feminae gens mihi videntur nunc avi materni dici, sub Cyllene olim habitantes et Mercurium Cyllenium (Pausan. VIII, 17, 1.) colentes, dubia tamen fama propter vetustatem. — V. 78. ἐδώρησαν, Hes. Theog. 71. cf. Schaef. ad Gnom. edit. Lips. p. 216. Apud posteriores obsolevit fere activum. — λιταῖς, λιτανευτικαῖς, cf. Hesych. Pind. Pyth. IV, 217. Aesch. Agam. 232. [De voce λιτός Pindaro familiari vide Eustath. Prooem. p. 8. et Naekii Opusc. I. p. 26.] — ἀγῶνας ἔχει, ἐναγώνιος Pyth. II, 10. ἀγώνιος Isthm. I, 60. Mitscherl. ad Horat. Carm. I, 10, 3. — μοῖραν ἀέθλων, fortunam certaminum, aut sortem praemiorum, coll. Isthm. III, 10. — V. 80. τιμᾷ, favet. — εὐτυχία de ludicris victoriis notum, ut Nem. I, 10. Ol. VII, 81.

V. 82—ad finem. Post interpositum locum de carminibus duobus praeterea canendis, postremo de Syracusis dicens, quarum civis Agesias, sic tertiam laudum partem addit in prooemio significatam. Absolvitur carmen cum votis.

V. 82 sqq. Accedimus ad locum difficiliorem, tumidum visum non Boeckhio, at Heynio aliisque plurimis, quo magis intentis viribus annitendum est, ut veram mentem poetae perspiciamus, qui nihil molitur temere. — Orditur: Sensum habeo cotis stridulae in lingua, qui volentem me impellit ad pulcrifluos cantus. δόξαν ἔχω, h. e. δοκεῖ μοι εἶναι ἐπὶ γλώσσᾳ. Noto usu dicitur acui lingua (Cic. Brut. c. 97. Orat. III, 31.), ὀξύνεσθαι γλῶσσα, στόμα, add. στομοῦν Aristoph. Nub. 1102, 4. στόμωσις Soph. Oed. Col. 795. frequenti oratoribus translatione, cf. Reisig. l. cit. et Wyttenb. ad Eclog. Hist. p. 425. Differunt usu γλῶσσα τεθηγμένη, λόγοι τεθηγμένοι, similia, pro iratis, cf. Valcken. ad Hippol. v. 689. Vide tamen alias loquutiones ad Ol. XI, 20. Nunc Pindarus ἀκόναν in lingua fingens λιγυράν, h. e. qualis sonus editur, quum ferrum acuitur, eximie significat esse quo maximopere excitetur ad novos cantus ordiendos. — πνοαί, cantus, proprie flatus sonantes vocis, cf. ἀδύπνοος Ol. XIII, 22. Isthm. II, 25. Pyth. IV, 11. Anacreon VI, 9. μελίπνοος Tryphiod. 429. Iam si teneas προσέρπει, vertendum: quae δόξα mihi adrepit volenti inter pulcrifluos cantus pr. dum cano, inutili ornatu. Ego cur προσέλκει praeferam et intelligam cantus, ad quos trahatur, quos mox ordietur, infra

atebit clarissime. Primum vero nunc de cote videndum est, uid acuat linguam. Respondet poeta: Avia mea Metopa Stymhalis est. Ergo cogitatio cognationis Thebarum et tymphali nunc est cos in lingua excitans eum ad ovos cantus. Fuit autem Theba filia Asopi, in Boeotia uvii, et Metopae Stymphaliae, vid. Schol. h. l. et Isthm. I, 1. t cf. ad Nem. IV, 9 sqq. Metopa vero, Ladonis Arcadiae fluvii lia, dubitatur utrum fluvius s. rivus an lacus apud Stymphalum uerit. Nobis cum Müllero Dor. II. p. 439. lacus videtur. Hus ripae floridae fuisse videntur, unde etiam dea florida, *εὐανθής* est s. pulcritudine florens. Ladon vero si influebat in lum, commode pater lacus dictus est. — V. 85. *πλάξιππον*, licit Thebam heroinam propter civium morem; ut enim heroico empore *Καδμεῖοι κέντορες ἵππων* Hom. H. IV, 391. et *Βοιωτοὶ ηλήξιπποι* Hesiod. Scut. 24., sic postea curulia certamina magnopere amabant, cf. Pyth. II. Isthm. I. Saepe Thebae *εὐάρματοι*, *πολυάρματοι*, *χρυσάρματοι*, cf. Boeckh. h. l., qui simul monet additum hic epitheton propter redam Agesiae, ut his quoque studiis similes Thebas diceret. — *τᾶς ὕδωρ πίομαι*, cuius aquam Dircam bibo, ubi habito; cf. Pyth. IX, 88. Mitscherl. ad Horat. Carm. II, 20, 20. — *πλέκων* ut coronam, cf. Horat. Carm. I, 26, 6. ibiq. Interprett. Iacobs. Anthol. Gr. V, 1. P. I. p. 2., qualem nunc Agesiae victori bellicoso. Nam quum ludorum victores non omnes *αἰχματαὶ* sint, nunc *αἰχματαῖσι* accommodatum est praesentibus rebus et personis, quoniam Agesias bellicosus erat Arcadesque. — V. 87 sqq. Vidimus quid linguam Pindari acuat; nunc accedimus ad alterum, ad cantus quos canere vult. — Aeneas est Agesiae cognatus aliquis Stymphalius, qui Thebas missus acceperat a Pindaro quae cecinisset, ut Stymphalum ferret et chorum (*ἑταίρους*) ibi doceret. Vid. Boeckh. — Iuno Parthenia est Stymphalia, ubi illi tria fana et nomina; appellabatur *παῖς* ut virgo, quam nunc Virgineam Iunonem poeta dicit, *τελεία* ut matrona, *χήρα* ut ab Iove segregata, cf. Pausan. VIII, 22, 2. — *γνῶναι*, videre num, experiri num. — V. 90. *εἰ — φεύγομεν*, cave pro coniunctivo accipias. Immo non nunc primum refutatur vetus opprobrium, sed diu iam refutatum erat Pindarica maxime poesi. Quare sensus: Experiantur num verum sit quod dicitur, fugere nos, non amplius cadere in nos istud opprobrium. De ipso autem proverbio *Βοιωτία ὗς* cf. Schol.

et quos laudat Boeckh. Sed nunc gravior oritur quaestio, quid haec omnia sibi velint, quam, quod doleo, Boeckhius non tetigit. Priora fortasse sic accipias, ut Heynius: Age canamus, h. e. meminerimus nunc hoc carmine etiam Iunonis; ita ut haec verba simul sint pro laude, quam cani iubeat, nec quidquam praeterea dicatur. Tum sequentia de opprobrio Boeotorum videntur plerique sic intellexisse, chorum hoc epinicio carmine bene canendo et saltando illud removere debere. Sed tu vide, quaeso, nexum. Carmine fere absoluto ait: impelle nunc socios, ut primum Iunonis in carmine meminerint, deinde ipsum carmen bene recitent, tertium Syracusas laudent! Nihil novi ineptius. Ne multa! nonnisi unam viam video ex his difficultatibus, si Pindarus praeter hunc hymnum duo alia carmina fecit. Nempe carmine epinicio ad finem tendente praecipit de ceteris, quae ad hunc diem ornandum miserat, quemadmodum Nem. IX. in fine aliud carmen nuntiat post hymnum epinicium canendum. Opportune Schol. v. 149. narrat: *τινὲς δὲ τὸν Ἀγησίαν φασὶν ἱδρύσασθαι ἄγαλμα Ἥρας*, quod Boeckhio non fictum videtur; nec per se improbabile est Agesiam urbem patriam vi-sentem Iunoni statuam dedicasse, fortasse votam ante victoriam. Hinc priora verba equidem accipiam de hymno in Iunonem. Nempe hymnus epinicius canitur Iovi Olympio; post hunc Iunoni poterat cani hymnus, pompa ducta in eius templum. Cantato vero eo redibant in domum, ubi epinicia habebantur, ut ibi inter pocula continuaretur comissatio ludicra. Atque huc spectat alterum, *γνῶναί τ' ἔπειτ'* cett. Canebantur autem in talibus comissationibus encomia et scolia, cf. Boeckh. ad Fragment. p. 605 et 614. Quorum licet etiam encomia hilariora essent hymnis epiniciis, tamen ad istud proverbium refutandum de insulso et inficeto Boeotorum ingenio (hoc enim profecto significat *Βοιωτία ὗς*) nihil concedes fuisse aptius scoliorum dulcibus et ingeniosis facetiis, quibus Pindarum excelluisse Fragmenta pulcherrima docent et Boeckhius meus annotavit ibid. p. 607. Quare iam dico cum hymno in Iunonem etiam scolion a Pindaro missum. [Sufficere unus hymnus in Iunonem videtur.] — *ἄγγελος ἀρθός*, bonus internuntius, qui docebis chorum prouti praecepi. — V. 91. De scytales usu apud Spartanos in mandatis mittendis cf. Gell. N. Att. XVII, 9. Plutarch. Lysandr. c. 19.; adde quos laudat Liebel. ad Archiloch. p. 166. ed. sec., quum etiam ille *σκυτάλην* pro nuntio dixerit. Nunc carmina quidem literis per-

cripta erant, opinor, sed alteram rerum partem, cantus, instrumentorum, saltationis modos animo tenebat Aeneas a Pindaro octos, quemadmodum literarum in loro scriptarum nullus usus ine scytale. Sic scytales nomen hic significantius est, nec mera epetitio vocis ἄγγελος. — κρητήρ, h. e. ut vinum in cratere emperatur, sic Aeneas carmina modis musicis admiscendis temerare debet, ut suavis potus sit. A convivio, quod habebatur, omparationem petitam notat etiam Boeckh. ad Fragm. p. 614. - ἀγαφθέγκτων, ut sunt clarisoni cantus inter pocula. — 'am intentae laudes ad idem redeuntes mirae profecto videri ebent, si nonnisi epinicium hymnum attulerat Aeneas; at sunt ptissimae, si praeter hunc hymnum etiam hymnum in Iunonem t scolii facetos modos docere debebat. Atque ita tandem pateacta est insignis pulcritudo totius loci; vides quaenam sint καλλίροοι πνοαί, ad quas trahebatur, nec miraberis amplius cotem tridulam in lingua. Concidit omnis tumoris accusatio. — V. 92. ἐπὸν δὲ sqq. Dices nunc etiam quartum carmen indicari a oeta factum; sed hoc non verum. Quum Syracusarum mentio honoris causa facienda esset, hortatur Pindarus, ut deinde etiam huius urbis recordentur in cantibus suis, et quidni fecerint, quum haud dubie alia multa in illa comissatione canerentur. Sed sive ecerint, sive non fecerint, Pindarus quae de hac re dicenda habebat manifesto statim hic addit. Quare quum de Iunone et de colio dixisset brevissime, hunc locum explicatius tractat. — Ὀρτυγία insula erat Syracusarum nobilissima pars, ubi haud lubie Hieronis regia erat et fortasse etiam Agesiae domus, quod bi primi conditores habitaverant. Vide Boeckhium, qui addit bidem etiam Cereris et Liberae templum videri fuisse, cuius acra gentilicia a Teline propagata peragebat Hiero, de quibus raeter Boeckhium confer etiam Müller. Dor. I. p. 400. — . 94. φοινικόπεξαν, quum pedes laudentur alii e candore, lii e rubore, Cereri rubicundi pedes tributi, Boeckhio aliisque ndicibus ob rubicundum frumenti colorem. — V. 95. λευκίπτον, diis ad principum morem equi candidi dati, unde talibus tiam Proserpina ad patrem Iovem vehitur; vid. Boeckh. et chol. Porro Jovis Aetnaei sacerdos Hiero inde ab Aetna ondita. Ceterum apte in carmine in Arcadica urbe canendo ieronem Cereris et Proserpinae sacerdotem praedicat, quum lurimus esset harum dearum cultus in Arcadia; nec minus conenne Iovis Aetnaei sacerdotium addit, quum in Aetnaea solle-

mnitate ex Hieronis decreto iterum canerentur carmina epinicia civium, qui in certaminibus στεφανίταις vicissent, cf. Schol. ad Nem. I, 7. Quare si etiam hoc carmen alio tempore ibi repetendum erat, hac quoque de causa necessaria fuit Sicularum rerum mentio. — V. 97 sq. γιγνώσκοντι, Ol. VII, 83.; scilicet ornabatur a poetis, quibuscum versabatur, ut Pindarus ei tres Pythias odas, unam Olympicam, et scolion et hyporchema scripsit. — σὺν δὲ φιλοφροσύναις, atque gratissimus videtur fuisse Hieroni Agesias. — κῶμον, pompam Agesiae Syracusas sollemniter introeuntem. — V. 99. οἶκοθεν οἶκαδε, proverbialis loquutio de eo, qui duas domos habet et ab una in alteram venit; cf. Ol. VII, 4. — V. 100. ματέρ' Ἀρκαδίας Gedikius et Hermannus Arcadicam Agesiae matrem s. patriam intelligunt, Boeckhius metropolin Arcadiae Stymphalum dici censet cum Schol., si, variantibus in talibus fabulis, Pindarus elegerit id, quod Stymphaliis gratissimum. — δύ' ἄγκυραι, altera e prora, altera e puppi demissa; cf. ad proverbium Stob. Sermon. CX, 22: οὔτε ναῦν ἐξ ἑνὸς ἀγκυρίου, οὔτε βίον ἐκ μιᾶς ἐλπίδος ὁρμιστέον. Propert. Lachm. III, 14, 41. Addit Kusten ἐπὶ δυοῖν ὁρμεῖν Aristid. Panathen. T. I. p. 110 Iebb. cf. Eurip. Phaethont. Fragm. VI. Item Solonis dictum Plutarch. in Solon. c. 19. Denique cf. Blomfld. ad Agam. 488. Sententia prudentissima, quum iam tum invidia laboraret Agesias ob Hieronis amicitiam. Lenius vero et suavius rem tristem per metaphoram significat; cf. Ol. VII. fin. — V. 102. τῶνδε κείνων τε, h. e. deus horum (Stymphaliorum, apud quos nunc canitur) et illorum (Syracusanorum) sortem felicem exhibeat. — Neptunus invocatur, quum reditum pararet Agesias per mare Siculum. Quod enim nonnulli πλόον metaphorice vitae cursum intelligunt, alienum est. εὐθύν, felicem. — χρυσαλακάτοιο, aurea colo instructae, mulierum negotiis ad deas traductis; cf. Boeckh. Ceterum apte memoratur dea, quae cum Neptuno et alibi colebatur et in Isthmo Corinthio (Pausan. II, 1, 7.), unde Agesias in Siciliam profecturus erat. Omnino Amphitrite magna dea, vulgo ipsius maris personam gerens, unde κύματα Ἀμφιτρίτης dicuntur (Hom. Od. III, 91.), non Ποσειδάωνος, cademque dicitur κήτεα maris alere (Hom. Od. V, 422. XII, 97.), quod non tribuitur Ποσειδάωνι. — ὕμνων ἄνθος, Ol. IX, 48. Bacchyl. ed. Neue p. 19.

CARMEN OLYMPICUM SEPTIMUM.

INTRODUCTIO.

Victoria haec Diagorae Rhodii, pugilis longe celeberrimi, Ol. 79, 1. reportata est, nec multo post carmen scriptum. Quum nim Pindarus dicat σὺν Διαγόρᾳ κατέβαν v. 13., videtur Diagoas, quum rediret, carmen a poeta sibi missum secum tulisse. Fuit autem Diagoras e nobili Heraclidarum stirpe. Etenim tertia Temeno aetate Argis Doriensium colonia per Epidaurum in Rhodum migraverat, quam expeditionem qui duxerunt Heraclidae Tlepolemo, filio Herculis, originem derivabant; unde postea ipsum Tlepolemum fabulae ducem coloniae ferebant. Occuparerant autem hi Heraclidae tria Rhodi oppida et triplex regnum constituerant; quorum qui Ialysi habitabant Eratidae dicti. Sed regia potestas cessaverat post Ol. 30., et Pindari aetate prytanes fuisse videntur. Talis erat, ut videtur, Demagetus, Diagorae pater, e familia Callianactis. Verum haec quoque dignitas verendum erat ne mox eriperetur iis, quum crescente Athenarum potentia iam tum fuisse videantur inter Rhodios et Atheniensis qui de abroganda Heraclidarum potestate cogitarent et populare imperium institui vellent. Ac revera postea huius ipsius Diagorae filii ab Atheniensibus expulsi sunt; ex quo tempore Athenienses et Spartani diu de insulae imperio certarunt. Vide de his omnibus uberrime exponentem Boeckhium in Introductione, Müller. Dor. I. p. 108. II. p. 147. et Clinton. Fastt. Hell. I. p. 79 sq. — Carmen cantatum dico cum Boeckhio Ialysi in publico Eratidarum convivio, monstrante prooemio, in quo omnia a convivii comparatione petita sunt. Argumentum hoc est: Post proemium laudesque praevias victoris et patris tres deinceps fabulae tractantur. Primum enim narrat originem gentis a Iovis nepote Tlepolemo esse, qui interfecto Licymnio ab Apolline iussus erit insulam petere, ubi aurum pluerit in natalibus Minervae. Sic ad secundam fabulam transit de Minervae cultu ἀπύρῳ ab Heliadis per errorem instituto, deque aureo Iovis imbre et artis excellentia a dea iis impertita. Succedit tertia fabula de Sole et Heliadarum origine, ut Sol in distributione terrae a diis negligentia praeteritus hanc insulam, tum nascentem e mari, postulaverit et acceperit sanctissimo iureiurando concessam, tum e

nympha Rhodo Heliadas procreaverit conditores trium insulae urbium, postea ab Heraclidis occupatarum. Narratis his fabulis ad victorem rediens enumerat multas eius victorias, animique moderationem laudat, denique Iovem pro familiae incolumitate invocat, quum facillime res hominum mutari possint. Singula vidimus; restat, ut de interiore nexu eorum explicemus. Certum est et minime dubium summam carminis sententiam inesse in mythica parte. Quid autem haec docet? Docet mirabile fatum Rhodi, ex quo quae magna et eximia ornamenta huic insulae contigerunt, iis semper etiam casus quidam et errores iuncti fuerunt praeter voluntatem commissi. Condidit Tlepolemus Doricum imperium in insula, sed idem ante occiderat invitus Licymnium; contigit alio tempore Rhodiis aurea pluvia et artium sollertia, sed Heliadae quum cultum Minervae conderent, ignem omiserant; denique Solis honores insula suscepit, quum dii ante in sortitione terrarum hunc deum obliti essent: ut tria deinceps ornamenta videas et totidem admixtos errores. Hoc igitur fatum necesse est, opinor, nunc iterum redierit in Diagorae rebus, qui quum novum decus patriae reportaret victoriam Olympicam, factum videtur infelici casu, ut unus ex adversariis pugilibus gravius vulneratus moreretur. Sic Ol. 71. Cleomedes pugil in pugna occidit Iccum; et ille quidem iniuste egit et corona orbatus est, Paus. VI, 9, 3. Diagoras invitus mortis auctor fuit adversario, si vera coniectura nostra; sin minus, alius fuit casus. Quae quidem res quum per se tristis esset et odium parere posset Diagorae familiaeque eius, Pindarus magnifico posito fundamento carminis canit aeternum insulae fatum e decoribus et erroribus mirifice mixtum, et praesentem rem ad altiorem legem suam revocat; in quo agnoscent periti Pindaricam poesin. Primus igitur locus de Tlepolemo Licymnii interfectore proxime tangit recentem Diagorae casum, et senties nunc omnem eius vim; sed ante Tlepolemum erraverant iam alio modo Heliadae, et ante Heliadas ipsi dii: sic pulcre sequens quisque error excusatur antecedenti, omnes autem coniunctim inevitabilem istam vim fati ostendunt. Hoc perspecto, in reliquo carmine quod poeta patris Demageti iustitiam laudat, et Diagoram ab omni insolentia alienum praedicat eique gratiam optat apud cives et exteros, manifesto eundem commendationis finem habet, ne qua invidia oriatur familiae ex illo tristi casu; *ὁ δ' ὄλβιος, ὃν φᾶμαι κατέχοντ' ἀγαθαί.* Ac periculosa tum erant tempora; videntur fuisse iam tum nonnulli et

nox futuri erant plures, qui optimatium imperium populo invisum reddere conarentur; Pindari autem epinicia poesis quum plurimum delectetur gentium illustrium nominibus celebrandis et aristocratiae potius faveat quam democratiae, huius quoque praeclarae gentis fama et honos pro virili parte curandum censuit ne minuerentur. Licet igitur propter antiquitates tractatas etiam Rhodi laudem dicere possis hoc carmen, quod postea publice perscriptum aureis literis in templo Minervae Lindiae habebatur in communi insulae urbe Rhodi, cf. Schol., tamen nunc omnia propter Diagoram eiusque familiam proposita vides, testante ipso Pindaro, *ἐν Διαγόρᾳ κατέβαν ὑμνέων Ῥόδον, ὄφρα πελώριον ἄνδρα αἰνέσω πατέρα τε Δαμάγητον.* — Haec mea carminis explicatio non plane eadem est quam Boeckhius proposuit. Sequor Boeckhium in eo, quod familiae dominatricis causam agi censeo et in fine reipublicae turbas futuras significari suspicor, quas poeta praevidebat; sed fabulas Boeckhius aliter explicat, errores in iis propositos eo pertinere putans, ut Rhodii a mutatione reipublicae deterreantur. At enim si dehortari voluisset poeta, incommoda et detrimenta errorum exposuisset; nunc autem hi errores manifesto excusantur, ipso Boeckhio verissime notante. Concludo ego *inde* aut a Diagora aut a familia eius aliquid admissum fuisse, quod excusatione indigeret. Atqui si a familia aliquid admissum statuimus ante hanc victoriam in imperio vel alio modo, divellimus quod in fabulis propositis arcte coniunctum est, ubi singulis ornamentis singuli errores admixti sunt; atque in ipsa hac fatali decorum et errorum coniunctione inest haud dubie poetica vis universi carminis. Quae quum ita sint, ipsi victoriae Diagorae necesse est coniunctus fuerit casus aliquis molestus, atque ita redimus ad coniecturam a me propositam, quae simplicissima est, et nova luce perfundere videtur carmen praestantissimis annumerandum a Pindaro excogitatis.

[Dissenii sententiam de summo consilio praeclari carminis impugnavit Welckerus Scrr. Min. II, 206 sqq. et Rauchensteinius Introd. Pind. p. 97 sq. et 130. Etenim id ipsum, quod Dissenius poetam canere dicit aeternum insulae fatum e lecoribus et erroribus mirifice mixtum fabulis accuratius excussis non videtur vere statui. Sic in narratione de Sole, cuius sortem dii obliti essent, ne verbo quidem error frausve deorum reliquorum significatur: nam Iuppiter, postquam absens Apollo venit in Olympum, ad *ἄμπαλον* paratus est statimque ac-

cipit Sol quae placebat insulam. Nec Heliadae peccavere, quum ignem accendere in sacris Minervae obliti sunt: nam haec res aperte in eum tantum finem commemoratur, ut causa aliqua τῶν ἀπύρων ἱερῶν Rhodiis usitatorum ex patriis antiquitatibus repetatur. Postremo in historia Tlepolemi licet commissa per imprudentiam caedes luatur, at in eo causa sita fuit, cur et ipse et posteri fortuna uterentur illustrissima. Ita non raro in fabulis vetustis clarissima quaeque maxime a commissis homicidiis aptantur. — Tum uterque negat iure Dissenium suspicari, Diagorae aliquid in certamine accidisse.

Welckerus ipse de consilio poetae haec scripsit p. 211: „*Pindar will die nymphe oder die insel Rhodos singen, um den sieger zu loben; ihn und sein geschlecht zu loben beginnt er mit Tlepolemos, als der diefs geschlecht angehenden sage, v. 21.; und um den sitz ihrer herrschaft zu ehren fügt er hinzu, dafs diese Herakliden die uranbeter der die kunst verleihenden Athena waren und dafs Helios ihr land sich selbst erkohren hatte. Die mythen stehen nicht einzeln da, sondern schlingen sich ineinander; das land erwächst aus dem meere, blüht, wird dem ahnherrn des Diagoras zu theil: aber nur von erfreulichen seiten berühren sie diesen, als eben so viele beweise eines glücklichen geschicks, worin sein geschlecht mit dem des landes vereinigt war, ohne auf das mifsliche, was die gegenwart haben mochte, sich vorbedeutend zu beziehen. Dafs sie auch so eine bestimmung für das gedicht vollkommen erreichen, kann nicht zweifelhaft sein. Hiernach würde ich also die beziehung auf die zeitverhältnisse, abgesondert und nicht unterstützt durch das mythische, lediglich in dem ausgange suchen. Dafs dieser aber sie wirklich und nicht etwa wie sonst öfter der schlufs eine mahnung übermuth zu meiden enthalte, ergiebt sich bei unbefangnem abwägen der letzten worte:* ἐν δὲ μιᾷ μοίρᾳ χρόνου ἄλλοτ' ἀλλοῖαι διαιθύσσοισιν αὔραι. *Durch diese aufmerksam gemacht fühlt man leicht, dafs die vorhergehenden:* Εὐατιδᾶν τοι σὺν χαρίτεσσιν ἔχει θαλίας καὶ πόλις, *der verfassung das wort reden, die der stadt viele feste nach der hergebrachten weise des herrschenden geschlechts gewähre, herrlichkeiten, die gleich in einem augenblicke wegfallen würden, wenn man, im sinne der Athener, nicht mehr lust hätte an die abkunft einer familie väterlicherseits von Zeus zu glauben und eine ahnfrau wie Astydameia zu ehren, v. 23. — Geht man weiter zurück, wie gewichtig erscheint nun das* μὴ κρύπτε κοινὸν σπέρμ' ἀπὸ Καλλιά-

ταχτος, wie nachdrücklich, daſs dieser wunsch zum gebet an Zeus erhoben ist! Und damit vereinigt sich endlich die art des lobes sowohl des Diagoras als seines vaters, der vermuthlich prytan war. Dieser regiert der Dike wohlgefällig (v. 17.) und sein sohn besitzt angeboren der väter richtigen sinn und haſst den übermuth. Möge Zeus ihm den Olympischen sieg zur mehrung achtungsvoller gunst bei einheimischen und fremden gedeihen lassen."]

EXPLICATIO.

V. 1—12. Prooemium. In tam illustri causa unde felicius ordiaris quam ab ipsa praestantia laudis poeticae? Dicit: Ut quum phialam auream vino plenam socer genero futuro propinans, ita eum in praesentia amicorum invidendum reddit ob felix coniugium hoc dono promissum: similiter ego in victorialibus conviviis nectar praebens Musarum donum victoribus exhilaro eos; ille vero felix est, qui bonam famam per carmina habet. — Ad strophan praemoneri debet: phiala vino plena data in convivio praesentibus amicis desponderi solitas esse filias generis; cf. Athen. XIII. p. 575. D. cum Casaubon. Tafel. etiam Sapph. Fragm. Athen. XI. p. 475. A. p. 79. ed. Neue (fr. 46. Delect.) huc pertinere suspicatur. — φιάλαν, cf. Schneid. ad Xenoph. Cyrop. I, 3, 9. — ἀπὸ χειρὸς ἑλών, e manu sumptam dat genero in manum. Iunge ἀπὸ χειρὸς cum δωρήσεται; ἑλών poeta amplificationis gratia addidit. — ἀφνειᾶς, cf. ad Ol. VI, 8. — ἀμπέλου δρόσῳ, vino, quum δρόσος, ἑέρση, ros apud poetas de quocunque liquore dicantur. Comparat Tafel. ἀμπελόεσσαν ἑέρσην Nonn. Dion. XVIII, 125. XIX, 54. At Eurip. Orest. 115. οἰνωπὸν ἄχνην dixit vinum spumans. — κραχλάζοισαν, aestuantem, spumantem, proprie de undis, cf. Valcken. et Monk. ad Eurip. Hippol. 1205. Blomfld. ad Aesch. Sept. 110. Veteres quum mustum in vasa clausa conditum aliquamdiu fermentari sinerent, orta sic spumantia eorum vina passim memorata, cf. Virg. Aen. I, 739. Athen. XI, 465. C. 471. C. D. Ion. Chii fr. I, 7. Delect. al. cf. Henderson, History of Wines pag. 68. — δωρήσεται. In re quae facta est, fit, fiet, recte etiam futurum tempus usurpari liquet. Vid. Matth. Gr. §. 498. c. Cet. cf. ad Ol. I, 7. — γαμβρῷ, futuro genero. προπίνων, propinans atque ita donans. Exemplum

propinationis Boeckh. affert e Demosth. *περὶ Παραπρεσβ.* p. 384, 10. et vid. de verbo Boeckhii not. ad Schol. et nos ad Demosth. de Cor. p. 437. — V. 4. *οἴκοθεν οἴκαδε*, suavis formula de phiala, quae non in alienam domum venit, sed in eadem fere familia manet propter affinitatem soceri et generi; quem sensum formulae bene hic monstrat Scholiastes v. 6. cf. Ol. VI, 99. — *πάγχρυσον*, auro solidam. *κορυφάν*, Ol. I, 13. — V. 5. *συμποσίου* cett., et convivii gratiam atque hilaritatem et affinitatem honorans iunctam cum genero. — *ἐν δέ*, atque ita simul, cf. Blomfld. ad Aesch. Sept. 965. — V. 6. *θῆκε*, de hac suavi mutatione temporum in comparationibus constat ex Homero. — *δόμοφρονος εὐνᾶς*, cf. Hom. Od. IV, 181 sqq. — V. 7. Ut comparatio sibi constet, nunc victorialia convivia cogitanda, in quibus poeta carminis dono victores beet. — *καὶ ἐγώ*, pr. *οὕτω καὶ ἐγώ* post praegressum ὡς, ut Ol. XI, 86 sqq. *ὥτε — καί*. Add. Nem. II. init. — *χυτόν*, fusum, infusum, tanquam vinum in phialam. Sed Schol.: *τὸ αὐτόματον καὶ ἄκρατον*. — *πέμπων*. Non semper missa esse carmina, sed interdum etiam ipsum affuisse Pindarum constat. Cur igitur *πέμπων* dicit in sententia generali? Nempe hoc nostrum carmen missum et sententia generalis more Pindarico statim e re praesenti colorem ducit seu, quod malim dicere, res praesens mutatur in formam generalem. Ad eandem normam, quum Diagoras in duobus nobilissimis certaminibus Olympiae et Delphis vicisset, nunc Olympicos et Pythios victores se canere dicit in sententia generali, licet alias etiam aliorum certaminum victores canat. Hoc dicendi genus, vulgo non satis perspectum, per totum Pindarum videbimus; cf. supr. ad Ol. VI, 86. Senties nunc, quo iure hoc carmen in convivio cantatum dicamus. — V. 8. *καρπὸν φρενός*, de prudentia Nem. X, 12., de consiliis Pyth. II, 74., hic de carmine, ut *καρπὸς ἀμπέλου* est vinum. [Respondent haec verbis *ἀμπέλου δρόσῳ* v. 2.]. — Porro construe: *ἀθλοφόροις ἀνδράσιν πέμπων, Οὐλυμπίᾳ Πυθοῖ τε νικώντεσσιν* (h. e. οἳ ἐνίκων), *ἱλάσκομαι*, h. e. *εὐφραίνω*. Quum enim ἵλεως non solum propitius sit, sed etiam hilaris, ut Plat. Sympos. p. 206. et alias non raro, dubitari nequit *ἱλάσκεσθαι* esse exhilarare, et supplendum esse *αὐτούς*, monstrante sensum etiam comparationis concinnitate. Schol.: *ἱλαροὺς αὐτοὺς καὶ εὐχαρίστους ἀποτελῶ*. Vox meo iudicio hic insigniter apta propter tristem Diagorae casum Olympicum. Similiter *φᾶμαι ἀγαθαί*, h. e. laus et

ama bona per carmina a poeta victori parata, dictum cum respectu ad excusationem Diagorae quam parat. Nam in hac ropha omnia e re praesenti petita sunt. — *κατέχοντι*, cf. ad yth. I, 96. et notissimum Hom. Od. I, 95. — V. 11 sq. Quum ıpra dixisset *ἀθλοφόροις ἀνδράσιν*, plurali numero, nunc sen- ntiae ambitum sic absolvit, ut dicat, contingere enim alio tem- ore alii victoriam cantumque. Sic antecedentia apte nexâ sen- ntiâ claudit et sequentia bene praeparat. *Χάρις* non solum ictoriam, sed etiam cantum epinicium praebet, cf. Ol. IV, 9.; add. l. IX, 27. Pyth. V, 42. IX, 3. Isthm. IV, 21. — *ζωθάλμιος*, itam vigentem faciens hilaritate, cf. Schneid. Lex. *ιαθ' ἣν ζῶν τις θάλλει* explicat Eustath. Prooem. p. 7.] — *ποπτεύει*, benigne respicit, ornat, ut *ἰδοῖσα* Ol. XIV, 16. *ἴδε* Isthm. II, 18. *δέρκεται* Pyth. III, 85. *ἐποπτεύειν* Anthol. Pa- at. VI, CCCXIII. cf. laudata a Blomfld. ad Aesch. Sept. 664, ıdd. Tafel. hic et ad Pyth. III, 85. et Mitscherl. ad Horat. Carm. V, 3, 1. Dicuntur haec verba inprimis etiam de virtutibus, quas lii adspectu tribuant, cf. Iacobs. Anthol. T. VI. p. 42. — *παμ- φώνοισι*, Plat. Rep. p. 399: *τί δέ; αὐλοποιοὺς ἢ αὐλητὰς πα- ραδέξει εἰς τὴν πόλιν; ἢ οὐ τοῦτο πολυχορδότατον καὶ αὐτὰ τὰ παναρμόνια αὐλοῦ τυγχάνει ὄντα μιμήματα;* Nempe tibia mature sonos plures habuisse videtur (tibiae multifores, Bartolin.); prae- terea unius eiusdemque soni modulationes varias admittebat, vivo spiritu inflata, quum cithara, cuius chordae vulgo non premeban- tur manu sinistra, modicum sonorum numerum haberet chordis parem. Iam Plato dicit, quum animadversa esset varietas sono- rum in tibiis, inde etiam citharae sonos et chordas augeri coe- ptas, et sic deinceps eam pluribus harmoniis aptatam. Ac philo- sophus tibias improbat; Pindarus autem lyricus et patria Boeo- tus laudat *τὸ πάμφωνον* in tibiis; cf. etiam Isthm. IV, 30.

V. 13—19. Transit ad victoris laudem et patris. — V. 13. *ὑπ' ἀμφοτέρων*, cf. Ol. IV, 2. — *κατέβαν*, appuli (Pyth. III, 73.), non vere eo profectus, sed animo et per carmen, ut Isthm. IV, 21. V, 21. — *τὰν ποντίαν — Ῥόδον* bene iungit Tafel, ut *ποντίᾳ ἐν Κύπρῳ* Nem. VIII, 17., in medio positis ver- bis *παῖδ' Ἀφροδίτας Ἁλίοιό τε νύμφαν*, quemadmodum Fragm. Dithyramb. 4: *λιπαραὶ καὶ ἰοστέφανοι καὶ ἀοίδιμοι, Ἑλλάδος ἔρεισμα, κλειναὶ Ἀθᾶναι*, et Ol. VIII, 21: *Σώτειρα, Διὸς ξενίου πάρεδρος, Θέμις.* — V. 14. *ὑμνέων*, h. e. veni laudes canens Rhodi. Demosth. adv. Callicl. init.: *ἐν δὲ τούτοις τοῖς ἔτεσιν*

ἅπασιν οὔτ' ἐγκαλῶν οὐδεὶς πώποτε ἦλθεν οὔτε μεμφόμενος. Eurip. Suppl. 131. ἦλθον ἐξαιτῶν. Matth. Gr. §. 560. c. — Rhodus aliis Neptuni filia est et Haliae Telchinum sororis, aliis Amphitritae, aliis, ut videtur, Tethyis et Oceani, nunc Veneris secundum fabulas Rhodiorum, ut videtur, cf. Boeckh. — Ἀελίοιο νύμφαν, quum Solis cultus inde ab antiquissimo tempore esset in insula, vid. infr. — V. 15. εὐθυμάχαν, conf. εὐθύμαχος atque ἰθύμαχοι ap. Simonid. Anthol. Lips. T. I. p. 62. 65. (Epigr. CLXVI, 1. Schneidew.). — πελώριον, ob ingentem staturam, cf. Schol. 28. — στεφανωσάμενον, qui coronam sibi paravit, ut saepius. Activum est Ol. XIV fin. Cfr. Schneidewin. ad Simon. Cei Reliq. p. 230. Buttm. Gr. max. II, 88. Lob. Rost. Gr. p. 568. ed. sext. — παρ' Ἀλφειῷ quum usitatissimum sit pro Olympia dictum, concinnitatis causa pro Delphis dicit παρὰ Κασταλίᾳ, ut hic et Ol. IX, 17. Nem. XI, 24. [Xenophan. Eleg. 2, 3. et 21. νικᾶν Πίσαο παρ' ὄχθας.] Ceterum vid. ad Pyth. VIII, 19. Coniunguntur autem hae duae victoriae non tantum ut nobiliores ceteris, sed ut tempore etiam propinquae. Similiter Ol. IX. Prooem. — Porro iunge ἄνδρα αἰνέσω πυγμᾶς ἄποινα, ut Isthm. III, 7., de quo genere constr. cf. Matth. Gr. p. 772 seqq. coll. p. 803. Ceterum inprimis in laboribus pugilatus, pancratii, quinquertii aptum est, ἄποινα ἔχειν, μόχθων, νίκας hymnum dicere, ut hic et Nem. VII, 16. Isthm. III, 7. VII, 4. [οὐ τέτριπται εἰς κοινὴν σαφήνειαν οὐδὲ τὸ λέγειν Πινδαρικῶς ἄποινα τὴν ἀγαθὴν ἀμοιβήν, ὅ ἐστιν ἀντίχαρις ἔπαθλον. Eustath. p. 7.] — V. 17. Δαμάγητον, prytanin urbis, ut visum Boeckhio et Müllero. — ἀδόντα Δίκᾳ, ut Isthm. III, 33. Ἄρει ἄδον. cf. Ol. I, 89. Memorat hunc honoris causa, et ut sic ad familiam veniat, quo tendit oratio. — V. 18. Ἀσίας πέλας ἐμβόλῳ. Peraeam Cariae intellige cum Boeckhio, cunei forma in mare exeuntem. — V. 19. Ἀργείᾳ σὺν αἰχμᾷ, h. e. αἰχματαῖς, ut Eurip. Phoen. 445. μυρίαν ἄγων λόγχην. Cum Doriensibus Argivis, ait, in Rhodum olim profectis. cf. Introd. Praeparat, ut vides, sequentem fabulam.

V. 20—76. Antiquitates Rhodi tribus fabulis expositae. Ac primum quidem de Tlepolemo. Nexus hic est: „Repetam altius familiae decora. Lubens conabor (ἐθελήσω) iis a principio inde a Tlepolemo communem exsequi ex veritate laudem, Herculis propagini. Nobilissima enim origine sunt, patrem Iovem, matrem Amyntoris filiam Astydamiam habentes. Ve-

rum mentes hominum tenendum est erroribus innumeris esse obnoxias; nam sic Licymnium occidit huius terrae egregius conditor ira abreptus, quum etiam sapiens non tutus sit a perturbationibus. Hinc adiit deum; hic vero ei hanc praeclaram insulam dedit." Vides scite in fronte et in fine posita iucundiora, in medio vero memoratam caedem praemissis et subiectis verbis ita excusatam, ut nihil nisi communis naturae imbecillitatem deprehendas. Tamen ne haec quidem dixisset sine graviore causa, qui alias talia prudenter tegit, cf. Ol. XIII, 91. Nem. V, 16 sqq.; ista causa quae videretur, diximus in Introd. — V. 21. *ξυνόν*, communem *Ἡρακλέος σὺν υσθενεῖ γέννᾳ*. — *διορθῶσαι*, vulgo emendare, corrigere (Lobeck. ad Phrynich. p. 250.), similiter h. l. est: accuratius tractare. Vix enim dubito respici maxime tractationem piaculi a Tlepolemo commissi, quod verius et correctius narrat, quippe explicans et excusans ex idoneis causis. Ita vero omnino hanc fabulam *διορθοῖ*, ut solent e graviore re designare totum. — *ἀγγέλλων*, publice nuntians, ut omnes audiant, additum ut Pyth. IX, 2. — *Ἡρακλέος γέννᾳ*, cum vi appositum. Manifestum est simul nobilitate originis commendari familiam. — V. 23. *ἐξ Διός*, qui pater Herculis, avus Tlepolemi. Astydamia Tlepolemi mater dicta Hesiodo, Pindaro et genealogo cuidam, cf. Schol., ferentibus ita etiam Rhodiorum fabulis, quae si Astyocham Homericam (Il. II, 658.) agnovissent, etiam Pindarus hoc sequi debuisset. Cet. cf. Müller. Dor. I. p. 421. — Amyntor rex Ormenii in Magnesia, quam urbem Hercules expugnaverat. — *τὸ δ'*, partim vero. Sed in primo membro *τὸ μὲν* πατρόθεν iunges. — V. 24. *ἀμφὶ δ' — κρέμανται*. Similiter Isthm. II, 43. Comparatio ducta videtur a retibus, quae undique cingant nos, ut irretiamur. — V. 26. *νῦν ἐν καὶ τελευτᾷ*, quod non solum primo consilii et actionis tempore conducat, sed etiam postea effectus habeat bonos. — *φέρτατον τυχεῖν*, quod utilissimum sit usu, si consequaris, infinitivo saepissime sic pleniorem reddente orationem; cf. Ol. XIII, 13 et 45. Nem. IV, 94. V, 18. X, 20 et 72. Isthm. II, 37. IV, 50. — V. 27 sqq. Licymnius ex Electryone et eius pellice Midea; cf. Schol. et Apollod. II, 8, 2. De historia cf. Diod. IV, 58. — *νόθον*, unde ira Tlepolemi. — *σκάπτῳ σκληρᾶς ἐλαίας*, quum haec arbor baculis et clavis inserviret, Hom. Od. IX, 320. Eurip. Cycl. 454. Nam durum inprimis olivae lignum, cf. Tafel. [Si recte formas *θένειν*, *θένων*, *θένω*, *θένε*

viri docti nunc iudicant aoristi esse, θενών Pindaro reddendum est, v. Buttmann. Gr. max. II, 197., ubi Lobeckius tamen exemplum praesentis affert Theocr. 22, 66.] — ἐν Τίρυνθι, ubi tum habitabat Hercules ceterique. — V. 30 sq. χολωθείς, erat igitur φόνος ἀκνύσιος, quem qui admisissent historica aetate ad tempus exsulabant, donec expiati essent; cf. Müller. Dor. T. I. p. 334. et ad Aesch. Eum. p. 126 sqq. Antiquo tempore non plane incognitam credo fuisse expiationem, at minus vulgatam; quare tunc tales homines ut ἀφρήτορες plerumque in perpetuum abiisse videntur, quemadmodum nunc Tlepolemus et Aeacidae, Nem. V, 16. — παρέπλαγξαν, cf. Hymn. in Ven. 255. Eurip. Hippol. 240. Ad sensum Hom. Il. IX, 553. — V. 32 sqq. Tlepolemum ipsum venisse in Rhodum ibique regnasse, licet etiam apud Homerum legatur in Catalogo, cf. Il. II, 653 sqq., iure negant Boeckh. et Müller. Etenim qui historico tempore regnabant in Rhodo Heraclidae haud dubie erant posteri eorum, qui Argis Doriensium coloniam in insulam duxerant; quare Argis necesse est tum fuerit gens a Tlepolemo originem derivans. Quid igitur, num Tlepolemus in Rhodum abiens partem filiorum in Peloponneso reliquit, qui deinde cum Hercule inde exirent, quorumque posteri cum Doriensibus Argos redirent, ipse autem cum altera parte filiorum in Rhodo vixit, et quum nova colonia venisset, Peloponnesii et Rhodii Heraclidae se agnoverunt eodem patre natos, et se coniunxerunt, et quae sunt alia? Noli credere. Quid multa? Ab Heraclidis in Rhodum profectis inventa videtur fabula, iam olim insulam Tlepolemo ab Apolline datam, ut sic etiam iustius possiderent. Sic postea creditum gentem totam inde a Tlepolemi tempore in Rhodo fuisse, quasi qui postea Argis venerunt Dorienses nonnisi auxerint coloniam priscam. Hoc fere sequitur Pindarus et auctor Homerici loci in catalogo. — Accedimus ad oraculum. Ferebant, opinor, eaedem traditiones Rhodiorum Tlepolemo oraculum datum, ut in insulam navigaret, ubi aurum pluisset in natalibus Minervae. Atque hoc Pindarus nunc ornatius narrat, ceterum nihil in ea re fingens. [ἐς θεόν. Sic Aristoph. Avv. 618: εἰς Ἄμμων' ἐλθών. Charito IV, 4. εἰς Ἀφροδίτην βαδίζειν et quae sunt apud Bernhardy Synt. p. 214. Cf. Sintenin Excurs. IV. Plutarch. Pericl. p. 305 sq. Schoemann. ad Isaeum p. 363.] Χρυσοκόμας, cf. Ol. VI, 41. — εὐώδεος ἐξ ἀδύτου. Separatum erat adytum a ceteris templi partibus septo lapideo, cf. Müller.

e tripod. Delph. p. 14. Herm. ad Eurip. Ion. 1336. In adyto er intervalla suavis odor oriebatur, cf. Plutarch. de oracul. efect. c. 50. Hutt., surgens e sacro foramine, cui tripus imposus. — V. 33. *Λερναίας ἀπ' ἀκτᾶς*, quadraginta stadiis ab Argis dissitae, cf. Pausan. II, 36, 6. Strab. VIII. p. 566. 570. Qui Lernam accuratius cognoscere cupit adeat praeclaram Buttmanni dissertat. in Act. Acad. Berolin. ann. 1822. p. 331 sqq. sive Mythol. II, 93 sqq. — *εἶπε πλόον εὐθύν*, imperavit, dixit, ut recta via, fidenter per medium mare in insulam tenderent; felicem enim expeditionem fore, utpote iis probatam. — *ἐς ἀμφιθάλασσον νομόν (das weide- und im meer)*, h. e. insulam, in quo Pindarus, qui nusquam planes circumscriptiones habet, pulcre imitatur oraculorum orationem; cf. ad Ol. VIII, 45. Significat autem sic *νομός*, ut notum, terram *φερέσβιον*, pecudibus hominibusque alendis aptam, ut v. 63. dicit *πολύβοσκον γαῖαν ἀνθρώποισι καὶ εὔφρονα μήλοις*. Sic *νομὸς Ἑλλάδος* Eurip. Rhes. 477. Aliud est *νομὸν* (victum) *ἐν θαλάσσῃ ἔχειν*, ut pisces, Herodot. V, 92., quem *εἰνάλιον νομὸν* Archiloch. Fragm. 30. p. 101. Lieb. aliique dicunt. — V. 34. *ἔνθα ποτὲ βρέχε*, ex sua persona narrat quid dixerit oraculum. — *πόλιν*, habitationes hominum s. terram, civitatem, cf. Boeckh., add. Liebel. ad Archiloch. Fragm. nr. 67. Est saepe de insulis. Erant enim iam tum tres urbes, cf. 73 sqq. — *χρυσέαις νιφάδεσσι*. De aurea hac pluvia celebratissima cf. locos hic apud Boeckh. et Iacobs. ad Philostr. p. 546. Vere pluisse aurum creditum haud dubie; origo tamen fabulae obscura. Quidam opulentiam insulae priscam vel ante Dorienses significari putant; Muellerus Argis rem traductam suspicatur, ubi constat Iovem in aurea pluvia descendisse. — V. 35 sqq. De Minerva e Iovis capite orta cf. Hesiod. Theog. 924. Hom. Hymn. in Apoll. 308., in Minerv. 5., et Schol. Vide praeterea quos laudat Boeckhius, quibus add. Welckerum de Aesch. Trilog. p. 277 sqq. et ad Philostr. II, 27. Sunt hae *Παλλάδος γενέσεις, γοναί*. — *τέχναισιν*, frequentat pluralem, cf. Ol. IX, 52. Pyth. III, 11. VIII, 60. — V. 36. *χαλκελάτῳ*, exempla vocis habet Tafel. Ceterum alii nonnulli Promethei ope Minervam editam tradiderunt, cf. Apollod. I, 3, 6. et Hemsterh. ad Lucian. Dial. Deor. 8. — V. 37. *ὑπερμάχει βοᾷ*, bellicoso clamore, quo coelum terramque percutiente magnifice nunc ipsa haec numina horruisse dicuntur.

V. 39—53. Succedit altera fabula de Heliadis, praeparata iam ante. — Ὑπεριονίδας, Sol. De cultu Rhodiorum solari nota omnia, cf. Fabric. ad Dion. Cass. T. I. p. 514. Iacobs. Antholog. Gr. T. VIII. p. 353. T. IX. p. 52. [et C. Fr. Hermanni Antiqq. sacr. §. 67.] — καί, tunc etiam hoc factum, quod nunc narrabo. Tali enim hic transitu opus; quare minus recte de Atheniensibus cogitares, quibus similia dicta. — V. 40. μέλλον χρέος, proxime futurum debitum s. officium ut observarent; χρέος rem appellat, quoniam praecipit eam et iniungit Heliadis ut minime omittendam. — V. 42. ἐναργέα, magnam et conspicuam. — V. 44. Affert virtutem et gaudia hominibus consilii providi, prudentiae reverentia; quod primum propter Heliadas dictum, qui hoc modo artis sollertiam impertitam acceperant et opes, tamen etiam ad viventes pertinet. Similiter, ait Pindarus, ob prudentiam et providentiam etiam postea Rhodus floruit et adhuc floret virtutibus opibusque; tamen, pergit, quum omnia humana imperfecta sint, etiam errores inviti et olim hic admissi sunt, et nunc si fiunt non mirandum. — Προμαθέος, Promethei nomen dictum interdum pro prudentia, providentia, vid. praeter Boeckh. Nott. crit. etiam Welcker. de Aeschyl. Trilogia p. 70. Unde ego maiusculam literam restitui, fere ut sunt Ἥφαιστος, Ἀφροδίτη, alia nomina pro rebus. Atque hoc convenit dignitati sententiae, quam neglexit Heynius nomen pro adiectivo habens et de quocunque prudenter monente explicans. Pyth. V, 25. Ἐπιμαθεύς est. [„Prometheum ut prudentiae principem reverentur ii qui prudentia utuntur, quocirca non est, ut cum Schoemanno ad Aesch. Prom. p. 285. προμηθέα h. l. nomen appellativum esse dicamus." Rauchenstein. Male T. Mommsen πρόμα θεός coniectavit. Nam in προμηθείᾳ vis sententiae constat. Confert Schoemannus Aesch. Prom. 86. Suppl. 681.] — V. 45. λάθας νέφος, ut Pyth. I, 7. νεφέλα de somno; ἀτέκμαρτα adverbialiter, quem usum illustrat Lobeckius ad Aiac. p. 155. — V. 46. πραγμάτων ὁδόν, Pyth. III, 103: ἀλαθείας ὁδός. Eurip. Hecub. 727: ὁδὸς βουλευμάτων, et cf. ad Ol. I, 110. Musgr. ad Soph. Ant. 1251 Wund. Ceterum sententia haec est: Oblivionis nubes circumtegit res et subducit ex animo. — V. 48. σπέρμα φλογὸς est quod σπέρμα πυρός apud Hom. Od. V, 490. — ἀνέβαν, in arcem Lindiorum. — οὗ, magna cum vi postpositum. — V. 49. ἄλσος, h. e. τέμενος, locus deo sacer, etiam

non consitus arboribus, cf. Schol. et Boeckh. Notk critt. ad Ol. III, 17. et Blomfld. ad Aesch. Pers. v. 115. — ἐν ἀκρο-πόλει, scil. Lindiorum. Est enim haec Pallas Lindia, de qua cf. Boeckh. ad h. l. et Müller. Dor. T. I. p. 398. Etiam de ἀπύροις ἱεροῖς vid. locos veterum apud Boeckhium. Videntur mihi in hoc cultu victimae dissectae in ara positae esse absque igne iterumque sublatae finitis adorationis ritibus. Nam obliti erant Heliadae nihil praeter ignem; victimas igitur adduxerant, opinor. — κείνοις ὁ μὲν cett., hoc est: Illis contra dedit Iuppiter auream pluviam, Minerva manuum artificiosam sollertiam. De damno ex errore praecedente orto nihil inest; nam etiam in ceteris fabulis damnum non oritur Rhodo ex errore, sed ornamentum tantum, quae ipsa mirifica Rhodi fortuna est. — V. 50. ὤπασε, dedit iis, ut in omni arte homines vincerent. — πᾶσαν τέχναν, quum ligno, lapide, metallo uterentur, opinor. — V. 52. ἔργα κέλευθοι φέρον, viae ferebant, h. e. movebant se in viis opera imitantia vitam gressumque animantium, in quo iam veteres in Scholiis Daedali opera fabulosa compararunt et Homerica Vulcani Il. XVIII, 418. — V. 53. κλέος βαθύ, cf. Pyth. I, 66. Necesse est igitur in fabulis antiquis magna fama fuerit Heliadarum artis; tamen etiam Pindari aetate Rhodios insignes fuisse signorum elaborandorum peritia facile cum Boeckhio credimus, atque ita etiam iucundior est antiquarum rerum commemoratio. — δαέντι δὲ — τελέθει. In his σοφία ἄδολος est ars, peritia artis, quae fraude abstinet, et μείζων τελέθει significat: potior est, praefertur, ut Soph. Antig. 637: ἐμοὶ γὰρ οὐδεὶς ἀξίως ἔσται γάμος μείζων φέρεσθαι, mihi nullum merito coniugium potius erit, quod consequar. Videtur autem Pindarus, ut iudicarunt interpretes, his verbis tangere Telchines, fabulosos istos fabros Rhodios, qui primum ibi ferrum et aes tractabant, celebresque erant ante Heliadarum artem. Vide Hoeck. Creta T. I, 345 sqq. et Welcker. de Aesch. Trilog. p. 182 sqq. Qui quidem fabri quum praestigiis magicisque artibus usi videantur, ut signis suis augustiorem speciem conciliarent, contemnit has fraudes Pindarus prae Heliadarum arte. Magna fuit Heliadarum gloria, ait, et iure quidem; nam ut in omnibus rebus fraus improbanda, sic etiam in arte sciens et intelligens iudex praefert quae sine fraude facta sunt. [„Structura: Δαέντι δὲ καὶ ἄδολος σοφία" — potius ἄδολος σοφία καὶ μείζων — „μείζων τελέθει.

Vox ἄδολος quo magis differtur, eo magis extollitur. Sensus hic: Perito etiam sine dolis ars eximia fit." Heimsoeth. p. 14. Non satis recte. Aliter Welckerus l. c. p. 207. „Nur dem unkundigen ist grofse kunst zauberei," δαέντι δὲ καὶ μείζων οὖσα σοφία τελέθει ἄδολος. Sic iam Boeckhius: „doctus et exercitatus in aliqua arte etiamsi maiorem habet prudentiam, tamen sine fraude eam habere potest, nec debet praestigiator haberi." At verissime Dissenius et Welckerus δαέντι ad iudicium peritorum referunt, quod commendatur verbis ἦν δὲ κλέος βαθύ, namque sqq. Ceterum praestigia Telchinum tacite notari frustra negat Lobeckius Aglaoph. II, 1187. Nisi quod cavendum est, ne Telchinibus Heliadas, dolosis artificibus probos, opponi opinere. Nam uni Telchines propter artes celebrantur. Ergo τέχναν ὥπασε σοφίαν eo pertinet, quod Telchines regnantibus Heliadis excelluerunt, v. Welcker. p. 207. Ceterum cf. Muelleri Archaeol. §. 70, 4. Cum Pindari verbis commode comparant fabulam Eustath. Dionys. Perieg. 504., qui apud Rhodios multas fuisse statuas narrat, quae ne aufugerent alligandae fuerint. Addit Welckerus Libanium Vol. II. p. 480: *Πότε δὲ ἔδεισαν ἄνθρωποι περὶ τῶν ἀγαλμάτων, μὴ τοῖν ποδοῖν χρώμενα φύγῃ; Τῶν Δαιδάλου χειρῶν οὗτος ὁ φόβος ἔργον, ὃν ἐκάμνομεν ἐπιγενόμενος Φειδίας μᾶλλον ἢ Δαίδαλος τοὺς πρὸ αὐτοῦ.*]

V. 54—76. Tertia fabula, ut insula Soli data sit. — παλαιαὶ ῥήσιες, quum fabula e Rhodiorum traditione hausta esset, cf. Schol. Ceterum post laudatam artem Heliadarum bene transit ad originem eorum explicandam. — V. 58. ἔνδειξεν, admonuit, ut etiam huius sors in urnam demitteretur. — V. 60. ἁγνὸν θεόν, propter lucis puritatem, ut est ἁγνὸν φάος et πῦρ. Praeterea aliorum deorum epitheton est, cf. Liebel. ad Archil. p. 184. Ac Musarum quidem et Dianae propter virginitatem, Cereris et Proserpinae propter σεμνότητα, denique summo Iovi accommodatur, vid. Herm. ad Philoct. 1273. — V. 62. αὐξομέναν, surgentem et crescentem in altum, ut βλάστε v. 69., metaphora a plantis petita. Cogitantur enim insulae radices habere in fundo maris. — V. 63. πολύβοσκον, quum Rhodus coelum et solum felicissimum haberet. Vinum, frumentum, oleum hodieque ibi proveniunt; in nummis Ceres est, cf. Rasche IV, 1, 1028. Unde Quint. Smyrn. X, 222. πίονα γαῖαν dicit et Nonn. XIV, 47. εὔκαρπον. Praeterea etiam balsamum, fici, galli, pisces Rhodii laudantur. — V. 64.

χρυσάμπυκα, apud Pindarum epitheton Musarum et Horarum. ἴμπυξ, quae fronti circumdabatur, illustratur a Boettigero Pictur. Vascul. T. I. fasc. II. p. 87. add. Heyn. ad Il. XXII, 469. Aptissime autem Lachesis adest, quum sortiantur dii. — V. 65. θεῶν ὅρκον μέγαν, non admodum errabis hic quoque intelligens notissimam formulam: Ἴστω νῦν τάδε Γαῖα καὶ Οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν, καὶ τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ, ὅστε μέγιστος Ὅρκος δεινότατός τε πέλει μακάρεσσι θεοῖσιν, Hom. Hymn. Apoll. 3 sqq. Il. XV, 36. Od. V, 184. — παρφάμεν autem ὅρκον est: simulate dicere, non ex animi sententia, ut Pyth. IX, 43. λόγον παρφάμεν. cf. Boeckh. — χεῖρας ἀνατεῖναι secundum Scholia est manibus sublatis, ἐπιχειροτονίᾳ suffragari; sed gravitati loci convenientius ad iurationem verba referas. Quidni enim in illa formula pronuntianda manus sustulerit? Ceterum eximiam vim habet universi loci verbositas. — ἐᾷ κεφαλᾷ, cf. Ol. VI, 60. — V. 68. Heynius iungit τελεύτασαν πετοῖσαι, h. e. eum finem habuit iusiurandum, ut vere eveniret. Ego vertam: Exitum habuit verborum s. iurisiurandi summa, vere eveniens; in quo minime inutilia sunt verba ἐν ἀλαθείᾳ πετοῖσαι, sed recte pluribus affirmat rem gravissimam. Ceterum τελευτᾶν perfici, ut Aesch. Choeph. 523. et ἐν ἀλαθείᾳ ut ἐν δίκᾳ. — πετοῖσαι, proprie a tesseris ducta translatione, ut notissimum; cf. Ol. XII, 10. Alia vid. apud Tafel. ad h. l. et ad Tibull. I, 6, 85. — βλάστε, de Rhodo ex mari enata vid. Meurs. Rhod. I, 2., de Heliadis Creuzer. ad Cic. d. N. D. III, 21. et Boeckh. h. l. cum Scholiis. — V. 72 sqq. σοφώτατα — ἐπὶ προτέρων ἀνδρῶν, cf. Matth. Gr. §. 584. a. β. — ὧν εἷς, Cercaphus. πρεσβύτατον addit honoris causa, quum Ialysi canatur carmen. — διὰ — δασσάμενοι iunge. — ἀπάτερθε, seorsim quisque sibi habebant partem urbium ab ipsis conditarum. Ceterum Boeckhius notat divisionem Heliadis tributam proprie Doriam esse; hi enim τριχάϊκες et in potissimis rebus tripartitam divisionem sequuti sunt. — κέκληνται, h. e. ipsorum nominibus vocantur iis sedes, h. e. in eorum honorem.

V. 77—ad finem. Redit ad Diagoram, eius victorias ceteraque supra dicta persequitur. — τόθι, in Rhodo. — συμφορᾶς οἰκτρᾶς, aerumnarum ex illo tristi casu. Repetita res magna cum vi, ut mihi quidem videtur, non sine respectu ad Diagoram. — λύτρον, compen-

satio. — V. 78. *Τιρυνθίων ἀρχαγέτᾳ*, duci et conditori coloniae Tirynthiae, cf. de voce Heindorf. ad Platon. Lys. p. 9. Ephor. ap. Strabon. VIII. p. 562. Sed cur hoc addidit Pindarus? Ut ratio pateret sequentium. Cf. Herod. VI, 38. de Miltiade mortuo: *καί οἱ τελευτήσαντι Χερσονησῖται θύουσιν, ὡς νόμος οἰκιστῇ, καὶ ἀγῶνα ἱππικόν τε καὶ γυμνικὸν ἐπιστᾶσι.* Add. Thucyd. V, 11. Ac vulgo pro heroibus colebantur *οἰκισταί*, Tlepolemus vero etiam pro deo. — *ἵστανται*, instituuntur, habentur in eius honorem Tlepolemia, s. fit, *γίγνεται*, sacrificium sollemne et ludorum concertatio; cf. de his ludis Scholia et Boeckh. [Adde Hermanni Antiqq. Sacr. §. 67, 6.] Post Heraclidarum deminutionem etiam Tlepolemi honos minutus festumque Soli dedicatum videtur. — V. 80 sqq. *κνισάεσσα πομπά* est nidorosum sacrificium ovium in pompa ductarum. *χρίσις ἀμφ' ἀέθλοις*, pro certaminibus, cf. Nem. X, 23. Praemium fuit *λευκέϊνος στέφανος*, cf. Schol. 147., quare *ἄνθεσι* est pro coronis simpliciter. — In sequentibus attendes ad artem in enumeratione tot victoriarum collocatam. — *εὐτυχέων*, vincens. — *ἄλλαν ἐπ' ἄλλᾳ*, sc. *εὐτυχέων*, duas geminatas victorias nulla interiecta Nemeade (cf. Schol.) consequutus, *ἐστεφανώσατο*. De ellipsi vocis *νίκη* cf. Lambert. Bos. p. 320. Schaef. — *καὶ — ἐν Ἀθάναις*, repete: *ἄλλαν ἐπ' ἄλλᾳ*, ne, si unam tantum Atheniensem ponas, minus laudetur post maius. Epitheton *κρανααῖς* sollemne, Ol. XIII, 38. N. VIII, 11. Talia epitheta dignitatem habent ex antiquitate et epico usu. Ludos, qui hic habebantur, bene indicat Scholiastes v. 151., coll. Boeckh. not.; sed in quibus Diagoras vicerit, non constat. — V. 83 sqq. *ὅ τ' ἐν Ἄργει χαλκὸς ἔγνω μιν*, h. e. clypeus aheneus Argis in Heraeis praemium dari solitus novit eum, cf. Schol. ad Ol. XIII, 148. et de ludis Schol. Ol. IX, 132. et Nem. X. init. Ceterum vid. doctam Boeckhii notam. Tafel clypeo nomina victorum inscripta censet coniectans, non probans. Denique ad *ἔγνω* cf. Ol. VI, 97. — *τά τ' ἐν Ἀρκαδίᾳ ἔργα καὶ Θήβαις*, noli vertere: facta, quae in Arcadia et Thebis sunt pr. ludis ibi habitis; hoc enim ita dici vix potest, licet in aliis loquutionibus *ἔργον* pro contentione, certamine recte dicatur. Accedit aliud argumentum ex collocatione verborum. Si enim *ἔργα* certamina essent, non potuisset in sequentibus vox *ἀγῶνες* primo loco poni, sed dicendum erat: *καὶ Βοιώτιοι ἀγῶνες*. Nunc autem si *ἔργα* post clypeum memoratum cum Boeckhio interpre-

aris de aliis artis operibus s. praemiis, quales sunt lebetes, tri-
odes, crateres, vides primum recte dici ὅ τ' ἐν Ἄργει χαλκὸς
ά τ' ἐν Ἀρκαδίᾳ ἔργα, quia, quum in utroque commate praemia
ignificentur, oppositio hic in locis tantum est; tum in sequenti-
us recte ἀγῶνες opponuntur ἔργοις, quoniam nunc etiam hae no-
iones differunt, non loca tantum. Sed ad collocationes verborum
aepe video non satis attendere viros doctos. Ac χαλκόν, vasa
henea, etiam in Arcadia data, ubi Lycaea, Aleaea, Coreia, Her-
naea agebantur, ipse Pindarus ostendit Nem. X, 45 sqq. Thebis
ero in Iolaiis s. Heracleis tripus aheneus propositus, cf. Schol.
et vid. Boeckhium uberrime haec omnia tractantem. — ἔν-
νομοι, legitimi et ordinarii qui dicuntur Boeotorum ludi recen-
sentur a Boeckhio hi: Thespiis Erotidia, Plataeis Eleutheria,
Oropi Amphiaraia, apud Delium Delia. — V. 86. Πέλλανα,
Achaicum oppidum; de ludis cf. ad Ol. IX, 104. — Αἰγίνᾳ τε
νικῶν θ' ἑξάκις, sc. οἱ ἀγῶνες ἔγνωσάν νιν. Nam etiam Πέλ-
λανα dicta fere est pro ludis Pellanensibus. Ceterum Aeginetа-
rum ludi sunt Aeacea, Delphinia, Heraea. — ἐν Μεγάροισιν.
Ludi Megarici sunt Dioclea, Pythia, Nemea, Alcathoea. — Porro
Megaris, ut in aliis locis multis, victorum nomina columellae,
στήλῃ, inscribebantur ex decreto iudicum, cf. Schol. et Boeckh.,
add. Müller. Dor. I. p. 130. Non est autem verisimile Diago-
ram Megaris semel tantum vicisse, aut post sex Aegineticas unam
Megarensem victoriam laudari. Quare presse verto: Megaris
autem habetur inscriptio eundem numerum victoriarum offerens.
Pausan. VI, 13, 1: Ἀνάκειται δὲ ἐν τῇ Ὀλυμπίᾳ καὶ στήλη λέ-
γουσα τοῦ Λακεδαιμονίου Χιόνιδος τὰς νίκας. Est igitur λιθίνα
ψᾶφος hic inscriptio columellae, decretas de sententia iudicum
singulas victorias Diagorae testans. — Ἀταβυρίου, montis Rho-
dii, in quo colebatur Iuppiter. Strab. XIV, 968, a. E Rhodo
nomen cultusque etiam in Siciliam translatum. Vid. Boeckh.
h. l. et quae Müllerus habet Dor. I, 398. Aptissime autem
nunc invocatur Iuppiter, idem Olympiorum rector et Heraclidarum
parens Atabyriusque. — τίμα μὲν — τέ, cf. Ol. V, 10. — ὕμνον
τεθμόν, h. e. hymnum sollemni more institutoque tibi oblatum.
τέθμιον enim est, ut Iovi gratiae habeantur pro victoriis, quas
dedit, et hymni dedicentur epinicii. — V. 89 sqq. ἀρετάν, glo-
riam virtutis, Ol. VIII, 5., cf., si tanti est, laudata ab Herm.
ad Soph. Philoct. 1406. — εὐρόντα, Pyth. II, 64., et medium
Pyth. I, 48. — V. 91. εὐθυπορεῖ, recta, nec deflectens, strenue

tenet viam insolentiae oppositam. — σάφα δαεὶς cett. In his ἐξέχραον pro oracula ediderunt, admonuerunt, non satis Graeca in tali re dictio videtur. Praefero quod etiam Gurlittus indicavit: Probe sciens et observans, quae ei recta mens ex patribus bonis (orta) impertiit. Est igitur Diagoras ἀγαθὸς ἐξ ἀγαθῶν, cf. Pyth. VIII, 45. Verbum χράω pro dare, impertire, habet Herodotus, cf. VII, 38. et Schweigh. Lexic. Add. Buttm. Gr. Gr. ampl. T. II. p. 257. (327. Lob.). — V. 92 sq. κοινὸν σπέρμ' ἀπὸ Καλλιάναχτος, familiam Callianactis, unde Demagetus necesse est originem traxerit. κοινὸν vero addit, ne unum Diagoram intelligas. — μὴ κρύπτε, ne perde, ait Herm. ad Soph. Oed. Col. v. 284., quemadmodum etiam Heynius explicat, cf. Hom. Il. XVIII, 397. Boeckhius autem vertit: obscurare et minuere detrahendis honoribus. — Ἐρατιδᾶν τοι cett. In Eratidarum enim laetis festis convivia habet etiam urbs, h. e. neque enim urbs res suas ab Eratidarum rebus seiungit. Noli igitur committere, ut felix haec coniunctio dissolvatur. — ἔχει θαλίας, vid. Valcken. ad Herod. VIII, 98 et Liebel. ad Archiloch. p. 138. — V. 95. διαιθύσσοισιν, agitantur, discursant. Verbum αἰθύσσειν cum compositis omnino de celerrimo motu dicitur, transitive et intransitive, quum propria significatio ad radios et scintillas diffusas pertineat. Varios usus Tafel illustrat exemplis multis appositis. — μιᾷ, una eademque, Ol. IX, 85. XIII, 37. — αὖραι pertinent ad fortunae vicissitudines. Pyth. III, 104. Isthm. III, 23. Sed lubricae sunt res humanae. In quo, ut saepe alias, non directe loquitur, sed per metaphoram, quod lenius, cf. Ol. VI, 101. – Ceterum qui nonnisi ad ultima haec verba attenderit credat simplicem inesse modestiae admonitionem talem, quales saepe breves sunt in exitu carminum, etiam ubi nulla certa pericula instant: sed nunc plura similia coniuncta habes: Ne perde familiam Callianactis, amati sunt a civibus, verum alio tempore sunt alii venti. Haec igitur in uno loco posita qui consideraverit, si pondera orationis Pindaricae sentire didicit, vix dubitabit fuisse pericula familiae futura, quae poetam moverent.

CARMEN OLYMPICUM OCTAVUM.

INTRODUCTIO.

Victoria haec reportata est Ol. 80. ab Alcimedonte, puero Aegineta, e nobili gente Blepsiadarum. Carmen cantatum Olympiae statim post victoriam, quum pompa duceretur, ut moris erat, ad Altin ad Iovis aram, cf. ad Ol. IV. — Post prooemium de fausto oraculo accepto poeta statim ad victoriam Alcimedontis transit. Alcimedon, ait, pulcro certamine luctae victor proclamari iussit Aeginae nomen, quae exin disertius laudatur ex iustitia adversus advenas et ex bellica Aeacidarum fortitudine, Aeaco quondam ante Troiam praedicta. Tum pergit ad Melesiae magistri laudem, quum moris sit, in carminibus pueris dedicatis ut etiam magistri honoris causa nominentur, quod, si cursores exceperis, raro omittitur, ut Ol. X. et N. VII. factum. Ac Melesiae quidem haec Alcimedontis discipuli victoria tricesima erat. Post haec Pindarus ad ipsum victorem redit, qui, tali magistro dignus, ἔφεδρος quattuor victores deiecit; meminit deinde avi laeta re denuo roborati et gentis nunc sexta victoria ornatae, denique etiam ad patrem patruumque defunctos suavem nuntium deferri dicit, ut solet patris quoque et avi mentio in talibus carminibus fieri. — Singulis commemoratis, ut nexum interiorem explicemus, primo loco illud notandum est, redire omnia in hoc carmine ad laudatam coniunctionem summarum virtutum, pietatis iustitiaeque dico cum fortitudine. Similiter in aliis carminibus iustitiam et fortitudinem, modestiam et fortitudinem, prudentiam et fortitudinem, musicas et bellicas artes proponit coniunctas, nec quidquam pulcrius tali virtutum societate, tali laude viri vel civitatis. Iam quod fundamentum carminis esse dixi, paucis demonstrabo. Igitur quum faustum oraculum tulisset Alcimedon e sacrificio, quod Iovi pro eo oblatum erat ante certamen, primum hac re scite in prooemio utitur sic, ut pietati hoc a deo datum significet. Fortitudinis autem laudem illustrat ipsam victoriam praeclaram pueri laudans, qui quattuor victores deiecit ἔφεδρος, et patriam, magistrum, gentem cognatosque pariter ornavit, quae in ultima parte carminis exponuntur. Restat, ut de medio carmine dicam. Scilicet privatas civium virtutes Pindarus

non semel cum publica urbis laude componit, ut peculiaria ad generaliorem formam revocentur propositaque ampliore civitatis imagine illustrentur minores singulorum virtutes. Hoc etiam nunc facit. Praedicatur igitur in medio carmine iustitia Aeginae insulae, ut pietatem Alcimedontis familiae significaverat in prooemio (pietatem et iustitiam constat apud veteres cognatas esse virtutes), tum Aeacidarum monstratur fortitudo bellica, ut Alcimedontis luctatoris gymnicam fortitudinem dixi in fine laudari; in quo etiam illud pulcherrime excogitatum est a Pindaro, quod, quum Alcimedontis avo victoria nepotis praedicta esset oraculo Iovis, similiter Aeacidarum victorias Aeaco nuntiatas narrat fausto ad Troiam omine. Atque ita compositionem carminis vides suavissimam, revocatis Alcimedontis gentisque virtutibus ad illustriorem universae insulae laudem, quemadmodum, ut carmen antecedens comparem, Diagorae privatas res ibi revocatas vidimus ad generale Rhodi fatum. Postremo si reputaveris publice haec cantata in Olympico conventu, quo tempore iam oriri videbantur pericula interitum insulae praeclarae minantia, etiam ut carmen prudenter adornatum senties, nec addi cupies, nisi quod ipse poeta addit in fine: Iuppiter avertat fortunae invidiam et augeat hanc familiam et civitatem.

[Alcimedontis victoriam poeta revocat eo, ut ab omni tempore singularem quandam benevolentiam quum reliquorum deorum tum Iovis conspici et in gentis Blepsiadarum et in universae insulae fortuna doceat. Quae carminis summa sententia est, unde omnia pendent. Nam, ut Rauchensteinii verba ponam II, 31., Iuppiter Blepsiadis deus gentilicius est, v. 15., Iuppiter utrique fratri dedit victoriam, v. 14 sqq. 83., Iovis oraculum Olympicum Alcimedonti victoriam promiserat, v. 3. Dii sanxerunt, ut insula peregrinis esset velut arx quaedam et munimentum iustitiae et hospitalitatis, v. 25 sqq. Diis et Iovi inprimis commendatur Doricae insulae salus, v. 28 et 86 sqq. In insula regnavit olim Aeacus, Iovis filius, qui dignus habitus est ab Apolline et Neptuno, quem socium assumerent moenibus Troiae exstruendis, cui etiam futura filiorum ac nepotum in Troiae expugnatione fortitudo et gloria ex Iovis portento ab Apolline praediceretur, v. 30 sqq. Apparet, quam omnia ad commendandam sanctissimam insulam iam tum periclitantem conspirent.]

EXPLICATIO.

V. 1—14. Prooemium. Dedicatur carmen Olympiae. — Constructio est plane ut Ol. IV. init., iterata et absoluta invocatione in secundo membro: *Μᾶτερ ὦ χρυσοστεφάνων* (de quo v. ad Ol. X, 13.) *ἀέθλων Ὀλυμπία — ἀλλ' ὦ Πίσας εὔδενδρον ἄλσος — δέξαι*, mater ludorum Olympia, te alloquor, age Pisae nemus — accipe. Porro vides carmen cantatum esse Olympiae, non in Aegina. — *μᾶτερ ἀέθλων*, h. e. regio, ubi fiunt certamina et victores coronis donantur, cf. Mureti Varr. Lectt. XVII, 2. Seidl. ad Eurip. Troad. 226. — *χρυσοστεφάνων*, cf. ad Ol. X, 11. — *δέσποιν' ἀλαθείας*, domina oraculi s. veritatis oraculo patefaciendae. Propria vox *τὸ ἀληθές*, *ἡ ἀλήθεια* de iis, quae vere fient aut evenient, vaticinatione et oraculis cognoscendis, cf. Soph. Oed. R. 300. Add. Merrik. et Wernick. ad Tryphiod. v. 641. Aliis in locis est de vero eventu dictorum, cf. Müller. Dor. I. p. 336. — *μάντιες ἄνδρες* sunt Iamidae, Clytiadae, Telliadae, de quibus dixit Müller. Dor. I. p. 253. Quum enim hi omnes Olympiae vaticinati sint, vaticinatio autem Olympica cum Iovis religione, non aliorum deorum, coniuncta fuisse videatur, Müllerus censet etiam Clytiadas et Telliadas in Iovis ara oracula edidisse. Nempe multi erant ludorum tempore sacrificantes, quorum alius alium istorum vatum adhibebat. — V. 3. *ἐμπύροις*, sacrificiis flammaque incensarum hostiarum; cf. Boeckh. add. Aesch. Prom. 502 sqq. cum nott. Blomfld. et Valcken. ad Phoeniss. 1261. [Adde Hermann. Antiqq. Sacr. §. 38, 20.] Poeta pro vulgari formula *δι' ἐμπύρων* adscivit participium *τεκμαιρόμενοι*. — *παραπειρῶνται Διός*, Xenoph. Memor. I, 4, 18: *τῶν θεῶν πεῖραν λαμβάνεις θεραπεύων, εἴ τί σοι θελήσουσι περὶ τῶν ἀδήλων ἀνθρώποις συμβουλεύειν*. — *εἴ τιν' ἔχει λόγον*, non est: si rationem habeat, a qua significatione formulae abest *περί*, sed: si quid dicendum, nuntiandum habeat de iis, qui victoriam expetunt, h. e. si quod oraculum faustum iis edere velit. — Mox iunge *μαιομένων θυμῷ*, et *ἀρετὰν λαβεῖν* verte laudem victoriae reportare, ut Ol. VII, 89. — *ἀμπνοάν*, de laetitia victoris compensatrice laborum. — V. 8. *ἄνεται δὲ* cett. Sensus: Ratae autem fiunt preces in gratiam pietatis

virorum precantium, non vatum, opinor, a quorum piis precibus si res penderet, omnes vincerent, sed τῶν μαιομένων ἀρετὰν λαβεῖν. Hi enim, opinor, adhibito popa sacrificant et adstant precantes victoriam omenque bonum. Vates autem non ipsum sacrificium peragit, sed hostias cremantes inspicit et oraculum edit; fere ut Hom. Il. II, 305 sqq. Graeci sacrificant, Calchas autem praesens est ad vaticinandum, nisi quod ibi extraordinaria res accidit, ex qua deinde vaticinatur. — De verbo ἄνομαι cf. Blomfld. ad Aesch. Choeph. 786. Explicabis: Perficitur res rogata et conceditur a deo precibus in gratiam pietatis virorum, nisi potius impersonaliter dictum est ἄνεται λιταῖς pro fit perfectio precibus, ἀνύονται λιταί, audiuntur. [Hoc unum verum.] — πρὸς χάριν, cf. Herm. ad Vig. 865. — Ceterum licet oratio prooemii generalis sit, tamen vere monet Boeckhius omnia dicta esse propter Alcimedontem, ut solet Pindarus ubique talia accommodare praesentibus rebus et personis, cf. ad prooemium Ol. VII. Sacrificabant autem pro puero in tali tempore parentes vel tutores, ut par erat; nunc autem, quum mortuus esset pater, avus, credo, sacrificaverat, praesente tamen Alcimedonte. Atque horum pietati oraculum datum. Fuisse autem avum praesentem colligo e vers. 78. et ex fabula de Aeaco. Porro tale oraculum haud dubie etiam alii multi victores tulerant, ais, neque tamen huius rei vestigia apparent in his carminibus. Sed quid hoc ad rem? Est haec profunditas ingenii Pindarici, ut non opus habeat saepe uti iisdem. Valde autem aptum tale exordium videtur in carmine Olympiae canendo, ubi simul laus Olympiae requirebatur. Ac quum Olympia multis modis laudari posset, commode elegit nunc hanc rem, quae etiam ceteris rationibus carminis apta esset. Ceterum aliud omen memoratum notavimus Ol. IV. initio, quod carmen similiter Olympiae cantatum. Iam universo prooemio sententia subest haec: Olympia, domina veritatis, ubi Alcimedon faustum oraculum tulit piis precibus concessum, accipe comissationem gratiarum causa tibi consecratam. Atque haec mutavit in formam generalem. Quare ab interiore rerum nexu aberrant qui ἀλάθειαν v. 2. ad ἀγνὰν κρίσιν Hellanodicarum referunt et cum primo versu iungunt. — V. 10. στεφαναφορίαν. Nempe victor coronam oleagineam in capite gerens petit Iovis aram, ostensurus eam deo et gratias acturus. Simul ceteri comitantes coronati sunt. στεφανηφόρος significat eum, qui ge-

rit coronam et qui reportat; similiter στεφανηφορία duplicem significationem habet, cf. Eurip. Herc. fur. 781. et Electr. 862. — V. 12 sqq. Non ad minuendam laudem Olympicae victoriae haec pertinent, quod absonum esset. Sensus: Alia enim alii bona contingunt multaeque sunt viae felicitatis, quarum rerum etiam tuum donum unum est idque non ultimum. Nempe et Olympicam victoriam laudat et non contemnit alios modos. Hoc autem ita facit propter Timosthenem.

V. 15—20. Orditur victoris laudem, infra demum absolvendam. — Timosthenes, frater haud dubie natu maior, quum prius vicisset Nemeae, honoris causa memoratur. Sic Isthm. V. Phylacidas non sine Pythea maiore fratre laudatur. Atque hoc loco quod non Alcimedontem, sed Timosthenem alloquitur, ob eandem aetatis rationem factum. — ἐκλάρωσεν, vos sors fortunae genitalis attribuit Iovi gentilicio. Colebat igitur gens Iovem ut auctorem et patronum suum. Comparat Boeckh. Pyth. IV, 167. Vid. plura infr. ad v. 30. — V. 16. Quum et Olympiae et Nemeae Iuppiter ludos regeret, commode poeta hac re utitur. [Non fuit, cur de forma πρόφατον, h. e. πρόφαντον, dubitaretur. Nam ut ἀμφάδην et ἀναφανδόν dicitur, illud ab ipsa radice φα, hoc a concreto φαίνω, ita πρόφατος et πρόφαντος. Confer Lobeck. Ῥηματικ. p. 9. not. 13.] — V. 19. καλός, saepe puerorum et iuvenum laus, Ol. IX, 94. XI, 103. — κατὰ εἶδος ἐλέγχων, ut Tyrtaeus I, 9: κατὰ δ' ἀγλαὸν εἶδος ἐλέγχει. Similia Nem. III, 19. Isthm. IV, 22. Scholia afferunt Odyss. ϱ, 454. [Cfr. Simonidis Epigr. CCVI, 1 sqq.: Γνῶθι Θεόγνητον προσιδὼν τὸν Ὀλυμπιονίκαν παῖδα, κάλλιστον μὲν ἰδεῖν, ἀθλεῖν δ' οὐ χείρονα μορφᾶς, quocum cfr. titulum sepulcralem L. Corn. Scipionis: Quoius forma virtutei parisuma fuit. Aesch. Perss. 27: φοβεροὶ μὲν ἰδεῖν, δεινοὶ δὲ μάχην. et vide Isthm. VI, 29.] — V. 20. ἐξένεπε, h. e. et digno certamine victor honoravit patriam, proclamari iubens eius nomen, cf. Ol. V, 8. Pyth. I, 31, 2. Ceterum de forma verbi vid. Herm. ad Soph. Oed. R. 330. — δολιχήρετμον, nauticam, Hom. Od. VIII, 191.

V. 21—52. Tractantur Aeginae laudes ex iustitia et fortitudine petitae. Ac primum quidem laudat iustitiam usque ad v. 30. Fuit Aegina opportunitate situs et industria civium florentissima commercio; atque ut ipsi Graeciae portus et oppida cum mercibus suis frequentabant, ita suam urbem emporium fecerant, ubi inquilini et mercatores omnis generis re-

cepti, et aequum promptumque ius in litibus mercatoriis redditum. Simul singulae gentes hospitalitate conspicuae erant. Vid. Müller. Aeginet. p. 74 sqq. Hinc Pindarus plus semel hanc laudem attingit, ut Nem. IV, 12., nusquam tamen disertius quam in hoc carmine, quod quum non in Aegina, sed apud exteros in maxima frequentia Graeciae caneretur, nihil potuit ad commendationem insulae reperiri accommodatius. — V. 21. Ζεὺς ξένιος, in cuius tutela hospites et omne ius circa advenas, unde assidet ei Θέμις. Hanc cum Iove nominat Homer. Od. II, 68., ubi de concionibus agitur; nunc lites mercatorias cum Iove ordinat. Eadem fere loquutio redit Nem. XI, 8., ubi tamen alius sensus. Ceterum comparant Δίκην πάρεδρον Iovis, de qua vid. interprett. ad Soph. Oedip. Colon. 1384. Iunge vero hic Σώτειρα Θέμις, Διὸς ξενίου πάρεδρος. Est Σώτειρα ut Ol. IX, 15. Εὐνομία, Ol. XII, 2. Τύχα, et alibi Ceres, Proserpina, Minerva; cf. interprett. ad Aristoph. Ran. v. 380. Additur a Boeckhio Ἄρτεμις apud Syracusios, et Ζεύς, Νεῖλος Σωτήρ. — V. 22. ἀσκεῖται, h. e. exercetur, confusa aptissime deae et virtutis notione. Ac proprium ἀσκεῖν de virtutibus et vitiis, cf. Blomfld. ad Aesch. Prom. 1102. — V. 23. ἔξοχ' ἀνθρώπων, maxime inter homines, cf. Heindorf. ad Plat. Lys. p. 23., Ast. Animadv. ad Plat. Legg. p. 24. — ὅ τι γὰρ πολὺ cett., quod enim multiplex est (πολύ, ποικίλον, cf. v. c. Plat. Sympos. p. 205. B.) et multifariam inclinat, quales sunt causae mercatoriae. Ipsum mercaturae et cauponariae nomen non nominat, quippe non aptum lyrico carmini; scite tamen per metaphoram lancium, alias aliter inclinantium, similem naturam harum litium indicat, quae plerumque non simplices sunt et varia habent momenta iudicandi. Potest comparari ἀστάθμητον, ὧδε κἀκεῖ ῥέπον, cf. Stephan. Thes. — V. 24. μὴ παρὰ καιρόν, non inscite, sed convenienter. — V. 25. τεθμὸς δέ τις ἀθανάτων cett. Ista diiudicare, ait, difficile est, sed decretum aliquod deorum etiam hanc insulam insigne columen et praesidium omnigenis advenis constituit. — καί me iudice poeta necessario adiecit, quum haec Olympiae canerentur, quae, licet alio modo, et ipsa est δαιμονία νίων παντοδαποῖσι ξένοις, universae Graeciae cives sacro luco suo excipiens securos ἐκεχειρίᾳ et tutela deorum. — ἁλιερκέα, vulgare epitheton regionum maritimarum, cf. Tafel. — V. 28. ὁ δ' ἐπαντέλλων — κάμοι, futurum tempus hoc agere nolit cessare, ut etiam in posterum sit νίων. Sunt verba poetae solliciti. Insula

triennio post ab Atheniensibus capta. — V. 30 sqq. Transit ad alteram laudem ex Aeacidis. — Δωριεῖ λαῷ — Αἰακοῦ. De miro hoc loco mea sententia haec est: Quum Doricum nomen illustre sit, cf. Nem. III, 3. V, 57. Isthm. II, 15. VII, 64., non dubito sensum esse: Quae illustri Doriensium populo ab antiquissima memoria, inde ab Aeaco, gubernata est. Sed quomodo Aeacus, Myrmidonum rex, fuit Doriensis? Mihi Pindarus ex Aeginetarum sententia loqui videtur. Etenim Dorienses constat Achaeos heroes passim pro suis adscivisse, ut, pauci quum essent, etiam sic magis firmarent imperium suum. Herculem Tirynthium confuderunt cum suis fabulis; Tyndaridas Achaeos pro Doriensibus habuerunt Spartani; Aeginetae autem quantopere coluerint Aeacum et Aeacidas, ex toto Pindaro patet. Atque Aeginam quidem olim occupaverant Hellenes Myrmidones, Hellenii Iovis conditores (Müller. Aeginet. p. 18 sqq.); et quanquam Aeacidae discesserant iterum, Aeacus tamen cum parte Myrmidonum remanserat ex Aeginetarum traditione, et sepultus habebatur in Aeaceo, cf. Pausan. II, 62, 6. Manserat sic etiam cultus Iovis Hellenii et Aeaci gentis. Iam quum Dorienses Peloponnesum ingressi et ipsi Hellenicum nomen prae se ferrent et primi ceterorum Graecorum historico tempore se dicerent et haberentur Hellenes, certe non est mirum, si hi, qui cum Triacone in Aeginam descenderant, nominis opportunitate usi, non diversos a se dicerent prima origine mythicos Aeginae Hellenes et Iovem Hellenium patrium etiam sibi deum. Nam etiam Herculis et Telamonis amicitia (Isthm. V.) inventa postea videtur eodem consilio. Quum autem deinde Dorica instituta per totam insulam propagata essent, quum veteres incolae, licet in quartam tribum, ut videtur, recepti (Müller. Dor. II, 77.), magis magisque cum Doriensibus coaluissent et vetera discrimina fere oblitterata essent in insula tota mercaturae dedita, tum vero sine controversia dici et credi potuit in Aegina Doricum populum ab Aeaco ibi fuisse et Aeacum ipsum Doriensem. Atque ita Pindarus his utitur, manifesto commendans, ut dixi, in hoc carmine Aeginam Graecorum studiis. Denique ad Blepsiadas ut veniam, qui Iovem γενέθλιον coluerunt, simplicissimum sit dicere eos Heraclidas fuisse, ut fuerunt Bassidae (Nem. VI.). Boeckhius vero eos ab Aeaco censet originem repetiise; sic ex tribu veterum incolarum fuerunt, quorum sane quaedam gentes illustriores erant, ut Budidae (Müll. Aegin. p. 140.), ac fieri potuit, ut ex his gentibus non-

nullae Aeaci posteros quosdam fabulosos, qui post Aeacum ibi regnassent, pro auctoribus suis ferrent. Utrum praeferas, ad sequentem fabulam explicandam nihil interest, quantum video. Etenim cur posuit hanc fabulam Pindarus? Celebrantur, ait Tafelius, primordia Aeginae; sane, sed quum omnino multis modis hoc fieri posset, v. c. sic, ut factum Nem. VIII., cur nunc hanc maxime rem elegit? Ac primum quidem facile patet bellicam Aeacidarum fortitudinem memorari propter praesentem Alcimedontis victoriam, ut per totum Pindarum luctatores, pugiles, pancratiastae bellica heroum virtute illustrantur. Sed ne hoc quidem sufficit. Cur enim non tam exponuntur haec facta quam praedicuntur ex omine? Sagaciter vero Boeckhius meus perspexit huius rei causam. Nempe ut nunc Alcimedontis avo (avum dico, suadente, ut vides, ipsa concinnitate comparationis) oraculo Iovis praedicta est eximii pueri victoria, sic olim ipsius insulae rex Aeacus in maiori re omen a Iove accepit futurae filiorum fortitudinis. Qua ratione nihil certius et Pindaro dignius. Sed simul inde perspicitur opus non esse, ut Blepsiadas ab Aeaco descendisse statuamus, quemadmodum etiam Isthm. V. in re non absimili nulla cognatio est nec desideratur. Ceterum fabulam de Aeaco Scholiastes notat ante Pindarum non tractatam; quare ex domestica traditione Aeginetarum eam vides acceptam. — V. 32. στέφανον, h. e. murum, cf. Pyth. II, 58. — ἐπί iunge cum τεῦξαι. Ceterum de Apolline et Neptuno muri Troiani conditoribus vid. Hom. Il. VII, 453. ibiq. Heyn. et ad Apollod. II, 5. 9. Euphorio fr. 58. Ἡ μὲν δὴ Φοῖβός τε Ποσειδάων τ' ἐκάλεσσαν Αἰακόν, οὐκ ἀβοηθὶ πόλιος κρήδεμνα δέμοντες. — νιν Boeckhius monet ad στέφανον referri, quum τεῖχος quoque flamma vastatum sit, collat. Fragm. 81. Ac non potuisset capi, nisi pars a mortali facta esset. — V. 36. λάβρον, Pyth. III, 40. Blomfld. ad Aesch. Pers. 114. — ἀμπνεῦσαι, de aorist. post πεπρωμένον ἦν cf. Iacobs. ad Anthol. Pal. p. 802. Lobeck. Phryn. p. 745 sqq. — V. 37. γλαυκοὶ δὲ δράκοντες — οἱ δύο μὲν cett., schema Homericum quod dicitur in prosa et poesi usurpatum, ubi aptum. Cf. Hom. Il. V, 27. XVI, 317. ibique Eustath., Od. VII, 103. ibiq. Schol. et Apollon. Dyscol. de Constr. p. 35. Thucyd. saepe, ut I, 89. Plat. Theaetet. p. 150. D., cf. Matth. Gr. §. 319. Rost. Gr. p. 484. ed. sext. — V. 38. πύργον, murum, Eurip. Hec. 1209. — αὐθι, statim in loco sunt mortui. — ἀτυζομένω, attoniti. — ψυχάς, cf. Nem. I, 47. — V. 40.

βοάσαις, ut victor. — Ceterum tres dracones sunt propter tres conditores muri, qui tribus nunc locis tentatur. Ac duae quidem partes divinae sunt, quare hinc decidunt bestiae; tertia pars ab Aeaco facta ascenditur, ac per hanc Troia bis capietur. Cave vero hoc in opprobrium Aeaco vertas, quod mortalis mortale opus fecit. Potius honorificum, quod, quum Troiae excidium in fatis esset, ipse socius assumitur deorum et quod non a quibusvis, sed a suis ipsius filiis fortissimis murus expugnabitur. — V. 41. ἔννεπε δ' ἀντίον, statim dixit coram, Hom. Od. XVII, 529. [Scholia: ἀντίον τέρας, ἐναντίον, ἐχθρόν, οὐ δεκτόν. Ἄλλως· οὐχ ὑπερέθετο στοχάζεσθαι, ἀλλ' ἐξεναντίας ὁρῶν τι εἶπεν. Prius sequitur Boeckhius.] — ὁρμαίνων, animo volvens prodigium. — V. 42. ἀμφὶ τεαῖς χερὸς ἐργασίαις, qua parte tu moenia exstruxisti. Iungendum vero arcte χερὸς ἐργασίαις, ut vides, quasi una notione, cf. Lobeck. ad Soph. Aiac. v. 809., Matth. et Herm. ad Eurip. Ion. 1352. — Ceterum eximie Boeckhius notat II. VI, 431 sqq. hanc ipsam muri partem significari, ibiq. Heyn. — ἁλίσκεται, de eo, quod in prodigio expressum praesens ante oculos videt; at postea futuro utitur ἄρξεται, nam haec accuratiora addit ex mente sua, quum in ipso prodigio nihil nisi expugnatio muri repraesentetur. Ceterum praesens propheticum habes Pyth. IV, 49. Herod. VII, 140. in oraculo. Aristoph. Equitt. 177. Thuc. I, 121, 3. Add. Matth. Gr. §. 504, 3. Wellauer. Aesch. Ag. 125. — V. 43 sq. πεμφθέν, non omissa est praepositio, quum genitivus per se indicet, unde quid fiat, cfr. Buttmann. et Hermann. ad Soph. Phil. 3. et Nem. III, 52: λεγόμενον προτέρων. — Ceterum vere notat Boeckhius consulto hoc comma positum esse a poeta, ut Iuppiter, et Aeacidis et Blepsiadis genitalis, etiam oraculi utriusque auctor significetur. Sunt hae concinnitates vere Pindaricae, quas non negligere debet qui poetae rationem in fabularum usu assequi cupit. — V. 45. οὐκ ἄτερ cett., Pyth. V, 71. — ἄρξεται, parebit, veluti ἄρξονται passivum est Aesch. Pers. 591.; cf. de his formis Monk. ad Eurip. Hippol. v. 1458. Buttm. Gr. max. II, 86 sqq. Lobeck. Rost. Gr. §. 114. annot. 1. — πρώτοις, Telamoni maxime, cf. Isthm. V, 26 sqq. Nem. III, 35. IV, 25., et fortasse etiam Peleo, qui saltem Fragm. incert. 55. additur socius Herculi. Add. Schol. ad h. l. — τετράτοις, Neoptolemo, cui adiiciunt Epeum, Phoci nepotem. Quanquam omnino pluralem hic debuit praeferre poeta, quum singularis nimis

tenuis fuisset. Porro vides duplicem numerandi rationem in Graecis scriptoribus obviam hic coniunctam esse, pro τρίτοις positο τετράτοις numeratoque nunc Aeaco etiam, ut Battus Pyth. IV, 65. numeratur, quod cum Boeckhio credo hic consulto admissum a Pindaro, oraculorum orationem ambiguam imitato; cf. Ol. VII, 33. et Pyth. IV, 56. — V. 47. ἤπειγεν — ἐλαύνων, properabat curru, in quo ἤπειγεν intransitivum, ut Eurip. Or. 797. Heraclid. 732. Phoeniss. 1286., et cf. Buttm. Gr. ampl. T. II. p. 47. Tendit autem Apollo ad Hyperboreos, versus septentrionem ad Istri fontes habitantes, cf. ad Ol. III, 14. Neque tamen via brevissima vehitur, sed, ut faciunt dii etiam alias, amica simul loca tangens. Talis primum in ipsa planitie Troiana Xanthus est, haud dubie dilectus Apollini fluvius, cf. Müller. Dor. I. p. 302. — Tum Amazones ad Thermodontem, de quibus cf. Müller. l. cit. p. 389 sqq., sunt sororis Dianae cultrices, ait Boeckhius; ac negari nequit eas nunc amicas Apollini cogitari, quanquam ceteroquin obscura est quaestio de Apollinis et Amazonum sive amicitia sive inimicitia. — V. 49. τάννεν, interdebat, h. e. incitabat, ut Hom. Il. XVI, 375: ταννύοντο δὲ μώνυχες ἵπποι, vires suas intendebant, celeriter currebant. Add. Odyss. VI, 83. [„dirigebat" Emperius.] — V. 50. ἀποπέμπων, deducens, notum ex Homero. — V. 51. δεῦρο, ad Aeginam, in quo Boeckhius usum Graecorum notat, δεῦρο de eo loco dicentium omnino, de quo sermo est, etsi qui loquitur alio sit loco. Commode affert Plat. Phaedon. p. 58. B. [Huc, in Graeciam. — ἀν' ἵπποις, cf. Ol. I, 41. — V. 52. καὶ Κορίνθου δεῤῥάδι, et ad Corinthi iugum, quum in Corinthiorum dicione esset Neptuni templum et ludorum sollemnitas. Aliis in locis contentus fuisset Pindarus verbis ἐπ' Ἰσθμῷ ποντίᾳ, qui nusquam temere nomina cumulat; sed hic, quum post ἀποπέμπων — χορεύσαις non posset statim sequi ἐποψόμενος δαῖτα κλυτάν, ob eam ipsam causam novam loci designationem interponere debebat. — ἐποψόμενος, visurus sacrificium sollemne, post quod sequentibus diebus celebrantur ludi, cf. Nem. V, 37 sqq. — Restat, ut cum Boeckhio quaeramus, quid omnino sibi velit hic exitus narrationis, cur tot verbis explicetur quo se receperint dii; nam etiam in talibus non temere versatur Pindarus. — Igitur mihi quidem nihil nisi transitum parare videtur poeta ad ludos et ad rem praesentem: ut Apollo ad Istrum tendit, unde postea oleaster venit Olympiam, cuius nunc etiam Alcimedon coronam fert, sic

Neptunus ad Isthmia et ipsa magnopere tunc frequentata ab Aeginetis; reducimur igitur sensim ad gymnicorum certaminum cogitationem. Neque enim statim a rebus Troianis ad Melesiam transire poterat. Atque hoc mihi satisfacit. Boeckhius meus Apollinis iter tantum concinnitatis causa memoratum statuit omnemque vim in Isthmiorum mentione quaerit, quae suspicatur Alcimedontem aut Timosthenem adire voluisse. Aliis locis hae illusiones non dubiae, ut Pyth. V. Isthm. VI fin. et Nem. V, 37., hic tamen ipsi Boeckhio res videtur incertior.

V. 53 — ad finem. Revertens ad rem ludicram poeta primum Melesiam laudat magistrum, tum ad Alcimedontis victoriam redit pluribusque eius laudes persequitur. In fine addit preces. — Ac Melesias quidem, patria Atticus (cf. Schol. Nem. IV, 155.), erat rei gymnasticae magister peritissimus, qui memoratur a Pindaro etiam N. IV. et VI fin., idem vero invidia flagrabat apud Aeginetas, cf. N. IV fin. Hinc Pindarus orditur sic: Iucundum inter homines aeque placens erit nihil, quare etiam quae hoc carmine cecini aut canam non placebunt pariter omnibus. [Scholia quum conferunt Odyss. Ξ, 228. ἄλλος γάρ τ' ἄλλοισιν ἀνὴρ ἐπιτέρπεται ἔργοις, universe de varietate studiorum verba interpretantur poetae. Quibuscum non recte facit Rauchensteinius II, 29. Obstat enim futurum; et sententia h. l. tenuis foret et clumbis.] Si vero nunc Melesiae puerilem victoriam Nemeaeam memoravero, nolim tamen nimis vehementer reprehendi, quasi cupidius eius laudem amplificem; nam praeter hanc puerilem victoriam etiam aliam dicam maiorem ibi inter viros reportatam pancratio. Talis autem debet esse magister, qui alios ad victorias e sacris ludis reportandas rite instituere vult. — V. 54 sqq. Duae explicationes cogitari possunt huius loci difficilioris. Primum sic: Si vero Melesiae laudem e pueris victoribus disciplina sua formatis tractavero, ne quis reprehendat gravius; nam Nemeae simul dicam contigisse ei puerilem victoriam et vero aliam maiorem inter viros pancratiasticam, h. e. nam non solum instituit pueros, sed ipse etiam vicit. Sic fere cum Schmidio Boeckhius. Erit igitur nunc oppositio inter laudem ex institutione puerorum victorum et proprias victorias, inter κῦδος ἐξ ἀγενείων et τανύταν χάριν s. hoc genus laudis, quod Alcimedon habet; h. e. victoriam, quam non docueris, sed ipse tuleris. Sed hac oppositione maxime offendor, quia verba non satis

differunt, quum κῦδος ἐξ ἀγενείων prima et vulgari significatione et ipsum significet victoriam ex pueris, qualem modo Alcimedon tulit. Quare magis placet Heynii explicatio, qui κῦδος ἐξ ἀγενείων intelligit de victoria puerili Melesiae, quanquam totum locum non pertractavit. [Boeckhii potius partes in explicandis verbis κῦδος ἐξ ἀγενείων sequitur Rauchensteinius II, 29 sq. maxime propter versus 65. 66., quibus poeta in eandem sententiam desinit, unde exorsus erat de Melesia dicere. Tum demum aptae sententiae sibi opponi videntur: Si quis invidet gravius quod aliptae Melesiae laus ex imberbium adolescentulorum victoriis comparatur, monebo ipsum Nemeae puerum vicisse lucta et postea virum ex pancratio. Ergo usu se probavit esse magistrum. — Aegre tamen desideratur vel levis quaedam significatio, qua Melesiae ipsius fuisse victorias Nemeaeas admoneamur, quanquam res ipsa certissime docet de uno Melesia v. 56 — 59. accipiendos esse. Cui difficultati ita medebatur Rauchensteinius, ut ἀνδρῶν ἔχειν pro ἀνδρῶν μάχαν reponendum opinaretur, coll. Ol. XIII, 37. Pyth. VIII, 78. Iungit autem ἐκ παγκρατίου ἀνδρῶν. Ego in eandem sententiam pro μάχαν coniicio, quod proxime ad ductum literarum accedit, λαχεῖν scribendum esse. Iam apparet Melesiae et ipsi duas contigisse victorias, alteram imberbi, alteram viro, utramque in ludis Nemeaeis.] Ac κῦδος saepe de victoria, ut Ol. IX, 94. Pyth. IV, 66. — ἀγένειοι sunt omnino pueri, non posteriore significatione adultiores puerorum, ut Pausan. VI, 14, 1: ἐπὶ τοῖς παισὶν οὓς ἀγενείους καλοῦσι. Ibid. c. 6, 1: ἐγένετο δὲ αὐτῷ καὶ Νεμείων ἔν τε παισὶ καὶ ἀγενείων ἑτέρα νίκη. Fabr. Agonist. III, 9. — ἀναδραμεῖν est recolere, memorare altius repetita re; conferunt Simonid. Amorg. in Scholiis ad Eurip. Phoeniss. 215: τί ταῦτα διὰ μακρῶν λόγων ἀνέδραμον; Add. Schweighaeus. Lexic. Polybian. v. ἀνατρέχειν. Praeteritum, quod hic per futurum exactum verti potest, similiter positum Nem. VII, 75. — V. 55. μὴ βαλέτω cett. De hoc loco, qui insigniter placuit imitatoribus, vide Schneiderum in vita Pindari p. 117. et Boeckhium h. l. Ego hoc addiderim: Quum in promptu esset etiam alia metaphora τοξεῦσαι, τοξεύματα, βέλη ἀφεῖναι pr. dicta acerba in aliquem iacere, cf. Wyttenb. ad Plut. d. S. N. V. p. 5., Pindarus hanc praetulit, quia, in magna invidia quum esset Melesias, dicere volebat: Si probare nolunt, tamen ne nimis graviter irascantur neve inhumanius sermonibus me reprehendant, cui sententiae nihil aptius lapidis simi-

tudine. Ceterum comparabo maxime κακοῖς βαλεῖν Soph. Ai. 244., ψόγῳ βαλεῖν Aristoph. Thesmoph. 902., cf. Wyttenb. l. c. Denique φθόνος est pro invidis, ut facile patet. Cave enim cum nonnullis personificationem statuas; cf. Nem. VIII, 23. Soph. Ai. 157. — V. 56 sqq. Haec ita intelligo, ut minoris victoriae mentionem excusari credam subiecta maioris laude. Verto: Nemeae nim simul dicam hanc ei laudem contigisse (κῦδος ξ ἀγωνείων, qualem etiam Alcimedon habet), sequentem vero virorum pugna e pancratio, h. e. dicam enim simul et hanc laudem et praeter hanc s. sed praeter hanc etiam aliam maiorem: in quo notabis formam dicendi. Quum enim aliis in locis dixeris: simul hanc et aliam, ut Nem. X, 10, 11. post οὗτος, quod ubique emphasin habet, τέ ponitur in secundo membro, contra nunc oratio in oppositionem transit, ut saepe leguntur τέ — δέ, cf. Matth. Gr. p. 1502. Boeckh. ad Platon. Min. p. 86.; et recte quidem hic ac necessario, quum non coordinetur victoria secunda priori, sed tanquam maior et illustrior opponatur. Denique Νεμέᾳ est Nemeae partam, ut infr. v. 83., cf. Ol. I, 94. et vid. ad Nem. IX, 42. — V. 59—61. Praeparat nunc per sententias generales laudem, quam ex his victoriis reportatis elicere vult ad docendi peritiam Melesiae illustrandam. — διδάξασθαι vulgo discere, aut erudiendum dare, nunc active docere, sich schüler heranziehn, cf. Boeckh. h. l. add. Elmsl. ad Eurip. Med. p. 131. Lips. Hermann. ad Arist. Nubb. 782. Schaefer. ad Long. p. 346. Schneidewin. ad Sim. Cei Ep. CCII, 3. p. 191. — ἄγνωμον, ἀνόητον. — κουφότεραι, solidiore peritia carentes. — V. 62. Hinc ad Melesiam redit, cuius praestantia nunc, post praemissas sententias generales, maior apparet. — κεῖνα δὲ — ἔργα, scil. τίς τρόπος ἄνδρα προβάσει sqq., illas autem exercitationes et artes certaminis, quibus usque eo pervenias, ut in sacris certaminibus vincas, κεῖνος, Melesias, indicabit, docebit melius aliis. περαίτερον, nempe sapit ulterius aliis aliptis. — γέρας, decus, honor. Comprobatur his verbis veritas antecedentis sententiae. Atque ita ad Alcimedontem transit, qui se plane dignum praestitit hoc magistro, huius victoriae laudes in principio inceptas iam disertius persequuturus. — V. 67. τύχᾳ δαίμονος, comparat Boeckh. Pyth. VIII, 53. Nem. IV, 7. VI, 25. — ἀνορέας δ' οὐκ ἀμπλακών, non destitutus, carens, qui usus verbi e tragicis maxime notus; cf. Blomfld. ad Aesch. Ag. 336. Notum etiam ἁμαρτάνειν sae-

pissime similiter dictum, velut Eurip. Alc. 328. Adde πλανᾶσθαι Nem. VIII, 4. — V. 68. ἐν τέτρασιν παίδων γυίοις. Locum verto: Et fortem se exhibens in quattuor deinceps puerorum corporibus, veluti Soph. Ai. 366. ἐν ἀφόβοις με θηρσὶ δεινὸν χέρας, add. ibid. 43. 453. Hic aptissime dictum de lucta. Quod verbum finitum ἀπεθήκατο interpositum est, ne te offendat; hoc enim saepe fit, et hic recte factum ad vocem τέτρασιν magis extollendam. — γυῖον, corpus, Nem. VII, 73. Ceterum ἔφεδρον fuisse Alcimedontem patet. — ἀπεθήκατο, a se removit, ut rem invisam, cf. Ol. XI, 41. — V. 69. νόστον ἔχθιστον—οἶμον. Nempe victus homo redit in patriam tristi sine pompa, nec laeto vultu a suis exceptus; oratio eius non est gloriosa, sed tacet (bene comparat Boeckh. Fragm. 149. Pyth. IX, 92.), nec multum conspicitur in locis frequentioribus, sed remotiores a conspectu vias sequitur, cf. Pyth. VIII, 86. Boeckhius ἐπίκρυφον οἶμον explicat vitae viam obscuram cum Eustathio, in quo tamen significantiorem vocem exspectes. Ac recte Tafelius notare videtur, quum νόστος de ipso reditu sit, ceteris describi quomodo se gerat deinceps post adventum. — V. 70 sqq. ἐπέπνευσεν μένος, θάρσος, quis non novit ex Homero? Videtur affuisse praesens avus, ut supra dixi. Nam carmen statim post victoriam Olympiae canitur, quo tempore vix acceperat nuntium avus, in Aegina si erat; quodsi Olympiae nepotis victoriam praesens vidit, omnia clara. — ἄρμενα πράξαις, h. e. εὖ πράξαις, ut ἀντία πράξει Pyth. VIII, 62. add. πράξειν τι κεδνόν pr. εὖ πράξειν Eurip. Troad. Seidl. 700., vid. plura ap. Wüstemann. ad Eurip. Alc. 621. 819. — V. 74 sqq. μναμοσύναν ἀνεγείροντα, etiam praeteritarum rerum memoriam excitantem. — φράσαι χειρῶν ἄωτον ἐπίνικον, decus, laudem (Ol. III, 4.) manuum dicere, quibus olim vicerunt, victoriae huius celebrandae causa. χεῖρες, oppositae pedum cursui, ad luctam, pugilatum, pancratium pertinent, veluti Pyth. X, 23. De lucta dicuntur N. VI fin. — φυλλοφόρων, h. e. στεφανηφόρων, cf. N. I, 17. — περίκειται, ut ἀμφιθεῖναι στέφανον Eurip. Ion. v. 1449., περιθέσθαι Med. 984. — V. 77 sq. Sensus: Veniunt vero etiam mortui in partem laudis, quae iis rite persolvitur, ut inferiae, quum moris sit, ut in hymnis epiniciis puerorum etiam defunctorum parentum memoria recolatur. Ceterum ἕρδειν ἱρά, ἑκατόμβας, notum ex Homero. — V. 79 sq. κόνις constat frequentari de terra tegente mortuos. Haec non

prohibet, quominus cognoscant viventium laudem. — V. 81. Ἑρμᾶ θυγατρὸς Ἀγγελίας. Noli de inani fictione poetica cogitare. Posse ad mortuos nuntios deferri e superis regionibus credebant veteres; talis est Echo, de qua vide ad Ol. XIV fin., talis nunc Ἀγγελία, χθονίου, ut notat Boeckhius, Mercurii filia, ideoque ut pater descendens in Orcum. Est dea ut Ὄσσα apud Homerum, quum veteribus velox divulgatio famae, rumoris, nuntiorum per daemonicam vim fieri videretur. Ingeniose vero Müllerus addit Ἀγγελίαν deferre κήρυγμα praeconis, qui ἀγγέλλει (ut Pyth. I, 32.), ac Mercurius praeest etiam praeconibus. In quo κηρύγματι quum patris nomen proclamatum esset cum filio, vides, quod etiam Scholia perhibent, Iphionem patrem esse, qui propterea solus accipit Ἀγγελίας nuntium, eumque ad Callimachum deferre debet. — V. 83. λιπαρὸν κόσμον, victoriae decus. — Ὀλυμπία, cf. ad 54. — σφι γένει, cf. ad Ol. II, 14. — Ceterum Callimachus fortasse et ipse, dum vivebat, luctator fuerat et victor. — V. 84. ἑσλὰ δ' ἐπ' ἐσλοῖς, alia super aliis, cf. Matth. Gr. §. 585. γ. — ὀξείας νόσους admodum probabile est, quod Boeckhius censet, memorari, quum hi talibus morbis, fortasse pestifera lue, occubuerint. Teneamus modo Pindarum ubique orationem praesentibus rebus accommodare nec inania verba loqui. — V. 86. εὔχομαι cett. De Asyndeto in precibus cf. Excurs. Tom. I. p. 341 sq. Sensus vero loci hic: Precor Iovem, ut Nemesin ob pulcrarum rerum fortunam ne infestam reddat; sed consulto, leniore voce διχόβουλος utitur, dissentiat ab iis, pr. irascatur. ἀμφί, ob, Matth. Gr. §. 583. b. β. — καλῶν, ἐσλῶν, τερπνῶν, εὐδαιμονίας μοῖρα, usitata phrasis Pindaro. Porro nota est sententia veterum de invidia deorum in magna felicitate, cf. Creuzer. de Arte Graecor. Historica p. 150. E Pindaro vid. Ol. XIII, 25. Isthm. VI, 39. Add. Monk. et Wüstem. ad Eurip. Alc. 1154. Ceterum quaeras, cur Iuppiter Nemesin hic adhibeat nec simpliciter rogetur ipse, ut ἀφθόνητος sit, veluti Ol. XIII, 25. Nempe videtur Nemesis in Aegina aram habuisse.

CARMEN OLYMPICUM NONUM.

INTRODUCTIO.

Victoria haec Olympica reportata videtur Boeckhio Ol. 81.; ex antiquitate nihil de ea re traditum. Epharmostus, oriundus a regibus priscis Opuntiorum, erat luctator singularis, non institutus, sed natus ad certamina, qui praeter alias victorias non paucas ter Isthmia vicerat, aliquoties Nemea, Ol. 80, 3. Pythia, nunc denique Olympia, ut in omnibus sacris ludis clarum esset eius nomen. In tanta igitur excellentia viri carminis consilium nullum aliud esse potuit, quam ut ipsa haec ἀνδρία declararetur quam luculentissime. Quod quomodo factum sit, nunc videamus. Post prooemium, in quo nuntiat carmen Epharmosto urbique canendum, iam ipsam victoriarum laudem illustrius celebraturus magnos in suo genere viros divinitus exsistere dicit, idque Herculis, heroum luctatorum principis, exemplo comprobat, qui nonnisi sic ad Pylum Neptuno, Apollini, Orco resistere potuerit. Tum haec abrumpens ad Locrenses fabulas transit, orsusque a Deucalione et Pyrrha, qui post diluvium ibi sedem fixerant, eorumque progenie lapidea, narrat, ut hinc descendente Protogenia natus et Iove Opus huius urbis rex factus sit, unde ceteri deinde reges Opuntiorum, bellici Epharmosti maiores, originem traxerint. Idem Opus etiam advenis multis receptis auxit urbem, inter quos distinguitur Menoetius, pater Patrocli; sic ad Patroclum transiens narrat, ut is solus cum Achille in Mysia Telepho restiterit atque ita probaverit virtutem Achilli, ut is in posterum illum semper iuxta se dimicare voluerit. Expositis his fabulis ad praesentia redit, persequiturque primum victorias omnes Epharmosti, deinde sententiis quibusdam eximiis naturae vim divinitus insitam laudat, cum qua etiam Epharmostus egregius luctator exstiterit. — Vides ex his Epharmosti virtutem gymnicam ipsam in priore carminis parte tractari et in posteriore; ita quidem, ut, quod in principio mythice Herculis comparatione significatur, in fine directa oratione declaretur enumeratisque omnibus victoriis comprobetur Epharmostum esse luctatorem divinitus factum. Atque hac sententia nititur poetica vis huius carminis. Spectant eodem quae in medio carmine leguntur. In medio enim carmine quae

habentur fabulae antiquo tempore et regiam stirpem illustrem Opunte ostendunt fuisse et heroes celeberrimos, Epharmostum autem robustis et bellicosis maioribus ortum simili virtute pollere; ut saepe a Pindaro praesentes civium virtutes ad mythicas urbis traditiones referuntur, nec quidquam laudabilius habetur quam patriae antiquitatibus et maiorum heroicae virtuti non dissimilem esse. Quare nunc collectis his omnibus imaginem habemus viri in certaminibus luctae divinitus insita virtute principis, qui priscam vim et fortitudinem gentis et publicorum urbis heroum praeclare refert. Quemadmodum autem hoc modo Epharmosti laus absolvitur, ita ab altera parte etiam urbi nihil honorificentius est quam habere talem civem, habuisse tales reges et heroes. Atque ita praestitit quod in prooemio est: *αἰνήσαις ἐ καὶ υἱόν*. — Post haec omnia quaeras, quomodo cantatum sit. Ac Boeckhius quidem in convivio cantatum censet, quod ipse etiam probarem, nisi antecessisse viderentur epulae ad Aiacis aram. Suspicor igitur, quum victor post dedicationem coronae ab ara Aiacis reduceretur, tum vespere inter faces ardentes publice in celebri aliquo urbis loco carmen cantatum. [De artificio carminis suo more exposuit Rauchensteinius *Introd.* p. 141 sqq.]

EXPLICATIO.

V. 1—20. **Prooemium. Nuntiantur laudes Epharmosti et urbis Opuntis.** Archilochi, ait, simplex hymnus Olympiae ad praeviam laudem Epharmosto sufficiebat, nunc autem maiori carmine opus ad celebrandas victorias viri etiam urbe clara nati. Canam igitur hunc et urbem, quae bonis institutis legibusque floret et victoriarum laude e ludicris certaminibus reportata. — V. 1 sqq. Principium vides duarum rerum oppositione niti. Quum enim insignis esset vir Epharmostus, ampliore carmine vel maxime dignus, opponit minus et simplicius, ut sic quae nunc parantur laudes fortius extollantur; de quo usu oppositionis quum alibi, tum in prooemiis, cf. dicta ad Ol. I init. — *τὸ Ἀρχιλόχου μέλος* fuit hymnus nobilis in Herculem Callinicum, ex quo hi duo trimetri in Scholiis servati sunt: *Ὦ καλλίνικε χαῖρ' ἄναξ Ἡράκλεες Αὐτός τε καὶ Ἰόλαος, αἰχμητὰ δύο*. Ac *Καλλίνικος* quidem Hercules est suo iure ob innume-

ras victorias (Eurip. Herc. fur. 581. et Boeckh. h. l.), Olympiae autem maxime propter Augiam debellatum, quum victor rediens ex isto bello ludos instituisset, cf. Ol. XI. Habebat hymnus ter interpositum ephymnium *Καλλίνικε* (s. *ὦ Καλλίνικε*), unde ter divisus *τριπλόος* Pindaro dicitur. Obtinuit autem, quum victores ludorum post victoriam reportatam vespere pompam ducerent in Altin ad gratias Iovi agendas, cf. Ol. IV. et VIII, ut, si cui musicae operae deficerent, hic hymnus caneretur. Ac canebatur ad tibiam aut ad citharam; ubi autem etiam instrumenta deessent, tum vero chori praefectus eo loco, ubi ephymnium erat, canebat *Τήνελλα*, ad imitandum instrumentorum sonum, ut in Aristophanis Pluto *θρεττανελό* est, post quam vocem quum chorus succineret *Καλλίνικε*, ita demum ortum est coniunctum illud *Τήνελλα Καλλίνικε*, accuratissime tradente Eratosthene in Scholiis ad h. l. pag. 208. Cet. cf. Boeckh. Expl. et Liebel. Archil. p. 178. ed. sec. — *φωνᾶεν*, quod cani solet Olympiae. — *καλλίνικος* dicebatur etiam ipse hymnus; sic vox est N. IV, 16. et cf. Elmsl. ad Eurip. Bacch. 1158. — *χλαδώς*, *πληθύων*, de plena ac forti voce laete canentium accipe; cf. Passow. Lex. v. *χλάζω*. Originem Buttm. Gr. ampl. II. p. 255. (326 Lob.) ab antiqua voce *χλήδω*, turgere, derivat, *χλιδή* comparans; ac similis videtur apud ipsum Pindarum *χλιδῶσα μολπά* Ol. XI, 84. Cet. add. Pyth. IV, 179. et Fragm. Dithyramb. 6. — *ἀγεμονεῦσαι*, in pompa. — V. 5 sqq. At nunc longe iaculante Musarum ab arcu Iovem Olympium et Cronium collem pete hisce talibus telis. Nempe ut Archilochi hymnus canitur in honorem Iovis et Olympiae, sic etiam hic hymnus, sed ibi levioribus melici carminis telis, ut e propinquo, uti licebat, nunc maioribus ac fortioribus opus est et longe iaculante arcu. Sic pulcre significatur, quod ratio postulat, nunc maiori arte, magnificentiori carmine opus esse. — V. 6. *φοινικοστερόπαν*, potentem, cf. ad Ol. IV init., nisi quod simul eligi potuit hoc epitheton cum respectu ad cultum Iovis fulminantis, cf. v. 45. et ad Ol. XI, 80. — *ἀκρωτήριον Ἄλιδος* est Cronius mons paulo magnificentius dictus. Cronium autem dicit pro Olympia, et hic quidem aptissime, quia mons telis commodius petitur quam planities. — *ἐπίνειμαι*, secunda persona se exhortans utitur plerumque, raro prima. De verbo autem cf. Blomfld. ad Aeschyl. Agam. 469. — V. 8. *τοιοῖσδε*, hisce talibus, maioribus. —

τὸ — Ἱπποδαμείας, h. e. locum nobilissimum, ubi Pelops olim certavit et regnavit. — V. 11 sqq. Pythiam victoriam addit, paulo ante, ut Boeckhio videtur, partam. Accedit nobilitas ludorum. Similiter utriusque loci victoriae coniunguntur et iisdem de causis, ut videtur, Ol. VIII, 15 sqq. — γλυκύν, quis enim non novit πικρὸν ὀϊστὸν ex Homero? — χαμαιπετής, inutilis, irritus, successu carens; cf. Pyth. VI, 37. N. IV, 41. Scholia: χαμαιπετῆ νυρίως ἐστὶ δόρατα ἢ βέλη, ὅτε ἀποτυχόντα τοῦ σώματος χαμαὶ ἔπεσεν. Sensus: non ages mihi, ut vertit Boeckhius, h. e. non perdes operam in homine indigno. — ἐλελίζων, Buttm. Lexil. I. p. 138. Similiter Pyth. I, 4. et κιθάρην ἐλέλιζεν Nonn. Dion. X, 337. ἀμφί, Pyth. II, 62. Matth. Gr. §. 583. b. β. — V. 14. αἰνήσαις. De optativo cf. Ol. II, 91. — V. 15 sqq. Θέμις, quae bona instituta et leges condit, unde eius filia Eunomia est. — λέλογχε de diis notissimum, cf. XI, 1. Plura habet Tafel. — οἱ, vid. Ol. I, 57. Ceterum videmus hinc etiam Opuntios Locros bene ordinatam rempublicam habuisse bonasque leges, quod de Epizephyriis notissimum, cf. ad Ol. XI, 13. Regebant apud omnes Locros civitatem optimates, quorum sub imperio Graecae reipublicae tranquilliores fuerunt. — Θάλλει, Isthm. III, 22. Pyth. XI, 53. Dicere omnino vult etiam certaminum studio Opuntem claram; Pythia et Olympia nominat instar omnium, quoniam his nunc Epharmostus vicerat. — V. 19 sq. ὅθεν unde reportata coronarum decora, στεφάνων ἄωτοι, praestantissimae coronae, Buttm. Lexil. II. p. 17. — ματέρα, patriam, veluti Isthm. I, 1. — ἐπαείροντι. Alias αἴρειν dicendo extollere, ut Eurip. Heracl. 323. Aristoph. Ran. 380. Nunc conf. Ol. XII fin.

V. 21—41. Celebratur Epharmosti virtus gymnica, natura insita, comparatione Herculis. — V. 21 sqq. Sensus: Ego vero caram urbem eximio cantu illustrans celerrime simul hunc nuntium victoriarum Epharmosti in omnes partes divulgabo, si modo poesin divinitus calleo. Vides poetam illustria et eximia promittere. — φίλαν, cf. v. 83. — μαλεραῖς, ardentibus, splendentibus, vox propria de igni, cf. Blomfld. ad Aesch. Pers. v. 62. — ἐπιφλέγων, cf. Pyth. V, 42. Nem. X, 2. Isthm. VI, 23. Videmus ubique Pindarum metaphoras suavissime accommodare praesentibus rebus; quodsi, ut supra conieci, hoc carmen vespere canebatur in urbe publice

inter faces ardentes, quid pulcrius et felicius hoc loco, ubi ab ipso luminum splendore per noctem diffuso imago petitur cantus, dictorum splendore urbem illustrantis et nuntium victoriarum in omnes partes equo navique celerius divulgantis? cf. similem locum Isthm. III, 60 sqq. — V. 24. ὑποπτέρου, propter remos, quae πτεραὶ νηὸς sunt apud Homer. Od. XI, 124. XXIII, 272. Hesiod. Opp. 625. aliosque, ut aliis in locis vela. — V. 26 sqq. Suavis dictio de horto, prato, agro Musarum aut Gratiarum (quas ap. Pindarum poesin epiniciam curare supra iam vidimus) a poetis possesso, culto, floribusque inde decerptis, cf. Pyth. VI init. Nem. VI, 33. X, 26. inprimisque praeter Boeckhium Iacobs. ad Anthol. Gr. V, 1. P. 1. p. 1. Valcken. et Monk. ad Eurip. Hippol. 72. Tafel. ad h. l. — σύν τινι μοιριδίῳ παλάμᾳ, non praeter fatum, h. e. natus, natura factus ad poesin; in quo τινὶ modestiae causa adiectum. Idem statim κατὰ δαίμονα, et δαιμονίᾳ infr. v. 110. Contra ἄνευθε θεοῦ sunt quae tantum didiceris, infra 103. Quemadmodum autem Pindarus natura valebat, sic alio modo etiam Epharmostus; quare ἀγαθοὶ hic memorantur propter hunc, ut σοφοὶ sunt poetae. Perspicitur nunc Herculis comparatio, qui quod ad Pylum pugnans a Minerva adiutus fertur Pausan. VI, 33., alienum videtur ab hoc loco; eam de naturae vi divinitus innata Pindarus loquitur, qua re nititur totus locus. — V. 29 sqq. De nobilissima Herculis pugna ad Pylum adversus deos vid. Boeckhium h. l. et Müller. Dor. I. p. 445. II. p. 479. — V. 30. σκύταλον, h. e. ῥόπαλον, conf. Suid. Constat primum a Pisandro et Stesichoro clavam Herculi tributam; cf. Heinrich. ad Scut. Hercul. Prolegom. p. LXIX sqq. Müller. Dor. II. p. 475. 6. Welcker. Bulletin. Archaeol. Rom. 1831. p. 132 sq. — V. 31. ἀμφὶ Πύλον σταθείς, ut defensor ante muros dilectae urbis, in quo Homerica περιβῆναι, ἀμφιβῆναι comparabis. — ἤρειδε, premere, urgere, sed bene utitur vocabulo etiam luctae apto. — V. 33. ῥάβδον, baculum, quo defunctos in Orcum compellit, qualem apud Homer. Od. XXIV, 5. Mercurius habet. — V. 34. βρότεα σώματα iunge cum θνασκόντων, in quo βρότεα pr. βροτῶν dictum, et σώματα sunt inania corpora, Virg. Aen. VI, 306: defuncta corpora vita. — κατάγει (Hom. Od. XXIV, 100.), deducit, compellit sub terram s. ad viam subterraneam (κοίλαν ἀγυιάν), quae in Orcum fert. — V. 37 sq. λοιδορῆσαι θεούς, h. e. βλάσφημα de iis loqui. — καυχᾶσθαι παρὰ καιρόν, glo-

ciari intempestive, ut nunc laudare Herculem, dum laedas dignitatem deorum. — V. 39. *ὑποκρέκει*. Proprie *κρέκειν λύραν, κιθάραν* est pulsare fides idque plectro, ut *ψάλλειν* digito, nunc *ὑποκρέκειν* neutrali sensu de cithara voci respondente, ut *ὑπᾴδειν, ὑπαυλεῖν, ὑπηχεῖν*, cantu, tibia respondere, succinere; unde nunc explicant per *συμφωνεῖν*, consonare, convenire cum, similem esse. — V. 40. *λαλάγει*, temere loquere obtrectando, cf. Ol. II, 97. — *ἔα πόλεμον* cett., seiunctam a diis sine pugnam, h. e. seiunge et remove a diis. — Singulis explicitis iam de universi loci tractatione dicendum est plane admirabili. Quum Epharmostus athletica vi paene Herculea esset, necessario se offerebat poetae huius herois comparatio, nec levius aliquod facinus, sed ingens, in quo vis et audacia Herculis enormis quam maxime conspiceretur. Tamen hoc facinus erat contra deos, quod si Hercules ausus erat, non item poetae recolere debent. Nihilominus facit hoc Pindarus, amans ille audacia poesios tentamina, quum parem etiam audacissimis se sentiret. Ac vide nunc, quomodo rem impiam tractaverit felicissime. Primum igitur vix effatus eam, statim se revocat, *ἀπό μοι λόγον τοῦτον, στόμα, ῥῖψον*, quasi oblitus sui eo delapsus sit, sententiisque gravissimis ita damnat impios poesios conatus, ut hactenus religioni plane satisfactum sit. Attende nunc etiam ad initium loci. Etenim cur poeta Epharmosti laude occupatus non directa via ad Herculem tendit, cur suam in hac re personam addit, poetas immiscens, ubi de lucta sermo? Nempe Epharmostum illustraturus Herculis narrando facinore audacissimo, sed eodem contra deos suscepto, tectius agere debebat, ne iure reprehenderetur ab Opuntiis, quod Epharmosti virtutem nimis aperte cum tali hic pugna comparasset. Ferebant veteres etiam audaciora, bene illi intelligentes, quid poeta vellet; at ut caute, decenter, non nimis aperte talia tractarentur, postulabant. Hinc nunc a se ipso orditur, atque *ἀγαθοὺς* et *σοφοὺς* coniungit, tum demum subiicit locum de Hercule, qui nunc ad universam sententiam antecedentem pertinet, nec magis ob Epharmostum positus videtur quam ob ipsum Pindarum et poetas. In quo illud pulcherrimum, quod simul etiam praestat se talem, qui nunc ipsum difficillimam rem eximie tractans insignis apparet luctator et ipse, par iis, quos canit. Atque ita patet interior praestantia huius loci. Non perficias talia *διδακταῖς ἀρεταῖς*, Pindarus ait, sed ingenio innato; quare qui cognoscere volunt *τὸ εἰ-*

δέναι φυᾷ quale dicat Pindarus, non solum ad dicta praeclara sententiasque singulas sublimes attendere debent, sed inprimis etiam ad has tractationes rerum ingeniosissimas.

V. 41—79. Antiquitates Locrenses. Locus memorabilis, quum Pindarus ipsam domesticam Locrorum traditionem expresserit. — V. 41. γλῶσσαν φέρειν, ut Μοῖσαν φέρειν Nem. III, 27. — Πρωτογένειαν Boeckhius hic intelligit Deucalionis et Pyrrhae filiam (Apollod. I, 7, 2.), quae cum parentibus primum Opunte habitaverit, postea in Elide ex Iove pepererit Aethlium; videri tamen eam etiam Opuntem maiorem in Elide peperisse. Ab hac distinguendam esse Opuntis mox memoratam filiam, probabiliter tamen et ipsam Protogeniam ab avia dictam. In qua sententia ego illud laudo, quod duas mulieres distinguit Boeckhius, Protogeniam tamen credo hic nominari Opuntis filiam. Etenim Deucalionis et Pyrrhae filia excessit Opunte in Elidem, et hic nonnisi indirecte significatur, vid. κορᾶν v. 56. At Opuntis filia Locro nupta vera regina est urbis et mater huius, de qua Pindarus loquitur, regiae gentis, eiusque filius urbi nomen dedit Opuntis. Notanda etiam loquutio Πρωτογενείας ἄστυ, inde explicanda, quod apud Locros magno in honore erant heroinae centum, nobilium gentium matres. Ac Protogenia regum erat mater. — V. 42. αἰολοβρόντα, potentissimi. Vid. tamen supra v. 6. et ad Ol. XI, 81. — V. 44. ὁμόδαμον, consimilem; sed ὁμόγονον, ὁμογενῆ dicere non poterat. — V. 46. Λαοὶ maiuscula litera scribendi. Sunt enim hic filii filiaeque Deucalionis et Pyrrhae lapidei, nobile genus, ut Sparti Thebani, unde Opuntia traditio gentes nonnullas urbis derivabat, ut Epharmosti domum, non vero universum populum, cf. v. 67. [Scholia: κατηκολούθησε τοῖς μυθογράφοις εἰρηκόσι λαοὺς τοὺς ἀνθρώπους παρωνομάσθαι διὰ τὸ ἐκ λίθων γενέσθαι· Ἐκ δὲ λίθων ἐγένοντο βροτοί, λαοὶ δὲ καλεῖντο, v. Hesiodi fr. 35 Goettl. et Bergkii Comm. Critt. spec. I. p. 2, ubi Callimachi versum in Crameri A. O. I, 264. ita explet: Λαοὶ Δευκαλίωνος ὅσοι λάων γενόμεσθα.] — V. 47. οἶμος ἀοιδῆς proprie est via, ratio cantus, cf. Passow. Lexic. et Hom. Hymn. in Mercur. 451. ἀγλαὸς οἶμος ἀοιδῆς, ut ὁδὸς λόγων Ol. I, 110., in quibus loquutionibus, quum non prima viae notio, sed metaphorica regnet, recte εἰπεῖν, ᾄδειν, ἰαχεῖν ὁδὸν λόγων, ἐπέων, ὕμνων dicitur, cf. ad Nem. VII, 50. Sic nunc Pindarus λιγὺν οἶμον ἐπέων ἐγείρειν dixit, sonorum, eximium genus cantus, eximiam laudem ex-

itare, ut alias λιγυρὴ ἀοιδή, λιγυρὴ οἶμη est. [Sed v. not. crit.] — φίν, Opuntiis, Πρωτογενείας πολίταις; cf. Nem. VII, 10. Nisi l Laos pronomen pertinet; nam hos et ab his descendentem giam gentem canit. — V. 48. Fabulae de diluvio et Deucaone Pyrrhaque notissimae; at quae poeta canere vult de orine regum Opuntiorum a Lais, ea nondum videntur tractata se ante Pindarum, unde ἄνθεα ὕμνων νεωτέρων dicit. Adde l Ol. III, 4. Denique verba: αἶνει παλαιὸν μὲν οἶνον non ad bulas nescio quas hic pertinent, sed rhetoricum usum habent: etusta laudamus in aliis rebus, in poesi nova, inaudita, ut vi positionis magis extollatur id, quod nunc canere vult; cf. supr. l prooemium. [Grammaticis veteribus Pindarus videbatur dium Simonideum impugnasse, ἐξελέγχει δ' ὁ νέος οἶνος οὐ τὸ ἑρυσι δῶρον ἀμπέλου, ὁ δὲ μῦθος ὅδε κενεόφρων, fr. CXXIV., bi vide p. 121. Aliter auctor prologi Casinae 5: Qui utunir vino vetere sapientes puto Et qui lubenter veeres spectant fabulas. Homericum τὴν γὰρ ἀοιδὴν μᾶλλον ἐπικλείουσ' ἄνθρωποι Ἥτις ἀκουόντεσσι νεωτάτη ἀμφιπέληται fferunt Scholia: adde Xenoph. Cyrop. I, 6, 38.] Ceterum propter ini mentionem Boeckhius in convivio carmen cantatum suspicatur, cuius rei sane multa apud Pindarum exempla sunt; sed t etiam in pompa, statim sequente convivio, talia admittebantur, f. Nem. IX, 48 sqq., sic idem fieri potuit in reditu ab epulis. - V. 49 sqq. Narrationis ordo, non sine arte institutus, hic st: Tradere vult ortum regiae Opuntiorum genis. Quare deducta oratione ad Opuntias fabulas primum meiorat a Deucalione et Pyrrha ortos ibi Laos, et recte quidem; am ab his ipsis regia gens originem traxerat. Tamen antequam ergat, subsistit paululum, et excitat attentionem ad ea, quae icturus sit; esse enim rem novam. Hoc et per se commodum t propter celerem transitum ab Herculis fabula paene necessaium erat. Exin continuatur narratio; quum autem iam non pos et statim ordiri a κεῖνων, necessario praemittenda erant quaeam, quibus nexus rerum restitueretur. Hinc dicit: „Fertur empe magna fuisse inundatio; sed Iovis artibus subito tamen ea bsorpta est. Ex illis autem Lais tum ortis geniti sunt vestri aiores." Quare nihil non suo loco hic positum. Vides etiam lud, κεῖνων necessario ad Laos pertinere. Quodsi Deucalionem t Pyrrham intelligis, ita ut praeter lapideam gentem fuerit alia b his parentibus per concubitum genita, mire Pindarus lapideam

commemoravit, quae sic aliena erat, tacuit autem eam, unde oriundos dicit Opuntiorum reges. Immo aliam Deucalionis et Pyrrhae gentem praeter lapideam hic quidem locus non novit. — V. 52. ἀνάπωτις est fluidi ἀναχώρησις εἰς βαθύ, cf. Foës Oecon. Hippocrat. et Bekk. Anecd. p. 215, 9. Spanh. ad Callimach. in Del. 130. Valcken. ad Herod. VIII, 129. — V. 53. ἄρτλος, aestus aquarum, ut passim poetae omnino de aquis et mari. Cf. ceterum de v. Elmsl. ad Heraclid. 169. — V. 54. χαλκάσπιδες, bellicosi, utpote lapideo robore instructi; atque hoc robur, hanc virtutem nunc Epharmostus refert. Haec vera mens Pindari, et propter hanc causam dixit de maioribus Epharmosti. ὑμέτεροι enim plane non dubium est ad Epharmostum pertinere, cuius familia a regibus Opuntiis descendebat. Universos Opuntios quo minus credamus eum sic alloqui, et oratio accuratior vetat et ipsa res; neque enim profecto omnes fuerunt e regia gente oriundi. — V. 55. Ἰαπετιονίδος φύτλας κοῦροι κορᾶν cett. Difficilior locus, de quo sic habe: Orti erant Opuntiorum reges proxime a Iove et Protogenia, Opuntis Elei filia, quod nunc ad maiorem laudem consulto effatur magnificentissime sic, ut pro duobus hisce parentibus gentes eorum nominet, pro Iove magnorum Cronidarum gentem, cf. ad Olymp. II, 68. Pyth. II, 25. IV, 72., pro Protogenia mulieres gentis Iapeti. Nempe Protogenia Opuntis descenderat ab illis Lais, non tamen a viro, sed a femina aliqua lapidea, cuius nomen Pindarus, ut hic inutile, tacet. Boeckhius aliique Protogeniam maiorem fuisse putant. Nunc vide Graeca: Ex illis Lais, ait, erant vestri maiores, materno illi genere filii mulierum Iapeti generis (Protogeniae Opuntis eiusque inter Laos aviae), paterno filii Cronidarum (h. e. Iovis). Denique, ut totum locum penitus perspicias, attende ad adornationem narrationis. Orsus a Deucalione Pyrrhaque et Lais simplex narrator perrexisset sic: Lai partim in alias terras abierunt; una eorum fuit quae in Elidem venerat avia Protogeniae Opuntis filiae; Protogenia a Iove compressa peperit minorem Opuntem, regiae gentis sequentis conditorem. Sic vos estis materno genere a mulieribus Iapeti generis, paterno a Cronidis. Pindarus autem magnificentius invertit ordinem, ultimum locum quasi quoddam splendidum aenigma praemittens, priorem vero pro explicatione subiiciens, atque ita differt poetica ratio a vulgari. — V. 57. De constructione θύγατρα ἀναρπάσαις μίχθη (αὐτῇ) cf. Stallb. ad

Plat. Euthyphr. p. 42. Matth. Gr. §. 428, 2. — V. 58. ἔχαλος, cf. Buttm. Lexil. I. p. 144. — De Locro vid. Boeckh., qui notat antiquissimam eius memoriam exstare ap. Strabon. VII. p. 496. A., Hesiod. edit. Dind. p. 75. fr. 35 Goettl. — V. 60. αἰών, vitae tempus procedens, χρόνος. — ἐφάψαις, afferens, imponens ei mortem sine liberis, Hom. Il. II, 15. VII, 402. XX, 513. — V. 61. Conceptum ferebat gremio summum s. divinum semen Iovis, Pyth. III, 15. — V. 62. θετόν, ποιητόν, adoptivum. — V. 63. ἐκάλεσσε — ἔμμεν, cf. Matth. Gr. §. 420. annot. 1. Ex Opunte avo dicitur Opus. — V. 65. ὑπέρφατον, singularem, μορφᾷ τε καὶ ἔργοισι, manifesto iterum dictum cum respectu ad Epharmostum, qui maioribus similis. — V. 66 sqq. Additur narratio de Patroclo. Qui artem Pindari ab omni parte cognoscere cupiunt ad illud etiam attendere debebunt, quam concinne diversos rerum ordines nectere sciat. Quod saepe fit sententiis generalibus; hoc loco aliter. Etenim dixerat de regia gente; nunc commode subiiciens nonnulla de populi incremento, qui minime totus descendebat a Lais, sic transitum sibi parat ad narrationem de Patroclo. Urbs post diluvium initio tenuis erat, tunc augetur advenis plurimis atque ita conditur populus Opuntius. De singulis populis Boeckhius annotat, Thebanis suaviter simul significari a poeta suae patriae cum Opuntiis coniunctionem; Arcades memorabiles esse propter Maenaliam Iovis cum Protogenia consuetudinem, Pisatas propter Opuntem memorari et priscam Opuntiorum et Eleorum cognationem. Atque ibi nunc dicerat Epharmostus. — De Actore Phthiota, qui ex Aegina genuit Menoetium, vide Müller. Aeginet. p. 22. pulcre disputantem. Menoetius Opunte suscipit Patroclum. Patroclus autem una cum Achille in Mysia pugnaverat ad Caicum adversus Telephum, de qua re quae hic narrantur ab aliis notatum est ex Cypriis fluxisse, docentque id Excerpta ex Procli Chrestomathia. Pindarum vide iterum Isthm. IV, 41. VII, 50. — Teuthras fuerat rex illius terrae, maritus Auges, quae, antequam in Mysiam deferretur, ab Hercule Telephum susceperat. — V. 74. ὥστ' ἀμφρονι δεῖξαι cett., h. e. ut iis, qui mentem haberent, ostenderet Patrocli virtutem, qualis esset; in quo Patrocli nomen cum emphasi pronuntia, veluti est Ovid. Met. XIII, 17. 18. Aiacis et Ulixis nomen positum, Sil. Ital. II, 29. Hannibalis. — δεῖξαι μαθεῖν, usitatus post haec verba infinitivus ad pleniorem orationem, Pind. N. VI, 8. Soph. Oed. R. 792. Electr.

1458. — V. 77. παραγορεῖτο, hortaretur, rogaret. — Denique restat, ut de consilio huius narrationis moneamus. Ac Boeckhius quidem, quum poeta post haec ad Lampromachum transeat, respici putat pugnam aliquam, in qua Ephormostus et Lampromachus una stetissent. At enim si Epharmostus Patroclo similis, uti non dubitamus, videbitur Lampromachus Achilli comparari, quod incommodum. Omnino de bellico aliquo facinore Epharmosti cogitandum non videtur. Pindarus dicit: Patroclus statim in principio expeditionis Troianae tam fortem se praestitit, quum ceteri plerique Danai fugerent, ut inde ab hoc tempore Achilles maximis eum rebus parem haberet. Haec autem eximia laus herois domestici quomodo ceteris rationibus huius carminis optime conveniat, in Introductione declaravi ad normam aliorum Pindari carminum.

V. 80 — ad finem. Ultima pars carminis. Redit ad Epharmostum, eiusque victorias et virtutem athleticam uberrime pertractat. — V. 80 sq. εἴην εὑρησιεπὴς cett. Sensus: Plura invenire liceret, possemque ulterius progredi in heroicis hisce rebus, et audacia ac larga vis sequeretur (quum praeter inventionem audacia et dicendi facultate opus sit ad res magnificas digne eloquendas); sed avocat me proxenia et virtus Lampromachi, cuius Isthmiacam victoriam laudare nunc debeo, quum eodem die cum Epharmosto ibi vicerit. εἴην, omisit ἄν hic et ad ἔσποιτο, cf. Ol. III fin.; et recte, quum confidentius loquatur. Neque enim de voto hic cogitem, cf. similem transitum Nem. VII, 50. — εὑρησιεπὴς malo sensu est apud Aristoph. Nub. 447., ubi vid. — ἀναγεῖσθαι, ulterius provehi. Porro de Μοισᾶν δίφρῳ, qui manifesto ad res heroicas hic pertinet, cf. supr. ad Ol. VI, 22. — V. 81. πρόφορος, Blomfld. ad Aesch. Choeph. 699. Musgr. ad Eurip. Heraclid. 481. Pind. Nem. VIII, 48. IX, 7. accommodatus, idoneus s. accommodato habitu, digno modo. — V. 82. τόλμα, Ol. XIII, 14. Nem. VII, 50. — ἀμφιλαφής, cf. Spanh. Callim. Apoll. 42. Cerer. 769. Blomfld. ad Aesch. Agam. 985. Tafel ad h. l. — V. 83 sqq. Lampromachus est proxenus Thebanorum, quo munere a Thebanis ei delato simul Pindaro Thebano conciliatur. Simul patet eum fratrem vel propinquum Epharmosti esse. — προξενία δ' ἀρετᾷ τ' ἦλθον, sed propter proxeniam et virtutem veni Lampromachi victoriae laudator.

m ipse, sed per carmen (Ol. VII, 13.). De dativis cf. Matth. r. §. 398. b. Ceterum vera causa, quare abrupit mythica, haec at, quod dixerat quae volebat. Sed sunt hae suaves formulae ud Pindarum, quibus quod relinquat fabulas excusare solet, nc quidem bene duobus substantivis iunctis et proxenia meorata, ut satis idonea causa videretur, quae eum avocasset. — 84. τιμάορος, h. e. ἐπίκουρος (Ol. XIII, 97.), vindex; cf. aeterea Nem. IV, 73. τιμωρεῖν et βοηθεῖν, τιμωρία ac βοήθεια. μίτραις, h. e. taeniis laneis. Significantur Isthmiae conae, quibus hae imponi solebant, cf. Isthm. IV fin. Vide omnino oeckhium. — V. 85. ἔργον, certamen, Pyth. VIII, 80. mpromachus igitur, eodem die in Isthmo vincens cum Epharosto, non certaverat lucta, sed alio genere. — V. 86. ἄλλαι δύο cett. Aliae duae in Isthmo contigerunt iis postea victoe, non uno die, ut ante, sed diversis temporibus. Ut enim iam hic Lampromachum in partem vocem, moveor eo, quod pharmosti nomen in sequenti demum versu legitur, quare tum emum ad hunc solum redire censendus est. — V. 87. ταὶ δέ, liae, non dicit quot. — Νεμέας κατὰ κόλπον, in valle emeaea, Ol. XIV, 23: κόλποις Πίσας de valle Olympica. Soph. ntig. 1120: Ἐλευσινίας Δηοῦς ἐν κόλποις, in valle Eleusinia, ubi erperam de sinu Saronico cogitant. — De Argivis et Atticis dis vid. Ol. VII, 82, 3. et Scholia. — Marathone fuerunt eraclea, cf. Schol. et Boeckh., add. de cultu Herculis in illis gionibus Müller. Dor. I. p. 438. — V. 89. συλαθεὶς ἀγεείων, modo ereptus per aetatem ex pueris, quorum ecus fuerat. Etiam Boeckhius puerili aetate maiorem, sed adodum adolescentem intelligit. Furtim egressum e pueris et aiorem aetatem mentitum si indicare voluisset Pindarus, verbum κλέπτειν, ὑπεκκλέπτειν, simile exspectassem. Nunc sibi oppontur παῖς et συλαθεὶς παίδων. Ceterum de v. ἀγένειος cf. Ol. II, 54. — V. 90. πρεσβυτέρων, quum forte ceteri certatores tate provectiores longeque validiores essent. — ἀργυρίδες, υσίδες Atticis maxime dicuntur phialae argenteae, aureae, Boeckh. h. l. Ac tales in his ludis dabantur, cf. Schol. 34, et plures quidem, ut Sicyoni Nem. IX, 51., binas puta. — 91. ὀξυρεπεῖ δόλῳ, suaviter de luctatore, qui celeribus mous adversarium fallit. — V. 92. ἀπτῶτι, non labente, mo, certo, corruere nescio. παλαίσας ἀπτώς Anthol. l. IX, 588. Inprimis honorificum, si quis per tria certamina

luctae non ceciderat, quanquam pancratiastae etiam iacentes luctabantur. Nunc ad δόλον traductum epitheton. Plat. Rep. VII. p. 534: ἀπτῶτι τῷ λόγῳ. Aristoph. Nub. 1231: τὸν ἀκατάβλητον λόγον, coll. Heind. ad Plat. Euthydem. p. 354. — V. 93. κύκλος Boeckhio cum Schol. est area, in qua lucta fuit, palaestra Herculi Marathonio dicata; ego coronam spectantium malim, coll. Ol. XI, 72. — V. 95. τὰ δέ, ex alia parte, Ol. XIII, 53. Pyth. VIII, 28. — Apud Parrhasiorum populum celebrantur Lycaea, cf. ad Ol. XIII, 108. Nem. X, 48. et vid. Boeckh. ad Ol. VII, 83. — V. 96. ἄμφι, Matth. Gr. §. 583. c. — V. 97 sq. Ludi Pellanenses fuerunt Theoxenia et Hermaea Apollini et Mercurio dicata, praeterea Iovialia; in quibus omnibus olim laenae pro praemiis datas suspicatur Boeckhius, quum hae ibi optimae fabricarentur. Diserte traduntur in Hermaeis datae; in Theoxeniis Pausaniae tempore argentum reportatum, sed statuit Boeckhius postea laenarum praemia obsolevisse. Pindaro laenae iterum memorantur Nem. X, 44. — φάρμακον ἀνδρῶν, conferatur Hipponact. Fragm. p. 34. ed. Welck. χλαῖναν Δασείαν, ἣ χειμῶνι φάρμακον ῥίγεος, tum Quint. Smyrn. IX, 359. Hor. Od. XIV, 529. — De Iolaiis s. Heracleis Thebanis cf. Boeckh. Ol. VII, 84.; habebantur ad Iolai tumulum, qui idem Amphitryonis et Alcmenae, ante portas Proetides, in stadio s. gymnasio Iolai; cf. ad Pyth. IX, 84. Nem. IV, 20. Praeterea etiam curulia certamina habita, ut etiam hippodromus ibi fuerit; cf. ad Pyth. II, 3. — σύνδικος, patronus causae, h. l. pr. μαρτυρεῖ, testatur eius victoriam. — Eleusinia duplicia notissima; maiorum die septimo ludi acti. Praeterea Demetria Eleusine habita. Vid. Boeckh. — ἀγλαΐαισιν, Ol. XIII, 14. Isthm. II, 13. Non superflua vox, licet logico suffecerit αὐτῷ, sed laudis causa addita. — V. 100. Denique sententiis quibusdam eximiis declarat naturae praestantiam in Epharmosto. Quicquid natura obtigit, ait, optimum; multi vero disciplina acquisitis virtutibus gloriam quaesiverunt, sed frustra; sine deo, nulla naturae indole, peracta res omnis aeque bene tacetur quam praedicatur, h. e. sive taceas, sive laudes perinde est, quum interna praestantia careat. — V. 103. De constructione σεσιγαμένον οὐ σκαιότερον cf. Nem. V, 16. Frequens inprimis apud Atticos genus, cf. Lobeck. ad Soph. Aiac. p. 315. Matth. Gr. §. 555. annot. 2. — V. 104 sqq. Sunt enim plurimae viae aliae aliis longiores, nec possumus omnes eidem rei studere; excellere vero in aliquo genere arduum quidem est, sed huius rei laudem Epharmostus habet, s. sed hoc nunc affe-

ens praemium elata voce clama fidenter, hunc virum divinitus xstitisse luctatorem singularem. — Verba: ἐντὶ γὰρ ἄλλαι cett. osita sunt, ut gradatio adesset. Vult dicere Epharmostum esse i suo genere perfectum; quare praemittit haec: Esse quidem ias alias aliis longiores, perfectionem tamen esse difficilem. Cf. e hoc oppositionis usu ad prooemium. Exspectaveris igitur: σφίαι δὲ αἰπειναί, sed quum haec simul sequentibus opponenda isent indeque penderet vis sequentium, melius praetulit μέν, opositione adversus antecedentia sensu et collocatione indicata. [Sed fr. Tom. I. p. 342.] — σοφίαι, excellentia in aliquo genere artis quocunque. — V. 108. τοῦτο ἆθλον, h. e. σοφίας ἆθλον, pulcre dictum de excellentiae laude tanquam praemio victori exhibita. — V. 109. ὄρθιον, magna voce. [De hac voce vide quae suspicatur O. Müllerus ad Aesch. Eum. 93.] — ὦρυσαι, sexcenties poeta de se loquitur per secundam personam. Et hic quidem exhortatione nihil aptius. — ἀρσέων, ut in re verissima. — V. 111. ὁρῶντ' ἀλκάν, Blomfld. ad Aesch. Sept. 53. Matth. Gr. §. 409, 2. Posidippus Anth. Pal. II, 661: πῦρ τοι ὁ χαλκὸς ὁρῇ, cf. Herm. Eur. Iph. Aul. 1127. — V. 112. Sensus: Qui victor coronavit Aiacis aram; quum moris fuisse videatur, ut victores in ara domestici huius heroïs deponerent coronas. Cogitabis autem τέμενος cum ara; ibi sacrificatum heroi et epulum habitum sub divo, inter haec corona dedicata. Eodem die carmen cantatum credo cum Boeckhio; et sic quidem in literis ad me datis, „dum καθαγίζεται, ait, ara coronatur, in epulo statim sequenti canitur carmen. Δαὶς vero ista comissatio est." Mihi incommoda videntur verba ἐν δαιτί, si adhuc erant in convivio, atque ita demum apta, si distinguitur convivii tempus ab eo, quo carmen canitur. Quare post has epulas dixi mihi carmen videri cantatum. [Consentit in scriptura loci Rauchensteinius II, 32., nisi quod τ' delet, quo alacrius feratur oratio et ὅς applicari sentiatur ad vv. τόνδ' ἀνέρα. Tum haec ita intelligenda: Pronuntia audacter deorum maxime munere hunc virum esse membrorum et oris tanta praestantia, qui sic festo Aiacis aram victor sertis cinxit —, ut victoria in Aeanteis aliquando reportata quasi casu supra a poeta praetermissa in fine commode suppleatur. De Aeanteis Opuntiis scholia: ὡς ἀπὸ ἐν Ὀποῦντι Αἰάντεια νενικηκότος καὶ ἐστεφανωκότος τὸν ἴδιον βωμόν· ἄγεται δὲ ταῦτα τῷ Λοκρῷ Αἴαντι ἐν Ὀποῦντι. Cfr. Boeckh. C. I. nr. 1431.]

CARMEN OLYMPICUM DECIMUM (UNDECIMUM).

INTRODUCTIO.

Agesidamus, Archestrati filius, Locrus Epizephyrius, vicit puer pugilatu Ol. 74. Monente Boeckhio Pindarus Olympiae tum praesens (cf. fin. sequentis carminis) statim post victoriam hoc carmen scripsit in vespertina comissatione ibi canendum, quum alium maiorem hymnum suscepisset in Italiam mittendum ad sollemnia epinicia apud Locros post reditum Agesidami celebranda, quem licet sero, postea etiam misit, carmen dicimus sequens. Interim praeludit his strophis, quarum summa eo redit, ut nuntietur hymnus maior; ac quum Agesidamus trans mare in longinquis regionibus habitaret, quid aptius quam pignus dari promissi abituro? Atque hoc voluit esse propositum carmen.

EXPLICATIO.

V. 1—6. Principium. In rebus gestis ait carmine opus esse. De forma loci, qui oppositionem duorum membrorum habet, ut magis extollatur id, quo tendit oratio, cf. ad Ol. I init. [Ad formam exordii simillimum est Threnor. fr. 10.] — V. 1 sq. constructio: ἔστιν ὅτε ἀνέμων πλείστα χρῆσις, ἔστιν ὅτε οὐρανίων ὑδάτων. cf. Herm. ad Vig. p. 919. De sententia tenebis Pindarum, ut solet proximis uti et praesentibus, non longe petitis, quum Agesidamo per mare redeundum esset, commode a ventis ordiri naviganti necessariis, quibus deinde pluviam addit agricolis utilem, ipsa concinnitate ductus. Legitime enim navigatio et agricultura componuntur, cf. v. c. Soph. Antig. 334 sqq. — V. 3. παίδων, cf. ad Ol. II, 32. — V. 4 sqq. Sensus: res gestae autem carmine opus habent, pro quo pulcrius dicit sic: Res autem qui bene gessit, ei hymni sunt fundamenta et initia futurae memoriae (quum per eos notae fiant res gestae), et pignus magnarum virtutum (quum testentur virtutem posteris fide firmissima). — σὺν πόνῳ, ut in pugilatu. — V. 5. ὑστέρων λόγων, futurae apud posteros mentio-

nis et laudis. — V. 6. *τέλλεται*. De schemate Pindarico vid. Boeckh. ad Ol. VIII, 8. Nott. critt., Hermann. ad Soph. Trachin. 517. Matth. Gr. Gr. §. 303, 1. Quum verbum in hac constructione in principio ponatur apud Atticos, Hermannus etiam hic nunc iterum post *λόγων* interpungi vult, quod valde ieiunum. Male Phil. Wagnerus Quaestt. Virg. IX. p. 406. *ὕμνος* scribendum arbitrabatur, quo schema illud Pindaricum obscuraretur. Nempe ipsa collocatio verbi *τέλλεται* arguit assimilari id sequenti *ἐπιστὸν ὄρνιον*, unde *ἀπὸ κοινοῦ* elici potest *τέλλονται* ad *ἀρχαί*.]

V. 7. — fin. Significata generaliter utilitate carminum, nunc paulatim ad Agesidamum transit et hymnum epinicium ei promittit. — V. 7. *ἀφθόνητος* cett. Merentur autem, ait, omnium iudicio inprimis Olympionicae hanc per carmina laudem. *ἀναιτεῖσθαι* nosti vel e Pausania de statuis aliisque sacris donariis pretiosis in ludorum locis. Quodsi igitur Olympionicis factorum per carmina monumentum exstat, sacrum illud et intactum habetur et *ἀφθόνητον* est, h. e. nemo non meritum dicit. — V. 8. *τὰ μέν*, quae quidem, h. e. tales Olympicas laudes, ego canere volo. — V. 9. *ποιμαίνειν*, regere, gubernare, ducere, inprimis autem curare, fovere, alere significat, similiterque *ποιμήν*, dux, aut possessor et dominus est aut curator; cf. Ol. XI, 88. Nem. VIII, 6. Isthm. IV, 14. Add. Plat. Lys. p. 209. A. Anacreon Carm. LX. Long. Pastor. II, 5. Abresch. ad Aeschyl. T. III. p. 9. Iacobs. ad Anthol. Gr. XII, p. 150. Tafel ad h. l. Denique cf. *βουκολεῖν*, de quo vid. laudata ap. Blomfld. ad Aesch. Agamemn. 652. — V. 10. *ἐκ θεοῦ* cett., a deo enim adiutus vir nunquam caret inventionis sollertia, sed floret semper sapienti ingenio, ut fidenter tale carmen in se recipere et promittere possit. [Heimsoethius p. 16. „Canam, si dii volent, ex quibus homo sapienti semper floret ingenio. Itaque religiosum poetae additamentum est dicentis: *ἐν θεῷ γε μὰν τέλος*, vel: spero autem deum, in quo uno omnis sapientum res nititur, conservare mihi ingenii vires ad promissum hoc digne perficiendum.“ Scholiasta: *Καὶ ἡμεῖς καὶ οἱ ὕμνοι καὶ οἱ ἐγκωμιάζοντες τῆς τῶν θεῶν ἐπινοίας δεόμεθα.*] — V. 11. *ἴσθι νῦν* cett. Scito igitur, Agesidame, me, quum tu praeclare steteris in pugilatu, dulce cantus ornamentum additurum coronae aureae a te reportatae, in quo *ἐπί* est praeter, insuper, cf. Matth. Gr. §. 585. *γ*. Cave enim vertas: propter ornamentum coronae reportatum canam ornamentum carminis tibi. Ceterum

κόσμος de carmine non uno modo, cf. Fragment. Pind. 103. Fragm. Parmenid. ed. Brandis v. 113. Plat. Phileb. p. 66. — χρυσέα dicitur ἐλαία pro pretiosissima, pulcherrima, unde χρυσοστέφανοι ἄεθλοι Ol. VIII, 1. et φύλλα χρύσεα Nem. I, 17., et δάφνη χρυσῆ Pyth. X, 40. — V. 15. ἀλέγων, fovens, ornans, cf. Alcaeum in Schol. οὐκ ἔγων Λύκον ἐν Μοίσαις ἀλέγω. — V. 17. μή μιν φυγόξενον στρατόν cett. Spondeo vos non venturos ad eam gentem tanquam ad inhospitalem populum, sed poesios gnarum et bellicosum. De construct. μιν — στρατόν cf. Herm. ad Vig. p. 637. Suspicatur Boeckhius ξενηλασίαν Doricam, ut in Aegina, hic minus severam fuisse. Ceterum pulcre hac re utitur poeta exhortans Musas, ut eo tendant ad epinicia; cf. simil. Nem. III, 2. IV, 12. — V. 18 sq. μηδ' ἀπείρατον καλῶν, ἀκρόσοφον, ad musicas Locrorum artes pertinent, de quibus docte ad h. l. exposuit Boeckhius. Fuerunt poetae apud eos plures, ut Xenocritus, Erasippus, Eunomus, Theano femina, alii, inprimisque nota Λοκρικὰ ἄσματα molliora et amatoria, Sapphicis Anacreonticisque ingenio similia. Denique notanda harmonia Λοκριστί, qua nonnulli Pindari et Simonidis aetate utebantur. Ceterum ad ἀκρόσοφον cf. Wessel. Herod. V, 124. [Voce ἀκρόσοφος utitur poeta lyricus incertus Plutarchi Morall. 1096. A. χορὸς εὐρύοπα κέλευθον ἀκροσόφων ἀγνύμενον διὰ στομάτων φθεγγόμενος, qui Simonides fuerit. Adde Meinekii Com. Poett. III. p. 622. Boeckhius quidem fr. inc. 135. (238.) Pindaro ipsi vindicat.] — αἰχματάν, cf. de rebus gestis Locrorum Heyn. Opusc. T. II. p. 55 sqq. Suavis autem coniunctio musicarum et bellicarum artium, laudata etiam Ol. XI, 14. 15. — τὸ γὰρ ἐμφυὲς cett. Non degenerasse dicuntur Epizephyrii, licet procul habitantes, a virtutibus et institutis patrum suorum, Ozolarum et Opuntiorum Locrorum, cf. Müller. Dor. II. p. 227. Boeckh. h. l. et Fr. Iacobs. *Leben und Kunst der Alten* III. p. 539. Inprimis Ozolae clari fortitudine. Pindari proverbialis loquutio de vulpe et leonibus fortitudinem et ingenium callidum et sollers significare videtur. — V. 20. αἴθων, Blomfld. ad Aesch. Sept. c. Theb. v. 444. — V. 21. διαλλάξαιντο, sine ἄν, cf. ad Ol. III fin. Denique ad universum locum de laudibus Locrorum illud notes velim, Olympiae haec cani in publico Graeciae conventu.

CARMEN OLYMPICUM UNDECIMUM (DECIMUM).

INTRODUCTIO.

Quum Pindarus carmen antecedens Agesidamo puero proxime ost victoriam Olympiae profligaret, promiserat simul maius post editum victoris, sed oblitus erat, ut ait. Hoc nunc mittit longo empore post, quum Agesidamus aetate iam senior esset, ut caeretur in redeuntibus victoriae sollemnibus, fortasse singulis lympiadibus repetitis. Solent autem victoriae plerumque cani poetis recenti memoria, quum victor domum redux primum ibi pinicia celebrat, idque legitimum tempus est; sed multis demum nnis post olim exspectatum carmen epinicium mitti absonum uodammodo posset videri et praeter rem, nisi ita id componas, t, etsi sero missum, aptum et commodum veniat. Pindarus duo uiusmodi carmina fecit, Nem. III. et hoc. Igitur post prooemium, ium primum urbem laudasset et victoriam, tertium accedit ad ertamen Olympicum, quod tractat uberrime. Narrat igitur prium, ut Hercules Cteatum et Eurytum devicerit, Augiae socios, ost Augiae vastaverit urbem et ipsum regem occiderit, tum verit Pisam ibique condiderit Olympia. Nempe Olympicum festum, it Pindarus, Hercules sollemniter condidit *καλλίνικος*, praesente oto victore exercitu cum universa praeda, et fuerunt sic prima lympia Herculis epinicia. Exin poeta institutionem ipsam et rimae sollemnitatis rationem describit. Designavit igitur Herules Altin diis duodecim, campum extra Altin comissationibus piniciis, et Cronium collem nominavit; tum prima sacra fecit e rimitiis praedae, ludosque habuit, quinquennalem simul reditum sti imperans. Adstiterunt sollemnitati Parcae, institutionem Olymorum immutabili lege sancientes, et Tempus veram memoriam i posteris traditurum, ut rite observarentur omnia prout acta sent primum. Ita vero nos quoque novimus universam primae llemnitatis rationem, certaminum genera, nomina victorum et missationem ludicram vespere fulgente luna laetis cantibus hatam. Atque ad hanc normam etiam nunc canamus victoriam; ro venit carmen, sed ut natus senili patri puer hereditatem

servaturus. Haec hactenus. Victoriam autem ipsam laudat in principio, ut dixi, et suaviter in fine iterum recordatur temporis illius, quum vidit Agesidamum Olympiae victorem iuventutis decore florentem. — Vides ex his Pindarum pulcherrime omnia consequutum coniunctim, quae postulari ab eo poterant. Canit aeternum Olympiorum institutum ritumque, eoque haec epinicia revocat. Quemadmodum igitur Olympia sacro ritu etiamnunc celebrantur quinto quoque anno, sic etiam privata singulorum victorum epinicia cantu ad normam priscae Olympicae comissationis recoli debent stato tempore, cf. Boeckh. ad Ol. I. p. 106. Venitque carmen commode hodie non minus quam olim. Quo quidem praeclaro posito fundamento carminis ornat simul victoriam ipsam, ut in vetusto hoc et nobilissimo ludo reportatam, ornat virum callinicum Herculis callinici tacita comparatione, qui omnibus Olympiae victoribus athletis summo exemplo suo praefulget; ornat denique urbem huius civis patriam. Ceterum cantatum est carmen in vespertina comissatione, opinor, lucente luna, ut olim Herculis tempore.

EXPLICATIO.

V. 1—9. Prooemium. Poeta carmen olim promissum oblitus memoriae lapsu, non consulto fracta fide, nunc mittit, debitum cum usuris se redditurum significans. — V. 1. *Τὸν Ὀλυμπιονίκαν* cett. constructio notissima, cf. Matth. Gr. §. 296. Tu illud notabis, necessarium esse hoc genus, ubi accusativus ob vim sententiae primo loco poni debet. — V. 3. *γέγραπται*. Scholia afferunt Sophocl. Triptol. fr. 8. *Θὲς δ' ἐν φρενὸς δέλτοισι τοὺς ἐμοὺς λόγους*. Cf. de *δέλτοις φρενῶν* Boeckh. h. l. et Tafel. add. Blomfld. ad Aesch. Prometh. 814., ubi est: *ἦν ἐγγράφου σὺ μνήμοσιν δέλτοις φρενῶν*. Ceterum ratio loci haec est: Poetae subito in mentem venit se debere hymnum olim promissum, credit autem Agesidamo eum deberi, sed quum primo momento nondum clare recordetur, certone is sit, anxie quaerens, alloquitur iam forte adstantes, ut afferant tabulas et nomen recitent, h. e. adiuvent memoriam suam. Suavissimum hic ethos est. — At mendacii et malae fidei reprehensionem fortissime repulsam vult. *Ἀλάθειαν* invocat ob pollicitationem factam, *Μοῖσαν*, quum

pollicitatio ad poesin pertineat. — V. 4. *ὀρθᾷ χερί*, Schol. *δικαίᾳ*, sed praestat, opinor, propria significatio, erecta, h. e. minante manu, fortiter repellite, si quis talia dicere audeat. — V. 5 sq. *ψευδέων ἐνιπὰν ἀλιτόξενον* vertas: reprehensionem mendacii adversus hospitem, pr. *ἐνιπὰν ψευδέων ἀλιτοξένων*. Nam quum verba *ψευδέων ἐνιπὰν* quasi in unum nomen cogitatione contracta sint, sic subiicit *ἀλιτόξενον*, veluti Pyth. VI, 5. *Πυθιόνικος ὕμνων θησαυρός*, et *ὑμετέρα ἀκτὶς ὄλβον* Pyth. IV, 225.; cf. Lobeck. ad Aiac. 7. et Matth. Gr. §. 446, 3. not. c. Sed meo iudicio hic illud obstat, quod est alius personae *ψεῦδος*, alius *ἐνιπά*. Quare potius explices mendacii reprehensio dicens peccasse me in hospitem. Nisi Pindarus revera voluit *ἀλιτοξένων*, quod suspicor. — V. 7. *ὁ μέλλων χρόνος* videtur a veteribus dictus esse solutionis tempus promissae (*der zahlungstermin*), quod quum diu praeterierit, nunc e longinquo superveniens incessit eum et accusat. Ceterum ne quis hic lusum videat, lusus alienus est a re seria, nec unum tantum usum habent oxymora. Et hic quidem cum brevitate magnam vim quaesivit acuta hac oppositione praeteriti et futuri temporis. Haec ipsa enim subito in mentem veniens repugnantia tantopere perculit eum, ut nunc statim ad cantum accedat. — V. 8. *καταίσχυνε*, h. e. *ἔλεγξεν, ἐπονείδιστον ἔδειξεν, αἰσχύνης ἀξίαν μηνύει τὴν ὑπόσχεσιν*. — V. 9. *τόκος ὀνάτωρ, ὀνήσιμος, ὄνησιν φέρων* Hesych., proba, commoda, apta usura, h. e. hymnus promisso magnificentior. — *λῦσαι*, levare, minuere, tollere, ut *μελεδήματα, ἄλγεα, ἀνίαν, πόνους, φόβον, μίασμα*, alia.

V. 10—24. Ad rem ipsam accedit. Nunc, ait, videamus, ubi initium capiat oratio, et quomodo communem laudem bene solvamus. Nam propter virtutes egregias urbs laudanda est; Agesidamus autem victoriam tulit; denique, certamen Olympicum ut canamus, leges Iovis postulant. — Est igitur similis hic orationis forma ac supra Ol. II, 3 sqq., ubi pariter tria memorantur canenda, nisi quod ibi breviora commata, atque ut ibi in tertio membro est *γεγωνητέον*, sic hoc loco *ἀεῖσαι* (v. 24.), etiam antecedentibus membris applicandum. — V. 10. *Νῦν — ὅπα — ῥέον*; Constructionem optime expediunt Scholiastae: Nunc videamus (*σκεψώμεθα*), qua lapidem volutatum unda fluens deferet, h. e. quorsum feretur oratio fluctuans? — *κατακλύζειν* est proluere, nunc pro-

luendo provolvere, deferre. Comparationes fluminis in poesi ex ipso Pindaro notae, cf. Nem. VII, 12. Isthm. VI, 19. Vid. praeterea Mitscherl. ad Horat. Carm. IV, 2, 5. et Tafel. h. l. Sensus tamen non ubique plane idem. Et nunc quidem copia magna laudum significatur, ut quasi in flumine undis permittere debeas, quorsum orationem ferant. Neque enim probanda est Scholiorum explicatio, vituperationem undis diluendam intelligentium, in quo et repetitio antecedentis sententiae ieiuna et minime Pindarica inest, et gloriatio iniucunda. Hermannus autem ad Sophoclis Ai. v. 789. *νῦν ὅπα* cum *νῦν ὅτε* comparans videtur sic intelligere: Nunc lapidem volutatum unda provolvet; quod num commodiorem sensum habeat eo, quem supra posui, ipse videris. [In Boeckhii Disseniique difficilioris loci explicatione offendit primum, quod cum scholiis vett. interrogationem statuunt ab omisso verbo *σκεψώμεθα* suspensam. Sed id consimili exemplo caret. Deinde quum Boeckhius *ψᾶφον* materiem carminis iam motam, *κῦμα* poesin ipsam intelligit, poetae obtrudere non claram atque perspicuam imaginem videtur; quae in Dissenii interpretatione multo etiam magis obscuratur. Postremum durum a Boeckhio *ὅπα* diverso intellectu accipi, nec Dissenii qua satisfacit. Ex his angustiis nos expediemus, quum *ὅπα* utrumque i. q. *ὅπως* significare statuimus, ut poeta sese exhortetur ipse: Nunc age, lapillum volutatum fluens unda ferat, quo ferendus est — hoc inest in v. *κατακλύσει* — et communem rationem in iucundam gratiam persolvamus. Sic *ὅπα* i. q. *ὅπως* est vers. 56., conf. Ahrentem de Dial. Dor. p. 371. Particulam autem *ὅπως* in enuntiatis cohortativis sic usurpari notum est, velut dicitur: *Ὅπως οὖν ἄνδρες ἔσεσθε, Ὅπως μηδεὶς πεύσεται* etc. Verum ne sic quidem lapilli provoluti imago satis apta et illustris videtur; interpretes certe suo quisque modo lapillum varie accipiunt. Quidni igitur sequamur scholia, quorum haec est explicatio: *ὡς ψῆφον ἐπ' αἰγιαλὸν κυλινδουμένην ἐκβρασσόμενον τὸ κῦμα κατακλύζει, τὸν αὐτὸν τρόπον κἀγὼ τὴν ἐπικυλιομένην καὶ ἐπιφερομένην μοι μέμψιν ἐκκλύσω καθάπερ ψῆφον.* Certe comparationem carminis sui cum lapide hinc, opinor, licet sumamus. Nihil enim aptius videtur hac sententia: Nunc, ut proiectum lapillum facile haurit unda, sic rationem nostram nullo negotio iucundam in gratiam solvemus. Quae sententia restituetur verbis sic emendatis: *νῦν ψᾶφον ἑλισσομέ-*

ναν ὅπα κῦμα κατακλύζει ῥέον, ὅπα δὲ κοινὸν λόγον κτλ. Et ita veteres quosdam vel intellexisse vel legisse et ex circumlocutionibus apparet et ex scholio hoc: οἱ μὲν ὅπου, οἱ δὲ ὅπερ, τινὲς ἀντὶ τοῦ ὡς. Qui autem prius ὅπα sonare ὡς volebant, eos alterum pro eo q. e. οὕτως accipere consentaneum fuit. Sic Callimachus aliique relativis formis utuntur, velut: Ὁκκόσον ὀφθαλμοὶ γὰρ ἀπευθέες, ὅσσον ἀκουὴ Εἰδυλίς. Conferas quodammodo Nem. IV, 4. et vid. Wüstemann. ad Theocr. IV, 39. Quod autem κατακλύζει posui, feci, quia et optimus quisque codex κατακλύσει offert et scholia praesenti ipso utuntur. Quanquam ne futurum quidem a comparatione alienum. Alia molitur Rauchensteinius II. p. 34.] — V. 11. ὅπα τε cett.: Et qua communem laudem (quum tria canenda sint) iucunde solvamus. Igitur ὅπα bis proprie est qua. [λόγον verissime admonuit Kayserus p. 27. dici summam pecuniae debitae. Rectius κοινὸν λόγον dixeris rationem inter Agesidamum et Pindarum contractam.] — V. 13. Ἀτρέκεια, veritas iudiciorum, dictorum et conventorum, s. fides et iustitia publice privatimque. — De republica Locrorum Epizephyriorum eorumque legibus a Zaleuco conditis cf. Müller. Dor. II. p. 227 sqq. De poesi et bellica fortitudine (Nossis Anth. Pal. VI, 132.) cf. supr. Ol. X fin. — Nunc ad Agesidamum transire vult. — V. 15. Κύκνεια μάχα. De Cycno Martis et Pelopiae filio, quum victimas Apollini Delphico destinatas raperet, in luco Apollinis Pagasaei ab Hercule occiso vid. Hesiod. Scut. Herculis et Boeckh. ad h. l. add. Müller. Dor. I. p. 205. Herculem initio pugnae recessisse tradiderat ante Pindarum Stesichorus in Cycno, cf. Schol. et Müller. Dor. II. p. 480. Nunc vide poetam. Quum Pindarus in transitu pulcre cavere soleat, ut omnia nexa sint, cf. ad Ol. IX, 67., ego haec verba primum ad Locros traham, sive in bello adversus Anaxilaum, cf. Pyth. II., sive alio tempore hoc iis acciderit, deinde ad Agesidamum, qui similiter adversario primum cessisse videtur. Neque enim talia reticentur, cf. Nem. IV, 28 sqq., immo iucundam post victoriam recordationem habent. Quodsi solos Epizephyrios intelligas, non eleganter civitati opponetur hac in re Agesidamus, ac difficile eius certamen fuisse v. 22. prodit. Sin de Agesidamo tantum cogites, ut vulgo fit, quum bella gesserint Locri, sine causa quae de fortuna bellorum dicuntur divellis ab horum bellicis rebus. Iam nexus hic: „Sunt etiam

bellicosi. Sed ut cedat paullisper, etiam fortissimo proeliatori accidere potest; in pugilatu vero quod Olympiae vicit et superior discessit adversario ingruenti, Ilae institutioni debet Agesidamus." [De forma *Κύκνεια* cf. Addend. p. 352. et A. Heckeri comm. Anth. Gr. p. 215. Mehlhorniique Gramm. I, 139. Ad rem pertinet quod Welckerus sagaciter observavit Scrr. Min. I. p. 150., subtili iudicio poetam Cycneum potissimum praelium commemorare. Nam licet hoc propter solius Agesidami populariumve aliquem casum videatur positum, simul tamen quum Stesichoriae poesis admoneat poeta, Locrensibus *μέλειν Καλλιόπαν* subindicatur. Fuit enim Stesichorus origine Locrensis.] — V. 17. *Ἴλᾳ φερέτω χάριν*, haec verba, quae Boeckhius de exhortatione magistri inter certamen intelligit videntis cedentem discipulum, Tafelius melius de institutione capit. Nam exhortationes aliptarum ante certamen novi, cf. Fabr. Agonist. II. c. 31., sed inter certamen nihil huiusmodi licuisse probare videtur ibid. laudatus locus Chrysostom. Homil. 42. — V. 19. *ὡς Ἀχιλεῖ Πάτροκλος*, h. e. ut Patroclus ab Achille quasi magistro grandia facta didicit, quum in consortio eius viveret et semper iuxta eum pugnaret, conf. Ol. IX, 75 sqq.. Patroclum Opuntiorum heroem domesticum, etiam ab Epizephyriis cultum videri bene monet Boeckhius. — V. 20. *θήξαις* de aliptae docente, cf. Isthm. V, 73. Sensus: Docendo potest aliquis hominem natura ad virtutem factum ad ingentem gloriam impellere. Cet. cf. *θήγειν τὰς ψυχάς* Xenoph. Cyrop. I, 2, 10. 6, 41. nec non *θήγειν τὸ φρόνημα* ibid. II, 1, 13. Add. Wyttenb. ad Plutarch. Apophth. Lacon. p. 235. [Cf. Addend. p. 352.] — V. 22. *ἄπονον* cett. Hermannus: „Pauci quidam sine labore eam adepti sunt gloriam, quae prae quibusvis praeclare factis vitam reddere iucundam posset, ita ut qui ea frueretur ne opus quidem haberet ulla exercitatione virium et contentione." — *φάος* est igitur iucunditas, felicitas, ut saepe. [Rectius Heimsoethius p. 17. „Pindarus Agesidamo non sine laboribus victori hanc sententiam cecinit: Sine labore vix ullus victoriae gaudium adipiscitur, quo non maius ex ullo hominibus existit opere. Quibus illi una dicit operae pretium esse, pro tanto bono labores etiam gravissimos laborasse."].

V. 24—75. Tertium accedit ad certamen Olympicum eiusque institutionem persequitur. — V. 24. *θέμιτες Διός*, sacrae leges, decreta, instituta Io-

vis. Nam ut omnia circa Olympia aeterno ordine constituta esse sequentia docebunt, sic etiam laus et honor ludorum in epiniciis a Iove praescriptus est, quanquam non ubique data opera hoc fit, ut Ol. I. III. et hic, sed plerumque breviter aut indirecte, celebrata victoria; cf. Boeckh. Cur autem omnia hic ad θεσμόν referantur, Introductio ostendit. — σάματι, Ol. I, 93. — [V. 25. Rauchensteinius II. p. 34. ἐξάριθμον cum Kaysero ad ἀγῶνα refert, qui ipso Pindaro auctore sex generibus antiquitus constabat, stadio, lucta, pugilatu, quadrigis, iaculo, disco, vide v. 67—75. Quae certamina quum postea varie mutata sint, Pindarum opinatur voluisse tradere, qui fuisset ab initio numerus, quae ratio certandi. Suspicatur igitur poetam scripsisse: τὰ πρῶθ' ἑξάριθμον ἐκτίσσατο, scil. Ἡρακλέης. Hoc vero durissimum est, ex v. 30. subiectum huc arcessi.] — V. 26 sqq. De Cteato et Eryto Molionidis vid. locos ap. Boeckh., inprimis Sturz. Pherecyd. p. 178. Oppressit eos Hercules prope Cleonas ad Isthmum per inducias proficiscentes ex Elide, quum antea Herculi causa fuissent infausti exitus expeditionis contra Augiam susceptae propter mercedem pro stabulo purgato negatam. Sublatis igitur iis iterum copias duxit contra Augiam. [De Molionidis cf. quae dixi ad Ibyc. Rheg. p. 175 sq.] — V. 28 sqq. λάτριον μισθόν, operariam mercedem. — V. 29. ὑπέρβιον cum Αὐγέαν iunge. — V. 30. ὑπὸ Κλεωνᾶν, cf. Müller. Dor. II. p. 433. et Strab. VIII, 6., qui dicit esse urbem ἐπὶ λόφου περιοικουμένου πανταχόθεν. — καὶ κείνους, ut alios plurimos. [Neque Dissenius καὶ κείνους recte explicat nec qui cum δάμασε iungunt. Potius hoc voluit poeta: καὶ κείνους ἐφ' ὁδῷ, h. e. ἐπὶ λόχῳ vel ἐνέδρᾳ, domuit, ut ipsi antea μυχοῖς ἥμενοι Ἄλιδος exercitum Herculis adorti erant. Scholia: Ὅτι ἐν τῷ πρὸς Αὐγέαν πολέμῳ ὁ Ἡρακλῆς ὑπὸ τῶν Μολιονιδῶν ἁλοὺς ἔφυγε, διὸ μηνίσας αὐτοῖς τὸν περὶ Κλεωνὰς συνεστήσατο λόχον, φησὶ Μνασέας ὁ Παταρεύς. Ad ἐφ' ὁδῷ cf. Il. Λ, 151: ἢ ὁδὸν ἐλθέμεναι ἢ ἀνδράσιν ἶφι μάχεσθαι, coll. v. 225 sq. et Demosth. Aristocr. §. 53. ibique Weberum p. 223.] — V. 32. στρατόν, adversus Augiam ductum, Epeorum regem. Ad ἔπερσαν cf. Nem. III, 37. — V. 33. ἥμενοι, insidiati. — V. 34. Μολίονες, de forma v. Buttm. Gr. ampl. II. p. 333. (435 Lob.). — ξεναπάτας, cf. Eurip. Med. 1392. — V. 36. πατρίδα iunge cum πόλιν. — V. 37. εἰς ὀχετὸν ἄτας. Notae sunt loquutiones, tragicorum maxime, κακῶν πέλαγος, κύματα συμφορᾶς, ἄτας

κλύδων, cf. Monk. ad Eurip. Hippol. 824., et ipsum βάθος κακῶν Aesch. Pers. 718. Eurip. Helen. 310. Pindarus hic ὀχετὸν ἄτας videtur quasi fossam perniciei dicere a Tirynthiis factam. — V. 38. ἴξοισαν εἰς, nolim pro ἐν dictum accipere; quum enim ruentem videat urbem et ruentem in profundam perniciem, motus notio aptissima. Ceterum cf. Virg. Aen. II, 624: Tum vero omne mihi visum considere in ignis Ilium. Vides post haec omnia totum locum a Pindaro ornatissime tractatum, quod propter Herculem factum et ad augendum splendorem victoriae. — V. 40. ἀποθέσθαι, cf. Ol. VIII, 68. — V. 41 sq. Quare etiam ille mortem non effugit, quum temere (Aesch. Sept. 747. ἀβουλίαις γείνατο μόρον αὐτῷ) postremus captioni occurrisset, deprehendi se passus esset. [ἀβουλία est universa stultitia Augiae, ex qua improbus fuit fortiorisque sibi iram excitavit; ὕστατος e. i. quod τέλος, τελευτῶν nec de tempore obsidionis dictum est; ut sententia loci haec sit: Contentionem fortiorum amoliri difficile: et ille imprudentia sua postremo captus et necatus est. Cf. Heimsoeth p. 18.] — Absolvimus hic primam partem narrationis mythicae, quae in victoria Herculis versatur. Etenim Hercules Olympia instituit victor e bello contra Molionidas et Augiam, quemadmodum Pythia condita sunt propter Apollinis de Pythone victoriam, atque, ut alia omittam, etiam Panathenaea suspicatus est Müllerus dissertat. tert. de Phidiae vita et operibus in Commentat. Societ. Gotting. ann. 1827. ad certamen Minervae contra Neptunum referenda esse. Sic igitur Olympia prima origine fuerunt epinicia Herculis καλλινίκου, qua quidem re nihil hic dici potuit illustrius et ad ludorum et ad victorum laudem, qui Herculis exemplum imitantes, heroum athletarum principis, et ipsi facinora edunt Olympiae prisca rerum memoria et origine sollemnitatis non indigna. Atque hoc quidem loco etiam Boeckhius monet Agesidami simul respici certamen, qui primum cesserat, tum vicerat adversarium, ut Hercules, primum victus ab hostibus suis, postea victor eorum exstitit luculentissimus. Vides interiorem rationem huius loci.

V. 43—75. Sequitur altera pars narrationis mythicae de institutione Olympiorum ipsa. Locus non uno nomine memorabilis. Exponitur autem primum de dimensione et partitione loci, deinde de institutione festi, tertium de prima ludorum celebratione. — V. 43. ἕλσαις, cf. Buttm. Lexil.

II. p. 146. — V. 45. ξάθεον ἄλσος mecum ne dubita hic esse universum τέμενος, quod circumscribit Hercules et Iovi dedicat. Arbores in illo templo tum nondum erant, cf. ad Ol. III, 18. Complectebatur autem hoc τέμενος tria loca, ut hic videmus, ubi Pindarus accuratissime loquitur et loqui debebat, Altin, campum huic adiacentem versus meridiem et orientem, denique a septentrione Cronium collem. Atque haec fuit Olympia. — περὶ — πάξαις, septo muniens separavit primum Altin, de quo nomine cf. Boeckh. Ceterum quod Pausan. V, 10, 1. Altin appellat τὸ ἄλσος τὸ ἱερὸν τοῦ Διός, h. e. lucum, eo ne decipiaris, ut hoc loco ἄλσος et Ἄλτιν confundas. — ἐν καθαρῷ, Hom. Il. XXIII, 61. VIII, 491. X, 199. Liv. 24, 14: purus et patens campus. — V. 47. δόρπου λύσιν, h. e. campum destinavit ad vespertinae comissationis requiem post ludos. Fuerunt enim ibi populorum privatorumque hominum οκηναὶ et ἑστιατόρια, hospitia et tabernacula, in quibus habitarent advenae et epularentur; cf. Boeckh. Idem λύσιν cum Scholiis explicat hospitium, deversorium, κατάλυσιν epulis; Hermannus autem persolvendas diis epulas sacrorum. Male. — V. 48. τιμάσαις πόρον Ἀλφεοῦ cett., h. e. consecrans haec loca Alpheo cum ceteris diis. Erat igitur Altis et adiacens campus duodecim diis sacer, ut Cronius Saturno et totum τέμενος Iovi. Hic verus sensus. Ad θεοὺς ἄνακτας cfr. Simonid. Cei fr. 51: θεῶν ἐξ ἀνάκτων ἐγένονθ' υἷες. — V. 49. μετά, cum, ipso incluso. De duodecim diis συμβώμοις cf. Schol. ad Ol. V, 8. — De Cronio cf. ad Ol. I, 111. II, 12. — V. 51. ἕς, ἕως. Sensus: Antea nomine carens tegebatur nivibus; nunc Saturni cultum accepit, et tectus est arboribus. Si enim non accepit arbores, sed vacuus et apertus mansit, sequetur eum antea sine nomine rigatum nive, nunc idem pati cum nomine, quod nihili. Immo antea plane neglectus et incultus erat, quod nunc mutatum. Ac dicitur εὔδενδρος Nem. XI, 25., ubi vide. Hactenus de locis. — πρωτογόνῳ ἑλετᾷ. Ut in puerorum eximiorum partu Parcae ipsae adstant, vitae cursum illustrem praesentes daturae et firmaturae, sic hoc loco adsunt, ut Olympiorum illustrem per tempora fortunam et ordinem statum immutabili lege sanciant, quod, per se clarum, ex universae narrationis consilio apparet certissime. Tempus quid velit, ipse poeta subiicit, ut mireris non ab omnibus animadversum; adest, cf. Boeckh., ut memoriam harum rerum servet et posteris tradat, qui aliter non possent rite observare omnia.

Atque ex hac traditione Olympica Pindarus etiam victorum primorum nomina suscepit. — V. 53. ἐξελέγχων, indicans, declarans. Simonid. fr. 156: Οὐκ ἔστιν μείζων βάσανος χρόνου οὐδενὸς ἔργου. — V. 55. τὸ δὲ σαφανὲς cett., perspicuam autem rei rationem tempus progrediens indicavit, quomodo omnia acta sint. — V. 56. ὅπα τὰν πολέμοιο δόσιν cett., h. e. quo pacto belli dona primitias sacrificarit dividens duodecim diis (cave cogites de praeda sociis divisa, quod alienissimum): sacrificium sollemne, offerendum postea ab Eleis similiter; tum quomodo una cum primo hoc sacrificio (Ὀλυμπιάδι πρώτᾳ) et ludis institutis (h. e. iudicio, certaminum ratione, ordine, praemiis) etiam reditum sollemnitatis quinquennalem imperaverit, praescriptis haud dubie mensibus statis et diebus. Sic nihil hic superfluum ex poetae mente; nam haec omnia tum ordinavit Hercules secundum Olympicam traditionem, ceterum fabulosam, ut apparet. Cf. Boeckh. ad Ol. III. p. 138. Müller. Dor. I. p. 252. — Illud restat, ut moneam Pindarum, supra partitionem locorum directa oratione narrantem, nunc indirecta usum esse. Etenim quae prosa oratio praemittit in principio aut subiungit in fine ad universum aliquem locum pertinentia poetarum ars saepe pulcrius in medio collocat. Licet igitur etiam locorum partitionem statuerint Parcae, tradiderit tempus, tamen aptius de Parcis et tempore in media demum narratione dixit, quum ad ipsam sollemnitatis rationem venisset. Sic igitur hic proxima commode per obliquam orationem subiungit. Sed obliqua oratio in poesi nunquam continuari potest diutius. Quare in sequentibus, ubi certamina narrantur, suaviter ad directam orationem redit. — V. 61. ἀγώνιον ἐν δόξᾳ θέμενος εὖχος, h. e. ludicram gloriose sibi parans victoriam, ut Boeckhius vidit. εὖχος, κῦδος, δόξα de victoria sunt notissima; sed minus est εὖχος quam κῦδος et δόξα, unde hic recte ἐν δόξᾳ addi potuit. — θέμενος sibi parans, cf. Herm. ad Vig. 701. Inprimis frequens βουλήν, θυμόν, νόον, al.; cf. Nem. X, 89. Blomfld. ad Aesch. Prometh. 169. Infr. Ol. XIII, 54. Sed nota satis etiam alia, ut πρὸς ὄψιν θηκάμενος Pyth. IV, 29., ut proprie ὅπλα τίθεσθαι quis dicitur. [Emperius ἐν δόξᾳ θέμενος explicat: animo concipiens, sperans. Sane tum facilius intelligitur, cur ἔργῳ καθελὼν additum sit.] — ἔργῳ καθελών, ut Pyth. V, 20. εὖχος ἑλών. Ceterum qui tautologiam hic queruntur, obliti sunt multa apud omnes scriptores cumulate dici, non perspicuitatis causa

ed ad vim et ornatum. — Victores, qui nunc nominantur, fue-
ant heroes in Herculis exercitu, sed ex diversis Peloponnesi ur-
ibus, ut statim prima Olympias quodammodo *πανήγυρις* esset,
lercule nunc quasi universae Peloponnesi duce; cf. Müller. Dor.
p. 445. — V. 64. De Oeono Licymnii filio et de Echemo
'egeata cf. Boeckh. — V. 65. *ποσσὶ τρέχων*. Ut semel mo-
eam quod notari non video, *ποσσί* ad vim oppositionis adiectum,
num *πάλᾳ* sequatur, quemadmodum etiam alias non vacant haec
ddita substantiva, *ποσσί*, *χερσί*, *ὀφθαλμοῖς*, *οὔασιν*, al., sed suis
)cis vim habent. — V. 66. *στρατὸν ἐλαύνων*, copias ad-
ucens Herculi. — *Ἔχεμος*, scil. *ἦν*. — V. 67. Doryclus
notus. Sed de Semo Halirrhothii filio cf. Diphili choliam-
os in Scholiis h. l. (Meinek. Babr. p. 147.): *τρέψας δὲ πώλους,*
ὡς ὁ Μαντινεὺς Σῆμος, ὃς πρῶτος ἅρματ' ἤλασεν παρ' Ἀλφειῷ.
dde Boeckh. Nott. critt. Erant Mantinenses Neptuni equestris
navi cultores, et Halirrhothius Neptunius heros, ut monet Mü-
erus. Ceterum supple *ἔφερε τέλος*. — V. 72. [*Ἐνικεύς* nomen
nauditum et vix Graecum. Quare verissime Meinekius in Annall.
hilol. Bergkii et Caesaris a. 1845. p. 1066. *δὲ Νικεύς* emen-
lavit. Quod ipsum Scholiastam legisse suspicor, qui ascripserit:
ὄνομα κύριον ὡς Τυδεύς. Nam si *Ἐνικεύς* ob oculos habuisset,
oterat notum nomen *Ἐνιπεύς* aptius comparare.] — *ἔδικε πέτρῳ*,
sthm. I, 24. Nem. I, 18. — *ὑπὲρ ἁπάντων*, cf. Nem. IX, 54.
sthm. II, 36. — *χέρα κυκλώσαις*, ut Hom. Od. VIII, 189:
περιστρέψας δίσκον. — *συμμαχία*, socii militares. — V. 73.
ἀραίθυξε, excitavit; cf. ad Ol. VII fin. Ceterum pro ulti-
nis duobus generibus postea quinquertium institutum. Traditio
abulosa nomina quidem horum victorum servaverat, sed non
atriam. Quae praeterea de toto hoc loco disputari possunt, vide
n Excursu de certaminibus Olympicis. — V. 75. *σελάνας*
ἄος, luna illustravit vesperam, cf. Ol. III, 20. et ad *ἔφλεξεν* Ol.
X, 22. — V. 76. *ἀείδετο*, personabat cantu, veluti est
ὑλεῖται πᾶν μέλαθρον Eurip. Iphig. Taur. 367.; cf. plura ap.
Elmsl. ad Sophocl. Oed. R. 1094. Schaef. ad Longum p. 334.
et Bernhardy Synt. p. 431. — *πᾶν τέμενος*, totus locus
acer, *πᾶν ἄλσος*, cuius partem vides esse *τὸ κύκλῳ πίδον* supra
lictum. — V. 77. *τὸν ἐγκώμιον ἀμφὶ τρόπον*, modo qualis
dhibetur laudibus victorum in comissationibus.

V. 78—fin. Redit ad victorem carmenque absol-
vit. — Primum locum verto: „Primordia prisca sequuti

etiam nunc dignum victoria eximia ornamentum canemus tonitru et ardenti manu vibratum telum Iovis, fulmen in omni victoria praesens." — V. 78. ἐπωνυμίαν cum emphasi dictum. Nempe hymnus epinicius nomen habet a νίκη, nunc autem cantum canere vult, qui iure habeat nomen a victoria, h. e. qui par sit ei et plane dignus; ac statim sequuntur magnificentissima verba. Quare accusativum, ἐπωνυμίαν χάριν, vides appositionem esse sequentium κελαδησόμεθα — ἀραρότα, cf. Matth. Gr. §. 432, 5. — V. 79. ἀγερώχου, cf. Buttm. Lexil. II. p. 98. — V. 80. πυρπάλαμον (*das geschoss der feuerhand*), quum ardere videatur fulguratoris manus, dictum ut Aesch. Choeph. 21: ὀξύχειρ κτύπος et Eurip. Phoeniss. 1370: λευκοπήχεις κτύποι χεροῖν (*die handschläge der weifsen arme*) aliaque multa tragicorum. E Pindaro cf. μαλακόχειρα νόμον Nem. III, 55. Boeckhius intelligit fabrefactum artificiose Vulcano et Cyclopibus, quod mihi hic longius petitum videbatur; propius est quod ego posui et magnificentius. Minus audax Horatius rubentem fulguratoris dextram dicit Od. I, 2, 2.; βέλος autem de fulmine notissimum, cf. Valcken. ad Eurip. Hippol. p. 225. Herod. IV, 79. VII, 10. — Verba: ἐν ἅπαντι — ἀραρότα, verti fere, ut Hermannus. κράτος victoria, ut saepe, v. c. Ol. I, 78. Isthm. VII, 5. ἀραρότα autem mihi dicere videtur nexum, iunctum, omni victoriae, h. e. inseparabile a victoria, quum nulla victoria esse possit, nisi annuente Iove potenti fulmine suo. [Lobeck. Pathol. p. 268. comparat κάλλει ἀρηρώς, ἀπηνείῃσιν ἀρηρώς.] Boeckhius meus explicat: summae potentiae Iovis aptatum; ego vero pro generali notione definitius victoriarum auctorem significari malo. Universum locum ne quis tumidum dicat, praeclare Boeckhius in nummis Locrorum Epizephyriorum fulmen haberi notavit; huic igitur magnifico telo debetur Agesidami victoria. Simul Boeckhius fulmen omnium Locrorum commune insigne fuisse, eoque etiam Ol. IX, 5 et 12. pertinere acute suspicatur, quod in medio relinquo. Denique idem in prytaneo carmen nostrum cantatum coniicit, ubi propositum esset Locrorum insigne, fulmen. Quod ut non nego, tamen non necesse habeo statuere. — V. 84. χλιδῶσα, non mollis, sed plene sonans, cf. ad Ol. IX, 2. — ἀντιάξει, obviam ibit, respondebit tibiae. — V. 85. φάνεν, cf. Ol. II, 84. — V. 87. ἵκοντι νεότατος τὸ πάλιν ἥδη, qui iam venit ad aetatem iuventuti contrariam, h. e. senectutem. De loquutione

ὸ πάλιν, τὸ ἔμπαλιν, τὰ ἔμπαλιν, ἔμπαλιν c. genit. Boeckh. audat Ol. XII, 11. Pyth. XII fin. Eurip. Herc. fur. 773. et Valken. ad Hippolyt. 388. Aesch. Pers. 223. Add. Herod. VII, 58. Anthol. Palat. IX, 250. — Ceterum sententia veteribus valde frequentata. Exempla nonnulla attulit Tafel. Nihil Graecis antiquioribus tristius quam non habere progeniem, cf. Herod. VI, 86 fin. add. Müller. Dor. II. p. 192. — V. 88 sqq. Confer cum iis laudatum a Boeckhio Menandri dictum p. 230. Meinek. et Gatak. ad Antonin. Phil. p. 248. D. et Eurip. Ion. v. 275. 91. — ποιμένα, dominum, possessorem, cf. ad Ol. X, 9. — ἐπακτὸν ἀλλότριον, non interpretandi causa alterum alteri subiicit, sed ut magis extollat id, in quo tristitia rei inest. — V. 91 sqq. καί pr. οὕτω καί, cf. ad Ol. VII, 7. Comparatio haec est: Ut filius patri senili desideratus venit, sic etiam victori carmen, quamvis sero missum; sed quum interiecta sint verba: περὶ πλοῦτος — στυγερώτατος, mortis cogitationem continuans dicit in hunc modum: Ita etiam qui post res bene gestas sine carmine discessit, brevem habet hilaritatem. Faciunt talia saepe scriptores, non obliti quae dixerant, ut multis videtur, sed scientes et consulto, ne abruptius cogitatio et oratio ad priora redeat, sed continuo omnia flumine decurrant. — Ceterum ex Pindari hoc loco colliges Agesidamum in seniorum certe aetate tum fuisse. — V. 93. κενεὰ πνεύσαις, vana conatus, coll. Nem. III, 41. Pyth. II, 61. Is inutili conatu, ait, brevem fructum consequutus est. — ἔπορε — τερπνόν, labori brevem iucunditatem pro praemio paravit, in quo cave μόχθον personam credas esse, cf. ad Ol. II, 17. 19. Ceterum ad universum locum cf. Horat. Carm. IV, 8, 21. ibiq. Mitscherl. — τὶν δ' cett. Tu non eris iam infelix, tibi dulcissimus cantus paratur. — V. 94. ἀναπάσσει, adspergit. — V. 95. τρέφοντι, augent autem gloriam factorum Musae, et fit celeberrimum quod canitur a Musis. — ὐρύ, ut ampla fiat, cf. Ol. I, 68. — V. 97. συνεφαπτόμενος, scil. τοῦ ἔργου, una cum Musis operam navans huic rei studiose laudavi populum Locrorum et Agesidamum. Exempla significationis cfr. apud Baehr. ad Plut. Philop. p. 14. — V. 98. ἀμφέπεσον, amplexus sum, proprie dictum Hom. Od. VIII, 23., nunc pro colui amice et rebus eorum lubens me dedi. Sic ἀμφαγαπάζειν, ἀμφαγαπάζεσθαι est fovere, benigne, amice tractare. Add. etiam ad Ol. I, 8. — μέλιτι καταβρέχων, Isth. V, 21: ῥαινέμεν εὐλογίαις. — V. 101. βωμὸν παρ' Ὀλύμπιον,

h. e. in stadio Olympico, Pindaro Olympiam designante a potiori, quum ara maxima Iovis dignitate prae reliquis Olympiae locis emineret. Apud Xenoph. Hist. Gr. VII, 4, 29. sensus videtur hic, stadium relictum propter hostes appropinquantes, et luctatores versus aram regressos inter stadium et aram certasse, ne turbarentur. Ceterum distat ara a stadio ex Müller i ratione nonnisi CC pass. Roman. — V. 104. ὥρᾳ κεκραμένον, μιχθέντα, Pyth. X, 41. add. Blomfld. ad Aesch. Choeph. v. 732. — ἅ ποτε cett. Sensus: Quae non levis dos est, sed pretiosissima, et quae immortalitatem adeo paraverit interdum pueris. Tecte, sed eximie comparat puerile decus Agesidami cum pulcritudine Ganymedis. — V. 105. ἀναιδέα, Theogn. 207: θάνατος ἀναιδής. — Denique universi huius loci admirabilis pulcritudo in eo inest, quod omnem viri laudem pristinam in fine complectens Pindarus ex diu praeterito tempore tam clare et luculenter resuscitat, praeclare nitens, ne quid detrimenti cepisse videatur gloria viri, diu canta carens, ut nunc recentibus coloribus quam integerrima posteritati tradatur. Atque ita eximio exitu finitur carmen.

CARMEN OLYMPICUM DUODECIMUM.

INTRODUCTIO.

Ergoteles Himeraeus, vir eximius, Cnoso Cretae intestina seditione pulsus, Himeram in Siciliam venerat ante Ol. 72, 3., ubi quum civitatem consequutus esset et alios honores, exin, ut par erat, in certaminibus Himeraeum renuntiari se voluit. Atque haec quidem Olympica victoria reportata est Ol. 77. Ante in Pythiis vicerat bis, et in Isthmo; post Ol. 77. autem iterum vicit Olympiae alio tempore, et bis Nemeae, ut praeclarum cursorem eum appareat fuisse. Cfr. praeter Pindarum Paus. VI, 4, 7. Acciderat autem paulo ante hanc, de qua nunc agitur victoria, ut Himera Agrigentino Theroni (Ol. II.), tum filio eius Thrasydaeo subiecta immiti hoc tyranno suo liberaretur, qui exeunte anno Ol. 76, 4. gravi proelio ab Hierone fusus imperio exciderat pulsusque perierat apud Megarenses: quo facto Agrigentini pacem fecerant cum Hierone et libertatem confirmatam acceperant, quod etiam

Himerensibus contigisse videtur. Quum igitur et urbs mirificam Fortunae vim experta esset et Ergoteles civis, carmen totum in huius deae potentia celebranda versatur, quod cantatum videtur in ipso fano quodam Fortunae, offerente Ergotele deae coronam suam. Pindarus tum erat in Sicilia. Docuit haec omnia Boeckhius aberrime.

EXPLICATIO.

V. 1—12. Fortunam invocat pro salute urbis. — V. 2. *Τύχα*, aliis poetis Oceanis habita, a Pindaro apud Paus. VII, 26, 3. (in Fragmentis ap. Boeckh. p. 565.) eximie Parcarum una dicta est. Parcae autem a multis et haud dubie a Pindaro etiam Iovis filiae habitae, summi fatorum rectoris. — *Σώτειρα*, cf. Ol. VIII, 21. add. *τύχη σωτήρ* Aesch. Agam. 672. Soph. Oed. R. 80. Videtur Himerae fanum deae fuisse, ut Syracusis et aliis in locis. — *Ἐλευθερίου* Iovis honores in aliis Graeciae urbibus Boeckhius monet alienos esse ab hoc loco, ubi de Himerensium rebus agatur. Esse autem proxima cogitanda, libertatem anno antecedente probabiliter recuperatam post expulsum Thrasydaeum et pacem cum Hierone factam; antiquiorem esse quam quae huc referri queat expulsionem Terilli, tyranni ante Theronem urbi imperantis, et pugnam adversus Carthaginienses a regibus Siculis ad Himeram pugnatam. In qua sententia illud certissimum videtur, si huius carminis tempore Himera serviisset Thrasydaeo aliive tyranno, Pindarum non loquuturum fuisse de love Liberatore, etsi prius a Terillo et ab Afris liberati erant; unde vere monet Boeckhius tunc liberam fuisse urbem. Sed florente nunc libertate quidni etiam priorum temporum simul redeat memoria, si quid olim ab eadem dea simile contigerat, certe nobilissima illa de Carthaginiensibus reportata victoria sponte propemodum se offert. — *ἀμφιπόλει*. Comparat Tafel Anthol. Palat. T. II, p. 699. Epigr. 142, 8. Orph. Hymn. 55, 77. Et *ἀμφιβαίνειν* Homer. Il. *A*, 37. Callim. Del. 27. ibiq. Spanh. — V. 3. *τὶν γὰρ* cett. Quum poeta dicat: Tibi in mari gubernantur naves, in terra autem bella, vides eum de navalibus pugnis hic non cogitare, quales vix gesserat Himera. Est autem oratio tota Himerensium rebus accommodata. Potius de mercatura cogitandum urbis ad mare sitae. Ceterum conferunt Horat. Carm.

I, 35, 6., ubi vid. interprett., add. Iacobs Anthol. T. 12, 117. Tafel ad h. l. — πόλεμοι, ut olim pugna adversus Carthaginienses, nunc Thrasydaei et Hieronis. — V. 5. κἀγοραὶ βουλαφόροι, quales nunc Himerae sunt libertate restituta. Ceterum res externas et internas quum opponat, noluit πόλεμοι et εἰρήνα dicere, et nulla hic est inaequalitas orationis vituperanda. — αἴ γε μὲν ἀνδρῶν cett. Hominum de rebus futuris cogitationes fluctuant nec quidquam certi in se habent, sursum deorsum feruntur in medio mari errorum; his igitur certo confidere non licet. — V. 6. πολλὰ — τὰ δέ, ut Nem. IX, 43., cf. Herm. Vig. p. 701. — ἄνω — κάτω κυλίνδονται, de iis, quae in mari feruntur. Inprimis frequens loquutio ἄνω καὶ κάτω μεταστρέφειν, μεταβάλλειν, ἕλκειν, μεταπίπτειν apud Platonem, cf. Ast. ad Phaedr. p. 378., quae modo turbare et confundere significat, modo in omnes partes versare, modo huc illuc fluctuare, ut ἄνω καὶ κάτω τὰς δόξας μεταβάλλειν Rep. VI. p. 508. Add. Phaedon. p. 90. C: πάντα τὰ ὄντα ἀτεχνῶς ὥσπερ ἐν Εὐρίπῳ ἄνω καὶ κάτω στρέφεται καὶ χρόνον οὐδένα ἐν οὐδενὶ μένει. — τάμνοισαι, percurrentes et agitantes vana rerum simulacra, ut naves fluctus maris secant, v. Pyth. III, 68. Hom. Od. III, 175. Horat. Carm. I, 1, 14. μεταμώνια Scholia explicant μετέωρα καὶ αἰρόμενα. — V. 7 sqq. Nec signum a diis quisquam certum consecutus est de eventu aliquo futuro. Nempe obscura sunt et variam interpretationem habent oracula, vaticinia ceteraque signa et omina deorum; cf. Nem. XI, 43. Eurip. Herc. fur. 62. add. Tafel. h. l. — V. 9. τῶν δὲ μελλόντων cett., sed, ait, futurarum rerum obcaecata, caeca est cognitio, prudentia. φραδαί, γνώσεις. — V. 10. ἔπεσεν, cf. ad Ol. VII, 69. — V. 11. ἔμπαλιν, Ol. XI, 87. — V. 12. βαθύ, ingens, ut κλέος, πλοῦτος, al. — πεδάμειψαν, nacti sunt; cf. Wunderl. Observatt. critt. in Aesch. p. 182.

V. 13 — fin. De Ergotele loquitur. — V. 15. τιμὰ ποδῶν, praeclara vis pedum. — κατεφυλλορόησε, defluxisset, consenuisset, interisset. — ἐνδομάχας ἅτ' ἀλέκτωρ, h. e. ἅτε ἐνδομάχου ἀλέκτορος τιμά, brevitate in comparationibus notissima eademque aptissima, quum plena oratio ieiuna esset. Cet. cf. Ol. I, 7. [De certaminibus gallorum apud Graecos et Romanos uberrime exposuit Nieberdingius ad Ion. Chii Frr. p. 59 sqq.] — Sensus: Cretae tantum in patria certasses, non in sacrorum ludorum lucem progressus

sses, ut quum gallus domi pugnat, non in publica certamina roducitur. Igitur Cretenses ea aetate non videntur ad sacros ıdos profecti esse. Nisi credas hoc ad Ergotelen ita trahendum sse, ut eum Himerae feliciorem condicionem nactum esse sta- ıas. Cretae autem si mansisset, eum non peregre abire po- ıisse. — De certaminibus coturnicum et gallorum (Lucian. . Gymnas. c. 37.), ut apud Athenienses ex bello Persico, con- tat; laudat Boeckhius Ael. V. Hist. II, 28. et intt. Petit. legg. tt. p. 84. Dicuntur tales ἀλεκτρυόνες μάχιμοι, ἀθληταί, πλῆκται. nprimis Tanagraeorum galli celebres, cf. Babrii fab. 5. et Co- u m e l l. d. R. R. VIII, 2. Denique Heynius et Boeckhius mo- ent gallum gallinaceum in nummis Himerensium haberi, ut fa- ile in hanc comparationem inciderit poeta, praesertim quum tiam certamina gallorum in Minervae honorem ibi fuisse vi- leantur. De domestico gallo confer Aesch. Eumenid. v. 846. — [V. 16. στάσις ἀντιάνειρα ab Eustathio Prooem. p. 8. inter λέξεις δριμεῖς censetur.] — V. 17. στεφανωσάμενος, cf. ad Ol. VII, 81. — V. 18. δὶς ἐκ Πυθῶνος, h. e. Pythiade 25 et 29., docte demonstrante Boeckhio. Hinc etiam in Isthmo bis vicerat. — V. 19. θερμὰ Νυμφᾶν λουτρά, h. e. Hime- ram, claram Thermis eximiis, quas Nymphae in Minervae gra- tiam Herculi ibi aperuerant; cf. Boeckh. h. l. et Müller. Dor. I. p. 427. — βαστάξεις, ὑψοῖς, Isthm. III, 8. ἐπαείρειν Ol. IX, 20. — ὁμιλέων παρ', ut Hom. Od. XVIII, 382. Sensus: Civitati adscriptus et habitans in propriis bonis, quippe domum et agros possidens ut civis; cf. Boeckh. Oecon. civ. Athen. I. p. 154 sqq. Universe de aquis Himerensibus et Thermis optime egit Cluverius Sic. Ant. II, 280 sqq.

CARMEN OLYMPICUM DECIMUM TERTIUM.

INTRODUCTIO.

Xenophon Corinthius, e nobili gente Oligaethidarum, stadio et quinquertio in iisdem ludis vicit Ol. 79. Etiam pater eius Thessalus cursu Olympiae vicerat Ol. 69., unde hic οἶκος τρις- ολυμπιονίκης dicitur. Praeterea etiam aliae victoriae non paucae

huius familiae fuerant, Xenophontis, patris, avi, aliorumque; gens autem paene innumerabilem copiam coronarum habebat, ut vix quidquam in hoc genere maius et illustrius exstitisse in Graecia credas. Videamus nunc rationem carminis. Post prooemium, in quo cum familia victrici Corinthum se cantaturum significat, ad singula urbis ornamenta accedens, dicit eam et ludicris victoriis plurimis et inventionibus ingeniosis conspicuam, ut dithyrambi, domiturae equorum, aquilae in aedibus, et poesi pariter ac bellicis studiis florentem. Quibus tractatis ad victorem transiens huius et familiae victorias recenset. Exin ad mythica tempora progreditur, Sisyphique et Medeae prudentiam memorat, et eorum qui ad Troiam steterant fortitudinem partim in Graecorum partim in Lyciorum exercitu. Lyciae res deducunt orationem ad Bellerophontem, quo loco data opera domituram Pegasi tractat a Minerva monstratam, tum bellorum mentionem facit, quae Pegaso insidens Bellerophontes gessit. Denique ad praesentes res rediens Oligaethidarum victorias laudat, loca enumerans omnia, ubi vicerint. — Perlustratis his omnibus, si de carminis compositione interiore quaerimus, primum perspicue patet Pindarum **Corinthi decora potiora complecti voluisse**, ita ut et fortitudinem ac rerum gerendarum studium et ingenii prudentiam et sollertiam doceret in hac urbe inde ab antiquo tempore floruisse. Ac fortitudo quidem urbis partim probatur rei gymnasticae studio insigni ludicrisque victoriis plurimis a Corinthiis reportatis, quo pertinent in hoc carmine Xenophontis familiae et Oligaethidarum laudes, — non minus vero eadem elucet bellicis rebus, quum et nunc Mars vigeat in urbe et olim Troiano in bello clari fuerint Corinthii, denique prius etiam Bellerophontes post inventam domituram mirabiles pugnas pugnaverit audax Pegaso per aerem vectus. Atque haec quidem de fortitudine; ingenii vero vis et sollertia mythico tempore conspicitur in Sisyphi et Medeae prudentia, historico autem inventionibus ingeniosis pluribus et poesios studio. Vides igitur quae leguntur in hoc carmine omnia duabus hisce virtutibus contineri. Quemadmodum autem in singulis hominibus nulla est pulcrior virium coniunctio, quam si ingenii sollertia et elegantia pariter ac robore et fortitudine valent, sic etiam in civitatibus, ubi duo haec ornamenta coniuncta sunt, nihil potest illustrius cogitari; ac quod suaviter supra Epizephyrios Locros

praedicari vidimus ἀκροσόφους et αἰχματάς, apud quos et Mars coleretur et Calliope, hoc nunc plenius et luculentius conspicimus in Corinthi laude propositum. Nec brevia haec et ad tempus, sed semper et per omnia tempora talis fuit Corinthus. Ac primum de historico maxime tempore et praesentibus rebus dicit, tum in medio carmine ad mythica assurgit, quo loco in Bellerophontae historia inventionis et fortitudinis laudem coniunctam exhibet; denique in fine carminis mihi quidem non magis de prioribus quam de futuro tempore dicere videtur. Etenim agitabatur a familia Xenophontea etiam alia victoria, ut ibi significatur; quam si ponimus equestrem fuisse, et praecedens locus de equi domitura per Bellerophontem nova luce collustratur, et exitus carminis plane magnificus exsistit, ubi mihi luculentum augurium novae maioris victoriae proponere et ipsum δαίμονα γενέθλιον excitare velle videtur gentis priorum decorum omnium conferta enumeratione. Atque ita cum optima spe futuri temporis absolvitur carmen, cui, credo, deesset aliquid sine tali exitu. Denique ut ad principium redeam, tot decora urbis praesentia, praeterita, futura quis credat contingere potuisse sine diis? Quo maiora enim et pulcriora bona sunt, eo magis necessaria ex ingenio veteris poesios est derivatio eorum a diis. Sic causam vides, cur in prooemio ordiatur ab Horis Corinthi cultis, quae prosperitatis civitatum auctores omnia etiam haec ornamenta per decursum temporis maturarunt. — Post haec restat, ut de sollemnitatis ratione dicam, in qua carmen cantatum. Atque in privata domo non cantatum esse plane certum, quum publica urbis decora eo contineantur, privataeque laudes hic nonnisi pars sint publicarum et ad has referantur. Neque vero in templo cani potuit aut in pompa ad templum, veluti Iovis; quae enim sic canuntur carmina, ea omnia necessario e deorum invocatione initium capiunt. Quae quum ita sint, ego cantatum suspicor, quum victor sollemniter introiret in urbem, et pompa victorialis duceretur per nobiliora urbis loca; ac publice etiam Boeckhius cantatum statuit. Post cantum ad ἑστιατόριον publicum aliumve locum perventum, ubi Oligaethidarum omnium paratum esset convivium.

EXPLICATIO.

V. 1—10. Prooemium. Cum familia victrici Corinthum se celebraturum significat praeclaram, ubi Horae habitent prosperitatis civitatum auctores. — V. 2. *οἶκον ἄμερον ἀστοῖς*, quum ex optimatibus esset familia. Nempe forma reipublicae aristocratica fuit, gentibus nobilibus *γερουσίαν* obtinentibus, populi concione iisdem fere legibus circumscripta quibus Spartana, ut Müllero videtur Dor. II. p. 151. — V. 3. *ξένοισι δὲ θεράποντα*, ut plurimum laus nobiliorum et ditiorum gentium; de Corinthiorum autem hospitalitate cf. Müller. Dor. I. p. 414. Ceterum nota laudis formula, civibus hospitibusque inservire; [epigr. in Pindarum Anth. Pal. VII, 35: *Ἄρμενος ἦν ξείνοισιν ἀνὴρ ὅδε καὶ φίλος ἀστοῖς*, v. de Hierone Pyth. III, 71. et] cf. Iacobs Delect. Epigramm. p. 271. — *γνώσομαι* active pr. notam faciam, celebrabo, ut vulgo explicant, sine exemplo est, nec aptum rei: neque enim recte Pindarus dicere potuit, se notam facturum cantu Corinthum, quasi ante eum nondum innotuerit eius laus in tot victoriis ludicris reportatis. Verto: Domum victricem laudans contemplabor mihi simul Corinthum praeclaram, qua loquutione nihil aptius in carmine, quod totum versatur in decoribus urbis. Ac quum Pindarus amet translationes a re praesenti ductas, adde in pompa per nobiliora urbis loca incedente carmen cantatum videri, ipso fortasse poeta praesente. Cf. cognoscere Athenas Propert. I, 6, 13., quod ibi quidem pro adire dictum. [Ego sic intelligam: Celebrans victricem familiam Oligaethidarum cognoscam Corinthum, quae pulcra prole gaudet, h. e. cognoscam, quo iure Corinthus tanquam *ἀφνειά* et *ἀγλαόκουρος* in laudibus sit. Ait igitur poeta confirmari nobilissimae familiae laudibus vetustam gloriam Corinthi. Ad *γνώσομαι* cf. Ol. VI, 97.] — V. 4. *τὰν ὀλβίαν — ἀγλαόκουρον*, divitiis virisque egregiis florentem, sed pro *εὔανδρον* iuventutem maluit dicere propter Xenophontem. De opulentia Corinthi nota omnia, Hom. Il. II, 570. Thucyd. I, 13. Müll. Dor. II. p. 27. 213. — V. 5. Verba *Ἰσθμίου πρόθυρον Ποτιδᾶνος* (vid. Addend. I. p. 352.) situm indicant in introitu Isthmi, sed magnificentius dicta sunt ob Isthmum Neptuno sacrum, cuius dignus introitus praeclara haec urbs. Ut igitur

Isthmus τέμενος, ἕδος Neptuni, sic Corinthus πρόθυρον. Eandem respexit Bacchylides, ὦ Πέλοπος λιπαρᾶς νάσου θεόδματοι πύλαι, in Scholiis. Appellabant enim vulgo ianuam Peloponnesi Corinthum, cf. Iacobs. Animadv. in Eurip. p. 100. Dicit igitur opulentam Corinthum, quae Isthmi magnificum vestibulum est aedificiorum praestantia, et cives eximios alere. De copula omissa v. ad Pyth. IX, 5. — V. 6 sqq. De Horis vid. Manso *Versuche über einige Gegenstände der Mythologie* p. 373 sqq. — βάθρον πολίων ἀσφαλές licet etiam Eunomia dici possit, hic inprimis Δίκα et Εἰράνα dicuntur, quoniam bonae leges et instituta stare non possunt, sed evertetur etiam optima forma reipublicae, ubi pro iustitia vis et iniustitia irrepserit et pro concordia civium dissensio. Abstractum βάθρον sine causa displicebat Heynio, quanquam κίων, πύργος, ἔρεισμα, columen, subsidium, alia dicuntur. [Hesiodus Theog. 901: Themis τέκεν Ὥρας Εὐνομίην τε Δίκην τε καὶ Εἰρήνην τεθαλυῖαν. Bacchylides fr. XII: Τίκτει δέ τε θνατοῖσιν Εἰράνα μεγάλα πλοῦτον κτλ. Idem fr. XXX. iungit Δίκαν ὁσίαν, ἁγνάν, Εὐνομίας ἀκόλουθον καὶ πινυτᾶς Θέμιτος. Maxime autem dignus est qui comparetur egregius locus lyrici poetae apud Stobaeum Ecl. Phys. I, 1. p. 172. Heeren.: Κλωθὼ Λάχεσίς τε — πέμπετ' ἄμμιν ῥοδόκολπόν τ' Εὐνομίαν λιπαροθρόνους τ' ἀδελφεὰς Δίκαν καὶ στεφαναφόρον Εἰράναν πόλιν τε τάνδε βαρυφρόνων συντυχιᾶν λελάθοιτε. Quae Bergkius Poett. Lyr. p. 220. ad Pindari hymnum in Τύχαν revocabat; mihi ex carmine aliquo Thebanis scripto repetita videntur. De Horis autem nunc dignissimus est qui legatur perelegans commentariolus K. Lehrsii in Scriptis Populariib. de Antiq. fascic. 2. Regimont. Pruss. a. 1846. editus.] — Ad ὁμότροπος, moribus par ac conveniens, Tafel laudat Theophr. Char. XXVI. ibiq. interprett. — V. 7. ταμίαι, de feminina forma ταμία, nota ex Homero, cf. Ol. XIV, 9. et Boeckh. h. l. Ad rem cf. Valcken. ad Theocrit. p. 394. Inprimis Εἰρήνη audit ὀλβοδότειρα, βαθύπλουτος, coll. Pausan. I, 8, 3. IX, 16, 2. [ταμίαι ἀνδράσι (⏑ ⏑ — ⏑ ⏑) per synizesin coalescere putavimus omnes. Quod fieri posse qui negat Ahrens de crasi et aphaer. p. 17. aut syllabas ⏔ in unam syllabam positione correptam coire existimat, ut in χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, δενδρέῳ ἐφεζόμεναι, aut licuisse Pindaro in nominativo declinationis primae elidere diphthongum pariter atque Iliad. Λ, 272. in ὀξεῖ' ὀδύναι. Confer ad Pyth. XI, 54.] — V. 9 sq.

scalis) praemium fuisse negabat. Quod refutavi ad Simonidis Cei epigr. CCII. p. 191., ubi est: Ἐξ ἐπὶ πεντήκοντα, Σιμωνίδη, ἤραο ταύρους καὶ τρίποδας.] — V. 20. Verto: quis frenis equorum moderamen indidit, s. frena moderantia invenit. Μέτρα enim sunt vis moderatrix freni, inprimisque στόμιον. Similiter Boeckhius: iustus modus, recta demensio ac commoda ratio. Ceterum ἔθηκε supplebis e sequenti ἐπέθηκε. — Sequitur aquila duplex (οἰωνῶν βασιλεὺς δίδυμος) deorum in templis. Quum enim ante quattuor latera tecti fuissent, videtur Corinthi primum fastigium triangulare in fronte posticoque factum et imposita aquila Iovis ex opere fictili. Vid. Boeckh. h. l. et Müller. Dor. II. p. 258. Archaeol. p. 34. Inest igitur loco architecturae et plasticae laus, unde docte Boeckhius de Corinthiorum artibus agit. Mercaturam et talia omittit poeta ut vulgaria. — V. 22. ἀδύπνοος, Ol. VI, 83. Prius urbs Eumelum viderat epicum poetam celeberrimum, sed non dubium est postea etiam lyricos ibi plures fuisse, e quibus Scholia Aesonem (Simonid. fr. XCV.) memorant; aliorum nomina perierunt. Erant enim plurimi lyrici inter Dorienses, clari in sua quique patria, non item omnes per totam Graeciam, veluti Pindarus Nem. IV. duos Aeginetas lyricos ex una gente laudat. Cf. Müller. Dor. II. p. 375. — Denique etiam bellica laude Corinthii videntur insignes fuisse terra marique, unde etiam multa ad bellicum apparatum invenerunt, ut galeam Corinthiam et triremium fabricationem; cf. Boeckh. [De Sparta similiter Terpander apud Plut. Lycurg. 23: Ἔνθ' αἰχμά τε νέων θάλλει καὶ Μοῦσα λίγεια καὶ Δίκα εὐ ἀραρυῖα. Laudes Corinthi his complectitur Strabo VIII, 585 sq.: ἡ πόλις τῶν Κορινθίων μεγάλη τε καὶ πλουσία διαπαντὸς ὑπῆρξεν, ἀνδρῶν τε ηὐπόρηκεν ἀγαθῶν εἴς τε τὰ πολιτικὰ καὶ εἰς τὰς τέχνας τὰς δημιουργικάς· μάλιστα γὰρ καὶ ἐνταῦθα καὶ ἐν Σικυῶνι ηὐξήθη γραφική τε καὶ πλαστικὴ καὶ πᾶσα ἡ τοιαύτη δημιουργία.] — V. 24 sqq. Transit ad ludicra decora. Sed post tantas laudes orditur hunc locum ab ea sententia, quae Graeco poetae non poterat non necessaria videri: Utinam, Iuppiter, per omne tempus invidia absit ab his, quae cano, h. e. utinam nunquam minuas et deprimas praeclaram hanc prosperitatem, sed urbem serva et Xenophontem. Ceterum cf. ad Ol. VIII fin. — V. 28. Ξενοφῶντος δαίμονος. Unumquemque hominem habere genium suum nota est Orphicorum, mysteriorum, philosophorum doctrina, cf. Heind. ad Plat. Phae-

don. p. 219. Meineke ad Menandr. Fragm. p. 203. Cuius rei initia haud dubie hausta erant e religione populi, qui in rebus gestis, in fortuna aut infortunio maiori singulorum hominum aut gentium non poterat non δαίμονα agnoscere s. vim divinam peculiarem, proprie in his ipsis versantem. Vid. Creuzeri Mythol. T. III. c. 1. Vulgo quidem in poetis et pedestribus scriptoribus δαίμων, ubi non deus est, vertitur fortuna, quod saepe sufficit, veluti Pyth. V fin. Διὸς νόος κυβερνᾷ δαίμον' ἀνδρῶν φίλων, at in aliis locis ita praevalet personae notio, ut genium vertere malis, ut quum in fine carminis Pindarus gentis Oligaethidarum δαίμονα γενέθλιον commemorat. Atque etiam hoc loco genium verterim cum Boeckhio, quia consulto poeta Ξενοφῶντος δαίμονα commemorare mihi videtur propter illum γενέθλιον δαίμονα, cuius vim infra disces. Cet. cf. Bergl. ad Aristoph. Nub. 1254. [et Lob. Agl. p. 766 sqq.] — εὔθυνε, cf. Anthol. Pal. VII, 164: καὶ σόν, ὁδῖτα, οὖριον ἰθύνοι πάντα Τύχη βίοτον. Ib. IX, 107: διιθύνων εὐπλοΐην. — V. 29. δέξαι δέ οἱ, ab eo, cf. ad Pyth. IV, 23., et vid. Boeckh. Nott. critt. et laudata a Tafelio. [δέχεσθαί τινί τι ita dicitur, ut ὁ δεχόμενος alteri gratificari cogitetur eo, quod δέχεται.] — στεφάνων ἐγκώμιον τεθμόν, h. e. κῶμον τέθμιον, pompam cantumque propter coronas sollemni more tibi debitum. Atque omnis Olympicus hymnus canitur Iovi. — Verba: τὸν ἄγει — Πίσας, apprime conveniunt, victore nunc ipsum sollemniter in urbem introeunte. — V. 33. σελίνων. Olim coronae e pinu fuerant, tum successerat apium aridum, de quo cf. Voss. ad Virg. Eclog. VI. p. 324. et Schol. add. Tafel. et v. ad Isthm. II, 17. Serius reducta pinus, notante Boeckhio e Plut. Sympos. Qu. 5, 5. De σελίνοις Isthmiorum v. Euphorion. ap. Meineke Anall. Alex. p. 80 sq. — V. 34. ἀντιξοεῖ, Herod. VII, 150: ἀντιξόους γενέσθαι. Sensus: nec Nemea inimica est, sed favet, cf. Boeckh. et vid. not. ad Nem. V, 44. — V. 36. αἴγλα ποδῶν, gloria victoriae. — ἀνάκειται, publice habetur inter ornamenta Olympica, ductum a donariis statuisque Olympici luci decoribus. Idem simplex κεῖται Isthm. IV, 17. — V. 37. [ἀλίῳ ἀμφ' ἐνί dictum ut apud Suidam ἀμφὶ ἔτει· ἐν αὐτῷ τῷ ἔτει. Cf. Bernhardy Synt. p. 245.] — μηνός — τωὐτοῦ, videtur tempus Munychionis Attici intelligendum, quo Delphis Pythia acta, Athenis Munychia, Delphinia, Diasia equestria, nec tamen constat, qui nunc intelligendi sint ludi. Vid. Boeckh. Thessalus vicerat stadio, diaulo,

armato cursu, cf. Schol. — V. 38. ποδαρκὴς ἀμέρα, velox dies, h. e. in brevi spatio unius diei celeriter labentis ter certavit et vicit. ἀμέρα, cum emphasi, unus dies, vid. Doederl. ad Soph. Oed. Col. p. 370. Ceterum cf. ποδῶκες ὄμμα Aesch. Sept. 625. ποδῶκες χάλκευμα Choeph. 572. νόμοι ὑψίποδες Soph. Oed. R. 866. aliaque multa similia. Sed semper comparatio subest. Sic ποδαρκὴς ἀμέρα est tam velox, ut qui pedibus currat. — τρία ἔργα κάλλιστα, nervosa brevitate dictum pro trium victoriarum coronis, in quo voce ἔργον consulto usus est, ut significantiore, propter triplicem laborem indefessa vi uno die peractum. [Sunt vero coronae symbola factorum et imagines, unde metonymice possunt facta dici, in quibus quasi conspiciuntur facta. Simili metonymia Simonides fr. XXVIII, 2 dixit de Astylo: ἀνεδήσατο νίκας, ubi vide quae dixi.] — V. 40. Ἑλλώτια, consecrata Hellotidi sive Hellotiae Minervae, lunae lucisque deae, in quibus lampadibus decurrebatur; cf. Schol. et Boeckh., add. Müller. Dor. I. p. 398. Ceterum supple cum Boeckhio: ἔργα κάλλιστα ἔθηκεν ἀμφὶ κόμαις. — ἀμφίαλοι Ποτιδᾶνος τεθμοί, sollemnia Isthmia. Verto: „In Isthmiis autem contigerunt ei etiam longiores cantus cum patre Ptocodoro et Terpsia Eritimoque." In quo longiores cantus sunt qui plures etiam victorias enumerant, velut μακραγορία de largo argumento Pyth. VIII, 30., et μακρόν, μακρά Pyth. IX, 80. Nem. IV, 33. Hae enim voces et longum et nimis longum significant; erratque Tafelius ad Pyth. VIII, 30. semper reprehensionem inesse opinans. Est autem gradatio in toto loco: Delphis bis vicit, Athenis ter uno die, in Hellotiis septies, in Isthmo autem etiam plures sunt victoriae a familia reportatae (Thessalo, Ptocodoro, Terpsia, Eritimo coniunctim), denique Delphis et Nemeae fere innumerae. Ceterum Terpsias secundum Schol. fuit frater Ptocodori et patruus Thessali; Eritimus Terpsiae sive filius sive nepos. [Construe: μακρότεραι ἀοιδαὶ ἕψονται σὺν πατρὶ Πτοιοδώρῳ καὶ Τερψίᾳ καὶ Ἐριτίμῳ, ut recte Heimsoethius fecit. Futurum reducendum esse perspexit Kayserus p. 34. Dicit Pindarus contrahenda sibi vela esse, nam ἕπεται ἐν ἑκάστῳ μέτρον v. 47. „Si velim," ait, „Isthmiacas victorias canere, longiora erunt carmina quam quae hic locus capiat." Confer Nem. X, 45. Pyth. IV, 247. Isthm. V, 53.] — V. 43 sqq. Sensus: Delphica autem vestra et Nemeaea quod attinet, litigo cum

multis de multitudine, h. e. etiam magnae victorum copiae coniunctae abiudicabo parem maioremve numerum, quemadmodum etiam Boeckhius cepit. — V. 46. *ποντιᾶν ψάφων ἀριθμόν*, cf. Ol. II fin. Anthol. Pal. II. p. 640. epigr. 52, 7. Iacobs. Animadverss. III, 1. p. 307.

V. 47—92. Decora Corinthi mythica. — V. 47 sq. Revocat se primum a Xenophontis familiae ulteriore laude. — V. 48. *νοῆσαι δὲ καιρὸς ἄριστος*, opportunum et convenientem modum nosse optimum. [Scholia: *τοῦτο δὲ αὐτὸ νοῆσαι τὸ τῆς συμμετρίας, εὔκαιρόν ἐστι καὶ ἄριστον.* Recte illa: nam obiectum verbi *νοῆσαι* est *τὸ ἐν ἑκάστῳ μέτρον.*] conf. ad Ol. VII, 26. Sententia saepius obvia, ut Pyth. I, 81. IX, 77, 8. Alia habet Valcken. ad Hippol. v. 264. et Tafel. h. l. — V. 49. *ἐγὼ δὲ ἴδιος ἐν κοινῷ σταλεὶς* cett. Ut *κοινὸς ἐν κοινῷ* est communis in communi re, sic *ἴδιος ἐν κοινῷ* erit qui privata curat in publica causa. *σταλείς*, a navigatione petita metaphora cantus, ut Pyth. II, 62. Pyth. IV, 3. Nem. VI, 29. Alia vid. ad Horat. Carm. IV, 15, 3. Iam verte: Ego vero, qui cum privata merce in publico argumento vectus sum (argumentum enim carminis verum publica laus est, conf. *Introd.*), nunc prudentiam celebrans maiorum et fortitudinem bellicam non mentiar de Corintho, h. e. ego, qui modo privatas laudes data opera tractavi in publica causa, nunc, ubi ad ipsas publicas laudes urbis redeo, non minus vere et accurate de Corintho dicam. Ceterum ad *ἴδιος* cf. Nem. VI, 33., atque ut ibi Aeginetarum, sic hic Corinthiorum studiis nauticis suaviter accommodata oratio. [Scholia: *ἐν κοινῷ ὄντος τοῦ ἐγκωμιάζειν οὐκ ἐχρησάμην τῇ κοινότητι*, sed mea via incedo. Similiter Kayserus p. 35., qui poetam nonnisi de arte sua loqui arbitratur, quae in vulgari argumento suam tamen viam sectetur tanquam navis *ἰδιόστολος*. Iam perspici, cur dixerit *οὐ ψεύσομαι ἀμφὶ Κορίνθῳ*: ita enim nova locuturum de Corintho, ut a veritate tamen non deflectat.] — V. 51. *πόλεμον ἐν ἀρεταῖσιν*, ut bellum gestum in armis, neque enim *ἐν* per significat. — V. 52 sqq. Constructionis ratio haec est: Sisyphum quidem laudans (*γαρύων*) ut prudentissimum, et Meleam ut Argonautas consilio servantem, bellicam vero fortitudinem ante Troiam conspicuam. Respondent igitur sibi *Σίσυφον ἐν* cett. et *τὰ δέ* v. 55.; sed constructio mutata in altero membro, quum incommoda fuisset participii continuatio. [Accusativos

a ψεύσομαι, h. e. ψευδῶς γαρύσω, suspendit Heimsoethius.] — Σίσυφον non vafrum hic et male callidum, sed sapientem et prudentem dicit, cf. Welckerum meum de Aeschyl. Trilog. p. 551 sqq. — De Medea Corinthia uberrime exposuit Müller. Orchom. p. 269 sqq. Sensus: Quae quum Iasoni se iunxisset, hunc consiliis adiuvit, atque ita effecit, ut navis cum Argonautis incolumis rediret; cf. Pyth. IV. — αὐτᾷ pr. αὐτᾷ, cf. Thiersch. Gr. Grammat. ed. tert. p. 332. — θεμένα, alias parentes τιθεῖσι γάμον. Ad loquutionem cf. Eurip. Iph. Aul. 1076. — V. 55. τὰ δέ, partim vero etiam robore ante Troiam visi sunt utrinque decernere pugnas. ἐν ἀλκᾷ, non per robur, sed in robore, ἐπιειμένοι ἀλκήν. [Vellicans Corinthios dixerat Simonides Ceus fr. XCIV: Κορινθίοισιν οὐ μανίειν Ἴλιον.] — V. 56. ἐδόκησαν, existumati sunt et famam habuerunt eam, cf. Pyth. VI, 40. ac saepe οἱ δοκοῦντες δίκαιοι, ἀγαθοί, ἄριστοι εἶναι. Add. Eurip. Hec. 295. Troad. 613. Heracl. 900., quae laudat Musgr. ad Soph. Oed. R. 1191. — V. 57. μαχᾶν τέμνειν τέλος, pugnarum exitum dirimere. Confert Boeckh. Eurip. Heracl. 758. Sic κρίνειν νεῖκος πολέμοιο Hom. Od. XVIII, 264. Secantur lites Horat. Epist. I, 16, 42. Nec τέλος superfluum, sed significantius. Ceterum confer πείρατ' ἀέθλων Pyth. IV, 220. — V. 58. Qui Atridis iuncti erant, in iis fuit Euchenor, de quo Schol. Paruerunt autem Corinthii tum Agamemnoni, Hom. Il. II, 570. Pausan. II, 42. — V. 59. κομίζοντες, repetentes, de conatu. Laudat Tafel. Eurip. Suppl. 495. Similiter κτείνειν, ἀπολλύναι, ποιεῖν, cf. Elmsl. ad Eurip. Heraclid. 1103. Brunck. ad Soph. Oed. R. 1454. Doederl. ad Soph. Oed. Col. 989. Et πείθειν, διδόναι Wunderl. Praefat. ad Demosth. de Coron. p. XXXVI. — V. 60. In Troiano exercitu fuit Glaucus Lycius, nobilis apud Homerum heros, Corintho oriundus, cf. Hom. Il. VI, 144 sqq. Sisyphi filius Glaucus, huius Bellerophontes, qui Hippolochum genuit, Hippolochus Glaucum Lycium. Vid. plura apud Boeckh. — τοῖσι μέν, nam coram Danais originem Corinthiam gloriatur ap. Hom. l. cit. — V. 61. ἐν ἄστει Πειράνας, nobilissimi fontis in Acrocorintho, cf. Pausan. I, 5, 1. Strab. VIII, 6. Iacobs. Delect. Epigramm. p. 361. Alex. Aetol. I, 8. — σφετέρου πατρός, avi sui Bellerophontae, ἀρχάν, ut tamen subiectus esset summo imperio Proeti Argivi, monente Boeckhio e Pausan. II, 4, 2. — V. 62. μέγαρον, videtur Σισύφειον

intelligendum cum Tafelio e Strabon. VIII, 6., situm in Acrocorintho, ubi regum priscam sedem fuisse credibile. Ibidem in arce quum esset Pirene, suavis denominatio ἄστυ Πειράνας. — βαθὺν κλᾶρον, ditem hereditatem, qualia habent heroes, metalla, currus et equos, servos, agros. βαθύς pro multus, copiosus, legitimum de opibus, unde βαθύπλουτος, βαθυκτέανος, alia, cf. exempl. ap. Tafel. — V. 63 sqq. Sequitur fabula de Bellerophonta, de qua nuper disputavit Völckerus *Mythologie des Iapetischen Geschlechts* p. 184 sqq. Nos Pindarum videamus. Bellerophontes, quum diu frustra Pegasum domare conatasset, adit vatem Polyidum, qui eum incubare iubet in templo Minervae; ibi dea in somno frenum offert, quod Neptuno in sacrificio monstrare iubet. Heros expergefactus invento dono iterum adit vatem, qui monet, ut post sacrificium Neptuno oblatum Minervae equestri aram ponat. Iam poetica rei adornatio etiam Boeckhio laudata haec est, quod Pindarus non dicit bis de consulto Polyido, sed semel uno loco. Orditur igitur suavius ab ipsa donatione freni in somno, et consultum ante Polyidum commode subiicit post, ubi secundum aditum ad vatem narrat. — V. 63. ἀμφὶ κρουνοῖς, ad Pirenem. — V. 64. Πάγασσον, Neptuno et Gorgone natum. — V. 67. ὕπαρ, Hom. Od. XX, 90. — V. 68. φίλτρον, v. 85. φάρμακον πραΰ, h. e. frenum quod lenimabit, delenimenti potentis ad instar in amoribus adhibiti. — V. 69. Δαμαίῳ, quo nomine Corinthiis inde ab hoc tempore celebratur Neptunus. Est enim Neptunus non solum creator equi habitus, sed etiam domitor, atque ex Attica fabula in pago Coloneo frenum primum confecisse dicebatur. Hinc etiam certaminibus curulibus praeest iam apud Hom. Il. XXIII, 584. Cf. libros Völckero de Iapet. p. 154. laudatos, et vid. Müllerum meum in Dissertat. de Phidia tertia, qui simul monet nusquam tamen Neptuno etiam curruum constructionem tribui. — πατρί, non generatim, ut Virg. Aen. V, 14., monente Boeckhio, sed quia Neptunus genitor Bellerophontae habitus pro Glauco; cf. Schol. Atque ipsum Glauci nomen proprie fuit epitheton Neptuni, quod deinde in personam abiit, quemadmodum Ἁλιερρόθιος (Ol. XI, 70.), Müllero iudice. — ἀργᾶντα, secundum grammaticos nitidum robore et pinguedine, vid. Boeckh, atque ita βόες ἀργοί Homer. Il. XXIII, 30., ut videtur, coll. Nitzsch. ad Od. II, 11. Nam vulgo nigri Neptuno immolantur ut formidabili deo. Tamen Virg. Aen. V, 235. diis maris candens

taurus promittitur in prospero eventu, cf. Nitzsch. ad Odyss. III, 6. et Pindar. Pyth. IV, 205. φοίνισσα ἀγέλα ταύρων adhibetur Neptuni sacris. Vides non semper nigros huic deo immolatos. — V. 71. κνώσσοντι, de incubatione, ἐγκοιμήσει, Boeckh. laudat Wolf. Misc. litt. p. 403. Add. Creuzer. Mythol. II. p. 276. [et plura in Hermanni Antiq. sacr. 41, 17.] — V. 75. Κοιρανίδης est Polyidus, Euchenoris pater, qui a Melampo genus deducit, conf. Boeckh. [Sophocl. Polyid. fr. 2: Πολυίδῳ τῷ Κοιράνου.] — V. 76. νύκτ' ἀπὸ κείνου χρήσιος, Boeckh. τὴν μετ' ἐκείνου χρῆσιν νύκτα, ut Schol. rec. Sed malim: ipso iubente, c. vet. Schol. — V. 78. δαμασίφρονα, quia aurea habena mentem equi domat. — V. 81. καρταίποδα, bovem, vox Delphica, cf. Schol., ex oraculo, ut videtur, Müller. Dor. II. p. 533., unde Boeckhius consulto nunc eam vati Polyido tribui suspicatur; [cf. Lobeck. Aglaoph. p. 850. Goettling. praef. Hesiod. p. XXX. ed. 2.] — αὐερύς, Hom. Il. I, 459. — V. 82. Ἀθήνη Ἵππια est Χαλινῖτις, cuius templum Corinthi, Pausan. II, 4, 5. — V. 83. Explico: τελεῖ θεῶν δύναμις καὶ τὰν παρ' ὅρκον καὶ παρὰ ἐλπίδα (κτίσαι tanquam) κούφαν κτίσιν, perficit deorum vis etiam quam iurares impossibilem nec sperares, tanquam facilem rem s. ita ut sit facillima. Cet. cf. παρὰ δόξαν τε καὶ ἐλπίδα Theogn. v. 639.; ad ὅρκον cf. ibid. v. 659. Porro κτίζειν passim pro facere, efficere, cf. Blomfld. ad Pers. 294. et nott. critt. ad Ol. I, 64. Ad sententiam denique vid. laudata Welckero Theogn. p. 28. — V. 84. ἕλε, in potestatem suam redegit. — V. 85. Cf. ἀκεστῆρα χαλινόν Soph. Oed. Col. 714. — V. 86. ἐνόπλια ἔπαιζεν, lusit in armis ludicros motus, ut qui saltant in armis, quae est ἐνόπλιος ὄρχησις. — V. 87 sqq. Bella Bellerophontae adversus Amazones, Chimaeram, Solymos narrat etiam Hom. Il. VI, 179 sqq. — V. 88. αἰθὴρ ψυχρά, quia sublimior aer frigidus. — ἐρῆμος affuit Ol. I, 6. — κόλποι αἰθέρος (cf. exempla ap. Tafel.) accipe pro cavo aethere. — De Amazonibus cf. Ol. VIII, 47. De Solymis cf. Heyn. ad Hom. Il. V, p. 226. Naekius ad Choeril. p. 134. — Exciderat autem Bellerophontes ausis, quum in coelum ascendere vellet, cf. Schol. et Isthm. VI, 44. Horat. Carm. IV, 11, 26. Tacet hoc nunc ut ab huius carminis laudibus alienum. Pegasus vero evolavit in coelum.

V. 93—fin. Gentis Oligaethidarum innumeras victorias comprehendens poeta nunc etiam futuri temporis augurium proponit laetissimum. — V. 93 sq. Me vero decet, ait, rectum missilium turbinem mittere, neque haec multa tela praeter scopum iaculari, cuius metaphorae exempla vid. Ol. I, 111 sq. Pyth. I, 44. Nem. VI, 28. VII, 71. Ceterum nihil superfluum esse in antecedente fabula Introductio docet, sed sunt hae suaves formulae apud Pindarum, quibus transitum parat ad alia. — V. 95. καρτύνειν, cum vi movere; comparant Apoll. Rhod. II, 332., add. Tafel. h. l. — V. 96 sqq. Verte: Musis enim obsequutus lubens Oligaethidis veni cantaturus Isthmias ac Nemeaeas victorias, in quo τέ post Ὀλιγαιθίδαισιν ad Ἰσθμοῖ pertinet, plane ut Nem. III, 12: ἐγὼ δὲ κείνων τέ μιν ὀάροις λύρᾳ τε κοινάσομαι. Quales collocationes quomodo explicari debeant, de eo disputat Schaefer. ad Gnom. Poet. Lips. p. 366. et ad Demosth. Tom. I. p. 690. Vulgo hic incommode *Μοίσαις Ὀλιγαιθίδαισίν τε* iungitur. Ceterum cf. locos persimiles Ol. IX, 83. Nem. IV, 73. — V. 98 sqq. Et adstipulabitur mihi verax iurata vox praeconis sexagies utrinque audita, quibus verbis declaratur sexagies Oligaethidas Nemea et Isthmia vicisse, utrisque victoriis computatis. Vox praeconis iurata dicitur, quia iuratus est praeco ut iudex. Utitur autem poeta etiam alias in magnis rebus ad augendam vim ingeniosis formulis. — V. 102. ἔοικεν cum emphasi positum, ut passim fit in re aperta, luculenta: Olympica, credo, supra dicta sunt ita, ut nemo non teneat. Dixerat enim de iis breviter quidem, sed luculenter in principio. — V. 103. τότε, tum, quum facta fuerint; conf. Stallb. ad Plat. Phileb. p. 114. Markland. et Matth. ad Eurip. Iphig. Aul. 46. Hemsterh. ad Lucian. Nigrin. c. 7. add. Soph. Electr. 676. 907. Eurip. Med. 1398. Electr. 1203. Aristoph. Plut. 1118. Plat. Protag. p. 325. e. Gorg. 488. c. Polit. 266. d. — V. 104 sqq. Ad verba ἐν θεῷ τέλος cf. Nem. X, 29. Demosth. de Coron. p. 294. Ovid. Heroid. 20, 44. Metam. 7, 24. — Porro liquet e Pindari verbis Xenophontem aut alium e familia (credo tamen Xenophontem ipsum) novam victoriam agisse, quam verisimile est curulem fuisse Olympia reportandam, et sensit etiam Tafel. Ac primum quidem Iuppiter Olympiae summus rex, idem Oligaethidis favet maxime, quibus iam tres victorias dedit; Martem autem sive Enyalium, quos hic non

discerno, Corinthi cultum esse ab ipsis nominatim Oligaethidis bene iudicarunt Heynius et Boeckhius; idem, licet alia de causa, attulit etiam equestris Martis aram Olympiae e Pausan. V, 18, 1. Vides igitur perquam aptam esse horum deorum commemorationem et Olympiae potentium et faventium Oligaethidis. Sed omnino non satis attendisse mihi videntur viri docti, qui haec tractarunt, ad interiorem praeclari huius loci rationem. Nempe ludicra decora familiae et Corinthi cecinit Pindarus iam supra; nunc gentis addens victorias et vim insitam fortunamque gentis illustrans mirificam hoc agit, ut novas spes excitet. Post innumera alia decora nunc curulis paratur victoria; hanc praemonstrat Bellerophontae fabula, quae nescio quomodo incommoda est, si desciverunt posteri ab his virtutibus equestribus; haec nunc tractat finis carminis, caute quidem ut in re futura, sed tamen satis aperte. Nempe iam non Xenophontis *δαίμονα* supra laudatum commemorat, sed maiorem ipsius gentis genium. Spero, ait, sed in deo finis; quod si vero genius gentilis surgat et veniat (vel ulterius progrediatur), Iovi et Marti committemus rem perficiendam, quos certa spes est talem vim non destituturos. Qualis autem est hic *δαίμων γενέθλιος*? Ostendunt statim congestae innumerae gentis victoriae, quas dum laudat, ipsum in his rebus conspicuum genium gentilem laudat, opinor, et laudando excitat magnifice. Sic pulcherrimo artificio priora decora vertuntur in augurium futurorum luculentissimum. — V. 106 sqq. *τὰ δ' ἐπ' ὀφρύϊ Παρνασίᾳ — Θήβαις*, per acclamationem: Delphicae et Argivae quot sunt et Thebanae victoriae! Verba: *ἐπ' ὀφρύϊ Παρνασίᾳ*, non intelligenda esse de stadio in urbe proxime montem moneo ad Pyth. VIII, 19. — De Argivis et Thebanis ludis cf. ad Ol. VII, 83, 4. — V. 107. *ὅσα τ' — ἄναξ* et quas in Arcadia surgens testabitur ara Lycaei regina. Confer de hac ara Pausan. VIII, 38, 5: *ἔστιν ἐπὶ τῇ ἄκρᾳ τῇ ἀνωτάτω τοῦ ὄρους γῆς χῶμα, Διὸς τοῦ Λυκαίου βωμός, καὶ ἡ Πελοπόννησος ταπολλά ἐστιν ἀπ' αὐτοῦ σύνοπτος.* Erat ea sepimento a reliquo monte separata, cf. Eurip. Electr. 1274. Valcken. Diatr. p. 132. In monte etiam hippodromus et stadium. Ceterum add. Müller. Dor. I. p. 306. — V. 109. *Πέλλανα*, cf. Ol. IX, 104. — *Σικυών*, ubi Pythia, cf. Schol. h. l. et Nem. IX. — *Μέγαρα*, vid. Ol. VII, 86. — *Αἰακιδᾶν εὐερκὲς ἄλσος*, Aeaceum, de quo cf. Müller. Aeginet.

p. 161. Intelligenda igitur Aeacea, quae memorat Scholiastes. — V. 110. Ἐλευσίς, vid. Ol. IX, 99. — Μαραθών, Ol. IX, 89. — V. 111. ταὶ — πόλιες, Boeckh. cum Schol. Syracusas maxime intelligit, ubi Isthmia, et Aetnam, ubi Nemea agebantur. — V. 112. Εὔβοια, ubi habebantur Geraestia Neptuno, Amarynthia Dianae, denique Basilia, vid. Boeckh. — V. 113. εὑρήσεις ἑρεννῶν, v. similes compositiones apud Lobeck. ad Soph. Aiac. p. 433. — μάσσον' ἢ ὡς ἰδέμεν, plura quam ut visu complecti possis. Boeckhius: quam primo adspectu videas et putes, antequam inquisiveris. — V. 114. Iuppiter perfector, fac ut levibus pedibus enatent, s. vitam percurrant. [Scholia: εἶπε τοῦτο πρὸς ἑαυτὸν παρακελευόμενος ἐκδραμεῖν ἀπὸ τούτων καὶ καταπαῦσαι τὸν ὕμνον. Aliud scholium: ἐπαύσατο τῶν ἐπαίνων καὶ περὶ ἑαυτοῦ λέγει, ὅτι χρὴ ἀποστῆναι κούφοις ποσὶν ἀνεπαχθῆ φανέντα. Δίδου οὖν μοι, φησίν, ὦ Ζεῦ τελεστικώτατε, τὴν παρὰ σοῦ αἰδῶ τε καὶ εὐτυχίαν, ἐξ ἧς ἐστὶ τέρπεσθαι καὶ ἥδεσθαι, ἀντὶ τοῦ αἰδέσιμόν με ποίει καὶ τιμῆς ἄξιον. Hanc explicationem iure suo secutus est Thierschius: „*O herr, lafs heraus auf leichtem fufs, helfer Zeus, mich wandeln. Gieb scheu und loos huldreicher anmuth.*" Eandem commendavit Kayserus p. 37., qui ἄνα non pro vocativo habet, sed pro exhortativo ἀλλ' ἄγε: Verum age, perniici pede evadito ex hoc quasi mari victoriarum. Quod poeta in fine sui meminit, facit idem Olymp. I. VI. Pyth. II. Nem. VIII. IX. Isthm. III. V. VI.] De infinitivo in precibus cf. Boeckh. nott. critt. h. l. Matth. Gr. §. 546. De v. ἐκνεῦσαι cf. Hemsterhus. ad Lucian. I. p. 306. et Mitscherl. Hor. Carm. I, 5, 13. — κούφοισι ποσίν, ait Boeckhius, commode translatum, quum cursores essent. — V. 115. αἰδῶ δίδοι, modestiam da, commoda admonitio post tantas laudes, ut saepe apud Pindarum. Ceterum alius fortasse apertiores preces pro futura victoria exspectaverit, frustra; dictum de ea ante, quantum satis; nunc maxime Pindaricus hic exitus.

CARMEN OLYMPICUM DECIMUM QUARTUM.

INTRODUCTIO.

Victoria haec reportata est Ol. 76. Asopicho, puero Orchomenio. Carmen cantatur Orchomeni a puerorum choro in templo Gratiarum, quas maxime colebant Orchomenii inde ab antiquo tempore. Invocantur autem deae, pulcherrime hic laudatae, ut benigne praesentem comissationem recipiant. Postremo Echo excitatur, ut etiam patri mortuo laetum victoriae nuntium ferat.

EXPLICATIO.

V. 1—12. Invocatio et laus Gratiarum. — De Orchomeno et de celeberrimo Gratiarum cultu apud Orchomenios cf. Boeckh. Oecon. civit. Athen. II. p. 367. et Müller. Orchom. p. 177 sqq. — V. 1. *Καφισίων ὑδάτων λαχοῖσαν*, ad Cephisum sitam. — V. 2. *καλλίπωλον*, nobili equorum propagine claram, ut *εὔπωλος Ἴλιος*, cf. Herm. ad Soph. Oed. Col. 715. Unde equitatu praestabant, cf. Boeckh. de Oecon. civ. Ath. l. c. p. 371. — V. 3. *λιπαρᾶς*, splendidae, praestantis, cf. ad Nem. IV, 18. — V. 4. *Μινυᾶν*, vid. de his antiquis Orchomeni incolis uberrime explicantem Müllerum in libro modo laudato. — V. 5. *τερπνά* et *γλυκέα*, iucunda et dulcia, suaviter amplificationis causa coniunxit, quum alterutrum solum positum nimis tenue et nudum fuisset. Hinc etiam *τε — καί* placet. His enim particulis saepe utuntur veteres in amplificatione, veluti Demosth. de Coron. p. 227: *μάλιστα δὲ τῆς παρ' ὑμῶν εὐνοίας τε καὶ φιλανθρωπίας (ἀποστερεῖσθαι χαλεπόν)*, ubi vide quae dixi. Similiter Xenoph. Anab. III, 3, 2: *φίλον τε καὶ εὔνουν*. Adde dicta ad Ol. I, 79. Latinum usum eundem particularum que — que, que — et, notavit Wunderl. Observatt. ad Tibull. I, 2, 29. Hoc loco pertinet eodem repetitio articuli. — V. 7. *σοφός*, musicarum artium peritus. — *ἀγλαός*, factorum gloria, victoriae decore ornatus, ut *ἀγλαΐα* saepius apud Pindarum de victoria. Nam *καλός* et *ἀγλαός* ne dubita etiam propter Aso-

pichum dicta esse. — V. 8. Vide quae disputat de notione Gratiarum Müller. l. l. p. 179 sqq. — σεμνᾶν, confert Tafel Eurip. Hel. 1341: σεμναὶ Χάριτες. Hic ipsa res magnificentius epitheton postulabat. Parthenior. fr. 2. Pan vocatur σεμνᾶν Χαρίτων μέλημα τερπνόν. — V. 9. κοιρανέοισιν, moderantur, adornant, instruunt. — Denique ad formam orationis attendas. Etenim minus bene per coordinationem dixisset: σὺν ὕμιν γὰρ τὰ τερπνὰ πάντα καὶ βροτοῖς καὶ θεοῖς, quum hoc loco propter humanas res invocentur Gratiae. Hinc post invocationem solum prius membrum posuit, et nunc alterum per γάρ subiicit: Sitis benevolae; omnia enim iucunda hominibus a vobis, quum etiam diis nulla iucunditas sit sine Gratiis, quae egregia est iunctura. — πάντων ταμίαι ἔργων ἐν οὐρανῷ, quum deorum omnis vita iucunda sit, ut omnibus rebus coelestibus interesse debeant. Hinc in deorum oblectationibus assident Apollini et Musae, quemadmodum etiam Delphis expressae erant secundum Scholia. Curant vero κῶμον in Olympo, ut inter homines. — V. 12. πατρὸς — τιμάν, ut Fragm. Hymn. 1. 2: τὰν Διωνύσου τιμὰν — ὑμνήσομεν.

V. 13 — fin. Repetitur invocatio, et nunc quidem ipsis nominibus appellatis. — V. 15. ἑπάκοοι ταννῦν praefero cum Hermanno. Novimus quidem in alloquutionibus singularem et pluralem sociari, cf. Nitzsch. ad Hom. Od. III, 43., Lobeck. Soph. Ai. p. 152., Matth. Gr. §. 304., sed hoc loco ἑπάκοος γένευ minime elegans videtur. Contra apte mox ἰδοῖσα pro ἰδοῖσαι dictum, quum Thaliae nomen interpositis verbis ἑπάκοοι ταννῦν a ceteris separatum esset. Ac princeps Gratiarum hic est Thalia, ad quam solam etiam sequentia diriguntur. Sed alium praeterea singularem in antecedentibus fuisse non probabile. De signif. v. ἰδοῖσα cf. ad Ol. VII, 11. — V. 17 sq. κοῦφα βιβῶντα, levi pede, alacri motu incedentem, laete altantem ob prosperam fortunam. — Λυδίῳ — ἐν ρόπῳ ἔν τε μελέταις, Lydia harmonia Lydioque armine. Μελέται enim, meditationes, sunt ipsum carmen, quod meditatus est dulce et supplicatorium, ut sunt Lydia; cf. Boeckh. — ἀείδων ἐν, cf. Isthm. IV, 30. et ad Ol. I, 15. — V. 20. σεῦ κατι, per te, ut Pyth. V, 9. Isthm. III, 19. al. Simile Διὸς χάριν Pyth. III, 95. Cf. Blomfld. ad Choeph. 430. — V. 21. Ἀχοῖ. Echus proprium resonare, postquam sonuit vox; pulcherrima

igitur sententia Pindarus haec ipsa ultima chori canentis verba de Cleodami filio victore Olympico, causam totius carminis continentia, resonare vult apud inferos. Hoc enim est, quod significat. Neque inanis haec phrasis, quum Echo rebus inferis coniuncta fuisse videatur. Nempe credebant veteres, ut mihi quidem videtur, verba graviora ad mortuos directa, ut invocationes, laudes, lamentationes, alia intentiore voce pronuntiata, revera in Orco resonare, per Echo delata. Quemadmodum etiam hunc finem carminis elatiore voce a choro cantatum crediderim. Cet. cf. ad Ol. VIII, 81. [Wüstemann. ad Theocr. XII, 19. et Fr. Wieseleri commentat. de Nympha Echo Gottingae a. 1844 editam.] — V. 23. *κόλποις — Πίσας*, in valle Olympica. — V. 24. *ἀέθλων πτεροῖσι*, h. e. *στεφάνοις*, ut Pyth. IX fin. *πτερὰ νικᾶν*. Coronae enim metaphorice alae dicuntur, quae victorem sublime ferant (*ἐπαείρουσι*, Ol. IX, 20.). Ac constat Victoriam alatam fuisse.

PINDARI CARMINA

QUAE SUPERSUNT

CUM

DEPERDITORUM FRAGMENTIS SELECTIS

EX RECENSIONE BOECKHII

COMMENTARIO PERPETUO ILLUSTRAVIT

LUDOLPHUS DISSENIUS,
PROFESSOR GOTTINGENSIS.

EDITIO ALTERA AUCTIOR ET EMENDATIOR.

CURAVIT

F. G. SCHNEIDEWIN,
PROF. GOTTING.

VOL. II.

COMMENTARIUS.

GOTHAE, MDCCCL.

SUMPTIBUS HENNINGS.

GOTHAE LITTERIS OFFICINAE DUCALIS ENGELHARDO-REYHERIANAE.

CARMINA PYTHIA.

Carmen Pythium primum.

INTRODUCTIO.

Victoria haec curulis reportata est Pythiad. 29., h. e. Ol. 76, 3. secundum verum Pythiadum calculum a Boeckhio restitutum ad Ol. XII. Hiero Aetnaeum renuntiari se iusserat, ut urbi gratificaretur recens a se conditae Ol. 76, 1., sublata Catanae civitate et abolito nomine novisque incolis e variis urbibus conscriptis. Idem hoc victoriae Pythiae anno ad Cumas Etruscos gravi proelio vicerat, cuius rei monumentum insigne superest galea Olympiae nuper reperta, quam Hiero cum aliis duabus Iovi Olympio ex more dedicaverat. Quibus rebus si addideris Aetnae eruptionem inde ab Ol. 75, 2. per plures annos continuatam, habes historica potiora a Boeckhio doctissime explicata, quorum usus est in hoc carmine. Orditur autem Pindarus a laude citharae et musices, quae quum audiatur in Olympo, fulmen Iovis et in sceptro aquilam consopiri atque adeo ferocem Martem; tum ad contrarium transiens, ut dii ament, sic inimicos deorum sceleratos aversari musicam ait, praeclare describens furores Typhoei sub Aetna compressi. His commode subiicit preces pro incolumitate urbis Aetnae, ad quam deducta oratione hanc victoriam augurium esse dicit futurorum eius decorum et carminum. Inde etiam victori Hieroni precatur felicitatem divitiasque perennes et dolorum corporis, quibus tum laborabat, oblivionem; esse quarum recordatio animum exhilarare possit, praeclare gestas res bellicas, quibus cum fratribus summum imperium consequutus sit; ac nuperrime demum Etruscos ab eo fusos vel aegroto. Post haec per filii Dinomenis laudem, Aetnae tum regis, iterum ad hanc urbem redit, quam conditam praedicat ab Hierone Doricis legibus et institutis, et ut salvam dii servent orat, florentem domi, foris tutam ab hostibus,

praeclare Hieronis et fratrum insigne proelium Himerense in memoriam revocans, qua laude hic rerum ambitus absolvitur. Iam enim ad finem tendente carmine abrumpit priora et admonitiones subiicit; iuste rex populum gubernet, liberalis esse pergat, aulicorum adulationes contemnat et posterorum potius iudicium curet, qui Croesum laudent, Phalaridem aversentur. — His enumeratis restat quaestio de summo consilio carminis eiusque vera compositione; quae quidem res quum primo adspectu obscurior sit, nos, ut tutius procedamus, aliorum carminum analogiam adhibebimus. Primum igitur ut in aliis carminibus mythica pars est et alia res praesentes complectens, sic etiam hic, nisi quod nunc mythica pars in principio legitur, quum vulgo in medio carmine posita sit. Deinde quum mythicis summa sententia carminis vel inprimis contineri soleat, sive tota sive ex parte, idem iure exspectabimus in hoc carmine. Constat autem mythica pars nunc duobus oppositis locis, de diis Olympiis et de Typhoeo in Tartaro, totam sententiam carminis complectentibus, quibus iam respondere debebit bipartita divisio sequentium, ut orbem suum conficiat carmen. Sic delineato ambitu propius ad singula accedamus. Prooemium exhibet summam Iovis maiestatem et Martis bellicam ferociam delinitam cantu citharae. Habemus igitur pulcherrimam consociationem virtutum oppositarum, maiestatis ac severitatis regiae et bellicae irae cum musices amore et mitioribus sensibus, propositam in deorum Olympia vita tanquam summo exemplo. Quo consilio? Ut huc revocetur Hieronis regia virtus. Haec ipsa enim regis perfecti laus iam a v. 29—80. in Hierone ostenditur; modo teneas in hoc nexu musicam complecti omnino pacis artes et quicquid a vi alienum, mansuetum, liberale iustumque. Igitur Hiero, conditi a Gelone, a se aucti imperii possessor, haud dubie tum potentissimus erat inter Graecos tyrannus, habens, ut cum Pindaro loquar, *τιμὰν οἵαν ὀΰτις Ἑλλάνων δρέπει.* Hic quum alia multa bella gessit, tum novissime ad Cumas fudit Etruscos; sed idem pacis artes amat, certamina ludicra et poetarum cantus, et quemadmodum rex deorum et violentus Mars in Olympo delectantur citharae sonis, sic, credo, nunc Hiero requiescit a bello et maiestatem regiam relaxat haec epinicia celebrans. Exin poeta a proximis pergit ad priora, atque eundem hunc et bellicosum et pacis instituta amantem animum regis declarat alio illustri exemplo. Condidit enim Hiero novum civitatem Aetnam Doricis institutis et legibus divina cum libertate;

idem, victor ad Cumas, prius ad Himeram cum fratribus Carthaginienses fudit, et ferro etiam defendere novit quae legislator fundavit. Atque ita bis pulcherrime declaravit quod dixi. Vidimus laudem Hieronis; transimus ad oppositam carminis partem. Non poterat Hiero ab omni parte laudari; virtutibus coniuncta erant vitia gravia, quibus non blanditur Pindarus, sed in omnibus carminibus regi scriptis admonitiones posuit. Quid igitur nunc? Opponit in mythica parte diis Olympiis sceleratos et Typhoeum, monstrum a mansuetis sensibus alienum, in quo indomita feritas est nihil nisi iras et perniciem evomens; quare poenas graves patitur. Cum his compone mihi exitum carminis, in quo Hieronem hortatur, ut bonus rex sit, ut iuste regnet et liberaliter, ut reputet, quantopere laudetur Croesi φιλόφρων ἀρετά, odio sit Phalaridis νηλὴς νόος: nec potest esse dubium, quin uterque locus sibi respondeat; avocatur Hiero a sensibus et facinoribus, quorum deformitas et poenae mythice in sceleratis et Typhoeo grandiori imagine ob oculos ponuntur. Habes totum carmen; pulcherrimo artificio duae oppositae partes altera alteram illustrant, ad Hieronis autem animum movendum nihil potuit excogitari magnificentius. — Proposita haec mea explicatio carminis eo differt a Boeckhii sententia, quod hic, universam mythicam partem maxime cum admonitionibus in fine conferri iubens, non eo modo, quo ego, medium carmen cum prooemio coniungere videtur et quod consilium poetae ponit hoc: „Bellicis negotiis peractis poetica, Hiero, studia fove in recens condita urbe carminum illustranda splendore; quibus ubi per artes praeclaras et miti imperio materiam laudum praebueris, germanam consequeris gloriam." Et mox: „docte id effecit, ut doceret satis Hieroni bellicae gloriae partum esse, nunc pacis artes fovendas." Ego vero non omne bellum dissuaderi censeo, sed ea tantum bella et facinora, quae Typhoia mente fiant, ut ita dicam; nam Mars et fulmen Iovis in Olympo sunt, et quemadmodum non semper dormit fulmen et Martis ira, sed alio tempore etiam vim suam ostendit denuo et ostendere debet, sic in Hierone quoque non plane quiescere vult in posterum regiae maiestatis severitatem et bellicam fortitudinem, sed laudat, quod habeat, modo semper iniustitia et crudelitas absit, et leniores etiam virtutes pariter colantur, libertas civium servetur, pacis studia foveantur. Ceterum carmen cantatum est in convivio, quod certo liquet e prooemii ratione, et, ut mihi quidem videtur, Syracusis in aula regia, Boeckhius

autem Aetnae cantatum statuit, de qua re dicendum erit ad v. 58. (Cum his compara T. I. p. V.) [De argumento et consilio carminis longe aliter disputat G. Hermannus in dissertatione De officio interpretis Lipsiae a. 1834. edita p. 13 sqq., repetita deinde Opuscc. VII. p. 109 sqq. Qui reiectis Boeckhii Dissenii-que rationibus universum argumentum hac contineri sententia arbitratur: „Cithara, cane urbem Aetnam, illustratam victoria Hieronis, optaque ei concordiam, pacem, prosperitatem, iustum et liberale imperium." Tum quomodo illam sententiam exornaverit poeta, ostendit. Contra ea Boeckhius suam explicationem carminis strenue defendit in Annall. litt. Berolinenss. a. 1835. nr. 11. p. 92 sqq. Negat Boeckhius merito Hermannum versuum 1—40. vim et virtutem persensisse: ex iis, quae ipse disputat ad suam sententiam vindicandam, pauca excerpsi haec: „*Der zusammenhang ist sichtbar darin begründet, dafs diejenigen, welche Zeus hasse, unmusisch seien, und zu ihm gefleht wird, ihm zu gefallen; der erreichung dieses zusammenhanges dient das* Ζεῦ, τὶν εἴη ἀνδάνειν. *„O kithara," sagt der dichter, „du bist Apolls und der Musen gemeinsamer besitz; dir gehorcht tanz und gesang; du besänftigst auch die mächtigsten kampflustigen kräfte. Nur die Zeus nicht liebt, empfinden widerwillen gegen die stimme der Pieriden, wie das von Zeus gestrafte ungeheuer Typhoeus. Möge es vergönnt sein, nicht wie jene von Zeus gehafst, sondern ihm angenehm zu sein, ihm dem beherrscher des Aetna, dem gleichnamig die neu gegründete stadt jetzt einen pythischen sieg erlangt hat; worin die aussicht gegründet ist, sie werde auch ferner durch siege und musische siegesfeste (woran die kraft und herrlichkeit der musik, die vorher gefeiert war, sich gerade entfaltet) ausgezeichnet sein: möge dies Apoll, der musische gott der spiele, sich angelegen sein lassen.*" Adde quae O. Muellerus dixit Dissenii Opuscc. p. LV sqq. et Zeyss de Hom. et Pind. cett. p. 52 sq. — Praeterea lectu digna R. Rauchensteinii de hoc carmine disputatio extat Introd. Pind. p. 143—151. Is summam sententiam his comprehendit verbis: „*Die harmonie, die schöne ruhe der ordnung in der natur, im sittlichen leben und im staate ist dem Zeus lieb und steht unter seinem schutze; die rohe und wilde, der ordnung widerstrebende gewalt schlägt er.*" —]

EXPLICATIO.

V. 1—12. Prooemium de cithara Apollinis et Musarum regiam maiestatem Iovis et Martis ferociam bellicam deliniente. Obversatur poetae animo convivium deorum in Olympo, quale describit Homerus Il. I, 603 sq., ubi citharam modulatur Apollo, Musarum choro canente. Confer etiam alios choros divinos Nem. V, 23 sqq. Hesiod. Scut. Herc. 201. [Hymn. Hom. in Apoll. Pyth. init.] Praeterea add. Müller. Prolegom. Mytholog. p. 425. Similiter in Hieronis aula cogita inter convivium victoriale hunc hymnum cantatum et saltatum sonantibus instrumentis musicis. — V. 1. χρυσέα, Hesiod. Scut. Herc. 203. Callim. in Apoll. 32. al., ut pleraque omnia deorum aurea sunt. — V. 2. σύνδικον κτέανον, instrumentum, in quo utrisque par et aequum ius est, instrumentum commune. Sic ἔνδικος Pyth. V, 103. Sed quo sensu communis cithara? Nempe Pindarus de summa vi musices dicturus non ψιλὴν κιθάρισιν praedicat, sed quae cum poesi coniuncta sit; idque statim in fronte ingeniose significat. Cithara non solius Apollinis est, sed habent etiam Musae in eam ius; debet cithara, dum pulsatur Apollini, simul Musis inservire cantum earum comitando. — Ceterum post hos vocativos supple: te alloquor, te laudo; cf. Ol. IV. VIII. init. Nem. III, 65. VIII. init. — βάσις, incessus saltantium, ut βαίνειν, βαίνειν ἐν ῥυθμῷ, ἐμβαίνειν, cf. Boeckh. h. l. et Spanh. ad Aristoph. Nub. 638. et 651. et ad Callim. Apoll. v. 12. — ἀγλαΐας ἀρχά, initium festivitatis. Poeta more suo quod tum ipsum fiebat generalibus verbis exprimit. Loquente enim haec verba coryphaeo comissatio initium capiebat ab incessu chori, cantu chori et citharae postea accedente. Ceterum ad ἀγλαΐας cf. Hesiod. Scut. Hercul. 272. — V. 3. ἀοιδοί generaliter qui canunt, sive mares sive feminae, ut in Olympo Musae. — σάμασιν, quum tu sonis tuis signum das. Exstat adhuc melodia Pindarica primorum huius carminis versuum, doctissime explicata a Boeckhio de Metr. Pind. p. 266. Ibi inde ab hoc ipso versu incipit citharae et chori cantus. — V. 4. ἑλελιζομένα, cf. Ol. IX, 13. — ἀμβολὰς τεύχειν est ἀναβάλλεσθαι, incipere, ordiri, quod de cantu est Hom. Od. I, 155. VIII, 266.; cf. Iacobs. ad Philostr. p. 885. Suidas ἀναβολάς explicat etiam τὰς ἀρχὰς τῶν

ᾄσμάτων, vid. Boeckh. — ἀγησιχόρων, quibus obtemperat chori saltatio et cantus. — προοίμια vero non sunt h. l. primi illi soni carmen antecedentes, quibus citharoedi cantum praeparabant, cf. Ast. ad Plat. de Legg. IV. p. 722. D. Nam quum hoc loco de maxima vi musices agatur, quomodo haec in praeludio isto insit? Neque vero cum Boeckhio nunc hymnos dico esse προοίμια (de qua significatione vid. Wyttenb. ad Phaedon. p. 124.), quum cithara non possit ἀναβάλλεσθαι alia prooemia quam musica. Et incommode hymni hic dicerentur ἀγησίχοροι, ubi cithara omnia regit. Verum προοίμια sunt per se omnino exordia sive in poesi sive in musica, veluti quum in his Pindari carminibus omnibus exordium poeticum videamus, huic quod respondet in musica est musicum sonorum exordium. Atque ita nunc accipe. Est autem exordium splendida pars cantus, quam eximie ornabant in poesi pariter ac musica. Iam verte totum locum: „Auscultat tibi incessus saltantium et obtemperant cantores signis tuis, simulac choros regentia exordia cantuum tuorum suscitas et ordiris." — V. 5. A minoribus transitur ad maiora. Cithara vi sua regit saltationem et cantum; attingit porro ceteros praesentes omnes, ipsum Iovem atque adeo Martem. αἰχμητάν, pro adiectivo, ut Nem. IX, 37., nunc significat cuspidatum, quum ignis acutus sit. Designatur telum Iovis, quo tanquam hasta traiicit hostes suos. — χεραννὸν ἀενάου πυρός, cf. ad Ol. II, 72. — V. 6. αἰετός in sceptro Iovis sedens fictus esse antiquitus videtur, atque ita expressit Phidias in sceptro Iovis Olympii. [Sophocl. fr. 766. Dind. ὁ σκηπτοβάμων αἰετός, κύων Διός.] Idem mos in mortalium regum sceptris observatus est, cf. Schol. Aristoph. Av. 510, 15., ut haud dubie expressa erat aquila in Hieronis sceptro. Cet. vid. Boeckh. h. l. — πτέρυγα χαλάξαις, memorat Tafel. aquilas numorum cum alis pendulis Iovem placatum significantes. Conf. inprimis Philostr. Imagg. c. 6: ὁ μὲν (αἰετὸς) ὁποῖος ἄμφω τὼ πτέρυγε ταλαντεύσας, et totum illum locum de vi musicae Orphei. — V. 7. ἀρχὸς οἰωνῶν, cfr. ad Ol. XIII, 21. — V. 8. ἀγκύλῳ, propter rostrum incurvum, ut Hom. Odyss. I, 538. αἰετὸς ἀγκυλοχείλης. — V. 9. ὑγρὸν νῶτον αἰωρεῖ, suspendit, librat tergum leniter motum, εὐδιάχυτον. Obversatur poetae animo motus avium dormientium, quae, ut aquila sceptro, ligno insidentes dum dorsum librant, plumas molliter movent. Poeta, ut vim

musices describeret, totum locum et omnia verba huic consilio accommodavit; quare non satis habet consopitam dicere aquilam, sed ipsam etiam dormientem dulce et delinitam in somno exhibet. — V. 10. ῥιπαῖσι, vibrationibus sonorum; cf. Blomfld. ad Aesch. Prometh. 126. — κατασχόμενος, v. Matth. Gr. §. 496, 5. Rost. Gr. p. 568. ed. sext. Bernh. Synt. p. 345. — καὶ γάρ [h. e. καὶ γὰρ καί, nec mirum], nam etiam Mars consopitur. — ἀκμάν, aciem horrentem hastarum. — V. 12. κῆλα, tela citharae; cf. Ol. I, 112. II, 83. — ἀμφὶ σοφίᾳ, propter, per (Pyth. VIII, 34. Bernh. Synt. p. 245.) artem coniunctam Apollinis et Musarum, redeunte poeta in fine ad initialem sententiam. — Post haec de universo prooemio nonnulla addam. Laudatur musicae vis mitigatoria, quae e Graecorum sensu maxime in citharae Apollineae sonis inest, non in tibiis affectum moventibus, cf. Müller. Dor. I. p. 343. Neque tamen tibiae ab huius carminis cantu abfuerunt, quae usitatae essent in epiniciis; sed praevalebant citharae, quemadmodum in universo hoc genere poesios, ut character musices tranquillus esset. Ipsum vero prooemium videtur ad solas citharas cantatum, ad imitationem Olympii chori, tibiae autem in sequentibus demum accesserunt; nam sequens quidem locus de Typhone tibias necessario postulat, fortasse solas; verisimile est diversitatem horum locorum etiam in musica graviter expressam fuisse. De sententia autem poetae haec tene: Quae Iuppiter non amat, ea terrentur cantu Musarum; quum enim implacabilem feritatem habeant, aversantur musicam ut naturae suae contrariam, quemadmodum bubones et vespertiliones lucem; at deorum Olympiorum et bonorum omnium animantium proprium est deliniri musica. Quorsum hoc dicit? Ut fulmen et sceptrum Iovis non quiescent in posterum, sic etiam Mars bellabit denuo, credo, sed non implacabiliter saevit, ut Typho. Spectatur igitur potius coniunctio potentiae, severitatis, fortitudinis cum lenitate, clementia, benignitate, iustitia, ceteris mitioribus sensibus, et proponitur regis perfecti exemplum, in quo utrumque genus inest. Verum quidem extolli maxime leniorum sensuum laudem, sed hoc necessario fieri debuit, quum vis, severitas, bellorum amor plerumque per se insint in regibus atque etiam in Hierone abunde inessent, ut magis clementia et pacis artes commendatione egerent. Tamen perfectum regis exemplum manifesto compositum est ex utroque genere virtutis, atque hoc est argumentum huius carminis vere poeticum.

V. 13—28. De improbis animantibus et de Typhone musicam aversantibus. — V. 13. ἀτύζονται, plurali numero, cf. Ol. II, 84. — V. 14. γᾶν τε καὶ πόντον, quum non homines tantum, sed etiam belluas immanes intelligat. Sunt enim etiam θῆρες ἀϊδροδίκαι, cf. Nem. I, 63. — ἀμαιμάκετον, cf. de voce ad Hom. Il. VI, 179. interprett. Reisig. ad Oed. Colon. 125. [et quos laudat Rostius Thes. L. Gr. s. v.] — V. 15. Ταρτάρῳ, de feminino cf. Boeckh. Tartarus est quod sub terra, Virgil. Aen. IV, 446. — De Typhone vid. Boeckh. h. l. et Tafel. — V. 17. Κιλίκιον ἄντρον, Hom. Il. II, 780. πολυώνυμον, πολυθρύλητον. [Homericae auctoritati hoc dederunt Pindarus et Aeschylus, ut Typhoeum olim in Cilicio antro educatum, deinde in Siciliam translatum facerent. Utraque enim regio subterraneis ignibus aestuabat.] — V. 18. ταὶ ὑπὲρ Κύμας ἁλιερκέες ὄχθαι sunt colles et iuga per tractum litoralem supra Cumas versus mediterraneam partem, regio tota ignibus subterraneis aestuans. Nam ὑπὲρ Κύμας sunt quae Cumis imminent altius posita versus mediterranea, de qua significatione praepositionis ὑπέρ vid. Boeckh. h. l. et nos ad Nem. VII, 65. ἁλιερκέες non ut in proximo litore, sed quia non longe abest mare, ut prospicientibus ex alto videantur mari septi hi colles. Typhoeus iacet sub his iugis et sub Aetna, per longum spatium porrectum monstrum a Sicilia usque ad illa loca Italiae, ubi Hiero nuper vicit. — V. 18. χίων οὐρανία, ut Atlas, cf. ad Aesch. Prometh. 357. Blmfld. — V. 20. χιόνος ὀξείας, quia pungit et stringit, gelu acutum Horat. Od. I, 9, 3. et acris hiems I, 4, 1. — τιθήνα, confert Tafel. χιονοτρόφον Κιθαιρῶνα Eurip. Phoeniss. 814. et χιονοθρέμμονας ὀπαὶς Eurip. Hel. 1314. — πάνετες, etiam aestate, vid. Senec. Epp. 79. et plura apud Gedikium, Boeckhium, Tafelium. — V. 21. ἐρεύγονται μέν, oppositum est sequentibus dictis de Typhone sic: Unde eiiciuntur quidem flammae, Typhoeus autem exire non potest, sed inclusus tenetur. Virg. Aen. III, 575: Interdum scopulos avolsaque viscera montis Erigit eructans. — ἁγνόταται Boeckhio sunt castae, ut sulphur in lustrationibus operam praestans. Similiter Heynius. ἁγνόν quum proprie ad limpidam naturam ignis pertineat, mihi purissimos ignes pro lucidissimis et ardentissimis dicere videtur. Sic Tibull. I, 9, 36. purae fulminis viae. — V. 22 sqq. Dixerat generaliter, nunc singulatim diurnam et nocturnam eruptio-

nem describit. Effusiones interdiu fundunt flumen fumi ardens. Obstante enim solis luce torrentes ignei (*Lava*) de monte decurrentes nonnisi fumo, fluminis instar per solum currente, manifestantur. Noctu vero, pergit, saxa rubicunda flamma in profundum deiicit aequor cum fragore. Etenim praeter torrentes illos, plerumque per laterum fissuras prorumpentes, passim etiam saxa eiiciuntur ignita e cratere montis, sive noctu sive interdiu; ac noctu quidem lucentia per tenebras flammis e cratere surgentibus propelli videntur. Quo quidem spectaculo quum nihil horribilius sit, optime hac re utitur in nocturna eruptione describenda, licet etiam nocturnum flumen magnificam speciem praebeat. — V. 24. *πόντου πλάκα*, vid. Iacobs. Animadverss. ad Anth. Gr. Vol. VI. p. 180. et Tafel. ad h. l. — *σὺν παταγῳ* eximie in fine collocatum, ut Virg. Georg. I, 327. cum sonitu. — Ceterum ad universum locum Boeckh. conferes et Tafel. Et vid. Virg. Aen. 3, 570. ibique Cerda et Heyn. Exc. 15. Gell. N. Att. 17, 10. — V. 25. *Ἡφαίστοιο χρουνούς* de magnis ignibus. — *ἑρπετόν*, quodvis animal pedibus incedens, nunc centiceps monstrum et *θηρίον* Typhoeus. [Cfr. Ahrens de Dial. Dor. p. 505.] — [V. 26. Scholiasta: *θαυμαστὸν μὲν ἰδεῖν, θαυμαστὸν δὲ καὶ τῶν παριόντων καὶ ἑωρακότων ἀκοῦσαι.* Et sic fere cum reliquis interpp. Boeckhius: prodigium sane mirabile aliquod adspectu, miraculum vero etiam auditu ex iis, qui affuerunt. Mihi praegressa reputanti haec mens esse poetae videtur: et videntibus flammas eiectas et audientibus fragorem montis miraculum est. Ut *παριόντων* mihi ad utrumque pertineat membrum: *θαυμάσιον μὲν τέρας παριόντων προσιδέσθαι, θαῦμα δὲ καὶ ἀκοῦσαι.* Voci *θαῦμα* duplex comes additur: primum Typhoei irascentis terriculamenta sunt universe *θαῦμα παριόντων*, deinde *θαῦμα καὶ προσιδέσθαι καὶ ἀκοῦσαι. Παριόντων* autem ut alteri demum membro adderet poeta, effecit variata structura — nam facilius *θαῦμα παριόντων* dicitur, quam *θαυμάσιον τέρας παριόντων*, ubi *παρισῶσι* potius foret dicendum, — nec est, cur quis in *τέρας θαυμάσιον* et *θαῦμα* — expectet enim quispiam *θαῦμα μὲν προσιδέσθαι, θαῦμα δὲ καὶ ἀκοῦσαι* — invicem relatis magnopere offendat. Quanquam scriptura non caret dubitatione nuperque Kayserus *τέρας μὲν θαῦμα περισσὸν ἰδέσθαι* ex vestigiis librorum efficiebat. Cui tamen vel id obstat, quod *μὲν* particula non tam ad *τέρας*, quam ad *θαυμάσιον*

τέρας addenda fuit.] — V. 27. μελαμφύλλοις, umbrosis densitate silvarum, cf. Hermann. et Doederl. ad Sophocl. Oed. Col. 483. Inter vertices et solum vinctus iacet, ἐνδέδεται. Sensum loci recte explicant sic: Mirabile visu audituque, ut hoc monstrum sub Aetna vinctum laboret et luctetur. Etsi enim ipsum Typhoeum nemo viderat, tamen, quum crederetur ibi iacere, qui eruptiones montis spectabant videbant etiam et videbantur sibi videre, ut vinctus ibi iaceret et stimulante tergum aspero solo furens frustra tollere se conaretur flammasque et saxa eiiceret.

V. 29—80. Laudes Hieronis. Accedimus ad mediam carminis partem. Dixi supra proponi a poeta in hoc carmine regis perfecti exemplum, constans ex oppositis virtutibus; quae res si vera est, hic locus, laudes Hieronis continens, ita comparatus esse debet, ut hanc oppositarum virtutum coniunctionem in rege videamus. Atque ita est; constat locus quattuor partibus, quarum binae coniungendae sunt. Atque ita perspicitur mira alioquin futura adornatio haec, quod bis de pacis rebus, bis de bellis dicit separatim. In quo etiam illud notabis, quum in principio et in fine carminis mitiores sensus magis extollantur, in hoc loco proelia luculentius laudari, propterea quod perfecti regis virtus, ut supra significavi, pariter ex utroque genere constat. Sed quid est, quod non apertius directa oratione dixit: Tu, Hiero, praeclarus rex es, ipsi Iovi comparandus, pacis artes et bella pariter amans; nam ludicras coronas reportas et proeliis hostes fundis cett. Loquutus esset ita clarius Pindarus; num melius, vehementer dubito. Veteres certe intolerabilem dixissent poetam, qui tam invenuste et indecore laudaret, quique Olympum et deorum summum regem Iovem non tecte compararet, sed palam effatus quae sentiri, non audiri debebant. Perspicies nunc iudicium Pindari, qui ita totum hunc locum tractavit, ut poneret quidem ea omnia, quibus laus Hieronis constare debebat, singulis vero partibus eam tractationem adhiberet, quae iis maxime conveniret. Primum igitur quum ludicra victoria Hieronis laudanda esset, facit hoc, sed ita, ut Aetnae salutem et florem precetur, cui haec victoria prima augurium est aliorum decorum et carminum. Deinde fortitudo bellica Hieronis laudari debebat; facit etiam hoc, sed ita, ut, quum aegrotaret Hiero, animum eius proeliorum et facinorum magnorum memoria exhilarari velit. Atque ita ex duobus locis oppositis componitur prima laudis regiae declaratio. Post haec de civitate Aetnae recens condita dicendum erat; facit hoc ita,

ut a filio Dinomene ordiatur eumque laudet tanquam regem novae civitatis a patre constitutae. Denique ad preces pro urbis salute rediens, sic ad celeberrimam pugnam Himerensem venit, qua absolvi debebat hic locus. Atque haec est altera eiusdem laudis regiae declaratio. Igitur in singulis partibus alia tractatione adhibita fit, ut primo adspectu totidem diversos locos videre credas, nonnisi externo vinculo coniunctos, quanquam vel sic communem omnibus colorem poeta dedit, ad formam precationis pro Aetna et Hierone pleraque revocans. — V. 29 sqq. Post descriptas terribiles Typhoei iras poenasque eximio transitu ad Iovis venerationem conversus pergit: Utinam tibi placeant verba et preces, quas pro urbis Aetnae felicitate fundo. Sed hoc ita dicit: Utinam tibi placeam (cf. ad *ἀνδάνειν* Ol. III, 1.), qui hunc montem gubernas, cuius cognominem vicinam urbem Hiero illustravit, h. e. utinam a te exaudiar, qui, quum hunc montem gubernes, etiam urbem cognominem tibi commendatam habere debes. *εἴη*, Pyth. II, 83, 96. Fragm. nr. 133. — V. 30. *μέτωπον*, ut summus Siciliae mons. Metaphorae a corpore humano desumptae innumerae tales, *πόδες*, *ἄγκεα*, *ἀγκάλαι*, *νῶτα*, *στέρνον*, *δειραί*, *ὀφρύες*, *κρόταφοι*, *κάρηνον*, *κορυφή*. — V. 32. *Πυθιάδος ἐν δρόμῳ*, cf. Ol. I, 94. — *ἀνέειπε*, proprium de praeconibus, cf. Schaefer. ad Gregor. Cor. p. 494. — *ὑπέρ*, nomine et iussu Hieronis. — V. 33. structura: *ναυσιφορήτοις δ' ἀνδράσι πρώτα χάρις* (primum et maximum gaudium) *ἀρχομένοις πομπαῖον οὖρον ἐς πλόον ἐλθεῖν*. — *ἐοικότα γὰρ* cett. Probabile enim fore, ut finis etiam reditus melior contingat. Ad constructionem aoristi pro futuro vid. Pyth. IV, 244. Denique *τελευτὰ νόστον* optime dictum, cf. ad Ol. II, 17. — *ὁ δὲ λόγος* cett. Haec ratio in praesenti victoriae eventu s. in hac congruentia victoriae tuae iustam exspectationem movet. Nam Hieronis victoria in ipsis urbis initiis tam prospere accidit, ut similis fausto vento proficiscentibus nautis contingenti videatur, unde felicia augurari liceat. — *λόγος*, dictum, sententia, ut Ol. II, 22. (*dieser wahre Satz, diese Wahrheit*). — V. 38. *σὺν εὐφώνοις θαλίαις*, inter comissationes, qualis haec nunc. — V. 39 sq. Cumulat cognomina honoris causa et ad potentiam dei significandam, ut solent in invocationibus. *Λύκιε*, nobilissimum templum constat Patarae fuisse, vid. Müller. Dor. I. p. 217. et Horat. Carm. III, 4, 61 sqq., qui locus nostro simillimus comparandus est. Coniunguntur autem Lycia et Delus, quoniam deus hinc inde commeare credebatur. — *νόῳ τιθέμεν*, Home-

ricum ἐν φρεσὶ θέσθαι. De activo comparari potest ζυγὸν αὐχένι θέντες in Epigr. ap. Demosth. de Coron. p. 322. Et ap. Pindarum κόμας ἀναδήσαντες Pyth. X, 40., pro quo Nem. XI, 28. est ἀναδησάμενος κόμαν. Adde inprimis Indices ad Sophoclem, et vid. Matth. Gr. §. 496, 2. — ταῦτα — εὖ ἀνδρόν τε χώραν, h. e. haec tibi cordi sint ut fiant, et viris egregiis ut floreat regio, s. victorias des et florem virorum egregiorum, qui quaerant victorias. Erat vero Apollo κουροτρόφος. [Ad exemplum Alcmanis in not. crit. allatum accedant gemina Eurip. Phoen. 951: πικρὸν δ' Ἀδράστῳ νόστον Ἀργείοισί τε θήσει, κλεινάς τε Θήβας. Homer. hymn. Ven. 104: ποίει δ' εἰσοπίσω θαλερὸν γόνον, αὐτὰρ ἔμ' αὐτὸν δηρὸν ἐῦ ζώειν. Plato Sympos. 188. D: οὗτος πᾶσαν ἡμῖν εὐδαιμονίαν παρασκευάζει καὶ ἀλλήλοις δυναμένους ὁμιλεῖν, quibuscum conferri Theognideorum v. 337. 38., modo ibi θείη pro δοίη scribatur. Adde Soph. O. R. 189 sqq.] — V. 41. ἐκ θεῶν γὰρ cett., a diis enim conatuum et moliminum perficiendorum rationes omnes sunt virtutibus hominum, s. quicquid perficiunt humanae virtutes, diis debetur. μαχαναί rerum perficiendarum rationes et subsidia (*Wirksamkeit und Vermögen, etwas zu vollenden*). — V. 42. σοφοί, poetae, περίγλωσσοι, eloquentes, quod propter Siculos addit, monente Boeckhio, qui e Cic. Brut. c. 12. ostendit iam sub tyrannis accurate et de scripto dictum Syracusis, etsi non via nec arte, immo Corax sub Hierone iam eloquentia valuisse videtur. Add. Müller. Dor. II. p. 159. [et Spengel. Συναγωγ. τεχν. p. 23 sqq.]. — Absolvimus primam loci partem, in qua omnia ad Aetnae incolumitatem et laudem futuram revocata sunt, ut par erat in victoria prima; simul tamen Hieronis laus ludicra inest, immo ab hac victoria omnis futurae gloriae omen urbi ducitur. Accedit hinc ad bellicam virtutem Hieronis et nunc quidem omnia ad Hieronis personam revocantur, ut antea omnia ad Aetnam. — ἄνδρα, quum in versibus proximis Apollinem et deos laudasset. Sensus: „Hieronem vero laudaturus spero me non quasi extra certaminis spatium iaculum vibraturum, at longo iactu superaturum adversarios," quibus verbis praeclaram laudem nuntiat, ut solet etiam alias excitare attentionem ad ea, quae dicturus est, veluti statim Pyth. II, 62. Et cf. Nem. VI, 28. — χαλκοπάραον, ut Nem. VII, 105. — ἔξω ἀγῶνος idem fere, quod παρὰ σκοπόν Ol. XIII, 90., h. e. aliena dicere. Compara Lucian. Gymnas. c. 21:

καίτοι ἔξω τοῦ ἀγῶνος ἴσως ταῦτα, et ibid. c. 19. ἐξαγώνια; adde de Imagg. c. 18. Sed proprie haec significant quae extra causam sunt, τοὺς ἔξωθεν λόγους dicit Demosth. de Coron. p. 228. — V. 45. ἀμεύσασθαι, praeterire, superare, cf. Pyth. VI fin. Ceterum aoristum in hac constructione modo vidimus v. 35. — V. 46. ὁ πᾶς χρόνος, omne tempus futurum, Ol. VI, 56. Nem. I, 70. Saepius Pindarus χρόνον memorat pro vi divina. Ol. VI, 97. VIII, 28. Nem. IV, 43. Nulla tamen personificatio, cf. Ol. II, 17. — εὐθύνοι, dirigat ad eum, ἐπ' αὐτόν (ut Nem. VI, 29: εὔθυν' ἐπὶ τοῦτον ἐπέων οὐρον) οὕτω, sic, ut nunc [vel sic, ut precor]. Conf. Ol. II, 49: ἐς ἀδελφεὸν Χάριτες ἄνθεα τεθρίππων ἄγαγον. [εὐθύνοι est potius recta deducat, recta via procedere faciat: sic Nem. II, 7. αἰὼν εὐθυπομπός. — Statim v. 46. acute iuxta posita sunt ἐπίλασιν παράσχοι et ἀμνάσειεν.] — ὄλβον μὲν — καμάτων δ' —, prosperum rerum successum cum divitiis, dolorum vero corporis oblivionem det. Calculo enim laborabat Hiero, cf. Schol. h. l. et ad Pyth. III. Vid. Boeckh. — V. 47. ἦ κεν ἀμνάσειεν cett. „Sine dubio admonebit eum tunc tempus qualia proelia ante forti et infracto animo sustinuerit." Vides bellorum memoratione suaviter moneri regem, ut hos etiam labores τλάμονι ψυχᾷ ferat, et quantum fieri possit obliviscatur maiorum et illustrium laborum memoria. — εὐρίσκοντο. Hiero cum fratribus, inprimis Gelone, qui fundaverat imperium. Vix poterat Pindarus dicere aliter, quum non ultima tantum bella intelligi vellet a rege gesta Hierone, sed priora etiam, quibus interfuerat vivente Gelone, qualis Himerensis pugna. Ceterum de εὑρίσκεσθαι cf. Pyth. III, 111. et activum Ol. VII, 89. — τιμάν, imperium et honorem ex imperio, plane ut Pyth. II, 59. Ac summam esse Syracusanorum principum et nunc Hieronis regiam potentiam et dignitatem necessario dici debebat in hoc carmine propter comparationem cum Iove Olympio supra significatam. — V. 50. ἀγέρωχον Ol. XI, 82. — νῦν γε μὰν cett. Nunc tamen luculentissime probavit patientiam et infractum animum, ut Philocteta, aegrotus in bellum profectus; necessitate enim coactus etiam superbior aliquis ab altero auxilium petit. Similiter Lemno arcessiverunt heroes Philoctetam. Hieronem vero quod attinet, perspicue docet Boeckhius Etruscum bellum intelligi, hoc ipso anno gestum a Graecis et Hierone, quo Etrusci ad Cumas devicti. — δίκαν ἐφέπων,

Schol. τρόπον μετερχόμενος, rationem, exemplum sequutus. — [ἐστρατεύθη significat Hieronem precibus permotum esse ad bellum gerendum.] Verba καί τις ἐὼν μεγαλάνωρ de Cumanis intelligenda demonstrat Boeckhius, qui legatos ad Hieronem miserant, sive nunc ipsa urbs significetur sive summus eius magistratus. Habet vero loquutio proverbii indolem, ut commode etiam de urbe dici potuerit. — μιν φίλον ἔσανεν palpavit eum, ut amicus esset. [Rauchensteinius l. 5 sq. σὺν δ' ἀνάγκᾳ μὴ φίλον — ἔσανεν coniecit, h. e. necessitate fit, ut etiam superbus aliquis blandiatur ei, qui amicus non sit. Sed Hermanni scriptura a me reposita teste nititur lemmate scholiorum, nec debebat vir doctus formam ἀναγκαία a lyrici poetae usu abiudicare, qua Homerus, Tyrtaeus, alii poetae vetustiores usi sint, v. Lobeck. Parall. p. 309. — Statim ad μετανάσσοντας Rauchensteinius conferri iubet Pyth. V, 67: (Ἀπόλλων) ἐν Ἄργει ἔνασσεν Ἡρακλέος ἐκγόνους.] — Ceterum Diodorus narrat Hieronem hoc bellum per duces suos administrasse; sed perit omnis vis loci, nisi ipse interfuit. — V. 52. φαντὶ δέ, explicatur nunc comparatio. — μεταμείβοντας, translaturos, repetituros e Lemno; cfr. not. crit. Ceterum fabula nota, cf. Sophocl. Philoctetam. [Welckerus Cycl. Ep. II, 239. ἥρωας Ulixen et Diomeden interpretatur. Noli credere: pluralis universe accipiendus, ut Pindarus non discessisse a Lesche Lesbio videatur, qui unum Diomedem Lemnum abisse reducturum Philoctetam tradidit. Cfr. Philol. IV, p. 650 sq.] — τοξόταν additum, quum propter sagittas venirent, quarum ope Troia caperetur. [Prolegg. Soph. Phil. p. 106 sq.] — V. 54. magnifica haec laus etiam Hieronis causa addita, cuius similis gloria in Etrusco bello. — [V. 55. ἀσθενεῖ χρωτὶ ἔβαινε Philocteta Troiam, sed sanatum esse ibi vulnus per Asclepiadas Aesculapiumve ipsum ut non negat Pindarus, ita tacet, quo similior esset heros regis Hieronis. Monuit contra Boeckhium Welckerus Mus. Rhen. V, 480.] — V. 56. Sic vero Hieroni deus adsit in posterum, ut olim Philoctetae affuit. — ὀρθωτήρ, fortunae propitius auctor. [θεὸς pro una brevi haberi posse negans H. Ahrens in dissert. de crasi et aphaeresi p. 17. οὕτω δ' Ἱέρων. θεὸς κτλ. scribendum suspicatur, i. e. ita etiam Hiero, quamvis corpore invalidus, sicut Philoctetes, hostes vicit. Contra quae G. Hermannus in dissertat. de Pindari ad solem deficientem

versibus Lipsiae a. 1845. p. 14. sententiae adversari Ahrentis coniecturam disputat. „Nam aegrotantem ad bellum profectum esse Hieronem, ut olim Philoctetam, iam dictum erat: illud nunc erat dicendum, sicut Philoctetes liberatus morbo esset, ita Hieroni quoque restitutum iri valetudinem. Itaque si Ἱέρων scribere vellet, rectius sic scripsisset: οὕτω δ', Ἱέρων, θεὸς ὀρθωτὴρ πέλοι τὸν πρ. χρ. ὧν ἔρασαι καιρὸν διδούς." Ista etiam Mingarelli fuit elegans profecto coniectura. Mihi aliquando θεὸς σωτήρ scribendum videbatur: nam ΘΕΟΣΣΩΤΗΡ a ΘΕΟΣ-ΟΡΘΩΤΗΡ quantillum distent apparet. Nunc haud scio an nihil sit de voc. θεός pro una brevi usurpato metuendum, quum reperta in titulis Megarensibus L. Rossii Θέδωρος, Θέμναστος (ut alias Κλέστρατος, Κλέμαχος simm.), alia eiusdem generis docere videantur, vocem θεός certe in compositis apud Dorienses mutilari solitam esse interdum. Quod quidni Pindaro licuisse credamus in carmine lyrico imitari?] — V. 57. καιρόν, opportunitatem, usum, fructum, Ol. II, 54. — Absolvimus nunc etiam hunc locum, in quo quum fortitudo Hieronis bellica laudanda esset, ita hoc vides a poeta institutum, ut, quum aegrotaret rex, ad consolationem eius omnia revocaret. — Exin a v. 58. sequitur *locus* in hac carminis parte tertius de civitate Aetnae recens ab Hierone condita. Hic quum etiam Dinomenes honoris causa nominandus esset novae urbis rex, ita totum hunc locum tractavit, ut ad huius laudem omnia revocaret, quasi nonnisi propter hunc de urbe ei credita diceret. — V. 58. „Musa, canamus nunc etiam apud Dinomenem laudem huius victoriae curulis." Quum de vera profectione cogitari non possit, sensus erit: Mente et cogitatione eamus nunc etiam Aetnam ad Dinomenis domum; unde ego concludo carmen Syracusis cantatum in aula Hieronis, Dinomenem autem non affuisse, quippe Aetnae gubernatione occupatum. Unde nunc etiam ad hunc tendere debent Musae. Boeckhius vero hymnum nostrum Aetnae cantatum statuit apud Dinomenem, ita interpretans καί: „Etsi apud Dinomenem versamur, tamen non inconvenienter Hieronis celebramus victoriam, h. e. quidni apud Dinomenem Hieronis victoriam canamus?" Mea tamen explicatio magis cum verbis convenire videtur. Nec obiici potest multas Aetnae laudes inesse, quae melius in ipsa urbe audiantur: nam primarium carminis argumentum vidimus ipsius Hieronis laudem esse. Praeterea potuit carmen alio tempore Aetnae cani in festo Iovis Aetnaei, ex instituto

Hieronis; de quo vid. ad Ol. VI, 96. — V. 59. *ποινάν*, praemium (sensu bono, ut Nem. I, 70), laudem, *κελαδῆσαι*, cf. Ol. X, 14. *κόσμον κελαδεῖν*. — *χάρμα δ' οὐκ ἀλλότριον*, gaudium non alienum ab eo, sed intimum. Ceterum sensus filii probant eius donaria Olympica, Pausan. VI, 12. — V. 60. *ἔπειτα*, quum haec ita sint. — *Αἴτνας βασιλεῖ*, non Iovi, sed Dinomeni; et *φίλιος ὕμνος* est ipse locus sequens, qui civitatis praeclara instituta celebrando regem honorat et celebrat ei praefectum. Dicitur igitur *ὕμνος* magnificentius omnino pro laude, velut Pyth. VIII, 57. — V. 61. „Cui urbem illam Hiero secundum Hyllicae normae leges condidit." *τῷ*, h. e. ut hic ibi regnaret. Postea tamen Chromius, affinis regiae genti, ad urbem gubernandam vocatus est, cf. ad Nem. IX. Quum tres tribus Doricae essent, *Ὑλλεῖς*, et ab Aegimii filiis Pamphylo et Dymane oriundi *Πάμφυλοι* et *Δυμᾶνες* siv. *Δυμανᾶται*, Dorienses *Ἡρακλέος ἔκγονοι Αἰγιμίου τε* dicuntur Pyth. V, 68., sive *Ὕλλου τε καὶ Αἰγιμίου στρατός* Fragm. Isthm. nr. 4. Ita fit, ut etiam leges et instituta Dorica eodem iure vel Hylli vel Aegimii dici possint, significentque idem *Αἰγιμίου τεθμοί* et *Ὑλλὶς στάθμα*. Qualia haec fuerint, hodie satis constat; vid. praeter Boeckhii Explicationes inprimis Müller. Doriens. Tom. II. et Hoeckii Hist. Cretae. — *θεοδμάτῳ σὺν ἐλευθερίᾳ*, praeclara cum libertate, ut Isthm. V. 10. *θεοδμάτους ἀρετάς*, praeclaras, eximias. Adde similes voces ad Ol. II, 36. Libertatem vero intellige non effrenem, sed qualis est in Doricis civitatibus. — *ἔκτισσε, κτίστωρ Αἴτνας* Fragm. Hyporchem. nr. 1. — Erant novi incolae e Gelois, Megarensibus, Syracusanis, Peloponnesiis collecti, et Peloponnesiorum quidem ut Syracusanorum quinque milia; cf. Schol. et Diod. XI, 49. cum Boeckhio; quae quidem omnes civitates quum Dorica instituta haberent, haec etiam Aetnae ab Hierone instituta sunt. Pindarus tamen inprimis propter Peloponnesios hoc factum dicit; pergit enim v. 62 sqq.: „Volunt autem Pamphyli et Heraclidarum posteri sub Taygeto habitantes semper manere in Aegimii institutis Doricis," h. e. sunt enim Doriensium qui sub Taygeto habitant veterum institutorum tenacissimi, quare etiam Aetnam profecti noluerunt aliis legibus vivere. Videmus hinc, quod etiam ab aliis observatum, Spartanam rempublicam fuisse Doricarum omnium maxime genuinam, quum hi prae ceteris prisca instituta servarent. Sed cur nonnisi Pamphylos et Herculis posteros nominat, quum tres tri-

bus essent, eaeque haud dubie etiam Aetnae institutae? Quum Pindarus ubique accurate loqui soleat, suspicor Peloponnesios, qui Aetnam migraverant, ex his maxime duabus tribubus fuisse, quod casu fieri potuit. Denique videntur hic coloni non omnes, at pars tamen ex Amyclaea regione venisse, licet Müllerus noster Hist. Dor. II. p. 48. Spartanos non censeat habitasse extra Spartam in proximis oppidis. Sed Pindarus, qui migrationem Doricam per se describere noluit, quorsum addit v. 65 sqq.: Ceperunt Amyclas e Pindo profecti, in vicinia Tyndaridarum, nisi honoris causa sedem nobiliorem horum colonorum indicare voluit? Sic Amyclas nominat, licet non omnia quinque milia inde venerint. Ceterum probabiliter censet Müller. Orchom. p. 319., Dor. I. p. 91 sqq., non Spartam, sed Amyclas principem olim Pelopidarum sedem et caput regni fuisse; licet vero postea parvae essent Amyclae et pristinus splendor oblitteratus, nihilominus multarum rerum memoria clarae manebant in fabulis. — [V. 64. Qui *ὄχθας ποταμῶν χείλη, ὄχθους ἐπάρματα γῆς* dici iubent grammatici, poetarum arbitrio refelluntur, cfr. Et. M. 645, 17. Mehlhorn. Anacr. p. 97. Lobeck. Pathol. p. 13. Sic Soph. Ant. 1119. *Νυσαίων ὀρέων κισσήρεις ὄχθαι.*] — V. 66. *Πινδόθεν ὀρνύμενοι*, contrahente Pindaro has migrationes. Vid. Müller. Dor. libr. I, 1. — *Τυνδαριδᾶν γείτονες*, qui apud Pindarum in vicinia Amyclarum Therapnae habitant et sepulti sunt, cf. Pyth. XI. fin. Nem. X, 56. Isthm. I, 31. Etiam Aetnam suspicatur Boeckhius eorum cultum translatum. Vides autem simul fortitudinem horum Doriensium significari. — *ἄνθησεν* Nem. IX, 39. — V. 67 sq. Sensus: Utinam semper eadem prospera fortuna civibus et regibus maneat. In constructione loci Hermannum sequor, qui explicat: *αἶσα διακρίνει λόγον ἀνθρώπων*, fortuna arbitra est sermonibus hominum, falsos damnat, veros comprobat. Vult igitur poeta hoc: Utinam semper tali fortuna praeclara confirmentur sermones hominum, ut nunc meas laudes res ipsa confirmat. Nam laudes quidem fortasse non defuturae erant urbi, quae tam cara esset Hieroni, quam praedicabant qui regi placere volebant; quare illud Pindarus precatur, ut semper etiam confirmentur sermones hominum re ipsa. Boeckhius ita vertit: „Precor verus hominum sermo semper talem fortunam Aetnae adiudicet et decernat." — Amenas, de quo Cluv. Sic. Ant. p. 142., fluvius Aetnaeus, Amenaus et Amenanus dictus. — *διακρίνειν*, cf. Ol. XIII, 114. Ibidem est *Ζεὺς τέλειος*, lup-

piter perfector. — V. 69 sqq. Felicitatis, quam optat, duo fundamenta sunt, sine quibus ea cogitari non potest, si domi concordia sit et securitas foris ab hostibus. Utrumque similiter coniunctum Nem. IX, 28 seqq. Quare nunc dicens de his rebus, sic ad bellicas laudes Hieronis orationem reducit, quae totum hunc locum absolvere debent. — *σύν τοι τίν*, tua enim ope cett. — *ἀγητὴρ ἀνὴρ* (*αὐτὸς*) *υἱῷ τ' ἐπιτελλόμενος*. Cfr. ad Isthm. IV, 19. — *σύμφωνον ἐς ἀσυχίαν*, qua ante omnia opus, quum e diversis regionibus convenissent hi cives. — *γεραίρων*, non opprimens, sed benigne habens mitique imperio regens. — V. 71. *λίσσομαι*. Deinde precor securitatem ab hostibus. De asyndeto in precibus cf. Excurs. II. p. 346. Mox *ἄμερον κατ' οἶκον ἔχῃ*, h. e. *κατέχῃ*, maneat in domo pacata. *κατέχειν* est constanter tenere, nec relinquere. — V. 72. *Τυρσανῶν ἀλαλατός*, h. e. *Τυρσανοὶ ἀλαλάζοντες*, exercitus, quare nulla hic est personificatio, quam proprie dicimus. — *ἰδών*, quum viderit tristem cladem navibus illatam; audacius, sed nervose iunctum cum *ἀλαλατός*. [„Phoenices Tyrrhenosque ut hostes advenientes contraque Siculos pugnantes apud Cumas, hoc Pindarus ex sua mente appellat (non pugnam ad Cumas, sed) *ὕβριν τὰν πρὸ Κύμας*, quumque in perniciem illis abisset, *ναυσίστονον ὕβριν τὰν πρὸ Κύμας*. Itaque quiescant, inquit, illi *ὕβριν* ad Cumas suam in perniciem versam qui viderint." Heimsoethius p. 23. Cum syntaxi *ἀλαλατὸς — ἰδών* confer Thuc. I, 110: *τὰ τῶν Ἑλλήνων πράγματα ἐφθάρη ἓξ ἔτη πολεμήσαντα*. Plura dabit praeter Fritzschium ad Lucian. Alex. 22. Lobeckius ad Soph. Aiac. p. 74 sq., qui Pindarico exemplo vindicat Aesch. Suppl. 482. *οἶκτος εἰσιδὼν τάδε*. — Ceterum pulchre Rauchensteinius Introd. p. 150. animadvertit Cumarum memoriam supra de industria factam v. 18 sq. et hic repeti, quo illa cogitatio animo lectorum sese insinuaret, Typhoei instar esse barbaros a Graecis debellatos.] — V. 73. *οἷα*, necessario ad hanc ipsam cladem referendum, quam poeta ornatius explicat. Quare *Συρακοσίων ἀρχός* Hiero est. *πάθον*, Etrusci et Carthaginienses; quum versu antecedente de utrisque dictum sit, nunc non licet Carthaginienses excludere, licet Diod. lib. XI, 51. Etruscos tantum commemoret. Verius Scholiastes Pindari ad h. l. Et gravissimum bellum fuisse ipsa poetae verba satis declarant. — V. 74. *ἀλικίαν*, i. e. *τοὺς ἐν ἡλικίᾳ*, qui in aetate militari sunt. — V. 75. *Ἑλλάδα*, Graecam terram, *τὴν ἐν Ἰτα-*

λίας, μεγάλην Ἑλλάδα. De δουλίας sensu politico, non confundendae cum ἀνδραποδισμῷ, vid. Boeckh. Oeconom. Athen. I. p. 439. — ἀρέομαι παὶ μὲν Σαλαμῖνος cett. Iuncturam fieri puta per gradationem. Dixerat eximiam esse Hieronis ad Cumas victoriam; pergit: Himerensis vero pugna principibus Graeciae proeliis par est. Occultatur haec antithesis asyndeto, sed asyndeton magnificum est in tali oppositione. Cfr. Excurs. II. p. 344. Verba: ἀρέομαι — μισθόν verto: Tollam ad Salaminem Atheniensium laudem iis mercedem, ut statim dicit ὕμνον τελέσαις, persolvens hymnum, quo sensu idem legitur Pyth. II, 13. De voce μισθός cf. Nem. VII, 63. et Epigr. ap. Aeschin. in Ctesiph. p. 445. Bekk. Honesta vox de honore illustribus meritis habito. Pindarus saepe sic ἄποινα usurpat. παρὰ Σαλαμῖνος non verto: e Salamine tollam, sed ad Salaminem, ubi pugnata est pugna. Παρά c. genit. Pyth. X, 62., cf. Matth. Gr. §. 588. Nec ἀρέομαι dicit vere profecturus eo, sed ut poeta mente, quemadmodum Ol. I, 8. Olympiae suscipitur hymnus, qui Hieroni canitur. — Porro cum Hermanno me retinere dixi ἐρέω, qui monet δέ v. 79. ad oppositionem locorum adhibitum. Quare verto totum locum: Athenienses remunerabor laude ob Salaminiam victoriam, Spartae canam pugnam ad Cithaeronem, pro Himerensi vero proelio Dinomenis filiis hymnum solvens, h. e. ita tamen, ut simul pro Himerensi proelio Dinomenis filios canam. (*Die Athener soll man preisen wegen des sieges bei Salamis, in Sparta singen die schlacht am Cithaeron, indem man aber zugleich wegen der thaten am Himeras des Dinomenes söhnen lob zollt.*) Mihi ex hac ratione pulchre participium positum videtur in tertio membro, quum significare vellet illas laudandas pugnas non sine hac, hanc non seiungendam ab illis. Boeckhius meus scripsit ἐρέων, construens ἀρέομαι μισθόν, mihi tollam mercedem, πὰρ μὲν Σαλαμῖνος Ἀθαναίων χάριν ἐρέων, ἐν Σπάρτᾳ δ' ἐρέων πρὸ Κ. μάχαν cett.; sed primum displicet: tollam mihi mercedem — Dinomenis filiis solvens hymnum; deinde omnino quod sibi mercedem sperat, alienum videtur a magnificentia loci, ubi alios honorare vult; et si dicas simul hoc inesse: singulas victorias singulis inprimis caras esse, ut propterea remuneraturi sint Pindarum, etiam sic admisceri videtur quod abesse malim. Neque enim de Atheniensium, Spartanorum, Dinomenis filiorum, sed de suo et ceterorum hominum agere videtur iudicio, esse illas pugnas pro maximis habendas et plane pares. — Ceterum non iunxerim verba:

παρὰ τὰν εὔνδρ. ἀκτὰν Ἰμέρα cum τελέσαις, sed cum verbis τὸν ἐδέξαντ' κ. τ. λ., ad Himeram quem meruere. De quo genere collocationis cf. Beier. ad Cic. de Officiis pag. 103. et 112. Vulgo post τελέσαις interpungitur, sed incommode poetam ad Himeram stantem cogitaveris. Petitur quidem laus ex illis locis, solvitur autem ibi, ubi Dinomenis filii sunt, ut Spartanorum laus canitur Spartae, non ad Cithaeronem. Ceterum ἐδέξαντο est tulerunt divinitus concessum, cf. Nem. II, 4. [Sic intelligo: Mihi tollam (comparabo) praedicanda Salamine gratiam Atheniensium pro mercede, Spartae autem dicam Plataeensem pugnam (quo Spartanorum mihi gratiam aeque meream), Himerensem autem pugnam carmine celebrans Dinomenis mihi filios devinciam. Quae nihil sibi volunt aliud, quam praestantissimas Atheniensium et Spartanorum victorias de barbaris reportatas aequari pugna Himerensi; et ut Athenis et Spartae nihil acceptius sit auditu quam victorias illas, sic nihil iucundius Dinomenidis quam Himerensem victoriam laudibus celebrari. Ceterum Boeckhii ἐρέων ferri nullo modo potest: debebat vel λέγων vel εἰπών dici.] — ἀμφ' ἀρετᾷ, propter, per virtutem. Dinomenis autem filii sunt Gelo, Hiero, Polyzelus, Thrasybulus, vid. Simonidis Epigr. in Scholiis, nr. CXCVI. Schneidewin. De ipso proelio Himerensi praeter Schol. cf. Herod. VII, 165. Diod. XI, 20.

V. 81 — fin. Transit ad ultimum carminis locum, qui admonitiones continet. [Opportune ego, ait poeta, laudibus vestris breviter defungar, multarum rerum summam paucis complexus; ita enim minori hominum vituperationi obnoxius est et qui laudat et qui laudatur. Cfr. similes locos, ubi de brevitate sermo est, cui poeta se ubique studere dicit, Pyth. IV, 247. IX, 79 sqq. etc.] — καιρόν, s. κατὰ καιρόν, si modice loquaris et quantum conveniat. — πολλῶν πείρατα, multarum rerum fastigia (compara Virg. Aen. I, 342.) contrahens in breve. Contrarium ἐκτείνειν λόγον, et τείνειν, ἀποτείνειν, ἐκτείνειν μακρόν, cf. Valcken. ad Herod. VII, 51. Heindorf. ad Plat. Gorg. p. 65. Blomfld. ad Aesch. Agam. 889. Lobeck. ad Aiac. p. 432. — μῶμος, reprehensio invidorum, Ol. VI, 74. — μεῖων, quum omnis laus invidiam excitet, contractior laus saltem minorem. — V. 83. ἀλαννής, gravis, molestus; praeter Boeckhium vid. Blomfld. ad Aesch. Pers. 935. Hermann. ad Aiac. v. 657. et Rost. Thesaur. Graec. p. 28.

— ταχείας ἐλπίδας intellige studia et exspectationes audientium cupidas, quae fastidio obtunduntur et debilitantur, ut minus promptae et alacres sint. — Ad ἀμβλύνειν, obtundere, conferes Blomfld. ad Aesch. Sept. 712. Iacobs. ad Anthol. T. XII. p. 209. — V. 84. ἀστῶν δ' ἀκοὰ cett., civium vero fama animum pungit maxime ob bona aliena, h. e. quum omne nimium animo molestum sit, ut modo dictum, inprimis tamen civium laudes invidiam excitant in ceteris, si laudetur quod ipsi non habeant. Boeckhius: „Publice apud cives audita fama maximam invidiam habet," quia qui civibus suis insigniter placet, felicissimus est. κρύφιον, tacitum animum, h. e. tacite, tecte, cf. Elmsl. ad Eurip. Heraclid. 7. Hom. Il. XIX, 125: τὸν δ' ἄχος ὀξὺ κατὰ φρένα τύψε βαθεῖαν. [Schol. ἡ τῶν πολιτῶν ἀκοὴ κρυφίως λυπεῖ τὴν ψυχὴν ἐπὶ τοῖς ἀλλοτρίοις τῶν πολιτῶν κατορθώμασιν. Heimsoethius p. 25: „Ἀκοά est actus audiendi, auditus. Poterat dici: ἀστῶν ἀκοὰν μάλιστα βαρύνει ἐσλὰ ἀλλότρια. Nunc poeta vel altiore dictione usus ἀστῶν ἀκοά, inquit, θυμὸν βαρύνει μάλιστ' ἐσλοῖσιν ἐπ' ἀλλοτρίοις, vel, ut aliis verbis dicam, ἀστοὶ ἀκούοντες κρύφιον θυμὸν βαρύνουσι μάλιστ' ἐσλοῖσιν ἐπ' ἀλλοτρίοις." — Recte, opinor, Boeckhius explicavit, qui haec addit: „Laudatus enim facile incurrit in offensionem hominum, quod publice apud cives audita laus ac virtus animos hominum tectos maxime invidia replet." Cfr. Schol. Pergit poeta: Vel sic tamen, licet invidiosum sit laudari, nolito desistere a recte agendo materiemque suggerere laudatoribus perge.] V. 85. κρέσσων — φθόνος, proverbialis loquutio, quam illustrant ex Herod. III, 52: φθονέεσθαι κρέσσον ἐστὶ ἢ οἰκτίρεσθαι; cf Boeckh. Explicationes et Nott. critt. Add. Iacobs. Delect. Epigr. p. 255. — V. 86. καλά, res praeclaras et laudes omnis generis. — νώμα cett. Ac primum quidem guberna iuste, linguam autem ad normam veritatis forma, abstinens a fraudibus, astutiis, simulationibus tyrannicis. Verba: ἀψευδεῖ πρὸς ἄκμονι χάλκευε, verto: Procude linguam in incude a mendaciis pura, ut sincera sit et a falso aliena. Debet enim incus pura esse sordibus, ne quid vitii inde trahat res quae procuditur. Viri docti plerumque explicant: ἐν ἄκμονι ἀληθείας, ἀψευδείας, ut passim sic adiectiva pro substantivis ponuntur. Ac confertur δόξαν αὐταρκέα, h. e. αὐταρκείας, Antiphil. Byz. ep. XV, 3. coll. Iacobs. Anth. T. IX, 48. Sic comparaveris Sidon. Apoll. 8, 4. incudem meditationis, ut sit incus quali

Veritas utitur. Denique γλῶσσα ipsa lingua est, quam cote acui vidimus Ol. VI, 82.; nec sermonem interpretor. Ceterum vid. Boeckhium ad h. l. et Iacobs. Delect. Epigr. Gr. pag. 108. Dictio Pindari audacior, sed praeclara; pro tenui isto et ieiuno: noli vana promittere, abstine mendaciis, quanto dignius et gravius est quod poeta dixit! — [Videndus de translatione Rauchensteinius Introd. p. 115., qui Dissenium aliena immiscere criminatur. Ipse ita enarrat: „*am truglosen amboſs, d. i. am amboſse der wahrheit, schmiede deine zunge;*" *er will dem Hiero sagen: bilde stark deine rede dadurch, daſs du sie am rechten übst.*] — V. 87 sq. Causas subiicit: Quodsi enim vel levissima res tibi excidit, magnum habetur ut a te profectum. Multorum rex es, quare multi sunt testes tibi bonarum et malarum artium. Παραιθύσσειν hic est de iis, quae, si utaris lingua, obiter et inter alia dicta imprudenti tibi excidant, quod vide quam leniter et caute dixerit poeta, ne Hiero gravius ferat. Cet. cf. de verb. ad Ol. VII. fin. — φέρεται πὰρ σέθεν, Plat. Theaet. p. 148. e: ἀκούων τὰς παρὰ σοῦ ἀποφερομένας ἐρωτήσεις. — ἀμφοτέροις, veris rectis, falsis malisque, ut contextus docet. Nolnit apertius loqui, iniucunda verba devitans hic quantum fieri posset. Ceterum de asyndetis vid. Excurs. II. p. 346. — V. 89 sqq. Sequitur alterum praeceptum de liberalitate et munificentia regia publice privatimque (cf. Xenoph. Hier. c. XI.). εὐανθεῖ δ' ἐν ὀργᾷ παρμένων, servans indolem, quae praeclare in te viget. ὀργή, ingenium, indoles, mores, cf. Blomfld. ad Aesch. Prometh. 386. Intpp. ad Thucyd. I, 140. — V. 91. ἐξίει — ἀνεμόεν, expande velum liberalitatis, cf. Isthm. II, 40., ubi de hospitalitate. Plena vela omnino dicuntur de magno aliquo studio; vid. ad Nem. V, 51. — V. 92 sqq. Dixit de iustitia cum veritate et de liberalitate; quae nunc sequuntur eodem pertinent. Nam ut Croesi exemplo ad liberalitatem excitat, sic Phalaridis avocat ab iniustitia et crudelitate. — μὴ δολωθῇς cett. Cave, inquit, aulicorum adulatorum artibus decipiaris, ne blandis et fucatis eorum verbis a recta via deducaris. — κέρδεα, artes, cf. Damm. Lex. Hom. De adi. εὐτρόπελος bene agit Karsten ad h. l. et Gurlittus hic et ad Pyth. IV, 105. Add. Schneid. ad Demetr. de Elocut. p. 154. Primum est de facilitate in motu Thucyd. II, 41., tum ad mores transfertur et indicat hominem temporibus inservientem, diciturque tum de sermone urbano, lepido, faceto, inprimis

cum levitatis et assentationis, simulationis notatione, cf. Plat. de Rep. VIII, 563, a. Sic h. l. blandus est et fallax, ut Pyth. IV, v. 105. — ὀπιθόμβροτον αὔχημα δόξας, gloria virtutis post mortem superstes. Nam δόξα est virtus, cf. Nem. III, 40. Asyndeton hic per nam explicandum. Haec gloria μανύει, nuntiat, ἀπαγγέλλει, ut Pyth. VI, 18. — λογίοις, rerum scriptoribus; cf. Nem. VI. v. 31. Vid. Vales. ad Harpocrat. p. 304. Creuzer historische Kunst der Griechen p. 176. Similiter λέγειν et ᾄδειν (*singen und sagen*) iungitur apud Thucyd. II, 8. Xenoph. Cyrop. I, 2, 1. — V. 94. Κροίσου φιλόφρων ἀρετά, h. e. φιλοφροσύνη et φιλοξενία, nominatim erga sapientes Graeciae viros, cf. Herod. I, 29. Croesi amor, ait Iustin. I, 7., apud omnes urbes magnus erat. — Phalaris dicitur νηλὴς νόον καυτὴρ ταύρῳ, in quo ad constructionem καυτὴρ ταύρῳ confer quae Lobeckius habet ad Phrynich. p. 688. De ipso hoc tauro crudelis tyranni vid. Boeckh. ad Scholia pag. 310. ibiq. laudatt. [Praeter ceteros de Phalarideo tauro ingeniosam conscripsit commentationem A. Pauly in schedis art. Tubingenss. a. 1835. nr. 57 sq. Adde O. Siefert Akragas p. 61 sqq.] — V. 96. ἐχθρὰ κατέχει φάτις, similiter κατέχειν Ol. VII, 10. Saepe ἔχειν, cf. Wessel. ad Herod. VII, 3. — V. 97. Neque eum citharae domesticae socium iucundum in iuvenum cantibus convivalibus admittunt. Nempe citharae obtemperat cantus, ut in prooemio dictum; quem haec respuit, eum non canit cantus. — V. 98. παίδων ὀάροισι, h. e. ubi iuvenes canunt. De voce ὄαρος cf. Nem. III, 11. Spanhem. ad Callim. in Pallad. 66. Porro ὑπωρόφιαι dictae ut τόξα ὑπωρόφια, Simonid. Epigr. Anthol. Gr. Iacobs. T. I. p. 67. (epigr. CC, 2. Schneidewin.). Sunt citharae sonantes in conviviis, ut nunc in his epiniciis, quum in encomiis et scoliis etiam hominum priscorum laudes memorentur. At κοινωνία pr. κοινωνός, sed suavius dictum. Qui canitur interest consortio canentium. Ac iucundissima sunt in rebus convivalibus aliisque iucunditatibus nomina consortii, societatis. [Lobeckius Parall. p. 519: „Accusativi μαλθακὰν κοινωνίαν non videntur appositionis locum obtinere dativo ὀάροις ex verbo δέκονται pendente, sed potius ab hoc ipso regi, δέκονταί μιν κοινωνίαν sive δέξιν, δι' ἥσπερ κοινωνὸς ἔσται ὀάροις, ut Eur. Iph. Aul. 1181: δέχομαί σε δέξιν, ἣν σε δέξασθαι χρεών."] — V. 99. τὸ πάσχειν εὖ, secunda fortuna uti, apud Pindarum etiam dicitur pr. res gerere feliciter et victorias reportare, ut Isthm. IV, 15.

— δευτέρα μοῖρ', Soph. Oed. Col. 145. πρώτη μοῖρα. Add. Lachmann. ad Propert. II, 1, 47. — εὖ ἀκούειν nunc celebrari a poetis. — στέφανον ὕψιστον, felicitatis fastigium. Sententia similis Isthm. IV, 1. et Solon. V, 3.

Carmen Pythium secundum.

INTRODUCTIO.

Victoria curulis reportata videtur Thebis in Iolaiis sive Heracleis, Ol. 75, 4., postquam eodem anno, ut videtur, Hiero Locros Epizephyrios servaverat, quos quum Anaxilaus Rheginorum tyrannus bello gravi adoriri vellet, Hieronis minis deterritus est. Laudabilia haec et gloriosa; sed erant alia, quae minime placerent. Flagrabat enim tum maxime simultas Hieronem inter et Polyzelum fratrem, de qua dictum ad Ol. II. Hiero obiecerat fratrem periculis belli, Sybaritis adversus Crotoniatas auxilio missum, ut ibi periret; ex qua expeditione quum praeter spem salvus redisset, regis animus magis etiam ab eo abalienatus erat, ut tandem ad Theronem transfugeret, quo facto Hiero bellum parabat adversus Polyzelum et Theronem. Idem vero etiam Damaretam concupivisse videtur, uxorem Polyzeli, a Gelone huic relictam, Theronis filiam. Quae quidem omnia quum comperisset Pindarus, scripsit hoc carmen cum laudibus severas admonitiones continens. In principio victoriam magnifice nuntiat, et Hieronem cum Cinyra componit, qui ut a Cypriis canitur, sic Hiero a virginibus Locrensibus ob servatam patriam. Tum ad Ixionem transit, qui primus hominum paricidium commisit, idemque Iovis uxorem concupivit, unde nunc rotae illigatus cruciatur, proles autem, quam ei peperit nubes pro Iunone a Iove substituta, Centaurus fuit, monstrum foedum, cum equis concubitum exercens. Iam revocat se ab his rebus, alienum se dicens a calumniandi studio, et iterum ad laudes Hieronis accedit, divitias, potentiam, fortitudinem bellicam praedicans maxime. Denique

in ultima parte carminis hortatur Hieronem, ut bonam indolem naturae sequatur, spernat vero adulatorum, susurronum, calumniatorum pravas voces, qui eum ad violenta consilia excitabant et bonos viros ipsumque Pindarum suspectos reddere studebant; quare aulicos istos severissime exagitat. — His expositis, ut summam sententiam carminis etiam definitius explicemus, illud Pindarus laudat, si ὄλβος et σοφία coniuncta sint; in quo ὄλβον intelligo divitias, potentiam, gloriam factorum bellicam ludicramque, alia admirabilia ob perspicuum deorum favorem; quibus rebus coniunctam vult sapientiam, ut contentus sis iis, quae habeas, hisque praeclare utaris, neve iniustitia, insolentia, pravis consiliis et cupiditatibus deorum benefactorum iram tibi contrahas. Vides igitur in hoc carmine iterum declaratam perfecti regis speciem, quanquam paullo aliter expressam quam in antecedente carmine; proxime huius carminis sententia accedit ad eam, quae Ol. I. subest. Ac Hiero quidem ὄλβον vere regium habebat, quo laudes pertinent huius carminis, σοφίαν autem saepe non habebat, minimeque hoc tempore, quare maior sententiarum pars in admonitione versatur, ut reducatur ad sapientiam. Adornavit autem totum ita poeta, ut bis cum laude admonitionem poneret, primum exemplis mythicis, deinde directa oratione usus. Igitur laudes sunt in principio ludicrae victoriae et bellicarum rerum; quo loco quod Cinyram commemorat, factum, ut mythicum exemplum adesset fortunae regiae maximae a diis concessae cum iustitia et bonitate coniunctae; Hieronem vero cum Cinyra comparans dum ornat eximie, simul docet qualis esse debeat. Tum ad contrarium transit Ixionis pessimum exemplum, cuius duo peccata similia vides iis ipsis, quae Hiero tum moliebatur, ut nihil ad eum deterrendum potuerit aptius inveniri. Atque haec quidem prima pars carminis est; sequitur altera non mythica, priori conformis, in qua primum amplius de fortuna regia Hieronis dicit, tum iterum admonitiones subiungit; neque tamen nunc ea, quae in Ixione mythice proposita erant, apertis verbis enuntiat, quod in tali re audax pariter et indecorum fuisset, sed causas potius tractat, quibus Hiero a recta via deducebatur, adulatorum et calumniatorum pravas artes. Atque ita conficitur ambitus carminis. Cfr. T. I. p. VIII. LVIII.

[Difficillimum carmen nova luce illustrare conatus est G. Hermannus in dissert. de officio interpretis p. 18 sqq. vel Opuscc. VII. p. 115 sqq. Negat vir summus credibile esse

id quod Boeckhius statuerat, Ixionem propterea commemoratum esse, quod utrumque eius crimen etiam in Hieronem caderet. „Imprudentissime enim," inquit, „egisset Pindarus, si Hieronem in eo carmine, in quo laudare eum debebat, eoque tempore, quo labantem apud illum per obtrectatores gratiam suam restituere volebat, turpissimorum scelerum suspectum ostendisset, idque tam rudi atque agresti modo, ut, quum nolle se maledicere affirmaret, id ipsum, se maledixisse, confiteretur. Longe alia mens fuit Pindaro, Qui quum finita Ixionis impie factorum narratione statim subiiciat vv. 49—53: θεὸς ἅπαν — κακαγοριᾶν: ea ipsa divinae potentiae descriptione ostendit redire se ad illa, propter quae de Ixione exposuerat, hoc est ad gratiam ab Locris debitam Hieroni. Qui quum grati essent propterea, quod sibi iam non metuendus esset Anaxilaus, vix dubitari potest, quin in hunc dictum sit θεὸς καὶ ὑψιφρόνων τιν' ἔκαμψεν βροτῶν, in Hieronem autem ἑτέροισι δὲ κῦδος ἀγήραον παρέδωκεν. Quo verisimile fit, ut etiam Ixionis exemplum propter Anaxilaum sit allatum. Hoc modo si mentem poetae interpretamur, omnia cohaerent aptissime. Monere poenam Ixionis dicit, ne quis sit ingratus: nam celeriter deum consilia sua exsequi; deprimere superbum, ut nunc Anaxilaum; alios augere honore, ut Hieronem. Sed nolle se maledicere Anaxilao, ne similis videatur Archilochi. Optimum esse, potentiam habere coniunctam cum sapientia: atque hoc nomine iam laudat Hieronem, respiciens ad Anaxilaum, potentem quidem, sed non sapienter nova in Locros molitum. In illa laudatione quod dicit, vano consilio stulta conari, si quis ullum alium Graecorum Hierone opibus et honore excellentiorem praedicet, id tam graviter et paene contentiose dictum est, ut ad factum aliquod spectare videatur, sive alius poeta, Bacchylides, opinor, tale quid dixit, sive, quod veri similius esse puto, Pindarum Bacchylides eo nomine erat criminatus. Et sic optime convenit ea ratio, qua statim in laudes Hieronis excurritur." — Quae in altera parte carminis, Bacchylidem respiciens, dicit poeta, ea Hermannus p. 122 sic cum prioribus cohaerere arbitratur: „Monet Hieronem, ut, reputans qui sit, contemnat scurrilem assentatorem, sicut Rhadamanthus. Ingens enim malum esse istud genus et ei cui blandiantur et iis quos calumnientur. Sed id isti homini nihil profuturum: se ab eo tutum esse, quia nihil valeant eius dicta. Nihilominus illum omnes blandiendo circumvenire studere. Se vero ingenuis moribus esse, amicum amico, inimico inimicum: id enim

in omni forma rei publicae optimum esse. Non contendendum esse adversus deum, qui modo huic, modo alii faveat. Verum ne hanc quidem cogitationem isti invido satis facere, sed, quia se superari a Pindaro videat, cruciari, usque dum ei nocuerit. Quae sequuntur, ferendum esse iugum cervici impositum, lubricum enim esse excalcitrare adversus stimulum, iam non de Bacchylide dicta existimo: nam ad hunc si referrentur, nihil aliud quam repeteretur, quod his dictum erat, χρὴ δὲ πρὸς θεὸν οὐκ ἐρίζειν. Potius se ipsum consolatur Pindarus, idem dicens quod Horatius: levius fit patientia quidquid corrigere est nefas. Ea igitur mente optat securus, ut probetur Hieroni." Postremo Hermannus exposita sua de intermediis v. 67—71. sententia, de qua v. infra, omnia, quae Pindarus hoc carmine dicat, p. 128. his verbis complectitur: „Nuncio victoriam Hieronis, quem grati laudant Locri: monet enim, ne quis ingratus sit, exemplum Ixionis: sed nolo illum, qui se huic similem praebuit, vituperare, quo tu, Hiero, multum praestas, qui non solum opibus, sed etiam sapientia excellis. Sed vale: hoc tibi carmen ex promisso mittitur: illud, quo ipsam laudabo victoriam, propter ipsum accipe favens, neque audi obtrectatores meos, quorum ego mores contemnens ingenua liberalitate tibi probari cupio." Hactenus Hermannus.

Oppugnavit haec A. Boeckhius in censura illa inde a p. 102. usque ad 144. suasque explicationes subtilissima ratiocinatione vindicat. Qui Hermanni interpretationem prioris partis laudat ille quidem ut acutam et perelegantem, sed ut dubitet tamen, an non ex sua ratione plures scrupuli, qui in Hermanniana enarratione residere videantur, possint eximi. Scilicet historiae Siculae momenta sibi potius favere: contra si quis Hermannum sequatur, non satis apparere, cur poeta in Ixionis facinoribus exornandis tantum spatium a v. 35—48. consumpserit. Deinde universe Boeckhius Hermannianas explicationes convellit, quod carminis lyricae arti parum conveniant. Id enim non posse conflari ex duabus partibus interiore sententiarum progressu non copulatis. Ergo non posse alterius argumentum partis ad res privatas Pindari et cum Bacchylide discidium referri, sed eo cohaerere cum priore parte, ut malae artes calumniatorum ostendantur Hieronique illi reddantur suspecti: idque et ipsum spectare ad dissuadendum bellum, quoniam aucta per istos homines simultas erat. Contra ex sua explicatione haec conformia esse et in unitatem carminis optime coire. Manere igitur quae in Expll. p. 243.

scripsit: „Finis poetae summus est, ut bellum cum Therone et Polyzelo, ut nuptias, quas Hiero sibi parare vi et fraude conabatur, dissuaderet, simul ut eos, qui Theronis ac Polyzeli partes et ipsum poetam calumniabantur, Hieroni ipsi redderet suspectos: quod et ipsum ad dissuadendum bellum pertinet: simul Locrensium gratos animos commemorans, qui pro exemplo Hieroni propositi sunt, id quoque effecit, ut laudem ob liberatos Locros intexuerit." — Nuper etiam T. Mommsen Pind. p. 82 sqq. in hoc carmine illustrando elaboravit. Is et ipse Ixionis exemplum ad Anaxilaum applicat: in altera parte suspicatur poetam a diffamationibus sese defendere eorum, qui eum apud Hieronem in suspicionem adduxissent tanquam optimatum partibus studiosissime deditum. Sed singula apud ipsum legi debent.]

EXPLICATIO.

V. 1—24. Principium, de bellica et ludicra laude Hieronis. Ac prooemium quidem (a v. 1—12.) hanc sententiam habet: Bellicosae Syracusarum urbi nunc ludicrum etiam decus nuntio curulis victoriae, ipsa deorum ope Hieroni partae. Tum ad bellicam laudem veniens, praemonstratam initio, pergit: Est eximia fortuna regum: alios praedicat alius ob virtutem, et Cyprii quidem Cinyram, te virgo Locrensis grato animo recolens, quod tibi salutem debeat. Sic ibi laudaris ob praeclara merita, ut in alia parte ludicram victoriam reportasti. — V. 1. *Μεγαλοπόλεες*, permagnae enim Syracusae, cf. Cic. Verr. II, 4, 52. Rep. III, 31. et Goeller. de situ et orig. Syracus. p. 37 sqq. Dicitur non minor Athenis fuisse urbs, de quarum magnitudine videbimus ad Pyth. VII. init. — V. 2. Militaris potentia Syracusarum inde a Gelone maxima fuit, comprobata bellis multis, inprimis nobili clade Carthaginiensium ac sociorum ad Himeram; nunc autem paullo ante hanc ludicram victoriam Anaxilaus a domandis Locris deterritus erat Hieronis minis (vid. Boeckh.), quam rem mox memorabit poeta. Iam prima curulis victoria Hieroni regi contigit; quare poeta splendidum principium meditans eximie utrumque genus laudis coniungit. — *σιδαροχαρμᾶν*, ferro, armis, proeliis gaudentium, bellicosorum. Simile *χαλκοχάρμας*, *ἱππο-*

χάρμας. — V. 3. λιπαρᾶν, praeclararum, ut Fragm. nr. 209., cf. Nem. IV, 18. Thebis venit nuntius cantus, ubi victoria reportata erat. Moris enim est in carminibus Pindaricis, ut locus nominetur, ubi victoria parta, nec ullum invenitur carmen, in quo is non indicatus sit; atqui in toto nunc hoc carmine nullum aliud nomen exstat, unde certo colligitur Thebas esse, ubi victoria contigerit. Ac celebrabantur ibi Heraclea sive Iolaia, in quibus etiam curulia certamina habita esse docet Pind. Isthm. I, 55. Cf. ad Ol. IX, 99. — φέρων ἔρχομαι, non ipse, sed carmen missum, cf. 68. — V. 4. ἐλελίχθονος, terram quatientis. Baccho tribuit vocem Sophocl. Antig. 153. — V. 5. ἐν ᾧ κρατέων, ut Pyth. XI, 46: ἐν ἅρμασι καλλίνικοι, in curribus vincentes. — V. 6. Ὀρτυγίαν, ubi regia domus Hieronis, cf. ad Ol. VI, 92. — ἀνέδησεν, coronis redimivit. Victor enim στεφανοῖ patriam, cf. Nem. XI, 20. Simonid. in Anthol. Pal. T. II. p. 625. (Epigr. CCVI, 4. Schneidewin., quem vide.) Memineris tamen simul Pindarum saepe loca, urbes terrasque cum deabus suis cognominibus suaviter ita confundere, ut utrumque simul cogitet et cogitari velit, veluti Pyth. XII. init. Ceterum in Iolaiis vulgo praemium dabatur tripus aheneus, cf. ad Ol. IX. l. cit.; sed non dubito simul coronam datam, quam in rem confer ad Nem. IX, 53. — V. 7. ποταμίας ἕδος Ἀρτέμιδος. Diana in Peloponneso multis locis cum lacubus, fontibus, fluviis colebatur coniuncta, et inter fluvios quidem nominatim cum Cladeo et Alpheo, unde ποταμία dicta. Hoc loco Ἀλφειώα intelligitur sive Ἀλφειῶσα, Ἀλφειοῦσα, Ἀλφειονία, Olympia in Ortygiam delata a primis colonis ibique magnopere culta; vid. Boeckh. ad h. l. et Müller. Dor. I. p. 375. et nos ad Nem. I. init. Ceterum ἕδος de deorum sedibus et templis vid. illustratum a Ruhnken. in Tim. Lex. p. 93. — ἃς οὐκ ἄτερ, quum etiam ἱπποσόα sit Diana, cf. ad Ol. III, 26. Non sine Diana, ait, domuit et condocefecit illos pullos, mansuetis manibus; neque enim dubito Hieronem rei equestris studiosissimum ipsum etiam domuisse et exercuisse equos suos. — δαμᾶν ἐν χερσί, nos: *unter seinen händen bändigen*, neque enim ἐν est per. — V. 9. ἐπὶ γὰρ ἱοχέαιρα cett. Haec enim dea, ait, eximie favet Hieronis studio equestri et ipsa manibus suis cum Mercurio ornamenta imponit equis, sibique placet in iis ornandis, quum Hiero ad certamen eos currui iungit, Neptunum potentem invocans. — χερὶ διδύμᾳ, utraque manu, quo studium indi-

catur deae. [Aliter διδύμᾳ χερί accepit Humboldtius: *Dem der bogenerfreuten jungfrau und des wettkampflenkenden Hermes zwillingshand legt ehrend selbst den strahlenden schmuck auf.* Ut διδύμᾳ χερί priori statim membro adhaeserit, sic uti fere verbum plurale in schemate Alcmanico.] Mercurium inter deos ἐναγωνίους vidimus iam Ol. VI, 79. — V. 10. αἰγλᾶντα κόσμον, frena et phaleras, conf. Orph. Argonaut. 587. χρυσείων φαλάρων πολυτεχνέα κόσμον. — δίφρος sella currui imposita, ἅρματα cetera currus instrumenta. — πεισιχάλινα, ut φιλήνιοι ἵπποι, Aesch. Prometh. 474., add. Virgil. Georg. I, 515. Constructio: ὅταν ἐν (εἰς) δίφρον ἅρματά τε καταζευγνύῃ ἵππους. Praepositione ἐν pr. ἐς Pindarus utitur in Aeolicis carminibus, ut infr. v. 86. Pyth. V, 38. Nem. VII, 31. Cf. Hermann. de dial. Pind. p. XXI. [Ahrens de Dial. Aeol. §. 54, 3. Dor. §. 43, 6. De praepositione secundo demum nomini addita cfr. ad Nem. X, 38.] — V. 12. καλέων, ut cursum equorum secundet. — Atque hactenus prooemium de ludicra victoria Thebis reportata. Nunc ad bellicas res redit et transitum parat ad monita quae meditatur. — V. 13. ἐτέλεσσεν, solvit, ut ἄποινα ἀρετᾶς, cf. Pyth. I, 79. Et statim commemorat gratum animum Cypriorum et virginum Locrensium. — V. 14. εὐαχέα, Eurip. Ion. v. 898. Μουσᾶν ὕμνους εὐαχήτους. — V. 15. ἀμφί, notus usus ex hymnis Homericis, cf. Matth. Gr. §. 583, 3. — Cinyras Cypri rex nobilissimus, mitis, utilibus inventis optime meritus, de quo vide plura apud Meurs. Cypr. II, 9. Heyn. Apollod. III, 14, 3. Muncker. ad Anton. Liberal. c. 36. — V. 16. φᾶμαι, laudes. — τὸν ἐφίλησ' Ἀπόλλων, ut musicae studiosum, vid. Müller. Dor. I. p. 348. — V. 17. ἱερέα κτίλον Ἀφροδίτας, sacerdotem Veneris educatum a tenero in templo deae, ut optime interpretari videtur κτίλον Müllerus, comparans Hesiod. Theogon. v. 988 sqq. coll. Hom. Il. II, 548. — ἄγει δὲ cett., ducit eos gratia pie devenerans (ὀπιζομένα) pro beneficiis remunerationem allatura, ποίνιμος, ἀμειπτική, ut exponit Schol. Notior vox sensu malo pro ulciscens, poenas retribuens. Sed vide ποινάν Pyth. I, 59. — ὀπιζομένα. Inest in hoc verbo reverentia deorum, parentum et omnino maiorum illustriumque hominum, nunc regis εὐεργέτου. De toto loco dixit Boeckh. Nott. critt. et Herm. ad Vig. p. 938. [Recte Tafelius et Rauchensteinius II, 8. locum sententiosum esse

ntellexerunt, ut in *χάρις ἄγει* non desideretur obiectum. Sententiae enim ita vinciuntur: Reges solent pro beneficiis celebrari carminibus: prosequuntur Cinyram regem laudes Cypriorum. Iam, ut recte Rauchensteinius, alterum erat exemplum de Hierone afferendum, propter quod illa poeta praemiserat, sed suaviter membra coniungens intersecit *ἄγει δὲ χάρις*, ubi pro *δέ* poterat *γάρ* poni: etenim ducit (homines) gratia in beneficiorum remunerationem leveneranda. Tum demum id adiicit, quo tendebat: Te vero, Hiero, canunt virgines sqq. Ceterum cfr. Nem. VII, 23: *σοφία κλέπτει παράγοισα μύθοις.*] — V. 18 sqq. Virgines Epizephyrias poeta dicere maluit, quia maius ab hoste periculum cuellis imminet. Simul iucundissima species virginum cantantium. — [*Δεινομένειε παῖ*, ut *Ξενάρκειος υἱός*, Homerus habet *Καπανήϊος*, *Ποιάντιος υἱός*, v. Lobeck. ad Buttm. Gr. II. p. 436.] — *πρὸ δόμων*, sedentes pro foribus, ut videtur, quum belli metu liberatae iam tutae exire possint domibus; nec videntur Locrenses virgines intra gynaeconitin severe clausae fuisse, ut Atticae et Ionicae. — V. 20. *δρακεῖσ' ἀσφαλές*, quemadmodum timor oculis proditur. — Post haec de comparatione Hieronis cum Cinyra nonnulla addo. Nobilissimae fuerunt in fabulis Cinyrae divitiae, singulari deorum favore ei concessae, ut in proverbium abierint [cfr. Tyrtaei Eleg. 9, 6.], et qui Cinyram diceret simul ipso nomine beatissimum regem significaret. Idem quum bonus esset et mitis, vides in eo fuisse quod Pindarus ut summum in hoc carmine proponit, felicitatem cum sapientia coniunctam. Iam compara Hieronem: Habet hic quoque insignem felicitatem, nec sine causa poeta supra etiam deos dei faventes exhibuit, ut Cinyras dilectus erat diis; volebat enim simillimum fortuna eum ostendere. Idem vero nunc praeclare meritus est de Locris, quemadmodum Cinyras *φίλα ἔργα* edebat; habet igitur etiam Hiero praeclaram indolem cum felicitate coniunctam, ut hoc facto constat, quod laudans poeta simul admonet tecte, ut semper talis sit etiam in ceteris rebus omnibus. Contrarium exemplum statim in Ixione proponetur, qui *μακρὸν οὐχ ὑπέμεινεν ὄλβον*, ac vides nunc alterum altero illustrari, vides Cinyram et Ixionem hic oppositos, ut Pelopem et Tantalum in Olympico primo, in Pythio primo Olympum et Tartareum Typhoeum. — V. 22. *ἐν πτερόεντι τροχῷ*, in rota semper circumvoluta; cf. Hygin. 62. Apoll. Rhod. III, 62.

Soph. Philoct. 602. Tibull. I, 3, 73. — V. 24. ἐποιχομένους, cf. Ol. III, 40. Suaviter autem cumulate dixit ἀμοιβαῖς ἐποιχομένους τίνεσθαι ad vim dicti augendam. ἀγαναῖς h. l. φίλαις. Nam δεῖ φιλεῖν φιλέοντα. Ceterum ad dictum ipsum conferunt Virg. Aen. 6, 621. — Pindarus autem ultima hac periodo et antecedentia claudit et transitum parat ad sequentia. Locri grati sunt adversus Hieronem secundum praeceptum, quod praecipit suo damno edoctus Ixion deorum iussu. Ixion autem ut fuit ingratus erga deos, sic etiam Hiero ingratus esset, si tot bonis divinitus ornatus ferre fortunam nesciret.

V. 25—52. De Ixionis delictis et poenis. Alios locos vide apud Heynium et Boeckhium et adde optime narrantem fabulam Welckerum in Trilog. Aeschyl. p. 547. — V. 25. [ἔμαθε σαφές, gratiam habere: ὅτι δεῖ τὸν εὐεργέτην ἀνταμείβεσθαι. Schol.] — παρὰ Κρονίδαις, in domo et familia Iovis. Ixion, soceri sui interfector, primus paricida fuit; quare quum hominum nemo expiare eum voluisset, supplex Iovem καθάρσιον adiit, a quo expiatus est et receptus adeo in domum et adhibitus mensae divinae. — [V. 26. μακρὸν ὄλβον, non ingentem, sed longam felicitatem interpretatur Heimsoeth. Sed cfr. Pyth. XI, 52.] — V. 27. τὰν Διὸς εὐναὶ ἐάχον πολυγαθέες, quam Iovis lectus iucundus sortitus erat, quam Iuppiter nactus erat tori sociam. πολυγηθής, plurimum gaudii praebens, cf. Fragm. Hymn. l. 2. [En vulgares illos veterum Graecorum gradus, quibus ab ὄλβῳ (v. 26.) ad κόρον et ὕβριν pervenitur, quam sequitur ἄτη: qua qui circumventus est, αἱρεῖ μόχθον. Etenim ὕβρις ἐκάρπωσε στάχυν ἄτης. Cfr. praeter ceteros Lehrsii disputationem de Ἄτῃ in Museo Rhen. Nov. I, 593 sqq.] — V. 29. ἐοικότα, digna, iusta. — V. 30. ἐξαίρετον, singularem. — V. 31. φερέπονοι τελέθοντι, haec duo flagitia causa laborum ei sunt apud inferos [praesenti enim utitur, quia Ixion etiam nunc in Orco poenas suffert]: φερέπονοι, πόνους, κακὰ αὐτῷ φέρουσαι. — τὸ μὲν cett., primum quod paricidium commisit, insidiose, οὐκ ἄτερ τέχνας, scrobe carbonibus impleta, tum operta leviter, in quam illapsus Deioneus, qui ad ἕδνα accipienda venerat, periit. — ἐμφύλιον αἷμα, cfr. αἷμα συγγενές Eurip. Suppl. 148. ibiq. Markl. — ἐπέμιξε, admiscuit, introduxit mortalibus. — V. 34. χρὴ δὲ κατ' αὐτὸν αἰεὶ παντὸς ὁρᾶν μέτρον, debet homo ex sua semper conditione

cuiusque rei modum considerare, et eum sibi ubique modum ponere, qui sibi conveniat et par sit. Comparant Aeschyl. Prometh. 889., ubi vid. Schol. et Blomfld. — V. 35 sqq. Sensus sequentium hic: „Sed concubitus nefarius in miseriam ingentem eum coniecit non invitum; cum nube enim concubuit pro Iunone habita, atque ita punitus est." Nempe tentaverat Iunonem verbis impudicis; Iuppiter igitur, ut eum exploraret, nubem pro Iunone in lecto posuit, quam quum amplexus esset Ixion pro Iunone, tum vero crimen consummatum fuit et poena sequuta. — V. 37. ψεῦδος γλυκὺ μεθέπων, fraudem dulcem sectatus. — V. 38. πρέπεν, similis erat. — V. 40. Ζηνὸς παλάμαι, quod ex alia traditione Iunoni tribuitur, cf. Schol. Eurip. Phoeniss. 1185., Pindarus suo consilio convenientius ab ipso Iove fieri voluit. — τετράκναμον δεσμόν, rotam quattuor radiorum, in quibus manus et pedes illigati; compara Pyth. IV, 214. — ἔπραξε, paravit, Isthm. IV, 8., vel potius, lucratus est, coll. locis quales Hom. Il. XI, 751. XVII, 661. XXIV, 550. Nempe non consequutus est quod cupiebat, sed pro eo poenam miserrimam lucratus est. Quod genus dicendi amant veteres. — V. 41. τὰν πολύκοινον ἀνδέξατ' ἀγγελίαν, in se recepit enuntiandum hunc nuntium omnibus destinatum, ut dicitur πολύκοινος ᾅδης. — Denique de universa tractatione loci aliquid addendum. Welckerus meus in libro de Trilog. Aeschyl. l. cit. eximie notat Ixionem esse proprie supplicem (ἱκέτην, coll. ἵκειν, ἵκτωρ, Ζεὺς ἀφίκτωρ, ἱκέσιος), qui ad Iovem venerit expiationem orans et ab eo receptus benigne, mox pessime remuneratus sit auxilium et tutelam summi dei. Idem vero reprehendit Pindarum, quod deterius tractaverit fabulam, quum nonnisi de ingrato animo Ixionis adversus benefactorem dixerit. Ego supplicem Iovis fuisse Ixionem non credo Pindarum ignorasse, licet etymologiam vocis ignoraverit; sed quum hoc loco Ixionem propter Hieronem proponeret, huic consilio narratio accommodanda erat; quare quod supplex fuerat, omittit, utpote rem hic alienam, nec nisi de felici vita loquitur, quam Ixion apud deos egerit, veluti alio modo Tantalus in Lydia cum diis commercium habens deinde ingratus fit. Sic enim haec similia Hieroni, qui non vivens quidem cum diis, at favore insigni deorum ornatus et in summa felicitate regia degens, similiter nunc iniusta appetit et ingratus fit erga deos. Cfr. T. I. p. XXXI. —

V. 42 sqq. Hic locus alteram pessimi concubitus poenam explicat. Logice nexus videtur cum verbis: τὰν πολύκοινον ἀνδέξατ' ἀγγελίαν, quae et priorem locum absolvunt et huic sequenti annectendo inserviunt. Quare asyndeton per γάρ explico. [Sed v. T. I. p. 343.] — ἄνευ Χαρίτων, sine Gratiis peperit, h. e. monstrosum partum edidit, γόνον ἄχαριν, cfr. Boettiger. Vasengem. I, 3. p. 118., quum alii ex Plutarch. Amator. 5. explicent: sine concubitu, contra sensum loci. — V. 43. μόνα καὶ μόνον, sola illa tale monstrum singulare. — οὔτ' ἐν ἀνδράσι — νόμοις, neque apud homines, neque apud deos honoratum. Verba ἐν θεῶν νόμοις, h. e. ubi deorum leges et instituta valent, dicta pro sedibus deorum, veluti Propert. IV, 11, 3. infernas leges intrare pr. Orco. V. ibi intpp. — V. 44. τραφοῖσα, praesens Doricum, ter lectum ap. Pindarum, hic, Pyth. IV, 115. et Isthm. VII, 40., cf. Buttm. Gr. ampl. II. p. 242. (308. ed. Lob.) — V. 45. ἵπποισιν ἐμίγνυτο, quibus coactus est uti, quum diis pariter et hominibus contemptus esset. — ἐν Παλίου σφυροῖς, ad pedes montis, in convallibus eius. — V. 48. τὰ ματρόθεν cett., h. e. materna quidem infra, superiora vero patris erant. Ergo e Centauro et equis nati Hippocentauri. Cet. cf. Welcker. Trilog. Aeschyl. p. 266. — V. 49. θεὸς — ἀννέται, deus omnem rem ex voto perficit; τέκμαρ, finem, propositum finiendum. Ad praepositionem ἐπί cf. ἐπ' εὐχᾷ Pyth. IX, 89. — V. 50 sq. Deus, qui in aëre et in mari aeque potens est, cuius vim et poenam per totum mundum nemo effugere potest, etiam superbos non paucos fregit. Cf. Archiloch. Fragm. Liebel. p. 73. (fr. 73. Delect.). Delphinum componi aquilae ut velocissimum piscem, cf. Nem. VI. fin. — παραμείβεσθαι, proprie praeterire, veluti Hom. Od. VI, 310., hinc praevertere, antevertere celeritate, ut dicitur παρελθεῖν. Porro nosti suavem temporum mutationem in sententiis generalibus, ut nunc κίχε — παραμείβεται, in quo tamen simul discrimina rerum respiciunt, ut nunc minus bene inversa ratione dixisset. [Cfr. Pyth. I, 5 sqq.] — τινά, aliquem, h. e. iam multos, veluti Nem. I, 64.

V. 52—71. Graviter et severe poeta Hieronem admonuit; quare nunc finem facit et ad alterum argumentum carminis, ad laudes revertitur, splendidissime praeclaram fortunam et gloriam regis praedicans. Trans-

itum autem facit ita, ut ab ulteriore obiurgatione Archilochi se revocet exemplo; qui sapiens quidem fuit, sed ob nimiam maledicentiam inops. — V. 53. Ego vero abstinere debeo vehementi morsu calumniarum. δάκος enim significat belluam, cf. Blomfld. Aesch. Prometh. 583., et morsum, δῆγμα, cf. Et. Magn. p. 245, 36. De voce ἀδινόν vid. Buttm. Lexil. I. p. 209. — V. 54. εἶδον γὰρ cett., vidi enim, quamvis remotus, ut plurimum inopia pressum conviciatorem Archilochum. — ἑκὰς ἐών, quum plura saecula intercederent, florente Archilocho Ol. XXIII. — ἐν ἀμαχανίᾳ, cf. Liebel. ad Archil. Fragm. ed. sec. p. 13 sq. — V. 55. βαρυλόγοις ἔχθεσιν παινόμενον, maledicis odiis se delectantem vel ditatum. Ad παινόμενον cf. Aesch. Agam. 267. Boeckhius autem oxymoron notat propter verba ἐν ἀμαχανίᾳ. — V. 56. τὸ πλουτεῖν δὲ σὺν τύχᾳ πότμου σοφίας ἄριστον. Haec verba Gurlittus recte cepisse videtur sic: Ditem esse cum sapientia optimum. Etenim supra docui laudari a Pindaro in hoc carmine felicitatis et sapientiae coniunctionem; atque in antecedentibus quidem, quum Hiero tum maxime aberraret a sapientia, Cinyrae et Ixionis exemplis graviter monuit: σοφὸν εἶναι σὺν τύχᾳ ὄλβου ἄριστον. Nunc abrumpens ista sapientiae monita, hoc dicit: Verum abstinendum est a nimiis reprehensionibus et laudanda etiam altera pars dicti, opes dico et potentiam et gloriam Hieronis, nam etiam ὄλβον ἔχειν σὺν σοφίᾳ ἄριστον. Atque hanc inversionem dicti ingeniose Archilochi exemplo praeparat et explicat, qui acerbior et nimius sapientiae praeceptis inculcandis inopia laborabat, ut, dum σοφίαν commendabat, ipse ὄλβῳ careret. Haec si vera sunt, primum vides recte a Boeckhio τὸ πλουτεῖν oppositum esse verbis ἐν ἀμαχανίᾳ, vides vero etiam hoc infinitivo solo contineri totam primam partem dicti, et iungenda cetera: σὺν τύχᾳ πότμου σοφίας, h. e. σὺν τύχᾳ σοφίας per πότμον, quod propterea sic dixisse mihi videtur magnificentius pro σὺν σοφίᾳ, ne, praeposito nunc τῷ πλουτεῖν ob causas indicatas, levior haberi videretur sapientia. In quo agnosco Pindari iudicium. Ad duplicem genitivum autem conf. Pyth. IX, 39. κλαῖδες Πειθοῦς φιλοτάτων, et vid. Matth. Gr. §. 380. Etiam collocatio verborum bona, ut si Latine dicas: cum concessa feliciter a diis sapientia. Boeckhius interpunxit: τὸ πλουτεῖν δὲ σὺν τύχᾳ πότμου, σοφίας ἄριστον. [Heimsoethius p. 26: „In sapientia, si quis sapiens sit, dicit

melius esse curare, ut felix sis, quam conviciis in ἀμαχανίαν te coniicere. Nam ita sensus sententiae generalis perpetuitate huius loci restringitur, ut non universum, quid optimum sit, dicatur, sed ex duobus alterum eligatur: sapientem esse et βαρυλόγοις ἔχθεσιν ἐς ἀμαχανίαν se coniicere, ut Archilochus sapiens fecerit, hoc esse minus prudens: τὸ πλουτεῖν δὲ σὺν τύχᾳ πότμου, hoc esse optimum. Quae dicuntur, ut transitus fiat ad Hieronis divitias earumque usum."] — V. 57. Tu vero manifesto divitias habes (νὶν, id, τὸν πλοῦτον), ut liberaliter dare possis, si legitur πεπορεῖν, aorist. reduplic. v. πόρω, sin πεπαρεῖν praefertur cum plerisque viris doctis, vertendum cum Boeckhio: quas liberali mente ostentes, quod fit munificentia et praeclaris conatibus. Videtur πεπαρεῖν esse ab obsoleto verbo, quod ostentare significabat, vid. Boeckh. Nott. critt. et Buttm. Gr. ampl. II. p. 222. (283. Lob.). — V. 58. πρύτανι, dignitas regiae proxima, cf. Müller. Dor. II. p. 135., unde etiam reges Spartanos Charon Lampsacenus πρυτάνεις dixerat; et Iuppiter πρύτανις est deorum, [Neptunus κοιλωνύχων ἵππων Stesichoro.] Hinc omnino pro summo gubernatore, duce, cf. Blomfld. Aesch. Prometh. 176. — πολλᾶν εὐστεφάνων ἀγυιᾶν, urbis Syracusarum maximae. πολλᾶν μέν sequente τέ vel καί usitatissimum, cf. Herm. Vig. p. 836. εὐστέφανος, moenibus bene munitus, cf. Ol. VIII, 32. — V. 59. τιμᾷ, regio honore et potentia; cf. Pyth. I, 48. — V. 61. χαύνᾳ — κενεά, stolida mente luctatur frustra. παλαιμονεῖ ducta metaphora a ludicris rebus pro contendit frustra, operam perdit. Ceterum cf. δηρίομαι Ol. XIII, 44. Utrumque adiectivum autem iunctum etiam Nem. VIII, 45. — V. 62. εὐανθέα — κελαδέων, splendida vero navigatione, coronatis navibus, petam altum de virtute canens, h. e. inprimis autem splendide nunc de virtute dicam, in quo ἀρετάν oppositum vides κτεάτεσσιν et τιμᾷ. Porro ἀναβάσομαι στόλον ut ἐξόδους ἕρπειν Soph. Ai. 287., alia innumera. De metaphora navigationis vid. Ol. XIII, 49. [„Dictio in sequentibus (κατὰ Φοίνισσαν ἐμπ.) continuatur." Tafelius.] Denique εὐανθέα, coronatis navibus ominis causa, ut in fausta et magnifica expeditione, cf. Scheffer De Militia navali III, 3. — ἀμφ' ἀρετᾷ, cf. Ol. IX, 13. — V. 63 sqq. Ad formam sequentis loci rectius intelligendam tenebis cum laude tecte admonitionem coniunctam, ad quam reditum parat. Sensus: Iuventuti socia et auxiliatrix est fortitudo bellica, s. iuven-

tus laudem suam ab audacia bellorum habet, unde etiam tu immensam gloriam illam consequutus es, at provectiore aetate prudentia et sapientia probatur, τῷ δὲ γήρᾳ ἀρήγει εὐβουλία, atque etiam haec in te est. Sed hanc ultimam sententiam aliter dixit sic: Prudentia vero tua in provectiore aetate tutum mihi verbum praestat ad omnem orationem, te laudaturo, s. talis est, ut possim sine periculo etiam eas tibi laudes dicere, quibus admonitio subsit. — θράσος πολέμων, ut τόλμα καλῶν Nem. VII, 59. — Mox v. 65. construo: ἀκίνδυνον ἐμοὶ ἔπος παρέχοντι ποτὶ πάντα λόγον, quibus verbis addit ἐπαινεῖν σε. Solum ἐπαινεῖν non placet, quare verum videtur σέ a Boeckhio repositum, quod qui alieno loco legi putabunt conferent alias collocationes, ubi duo membra transposito pronomine sic confusa et complicata sunt in unum. Ut in constructione participii et verbi finiti Soph. Antig. 1272: Θεὸς τότ' ἄρα τότε μέγα βάρος μ' ἔχων ἔπαισεν pro μέγα βάρος ἔχων ἔπαισέν με. Hom. Il. III, 389: τῇ μιν ἐεισαμένη προσεφώνεε δῖ' Ἀφροδίτη, pro τῇ ἐεισαμένη προσεφώνεέ μιν. Add. Il. XVI, 207. Aut in constructione verbi et infinitivi ab eo pendentis Pind. Pyth. VIII, 68. Denique adde locos, ubi particula ἄν posita ante verbum duo membra conflata sunt, cf. Hermann. ad Oed. R. 929. Boeckh. iungit ἐπαινεῖν σε πρὸς πάντα λόγον pro κατὰ πάντα λόγον, de qua loquutione dubito. Est πρός respectu ad, s. propter, veluti ἐπαινεῖν τινα πρὸς ἀρετήν. Denique Boeckhius cum Scholiis ἀκίνδυνον interpretatur: tutum a periculo mendacii, quum ab omni parte praeclarus sis; sed nisi fallor, praestat quod supra posui. [Heimsoethio p. 27. voluntas poetae haec esse videbatur: „Mens tua sapientior permittit te sine periculo propter omnem rem (?) laudare." Laudare enim Pindarum Hieronem primum propter fortitudinem, deinde propter omnem rem (?), nunc vero sapientiam eius invocantem ut custodem ὕβρεως, quae laudem sequi possit. At aperte βουλαὶ πρεσβύτεραι opponuntur iis quae Hiero ἐν νεότατι fortiter gesserat.] — V. 67. χαῖρε, vale, ut Nem. III, 76: χαῖρε, φίλος. ἐγὼ τόδε τοι πέμπω μεμιγμένον μέλι λευκῷ σὺν γάλακτι. Quum iterum ad admonitiones redire velit, ne Hiero defugiat aurem praebere, nunc valedicit, et quae sequuntur quasi inter valedicendum addit; quod exquisitum artificium est. — τόδε μὲν κατὰ Φοίνισσαν ἐμπολὰν — πέμπεται. Haec verba Boeckh. ita explicat: „Hoc carmen in privata navi, ad instar Phoeniciae mercis, transmittitur, nec cum pompa redeunte."

At enim sic minui magis quam augeri videbitur carminis laus, quod mercis instar in mercatoria navi mittitur, nisi dicas celeriter missum dici vel ante pompam redeuntem, quod tamen non expressum est in verbis. Mihi igitur eo potius respici videtur a poeta, quod carmen remota e regione trans mare veniat ideoque non parvi aestimari debeat ab Hierone, ut merces peregrinae pretiosiores habentur. [Dissenii explicationem recte sequitur Rauchensteinius Introd. p. 120. Aliter Hermannus. Heimsoethio p. 28. comparationis cardo totus in descriptione poetica τοῦ πέμπεσθαι ex longinquo versari videtur; Boeckhius denique p. 122. haec in commendationem suae explicationis addit: „κατὰ Φοίνισσαν ἐμπολάν bezieht sich auf dies von Pindar unaufgefordert vor der rückkehr der Hieronischen pompa mit handelsgelegenheit abgesandte lied: und dafs er es so schickt, war eine nicht unanmuthige bemerkung, weil die gedichte gewöhnlich bestellt waren, und bestellte in der regel nicht auf jene weise gelegentlich werden übersandt worden sein."] — V. 69. τὸ Καστόρειον. Fuit Castoreum nobilis nomus, rhythmo anapaestico, ut videtur, et Doria harmonia compositus in Castorem equitem et aurigam celeberrimum, id quod ex Pindaro Isthm. I. colligitur, cantatus apud Spartanos ad tibiam exercitu adversus hostem procedente, quum Tyndaridae duces divini Spartanorum essent; cf. Boeckh. de Metr. p. 276. et Müller. Dor. II. p. 335. Hoc nobili nomine Pindarus Isthm. I. suaviter utitur pro laude Castoris a se ipso facta, et hoc loco pro Hieronis laude bellica et curuli. Aegre vero adducar, ut cum Boeckhio meo totum hoc carmen Castoreum ab eo dici credam, quum sententiae pleraeque nimis a Castoreo alienae sint, sed quemadmodum Isthm. I. Castoreum est pars hymni, Castoris laudem continens a v. 16—31., sic nunc prooemium carminis crediderim Castoreum dici, bellicum pariter et curulis victoriae laude repletum, v. 1—12. Sic, ut aliud conferam, φίλιον ὕμνον Pyth. I, 60. dixit locum ibi proxime sequentem de condita Aetna. Iam clara est oppositio vocum μέλος et Καστόρειον, de qua disputatur a viris doctis. Etenim universi loci sensum censeo hunc esse: Pindarus commendans Hieroni haec, quae mittit, primum de toto carmine dicit, tum de introitu specialiter, in quo maxime offendere debebant chordae Aeoliae, ob reliquum carminis argumentum electae. Iam dicit: „Carmen hoc carum sit tibi ut merx trans mare advecta; quod vero Castoreum in introitu posui Aeoliis chordis cantatum, non Doria harmonia ad tibiam, ut exspectaveris, benigne id adspice

ἑπταχόρδου citharae gratia, h. e. quum ad citharam canatur, dignissimum instrumentum; noli igitur bellicis et equestribus laudibus tuis quicquam eo detractum credere, quod alios sonos iis aptavi." Hoc autem, si verum spectas, idem est ac si dixisset: „Ne displiceat tibi, quod bellicis et equestribus laudibus tuis alia multa subiecta sunt, ut iam alius sonorum concentus in toto carmine regnet quam bellicus et victoriis curulibus aptus. Habet enim etiam cithara Apollinea praeclaros sonos, quae pravos affectus sedat et ad modestiam animos revocat." — χάριν genitivo praepositum illustrat Herm. ad Vig. p. 701. — V. 70. ἑπτακτύπου. Vel Pindari aetate utebantur heptachordo antiquo Terpandri, cf. Boeckh. de Metr. Pind. p. 206., quale etiam Apollini tribui constat, vid. Nem. V, 24. Igitur hoc loco antiquum nomen dignitatis causa positum. — ἀντόμενος, obviam factus, h. e. amice excipiens. [Boeckhius l. c. Hermanni sententiam τὸ Καστόρειον pro diverso carmine habentis recte refellit totumque hoc carmen intelligendum monens locum ita in nostrum sermonem transfert: „*Dieses lied wird phönikischer waare gleich ohne der pompa gepräng über das meer gesandt; als Kastoreion aber nimm es gütig auf der siebentönigen kithara zur gunst.*" Verba Graeca ita ordinanda esse: πέμπεται μὲν τόδε μέλος ὑπὲρ ἁλός, ἄθρησον δὲ αὐτό, Καστόρειον ὄν, ἐκών." Nec male Heimsoethius p. 28. rem sibi informat ita: „Pindarus ab Hierone invitatus, ut Syracusas veniret ipsumque carminibus celebraret, nunc quidem Graecia non relicta mittit carmen. In cuius fine τόδε μέν, inquit, — πέμπεται: tamen, quum sit carmen in te laudatorium de victoria curuli ac splendidissima ratione compositum (ἐν Αἰολίδεσσι χορδαῖς), ἄθρησον κτλ."]

V. 72 — fin. De assentatoribus et susurronibus, qui prava consilia Hieroni suggerebant et sinceros eius amicos calumniabantur. — Singulatim omnia excutere harum explicationum ratio vetat; vide igitur Huschkium de Archilochi Fabula de Vulpe et Simio in Matth. Miscell. phil. T. I. p. 23 sqq., Gurlittum, Hermannum apud Heynium, Aug. Matthiaeum in Seebod. Archiv für Philologie Vol. II. fasc. IV. p. 676., denique Boeckhium et Tafelium ad h. l. Ego breviter meam sententiam indicabo. Explico: Praesta te talem, qualis a natura factus es, quum didiceris, h. e. tene indolem tuam bonam, nec deduci te patere a via; pulcher est simius apud pueros, semper pulcher, h. e. placent quidem adulatores iuniorum impru-

denti aetati et mirifice placent; sed alienum hoc a prudentia provectioris aetatis; Rhadamanthus in Elysio est, quod praeclaram prudentiam habet, nec fraudibus deliniri se patitur, quales adrepere solent mortalibus. Rhadamanthus igitur exemplum est sapientiae regiae, qualis provectiore aetate esse debet. Tales etiam Hieronis vult *βουλὰς πρεσβυτέρας* esse. Formulam *γένοιο οἷος ἐσσί* notavit Huschkius l. cit. et Boeckh. add. Doederl. ad Oed. Col. 552. Significat proprie eum esse, qui vere sis. Laudat Hieronis indolem ut per se bonam; hanc teneat, talis sit, talem se gerat, neu corrumpi se patiatur ab adulatoribus. Tum *μαθών*, quum didiceris, quum ex vita antecedente tua constet te scire sequi bonam indolem tuam. Boeckhius vertit: intelligens; alii: edoctus disciplina, tui recordatus, ita ut te ipsum cognoscas. — Lectio *καλός τοι πίθων παρὰ παισίν, αἰεὶ καλός*, mimice exprimit, quantopere simius placeat pueris, ac Boeckhio videntur pueri Graeci hunc morem habuisse, ut simio identidem acclamarent *καλός*. Non videbatur mihi formula indigna Pindaro in hac re; Boeckhio tamen displicet. Porro dubitatur, simius utrum assentator et adulator hic sit, ut dicitur *πίθηκος*, *δημοπίθηκος*, *πιθηκισμός*, *πιθηκίζειν*, an potius turpem et deformem significet, de quo vid. Lycophr. v. 1000. Interprett. ad Aristaen. Epist. 1, 24. Iacobs. ad Anth. Gr. II, 2. p. 462. VI, 3. p. 166. Plerique viri docti hoc videntur praeferre, ut simio mali principes designentur aut circumventi blanditiis, *παῖδες* autem iis sint aulici assentatores, qui puerorum instar semper laudent simium. Non opponam audacius fortasse principes hic simios dici; at illud certum videtur, pueros simium non callide et assentatorie laudare, sed iudicii inopia, ut non videantur commode hic pro aulicis adulatoribus haberi. Accedit quod opponitur Rhadamanthi sapientia; atqui apprime sibi respondent haec: placent adulatores iuniorum imprudentiae; Rhadamanthus autem felix est sapienter contemnens eos. Postremo conferri potest Menandri locus p. 214. Meinek.: *Ὅστις δὲ διαβολαῖσι πείθεται ταχύ, Ἤτοι πονηρὸς αὐτός ἐστι τοὺς τρόπους, Ἢ παντάπασι παιδαρίου γνώμην ἔχει.* Non opponitur simius Rhadamantho, ut censet Matthiae, sed *παῖδες* ei opponuntur; et *παῖδες* mihi quidem plane persuasum est omnino pro iuniorum hic imprudente aetate dictos, ut etiam principes et reges iuniores constat maxime capi adulatione. Hoc igitur, ait, tua nunc provectiore

aetate plane indignum. [Hermannus p. 120: „Sis qualis es, et nosce te: pulcer profecto simius apud pueros, semper pulcer. Monet Hieronem, ut ipse qualis sit noscat, talemque se praebeat, neque audiat blandientem scurram. Nam scurram admirari stultorum esse. Pro stultis nominavit pueros; scurriliter blandientem autem, quia id πιθηκίζειν dicitur, simium vocavit. Καλός iteratur, ut magna admiratio significetur. Neque erat, cur illud Boeckhio displiceret, quod sic eadem persona, quae hic simius vocaretur, paullo post diceretur vulpes. Nam, ne commemorem, quod hic de sola assentatione, infra autem de calumniis sermo est, ipse poeta offensioni eo occurrit, quod illa interposuit, ὀργαῖς ἀτενὲς ἀλωπέκων ἴκελοι." Merito haec Boeckhius approbavit. De repetito καλός quae in not. crit. dicta sunt, iis adde Euphorionis, ut videtur, versum in Meinekii Anall. Alex. p. 165: Καλαὶ μέν ποτ' ἔσαν, καλαὶ κόμαι Εὐτελίδαο. Alciphronis ep. III, 1: Καλὸς μὲν γάρ ἐστι, καλός, ὦ μῆτερ. Postremo πίθωνα Babrius fab. 56, 4. ὑποκοριστικῶς vocat pullum πιθήκου.] — De Rhadamantho, ait Boeckhius, in veteribus carminibus singulare quiddam, quo poeta spectet, videtur traditum fuisse; id vero pertinet ad munus iudicis ei delatum in *insulis* beatorum, ubi ille non sinit se adulatorum vocibus decipi. Nempe εὖ πέπραγεν est: in Elysio vivit et praeclaros ibi honores iudicis habet, quum mens ei incorrupta sit et a fraudibus aliena. Ac vide, quam pulcre poeta post Ixionis apud inferos poenam memoratam nunc etiam beatam vitam boni principis ostendat. Hieronem vero delatoribus aurem praebuisse et more nuper recepto exploratores emisisse, de eo vid. Boeckh. Nott. critt. ad h. l. et Müller. Dor. II. p. 159. — φρενῶν καρπόν, prudentiam, Nem. X, 12. — ἀμώμητον, praeclaram; cf. Aesch. Sept. 577. — V. 75. οἷα ad ἀπάταισι refer (cf. Pyth. VI, 21.), qualia susurronum artibus adrepunt semper homini. — V. 76. ὑποφάτιες lectio est, quam Boeckhius mutavit in ὑποφαύτιες, ut sit pro ὑποφαύσεις, vertitque nictationes, quum ὑποφάσιας explicent veteres τὰς τῶν ὑποφαινομένων ὀφθαλμῶν κινήσεις, ubi album apparet, non recte clausis palpebris. Sic inter calumniandum nictari oculis calumniatores ὑποβλέποντας, ac tales esse etiam vulpecularum oculos. Vid. Boeckh. Nott. critt. Hermannus ὑποφάτιες memorat, non explicat. Mihi illud constat, clandestinas delationes hoc loco significari; sententia enim continuans versum antecedentem

haec est: Ingens et plane insuperabile malum, h. e. a quo vix ac ne vix quidem tibi caveas, ne adrepat tibi, calumniarum clandestinae delationes sunt, quum astutiae vulpecularum sint similes. [*Διαβολιᾶν* tuetur L. Dindorfius Steph. Thes. II, 1118. coll. Theognid. 324.; *ὑποφάτιες* Hermanno p. 120. iidem homines dici videbantur, qui Syracusis per ludibrium *ποταγωγίδες* dicti terminatione feminina, v. Lobeck. ad Aiac. p. 390., not. 2. Reiicit Boeckhius, quoniam Dionysiis demum tyrannis id genus delatorum ortum esse scribat Plutarchus.] — Porro quod supra simios dixit hos calumniatores, nunc vulpes comparat, non est cur offendat; pluribus comparationibus utitur, ut fit, ad perversitatem horum hominum ab omni parte declarandam. Atque in simio blanditia et adulatio inest, in vulpe malitiosa astutia; utrumque quis nescit revera saepe coniunctum esse? Archilochi autem fabulam, in qua sane simius et vulpes opponuntur, alienam iudico a toto hoc loco, qui obscurior fit, non clarior ista doctrina. Nec minus aliena mihi videtur fabula, quam Matthiae respici putat, in Schneideri collectione Fabular. octogesima secunda p. 43. — V. 72. *ὀργαῖς*, cf. Pyth. I, 89. — *ἀτενές*, h. e. *παντελῶς*. Denique *ἀμφοτέροις* est ambobus, quos inimicos reddere tentat calumnia, alterum apud alterum calumniando [et ei cui blandiuntur et iis quos calumniantur]; comparant locum Themist. Orat. XXII. p. 277. — Pergit: Calumniatori vero quae magna oritur utilitas? — V. 78. *κερδοῖ*. Notabis lusum in *κερδοῖ* et *κερδαλέον* sarcasmo inservire, ut saepe *παρονομασίαι*, *παρισώσεις*, *παρηχήσεις*, *ὀξύμωρα* acerbitatem habent. — V. 79 sq. Nam ut, si immersae sint mari reliquae retis partes, non immergor, suberis instar supra rete, undis. *εἰνάλιον πόνον*, piscationem, ut Theocrit. XXI, 39. Porro *πόνον ἔχειν* et *ὀχεῖν* notum ex Homero et Pindaro, cf. Damm. Lex. — *σχευᾶς ἑτέρας*, reliqui retis praeter suber. Tum iunge *ἀβάπτιστος ἅλμας*. — *ἕρκος*, rete, vid. Nem. III, 51. et interprett. ad Eurip. Med. 956. Denique ad *φελλός* conferes Blomfld. ad Aesch. Choephor. 499. Wyttb. ad Plut. Animadvv. p. 826. Ceterum quum universus locus de calumniatoribus inprimis propter Polyzeli et Hieronis simultatem adesse videatur, haud dubie aulicorum calumniis auctam, haec tamen verba ita dici non potuissent, nisi etiam Pindarus in suspicionem adductus esset a pessimis hominibus. [Bene Heimaoe-

thius p. 29: „De Pindaro sermo nunc non est. Ἀβάπτιστός εἰμι egregia illa sententiarum generalium forma est, quae linguae poetae, quoties animus eius maxime commotus est, subrepit. Ut in proxime sequentibus οὔ οἱ μετέχω θράσεος. Hoc dicit: Quid vero lucrantur illi conviciis suis susurrationibusque, ubi ille, cui afferuntur, talis est, qualis esse debet? Vir rectus talibus aures suas tenet occlusas. Quibus iam addit: si tales sumus, non potest δόλιος ἀστὸς quidquam efficere. Nunc culpat adulatores maleficos, laudat τὸν εὐθύγλωσσον ἄνδρα. Quem postquam in quavis civitatis constitutione praestare dixit, etiam in significandis variis regiminis modis aristocratiam tecte prae ceteris distinxit, iam hoc addit: oportet vero contra regem, quem deus constituit, non pugnare, quae ad finem usque omnia in commodum Hieronis contra illos dicta sunt, qui regiae Hieronis auctoritati student nocere. Quo admonitionum praecedentium pondera poeta sublevat perite."] — V. 81. ἔπος ἐκβαλεῖν, quod alias dicitur de impiis, insolentibus verbis, ut ἐκρίπτειν, porro de iis, quae temere, quae frustra excidunt, quae per indignationem eiiciuntur, saepe etiam de querela vehementiore, cf. Blomfld. ad Prometh. 320. Boeckh. h. l., nunc mihi significat: callide iacere verba calumniantia, quae audiens excipiat. — κραταιόν, quod vim habeat. Nihil enim valent calumniae apud bonos. — V. 82. σαίνων, cf. de h. v. Blomfld. ad Aesch. Sept. 879. — ἀγὰν πάγχυ διαπλέκει, curvaturam, flexuram callide flectit omni modo, omnem artem tentat. Vid. de v. ἀγάν Boeckh. Nott. critt. Ad διαπλέκει Huschkius confert Aesch. in Ctesiph. p. 422: ἀντιδιαπλέκει πρὸς τοῦτο, callidis artibus adversus hoc utitur. Sensus: licet inter bonos non multum efficere possit, tamen omnia tentat, omnibus se applicat, ideoque diligentissime cavendus est. Sic transit ad alteram sententiam: Omnino pravum esse calumniandi morem. [Contra Rauchensteinium I, 7. cum Kaysero διαπλέκειν ex usu palaestrae repetentem et ἀγάν interpretantem flexuram, qua in luctatione adversarius supplantetur, verissime T. Mommsen monuit: „*Die metapher vom hunde ist dem ton des ganzen letzten systema angemessen und wird erst, da σαίνειν wie* adulari *kaum anders als ein starker ausdruck für schmeicheln empfunden wird, durch ἀγὰν διαπλέκει vollständig.*"] — V. 83. θράσεος, ἀναιδείας, Fragm. incert. nr. 158. θρασειᾶν ἀλωπέκων. — V. 84. Adversus inimicum autem ut inimicus lupi more incursionem faciam. — V. 85. ἄλλ' ἄλλοτε

πατέων, hic illic incedens, ὁδοῖς σκολιαῖς, viis curvis, obliquis, h. e. modo in dextrum, modo in sinistrum latus per obliquum incursans, ut faciunt tales bestiae pugnantes adversus defendentem se a fronte hominem. ἄλλα πατέων dictum ut ὁδὸν ἔρχεσθαι, alia. Ceterum Boeckhius addit: Hic non dolus est, non simulatio, sed boni militis officium, qui, ut adversarium mendaciis et ficta amicitia non inducit, ita praeter vim arte utitur. Non Christiani hominis haec sententia est, sed Graeci, quam ante Socratem et Platonem probarunt vel eruditi. Add. Gurlitti Excursum ad h. l., locos a Tafelio allatos et Iacobsium Delect. Epigramm. p. 144. ibique laudatum Stallbaum. ad Phileb. p. 154. Denique sponte patet Pindarum prima persona uti in sententia generali, docere volentem, quid ab omnibus faciendum sit. — V. 86. Ad quodvis genus civilium institutorum verax vir praestat. νόμος forma reipublicae, ut εὐνομία est bene constituta respublica, cf. Pyth. X, 70. — προφέρει, praestat, eminet, intransitivum est, ut διαφέρειν et προσφέρειν; sic Herodot. VI, 127: πλούτῳ καὶ εἴδεϊ προφέρων Ἀθηναίων. add. Eurip. Med. 1088. Simm. Rhod. Epigr. II. Antholog. Lips. T. I. p. 136. [Thuc. I, 93.] — V. 87. ὁ λάβρος στρατός, turbulentus populus. Talis igitur ei videbatur democratia; cf. Müller. Dor. II. p. 187. — V. 88. οἱ σοφοί, optimates. Aristocratia Doricarum civitatum prae ceteris Pindaro placet. Ceterum cf. ad h. l. Müller. Dor. II. p. 12. — χρὴ δὲ πρὸς θεὸν οὐκ ἐρίζειν. Poeta nunc addit ultimam sententiam: calumniatores etiam impii in deos sunt, evertere conantes eos, quos deus extollit, veluti quod Polyzelo invident, quem primum bello contra Crotoniatas perdere voluerunt, et quum feliciter redierit, nunc novis calumniis aggrediuntur et Hieroni suspectum reddunt. — V. 89. ἀνέχει, erigit et sublatum tenet. De significationibus verbi vid. Tafel. h. l. et Hermann. ad Oed. Col. pag. 149. De similibus loquutionibus vid. Mitscherl. ad Horat. Carm. I, 34, 12. Add. Pyth. VIII, 77. — ἀλλ' οὐδὲ ταῦτα cett. Licet fortuna humana per se satis inconstans sit, ne hoc quidem contenti sunt invidi. — V. 90. στάθμας δέ τινος ἑλκόμενοι περισσᾶς. Obscura loquutio. Satis ostendit Boeckhius de trutina cogitari non posse, quum ne illud quidem constet, fuisse hanc significationem voci. Sequendus potius Scholiastes, qui lineam intelligit metiendo inservientem. Videtur proverbialis loquutio fuisse: Magnam lineam

trahere (*an einer grofsen Leine ziehen, schleppen*) pro magnam mensuram secum ferre (*ein grofses Maas, einen grofsen Maasstab bei sich haben*), immodica sperare, cupere. Iam verte: Sed magnum fructum conatuum suorum exspectantes graviter dolent, antequam assequuti sint quae meditantur; in quo significatur impatientia invidiae se excrucians. Ceterum ἐᾷ pro σφετέρᾳ, quod rarum, cf. Matth. Gr. §. 149. Ad ludum palaestrae, qui διελκυστίνδα vocatur, respici suspicante Hermanno p. 121. et περισσᾶς στάθμας de fune a valilioribus tracto (vel proprie de maiore parte funis) interpretante Boeckhius p. 117 sqq. quam id parum credibile sit disputat. Cum Dissenio fere Rauchensteinius Introd. p. 117. et T. Mommsen Pind. p. VIII. „*von der überlangen mefsschnur* (*mefskette*) *sich ziehen lassen, von solchen, die in weitaussehenden entwürfen sich vermessen, besonders in politischen parteibestrebungen. Die in leidenschaft gefafsten zu weit gehenden tendenzen und hoffnungen einer partei ziehen diese nach, und somit ins verderben.*" Mihi illud valde notabile videtur, acerbe illudere poetam adversariis suis allitteratione illa quam haud dubie quaesivit in ἑλκόμενοι et ἕλκος, plane ut v. 78. in κερδοῖ et κερδαλέον. Omnino obscuritas alterius partis huius carminis eo potissimum orta videtur, quod poeta sententias et dicta ab adversariis in ore habita vel a poetis iacta in auctores non sine acerbitate retorquet. Quae quum ignoremus qualia fuerint, non est mirandum in explicatione nos haerere.] — V. 93. Ferre facile iugum impositum prodest, h. e. debet quisque se continere fortunae finibus ei constitutis, nec cupere nimia et maiora. ζυγόν de fati necessitate, Hymn. Hom. in Cerer. 217. Vid. etiam Nem. VII, 6. — V. 94. ποτὶ κέντρον λακτίζειν, contra stimulos calcare, cf. Blomfld. ad Aesch. Prometh. 331. Elmsl. ad Eurip. Bacch. v. 794. — V. 96. ὀλισθηρὸς οἶμος gravius pro simplici adiectivo, lubricum, periculosum est. — τοῖς ἀγαθοῖς, placeam bonis et cum bonis vivam, non cum adulatoribus. Dicit de se, quod etiam Hieroni dictum vult.

Carmen Pythium tertium.

INTRODUCTIO.

Victoriae duae, quae hoc carmine memorantur, reportatae sunt Pythiad. 26. et 27., h. e. Ol. 73, 3. et 74, 3. celete. Carmen vero redeuntibus victoriae sollemnibus transmissum Ol. 76, 3., imminentibus Pythiis, paullo ante Pyth. I. Argumentum hoc est: Utinam Chiro adhuc viveret, ait, Aesculapii olim praeceptor. Hinc transit ad Aesculapii origines, ut nympha Coronis ab Apolline compressa Ischyn Arcadem perdite amaverit eiusque amplexus passa sit: qua re iratus deus Dianam mittit, quae puellam necat, ipse vero, quum corpus cremaretur, infantem eripit et Chironi tradit, qui eum in arte medica erudivit. Sic optime institutus multos sanavit Aesculapius, donec pecuniae cupiditate corruptus mortuum hominem in vitam revocare ausus est, quo facto Iuppiter eum una cum illo fulmine traiecit. Utinam vero, ait, Chiro viveret, ut similem nobis medicum peritum concederet, quem tibi adducere possem: nunc vota faciam Matri deorum apud aedes meas. Nosti vero, pergit, e fabulis priscis deos bina mala mittere uno cum bono, quare ut tu magna fortuna in ceteris rebus gaudes, sic olim Cadmus et Peleus, nuptiis eximie a diis honorati, mala gravissima tulerunt exsilium et luctum domesticum, quum Cadmus trium filiorum interitum deploraret, Peleus unicum filium Achillem. Denique in fine praecipitur, quomodo in hac rerum conditione se gerere debeat Hiero. — Post haec, ut consilium carminis et compositionem paucis indicemus, prius de malis Hieronis monendum est. Ac Boeckhius quidem pulcre perspexit praeter morbum, quo tum laborabat Hiero, etiam luctum domesticum quo affligeretur fuisse mortuo vel filio vel filia. Idem vero propter Coronidis fabulam tertium addit, taedio rerum suarum de sede regni mutanda cogitasse regem et conditam a se Aetnam secedere voluisse. Sed in hoc dissentio ab amico meo, qui non credam huiusmodi quid inesse in hac fabula. Primum enim si Hiero sedem suam mutare volebat, alia id narratione mythica dissuasisset poeta, si opus erat, quam feminae exemplo alium amatorem concupiscentis, et quum

er totum Pindarum fabulae accommodatissimae sint praesenti-
us rebus, haec mihi comparatio nimis dissimilis videtur. Acce-
it altera ratio haec, quod sic haec pars non respondet reliquo
armini; in reliquo enim carmine nihil de hoc consilio Hieronis
gitur, sed de duobus tantum eius malis agitur. Quae quum ita
int, vix dubito aliter fabulam explicandam. Quid enim, si filia
ieroni fuit, quae, quum sponsa esset, postea alius iuvenis amore
xarsit? Haec nuperrime mortua erat, et Hiero gravissimo do-
re affectus, inprimis quum credidisse videatur, si medici statim
ffuissent periti, in vitam potuisse revocari puellam. Hoc posito
armen facilem explicationem habet. Poeta quibus tum Hiero
nalis duobus affligebatur, uno corporis, altero animi, haec in
rima carminis parte tractat et in altera. Ac prima quidem pars
am formam habet, quasi de valetudine potissimum dicatur; nam
b hac orditur et ad hanc redit, quippe quae res aperte tractari
osset; filiae autem tristis sors quum tectius significanda esset,
ta interponitur et intexitur pulcra de Coronide fabula, quasi non-
isi propter ceterarum rerum nexum inferatur. Ergo primae
artis hoc consilium est, ut declaretur Hieronis sors: esse sane
uo gravia mala, quibus rex laboret. Exin sequitur
ltera pars, priori accommodata, quae declaratam viri sortem ad
eneralem legem suam revocat: Ut rex cum regia fortuna opti-
a nunc duo mala habeat, sic omnino deos uno cum bo-
o bina mala tribuere solere hominibus, eamque
ommunem esse humanae vitae rationem, comprobatam maximo-
um heroum fatis. Atque haec eximia sententia est ingeniosum
ndamentum carminis, in qua etiam consolatio vera Hieronis in-
st. Ita proposita vitae humanae immutabili lege, quum mala
olerari debeant, vides bono, quod habeas, uno tibi quam sa-
ientissime utendum. Quod monstrans exitus carminis, quum res
umanae fragiles sint, nominis docet per carmina immortalitati
sse prospiciendum. Cfr. T. I. p. IX. [Dissenii de filia Hiero-
is commentum, praeter ceteros repudiatum a Boeckhio Annall.
itt. Berol. 1830, II. nr. 76. p. 603., amplexus Droysenius
ranslat. Aeschyli p. 568 sq. ed. sec. adhibuit illustrandis quibus-
m locis Promethei. Refutavit et hoc et illud Schoemannus
Aesch. Prom. p. 80 sqq. Pariter et a Dissenio et a Boeckhio
cedit G. Hermannus Opuscc. VII, 129 sqq., cui „apertissime
tum carmen consolatio est propter morbum Hieronis, ad quem
feruntur omnia." Quocum fere convenit Heimsoethio Mus.

Rhen. Nov. 1846, p. 16 sqq., cui et ipsi omnia ad solatia aegrotanti regi suppeditanda redire videntur; alia omnia frustra inferri ab interpretibus. Deinde singula quomodo inter se apta sint in eundemque finem conspirent, scite demonstrat. Postremo T. Mommsen in Interpr. German. de filia Hieronis morbo absumpta cur cogitetur caussam idoneam desiderans et ipse quae carmini subesse suspicatur ex vano hausta videntur mihi, in Hermanni Heimsoethiique rationibus acquiescenti.]

EXPLICATIO.

V. 1—7. **Principium. Utinam Chiro adhuc viveret, medicinae celeberrimus magister.** — Chiro, vulgo Saturni et Philyrae filius, Centaurus, antiquissimus apud Graecos medicinae auctor, memoratur iam in Iliade IV, 219. XI, 832. Ab eo sese ortam volebat historico tempore vivens prope Pelion Chironidarum gens, quae medica arte a patre filio tradita gratis aegrotos sublevabat, cf. Dicaearch. de Pelio monte p. 141. Gail. Poeta hoc vult: Utinam medicum tibi adducere possem ab ipso celeberrimo medicinae patre eruditum. — V. 2. ἀπὸ γλώσσας, cf. ad Ol. VI, 13. Sensus: Si mihi eloqui licet commune hoc votum. [κοινὸν ἔπος recte unus scholiasta explicat κοινῶς λεγόμενον ἐν τῷ βίῳ, tritum usu quotidiano, ut Pyth. V, 108. λεγόμενον ἐρέω habet Pindarus.] — V. 4. βάσσαισι Πηλίου. Erat nobile Chironis antrum in summo monte; simul tamen imperat Centaurus subiectis regionibus. Ceterum mons medicarum herbarum erat feracissimus. [Cfr. Osann. in Welckeri et Naekii Mus. Rhen. I. p. 411 sq. et Welckerum in Zimmerm. Allg. Schulztg. 1831. II. nr. 99.] — Φῆρα, ut audiunt Centauri (Hom. Il. I, 268. II, 743. Pind. Fragm. Inc. nr. 44.), haud dubie propter equinam partem corporis. Talis igitur μιξάνθρωπος etiam Chiro hic et Pyth. IV, 119. Cf. Welcker. Aeschyl. Trilog. p. 266. Tafel. h. l. — ἀγρότερον, quum non in urbe viveret, sed in monte. — V. 5. νοῦν ἀνδρῶν φίλον. Clarus enim Centaurus humanitatis, hospitalitatis, iustitiae laude. [Genitivus ἀνδρῶν pertinet ad φίλον νοῦν, quod est idem ac φιλοφροσύνη.] — V. 6. τέκτων, artifex cuiuscunque rei, h. l. inde-

lentiae et sanitatis, cf. v. *ἰατροτέχνης* et quae Welckerus meus memorat Aesch. Trilog. p. 265. — *γυιαρκέων*, indolentiae artubus valentis, ut *ποδάρκης*. — *ἄμερον*, lenem, *ἤπιον*, ut sunt *ἤπια φάρμακα*, *ἠπιᾶν*, *κατηπιᾶν*, *ἠπιόχειρ*, *Ἠπιόνη*, Aesculapii coniux, ipsumque Aesculapii nomen ab *ἤπιος* ductum. Ac notum oppositum *ἄγριοι* de morbis et vulneribus, v. c. Eurip. Phoeniss. 1663. Hic cf. *πραΰς*, epitheton Epiones, Anthol. Pal. T. II. p. 708., coll. Pind. Ol. XIII, 85.

V. 8—62. Fabula de Coronide et Aesculapio. Plura vide ap. Müller. Orchom. p. 199 sqq. et Boeckh. h. l. Pindarus rem ex Eoeis Hesiodeis hauserat. — Phlegyas auctor Phlegyarum gentis mythicus, apud quos colebatur Aesculapius. — V. 9. *πρὶν τελέσσαι*, antequam maturasset, edidisset partui maturum, cf. Anthol. Pal. IX, 358. Eurip. Bacch. 100. — V. 10. *Ἀρτέμιδος*, quae vulgo feminas necat, ut Apollo mares (cf. Nitzsch. ad Odyss. I. p. 196. Müller. Prolegom. Mythol. p. 426.), saepissime absque poena, alias vero puniens leto, ut hic et Il. XXIV, 606. Et nunc quidem pestilentiam cogitandam esse, quum multi perierint, monuerunt iam Scholia. — V. 11. *ἐν θαλάμῳ*, ut mulier, domi. Additum propter *τόξα Ἀρτέμιδος*, ne sub divo alicubi interfectam credas. [„*ἐν θαλάμῳ* significat morbo, et est poetae splendidissime *εὐφημοῦντος*: *χρυσέοις τόξοισιν ὑπ' Ἀρτέμιδος ἐν θαλάμῳ.*" Heimsoeth. p. 30.] — V. 12. *ἀποφλαυρίξαισά νιν*, contemnens Apollinis iram. — V. 13. *ἀμπλακίαισι φρενῶν*, plurali numero, ut *ἀτασθαλίῃσιν*, *κακοξάφίῃσι νόοιο*, *ἀεσιφροσύνῃσι*, *νηπιάας ὀχέειν*, *ἀνορέαις* (Pind. Pyth. VIII, 91.), alia multa, in quo genere pluralis de sensibus, cogitationibus consiliisque aut conatibus dicitur. — *ἄλλον αἴνησεν γάμον*, alium concubitum probavit. *αἰνεῖν*, *ἐπαινεῖν γάμον*, *λέχος*, similia Eurip. Orest. 1090. 1674. 1688. Add. Blomfld. ad Aesch. Agam. 97. De *καταινεῖν* vid. ad Pyth. IV, 222. — V. 14. *ἀκειρεσόμᾳ*. Intonsus Apollo est propter aeternam iuventutem, cf. Tibull. I, 4, 38. Alebat enim comam iuventus usque ad aetatem virilem intonsam, cf. ad Pyth. IV, 82. Apollinis comam Himerius Orat. X. §. 5. describit sic: *Κόμη μὲν αὐτῷ χρυσῆ περὶ μέτωπον σχίζεται, πλόκαμοι δὲ ἑκατέρωθεν κατὰ τοῦ αὐχένος ἀθέρποντες τοῖς θείοις στέρνοις ἐπικυμαίνονται.* — V. 15. *σπέρμα ἀθαρόν*, divinum. — V. 16 sqq. illustrat Heynius: „Non accipienda puto, ut omnes faciunt, de nuptiis ab ea occupatis,

quorsum enim ἀλλά τοι ἤρατο τῶν ἀπεόντων? Sed illa amor saucia vitavit omnes aequalium congressus, nec sustinebat inter esse sollemnibus epulis et festis, ut quoties deducenda erat sponsa sed amore absentis amatoris tabescebat, quem mox, ubi advenit in amplexus suos recepit." Ad ἐλθεῖν cf. Hom. Il. XXIV, 62 ἀντιάασθε γάμου. — V. 19. ὑποκουρίζεσθαι, subblandiri cantibus, s. dulces cantus canere sponsae. Hesych. κουρίζομέναις, ὑμεναιουμέναις. [V. 20. Δυσέρωτας εἶναι τῶν ἀπόντων vetat Nicias Thuc. VI, 13., quocum similia componit Huschkius ad Tibull. I, 6, 35. Eurip. Hipp. 184: οὐδέ σ' ἀρκέσει τὸ παρόν, τὸ δ' ἀπὸν φίλτερον ἡγεῖ. Theocr. X, 8: Οὐδαμά τοι συνέβα ποθέσαι τινὰ τῶν ἀπεόντων. — De his et sqq. Hermannus p. 132: „Patet asperius haec dicta esse, quam ut ad Hieronem referri possint: sed dicta sunt aptissime, si cogitamus quod maxime verisimile est, amicos quosdam Hieronis, quoniam qui Syracusis erant medici morbum calculi sanare non possent, suasisse, ut a peregrinis medicis auxilium peteretur, consilium vituperasse Pindarum, defendentem illos quos domesticos haberet Hiero medicos." Etiam Heimsoethius Mus. Rh. l. c. p. 18 sq. propter Hieronem dicta haec negat, sed quorsum spectent, in incerto relinquit, nisi quod eos tangi censet, qui aliquo modo inimici essent tyranno.] — V. 21. φῦλον — ὄρτις, Matth. Gr. §. 475. a. — παπταίνει, Ol. I, 114. — θηρεύειν, Nem. XI, 47. Soph. Ant. 92. — V. 24. ἀνάταν pro ἄταν, cf. Boeckh. Nott. critt. ad Pyth. II, 14. Buttm. Gr. Ampl. T. I. p. 29. — V. 25. λῆμα Κορωνίδος, cf. de circumscriptione Matth. Gr. §. 430. Monk. ad Eurip. Hippol. 794. Vox apud Pindarum usitata. Vid. de ea Blomfld. ad Aesch. Sept. 444. — ἐλθόντος, quum venisset, addendum fuit propter verba ἤρατο τῶν ἀπεόντων. — ξένου, qui Ischys fuit Elati filius, Arcas, vid. sqq. — V. 27. σκοπόν, Apollinem speculatorem. — μηλοδόκῳ, quum oves mactandae essent ante introitum in aedem, Eurip. Ion. 229. Add. Tafel. — τόσσαις, Doricum, ut videtur, verbum significans τυχεῖν. De eo cf. Nott. critt. — Iam verte: Delphis enim versans sensit rem apud socium integerrimum, omnia scientem animum suum, in quo ἄϊεν est sensit, intellexit, de quo usu vocis monuerunt veteres, cf. Heyn. ad Hom. Il. XI, 532.; et παρά dictum ut dicitur σκοπεῖσθαι, γιγνώσκειν παρ' ἑαυτῷ, v. c. Demosth. Philipp. IV. p. 136. — πιθών, confisus, obsecutus, ut Isthm. III. fin.

legitur πεπιθών, cf. Boeckh. Nott. critt. Probatum aliis γνώμαν πιθών, persuadens sibi, licet nolens, nec per se bene clareque dictum esset, nec his verbis apte interpositum: Sensit sibi persuadens, quum alterum a voluntate pendeat, alterum non pendeat. Illud vero optimum: non vidit oculis neque accepit a corvo, ut vetus traditio erat, sed soli mentis cognitioni confidit. Nam illud quidem dubitari non potest, Pindarum, qui spernens corvum digniora de suo hic substituit (cf. Schol. et Gurlittum atque Boeckhium [et Heimsoeth. Mus. Rh. l. c. p. 6. Hesiodii versus a scholiis ascripti hi sunt (fr. 225. Goettl.): Τῷ μὲν ἄρ' ἄγγελος ἦλθε κόραξ ἱερῆς ἀπὸ δαιτός Πυθὼ ἐς ἡγαθέην, καί ῥ' ἔφρασεν ἔργ' αἰδηλα Φοίβῳ ἀκερσεκόμῃ, ὅτι Ἴσχυς γῆμε Κορωνίν Εἰλατίδης, Φλεγύαο διογνήτοιο θύγατρα.]), ea de causa cumulate loqui, pluribus verbis id ipsum inculcantem, quod verius iudicabat. Quare etiam κοινᾶνα εὐθύτατον oppositionis causa propter corvum addidit, qui Phoebeius ales et comes tripodum (Stat. Theb. III, 506), et θεράπων καὶ ἀκόλουθος Ἀπόλλωνος, cf. Iacobs. Delect. Epigr. p. 389. — V. 29. ψευδέων δ' οὐχ ἅπτεται, cf. Pyth. IX, 42. Sensus: Non fallit deus, nec fallitur. — V. 32. μένει θύοισαν ἀμαιμακέτῳ, ira vehementi furentem, ut pestilentiam excitaret. — V. 34. Λακέρσια sita in campo Dotio Thessaliae ad paludem Boebiadem, quas regiones perspicue describit Müllerus Orchom. p. 192. [Hesiodi fr. 76. Goettl.: Ἤ οἵη Διδύμους ἱεροὺς ναίουσα κολώνους Δωτίῳ ἐν πεδίῳ πολυβότρυος ἄντ' Ἀμύροιο Νίψατο Βοιβιάδος λίμνης πόδα παρθένος ἁδμής.] — κρημνοῖσιν, Ol. III, 22. — De ἕτερος pr. infestus, adversus, vid. inprimis Bentl. Opusc. p. 20. ed. Lips. Sensus: malum fatum, infestus daemon, ad culpam qui illexerat, domuit eam, h. e. nefaria insania feminae fuit interitus causa, quo Diana eam multavit. Constat enim magnam caecitatem mentis et insaniam, qua homo in apertam perniciem ruit, veteribus a daemonis vi adversa derivari, qui mentem perturbaverit. Quare δαίμων ἕτερος nunc non est Diana. — V. 36. ἐπαῦρον, damnum inde ceperunt. De verbo cf. Aesch. Prometh. Blomfld. p. 80 et 177. Buttm. Lexil. I. p. 76 sqq. — πολλὰν δ' ὄρει cett. Et ex tenui scintilla irruens flamma silvam montanam consumpsit ingentem, h. e. unius feminae delicto magna populi strages facta est. Ut solet culpa unius alios in perniciem trahere etiam innocentes; cf. Hesiod. O. et D. 238. et Aesch. Sept. 601 sqq.

[et alios locos Conii. Critt. p. 94 sq.] — σπέρμα, Ol. VII, 48. — ἐνθορόν, insiliens, irruens in silvam. — V. 38. τεῖχος ξύλινον, proprie dictum Thucyd. II, 75., hic de rogo est ornate. Virg. Aen. VI, 177. rogum aram dixit. — V. 39. σέλας Ἀφαίστου, ut saepe dicitur πυρὸς σέλας, cf. Schütz. et Blomfld. ad Aesch. Prometh. v. 7. ipsumque Ἀφαίστου σέλας Nonn. Dionys. 36, 131. — V. 40. οὐκέτι τλάσομαι ὀλέσσαι, non amplius sustinebo perdere. — Tum pro σὺν ματρὶ dixit ματρὸς σὺν πάθᾳ, matris cum gravi exitio. — V. 43. βάματι δ' ἐν πρώτῳ, quum summa celeritate opus esset. Quare alieni fuissent tres quattuorve passus Homerici; vid. Boeckhium, Gurlittum et quos laudant. — διέφανε Pindarus διαφαίνειν dixit pro disiuncte lucere, via facta deo, quod magnificum. — V. 47 sqq. subiicitur locus de curatione morborum. „Designantur non chirurgica solum, sed etiam medica," Boeckhii verba sunt. Ac chirurgica opera Aesculapius curat ulcera sponte nata et vulnera ferro vel ictu lapidum illata; medicam adhibet morbis acutis vel longis, quos aestus et frigus, sive tempestatum intemperies maxime affert. Remedia ipsa partim incantamenta sunt, quae nostri sympathetica dicunt, partim potiones, fomenta, emplastra extrinsecus admota, praecipue herbae, postremo sectio. Omisit alia veteribus usitata, qui fere τῷ τέμνειν iungere solent τὸ κάειν καὶ τὸ ἰσχναίνειν. [Conferri potest Welckeri dissertatio de antiquitatibus artis medicae in Heckeri Litt. Annall. a. 1832. XXII, 1.] — ἑλκέων ξυνάνες, κοινωνοί. Ulcerum socii sunt ulceribus affecti, ut συνείναι, συνοικεῖν, συνναίειν κακοῖς dicitur saepissime. αὐτοφύτων additum vides propter oppositionem sequentium. — Verba περθόμενοι δέμας Heynius de membris aestu aut frigore vitiatis intelligit, quo proxime ducere videtur oratio; verum ita nihil est in toto loco, quod clinicam operam desideret, quum tamen potiones memorentur et infra θερμαὶ νόσοι. Verius igitur et interna et externa mala corporis innui statues. — V. 50. θερινῷ πυρί, inprimis Sirii aestu. — V. 51 sqq. De medicamentorum generibus, quorum praecipue mentio fit apud veteres, vid. Blomfld. ad Aesch. Prometh. 488. Memorantur autem φάρμακα χριστά, παστά s. ἐπίπαστα, πλαστά, βρώσιμα, πότιμα, quibus ad unguendum, inspergendum, emplastro obtegendum, edendum, bibendum utebantur. Accedunt ἐπῳδαί, quibus utebantur nunc solis, nunc una cum aliis medicamentis. Vid. Boeckh. et

Tafel. ad h. l. et Blomfld. ad Aesch. Prometh. 180. — μαλακαῖς, lenibus, proprium de remediis, cf. Pyth. IV, 271. Nem. III, 55. — ἀμφέπων, curans, ut cetera participia cum ἔξαγεν construe. — V. 52. προσανέα πίνοντας, potiones lenientes, quae sunt πιστά, ποτά, πότιμα φάρμακα. Ipsum προσηνής, lenis, placidus, etiam medicum verbum est, cf. Foësii Oeconom. Hippocrat. in v. — γυίοις περάπτων, quae πλαστά sunt vel πλάσματα, praecipue herbae, ut Philoctetae vulnus Machaon herbis illigatis sanat, cf. Schol. Pyth. I, 109. Ceterum γυίοις primo loco positum, quum haec externa opponantur potionibus. — περιάπτων. Ductae ab hoc verbo voces περιάμματα, περίαπτα, medicamenta alligata corpori, sive amuleta, cf. Foës. Oecon. Hippocrat. in v. et Hemsterhus. ad Arist. Plut. p. 190. — V. 53. ἔστασεν ὀρθούς, restituit aegrotos iacentes, ut surgerent. Cf. ὀρθοῦσθαι Soph. Philoct. 820. Denique notabis transitum ad verbum finitum post participia, de quo monitum Ol. I, 14. Et hic quidem oratio suavissime sic exit nervosior. — V. 54 sqq. De Aesculapio mortuum in vitam reducente vid. Schol. h. l. et Heyn. ad Apollodor. III, 10, 3. [et nunc Geelium post Eurip. Phoeniss. p. 324 sq.] Mercede id captum Aesculapium fecisse recentior fictio est, haud dubie a medicorum avaris moribus profecta. Eos in Graecia magno pretio conductos esse docuit Boeckhius Oeconom. civit. Athen. T. I. p. 132. — κέρδει, lucri cupiditate. — δέδεται, Nem. XI, 45. — V. 55. καὶ κεῖνον, ut alios. — ἀγάνορι μισθῷ, magnifica mercede et pretio corrupit eum. — ἤδη ἁλωκότα, scil. θανάτῳ, ut saepius Homerus. — ἔτρατεν κομίσαι, eo adduxit, ut restitueret, veluti Il. IX, 600: μηδέ σε δαίμων ἐνταῦθα τρέψειε. — κομίσαι ἐκ θανάτου, evocare, restituere, ut ψυχὰν κομίξαι N. VIII, 44. — V. 57. δὶ ἀμφοῖν per Aesculapium et per resuscitatum. ἰάψαις, scil. ἐρανυόν. Et χερσί auget vim verbi. — V. 58. ἐνέσκιμψεν, inflixit. Herod. I, 105. Blomfld. ad Aesch. Pers. 107. — V. 59. μαστεύεμεν θνατοῖς φρασίν, expetere moderata mente, opinor; Eurip. Alcest. 809: ὄντας δὲ θνητοὺς νηστὰ καὶ φρονεῖν χρεών. Add. Anthol. Gr. Tom. XII. p. 233. „Quidni ab ἐοικότα pendeat θνατοῖς φρασίν?" Emperius. Cfr. inc. 130, a: ἐλπίσιν ἀθανάταις ἁρμῷ φέρονται. Ceterum Heimbethius Mus. Rhen. p. 20. cavet, ne quis plus ex his sententiis extorqueat quam hoc, ut Hiero doloribus et impatientia victus

humanae fragilitatis amice admoneatur et ad sufferenda mala fato missa excitetur.] — V. 60. τὸ πὰρ ποδός, praesentem conditionem. — οἵας εἰμὲν αἴσας, cf. Matth. Gr. §. 316. e. — V. 61. φίλα ψυχά, se ipsum alloquitur, Hieronis causa haec dicens. — σπεῦδε cum accus. pro appete, quaere, ut alias, cf. Herodot. VII, 53. — ἄντλει, de verbo cf. Mont. ad Eurip. Hippol. 902. Gatak. ad M. Anton. IV, 50. Ceterum consilium loci quale mihi videatur, breviter iam in Introductione indicavi.

V. 62—79. Redit post interpositam fabulam ad principium et absolvit sententiam inchoatam. — σώφρων, qui nihil immodici tentaverit, ut Aesculapius mortui curationem molitus. — V. 64. φίλτρον cett., et si quod delinimentum animo eius dulces hymni mei instillarent, ut captus cantu audiret preces meas, persuasissem, ut etiam nunc medicum divinum mitteret hominibus, disciplina sua institutum. — V. 66. θερμᾶν νόσων, cf. θερμαίνεσθαι de febrili calore ap. Foës. Oecon. Hippocrat. Talis igitur Hieronis etiam morbus tum fuit. Atque in Scholiis quidem de febri vel podagra vel calculo dicitur; quum calculo laboraret rex Aristotele teste in Schol. ad Pyth. I, 89., gravior tum videri potest fuisse hic morbus. — V. 67. Λατοΐδα κεκλημένον ἢ πατέρος, sive aliquem Apollinis filium, qualis Aesculapius fuit, sive Iovis. Similiter κεκλημένος in Eurip. Rheso 298. Soph. Electr. 358. — V. 68. Ἰονίαν θάλασσαν appellat, quod Thebis Syracusas brevissima navigatio per sinum Corinthiacum et mare Ionium est, non circum Maleam Peloponnesi. — Ἀρέθοισα in Ortygia erat, ubi Hieronis regia domus; cf. Pyth. II, 6. — V. 70. νέμει, regnat Syracusis. — V. 71. ἀστοῖς, civibus urbium subiectarum. — οὐ φθονέων ἀγαθοῖς, malis enim tyranni invidentes, cf. Herod. III, 80. Extollit vero has virtutes Pindarus, admonens simul Hieronem, ut talis semper sit. — ξείνοις θαυμαστὸς πατήρ, hospitibus aulam eius adeuntibus, maxime poetis, longe benignissimus. [Cfr. Ol. VII, 90. XIII, 2 sq.] — V. 72. διδύμας χάριτας, h. e. χάρματα. Videbimus vero statim non duo gaudia dare deos uno cum malo, sed duo mala uno cum bono. — V. 73. εἰ κατέβαν, si appulissem. — κῶμος dicitur αἴγλα στεφάνοις ἀέθλων Πυθίων. Comissationem epiniciam adducit poeta carmen afferens, comissationi inserviens. — V. 74. ἐν Κίρρᾳ, in hippodromo

Delphico prope Cirrham. — ποτέ, quum victoriae pluribus Pythiadibus ante reportatae essent, vid. Introd. — Pherenicum vidimus Ol. I. — V. 75. ἀστέρος οὐρανίου — φάος, sideribus splendidior, laetior lux, in quo φάος pro gaudio et felicitate, et ἀστὴρ οὐράνιος pro stella omnino. Ceterum universus hic locus, pulcre exornans quae fieri non possunt, praeterquam quod voluntatis amicitiaeque poetae significationem habet, eo maxime placet meo iudicio, quod fallebat suaviter aegroti animum imagine, specie rerum proposita laetiori, quod inprimis iucundum in hoc carmine, ubi fatalis necessitas vitae humanae proponitur. — V. 77. Sed quum Chiro non vivat, nec adsint mythici medici, faciam quod facere possum. — V. 78. Ματρί, magnae Matri Deorum, quam una cum Pane colebat Pindarus hereditario cultu in sacello ante aedes suas ab ipso dicato, ibique Parthenia cantata a virginibus Thebanis, inter quas Pindari filiae Eumetis et Protomache, cf. Boeckh. ad Fragment. Pind. p. 591. Müller. Dor. I. 345. Welckerus ad Philostrat. p. 465. censet κούρας hic esse Nymphas, quae cum Pane Matrem Deorum nocturna saltatione celebrent, ut dicuntur κόραι Ἀσωπίδες, Κωπαΐδες, πηγαῖαι pro Nymphis. Sed ego dubito κούρας *sine tali* epitheto usquam pro Nymphis dictas; ferrem, si κοῦραι hae Matris Deorum filiae essent. Deinde permirum Nymphas, quas in agris, montibus, silvis degere et saltare scimus, ipsam urbem Thebarum intrare cum Pane, idque saepe. Denique de huius cultus ratione fatendum nos accuratiora nescire. Mirum quidem videri potest virgines Thebanas noctu Metroaca canere; sed quidni pervigilia, eaque castis moribus non adversa, coniuncta esse potuerint cum his sacris, sicut cum Cerealibus? Huic autem Deae Pindarus vota facere vult, quum sit νόσων αὐξητικὴ et μειωτικὴ secundum Scholia. Num sollemnia vota promittit carmine in sacello canendo? [Cfr. T. I. p. LXXXIV sq. et Muelleri Archaeol. §. 387. n. 7.]

V. 80 — 103. Pars altera carminis. Revocatur Hieronis sors ad universam vitae humanae legem. Orditur sic: „Si vero traditionum priscarum intelligere caput altum didicisti, h. e. si altiora, si sapientiam quae inest in fabulis intelligis, nosti uno cum bono bina mala deos mittere.“ Verisimile est hoc dictum esse veteris alicuius poetae. Quum enim dii sine malo sint, homines non aequam habent boni malique partem, sed sunt ὀϊζυροί, δύστηνοι, πολύπονοι, πολύστονοι, qui-

bus aliisque epithetis quid significatur nisi plus mali esse inter homines quam boni? Unde poetarum aliquis vetustior, fortasse Hesiodus aut Hesiodeae scholae unus, ingeniosum dictum pronuntiaverat de binis malis uni bono additis. Pindarus autem nunc ad ipsas fabulas provocat, quibus hoc comprobetur, in quibus haec lex expressa sit. λόγοι sunt fabulae et traditiones priscae omnino, sive a poetis tractatae sive populi memoria traditae (cf. de voce Creuzer Historische Kunst d. Griechen p. 173.); omnis sapientiae et cognitionis altioris fons apud Pindarum. — λόγων κορυφὰ ὀρθά, singulari numero, quasi vertex altus fabularum, nihil videtur aliud esse quam interior sensus earum, ac, ni fallor, poeta in sequentibus ipse quid dicat explicat. Potest aliquis Cadmi et Pelei fabulas nosse, sed sapientiam in iis expressam tum demum attigerit, si legem fatalem vitae humanae in iis conspicuam intellexerit, atque ita in omnibus fabulis altiora quae insunt ethica et religiosa κορυφὰν λόγων recte dixeris. At vulgus quidem talia non novit, at si penitus discere consuevisti, ait Pindarus, etiam hoc cognovisti in iis traditum. [Recte Heimsoethius l. c. p. 21. negat verba esse in eam sententiam accipienda, ut Hieroni revera par malorum cum uno coniunctum bono fuerit. „*Die sprichwörtliche rede zählt an sich nicht wirklich, wenn sie sich zu starkem sinnlichem ausdrucke der zahlen bedient, wie wenn wir sagen: das schlimme im menschlichen leben verhält sich zum guten wie zwei zu eins.*“] — προτέρων, cf. Matth. Gr. §. 373. — V. 82. τὰ μὲν ὦν, haec plura mala. — κόσμῳ, κοσμίως, idem καλῶς, εὖ φέρειν, constanter et sapienter. — τὰ καλὰ τρέψαντες ἔξω, proverbialis loquutio, cf. Casaubon. ad Theophr. Charact. 22. Schol. ad v. 147. Add. similia ap. Tafel. Sensus: non nimis indulgere aegritudini, sed hanc quidem premere et occultare, et prae se ferre laetiorem partem fortunae. Videtur autem Hiero admodum tristis fuisse. Neque enim dubium simul admoneri regem, qualis esse debeat, etsi primo adspectu Pindarus nonnisi laudare videatur. — V. 85. δέρκεται, favet, cf. ad Ol. VII, 11. Nota vero ὄλβον regium nunc esse bonum illud, quod Hiero habeat cum duobus malis. Huc pertinent etiam victoriae curules divitiis regiis partae, veluti idem in antecedenti carmine vidimus. Consulto hoc addo; nam huius carminis ratio unum tantum, non plura bona, admittit. — V. 86. εἴ τιν', Ol. I, 54. — ὁ μέγας πότμος, potens fatum; Nem. IV, 42. πότμος ἄναξ. — ἀσφαλής, ἄπταιστος,

sine malis. [Heimsoethius p. 21: „*Dafs die vom dichter hier gewählten concreten beispiele unglück an töchtern und söhnen aufweisen, konnte erst dann keinen ganz unsichern anknüpfungspunct zu vermuthungen zu bieten scheinen, wenn hier von andern die rede war, als den beiden sprichwörtlich glücklichsten der menschen, Peleus und Kadmos.*"] — V. 90. ἐν ὄρει, in Pelio monte constat celebratas nuptias Pelei et Thetidis; cf. Nem. V, 22. Catull. Epithalam. Eurip. Iphig. Aul. 1036 sqq. — De Cadmi et Harmoniae nuptiis vid. Eurip. Phoeniss. 826. ibiq. intpp. — V. 92. εὐβούλου, de vaticinandi arte accipe, ut εὔβουλος Θέμις Isthm. VII, 32. et Τειρεσίαο βουλαί Isthm. VI, 8. Et Πρωτεὺς πολύβουλος Orph. Hymn. 24, 4. Ceterum vaticinari Nereum constat, cf. Hesiod. Theog. 233. Eurip. Hel. 15. Horat. Carm. 1, 15. — Ad v. 93 sqq. cf. Nem. IV, 66 sqq. — V. 95. Διὸς χάριν, per Iovem, cf. ad Ol. XIV, 20. — V. 96. ἐκ προτέρων μεταμειψάμενοι καμάτων, ex prioribus malis egressi, exsilii puta aerumnis, quum alter ex Aegina, alter e Phoenicia exsularet. — ἔστασαν ὀρθὰν καρδίαν, erexerunt iterum animum et confirmarunt; Eurip. Alcest. 1203. ὀρθὸν κρᾶτ' ἱστάναι, erigere caput. Herod. IV, 129. ὀρθὰ ἱστάναι τὰ ὦτα. Supra v. 53: ἔστασεν ὀρθούς. Et sic alias. Hinc metaphorice. — ἐν δ' αὖτε χρόνῳ cett. Sensus: Postea vero Cadmo tres filiae, Ino, Agaue, Autonoe, gravibus casibus suis partem felicitatis iterum abstulerunt; nam partem servavit Semela Iovis connubio dignata. Haec cur ita dicta sint, tum demum penitus intelligas, si Hiero praeter mortuam filiam etiam aliam habuit, et poeta opportune simul illud monere regem voluit, quod altera eripuerit gaudii, alteram reddere posse aliquando. Hinc est quod Semelae opponit sortem, quum alias hic de tristibus tantummodo rebus dicendum fuisset, ac μέρος εὐφροσύνας dicit abstulisse tres, non εὐφροσύναν simpliciter, ut etiam Hiero sentiat non omnem sibi felicitatem ablatam. Ceterum Cadmi filiarum casus notissimi; notabis tamen Semela nunc aliter uti poetam quam Ol. II, 25. [De Semela Thyona docte disputat Welckerus Mus. Rhen. T. I. p. 432 sqq., ubi de nomine Thyonae vide p. 435.] — Denique ad ἐρήμωσαν cf. Matth. Gr. §. 418. — V. 100. ὅνπερ μόνον cett., quem unum filium ei pepererat Thetis; alias fabulas spernit hic Pindarus. — τόξοις, scil. Apollinis, cf. Heyn. ad Il. X, 359. — ὦρσεν — γόον, communem Graecorum luctum excitavit. —

Denique ad universum locum illud recorderis velim, doceri a Pindaro bina mala dari uno cum bono, quod quidem diverso modo fieri potest. Atque Hiero quidem uno tempore haec coniuncta habet; Peleus autem et Cadmus in prima parte vitae exsilii aerumnas tulerunt, in fine luctum domesticum, mediae interpositae fuerunt nobilissimae nuptiae. Nam plane non dubium fabulas dicto respondere debere; nititur hoc omnis demonstratio. Debent omnia omnino in hoc carmine accurate cum hoc dicto convenire, in quo poetica vis eius inest.

V. 102—fin. Exitus carminis, qui unam sententiam habet hanc: Utere igitur bonis quae habes ad gloriam post mortem per poetarum carmina tibi parandam. Etenim post antecedentia quid restabat monendum? Ut agnoscens Hiero propositam vitae humanae immutabilem sortem nollet propter mala etiam bonum contemnere temere quod haberet, ὄλβον regium dicit, sed hoc interim uteretur quam posset optime. Atqui ad res gerendas, ut quibusdam visum, aegrotum regem hortari non poterat, et satis habebat laudis in hoc genere Hiero; hortatur igitur ad liberalitatem et munificentiam, ut poetas celeberrimos in aulam suam congregare pergens futurae gloriae prospiciat, et huic vitae, cuius vim immortalem reddere non possit, memoriae immortalitatem comparet. Nihil novi accommodatius hoc exitu. — V. 103. εἴ δὲ νόῳ τις ἔχει cett., si quis mortalium veritatis viam mente tenet, h. e. veram viam et rectam rationem agendi; cf. Ol. VII, 46: λάθα παρέλκει πραγμάτων ὀρθὰν ὁδὸν ἔξω φρενῶν, ut saepe ὁδός ac κέλευθος de agendi ratione, Ol. VII, 91. Nem. VIII, 35. Et ἀληθείας ὁδοί similiter Isthm. II, 10. — Pergit: Is igitur debet εὖ πασχέμεν, felicitate, bonis quae habet gaudere et iis uti. Sic ap. Theognid. v. 108. τῶν αὐτοῦ κτεάνων εὖ πασχέμεν est genio indulgere ex opibus suis, et ap. Pindar. Nem. I, 37. ἐόντων εὖ παθεῖν. Vult autem Hieronem laete frui divitiis inter amicos et poetas, ut mox videbis. — πρὸς μαχάρων τυγχάνοντα, ubi quid boni a diis consequatur, cf. τυγεῖν Ol. II, 51. — Pergit: facile vero mutantur venti, felicitas enim magna non durat diu, quo magis tempore utendum est. — ὄλβος, asyndeton, explicandum per γάρ. — ἄσπετος ἐπιβρίσαις, copiosa ingruens, et ubi tam magna est, ut tua, o rex. Ad ἐπιβρίθειν cf. Blomfld. Aesch. Sept. 141. [Cfr. Solonis eleg. fr. 6. Emperius ascripsit: ἔρχεται αὖ ὡς, πολὺς κτλ.] —

V. 107. σμικρὸς ἐν σμικροῖς, μέγας ἐν μεγάλοις ἔσσομαι, in modica fortuna modice me geram, magnifice in magnifica, h. e. non potest magnos sumptus facere qui pauper est, at regius vir dives et opulentus debet liberalitatem et munificentiam ostendere. Neque enim quidquam hic praecipitur, quod ad superbiam pertineat. Cf. Eurip. El. 407. ἐν σμικροῖς ὤν. Ceterum prima persona hic et in sequentibus utitur, ut saepe, alium admonens. [Cfr. T. I. p. XVI. Non absonum ab h. l. dictum incerti poetae apud Teletem Stobaei CVIII, 82: Ἄρμενος ἐν μικροῖσι καὶ ἄρμενος ἐν μεγάλοισιν.] — V. 108. τὸν ἀμφέποντ' — μαχανάν, fortunam, quae quoque tempore praesto est, colam pro virili. — δαίμονα ἀσκεῖν, vim divinam s. fortunam me prosequentem non contemnam, sed venerabor, utar ut possim, κατ' ἐμὰν μαχανάν, ut alibi dicitur πάσῃ μηχανῇ. Conferas autem formulas τὸ παρὸν εὖ τίθεσθαι, ἀγαπᾶν τοῖς παροῦσι, quod adest memento componere aequus, de quibus v. Hemsterhus. ad Lucian. Necyom. III. p. 365. Bipont. Interprett. ad Horat. Carm. III, 29, 32. [Valckenar. ad Eur. Hipp. 708. et Hermann. in Philol. I, 369.] Ad ἀσκεῖν cf. Ol. VIII, 22. — V. 110. Quae generaliter dicta erant ante nunc definitius explicat. Si autem, ait, divitias deus praebeat, spero me gloriam magnam inventurum in posterum, h. e. si autem divitias magnas deus alicui obtulerit, ut tibi, potest is liberaliter iis utendo magnam gloriam per poetas sibi parare. Nestor et Sarpedon immortales sunt per poetarum carmina; hoc tu quoque tibi parare potes; paucis id assequi datum. Commendat igitur liberalitatem erga poetas, sed, ut par erat, magis indirecte significans quam aperte, ne ipse immodestior videatur. — πρόσω, in posterum, et nunc et post mortem. Porro cur Nestorem et Sarpedonem nominat? Nempe ut Pyth. II, 63. laudantur in Hierone iuvenile θράσος πολέμων et βουλαὶ πρεσβύτεραι, sic etiam hic. Poetarum carminibus, ait Pindarus, et bellicarum rerum laus, quas gessisti florente aetate, et senilis sapientia tua celebrabitur, et clara habebitur ut illorum heroum memoria. In quo Sarpedonem laudat, quum Syracusae colonia Corinthi essent, Corintho autem oriundus Sarpedon, utpote nepos Bellerophontis Corinthii ex Laodamia, cfr. Il. VI, 196 sqq.; Nestorem vero addens simul admonet, qualis etiam in hoc genere esse debeat. — V. 113. φάτις pro φάτιας, sermo pervulgatus, fabula hominum. — τέκτονες, artifices, cf. Boeckh. h. l.

Iacobs. ad Anthol. Gr. T. VIII. p. 74. T. X. p. 46. T. XI. p. 75 sqq. et Tafel. ad h. l. Dicitur enim τεκτοσύνη et τεκταίνειν de compositione poetica, et τέκτονες ὕμνων, ἐπέων sunt poetae. — ἄρμοσαν. Ut μέλη ἁρμόσατο Simonid. Epigr. CLXXI, 4. Schneidewin. Et Erycius Anth. Gr. T. III. nr. 14. — V. 115. πράξασθαι, hoc, ut celebrentur a poetis, atque ita immortales fiant. Cet. cf. Mitscherl. ad Horat. Carm. 4, 8, 22.

Carmen Pythium quartum.

INTRODUCTIO.

Arcesilaus originem deducebat ab Euphemo Taenario, Neptuni filio, Minyarum e gente, qui in reditu Argonautarum e Lemnia Malache s. Malicha genuerat Leucophanem; inde descendens quartus ab Euphemo Sesamus s. Samus Therae in condenda colonia Theraea fuerat socius. Huius filius Euphemus alter dictus, a quo descenderat decimus septimus ab Euphemo, gentis auctore, Polymnesti filius Aristoteles s. Battus. Battus Cyrenen condiderat circ. Ol. 37. Successerat Arcesilaus I., Battus II., Arcesilaus II., Battus III., Arcesilaus III., Battus IV., et nunc quidem Arcesilaus IV., octavus a Batto primo, est is, de quo agitur. De fabulis et historia gentis cf. Boeckh. h. l., Müller. Orchomen. et Res Cyrenensium novis curis illustratas a Ioann. Petr. Thrige. Hafn. 1828. — Victoria curulis Arcesilai, quae hoc et sequenti carmine laudatur, parta est Pyth. 31. Ol. 78, 3. Et illud quidem carmen cantatum in sollemni reditu pompae victorialis in urbem, hoc aulae regiae destinatum fuit, ut in convivio caneretur, transmissum una, scriptum vero Damophili Cyrenaici hortatu, ut videtur. Quum enim Arcesilaus, rex fortis et bellicosus, promptus ad iram et severitatem, seditione nuper orta durius saeviisset in principes quosdam viros atque etiam in Damophilum cognatum, Pindarus huic in exsilium pulso et Thebis viventi veniam impetrare cupit hoc carmine. — Argumentum

hoc est: Initio carmen dedicatur diis Delphicis, ubi oraculum datum sit, ut Battus Cyrenen conderet, et Medeae priscum vaticinium perficeret. Dixerat autem Medea ita: E Thera insula Libyam radicem urbium petituram, cuius cives equis curribusque insignes forent. Ad lacum enim Tritonidem quum Argonautae versarentur, Euphemo oblatam esse a deo humanam speciem gerente glebam hospitii tesseram, quae si servata esset et domum ab Euphemo relata ad Taenarum Peloponnesi, quarta aetate posteros habituros fuisse Libyam; nunc autem quum navi delapsa iaceat in Thera, primum eos hanc insulam occupaturos ex peregrinis feminis natos, postea Delphici oraculi iussu in Libyam traiecturos. Atque ita factum, pergit Pindarus. Battus postea iussus est Libyam petere, a quo nunc octavus est Arcesilaus. — Exin ipsam Argonautarum expeditionem enarraturum se dicit. Pelias Iolci rex, qui Aesoni regnum eripuerat, monitus erat oraculo Delphico, ut caveret virum μονοκρήπιδα. Fuit is Iason, Aesonis filius, qui educatus in antro Chironis, inde adulta aetate redux, grandi statura, intrepido animo processit in forum Iolci. Interrogatus a Pelia perterrito, quis sit, placide at fidenter respondet redire se, ut regnum sibi debitum recuperet. Tum *patris* domum monstrari sibi iubet, ibique quinque dies cum propinquis, qui ad famam reducis iuvenis convenerant, laete peragit; sexto die consilio cum iis communicato adit una cum iis Peliam haec loquutus: Pactis, non armis res nostras dirimamus, quum cognati simus; concedo tibi agros et greges, at thronum et sceptrum patris redde. Pelias accipit conditionem, ita tamen, ut Iason prius in Colchidem proficiscatur ad Phrixi animam reducendam, quam ipse iussus sit reducere, sed propter aetatem non possit. Promittit rem Iason; nec mora, statim paratur expeditio, heroibus multis undique convenientibus; et omine fausto accepto proficiscuntur, superatisque feliciter Symplegadibus ad Phasin perveniunt. Ibi Venus incantationem docuit Iasonem, qua Medeam sibi conciliaret; haec consiliis et veneficiis ei succurrit. Sic boves sub iugum cogit ignem exhalantes, et sulcum imperatum ducit, et draconem velleris custodem occidit, ipsumque vellus recuperat. Exin Pindarus contracta narratione paucis subiicit, ut per Oceanum reversi postremo Lemnum venerint Argonautae, ubi sata sit Battiadarum stirps, quae postea Lacedaemonem profecta hinc Theram migraverit indeque in Libyam. Finita narratione ad Arcesilaum conversus, hunc pluribus verbis monet, ut

lenitate utatur in turbis civilibus componendis, nec gravius saeviat in principes, inprimis vero Damophilo veniam impertiat, viro egregio, qui procul a Cyrenis in exsilio vivere coactus redire cupiat ad patrios lares. — Enarrato argumento, ut de consilio poetae dicamus carminisque summa sententia, optime et verissime Boeckhius maxime noster monuit agi in hoc carmine de lenitate et clementia in civilibus turbis componendis adhibenda, eiusque rei exemplum in Iasone proponi. Profecto enim Iason est mythicum παράδειγμα, quod Arcesilao proponitur, idque nemini dubium esse potest, qui Pindarum cognitum habet; sic supra Hieroni exempla proponi vidimus, atque alia videbimus infra aliis in carminibus aliis proposita, nisi quod Iasone pulcrior persona heroica non exstat apud Pindarum. Sed explicabimus poetam paullo diductius. Igitur in prima parte carminis (v. 1–67.) declaratur fortuna Arcesilai, Apollinis maxime numini debita. Tulit Arcesilaus ludicram victoriam Delphis; idem vero ut regiam potentiam Cyrenis habeat, factum Apollinis oraculo, qui Euphemidas in Libyam misit regnumque dedit olim a Medea praedictum, quod nunc inde a Batto hereditario iure possidet gens. Post primam partem proponitur in altera Iasonis pulcherrimum exemplum, de quo nunc videamus. Quid igitur inest in Iasone? Cum robore et fortitudine insigni moderatio summa in summo iure. Procedit in forum Iolci florente aetate, mirantur omnes staturam ingentem, loquitur intrepide et fidenter, suscipit sine haesitatione expeditionem longinquam et periculosam; rem fortiter exsequitur. Idem vero aspernatur arma et vim inferre Peliae cognato, qui regnum occupaverat sibi patriique iure hereditario debitum, loquitur placide cum raptore fortunae, thronum sceptrumque reddi iubet, divitias donat. Nihil in suo genere amabilius. Hinc etiam dii eum eximio favore prosequuntur, ut in expeditione Colchica luculenter apparet. Convocat Iuno heroes comites, tonitru fausto respondet Iuppiter, adiuvant iuvenem Neptunus et Venus. Comparabimus nunc Arcesilaum. Erat etiam hic florente tum aetate et eximio robore ac fortitudine, ut in sequenti carmine (v. 106.) dicitur ἀγωνίας, ἔρκος οἷον, σθένος. Quae res quanquam hic non opus fuit ut declararetur expressius, ubi maxime et inprimis admonitio agitur, vix tamen dubium alludi ad heroicam regis staturam eo loco, ubi per multos versus Iasonis forma ingens praedicatur. Idem vero ingenio plane dissimilis Iasoni, calidior, iracundior et ad saevitiam pro-

clivis, severius compresserat seditionem nuper ortam ipsumque cognatum suum Damophilum exsilio punierat. Iam quid dicit Pindarus? Habes ius hereditarium regni Libyci; peccaverunt igitur qui seditionem contra te moverunt, et recte defendis dignitatem prisco iure sacratam, ut placet Iason recuperatum veniens regnum iniuria sibi ereptum; at in eo erras maxime, quod nonnisi per vim opprimere malum intestinum conaris. Significatur hoc aperte in ultima carminis parte, ubi regem data opera ad clementiam hortatur atque etiam Damophilo veniam precatur. Vides post haec omnia veram carminis sententiam: „Fortunae regiae, divinitus datae, hereditariae, nunc etiam Pythia victoria ornatae, adde, Arcesilae, etiam moderationis, lenitatis, clementiae virtutem; sis mitis, ut Iason fuit, in summo iure. Sic enim, nec alio modo deorum favorem conservabis qualem Iason habuit et regnum vaticiniis oraculisque genti tuae datum." Hoc modo omnia lucem habent; atque Argonautarum expeditio quod disertius narratur, partim ideo fit, quod Euphemidarum genus in hoc itinere satum est, partim vero, ut appareat viris tam iustis, quam Iason erat, etiam deos luculenter favere, atque ipsos Euphemidas tum ortos fundamenta fortunae debere Iasonis virtuti eximiae tum felici successu a diis ornatae, oratione sic praeclare in orbem redeunte omnibusque optime ad summum carminis consilium conspirantibus. [Post Dissenium, qui T. I. p. XXXV sqq. de lyrica tractatione argumenti ab epici carminis aequabilitate longe remota explicavit, subtili iudicio idem fecit Rauchensteinius Introd. p. 101 sq., quem conferent studiosi. Is simul observat Pindarum videri Iasonis personam, suavissimum heroicae virtutis exemplum, Damophilo potius assimilasse, non ad monendum Arcesilaum rettulisse, quae aliorum est sententia.]

EXPLICATIO.

V. 1 — 11. Prooemium. Dedicatur carmen diis Delphicis. — Orditur sic: Hodie adstare debes, Musa, regi Cyrenarum epinicia agenti, ut adiuves *κώμου δεσπόταν* et fortius cum eo excites canentes, quo grandior evadat hymnus debitus Latoidis Delphisque. Nomen proprium *Ἀρκεσίλᾳ* in secundo mem-

bro positum, veluti factum Pyth. VIII, 43. Tibull. I, 1, 18. Horat. Carm. I, 15, 4. — *οὖρον ὕμνων*, cf. Nem. VI, 29. et ad Ol. XIII, 49. — *αὔξης* est largius praebere et fortius excitare. — *Λατοίδαισιν*, Apollini et Dianae; magnificentius, ut carmen Nem. IX. canitur in honorem Apollinis, Dianae et Latonae, *Πυθῶνος ὁμοκλάροις ἐπόπταις*, nam hi tres praesides loci et ludorum, cf. ad illud carmen. — *Πυθῶνι*, ut infr. v. 66. *Ἀπόλλων ἅ τε Πυθὼ κῦδος ἔπορεν*, ampliore dictione ornatius. Sed his, ait, victoriae datoribus nunc maius est canendum carmen, quum regnum quoque Battiadae iis debeant. [Adde Nem. IV, 9: *τό μοι θέμεν Κρονίδᾳ τε Διὶ καὶ Νεμέᾳ Τιμασάρχου τε πάλᾳ ὕμνον προκώμιον εἴη*. Callimachus in Scholl. Ol. VIII, 21. (cfr. A. Hecker. Comm. Callimach. p. 66.): *Ζηνί τε καὶ Νεμέῃ τι χαρίσιον ἔδνον ὀφείλω*.] — V. 4. *Διὸς αἰητῶν*, ut Soph. Antig. 1027. *οἱ Ζηνὸς αἰετοί*. Philostrat. Imagg. c. VI. *τὸν τοῦ Διὸς αἰετόν*. [Formam *ἀητός*, de qua v. not. crit., nuper felicissima coniectura Io. Franzius restituit Aesch. Ag. 143: *δεξιὰ μέν, κατάμομφα δὲ φάσμαθ' ἀητῶν*.] Fuit autem *ὀμφαλός* qui dicebatur lapis albus in adyto templi, in quo duae aquilae aureae; cf. Aesch. Eum. 40. Plat. Rep. IV. p. 428. Fragm. Pind. Boeckh. p. 570. Strab. IX. p. 419. et Schol. nostr. *loc.* [Ulrichs Itin. Graec. I, 93.] Eas Phocensi bello abstulit *Philomelus* (Schol.), *ὀμφαλός* autem postea in *περιβόλῳ* extra templum conspiciebatur, cf. Pausan. X, 16, 2. Fabulosam narrationem de his aquilis, e finibus terrae quae huc convenerint, habent Scholia; veram earum rationem docet hic Pindarus. Ait enim: Ipsius Iovis auspiciis, praesente Apolline, Pythia dixit. Unde vides has aquilas Iovem repraesentasse, summum oraculi praesidem, collocatas prope tripodem Pythiae. Ceterum de *ὀμφαλῷ* in monumentis artis adhuc conspicuo bene disputavit Passovius in Böttigeri Archaeologie und Kunst I. Bd. 1. St. 1828. p. 159 sqq. [Cfr. Mueller. ad Aesch. Eum. p. 101 seq.] — V. 5. *οὐκ ἀποδάμου τυχόντος*, dicuntur enim proprie *ἐπιδημίαι* et *ἀποδημίαι* deorum, quum praesentes sunt in templis, aut absentes alibi, cf. v. c. Nem. V, 37. Horat. Carm. III, 28, 15. Ita etiam Apollinis variae creditae *ἀποδημίαι* in templis, veluti notus ille commeatus inter Lyciam et Delum, cf. Virg. Aen. IV, 143. ibiq. Serv. et Heyn. Excurs. II. collat. supr. Pyth. I, 39. Aliud exemplum vide ap. Menandr. de Encom. p. 38. Heeren. [Walz. Rhett. IX, 140.] Delphis celeberrima

habita profectio dei ad Hyperboreos nono quoque anno, de qua vid. Müller. Dor. I, 267 sq. Denique quum Patarae nonnisi praesente deo per hiemem responsa darentur, Delphis data videntur interdum etiam absente alicubi, quum Batti nunc oraculum laudetur ex eo, quod Apollo praesens fuerit. — Ad formam ἱρέα cf. Buttm. Gr. ampl. II. p. 328. [(426. ed. Lob.) et Lobeck. Pathol. p. 43.] — V. 6. χρῆσεν, h. e. ubi sacerdos vaticinans dixit conditorem Battum Libyae, ut relicta Thera conderet Cyrenas. Brevius dixisset: χρῆσεν Βάττον, ὡς κτίσσειεν. Nunc consulto ampliore oratione usus addidit οἰκιστῆρα Λιβύας, idque deinde pluribus explicat. Veluti quum Homerus non sine vi dicit: ὄφρα Νύμφῃ εἴπῃ νόστον Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος, ὥς κε νέηται, Odyss. I, 87. alia. Cf. Nitzsch. in Odyss. I, 300. II, 65. — καρποφόρον, Thrige p. 19 sqq. et p. 316. Ceterum de oraculo Batti vid. Herod. IV, 155. Müller. Orchom. p. 343. — ἱερά. De diis in Thera cultis, ut Iove, Apolline, Baccho, Mercurio, vid. Boeckh. — V. 8. ἐν ἀργάεντι μαστῷ, in colle calcario, cf. Schol. 14. et Boeckh. h. l. ὄχθος ἀμφίπεδος Pyth. IX, 57. — V. 9. ἀγκομίσαιτο, referret in illa loca ad exitum perducendo. — V. 10. Θήραιον, ad Theram enuntiatum. — ἑβδόμᾳ καὶ σὺν δεκάτᾳ γενεᾷ, has septendecim aetates computat Müller. Orchom. p. 344., Argonautarum expeditionem ponens ann. 1207., Battum vero Ol. 35. — ζαμενής, animosa; quippe quae peregrinis cum heroibus proficisceretur ad remotas terras. — V. 11. ἀπέπνευσε, cf. ad Ol. VI, 83. Frequens πνεῖν de poetis et cantoribus; hinc apta vox de vaticinatione. — ἀθανάτου. Immortalis enim credita est fuisse Medea, cf. Athenagor. c. 12., qui Hesiodum et Alcmanem auctores laudat. Add. Müller. Orchom. p. 269. Saepe vero veteres praedicatum, quod toti personae competit, parti tribuunt, ubi de parte maxime agitur; vid. Ol. VI, 8. Add. infra v. 98. et Nem. I, 42. VI, 59. Similiter Horat. Carm. I, 1, 29. doctae frontes, aliaque plurima.

V. 11—69. Narratur vaticinium Medeae data opera et repetitur oraculum Batto datum, cuius nunc successor octavus Arcesilaus, Pythiorum victor. — V. 14 sq. τᾶσδ' ἐξ ἁλιπλάκτου γᾶς, ex hac insula Thera conditum iri Cyrenas, ubi tum versabantur Argonautae ex Tritonide palude in Graeciam redeuntes. — Ἐπάφοιο χόραν, Libyam, coniuncta deae et terrae notione. Haec igitur condet, φυτεύσεται,

plantabit, ἀστέων ῥίζαν, Cyrenas, urbium plurium matrem. Apollonia, Hesperides, Teuchira, Barca coloniae eius primariae fuere; censendae tamen sunt fuisse longe plures aliae, licet nobis non cognitae accuratius. Cf. praeter Boeckhium Thrige pag. 113 sqq. — μελησίμβροτον, mortalibus cordi futuram, frequentem et florentem. — V. 16. ἐν Ἄμμωνος θεμέθλοις, in solo Ammoni sacro, qui eximie colebatur Cyrenis, cf. Müller. Orchom. p. 358. Boeckh. Oecon. civit. Athen. II. p. 258. Thrige p. 294. Huic igitur deo Libyco, inter Graecos deos recepto et cum Iove Graeco confuso, sacra erat universa regio. Idem intelligendus etiam Pyth. IX, 53. Postremo recorderis velim vaticinantis hanc orationem esse Medeae, ut aptiora etiam tibi videantur illa: Ἐπάφοιο κόραν, ἀστέων ῥίζαν, ἐν Ἄμμωνος θεμέθλοις; cf. v. 56. — V. 18 sq. In locum piscaturae et navigationis succedet rei equestris studium. Sed iterum ornatius ait: Delphinos equis permutantes frena pro remis et currus regent veloces. — ἐλαχυπτερύγων, quum piscium pinnae dicantur alae, Oppian. Hal. I, 745. Inprimis vero delphini veloces, cf. Pyth. II, 50. — ἀελλόποδας. Frequens equorum praedicatum, Pindaro, Simonidi, Sophocli aliisque plurimis pro Homerico ὠκύπους usurpatum, cf. Tafel ad h. l. Nunc lyrice ad δίφρους translatum. Intelliguntur autem curulia Cyrenensium certamina, unde iam supra εὔιππος Κυράνα et εὐάρματος πόλις. Plura vid. ap. Boeckh. et Thrige p. 344. Omnino clari fuerunt equi, clari et ludicri Cyrenarum currus et bellicae bigae et quadrigae. — νωμάσοισιν, cives huius urbis, ut saepe; cf. Nem. VII, 10. VI, 48. — V. 19. κεῖνος ὄρνις, illud augurium, glebam dicit. Notum hoc et οἰωνός de quovis augurio. Aristoph. Av. 719. ait: ὄρνιν τε νομίζετε πάνθ' ὅσαπερ περὶ μαντείας διακρίνει cett. Cfr. Plut. 63. Ceterum asyndeton per γάρ explicandum. — μεγαλᾶν πολίων ματρόπολιν, urbis Cyrenarum eiusque coloniarum, quae mox creverant. — V. 20. Τριτωνίδος ἐν προχοαῖς. Argonautae e Colchide redeuntes, ex Phaside in Oceanum, ex Oceano in mare rubrum delati, inde per deserta Libyae humeris portaverant navem ad Tritonidem paludem. Quam emensi quum in ipso ostio substitissent, hospitium offertur a deo Tritone Eurypyli specie induto; quo tamen uti non licet, ancora iam soluta. Tum ille glebam arripit et praebet hospitii tesseram, quam Euphemus e prora descendens accipit. Atque haec gleba erat augurium futurae possessionis,

Minyis Euphemidis, h. e. Battiadis destinatae; cf. Müller. Orchom. p. 352. et Proleg. Mythol. p. 142 sqq. — V. 22. πρῳ-ραθεν καταβάς, etiam insequentibus poetis Argonauticis fuit πρῳρεύς, cf. Müller. l. cit. p. 263. — δέξατο c. dativo, Il. II, 186. XVII, 207. et saepe, cfr. Porson. ad Eurip. Hec. 539. Matth. Gr. 394, 3. Bernhardy Synt. p. 87. Add. ad Ol. XIII, 29. — V. 24. ἀνίκ' — ἐπέτοσσε, quum ancoram navi suspendentibus occurreret ille deus. De verbo ἐπέτοσσε cf. Nott. critt. ad Pyth. III, 27. — ποτικρημνάντων genitivus absolutus videtur, scil. ἡμῶν, cf. Pyth. VIII, 43. Add. Matth. Gr. §. 563. Certe Pyth. X, 33. idem verbum cum accusativo iungitur. — χαλινόν, quum ancorae navem inhibeant, ut χαλινός equum. Omnino χαλινός est δεσμός poetis. — V. 26. νώτων ὕπερ γαίας ἐρήμων. Quum Homerus dixisset εὐρέα νῶτα θαλάσσης, postea suaviter traducta loquutio ad terrae aequora, qualia nunc deserta Libyae. — V. 27. εἰνάλιον δόρυ, navem, iterum v. 38. Notum e tragicis, cf. Blomfld. ad Aesch. Pers. 417. — ἀμοῖς, v. ad Pyth. III, 41. — ἀνασπάσσαντες, subducta navi meis consiliis, ut ἐρύειν, ἀνέλκειν. — Ceterum ne tu quoque reprehendas Pindarum, quod Medeam narrantem faciat Argonautis quae sciebant, τὸ πρὸς εἰδότας λέγειν quis non recordatur in tragoedia usurpatum similiter spectatorum causa, ut hic Didymus in Scholiis recte sensit nostra causa haec sic omnia narrari. Cf. de tragicis Naekium Opuscc. I. p. 94 sqq. — V. 28 sq. φαιδίμαν — θηκάμενος, splendida specie viri venerabilis assumpta, cf. Hesych. v. θήκατο et vid. ad Ol. XI, 63. Notabis porro in repetita mentione quanto ornatius expressum sit quod ante dixerat θεὸς ἀνέρι εἰδόμενος. — V. 30. Quemadmodum hospitibus benevoli homines epulas offerunt primum, cf. ad εὐεργέται Isthm. V, 70. — V. 32. πρόφασιν constat etiam veram causam et rationem esse, quam quis proferat. — De Eurypylo, qui nunc rex illius regionis, cf. Müller. Orchom. p. 348.; de voce Ἐννοσίδας Lobeck. ad Aiac. p. 389. — V. 35. προτυχόν, statim arripiens terrae quod obvium erat hoc pro munere hospitali offerebat. — V. 36. οὐδ' ἀπιθησέ ἑν, nec non obsequutus est ei Euphemus, in quo dubia forma pronominis, de qua praeter Hermannum et Boeckhium ad h. l. vide Buttm. Gr. ampl. I. p. 295. [et Ahrentis Dial. Dor. p. 252.] Notabis etiam substantivum ἥρως in principio secundi membri positum consulto, quum opponatur heros Eurypylo deo, de quo ante. Cf.

Pyth. XII, 19. — V. 37. δαιμονίαν, ob augurium quod inerat. — V. 38. πεύθομαι δ' αὐτὰν cett. Audio vero eam delapsam navi cum unda abiisse vespere, mare sequutam. — ἑσπέρας, quo tempore socordiores homines. Ceterum interpunxi non post ἅλμᾳ cum Boeckhio, sed post ἑσπέρας. — V. 40. ὄτρυνον manifesto cum dativo dixit, veluti κελεύειν c. dativo est et cum accusat. et infinit., cf. Matth. Gr. §. 382. — V. 41. λυσιπόνοις, qui illud officium habent, ut dominos labore liberent; aptum famulorum epitheton. Vocem posterioribus frequentatam notat Tafel. [Alii expl. alterna custodia se invicem excipientes.] — V. 42. καί νυν — πρὶν ὥρας, et nunc in hac insula iacet immortalis gleba Libyae ante tempus. Maris undas sequuta Theram delata erat, ibique nunc iacebat. — ἄφθιτον, durabit et servabit perpetuo vim augurii. — πρὶν ὥρας, Vig. p. 442. — Mox Euphemus, futurus Euphemidarum Battiadarum auctor, dicitur filius Neptuni et Europae ad Cephissum natus, de quo vid. Müller. Orchom. p. 262. Primitiva enim sedes eius Panopeus et Hyria; in Laconicam traductus est cum fabulis suis, quoniam Minyae postea aliquamdiu etiam ibi consederant, Müller. p. 315. — V. 45. υἱὸς ἱππάρχου Ποσειδάωνος, unde etiam nunc Euphemi posteri Battiadae re equestri delectantur, et maximopere colunt Neptunum, de cuius cultu Cyrenaico cf. Boeckh. ad v. 17. et Thrige libro laudato. Haec enim allusio ad praesens tempus inest verbis. Denique sensus loci: Si gleba ad Taenarum, sedem Euphemi, venisset, quarta aetate posteri iam cepissent Libyam, tempore migrationis Doricae in Peloponnesum; nunc vero tunc primum Theram proficiscentur. Vid. Müller. Orchom. p. 352., qui docet Danaos s. Achaeos a Doriensibus pulsos tum cum Minyis et Aegidis Theram migrasse. — V. 49. ἐξανίστανται, praesens propheticum, cf. ad Ol. VIII, 42. Supple vero Δαναοί, qui tunc e tota Peloponneso pellentur, ait. — Ἀργείου κόλπου, h. e. ex Argolide, e sedibus ad sinum Argolicum. Nunc autem, pergit, Euphemus in lectis peregrinarum mulierum, h. e. in Lemno, quo in redita venturi erant Argonautae a Thera, consequetur genus; hi deinde e Lemno in Laconicam, hinc Theram venient et gignent Battum, dominum Libyae. De quibus rebus optime exponit Müllerus meus libro saepe laudato, ostendens Minyas, qui consederant in Lemno, inde revera migrasse in Peloponnesum, pulsos a Pelasgis; e Peloponneso transiisse Theram. — V. 51. σὺν τιμᾷ

θεῶν, beneficio deorum, adiuvantibus diis, v. 260. — Epitheto κελαινεφέων apertum est fertilitatem significari regionis eximiam, quam Pindarus a pluviis derivat, quas in illis australibus regionibus credebat esse copiosas. Et sunt ibi pluviae, sed non ita copiosae, et Theophrast. Caus. Plant. VI, 18, 3. aërem Cyrenes dicit καθαρὸν καὶ ἄνυδρον, plerumque serenum. — V. 53 sqq. Quem Phoebus aliquando admonebit oraculis templum ingressum, postero tempore ut navibus multos viros ducat ad arva Nili. — πολυχρύσῳ, Soph. Oed. R. 151., ob donaria. — V. 54. θέμισσιν, oraculis, Fragm. 101. Odyss. 16, 403. Müller. Dor. I. p. 338. — V. 55. καταβάντα, ingressum, proprie de limine in templum descendentem, cf. Hom. Od. IV, 680. VIII, 80. Add. X, 432. — χρόνῳ ὑστέρῳ ad prius comma refero, ut recte dicitur ὑστέρῳ χρόνῳ ποτέ Aristoph. Ran. 717. Ergo nec tempus designatur oraculo posterius, quod frigere vidit Boeckhius, nec secundum Batti iter in insulam Plateam; recte enim monuit Tafelius a Medea fastigia rerum tangi, non leviora. [G. Hermanni in forma πολεῖς et h. l. et Ol. XIII, 41. haerentis coniecturam in libello academico Lips. 1847. p. 16 sq. propositam καταβάντα, χρόνῳ δ' ὑστέρῳ νάεσσί ποτ' εἰσανάγει infirmare studui in Nunc. Litt. Gotting. 1848. 69. p. 682 sq.] — Νεῖλος Κρονίδης non dubium quin sit Ζεὺς Νεῖλος, cf. Boeckh. et Heyn. Rem ego ita explico: Videtur Iuppiter hoc nomine primum appellatus et cultus esse templis a Graecis Aegyptum incolentibus, de quibus vid. Müller. Orchom. p. 104. p. 111. Quum enim Hom. Od. IV, 477. 581. Aegyptum sive Nilum διπετῆ ποταμόν dicat, coeli qui imbribus alatur, coluerunt Iovem auctorem Nili, ipsis, ut omnibus Aegyptiis, sacri, atque hic iis fuit Ζεὺς Νεῖλος. Nunc τέμενος Νείλοιο omnino Africa est pro Libya, Pindaro consulto oraculorum orationem quaesitam et ambiguam imitante; cf. ad Ol. VIII, 45. [„Si Ζεύς dici Nilus potest, ineptissime tamen Κρονίδης diceretur. Alterum enim nomen supremi deorum significationem, alterum nihil nisi patris appellationem continet, communeque est omnium Saturni filiorum. Ex quo apertissimum est τέμενος Κρονίδα a Pindaro dictum esse vicinum Nilo templum Iovis Ammonis, quod supra v. 16. Διὸς Ἄμμωνος θέμεθλα appellaverat." Hermannus Opuscc. VII, p. 138., qui addit Parmenonis illud Αἰγύπτιε Ζεῦ Νεῖλε significare Nile, qui Aegyptiis Iuppiter es.] — V. 57. ἐπέων στίχες, ipsa verba Medeae plene reddita. — ἔπταξαν δ' ἀκίνητοι σιωπᾷ, cumulate, ut Soph.

Ai. 171: σιγῇ πτήξειαν ἄφωνοι, ibi quidem ad terrorem, hic ad stuporem significandum. — V. 59 sqq. Atque ea res, pergit, revera eventum habuit. — ἐν τούτῳ λόγῳ, huic vaticinio convenienter. — V. 60. ὦρθωσεν, ornavit, insignem reddidit, Isthm. V, 65. — μελίσσας, sacerdotis, cf. Boeckh. ad Ol. VI, 36. Creuzer. Mythol. ed. sec. T. III, 354. IV, 241. Meinek. ad Euphor. p. 95. [Lobeck. Agl. p. 817 sq.] — αὐτομάτῳ κελάδῳ, sponte, spontanea voce, quum Battus de alia re, de vocis noto vitio, interrogatum venisset, cf. Schol. Exempla alia non dati responsi ad id, quod quaerebatur, affert Valcken. ad Schol. Eurip. Phoeniss. 641. Ceterum κελάδῳ, quod oracula magna et clarisona voce edi solebant; unde λαχεῖν usurpant de Apolline tragici. — V. 63. ποινά, liberatio, λύσις, cf. Schol. De linguae vitio cf. Herod. IV, 155. [et ad Heraclid. Polit. p. 60.] — V. 64 sq. Ac nunc quoque multo post floret Arcesilaus huic proli octavus. — μετά, postea. — ὄγδοον μέρος, Pyth. XII, 11. τρίτον κασιγνητᾶν μέρος, ac quum Arcesilaus posterorum a Batto septimus sit, nota Battum simul numeratum, de quo usu cf. ad Ol. VIII, 45. — ὥτε φοινικαθέμου ἦρος ἀκμᾷ, quasi purpureo vere adulto florens. Cf. Isthm. III, 36. Est enim θάλλειν nunc de prosperrima fortuna, generalius; quo pertinet etiam iuventutis flos, quum rectum iuvenis esset. — [V. 65. παισὶν οὕτως Emperius.] — V. 66. ἐξ ἀμφικτιόνων ἱπποδρομίας, ex hippodromo populorum circumhabitantium, quorum sunt Pythia, cf. Boeckh. Nott. critt. ad Nem. VI. p. 536. Quod ita dicit ad augendam laudem; praesentibus vicinis populis victoriam a deo datam. Intellige autem Amphictyoniam notissimam Delphicam, cuius erant hi ludi. Ceterum vox per iota scripta legitur etiam in Inscriptionibus Delphicis. — V. 67. Μοίσαισιν ἀποδώσω, confer Anth. Pal. VIII, CXXVI, 3. — V. 69. θεόπομποί σφισιν τιμαὶ φύτευθεν, divini, eximii (Ol. II, 36.) honores genti conditi sunt. Nam in hac expeditione Euphemus vaticinium Medeae accepit et in Lemno procreavit futuram gentem, cf. v. 255. Ceterum poeta tacet alteram narrationis causam; nam non solum origines gentis luculenter monstrare vult, sed etiam Iasonis proponere exemplum: quae duae rationes coniungendae sunt, ut poetam intelligas.

V. 70—261. De Iasone et expeditione Argonautarum. Orditur sic: Quid coegit eos ad tam periculosam expe-

ditionem? Saepe in initiis interrogationes praeparant quod sequitur, attentionem excitando. — τίς ἀρχά, quae causa navigationis excepit eos, accidit iis? Dicuntur nos λαμβάνειν, δέχεσθαι, ἔχειν, quae maiora sunt nobis et vi sua nos occupant, tenent, abripiunt. — V. 71. τίς δὲ κίνδυνος cett. Quodnam periculum vinxit eos validis adamantis clavis? Verbum δεῖν proprium de necessitate, cf. Herod. I, 11. Gatak. ad Antonin. X, 28. Sturz. Lex. Xenoph. I. p. 636. Hoc loco clavi adamantini additi, quibus ex symbolica veterum loquendi ratione summa vis indicatur, qua constrictus tenearis, cf. Mitscherl. ad Horat. Carm. I, 35, 17. Adamas autem est nomen mythicum ferri durissimi. Cur autem Pindarus tam gravibus verbis utitur? Quia expeditio maxima erat et periculosissima, quam nemo sine gravi causa susceperit. Nunc dubitant, quale dicat hic Pindarus periculum; vulgo Iasonis intelligunt, qui timuerit Peliam, si recusaverit. Quod recte improbans Tafel., quum nullum sit eius timoris et periculi apud Pindarum vestigium, non tamen melius explicat: Quodnam illis expeditionis periculum iniunctum fuit? Enimvero quemadmodum etiam Mitscherl. cepit ad Horat. l. cit., et Scholiastes notat, responsio inest in proxime sequentibus verbis. Peliae, ait, periculum fuit haec vis, qui metu necis ab oraculo nuntiatae hoc ab Iasone postulavit officium, quod ille recusare nolens sic ad expeditionem adactus est. [Heimsoethius p. 30: „Poeta tanquam mirabundus hic de periculo dicit quod alibi de illecebris dixeris: quodnam, inquit, fuit periculum, quod eos (non deterruit, sed) strictissimis vinculis vinxit?" Cfr. v. 207. Quam explicationem mihi probatam Rauchensteinius I. p. 10. potius poetas res equitum et heroum medii aevi tractantes quam Pindarum decere arbitratus ipse addit: „Expositurus Pindarus de rebus Argonautarum commode rem sic instituit, ut causam tantae navigationis et magnitudinem certaminum et periculorum subeundorum se polliceatur narraturum; idque fecit praefationis loco duabus interrogationibus narrationi praefixis, primum quae fuerit causa navigationis, de qua exponit hinc usque ad v. 167.; deinde, interiectis iis, quae pertinebant ad apparatum expeditionis describendum, a v. 207. inde usque ad v. 246. etiam quae quantaque pericula fuerint refert. Ingentia autem pericula quum sint ea, ex quibus vix ulla arte viriumque contentione te expedias, aptissime dixit pericula, quae clavis plus quam ferreis vinciant."] — V. 72.

Αἰολιδᾶν, nam Aeoli filius Cretheus, cuius nepos Iason, qui per Medeae fraudem post reditum e Colchide perfidum Peliam necavit. Ceterum *ἀκάμπτοις* est intrepidis, audacibus, ut Isthm. III, 71. — V. 73. *ἦλθε δέ οἱ πυκινῷ χρυσέων μάντευμα θυμῷ*, penetravit autem in animum callidum et alta mente repositum est terribile oraculum. *ἔρχεσθαι* c. dativo iam Homerus dixit, cf. Odyss. V, 226. Vide praeterea Matth. Gr. §. 401, 3. Iacobs. Delect. Epigr. p. 42. — V. 74. *εὐδένδροιο ματέρος*, terrae. De Delphis umbilico terrae cfr. Tafel. h. l. — V. 75. *τὸν μονοκρήπιδα*, cf. Schol. Add. Müller. Orchom. p. 267. Iacobs. ad Anthol. Tom. XII. p. 47. Tafel. h. l. — *ἐν φυλακᾷ σχεθέμεν*, loquutio nunc cavere significans, nunc custodire, ut Herod. I, 99. — V. 76. *αἰπεινῶν ἀπὸ σταθμῶν*, quum in Pelio apud Chironem educatus esset Iason. — *εὐδείελον*, apricum, cf. Ol. I, 111., ex altis saltuosis locis in apricam et apertam planitiem Iolci. — V. 78. *ξεῖνος αἴτ' ὢν ἀστός*, (cfr. ad Ol. XIII, 3.) quod utrumque Iasoni conveniebat. — V. 79. *αἰχμαῖσιν διδύμαισιν*, more heroum Homericorum, cf. Odyss. I, 256. — *ἔκπαγλος*, forma et statura. — *ἀμφότερον*, noto usu, ubi duo coniuncta memorantur, nunc cum particulis *τε–δέ*, cf. Ol. I, 104. Germanice dicas: *Kleidung umgab ihn*, beides, *die einheimische und aber auch ein Pardelfell*. Apud Philostr. Imagg. c. VII. in pictura Medeae in Colchide est de Iasone: *λευκὸν χιτῶνα ἔζωσται, λεοντῆν ἐξηρτημένος*. — De Magnesia et Magnetibus cf. Müller. Orchom. p. 250. Tunicam habebant adstrictam, *ἁρμόζοισαν γυίοις*, contra Graecum morem, unde Müllerus non Graecos eos fuisse censet, sed semibarbaros. Nunc Iason ea veste utitur, ut educatus apud Chironem Magnetem, cf. Pyth. III, 45. *παρδαλέην* autem fert ut heros, veluti Paris Il. III, 17. et ut Herculi *λεοντῆν* dederunt Stesichorus ac Pisander aliique poetae. — V. 81. *στέγετο*, arcebat a se, cf. Aesch. Sept. 201. 219. Suppl. 134. Add. Mitscherl. ad Horat. Carm. I, 17, 3. — *φρίσσοντας*, horridos imbres; cf. Schol. h. l. et ad Eurip. Phoeniss. 1290. — V. 82 sq. Necdum comae tonsae erant, ut solebant adulti primum crinem detonsum consecrare Apollini *κουροτρόφῳ* et fluviis, cf. Blomfld. ad Aesch. Choeph. v. 6. Sic sensus erit: Alebat adhuc primam comam. Sed nisi magnopere fallor, praestat alia ratio. Alebat decus capitis, ait Pindarus,

ut Graecus homo. Constat enim prisco more heroico Graecos comam aluisse, unde sunt καρηκομόωντες Ἀχαιοί, idque faciebant etiam postea Spartani, cf. Müller. Dor. II, 270. κουρά a barbaris ad Graecos venit. — V. 83. καταίθυσσον, replebant radiorum instar diffusi. De his verbis cf. ad Ol. VII. fin. Obiter conf. Lucian. Amor. c. 26: οἱ μὲν (βόστρυχοι) ἐπινώτιοι κέχυνται. Ceterum ap. Philostr. l. cit. de Iasone est: ἡ κόμη ξανθὴ ἐπισαλεύει τῷ μετώπῳ. — εὐθὺς ἰών, recta, cf. Buttm. Gr. ampl. II. p. 290. [(366. Lob.) et Meinek. Comic. T. I, 306.] Significatur hic confidentia. — V. 84. πειρώμενος, periculum faciens animi sui intrepidi, ut πειρᾶσθαι c. genit. rei saepe est vim suam experiri. Pulcherrime dictum de iuvene primum in populi frequentiam prodeunte. [De v. ἀτάρμυκτος v. not. crit.] — V. 85. πλήθοντος ὄχλου, frequente populo. — V. 86. ὀπιζομένων, quanquam non noverant, mirabundi tamen adspiciebant et reverebantur eum ob insignem formam et staturam, ne deus esset. — καὶ τόδε, quum alia, tum hoc. [Scite T. Mommsen haec comparat cum Homericis illis Il. VI, 459 sqq. Soph. Aiac. 500., ubi in diversa quidem re quid aliquando homines dicturi sint exponitur.] — V. 87. οὔτι που, interrogatio admirantis, Brunck. ad Aristoph. Ran. 522. — Apollo ob insignem pulcritudinem et caesariem, Mars ob vires bellicas. Tamen verba: πόσις Ἀφροδίτας, etiam formosum esse deum indicant. Porro quod in Introductione significavi, per totum hunc locum ad Arcesilaum simul alludi, id suadet etiam epitheton χαλκάρματος, pro quo, si Iasonem solum cogites, aptius aliud eligi poterat, nunc autem simul currus bellici Cyrenaeorum respiciuntur, de quibus vide locos apud Boeckh. supra ad v. 18. et Thrige p. 346. Arcesilaus igitur bellicosus verissime dici potest Ἄρης χαλκάρματος. Consulto vero Pindarus nunc non tractat expressius in Arcesilao hanc roboris et fortitudinis laudem, Iasoni tam luculenter tributam, quum rex vel sic iusto ferocior ad lenitatem potius hoc carmine cohortandus esset. — Otus et Ephialtes, Aloidae, erant ingenti statura, ut constat, simulque πολὺ κάλλιστοι μετὰ κλυτὸν Ὠρίωνα, Hom. Od. XI, 305 sqq., quos Boeckhius monet non contemptos fuisse, sed in Naxo cultos. Add. Müller. Orchom. p. 387. [Welckerum in Scrr. Min. II. p. CVII sqq. et Nitzsch. ad locum Odysseae.] Ego vero hos quoque propter Arcesilaum nominatos crediderim, ut rex a nimia audacia et confidentia virium avertatur, in quo me etiam ultimum

Tityi nomen confirmat. Ceterum Ephialtes fratrum videtur audacissimus fuisse, unde hunc per vocativum alloquitur poeta; nam etiam talia ab antiquioribus poetis non temere ponuntur; cf. infra 175. Pyth. XI, 62. Isthm. VII, 21. — Tityus denique a Diana occisus, quum impie Latonam tentasset, Hom. Od. XI, 576 sqq., quorsum commemoratus fuit nisi admonitionis causa? Sic Aloidae et Tityus *παραδείγματα* sunt ad deterrendum proposita, ut Iason proponitur ad imitandum; eandem rationem in carminibus Hieroni scriptis observavimus. Ceterum *θηρεύειν*, *θηρᾶν* est etiam consequi, capere, corripere, ut notum. Cf. Soph. Philoct. 1005. ibiq. Buttmann. Usitata vox de diis ultoribus. Ad *ἐπιψαύειν* vero cf. Ol. VI, 35. Et vid. de sententia Pyth. II. — [V. 92. De forma coniunctivi *ἔρατ αι* disserit Ahrens Dial. Dor. p. 313, allato ex Inscr. Calymnia *ὅπως μὴ καθιστᾶται*.] — V. 94. Quod Peliae mularis reda tribuitur, monet Boeckhius Thessalos mulabus omnium maxime praeter Siculos usos, cf. Schol. ad Ol. V. p. 118. — *προτροπάδαν*, concitato cursu, sine hominum respectu, ut tyranni solent. — Verba: *καὶ τίς ἀνθρώπων σε χαμαιγενέων πολιᾶς ἐξανῆκεν γαστρός*, optime observat Boeckhius cum contemptu dici. Ac primum quidem quum dicere debuisset: quod nobile genus te genuit? verba *τίς ἀνθρώπων χαμαιγενέων* certe nihil laudis habent. Illa vero: *πολιᾶς γαστρός*, quae femina enixa te est senili utero? haec igitur, inquam, vix ita dixisset, si laudare voluisset et bene seduloque educatum indicare, ut sunt *τηλύγετοι* cariores parentibus. Nam *πολιός* est senilis, ut *πολιὰ χείρ*, Epigr. Dioscorid. Anthol. Lips. Iacobs. T. I. p. 250., ad quem locum alia notavit Iacobs. in Delect. Epigramm. p. 425. Et praedicatum personae revocatum est ad partem corporis, cf. Ol. VI, 2., nunc quidem non sine sarcasmo. Sed quid est quod voluit? Sic censeo: Occultans metum, quo revera perculsus erat, quem omnes stupent simulat non adeo metuendum sibi videri, sed mollem, laevum, nunc primum a matre dimissum utpote *τηλύγετον*. Quam irrisionem, ut omnis irrisio veritatis speciem habere debet, non male petit, opinor, ex habitu Iasonis, quasi hic domi usque eo delituerit et nunc primum prodiens in publicum statim soleam amiserit, ut *μονοκρήπις* adstet, licet probe sciens graviora ipsi hoc habitu portendi. Ceterum *ἐξανῆκεν*, edidit: Eurip. Ion. 1000: *ὃν πρῶτον ὑμῶν πρόγονον ἐξανῆκε γῆ*. [Hermannus p. 139: „Neque contumelia in his verbis inest, quam

valde imprudenter hic iaceret Pelias, neque ironia, quae ne ipsa quidem conveniret in eum, cuius eximiam formam populus mirabatur. Quare maneo in ea sententia, ut filium τηλύγετον intelligi putem, qui διὰ τὸ τῆλε εἶναι τῆς νέας ἡλικίας dici Pindaro videbatur."] — V. 100. μὴ καταμιάναις, non sine ironia dictum, ne contamina genus tuum nobile mendaciis. Ol. IV, 17. ψεύδεϊ τέγγειν λόγον. Cet. cf. etiam Nem. III, 16. — Post haec attende rationem sequentis responsionis. Etenim praeclare institutum est a Pindaro, ut, dum Pelias carpat Iasonem, hic occasionem nanciscatur animi sui veram indolem declarandi. Agit autem per totum carmen Iason cum Pelia non simulate, tecte, callide, dolose, sed simpliciter, aperte, vere, ut decet virum generosum, iustum, fortem. Talem igitur nunc se declarat. — V. 102. οἶσειν, cf. Buttm. Gr. ampl. I. p. 419. Dico me ferre mecum praecepta, disciplinam Chironis, ut a mendaciis et fraudibus alienus sim. Celebratissimae fuerunt Χείρωνος ὑποθῆκαι, cf. Pyth. VI, 19. — Chariclo uxor, Philyra mater Chironis, Centauri filiae castae Ocyroe cum sororibus. Sensus: Vixi nonnisi inter bonos. — V. 105. εὐτράπελον, de quo vide ad Pyth. I, 92.: Neque rem ullam neque verbum proferens fucatum, fallax, simulatum. Qualis disciplina fuit, talem etiam moribus me praestiti. Ceterum ad ἔργον omissum ποιήσας per zeugma. Commode Boeckhius confert Herod. III, 135. Add. Matth. Gr. §. 634, 6. et inprimis Lobeck. ad Aiac. p. 430. — V. 106. κομίζων, recuperaturus; vid. ad Ol. XIII, 59. — V. 108. τιμάν, ἀρχήν. — V. 109. λευκαῖς φρασίν, pallidis, opinor invidis, praecordiis, menti. Vox obscura, quam varie explicant; ut Boeckh. p. commotas, acres, cupidas, turbidas mentes, alii leves aut stultas, Tafel. felicitatis lucrique exspectatione serenatas et nitentes. Quod ipse posui, videbatur simplicissimum. Sunt enim φρένες aliae ἀμφιμέλαιναι Hom. Il. XVII, 83. 499. 573. Invidia autem, credo, λευκαί fiunt. [Hermannus l. c. „Homerici vocabuli interpretatio caussa fuisse videtur, qua λευκαῖς πιθ. φρασίν dixit, quod apud Homerum est Il. IX, 119: φρεσὶ λευγαλέῃσι πιθήσας. Id cum λυγρός cognatum esse iudicabat Buttmannus in Lexil. I, 18. Quod Hesychius scripsit λευκῶν πραπίδων· κακῶν φρενῶν, item ex Pindaro adnotatum videtur." Idem Opuscc. VII, 289. λευκός proprie pallidum significare suspicatur, eandemque ad familiam pertinere λευγαλέος, λυγρός, λυγαῖος.] — V. 110. ἀρχεδικᾶν, qui legi-

timi possessores, cf. Boeckh. — V. 112. κᾶδος — θηκάμενοι, luctum tanquam de defuncto instituentes atrum, funestum. Ad verbum cf. Herod. VI, 21: πένθος μέγα προεθήκαντο. — μίγα κωκυτῷ γυναικῶν, inter ciulatum feminarum, ut μίγδα c. dativ. Hom. Il. III, 437. — V. 115. νυκτὶ κοινάσαντες ὁδόν, noctem consciam facientes itineris. Nam κοινῶσαι, κοινᾶσαι est communicare aliquid cum aliquo, nunc de secreto commisso nocti. Solemniter vero poetae noctem, lunam, sidera testes, conscios dicunt rei noctu absque consciis hominibus gestae. Cfr. Mitscherlich. ad Hor. Epod. XV, 1. — τράφεν, infinit. praes., cf. Pyth. II, 45. — V. 117. λευκίππων, nobilium, principum, qui candidis equis utebantur, cf. Boeckh. h. l. — V. 118. ἰκοίμαν, Aesonis quum filius sim, indigena non peregrinam, opinor, venerim in terram, in quo optativus iterum sine ἄν positus est confidentior, cf. ad Ol. III. fin. Neque enim in hac re mihi convenit cum Reisigio Commentat. de partic. ἄν, ad Aristoph. Nub. p. 129. et ad Oed. Col. Commentt. critt. 199. Vid. Hermann. ad Oed. Col. 42. — V. 120. ὀφθαλμοὶ πατρός, debiles et infirmi, suaviter. — πομφόλυξαν expl. Schol. ἀνεβράσθησαν, ὡς ἐπὶ τῶν ζεστῶν ὑδάτων ἔφη κατὰ μεταφορὰν τὴν ἀπὸ τῶν ἀναζεόντων ὑδάτων. — γάθησεν. Pro nudo verbo significantius dicitur γήθησε θυμῷ, φρεσί, κατὰ θυμόν, γήθησε δέ οἱ φίλον ἦτορ, θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γεγήθει, πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη et quae sunt alia. Sic nunc Pindarus suaviter ἂν περὶ ψυχάν addit. — V. 125. κατὰ κλέος, ad famam eius, Hom. Il. XI, 227. XIII, 364. Od. XIII, 415. — Pheres et Amythaon fratres Aesonis, ille Pheris habitans ad nobilem fontem Ὑπέρειαν s. Ὑπερηΐδα, de qua aqua Sophocles in Schol. h. l. Ὦ γῆ Φεραία χαῖρε σύγγονόν θ' ὕδωρ Ὑπέρεια κρήνη, νᾶμα θεοφιλέστατον, cfr. Eckhel. Numism. Anecd. p. 65., hic in Messenia, ubi etiam Neleus et Nelidae habitarunt secundum Pindarum, cf. Pyth. VI, 65. Mox Admetus Pheretis, Melampus Amythaonis filius. [ἀνεψιὸν a verbo ἵκεν, non a v. ἐνέμενέοντες pendere observavit Rauchensteinius I, 10.; quare comma post Μέλ. delendum.] — V. 127. ἐν δαιτὸς μοίρᾳ, in convivii parte eos excipiens, h. e. societate convivii. — V. 129. ξείνι' ἁρμόζοντα τεύχων, epulas convenientes, non parcas parans. Verbum τεύχειν cum δεῖπνον, δόρπον, δαίς iunctum nosti ex Homero similiterque ξείνια de epulis hospitali-

bus dicta. Et ἁρμόζοντα est, ut ἁρμόδιον δεῖπνον Nem. I, 21., largum et lautum. Nam per totum hunc locum de convivalibus gaudiis agitur, qualia etiam nunc sunt in Arcesilai domo. — πᾶσαν ἐν εὐφροσύναν τάννεν (ἐντάννεν), omnem hilaritatem intendit, ut dicunt vocem, cupiditatem, odium intendere, h. e. nunc hilaritate laetissima praeivit. Obiter attende ad separatam a verbo suo praepositionem, quae collocata post πᾶσαν aptissime hanc vocem acuit, ut etiam alias prudenter collocantur hae a verbis suis separatae praepositiones. Ceterum diversum est, utpote a navigatione petitum, sed tamen non tacendum quod Heynius ad Tibull. I, 5. fin. comparavit: Ζῆθι κάλλων τείνας οὖριον εὐφροσύνας. — V. 130. Per quinque continuas noctes diesque decerpens sacrum laetitiae florem. ἄωτον esse constat omnino quod pulcherrimum, dulcissimum, optimum in suo genere. — ἱερόν Boeckhius ad sacra refert epulis iuncta, ego ipsam talem laetitiam per se sacram dici crediderim, ut coelestium deorum praeclarum donum. Ceterum ad totum hunc locum recordaberis Thessalicas εὐωχίας, de quibus cf. Plat. Criton. p. 53. e., Athen. IV. c. 14. X. c. 12. XII. c. 33. Suaviter enim hic alludere videtur ad Thessalicos mores, quemadmodum etiam in aliis locis huius carminis, cf. ad v. 94. 148. 153. — V. 132. Sexto die omnia, serium instituens sermonem, a principio cum cognatis communicavit; in foro κεφάλαια tantum dixerat circumstantibus. — σπουδαῖον, serium et serio meditatum, addit propter oppositionem antecedentis hilaritatis. — V. 133 ἐπέσποντο, approbarunt, obsequuti sunt, Isthm. V, 17. Noli de comitatu intelligere, qui statim narratur, ut hysteron proteron inferas intolerabile. — ἀπὸ κλισιᾶν, a sedibus, Hom. Od. IV, 123. XIX, 55. — V. 136. Placidum comi voce stillans sermonem; in quo vide quam suaviter, quam ornate poeta lenitatem et moderationem Iasonis depingat. Praepositio ποτί significat, opinor, conversum ad Peliam (ut in προσειπεῖν), non autem adspersum esse Peliam, quod ineptum. Ceterum loquutio ducta videbatur a notiore: Hom. Il. I, 249: τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδή. Theocrit. 20, 26: ἐκ στομάτων δὲ ἔῤῥεέ μοι φωνὰ γλυκερωτέρα ἢ μελικήρω. Verbo στάζειν autem plurimum delectantur posteriores, usurpantes id vario modo elegantissime. Cf. Iacobs. ad Callistr. p. 728. — V. 138. βάλλετο κρηπῖδα σοφῶν ἐπέων, fundamenta ponebat sapientis sermonis, h. e. ἤρχετο σοφῶν λόγων. Ornata

Iason, non tam poenas nuntians quam deplorans malum, quod oriri possit. Omnino bene de moribus Iasonis ad h. l. disputat Gurlittus. — V. 156. ἀκᾶ, v. Buttm. Lexil. I. p. 14. [et Eustath. Prooem. Pind. p. 11.] — ἔσομαι τοῖος, brevissime indicat concessionem sibi molestam. Exin vero quae narrat rex cave ficta credas ab eo, quo admisso dignitas expeditionis tota periret. Immo revera imperatum erat Peliae somniis oraculoque, ut animam Phrixi cum vellere reduceret in patriam, et piaculum erat non reducere; sed rex distulerat rem molestam et nunc oblata occasione usus Iasoni mandat, quem sic periturum sperat. — V. 157. γηραιὸν μέρος ἀλικίας, senilis pars vitae. — V. 158. ἄνθος ἥβας κυμαίνει. Notum σφριγᾶν de aetatis flore vegeto et robusto, illustratum a Foësio in Oecon. Hippocrat. Bergl. ad Alciphr. III, 19. p. 318. Ruhnken. ad Tim. p. 244., quod est tumere apud Latinos, Wunderl. Observatt. critt. in Aesch. p. 189., et turgescere Quintil. XI, 3, 28. Similiter nunc κυμαίνειν de exundante robore virium, et v. 179. κεχλάδοντας ἥβᾳ. Ac non offendit ἄνθος ἥβας iunctum cum κυμαίνει, quemadmodum Ol. I, 105. ὕμνων πτυχαῖς, recessibus poesis, δαιδαλωσέμεν dictum est recte, quum metaphoricus sensus in talibus spectetur, non primarius. Cf. etiam ad Ol. IX, 47. XII, 15. et Nem. V, 6. — V. 159. χθονίων, deorum inferorum, qui satisfactum volunt Phrixo. Tzetzes ad Lyc. 174: ἔφη γὰρ ὑπὸ δειμάτων νυκτερινῶν θορυβεῖσθαι διὰ τὸν Φρίξον. Vide plura de δείμασι mortuorum apud Lobeck. Aglaoph. p. 302. — ἐὰν ψυχὰν κομίξαι, animam suam reduci iubet in patriam. Infra Nem. VIII, 44. eadem loquutio significat reducere ex Orco. Tractat autem hunc locum praeter Schol. docte Eustathius ad Odyss. IX. p. 1614., unde discas ἀνάκλησιν intelligendam esse, etiam alias Graecis adhibitam, quum in peregrina terra aut in mari aliquis mortuus esset. Vocabant ter animam, ut in patriam veniret, haec tunc comitabatur euntes, et post reditum cenotaphium exstructum, circa quod postea animus versari credebatur, ut sunt manes cum sepulcris coniuncti, licet in Orco morantes. Dicitur res Eustathio ψυχαγωγία τις, generaliori sensu, sed praestabit ἀνάκλησιν appellare, etiam cum Eustathio, quum ψυχαγωγία proprie sit evocatio animae ex Orco. Porro notarunt Scholiastae, quum vulgo apud poetas velleris reportatio primarius itineris finis sit, a Pindaro animae reductionem primo loco poni; nec dubium hanc antiquiorem traditionem fa-

bulae fuisse. Ceterum de velleris ratione vera et de Phrixi fabula vid. Müller. Orchom. p. 161 sqq. Noverca autem Phrixi ex vulgari fabula Ino est, Pindaro in Hymnis Demodice, domesticas Iolci fabulas sequuto, cf. Schol. et Müller. l. cit. p. 170. — V. 162. *βελέων*, id agente igitur noverca, ut telis periret. — V. 164. *εἰ μετάλλατόν τι*, quum etiam falsa et mendacia somnia sint, cf. Hom. Od. XIX, 562., rogat, num haec res talis sit, de qua accuratius quaerendum, quid facto opus sit. [Scholiasta: *εἰ ἐρευνητέον τι τούτων καὶ φροντιστέον ὧν ὁ ὄνειρος καθ' ὕπνους ὑπέθετο, τουτέστιν εἰ πρακτέον.* Quod probans Hermannus p. 141. „quaerebit," inquit, „ille ex oraculo, an curandum illud somnium tribuendumque ei aliquid esset."] — *ὀτρύνει*, scil. *ὁ θεός*. — *τεύχειν ναῒ πομπάν*, reductionem navi parare animae cum vellere e Colchide. Est enim *πομπή* Homerico usu reductio, devectio in patriam, et *τεύχειν πομπήν* est Odyss. X, 18. — V. 165. *τοῦτον* pr. *τοῦτον οὖν*, cf. ad Ol. III, 24. — *τέλεσον — καὶ* cett., perfice et tradam pr. si perfeceris, tradam, cf. ad Nem. IV, 37. — V. 167. *Ζεὺς ὁ γενέθλιος ἀμφοτέροις*, gentilicius, auctor gentis ambobus, secundum eam traditionem, ex qua Hellenis pater Iuppiter. Ab Hellene enim constat ortum Aeolum et Aeolidas.

V. 171—262. Pars altera narrationis. Expeditio Argonautica. — Ac primum de heroibus dicit Iasonis comitibus, in quo iure quaeras, cur hos maxime memoret, quorum nomina legimus; quod non potest sine delectu factum esse. Igitur primum tales dico memoratos, quorum nomina non solum clara essent, sed inprimis etiam iucunda auditu iis, quibus nunc haec canuntur. Iovis filii Hercules et Castores sunt Dorienses heroes, Cyrenarum vero metropolis Sparta. Quare culti etiam Cyrenis Dioscuri, vid. ad Pyth. V, 9. Idem de Hercule valet, cf. Thrige p. 291. Neptuni filii Minyae sunt, Euphemus auctor regiae Cyrenarum gentis, Periclymenus, Minyarum Pylium regnum celeberrimum in memoriam revocans, ubi etiam postea iterum consederant Minyae per plures urbes, cf. Müller. Orchom. p. 360 sqq. Porro Apollinis filius Orpheus, poesis pater, quomodo taceri potuit, cantu citharaque nunc in his ipsis epiniciis sonante? Ne afferam musicas artes floruisse Cyrenis et Arcesilaum eorum peritissimum (Pyth. V, 107.). Heroes, quos vidimus, omnes sunt filii deorum Cyrenis cultorum, Iovis, Neptuni, Apollinis; explicatur sic commodissime nunc etiam Echionis et Eryti mentio,

quos maxime propter Mercurii patris cultum Cyrenaicum additos censeo, traductum e Thera haud dubie, ubi fuisse eum Boeckhius supra ad v. 6. ex Inscript. notat. Idem Cyrenaicum cultum dei agnoscit ad Pyth. IX, 59. Sequitur Thrige p. 288. Denique Boreadae Zetes Calaisque quid sibi volunt? Pindarus quum non posset omnes Argonautas memorare, pulcre tamen curavit, ut magnitudo expeditionis conspicua foret, finibus extremis indicatis, unde heroes venerint. Quemadmodum igitur Minyae ad Taenarum et in Pylo e Peloponnesi finibus veniunt, sic ab altera parte Boreadae a Pangaeo; tam diversa, ait, loca heroes suos miserunt. Voluisse Pindarum haec sic componi, ut facimus, inde patet, quod ceterorum heroum sedes non indicat, sed horum tantum. — V. 172. ὑψιχαῖται vulgo per βαθυχαῖται explicant, mihi tamen Tafelii sententia placet, qui ad proceram staturam respici censet (*mit hoch in der luft wallendem haar*). Ceterum animadvertes consulto Minyas per plures versus laudatos. — V. 173. Ἐννοσίδα γένος, bene monet Schwenckius Etymologisch-mythologische Andeutungen p. 186. Neptuniam prolem plerumque procerrimam fuisse. — αἰδεσθέντες ἀλκάν varie explicant viri docti. Heynius: Iasonis virtutem reveriti, quod longius petitum. Alii: suam virtutem, aut virtutem ipsam, ne timidi viderentur. Verum et parum honorifica sententia videtur et loquutio mira, cuius rationem idoneam desidero. Mihi etiam hoc propter Arcesilaum dictum videtur, quem omni modo a violentia avertere volebat. Verte: robur suum veriti, h. e. cohibentes, moderate eo utentes. Contrarium est in illo versu Hom. Od. XVIII, 139: πολλὰ δ' ἀτάσθαλ' ἔρεξα βίῃ καὶ κάρτει εἴκων. Sic roboris et moderationis laudem pulcherrime habemus coniunctam eandem, quae in Iasone est. [Mihi recte facere videntur qui intelligunt pudorem virtutis suae habentes. Nempe imbelles sibi et pavidi esse viderentur, si periculorum societatem a se procul haberent. Plane ut ratiocinatur Pelops Ol. I, 81 sqq.] — V. 174. τῶν μὲν κλέος ἐσλὸν cett., horum fama eximia consummata est et perfecta hac expeditione, Euphemi quidem et tua, Periclymene. Hunc Nestoris fratrem εὐρυβίαν, late potentem, dicit ob celeberrimum regnum Neleidarum in Pylo, maius Euphemi ditione ad Taenarum. Hinc etiam alloquutione distinguitur, cf. v. 89. — V. 176. ἐξ Ἀπόλλωνος, ab Apolline missus, ut filius. [Orpheus primum ab Ibyco Rhegino (fr. XXII.) commemoratus iam ante Pindarum videtur

a Simonide Ceo expeditioni Argonautarum aggregatus esse, v. Sim. fr. 9. Del. Pindarus iterum mentionem facit χρυσάορος Ὀρφέως fr. Thren. 9. Cfr. Lobeck. Aglaoph. p. 312.] — V. 179. Erytus et Echion gemini filii Mercurii et Antianirae (vid. Catal. Argonaut. Burmann.), ex Alope Thessalica venerunt. — κεχλάδοντας ἦβᾳ, turgentes robore iuvenili, cf. ad v. 158. et vid. Ol. IX, 2. Tum de forma verbi Boeckh. ad Ol. VI, 49. [Lobeck. ad Buttm. Gr. II, 37. Ahrens Dial. Dor. p. 331.] Ceterum nota schema Alcmanicum, Hom. Il. V, 774. XX, 138. Od. X, 513. Cf. Welcker. Fragment. Alcman. p. 21. [Delect. fr. 1.] — Asyndeton, quod deleto δ' post ταχέως exsistit, mihi propter gradationem sententiae admissum videtur; sensus enim: Celeriter ad Pangaeum adeo habitantes heroes venerunt, voce Παγγαίου cum emphasi pronuntianda. Ceterum Pangaeus mons in Thraciae et Macedoniae confiniis. — V. 181. ἑκὼν θυμῷ γελανεῖ, haud invitus animo hilari, lubens Boreas filios suos Iasoni misit, qui tamen pericrunt in expeditione. — ἔντυνεν, impulit. — V. 182 sq. πτεροῖσιν νῶτα περφρίκοντας, alis horrentes, constructione notissima, Hom. Il. IV, 282. VII, 62. XIII, 339. De Boreadis alatis vide locum suavissimum Propert. I, 20, 25. Ad πορφυρέοις cfr. Mitscherlich. Hor. Carm. IV, 1, 10. — V. 184. Hoc vero magnum desiderium expeditionis s. navis heroibus accendit Iuno. γλυκύς et γλυκερός usitatum epitheton voc. πόθος et ἵμερος pro cupidus, magnus, cf. exempla ad Ol. III, 33. Ceterum ad adiectivorum rationem quod attinet, verte: dulce desiderium, quod ita trahebat omnes, ut nemo remanere vellet. Vis sententiae in παμπειθής. — προύδαιεν, accendit, si haec vera scriptura est. [Emperius τόνδ' αὖεν.] Ceterum de Iunone huic expeditioni favente cf. Müller. Orchom. p. 267. Boeckh. h. l. — V. 186. αἰῶνα πέσσειν, cf. Ol. I, 83. — παρὰ ματρί, ut faciunt imbelles. Tum verba: μὴ μένειν, ἀλλ' εὑρέσθαι ad πόθον refer, sic: ut nemo manere vellet, sed parare sibi. — ἐπὶ καὶ θανάτῳ, vel morte proposita, vel mortis cum periculo, Matth. Gr. §. 586. ε. — V. 187. φάρμακον κάλλιστον ἐᾶς ἀρετᾶς, virtutis s. laborum fortissimorum pulcherrimum lenimen ac praemium, victoriam et gloriam. Ut dicitur φάρμακον πόνων Eurip. Bacch. 283. Et apud Pindarum ἄκος πλαγᾶν Nem. III, 18., ἰατρὸς πόνων Nem. IV. init. Maluerunt igitur pericula adire, ut postea recreationem factorum haberent

pulcherrimam, quam nihil agere et in tuto desidere. Ceterum φάρμακόν τινος aut remedium alicuius rei est aut adminiculum eius efficiendae; de quo Wyttenb. ad Eunapium T. II. p. 35. monet et Tafel ad h. l. [Heimsoethius p. 31: „φάρμακον ἀρετᾶς sunt facta, res gerendae. Deest illis occasio agendi ac virtute sua utendi, qualem nunc habebant pulcherrimam, itaque φάρμακον κάλλιστον ἐᾶς ἀρετᾶς." Dionis Chrys. p. 127. D. σωφροσύνης φάρμακον confert Geelius ad Olymp. p. 194.] — V. 188. κατέβα, ut in urbem prope mare sitam, a quo septem stadia aberat, cf. Müller. Orchom. p. 248. — V. 189. λέξατο, recensuit. — Mopsus, de quo vid. Catalogum Argonautarum et Müller. Orchom. p. 260., utitur, ut vides, etiam sortibus, quod genus divinationis interdum ad Apollinem refertur; cf. Müller. Dor. I. p. 341. Iunctae nunc aves et sortes, credo, ut dicat omnia auguria addixisse. Cet. cf. Aristoph. Av. 596. Constructio autem, θεοπροπέων ὀρνίχεσσι καὶ κλάροισι, est qualis ap. Herodot. IV, 67: *Μάντιες δὲ Σκυθέων εἰσὶ πολλοί, οἳ μαντεύονται ῥάβδοισι ἰτεΐνῃσι πολλῇσι ὧδε*, et apud Diod. χρηστηριάζεσθαι αἰξίν. — V. 191. ἐπεὶ δ' ἐμβόλου κρέμασαν ἀγκύρας ὕπερθεν, suspensis ancoris super rostro, in prora, unde etiam πρῴραθε demittuntur in mare, cf. Pyth. X, 52. ibiq. Schol. Argo vero dicitur prima navis longa fuisse, et tribuuntur ei arma, revera serius inventa, rostrum et ancorae, ut passim etiam Troiani belli navibus. — V. 193. χρυσέαν λαβὼν φιάλαν, de hac libatione sollemni ante profectionem navium cf. Thucyd. VI, 32. Arrian. de Exped. Alex. 6, 3. Et vid. Cerda ad Virg. Aen. V, 75. Scheffer. de Militia navali III, 3. Tafel h. l. — ἐν πρύμνᾳ, ubi etiam postea praetor vel trierarchus. Quum autem invocarentur ante profectionem varii dii, ut Iuppiter, Neptunus, Venti, Tempestates, Mare (cf. Scheffer l. cit.), vide nunc quam lyrice Pindarus hunc locum tractaverit. Vocabat, ait, Iovem omnium rerum rectorem summum, et fluctus ventosque, noctes marisque vias (noctes et iter per noctem) et dies, ut secundae essent, denique optatum reditum. In quo primum εὔφρονα quamquam post ἅματα positum, aptissimo loco, sensu omnino etiam ad antecedentia pertinet, siquidem ista omnia propitia et secunda esse vult. Tum ut singula apte composita, ita noctes et maris vias quod iunxit, factum est, quia nocturnum iter periculosius diurno. Ceterum κελεύθους πόντου, ἁλός, θαλάσσης, mare per-

navigandum, nemo nescit. *Ἀνέμων ῥιπαί* saepius ap. Pindarum, idem habet *πόντου ῥιπαί* Fragment. 138. Denique ne universum locum solius ornatus causa interpositum aut verbosius tractatum existimes, pulcherrime Iason pius et religiosus heros praeit ritus in sequentibus expeditionibus semper hominibus observatos; quare ut ipse singulari deorum auxilio opus esse intelligit, dii etiam favent ei eximie et fauste omnia eveniunt. Quae omnia propter Arcesilaum sic composita. — V. 199. *ἀμπνοὰν ἔστασαν*, facta respiratio, animum receperunt. Ut *ἱστάναι* dicitur cum multis substantivis ap. poetas, veluti *κραυγήν*, *ἰαχήν*, *μῆνιν*, *ἐλπίδα*, cf. Boeckh. h. l. et interprett. ad Soph. Oed. R. 692. — V. 201. *τεραοσκόπος*, Mopsus Iovis tonitrum interpretans. — *ἐνίπτων ἐλπίδας* (*λέγων*, *ἀγγέλλων*), Buttm. Lexil. I. p. 283. — V. 202. Remigatio successit e manibus indefessa, sine taedio. — V. 204. *Ποσειδάωνος*. De universa expeditione Iovem supra invocatum vidimus; hoc loco Pindarus Neptunum ornat, Euphemidarum auctorem, qui profecto in huius itineris narratione negligi non poterat. Igitur quum venissent ad pontum Euxinum, condunt ibi sacrum Neptuni celeberrimo loco, atque huius dei ope fauces ponti intrant Symplegadum miraculoso motu clausas. Nempe per totam narrationem docetur manifesto deorum favore hanc expeditionem perpetratam; quem in finem praeclare nunc etiam hoc miraculo utitur. Ceterum locus est Hieron ad ponti introitum in latere Asiatico, de quo vid. Boeckh. h. l. Müller. Orchom. p. 289. Buttm. Lexil. II. p. 32. Fuit historico tempore celeberrimus. Ne de Iove Urio dicam, erat ara, quam prisca fama diis duodecim ferebat consecratam; haec est, quam Pindarus narrat iam tum ibi stetisse, est *νεόκτιστος*, ut posita a Phrixi filiis, cf. Lexil. l. cit. p. 33. (certe *θέναρ* habet *νεόκτιστον λίθινον*, ab his factum); quare nunc in ea etiam Argonautae sacrificant Neptuno, duodecim deorum uni, addentes tamen *τέμενος* circa aram, ut ara postea in *τεμένει* Neptuni esset. Quod constat sic facere licuisse. Condiderunt igitur non aram, sed *τέμενος*. — De voc. *ἔσσαντο* cf. Valcken. ad Hippolyt. 31. — V. 205. *ὑπᾶρχεν*, h. e. invenerunt ibi gregem boum, *Θρηϊκίων*, h. e. Bithyniorum, nam Bithyni Thraces, cf. Herod. VII, 75.; praefert vero Pindarus nomen nobilius et lyricae orationi accommodatius. — *θέναρ*, arae summa pars concava, *τὸ κοίλωμα τοῦ βωμοῦ τὸ ὑποδεχόμενον τὰ θύματα*. Ad genitivum *λίθων* compara

Thucyd. I, 93. Nec dubia haec constructio, cf. Matth. Gr. §. 374. b. [Rauchensteinii coniecturae (Commentatt. I, p. 11.) θέναρ βωμοῦ λίθινον aliquid commendationis accedere videtur ex Scholl. Paris. Homer. Il. E, 339. apud Cramer. Anec. Par. III, 209: Πίνδαρος θέναρ βωμοῦ λέγει τὸ πλάτος.] — V. 208. συνδρόμων πετρᾶν, quae κυάνεαι Συμπληγάδες, Συνδρομάδες, nobilissimae; cf. Apollon. Rhod. II, 317. Orph. Argon. 682. Valer. Flacc. IV, 561. [et Pflugk. ad Eurip. Med. 2. Nitzsch. Odyss. XII, 61.] — ζωαί, de motu spontaneo, quum daemonica quaedam vis iis inesset. — κυλινδέσχοντο, provolvebantur, ut saxa. Apta vox ad terrorem augendum, ut dicitur πῆμα κυλίνδεται Hom. Il. XI, 347. Odyss. II, 163. — V. 210. στίχες, agmina, acies. — τελευτάν, finem, mortem. — ἄγαγεν, cf. ad Pyth. X, 6. De re cf. Apoll. Rhod. II, 604. — V. 212. κελαινώπεσσι, propter fuscum oris colorem. — βίαν μῖξαν, ut Nem. III, 61: ἐπιμίξαις Αἰθιόπεσσι χεῖρας. Homerus μίσγεσθαί τινι. Et manus conferunt, ait, cum Colchis apud Aeetam ipsum, h. e. ad ipsam urbem progressi. Pugnatum esse recte narrat Pindarus, licet alii omiserint; ita enim et heroibus convenit et rei ipsi. Consentaneum est Argonautas, quum urbem peterent, prohibitos, armis viam sibi parasse in urbem, ubi deinde de velleris recuperatione cum rege amplius agendum erat. In hac autem miraculosa re perficienda iterum divinum auxilium affuit; quae Veneris fuere partes. Ac iam in arca Cypseli expressa Venus fuit Iasoni favens, cf. Pausan. V, 18, 1.; modum tamen hunc auxilii Pindarus ipse excogitavit, opinor. — V. 213. πότνια ὀξυτάτων βελέων, ut πότνια θηρῶν Hom. Il. XXI, 470. — V. 214. Iynx, torquilla Linnaei esse creditur, variis nominibus vulgo recte an falso appellata, frutilla, verticilla, motacilla, mobilitate sua adumbrans aestuantis amoris agitationem. Hinc ea in incantationibus utebantur illigata rotae, quam circumagebant. Atque ita amor efficiebatur. Cf. plura apud Interpretes. — τετράκναμον, alis pedibusque in quattuor radiis rotae expansam, cf. Pyth. II, 40. — V. 215. ἀλύτῳ, indissolubili rotae, ut vinculo illigatam, unde amores indissolubiles efficit. — V. 216. μαινάδα, vesanam, vehementis amoris auctorem. — V. 217. λιτάς, λιταευτικάς, verba precantia incantationum. Cfr. not. crit. — V. 218. αἰδῶ, ita ut clam Iasonem amaret. — ποθεινὰ δ' Ἑλλὰς — Πειθοῦς Et ut desiderium Graeciae virginem amore flagran-

tem agitaret flagello Suadae, h. e. vi insuperabili traheret. De metaphora flagelli cf. Mitscherl. ad Horat. Carm. III, 26. fin. et Tafel. ad h. l. — *δονέοι*, ita ut quietem non haberet; cf. Bion IV, 5. Tibull. I, 5, 3. Omnino enim frequens est *δονεῖσθαι* de commotis amore. Cf. Iacobs. Delect. Epigr. p. 240. — *Πειθώ* plerumque Veneri inservit, ut etiam hic; quanquam etiam ad alias res refertur. De ea vide Boeckh. ad Pyth. IX, 39. Iacobs. Animadverss. ad Antholog. Gr. VI. p. 106. [et praeter ceteros O. Iahnii commentariolum: „*Peitho die göttin der überredung*," Gryphiswald. a. 1846. editum.] — Denique universi loci magnificentiam etiam alii senserunt, ne quis tumorem et strepitum verborum inanem loquatur. Ut virgo non vilis, sed generosa et honesta abiiceret verecundiam parentum, clam peregrino iuveni se desponderet eumque adiuvaret et in longinquam terram cum eo abiret, ista profecto magna vis necesse est fuerit et insuperabilis, qua tale quid efficeretur; quod praeclare intelligens Pindarus maximis verbis utitur, quae quidem lingua offerret. Sic Medeae honos suus constat, et Iason ornatur pulcherrimo favore Veneris. Cf. post haec Philostrat. Imaginem c. VII., ubi picta Medea adhuc dubia haerens. — V. 220. *πείρατ' ἀέθλων πατρωΐων*, quomodo superari et ad felicem exitum perduci possent certamina, labores a patre propositi; cf. *ἔργων τέλος*. — *ἀντίτομα ὀδυνᾶν* sunt remedia quae secantur et parantur alicui adversus dolores et morbos. Cf. Stanl. et Blomfld. ad Aesch. Agam. 16. Ruhnken. et Vossius ad Hom. Hymn. Cer. 229. Iacobs Animadv. ad Eurip. p. 36. Intelligas igitur radicum et herbarum succos expressos, quos oleo miscuerat, aut potius contusas et comminutas has ipsas radices et herbas sic madefactas, medicatas oleo. Est vero *φαρμάσσειν* imbuere, tingere aliqua re, atque ita efficere, ut vim *φαρμάκου* habeat tinctum. Ac Medea sic paraverat *φάρμακον χριστόν*. *χρίεσθαι* enim in talibus proprium. — V. 222. *κατάννησαν*. Verbum omnino significans promittere, *zusagen*, cf. Blomfld. ad Aesch. Choeph. 694., Reisig. ad Soph. Oed. Col. 1625., peculiari usu est despondere, vid. Porson. ad Eurip. Orest. 1090. Unde nunc de mutua sponsione amantium dictum. Ad *κοινὸν γάμον μῖξαι* cf. Pyth. IX, 13. [Alcaei fr. 22. Del.: *μῖξαν δ' ἐν ἀλλάλοις Ἄρεα*.] Ceterum factae nuptiae in reditu, si reliquos Argonauticorum scriptores audimus. — V. 224.

ἀδαμάντινον, ut Apoll. Rhod. III, 1284. Quum igitur ex ferro durissimo esset aratrum, erat simul permagni ponderis. Hinc σχίμψατο, statuit impressum, infixum solo, bene dictum. — V. 225. βόας, de ignivomis bobus vid. Schol. Ceterum per zeugma etiam haec vox iuncta verbo σχίμψατο pro ἔστησε. Est autem zeugma nihil nisi apta brevitas, ubi verbositas putida. — χαλκέαις, cf. Apoll. Rhod. I. cit. et Tafel ad h. l. — V. 227. πέλασσεν, cf. Apoll. Rhod. III, 1301. Aeschyl. Prometh. 155. — ὀρθὰς αὔλακας ἐντανύσαις, tam firma manu regebat boves et aratrum. Ac non dicit ἐκτανύσαις, extendens longos sulcos, sed ἐντανύσαις, tendens rectos, ut intentum funem. — ἦλαυνε scil. βόας. Licet enim dici possit αὔλακας ἐλαύνειν, veluti ὄγμον Hom. Il. XI, 68. et τάφρον, inutilis hic ista cumulatio. [Potius αὔλακας. Docet aor. ἐντανύσαις.] — V. 228. ἀνὰ βωλακίας — γᾶς, et glebosae terrae dorsum scidit in ulnae altitudinem. — νῶτον, superficiem terrae. — ἀνά cum σχίζε iunxerim; Boeckh. ad ὀρόγνιαν refert. Ceterum ad collocationem particulae δέ conf. Ol. VI, 74. — V. 230. στρωμνάν, h. e. cui insedit Phrixus. — V. 231. θύσανον intellige villos s. lanam; totum enim vellus aureum est. — κρόκεον εἶμα, τὸ κροκωτὸν ἱμάτιον. Homerus χλαῖναν φοινικόεσσαν aut πορφυρέην dixisset. Sed uterque color pariter celebratus veteribus, cf. Voss. Epist. mythologg. T. II. p. 80. — V. 233. εἶχετ' ἔργου, aggrediebatur, ut λόγου εἴχετο Herodot. VII, 5. — ἐόλει, h. e. ἐτόρασσε, cf. not. crit. — ἐφετμαῖς, propter praecepta Medeae, h. e. propter praescripta a Medea medicamina adversus dolores et vulnera. Matth. Gr. §. 398. b. — V. 234 sq. σπασσάμενος ἄροτρον, tracto ex sulco seu potius adducto aratro et protracto, credo, illuc, ubi iungere volebat boves, iunxit eos et sulcum fecit. Post δήσαις ne copulam desideres, construe: σπασσάμενος ἐξεπόνασε μέτρον, δήσαις, postquam iunxerat, ἐμβάλλων τε, et stimulans. — ἀνάγκας ἔντεσιν, necessitatis instrumentis, loris cogentibus constrinxit cervices. Vid. Boeckh. Nott. critt. Add. ἀνάγκας χερσί Nem. VIII, 3. et δίναις ἀνάγκης Aesch. Prometh. 1060. Cf. praeterea Ol. II, 72. et Matth. Gr. §. 316. f. [Sed v. not. crit.] — φυᾷ, corpori cum significatione roboris et magnitudinis, ut Isthm. V, 47. Homerus et Hesiodus tantum de humana specie dicunt. — V. 236. ἐξεπόνασε, perfecit, peregit. Cf. de voce Valcken. ad Eurip. Phoen. 1642. Iacobs. Delect.

Epigr. p. 123. — V. 237. *ἴνξεν* cett. In muto et tecto quamvis dolore tamen prae miratione in exclamationem erupit. — V. 240. *ἔρεπτον*, h. e. *ἔρεφον*, cf. Boeckhium h. l. et Hermannum ap. Heynium [coll. Isthm. III, 72.]. Sic hic locus non est de *φυλλοβολίᾳ* intelligendus, quam vide Pyth. IX. fin. Quanquam aptior hic esset *φυλλοβολία* quam coronatio. — V. 242. Arietem Phrixus immolaverat Iovi Laphystio, et vellus posuerat in luco Martis, cf. Müller. Orchom. p. 172. — *μάχαιραι*, h. e. *μαχαίραις* detractum corpori, sic expansum est. Pindarus solet brevissime loqui, ubi ampliore oratione non opus. — V. 244. *εἶχετο*, haerebat in maxillis. Ex Pindari sententia vellus humi iacet, ne autem auferri possit, adest draco arreptum ab una parte faucibus tenens. — V. 245. *πεντηκόντορος* fuit Argo. — *τέλεσαν πλαγαί*, Plutarch. de Fortun. Roman. p. 16. Hutt.: *ὥσπερ γὰρ ὁλκὰς ἢ τριήρης ναυπηγεῖται ὑπὸ πληγῶν καὶ βίας πολλῆς* cet. — V. 246 sqq. Exin eventum rei et reditum Argonautarum paucis comprehendit. — *ὥρα συνάπτει*, brevior fit, magis magisque se contrahit. Quum enim *συνάπτειν* etiam significet: se coniungere et contiguum esse (cf. Monk. ad Eurip. Hippol. v. 187. Blomfld. ad Aesch. Pers. 887. Dorvill. ad Charit. p. 519. Lips.) dici potuit de tempore, cuius duo fines magis magisque coeunt, coarctantur, decrescente spatio intermedio. [Hermanno p. 142. *ὥρα συνάπτει* nihil est aliud quam iam tempus est: dici enim *ὥραν συνάπτειν*, quum congruat ad ea quae fiunt tempus. At quid hoc est: iam tempus enim est *νεῖσθαι κατ' ἀμαξιτόν*? Potius tempus est missa via incedere in semita compendiaria. Ita enim poeta *ἀμαξιτόν* (*ὁδὸν δημοσίαν*) distinguit ab *ἀτραπῷ*. Scholiasta *καιρὸς γάρ με ἐπείγει* interpretatur.] — V. 250. *τὰν Πελίαο φόνον*, exitium Peliae, quem post reditum Argonautarum perdidit, persuadens filiabus, ut patrem occiderent, se occiso inventutem restituturam, quod non fecit. Ceterum cf. Hermann. ad Vig. p. 932. Bernh. Synt. p. 46 sq. [Medeam *σφοῖς ἀδελφιδίοις κᾶρα καὶ φόνον* dixit Alcman, v. Philol. I, 442.] — *σὺν αὐτᾷ*, ipsa puella iuvante. — V. 251. *ἐν — μίγεν*, adierunt Oceani undas et mare rubrum et Lemnias feminas. Ac *μίσγεσθαι ἀνθρώποις* pr. venire ad vel ex Homero notum, ut Odyss. V, 378. 386. Idem vero Il. XV, 409. habet *μιγήμεναι κλισίαις Δαναῶν* pr. appropinquare, penetrare in. Ac Pindarus statim *μιχθέντες ἤθεσι*. Tafelius autem bene confert *θαλάττῃ συμμίσγειν* Callim. Epigr. XIX, 5. Add. *ἐπιμίσγεσθαι Αἰγύπτῳ, Ἑλλάδι* Herod. II, 104. collat. Hom. Od. VI,

205. et προσμῖξαι apud Baehr. ad Plut. Philop. p. 24. Navigarunt autem e Phaside in Oceanum, ex Oceano in mare rubrum, quod est in orientali et australi parte Africae; e mari rubro navem per deserta Libyae portarunt, ut supra vidimus, ad Tritonidem paludem, unde per mare mediterraneum Theram, a Thera in Lemnum venerunt. Ibi tum mulieres regnabant viris interfectis, cf. Müller. Orchom. p. 302. Welcker. Aeschyl. Trilog. p. 585 sqq. Habentur ab Hypsipyla ludi funebres in honorem Thoantis, in quibus Argonautae certant, tum feminarum lecta conscendunt. — V. 253. ἐσθᾶτος ἀμφίς, verto: de veste, feminarum opere, certarunt contentionibus membrorum, quae fuit ἔπαθλον, licet praeterea coronae datae, vid. Ol. IV, 23. Ad loquutionem cf. Pyth. IX, 105. ἀμφίς pr. seorsim non dixit Pindarus; sigma ut in fine versus additum. Buttmannus quidem Lexil. II, 216. absque veste vertere mavult, gymnica enim certamina fuisse, non solum armatum cursum. Concedamus hoc; tamen nusquam Pindarus talem loquutionem addidit de certaminibus dicens, quum levior res sit et fere per se intelligatur; hic autem etiam incommode additam dicerem in certamine coram feminis, sequente verbo: καὶ συνεύνασθεν. — V. 254 sqq. Et in peregrinis terris tum semen fatale vestrae splendidae fortunae suscepit dies aut nox, condita ibi Euphemidarum gente. — ἡμετέρας ἀκτῖνος ὅλβου pr. ἀκτῖνος ὑμετέρου ὅλβου, cf. ad Ol. XI, 6. et ἀκτὶς ὅλβου pr. λαμπρὸς ὅλβος. Tum νύκτες horae nocturnae, h. e. nox, qui usus satis frequens, cf. Iacobs. ad Anthol. Palat. III. p. 332. Blomfld. ad Aesch. Choeph. 282. et Heind. ad Plat. Protagor. p. 463. Verum cur dicit ἅμαρ ἢ νύκτες? Nempe statim post ludos coniugia cum feminis inita, et tum, ait Pindarus, regii generis vestri semina iacta vel eo ipso die vel nocte sequente. Hic est sensus simplex loquutionis, quam Heynius immerito frigidam dixit. [Heimsoethius p. 32: „De re quacunque, die vel nocte acta, solemus in universum dicere quod poeta dixit κεῖνο κεῖν' ἅμαρ διαίτασεν, tempore accuratius non definito. Quo nunc poeta praemisso leniter corrigens subiungit ἢ νύκτες, euphemismo scilicet Pindarico."] — V. 258. ἕδεσι, sedibus. Vid. Koen. ad Gregor. Corinth. p. 495. Iacobs. ad Philostr. p. 480. E Lemno, ait, postea in Laconicam migrarunt, tum Theram, postremo in Libyam. De quibus rebus uberrime exposuit Müllerus Orchom. p. 306 sqq. — τάν ποτε Καλλίστᾱν, hoc enim nomen habuit ante Therae et Minyarum

adventum. — V. 260. *σὺν θεῶν τιμαῖς*, cf. v. 51. — *ἄστυ χρυσοθρόνου — ἐφευρομένοις*, vobis, qui prudentiam, sapientem mentem, nacti estis ad urbem Cyrenes heroinae gubernandam; quibus verbis transitum parat ad ultimam carminis partem. Quare cum laude simul admonitio subest, ut talem *μῆτιν* semper habeat rex. De Cyrene heroina cf. Pyth. IX, 4.

V. 263 — fin. Absoluta narratione mythica directiora monita Arcesilao dat et pro Damophilo deprecatur. Ad universum locum praeter Boeckhium conf. Müller. Dor. II. p. 173 sqq. et Thrige p. 177 sqq. — *γνῶθι νῦν τὰν Οἰδιπόδα σοφίαν*, disce nunc Oedipi sapientiam, h. e. sis peritus ut Oedipus aenigmatum solvendorum. Quibus verbis bene praeparat sequentia, ut attentior fiat animus, neve inopinata veniat talis oratio. Oedipum constat aenigma Sphingis interpretatum; nunc etiam Arcesilao proponitur aenigma, praecepto politico per metaphoram quercus expresso. Dicit enim: „Si quis ramos amputet magnae quercus eiusque speciem deturpet, nihilominus etiam sterilis vires non parvas retinebit, sive hibernum ignem alens sive inter columnas heriles miserum onus sustinens aliena in urbe." [Heimsoethius l. c.: „Poeta *Οἰδ. σοφ.* liberiore dictione appellat *σοφίαν*, qualis Oedipo proponebatur, h. e. cuius sensus divinatione intelligendus est." Ergo aenigma. Quod cui permirum visum est Rauchensteinius l. p. 11. iuberi censet Arcesilaum habere sapientiam qualem habuerit Oedipus in aenigmatis solvendis. Igitur cum Boeckhio facit, cui *γνῶθι* significat nosce cognitamque tene. Rursus T. Mommsen opinatur a Pindaro sapiens aliquod praeceptum Oedipi ipsius proponi Arcesilao: quorsum pertinere articulum *τάν*. At eum licet referre ad celebratam illam sollertiam Oedipi: contra de sapienter dictis regis Thebani nihil notum.] — *εἰ ἐξερείψαι μέν*, cf. not. crit. — V. 265. *διδοῖ ψᾶφον πρὸς αὐτᾶς*, h. e. non ad nihilum redacta est, sed adhuc indicia dat virium suarum. Nam *ψῆφον διδόναι* non est suffragium ferre, *φέρειν*, sed calculum dare de te iudicaturis (*sie begründet noch immer ein urtheil über sich*). Veluti est *ἀοιδὰς δοῦναι βροτοῖς* Eurip. Troad. v. 1245., dare hominibus quod de nobis canant. — V. 266. *ἐξίκηται*. Sensus: Si postremo in ignem hibernum deveniat. — *λοίσθιον*, extremus ignis, pro adverbio est. — V. 267. *ἐρειδομένα σὺν κιόνεσσι* vertas: quae fulcitur ope columnarum, ut intelligatur trabs columnis

imposita pro epistylio ad tectum fulciendum. Sed ratio idonea huius sententiae non videtur adesse, ubi de sensu metaphorae quaeritur, de quo mox. Simplicius ἐρειδομένα erit active: nitens, solo innitens, stans, ut columma, et cum ceteris columnis sustinens tectum. — Mox ἀμφέπει, tractat, habet laborem. Isthm. III, 77: ὄλβον ἀμφέπει. Gregor. Naz. T. II. p. 43. πόνον ἀμφιέποντες. Vid. de hoc verbo Tafel. ad Ol. I, 12. Exspectes autem coniunctivum: Quercus vires ostendit etiam, quum ignem alit aut inter columnas stat. Sed mutavit orationem sic: Quercus vires ostendit ignem alens, aut etiam inter columnas stat, rediens in fine ad indicativum, quo fit nervosior exitus sententiae; vid. similem mutationem post participia Pyth. III, 53. et cf. omnino ad Ol. II, 61. — Denique de sensu loci monendum. Boeckhius ὄζους intelligit principes maxime civitatis et δρῦν ceterum populum et explicat sic: „Ne demptis quidem principibus populum vires amittere nec posse in optimos viros saeviendo frangi eius potentiam; videat rex, ne seditionis incendium oriatur aut superbiam regiam indignatus populus alieno imperio accedat, ut eorum, qui tum Aegyptum tenebant." Quae ego maximam partem egregie excogitata censeo, nisi quod ultima clarius explicata velim. Nam aliis in muris columnam esse sua sede desolata, quid est aliud quam migrare in aliam ditionem eiusque vires augere? Vide, ait Pindarus, ne ad extremum seditio oriatur populi et incendio turbarum pessumdetur civitas, aut emigrent plurimi in propinquam Aegyptum et hoc imperium augeant. In quo δύστανον μόχθον bene dixit eorum, qui inviti migrant in peregrinam terram et domino barbaro (δεσποσύναισιν) se subiiciunt. Simul vides hos accedere reliquis columnis illius imperii, neque causam esse, quare pro epistylio ibi sint. Post haec denique etiam illud clarum, opinor, cur poeta aenigma adhibuerit; sunt enim haec eiusmodi, ut nec decore regi aliter dici possent, et mali ominis fuissent propriis verbis enuntiata. — V. 270. ἐσσὶ δ' ἰατὴρ ἐπικαιρότατος, tu es medicus civitatis opportunissimus, aptissimus, peritissimus. — Παιάν τέ σοι τιμᾷ φάος, et Apollo Paean, Battiadarum patronus, favet fortunae tuae et successum dabit felicissimum. Paean est sospitator et sanator Apollo, qui etiam morbis medetur (Pyth. V, 59.), cui post pestilentiam et alia mala propulsata canitur paean. Vide de nomine Valcken. ad Eurip. Hippolyt. p. 313. Müller. Dor. I. p. 298. — τιμᾶν est pro-

prium deorum, qui favore et beneficiis ornant homines; nunc, φάος, felicitatem, splendidam fortunam regis fovet, auget, ornat omni modo Apollo. Sic Aesch. Sept. 718. est νίκην τιμᾷ θεός, fausto exitu prosequitur. — V. 271. χρή, asyndeton verte: Oportet igitur, s. cura igitur. — μαλακός, proprium de manu curante, cf. Nem. III, 53., hoc loco inprimis aptum, quum lenitas commendetur. — προσβάλλειν χεῖρα per se dicitur in utramque partem, ut Eurip. Alcest. 318. est male tractare. Denique ἀμφιπολεῖν s. ἀμφιπολεύειν etiam de medica opera passim usurpatur. — V. 272. πόλιν σεῖσαι, concutere, labefactare, cf. Mitscherl. ad Horat. Carm. I, 35, 13. — V. 273. ἐπὶ χώρας ἔσσαι, in locum suum reponere. Confer Theogn. 846: εὖ δὲ θέμεν τὸ κακῶς κείμενον ἀργαλέον. Adde Suet. Octav. 28. Liv. V, 51. XXVII, 34. — V. 275. Tibi vero huius rei decus et laus paratur, contingit, ut a deo favente adiutus possis mederi civitati; age igitur fac. — ἐξυφαίνονται χάριτες, ornatissime dictum, h. e. fortuna propitia texitur tibi. — V. 276. τλᾶθι, asyndeton vides vertendum ut ante per: Quare. Iterum enim cum vi redit ad hortationem primariam. Ceterum τλᾶθι est: *entschliefse dich*, aggredere, suscipe strenue ac fortiter. — τᾶς εὐδαίμονος, tot naturae bonis ornatae. — V. 277 sqq. Dixerat de universa civitate; nunc speciatim pro Damophilo intercedit, viro nobili et regiae familiae genere coniuncto, cf. Schol. 467., qui pulsus a rege tum Thebis vivebat. — τῶν δ' Ὁμήρου cett. Ex Homericis etiam hoc dictum considera et cura: Bonum internuntium ad rem mandatam perficiendam plurimum conferre. — καὶ τόδε est: apud Homerum, ubi alia multa praeclara, etiam hoc legitur. — πορσύνειν, colere, observare diligenter. Ipse Homeri locus est Il. XV, 207 sq., ubi vid. Heyn. Ibi bonus nuntius est, qui moderationem suadet. Iam pergit: Valet hoc etiam nunc; etiam Musa ornatur, et augetur poesis vis, ubi nuntia bona est, suadens iusta et aequa. Ceterum amant laudare veteres poetas, ut Hesiodum laudat Isthm. V, 67. — V. 279. ἐπέγνω, norunt omnes iustitiam Damophili. Genitivum Hermannus ex Homero illustravit, ut Il. IV, 357. XXIII. 450., cf. Matth. Gr. §. 349, 3. — V. 281. ἐν παισὶν νέος, ut ὠκὺς ἐν ποτανοῖς pr. celerrimus Nem. III, 80. [Soph. Phil. 685. ἴσος ἐν ἴσοις ἀνήρ.] — V. 283. ὀρφανίζει — ὀπός, privat maledicam linguam clara voce sua, in quo ad φασννός cf. Musgrav. ad Soph. Oed.

R. 187. [et maxime Lobeck. Rhem. p. 342.] Porro vid. Isthm. III, 26. κελαδεννᾶς ὀρφανοὶ ὕβριος. — Universi loci sensus hic: Iuvenili robore et prudentia senili insignis obmutescere facit maledicas voces et didicit insolentem adversarium odisse, non adversans bonis et ad res gerendas promptus, h. e. obtrectatores contemnit et iniuriam propulsare sciet, ceterum tranquillus civis est non nocens bonis, ut utilis tibi esse possit in rebus gerendis. – Ultima: οὐδὲ μακύνων τέλος οὐδέν, nullius rei effectionem ducens. — πρὸς ἀνθρώπων, apud, inter. – V. 287. ἔγνωκεν, Damophilus καιρόν. — θεράπων δέ οἱ, οὐ δράστας ὀπαδεῖ, ut minister, non ut servus ei obtemperat; nam θεράπων liberalior minister est, ut ex Homero constat, cf. Nitzsch. ad Odyss. I. p. 233., δρήστης s. δρηστήρ famulus (Hom. Od. XVI, 248.) generaliori sensu, sed minus honesta appellatione, qui operam praestat imperatam, cf. Damm. Lex. Hom. Iam sensus loci non uno modo constitui potest. Boeckhius: Non sudat in rebus gerendis tanquam servus villicorum negotiorum curator. Heynius: Captat occasiones opportunas consiliis, non servili modo ex iis pendet, ut ex herili nutu. Ego dixerim: Libere et ingenue inservit temporibus non quamvis etiam inhonestam operam suscipiens, ut famulus quidvis faciens ad nutum heri. Vix enim video, cur pluribus de καιρῷ dicat, nisi fecit propter Arcesilaum, ut hic sciret, quomodo Damophilo uti posset. θεράπων, ait, tibi erit, non δράστας. Ceterum cf. καιρῷ λατρεύειν Phocyl. carm. νουθετικ. v. 112., καιρῷ δουλεύειν Anth. Gr. I, 38, 9. — V. 289. ἐντὸς ἔχειν πόδα, cf. Aesch. Prometh. 261., ubi vid. Blomfld. — καὶ μὰν celt. Atqui ille Atlas (Ἄτλας ὤν, alter Atlas, cfr. Stallbaum. ad Plat. Symp. p. 159.) coelo luctatur, h. e. cum gravissimo onere conflictatur, exsilii scilicet, procul a patria. Similiter Atlas in extremis terrae oris stat procul a consortio deorum. — V. 290. προσπαλαίει, ut παλαίειν συμφοραῖς Polyb. II, 56., ζημίαις Xenophon. Oecon. XVII, 2., cf. Nem. VIII, 27. — Titanes hic sunt qui in Tartarum coniecti erant et vincti; liberatos a Iove vide etiam Fragm. Hymn. 6. et apud Aeschylum in Prometheo soluto, cf. Welcker. Aesch. Trilog. p. 38. [νῦν γε: „nam ante ei bene fuerat, nunc male." Emperius.] — V. 291 sq. ἐν δὲ χρόνῳ — μεταβολαὶ ἰσχίων. Ut nautae, cessante vento, mutant vela, sic tu, mutata nunc Cyrenarum conditione, cessante seditionis periculo, Damophilum revoca. — V. 293. οὐλομέναν

νοῦσον, exantlato tristi exsilio cum aerumnis suis. — *ἰδεῖν*, de rebus iucundis et adversis, cf. Peerlkamp. ad Xenoph. Ephes. p. 182. — *ἐπ' Ἀπόλλωνος κράνᾳ*, quae Cyre dicta, unde urbis nomen, cuius antiquior pars circa hunc fontem sita erat; cf. Boeckh. h. l. Müller. Prolegom. Mythol. p. 142. Thrige de Cyrenis p. 95. Tafel ad h. l. — Mox quod de conviviis et de cantu citharae dicit, facit suavissime, quum hoc ipsum carmen haud dubie in convivio caneretur. — V. 295. *θυμὸν ἐκδόσθαι πρὸς ἥβαν*, h. e. totum tradere hilaritati; hoc enim est *ἐκδόσθαι*. Ad *ἥβαν* cf. Theogn. v. 876: *Ἥβα μοι, φίλε θυμέ*. Et erat, ut vidimus, iuvenili aetate. Comparaverit aliquis Himer. Eclog. XIV. p. 244. de Cycno dictum: *ἄρτι Ζεφύρῳ πρὸς ᾠδὴν ἐκδιδόναι μέλλων τὰς πτέρυγας*, ut sit: animum expandere vult ad laetitiam, quemadmodum contrario modo *συστέλλεσθαι* dicitur, veluti Eurip. Herc. Fur. 1417: *συνέσταλμαι κακοῖς*. Sed hoc non placet. Non vult componere animum ad laetitiam, sed laetari, ipsamque loquutionem non dicerem bonam. Alterum melius. Aesch. Pers. 837. *ψυχὴν διδόντες ἡδονῇ*. [Compara Anacr. fr. 11. Del.: *Τίς ἐρασμίην τρέψας θυμὸν ἐς ἥβην ὀρχεῖται*; sic saepe *κακοῖσι δοῦναι, ἐπιτρέπειν θυμόν* simm.] — *ἐν σοφοῖς — πολίταις*, inter cives musices et poesis peritos, quae artes florebant Cyrenis, cf. ad Pyth. V, 107., cum cithara versans, quiete frui innoxia. — *θιγεῖν* c. dativ. Pyth. VIII, 24. IX, 43. docente Boeckhio ad Ol. I, 86. Matth. Gr. §. 330. not. — Ultimos duos versus Boeckhius *Ἀρκεσίλα* scribens, non *Ἀρκεσίλᾳ*, explicat sic: Et narrabit, qualem fontem carminum, h. e. quem praeclarum poetam, o Arcesilae, Thebis invenerit. Mihi ceterorum interpretum sententia placet, ex qua etiam regi dicitur quod gratum sit. Narrabit, ait, qualem Arcesilao fontem futurae laudis invenerit Thebis, Pindaro etiam in posterum pulcra carmina promittente, si quid praeclari rex gesserit. Ac docente Pyth. V, fin. parabat Olympicam victoriam. — V. 299. *Θήβᾳ ξενωθείς*, nam Aegidam fuisse Damophilum, apud Thebanos Aegidas receptum, suspicatur Boeckhius optime.

Carmen Pythium quintum.

INTRODUCTIO.

Carmen eidem Pythiae victoriae Arcesilai scriptum, cui antecedens, cantatum vero publice in reditu pompae victorialis, sollemniter per urbem incedentis in via Apollinea; equi deducebantur sine curru, qui Delphis dedicatus erat. Reportaverat autem victoriam Carrhotus auriga, frater reginae. Post cantum probabile est in templo Apollinis coronam dedicatam; noli vero carmen in templo cantatum credere, in quo nulla sit invocatio Apollinis. Verisimile vero simul Carneorum festum eo die fuisse. — Argumentum carminis hoc est: Divitiae, ait, potentissimae, si cum virtute coniunctae sunt, quae laus in te, Arcesilae, cadit. Nunc quum clara cum virtute insignem fortunam habeas regiae magnae potentiae et recentis victoriae, deum ne obliviscaris universae tuae felicitatis auctorem esse, diligas vero etiam Carrhotum, qui victoriam reportavit integro curru currumque dedicavit Delphis, ut perenne monumentum victoriae in gravissimo certamine partae. Sine labore enim, pergit, nihil contingit, nunc autem Batti fortuna antiqua adest, quem Apollo olim insigniter honoravit, in Libyam eum deducens, ut conderet Cyrenas. Nam primum Dorienses a deo in Peloponnesum ducti, inde Aegidae Theram profecti cum sacro Carneorum, quae Cyrenas ut venirent in fatis erat Batto coloniam ducente. Hic autem, ait, occupato loco, ubi Troiani Antenoridae prius consederant, sacrificiis ornavit hos heroes, aedificavit maiora templa deorum et stravit praeclaram viam Apollineam sacris pompis destinatam, vir felix, dum vivebat, et post mortem pro heroe cultus sepulcro in foro conspicuo. Praeterea etiam ceteri reges sancti in urbe sepulcra habent. Qui omnes sub terra nunc laetantur novo decore ab Apolline concesso sibi et Arcesilao. Est vero Arcesilaus insignis vir multis virtutibus, quem utinam dii etiam in posterum tueantur et honorent. — Restat, ut de summa sententia carminis et universa eius adornatione moneam. Igitur laudat hoc carmine Pindarus ὄλβον, si cum virtute coniunctus sit. Ὄλβον quum dico, divitias et potentiam regiam hisque coniuncta bona intelligi volo; nam orditur quidem a divitiis, mox vero potentiam regiam addit, ne-

que obscurum est per reliquum carmen non partem tractari, sed universum ὄλβον Battiadarum, eumque nixum favore deorum, inprimis Apollinis, qui Batto ἀρχαγέτας fuit et cui regnum Battiadarum debebatur. Iam si fortunae eximiae virtus coniuncta est, ut sapienter, iuste, gloriose ea utatur rex, nae is profecto potens est et admirabilis princeps. At si virtus non adest, impotentes sunt opes; dilabentur enim et peribunt. Erat Arcesilaus beatus potentia et divitiis fortunaque a maioribus tradita insigni, idemque virtutibus ornatus, sed erant etiam quae in eo displicerent magnopere, et nuperrime viderat seditionem civium. Vir consilio validus, strenuus ac fortis, caruisse tamen videtur quum aliis virtutibus, de quibus vide ad Pyth. IV., tum nimium sibi tribuens nec diis quantum deberet semper meminisse, nec hominum de se merita ubique satis agnovisse et remuneratus esse, ad severitatem quam ad benignitatem, ad superbiam quam ad modestiam proclivior. Quare non solum laudat poeta, sed etiam admonitiones proponit. Atque in principio quidem praedicatur Arcesilaus ut ea, quam diximus, opum et virtutis coniunctione conspicuus; inde vero cum laude statim sapientiae admonitionem coniungit poeta, proponens primum regi, quanta nunc felicitate gaudeat, quum magnis urbibus imperitet et iam victor sit in Pythiis, tum hortans, ne deum universae suae fortunae auctorem obliviscatur esse et ut Carrhotum gratus excipiat, cui victoriae laus debeatur. Iam in media parte ut aliis in carminibus fabula exhibetur mythicum παράδειγμα, sic nunc pro mythicis eundem in finem posita notes quae de Batto Cyrenisque conditis dicuntur, quae quidem observatio necessaria videtur ad unitatem carminis penitus perspiciendam. Praeclara illa virtutis et felicitatis divinitus datae coniunctio, ait Pindarus, in gente Battiadarum hereditaria est; conspicitur eadem luculenter in celeberrimo conditore urbis. Primum enim fortuna Batti insignis fuit, cui Apollo favit eximie; nam quum Dorienses in Peloponnesum duxisset deus et Aegidas Theram, inde profectus Battus est eiusdem dei auspiciis in Libyam, fugatisque leonibus condidit praeclaram urbem. Idem vero non minus pius fuit, honorans cultu antiquos loci heroes, colens deos magnificis templis inprimisque Apollinem. Nunc heroicos honores habet in foro. Similiter reliquorum regum sancta est memoria. Sic subiicitur tertia pars carminis, in qua data opera regis nunc viventis eximias virtutes persequitur, inter quas etiam ludicrae gloriae studium, eumque praeclaris maiori-

bus dignum ostendit, denique preces facit pro futura incolumitate et gloria. Vides proposita sententia de fortunae et virtutis societate in Battiadarum domo poetam pulcherrime consequutum omnia, quae res postulabat. Nam et populo declaratur magnificentia regiae gentis Arcesilaique eximia laus, et rex cum sua maiorumque laude admonitionem coniunctam habet sapientiae, ne corruant potentia opesque, donec virtus aderit, potentes. Quare etiam illud post haec omnia liquet, consilium carminis universum antecedenti simile esse: ut revocetur rex ab iis rebus, quibus perditum ibat regnum. Sed in antecedenti carmine lenitatem atque clementiam commendat, hic ad alias virtutes hortatur additque etiam eas, quas vere habebat rex, et quum illic primas origines gentis et ius hereditarium regni maxime spectaret, hic ὄλβον regium ipsum proponit universum. Atque ita factum, ut, licet summa sententia similis sit, alia tamen tractatione aliud ac plane diversum carmen oriretur. [Cfr. T. I. p. VIII. XVI. LI.]

EXPLICATIO.

V. 1—10. Prooemium. De coniunctione opum et virtutis Arcesilao divinitus ab ineunte aetate tributa. — V. 1. ὁ πλοῦτος εὐρυσθενής, divitiae late potentes sunt, h. e. multa praeclara et eximia iis effici et parari possunt, veluti victoriae curules. — V. 2 sqq. ὅταν τις — ἑπέταν, si quis mortalis homo eas cum praeclara virtute coniunctas fati munere domum ducat caras comites. Est πλοῦτος ἀρεταῖς δεδαιδαλμένος Ol. II, 53. Conf. etiam Theogn. 493 sqq. Welck. — κεκραμένον, mixtum, sociatum. — καθαρᾷ, praeclara, ut alias καθαρόν pro claro, illustri dicit, cf. Ol. VI, 23. — βροτήσιος ἀνήρ, additum propter praestantiam rei, quae paucis mortalium contingit. — ἑπέταν, socium, ut ἕπεται, ὁπηδεῖ πλοῦτος, ὄλβος, εὐδαιμονία. — πολύφιλον, expetitum et exoptatum. — ἀνάγῃ, post verba πότμου παραδόντος, h. e. post notionem dandi, accipio pro domum ducat, consequatur, aptissimo sensu in re rara et expetita, significatione autem verbi nota, ut Hom. Od. III, 272. IV, 534. Ac respondet huic verbo sequens μετα-

νίσσεαι. Ceterum diversus locus Pyth. VI, 47. — V. 5 sqq. „O beate Arcesila, tu eas inde a clarae vitae primis gradibus cum gloria consectaris per Castorem," h. e. tu inde ab ineunte aetate studes tibi adiungere talem socium et habere ornatas virtutibus opes idque felicissimo successu. V. 6 sqq. Verba αἰῶνος ἀκρᾶν βαθμίδων ἄπο cum Scholiis de ineunte aetate capio per hyperbolam laudis, ut infra 107. ἀπὸ ματρός et Cicer. Brut. 33. doctus a puero. Ac gradum aetatis Cicero dixit Epist. ad Famil. III, 11. et Lucret. II, 1122: gradus aetatis scandere adultae. [Rectius Pindari mentem assecutus est Rauchensteinius I, 11 sq.: „Tu profecto eas (divitias cum virtute sociatas) sectaris a summo beatae vitae fastigio profectus, h. e. in summa dignitate regia constitutus." Ceterum μετανίσσεαι et ἀνάγειν πολύφιλον ἑπέταν ita ad se referuntur, ut eadem subsit imago.] — κλυτᾶς, clarae per res gestas. — μετανίσσεαι, consectaris, non divitias per se, sed virtute ornatas, h. e. tu illam societatem opum et virtutis consectaris, breviter loquente poeta, sed tamen recte. Explices hoc ita, non tam divitias consectatum iuvenem, quas hereditarias habuerit, quam virtutem, et intelliges certaminum curulium nobile studium, quibus Arcesilaus quam primum potuerit operam dederit, pecuniam quidem impendens, virtutis vero laudes colligens. Ac vid. infra 108. Verum ut dicam quod sentio, ex hac ratione non bene dixit Pindarus, divitias tamen laudans quaesitas, non solam virtutem; et quum Arcesilaus et divitias et virtutis gloriam hereditariam haberet, quidni ipse mature auxerit utrumque, quidni etiam de bellis cogitemus a bellicoso iuvene gestis (cf. v. 106.), fortasse iam sub patre etiam, quibus et gloriam paraverat et opes ex praeda? Castoris vero nomen utrique generi certaminis aptum. De Tyndaridis curulium certaminum rectoribus cf. Ol. III, 36. Iidem quum apud Spartanos in bellis praeirent (Müller. Dor. I. p. 408. II. p. 336.), potuerunt idem Cyrenis facere, ubi colebantur. Nec non epitheton χρυσάρματος convenit, si currus Cyrenaeorum bellicos memineris, cf. ad Pyth. IV, 87. Sic μετανίσσεαι ab omni parte aptum, nec offendor eo, quod πότμου παραδόντος praecessit, quum et hominum et deorum partes sint in talibus. Totum locum Boeckhius meus aliter interpretatur sic: Tu redis summa cum gloria a summis beatae vitae fastigiis, a Pythica victoria, quam Castoris debes beneficio. Neque enim opus, ait, ut Arcesi-

laus Pythiis affuerit; tamen dici poterat: modo redis, modo venis a summo hoc gloriae fastigio. In quo dissentio ab amico, et probo Tafelii sententiam negantis regem dici posse redire, qui non abfuerit, inprimis quum mox Carrhotum iubeatur rex benevole excipere reducem. Quod vero Tafelius μετανίσσεαι hic administras explicat, improbo; Arcesilaus iterum iterumque ludicra certamina et bella adeundo quaerebat laudem virtutis cum opibus iunctae, quae non uno facto, sed continuato studio paratur et conservatur. — σὺν εὐδοξίᾳ, victoriis reportatis. — ἕκατι, cf. Ol. XIV, 20. Cultos vero Castores Cyrenis docet hoc loco Boeckh., et Thrige pag. 290. — V. 10. εὐδίαν — ἑστίαν, qui deus eximie tibi favet, sed pro hoc specialem sententiam substituit e turbis civilibus paullo ante ortis et repressis ductam: Qui post hibernum imbrem serenitatem defundit in beatam domum tuam, post res adversas victoriae laude te exhilarans. Sic praesens documentum favoris luculentissimum ponitur pro universa declaratione favoris. — καταιθύσσει, lumina serenitatis defundit et demittit, καταχεῖ, cf. ad Ol. VII. fin. — ἑστίαν est pro εἰς ἑστίαν, opinor. Hermannus ait: Loquutione usus est satis trita, verbum cum nomine pro solo verbo vel verbo cum adiectivo ponens: εὐδίαν ὃς καταιθύσσει ἑστίαν pro ὃς εὐδιανὴν ποιεῖ τὴν ἑστίαν. Perperam. Nihil talibus explicationibus contortius. Nostra explicatio obversata videtur Matthiaeo Gr. §. 378. not. 3. pro τεᾶς ἑστίας accipienti. Ceterum de nupera seditione vidimus ad Pyth. IV. Quam lenius metaphora significat, eaque aptissima, quum Castor etiam tempestatum domitor sit, cf. Plutarch. de Oracul. Defectu, cap. 30. Horat. Carm. I, 3. init. ibiq. interprett. Welcker. Trilog. Aesch. 229. Denique haec ultima sententia ut suaviter claudit antecedentia, quum mentione adversarum rerum augeatur iucunditas secundarum, ita praeparat sequentis loci admonitionem.

V. 12—55. Fortunam regis insignem praedicans commendat simul pietatem adversus deos et gratum animum adversus amicos opportunissima admonitione post turbas civiles modo repressas. Nexus vero sententiarum hic: Sapientes pulcrius ferunt etiam permagnam fortunam; tu habes permagnam fortunam, quum rex sis multarum urbium et nunc victor in Pythiis; age sis igitur sapiens, deos colens et amicos, pro amicis autem nunc Carrhotus est. — V. 13. καὶ τὰν θεόξοτον δύναμιν. Est θεόξοτος

magna, eximia felicitas; cf. ad Ol. II, 36. — δύναμιν dixit et regiam potentiam intelligens et divitias, quibus victoriae parantur. — V. 14. ἐρχόμενον ἐν δίκᾳ, quum sis probus et iustus vir. — V. 15 sqq. Partim enim quod rex es magnarum urbium, habet congenita praestantia tua optimum et praestantissimum munus hoce, animo tuo tributum; accentu rhetorico sententiae in verbis αἰδοιότατον et τοῦτο ponendo. (*Erstlich insofern du König grofser Städte bist, hat deine angestammte Vortrefflichkeit die gröfste und erhabenste Ehrengabe hieran, die deinem Geiste zu Theil geworden.*) Vides minime ieiunum esse τοῦτο, sed optimum et optime collocatum; separatum enim a substantivo γέρας et sequenti membro interpositum fortiorem accentum consequitur. — V. 16. μεγαλᾶν πολίων, cf. supra Pyth. IV, 15 et 19. — V. 17. συγγενὴς ὀφθαλμός, innatum, congenitum virtutis et praestantiae lumen. Sic lumen probitatis et virtutis in aliquo dixit Cic. Amicit. 8. ὀφθαλμός est res aut persona lucens, ut de viris Ol. II, 10. VI, 16. et ὄμμα de ὄλβῳ infra 52. Ac potest haec notio per se aeque bene subiecti locum occupare ac praedicati. — V. 19. αἰδοιότατον, ut sunt αἰδοῖοι reges. — V. 20. τεᾷ μιγνύμενον φρενί non vacat. Praeclarissimum, ait, quod quidem tibi contingit. Igitur τεᾷ φρενί ornatius est, tuo animo pro tuae praeclarae personae. Optime conferas Isthm. III, 5: πλαγίαις δὲ φρένεσσιν (ὄλβος) οὐχ ὁμῶς πάντα χρόνον θάλλων ὁμιλεῖ. Hoc loco Pindarus simul verum sensum verborum συγγενὴς ὀφθαλμός hac loquutione monstravit esse animi lumen, non corporis, cui illud γέρας contigerit. De voce μίσγεσθαι cf. ad Ol. I, 22. Boeckhius vero et Hermannus vertunt: tua temperatum sapientia, Tafelius: cum tua iunctum sapientia. [Heimsoethius p. 34. vulgatam ita enarrabat: „Te magna felicitas circumdat. Primum, quia rex es magnarum urbium, innatus splendor venerandissimum habet hunc honorem tuae mixtum menti.“ Quibus poetam tria copiose cumulavisse: primum εὐγένειαν viri natu ideoque oris honestate nobilissimi (συγγενὴς ὀφθαλμός) (?); dein regiam dignitatem; denique dignitatem hanc ingenii dotibus auctam. Contra Rauchensteinio p. 12. ἔχει συγγενὲς ὀφθαλμὸς αἰδ. γέρας coniicit, h. e. „primum quod rex es magnarum urbium, tenet (vel tuetur) oculus tuus a maioribus tuis acceptam maxime venerabilem hanc dignitatem temperatam tua sapientia.“ In quo permire dictum est ὀφθαλμὸς ἔχει συγγενὲς γέρας. Audacius locum

tentavit Ahrens diss. de crasi et aphaer. p. 18. Nam quum libri *αἰδοιέστατον* exhibeant contra metrum, corruptelae id indicium ratus ita conformat locum: *ἔχει συγγενὴς Ὀφθαλμοὺς Αἰδὼς, ἐρατὸν γέρας* κτλ., quorum hunc vult esse intellectum: „Tu felicissimus es: partim quoniam magnarum urbium rex es, reverentia ingenita (a patribus per hereditatem accepta) oculos tenet, gratum hoc donum tuo animo se insinuans." Egregie Ahrenti videtur veneratio regiae maiestatis in vultu conspicua comparari cum donis, quae ab iis, quibus aditus ad regem dabatur, offerri solerent. Nunc demum verba *τεᾷ τοῦτο μιγνύμενον φρενί* satis intelligi posse. Ego hoc ipsum nego: nam verba illa sic demum satis intelligo, si cur *αἰδοιότατον γέρας* sit regia potentia Arcesilai iis declaratur. Cernitur autem *τὸ αἰδοῖον* illud in eo, ut praeter potentiam Arcesilaus intelligentia atque prudentia excellat. Praeterea *συγγενὴς αἰδώς* si scriptum esset, tamen ad Arcesilaum unum posset referri, non ad homines Arcesilaum venerantes. Omnino sententia universa vereor ut antiquam simplicitatem habeat. Ego etiam nunc in Hermanni emendatione acquiesco, de qua v. not. crit. In qua verba per se ambigua *συγγενὴς ὀφθαλμός* explicantur accuratius sequentibus simulque indicatur, quod infra amplius persequitur poeta, inde a Batto claram fuisse gentem regiam. — V. 21. *μάκαρ δὲ καὶ νῦν*, post *τὸ μέν*, quod remotius, recte mutavit constructionem, oratione etiam magis poetica. — V. 22. *δέδεξαι τόνδε κῶμον ἀνέρων*, qui victoriae laudem consequutus nunc hanc pompam accepisti in tuum honorem per urbem incedentem. — V. 23. *Ἀπολλώνιον ἄθυρμα*, Apollineum oblectamentum, ut Anacr. carm. 53. *Ἀφροδίσιον ἄθυρμα*, h. e. iucundissimum *κῶμον*, quo ipse Apollo oblectetur. Nota enim per totum locum id agere poetam, ut amplificet, quantum possit, fortunam Arcesilai. — V. 24. *Κυράνα γλυκὺν ἀμφὶ κᾶπον Ἀφροδίτας ἀειδόμενον*. Sensus videtur esse debere: qui in praeclara urbe, amoenissima in regione sita, caneris, ut hoc quoque ornamentis accedat, quae benigna fortuna regi contigerunt. Quare in eam sententiam inclino, ut urbem, in qua Venerem cultam Boeckhius ostendit et Thrige p. 287., traductam Cytheris, ut Müllero videtur, cum proximis regionibus propter insignem amoenitatem hortum Veneris dici existimem a Pindaro, veluti Pyth. II. init. Syracusas *τέμενος Ἄρεος* dixit. Placuit idem Tafelio, qui bene rosas Cyrenaicas memorat celeberrimas, de quibus exponit Thrige p. 319. Rosae vero *Ἀφροδίσιον ἄθυρμα*.

Igitur *Κυράνᾳ* cum emphasi dictum, ut Patrocli nomen Ol. IX, 75. et verba *γλυκὺν — Ἀφροδίτας* per amplificationem adiecta. Boeckhius meus, ut solebat Venus in hortis coli, peculiarem quendam hortum intelligit, Veneris dictum, quem pompa tetigerit praetereundo. Sed hoc minus placuerit, si causa dicti ea est, quam posui. — V. 25. *ὑπερτιθέμεν*, universae felicitati tuae deum nominatim Apollinem auctorem superponere, qui et regiam dignitatem familiae tuae dedit, ut *ἀρχαγέτας* (60.), et nunc tibi victoriam. Nam Apollinis cultum non dubium est maxime commendari hoc carmine Arcesilao, utpote labante imperio regio. — V. 26. *φιλεῖν δέ*, post deum universae felicitatis auctorem etiam Carrhoti aurigae meritum agnosce. — V. 27 sqq. Qui non praetextus inanes et excusationes rediit afferens, quales incauti et imperiti aurigae afferunt, post casum sapientes, non ante, pro hoc brevius, concinnius, ornatius dixit ita: Qui non Epimethei sero cogitantis filiam excusationem attulit. Poeta illustraturus meritum Carrhoti utitur antithesi, et opponit imperitos aurigas eorumque excusationes, ut sic maior appareat et splendidius luceat Carrhoti laus. Iam si dixisset simpliciter *οὐκ ἄγων πρόφασιν*, dixisset obscure, non plene, omninoque phrasis magnitudine sequenti fuisset impar. Addendum igitur aliquid fuit; poeta Epimethei nomen addidit, felicissime hoc verbo comprehendens quae ego ante multis verbis circumscribens ieiunus fui. Verum, ais, illud remanet vituperatione dignum, quod personam nobis aliquam Excusationem produxit. Minime fecit, respondeo; *πρόφασις* hic non magis dea est quam Nem. IV. init. *Μοισᾶν θύγατρες ἀοιδαί* personae sunt, cf. dicta ad Ol. II, 32. — V. 29. *θεμισκρεόντων*, tenebis publice haec cani populo. — V. 31. *ὕδατι Κασταλίας ξενωθείς*, ad Castaliam hospes receptus; non peculiari hospitio, sed sic, ut ludorum tempore omnes certatores et spectatores. [Ulrichs Itin. I, 20: „*Bevor die Kampfspiele begannen, kamen die Kämpfer nach Delphi, reinigten sich am kastalischen Weihbrunnen und verrichteten im Tempel des Apollo ihre Gebete.*" Adde p. 48. et 55 sq.] — *ἀρισθάρματον γέρας*, praemium, coronam praestantissimo currui debitam, circumdedit comis tuis, paravit tibi in hippodromo Delphico, *ποδαρκέων δώδεκ' ἂν δρόμων τέμενος*, in sacro luco duodecim velocium cursuum. Quum enim *πώλων* certamina octo cursus habentia tum nondum essent, cf. Pausan. V, 8., sed tantum adultorum equorum, quibus duodecim cursus praescripti (cf. ad Ol. II, 50.),

recte hippodromum, locum sacris ludis consecratum, sic designare potuit ornatius; nam ornatum hic ubique quaerit. Atque δρόμοι ποδαρκεῖς sunt ut ὠκύπους ἀγών Soph. Electr. 699. Denique ἀκηράτοις ἀνίαις, integris habenis, non confusis ruptisque, ut saepe aurigae loris impliciti, curribus excidentes, cf. Markland. ad Eurip. Suppl. 689. Dixit nunc ita propter sequentia; sensus vero: perita et felici aurigatione paravit tibi victoriam. [Ulrichs Itinerar. I. p. 10: „*In der Nähe der Ruinen Cirrhas war der Hippodrom errichtet und noch zu Pindars Zeit auch das Stadium (der Hippodrom lag im geweihten Felde, weshalb ihn Pindar δώδεκα δρόμων τέμενος nennt), s. Pyth.* XI, 20. 73. *Der gröfsere Hippodrom blieb immer in der Ebene am Meere, für das kleinere Stadium fand man später in der Nähe Delphis einen Platz. Wegen dieser Lage des Stadiums zu Pindars Zeit nennt der Dichter den pythischen Wettlauf einen Kampf in tiefer Wiese unter Cirrhas Felsen (Pyth.* X, 23.), *womit der schroffe Berg Cirphis gemeint ist, unter dem die zerstörte Stadt und das geweihte Feld lag.*"] — V. 35 sqq. explicationem habent ambiguam propter locorum rationem. Primum partes et instrumenta currus, ἔντεα, dicuntur sollertium fabrorum artificia, δαίδαλα pro δαιδάλματα, substantive ut Hom. Il. XIX, 13. 19. Od. XIX, 227.; currus enim Cyrenaici celeberrimi fuerunt artis praestantia, v. Athen. III. p. 100. F. c. Casaub. not. Hinc nunc ut donarium suspenditur currus; et fuerunt plures Delphis inter donaria, cf. Thrige p. 345 sqq. Porro κοιλόπεδον νάπος Θεοῦ aut convallis est (*Waldthal*) inter Delphos et Crisam, in qua hippodromus, Κρισαῖαι πτυχαί VI, 18., idque simplicissimum est, etiam Müllero iudicante, aut pro urbe Delphorum ipsa dicitur, aut denique est media sola pars urbis proprie νάπη appellata, quae Boeckhii sententia. Denique Κρισαῖος λόφος aut inter hippodromum et Delphos fuit, uti Boeckhius credit, aut, quod ego praetulerim, inter hippodromum et Crisam s. Cirrham, quae duo nomina Pindarus non distinguit, cf. Boeckh. et Müller. Orchom. p. 495. [Ulrichs l. c.: „*Zum Andenken an den Untergang Cirrhas, der die Einsetzung der neuen gymnischen Kämpfe möglich gemacht hatte, und zugleich weil in der Nähe der geschleiften Mauern die neuen pythischen Spiele gefeiert wurden, nennt sie Pindar Cirrhas Wettkämpfe.*"] Iam vide mecum universam sententiam. Post primum hoc diceret Pindarus: Nihil fregit, sed reducta sunt ex certamine et dedicata deo omnia, quae deduxit in certamen. Si

enim Crisaeus collis proxime prope Crisam s. Cirrham erat, ubi appulerat Carrhotus Cyrenis veniens, verba hunc sensum habere possunt: Omnia quae (profectus a Cirrha) superavit Crisaeum collem in planitiem dei deducens, ad hippodromum in certamen. Atque haec explicatio simplicitate se commendat. Ceterum ἄμειψεν est superavit, velut Aesch. Pers. 68. Alia ratio sententiae haec est: Omnia suspensa sunt Delphis, quae Carrhotus deduxit Delphos, quum primum veniret. Hoc sequuntur Thierschius et Tafelius, qui verba κοιλόπεδον νάπος θεοῦ ad solam urbem revocant, sine idonea causa, ut videtur. Ac Carrhotum cum curru ante certamen Delphis fuisse et omnino certatores cum curribus et equis ante certamen Delphos adisse indeque redisse ad hippodromum, dubitari posse censet Müllerus, cui vulgo currus in planitie remansisse videntur cum famulis, certatore ipso Delphos petente, ut deo sacrificaret. Post certamen demum Carrhotum currum duxisse ad urbem. Denique Boeckhius, ceterum κοιλόπεδον νάπος ad mediam solam partem urbis revocans, ita vertit: Omnia suspensa sunt, quae in reditu ex Crisaeo hippodromo, superato qui inter Cirrham et Delphos est Crisaeo colle, in mediam Delphorum urbem deduxit, ut dedicarentur. Haec sententia eo laborare videtur, quod sic his verbis non dicuntur omnia instrumenta currus salva. Nam si suspensa quae ex hippodromo reducta, fac dimidiam partem reductam, etiam haec dicetur suspensa; nunc autem etiam antecedens sententia opposita postulare videtur, ut notio: omnia expresse significata habeatur. Haec hactenus; eliget lector ipse. [Hermannus Opuscc. VII, 148: „Κρισαῖον λόφον quum ἀμεῖψαι dicitur Carrhotus, est id de ipso certamine intelligendum. Ita patet recte dictum esse ἄγων tempore praesenti. Iam currus suspensus est ἀνὰ κοιλόπεδον νάπος θεοῦ: nam quis in poeta non ferat, etiamsi in templo Apollinis [? in thesauro Cyrenaeorum] dedicatus sit currus, universe vallem, in qua urbs cum templo sita est, nominari?" Aliter Ulrichsius l. c. p. 19: „*Crissa lag unter den Felswänden des Parnasses. Pindars Angabe, dafs man vom Hippodrom über den crissäischen Abhang nach Delphi hinaufsteige, läfst keinen Zweifel übrig, dafs das Stephani die Ruinen Crissas sind.*" Cfr. ad P. VI, 6.] — V. 40. τό, quare, redeunte poeta ad antecedentia, sed sine emphasi. Hinc, ait, quia nihil omnino fregit; potest enim aliquis victor esse et tamen quaedam frangere. [Erasmi Schmidii emendatio a facilitate sane commendata χειράρα

τέκτονος ἀγάλματ' patronum nacta est Rauchensteinium I, 13. Mihi singularis numerus displicet. Sed quod idem vir doctus τῷ σφ' ἔχει coniectat, non facturus erat, si Dissenii verissimam explicationem reputavisset.] — κυπαρίσσινον μέλαθρον, cupressinus tholus aediculae sive thesauri. Ibi suspensus currus prope signum Apollinis, ut videtur, memorabile, quod Cretenses posuerant τέγει Παρνασίῳ, in hoc Delphico thesauro, τὸν μονόδρομον, ex uno ligno constans, ut truncus, caput, pedes, brachia natura cohaererent, φυτόν, natum, quum lignum natura figuram humani corporis haberet, nec nisi expolitum esset arte; cf. Boeckh. in Nott. critt. [et Hoeck. Cret. III, 161, qui hanc statuam pro signo Daedaleo habitam censet.] Ceterum thesauros civitatum, in quibus donaria, nosti e Pausania; cur autem currus in eo maxime thesauro suspensus, ubi Cretense signum, non constat, nisi quod propter cognationem Battiadarum et Cretensium fieri potuit, Boeckhio iudice, quem vide. Ceterum nec Cretenses hinc sequitur thesaurum Delphis habuisse nec Cyrenaeos, licet Pausan. X, 13, 4. in uno codice sit Κυρηναίων. [Nunc Κυρηναίων ex pluribus libris restitutum est.] — V. 44. ὑπαντιάσαι, obviam ire, excipere. De constr. c. accus. cf. Lobeck. ad Soph. Aiac. pag. 351. Repeti vides a poeta admonitionem v. 24. positam. Non igitur proclivis fuit res ad merita et officia amicorum agnoscenda et remuneranda; tamen ei maxime opus erat amicis in seditionibus civium. — V. 45. φλέγοντι, illustrant, cf. Ol. IX, 22. — Χάριτες, Ol. VII, 11. Te praedicat cantus. — V. 47. καὶ πεδὰ μέγαν κάματον λόγων φερτάτων μναμεῖα, h. l. qui non labores solos habuisti, sed etiam post labores habes quod iucundum sit, laudes insignes posteras, monimenta virtutis tuae. — V. 50. ἐνενηκοντάκοντα si solum legeretur, crederem Carrhotum quadragesimum fuisse, nunc quum πετόντεσσιν adiectum sit, fuit quadragesimus primus. — V. 54. πόνων, nam fuerat μέγας κάματος. — De οὔτε post οὐ cf. Boeckh. Nott. critt. et Hermann. Annotationes ad Elmsleii Medeam, p. 333. Lips. — V. 55. ὁ Βάττου δ' ἕπεται sqq. Laborum quidem nemo exsors; sed Batti adest antiqua fortuna tamen vincens talia et varia bona afferens. [Cfr. T. I. p. XXXI.] — τὰ καὶ τά, cf. Ol. II, 53. Carrhotus, frater reginae, videtur ipse e Battiadarum gente fuisse. Ac pro rege Battiada certaverat. Iam praestantiam fortunae Batti declarat magnifica oppositione ad commendandos populo

Battiadas accommodata. [De intellectu verborum πόνων δ' οὔτις ἀπόκλαρος κτλ. ita Hermannus p. 149: „Quum de Carrhoto dicta sint quae praecedunt, huic aliquid adversi acciderit oportet: nam quae sequuntur ostendunt de malis et adversa fortuna sermonem esse." Ego cum Boeckhio facio.] — V. 56. πύργος ἄστεος, quamdiu igitur Battiadae regnabunt, munimentum urbs habebit adversus barbaros populos firmissimum. — ὄμμα ξένοισι, lumen, salus advenis mercatoribus, ut κοινὸν φέγγος Nem. IV, 12. Aegina, quum mercaturae causa undique advenae eo confluerent. Ceterum cf. Thrige p. 332.

V. 57—104. Societas fortunae et virtutis in gente Battiadarum. Declaratur igitur Batti conditoris et fortuna, quae tota ab Apolline profecta, et pietas, subiiciturque etiam ceterorum regum honorifica mentio. — V. 57 sqq. Battus urbem conditurus fugat leones locum habitantes, ab Apolline adiutus, quod hic fortunae Batti documentum. De leonibus in Libya maximis vid. Oppian. Cyneget. III, 35 sqq. Cyrenaica regio iis purgata erat, quantum fieri potuit, fortitudine colonorum, terram occupantium, quo pertinet fabula Cyrenae, de qua vid. Pyth. IX. Alia traditio haec est. [Sigulari arte poeta de Batto dicit, mutata vulgari fama, quae a Pausan. X, 15, 6. sic narratur: ἐπεὶ ᾤκισε Βάττος τὴν Κυρήνην, λέγεται καὶ τῆς φωνῆς γενέσθαι οἱ τοιόνδε ἴαμα· ἐπιὼν τῶν Κυρηναίων τὴν χώραν ἐν τοῖς ἐσχάτοις αὐτῆς ἐρήμοις αἰφνιδίως θεᾶται λέοντα, καὶ αὐτὸν τὸ δεῖμα τὸ ἐκ τῆς θέας βοῆσαι σαφὲς καὶ μέγα ἠνάγκασεν. — V. 58. περὶ δείματι, cf. Matth. Gr. §. 397. no. 2. — V. 59. γλῶσσαν ὑπερποντίαν, vocem trans mare afferens validam et inauditam bestiis, quae incantationibus ab Apolline traditis eas terruit, cf. Aristarchum in Schol. et Boeckhium, vel suapte vi, accedente auxilio Apollinis terrorem simul iniicientis bestiis. Atque hoc praestat. — V. 60. ἔδωκε φόβῳ, cf. Ol. II, 82. — V. 62. ἀτελὴς, ut ratum faceret oraculum, quo Batto Libyae possessio promissa erat. Dativum μαντεύμασιν sic intellige: ut perfector fieret vaticiniis. — V. 63 sqq. Amplius explicaturus fortunam Battiadarum et universae urbis iis subiectae Apollinis favore et patrociniis niti (ad quam sententiam cf. Thrige p. 282.), pergit sic: Qui deus multis modis salutifer, medica arte corpora sanans, musica animos mansuefaciens, oraculis denique condens civitates. Quae omnia nunc propter Cyrenas dicta. Ac primum quidem Apollo ibi haud dubie medicus erat, licet etiam Aesculapius ibi cultus sit, cf. Boeckh. h. l. et Müller. Dor. I. p. 407.

Thrige p. 283. Diana quoque medica interdum, Hom. Il. V, 448. Deinde etiam musicae artes ab Apolline datae vigebant Cyrenis, cf. v. 107. et Pyth. IV, 295. — V. 66. *ἀπόλεμον εὐνομίαν*, inserens per has animis modestiam et tranquillitatem a bellis intestinis alienam, cf. Iacobs. Delect. Epigramm. p. 377. inprimisque Antonin. Liberal. c. 4., ubi legitur: *παῦσαι ἐμφύλιον πόλεμον καὶ ἔριδας καὶ στάσιν, ἐμποιῆσαι ἀντὶ τούτων εὐνομίαν καὶ θέμιν καὶ δίκην.* Postremo cf. Horat. Carm. III, 4, 1: „Vos (o Musae) lene consilium datis et dato gaudetis." Nunc autem hoc manifesto propter seditionem, quae fuerat, dictum, praeclare monente Pindaro regem, ut omni studio Apollo colatur, quo musicae artes, quae iam multum contribuerint ad urbis florem, etiam in posterum vigeant magisque augeantur; sic enim sperat regis animum a saevitia, civium animos a seditionibus aversum iri. — V. 68. *μυχὸν μαντεῖον*, recessum fatidicum, h. e. Delphis oracula edit. Est *μυχός* igitur de valle sub monte Parnasso. Oracula in multis quidem rebus deus edit, sed nunc de civitatibus conditis agi sequentia docebunt. Accipe iam sensum universi loci paucis redditum: Qui hodieque corporibus et animis vestris salutiferum se praebet et in posterum utinam pergat, olim vero civitatem vestram condidit oraculis auspiciisque suis. — V. 70 sqq. succedit iam locus difficillimus de Cyrenis conditis, in quo explicando dissentiunt dissentientque viri docti, nec ego mihi plus aliis arrogo sagacitatis. Nexus universus videtur hic: Docere vult Cyrenas Apollinis auspiciis conditas. Quum autem Sparta metropolis esset Cyrenarum et Cyrenaei Dores esse vellent, cf. Müller. Dor. I. p. 123., orditur necessario a migratione Dorica in Peloponnesum, Apollinis auspiciis facta, ut a vero rei principio. Fuit autem inter Spartanos magna gens Aegidae (Herod. IV, 149.), qui orti Thebis (cf. Isthm. VI, 15. ibiq. not.), sed egressi omnes, inter ceteros Dorienses in Peloponnesum venisse credebantur cum Carneis sacris sibi domesticis, inde in Laconicam propagatis. Ex horum posteris Theras Sparta coloniam duxit in Theram auspiciis Apollinis; cum Aegidis etiam Minyae profecti ad Taenarum habitantes, cf. Pyth. IV. Aegidae tamen duces et reges Therae. Thera alio tempore Cyrenas venit Euphemida Battus, Minyis expeditionem ducentibus, non Aegidis, quorum tamen pars se adiunxisse videtur. Sic Carnea Apollinis Sparta per Theram Cyrenas delata. Haec omnia Pindarus mirabili brevitate complexus est et

plus etiam. Etenim quum Aegidae haberentur etiam Thebis et Pindarus ipse Aegida esset, Theraeis Aegidis cognatus, ne credas Aegidas directe Thebis in Theram venisse, non profectos e Peloponneso Dorica nec Dorica migratione, Doricarum civitatum principio, in Peloponnesum delatos, consulto addit suos quoque patres Aegidas a Spartanis Aegidis ortos; atque haec mihi primaria causa esse videtur, quare sui mentionem iniiciat, ut de universae rei historica ratione, qualem ipse narrare volebat, plane constaret. Iam vide paucis rerum nexum: Fuit primum migratio Doriensium in Peloponnesum, cum quibus venit tota Aegidarum gens Spartam; pars Aegidarum inde cum Minyis migravit Theram, Minyae postea cum Aegidis Cyrenas. Pro his Pindarus: „Fuit primum Dorica migratio in Peloponnesum; ego vero a Spartanis Aegidis ortus sum (h. e. omnes omnino Aegidae Dorica migratione Spartam petierunt). Sparta Theram profecti sunt, a quibus et ipse descendo, Aegidae, non sine deo, sed quum in fatis esset, ut Carnea Cyrenas venirent. Cyrenaicam regionem Antenoridae insederant olim; huc deinde venit Battus." — V. 70. τῷ, quo, eo quod tenet fatidicum locum. — V. 72. ἔνασσεν, habitare fecit, [cfr. Pyth. I, 52.] Notum vero triplex regnum in Laconica, Argolide, Messenia. Cet. cf. ad Pyth. I, 62. — V. 73. τὸ δ' ἐμὸν sqq., meam gloriam, meas origines dicunt a Sparta esse. Verissime Boeckhius meus Pindarum de se ipso loqui contendit; nam in dramatica quidem poesi et in epica (praeter invocationes Musarum similesque locos) prima persona eorum est quos poeta loquentes introducit, at in lyrica ipsorum poetarum, nisi ubi etiam hi aliorum verba directa oratione narrant, idque diserte significant. Tam aperta est haec differentia horum generum, ut iure mireris non statim ab omnibus intelligi. Frustra dices: in plerisque Pindari locis „ego" sane poetam significat, at interdum tamen hic repente dramaticum agit et chorum a te non monito postulat ut intelligas. Minime vero: lyrica et dramatica diversa sunt et manebunt, ac ne semel quidem potest admissum esse quod ab indole lyricae poesis alienum est. Denique quod chorum Cyrenaicum censent nunc loqui de se, ego vehementer dubito hunc ex solis Aegidis constitisse, cui probabile est etiam Battiadas multos interfuisse aliosque. De constructione γαρ. ἀπὸ Σπ. sc. ὄν s. εἶναι cfr. ad Nem. IX, 43. — V. 76. ἐμοὶ πατέρες. Fuerunt patres Pindari in Thera, ut ipse dicit; inde igitur in tot migrationibus Graecorum huc illuc

pars Aegidarum Thebas, priscam universae gentis sedem, redierat, atque hinc ortus Pindarus. Dissentio hic a Boeckhio meo, qui Pindari parentes dicit non eos, qui Spartam abierint et Theram, sed qui Thebis remanserint. Mea sententia Aegidae Doricae migrationis tempore dicuntur Thebis egressi omnes et Doriensibus adscripti. Ceterum poeta suum nomen immiscens simul significat se ex veritate omnia tradere, ut ipsum cognatum iis, de quibus dicat; ac non parvum pondus etiam admonitionibus suis accedit. — V. 77. πολύθυτον ἔρανον sunt Carnea; ἔρανον, ait Boeckhius, quum singuli victimas conferrent, ut quasi de symbolis coenaretur. De Carneis per Aegidas propagatis vide Müller. Orchom. p. 327. Tum cum Hermanno et aliis iungo: ἀλλὰ μοῖρά τις ἄγεν πολύθυτον ἔρανον Κυράνας ἀγακτιμέναν πόλιν, Boeckhius post ἔρανον interpungit. At enim Thera hic unice propter Cyrenas memoratur, quo tendunt omnia per totum locum; quare videtur mihi oratio non subsistere debere in medio cursu. Non dicere debet: Aegidae Theram venerunt, quum in fatis esset, ut Carnea in Thera essent; sed hoc: Aegidae Theram venerunt, quia in fatis erat, ut Carnea Cyrenas venirent. — V. 78. Verba ἔνθεν ἀνεδεξάμενοι, Ἄπολλον, τεὰ Καρνεῖα ἐν δαιτὶ σεβίζομεν Hermannus sic explicat: inde, ab illo sollemni, nos quoque duximus Carnea eaque in epulis celebramus. Ac si Dorica migratione Aegidae omnes Spartam migrarunt, Pindari vero maiores Thera venerunt, concedendum est, quae tum Thebis habebantur Carnea, ducta esse ab illo sollemni, quod Aegidae Theram adduxerant. σεβίζειν, pie facere, agere, ut θυσίας σεβίζειν θεοῖς Eurip. Helen. 1373. Boeckhius vero aliter interpretatur locum, prout ipse constituit, sic: „Unde receptam, Apollo, tua, Carnea, in comissatione verecundamur Cyrenae pulcre exstructam urbem." Ut Thebani Cyrenas in sollemnibus suis celebrare dicantur. Ceterum ἀγακτιμένα urbs ob magnificentiam aedificiorum, quam etiam rudera testantur. Pyth. IX, 69. καλλίστα. Vide etiam infra v. 90 sqq. [Quod ex hoc loco variis interpretum opinionibus mirifice vexato discimus, poetam Aegidarum gentilem fuisse, confirmatur titulis Anaphaeis, in quibus nomen Πίνδαρος Aegidarum genti familiare — Anapha autem Therae vicina habebat Aegidas et ipsa — identidem recurrit, cfr. Boeckh. C. I. II. p. 1092. et Symboll. meas poett. lyr. p. 84. et vide T. I. p. LXXXIII. Conati autem multi homines docti post Dissenium sunt huic loco et

integritatem suam reddere et veram mentem poetae eruere subtilius. Quorum sententias percensere inutile est, postquam G. Hermannus felicissime perfecit quod frustra annisi erant alii. Sed qui cognoscere varias opiniones volet, adeat Heimsoeth. p. 35., Rauchenstein. Introd. p. 54., Commentatt. Pind. I, 13 sqq., postremo eundem in Bergkii et Caes. Diar. Antiq. 1847. nr. 91. p. 735 sqq. et T. Mommsen Pindar. p. 10 sqq., ubi quae de Pindaro Aegidarum gentili disputaverat in Bergkii et Caes. Diar. 1845. nr. 1. 2. vernaculo sermone repetiit. G. autem Hermanni commentatio extat in libellis qui inscribuntur: *Berichte über die Verhandlungen der kön. Sächs. Gesellsch. der Wissensch. zu Leipzig*, a. 1847. VI. p. 221 sqq. Profectus vir venerabilis ab eo, non esse credibile, quod quidam interpretes sumpserunt, Aegidas quidem Thebis Spartam migrasse omnes, sed proavos poetae vel plures vel unum aliquem Thebas remigravisse, singulas difficultates deinceps excutit. Quo facto verissime e fluctuantibus librorum scripturis hanc priorum verborum speciem elicit: τὸ δ' ἐμόν, γαρύειν ἀπὸ Σπ. κτλ., h. e. meum autem est, iucundam famam a Sparta (ortam) celebrare: cum τὸ δ' ἐμόν verbis compara Pyth. XI, 41. Isthm. VII, 38. Porro σεβίζομεν non videri sincerum esse: quo in σεβιζέμεν mutato apparere simul ἀναδεξάμενοι deberi iis qui, quod infinitivus postulat, ἀναδεξαμέναν illi σεβίζομεν assimilavissent. Sic demum clare dici id quo omnis tenor loci tendat, Carnea divinitus venisse Cyrenas: vulgo enim de Thebanis Carneis Thera repetitis vel de Cyrena nympha et urbe in Thebanorum festo celebrata cogitant. Postremo γεγενναμένοι nec ipsum posse pro incorrupto haberi: quippe fidem excedere, gloriatum esse Thebanum poetam, se per patres suos Aegidas Sparta ortum esse. Quare reddito poetae κεκοιναμένοι hic existit universi loci habitus: τὸ δ' ἐμόν, γαρύειν Ἀπὸ Σπάρτας ἐπήρατον κλέος, Ὅθεν κεκοιναμένοι Ἵκοντο Θήρανδε φῶτες Αἰγείδαι, Ἐμοὶ πατέρες, οὐ θεῶν ἄτερ, ἀλλὰ μοῖρά τις ἄγεν, Πολύθυτον ἕρανον Ἔνθεν ἀναδεξαμέναν Ἄπολλον τεᾷ Κάρνειε Ἐν δαιτὶ σεβιζέμεν Κυράνας ἀγακτιμέναν πόλιν, h. e. „*Mir ziemt es, von Sparta eine erfreuliche sage zu singen, von wo theilhaber des zugs, die Aegiden, meine väter, nach Thera kamen, nicht ohne göttliche fügung, sondern ein geschick führte sie, damit von dort aus die festgegründete stadt Kyrene das opferfest aufnehmen und bei deinem mahle, o karneischer Apollon, feiern sollte.*" Addit Hermannus nunc etiam cum Herod. IV, 147. haec con-

gruere, qui cum Spartanis Aegidas testatur Theram venisse. Simul tangi illud, Aegidas non solos, sed cum Spartanis venisse Cyrenas, poetam autem hac gentilium suorum communione excitari ad Aegidarum memoriam instaurandam, qui cum urbe genteque regia illo modo coniuncti erant. — Ceterum quod Mommsenius ad explicandum vulg. στρίζομεν suspicabatur, ipsum tum Pindarum Cyrenis affuisse eoque die festo Apollinis cum gentilibus suis Cyrenam urbem celebravisse, id scite excogitatum - favet enim eximie, quod Pindarus loca ipsa Cyrenarum civiliumque rerum turbas accuratissime cognitas habet — vel sic potest verum esse, etiamsi iam non eo confugere coacti sumus. Sed qui Hermanni conformatione ultimorum verborum spreta in vulgata acquiescent, Mommsenii scitam coniecturam amplectentur. — V. 82 sqq. Post ἀγακτιμέναν continuans laudem loci addit: Ubi Troiani Antenoridae heroes sunt ἐγχώριοι. Magna enim et eximia laus loci peculiares heroes habere ibi sepultos, quum vulgo coloniae non alios heroes haberent, quam quorum cultum e patria adduxissent. — ἔχοντι, cf. Nem. IV, 49. De Antenoris Troiani filiis cum Menelao Libyam delatis, ubi Antenoridarum collem dictum occupaverant, cf. praeter Scholia Boeckh. et Heyn. Excurs. ad Virg. I, 242. Thrige p. 79. et 292. [et Welcker. Trag. Gr. I, 170.] — V. 85. Nunc tandem ad Battum venit s. Aristotelem, et huius in illas regiones adventum tractat. Quum autem, ut supra expositum, non solum fortunam Batti declarare vellet, sed etiam virtutem, nunc huc revocat orationem atque id agit, ut maxime pium eum fuisse appareat. Talem enim etiam Arcesilaum volebat. — ἐλάσιππον ἔθνος, ob curulia studia a Cyrenaeis regibus continuata bellis et ludicris certaminibus. — V. 86. δέκονται, praesens historicum, veluti Pyth. IV, 163, 4., ceterum rarum apud Pindarum. Studiose eos exceperunt sacrificiis et heroicum cultum iis tribuerunt, adeuntes eos cum donis, οἰχνέοντες, cf. Ol. III, 40. [δέκονται pro praesenti historico habenti Dissenio adversatur Rauchensteinius I, 15. Antenoridas a Cyrenensibus cultos et tanquam heroas ἐγχωρίους donis et honoribus excipi solitos arbitratus.] — V. 88. ἀνοίγων, quum Battus primus viam patefaceret navigantibus in Libyam. — V. 89. μείζονα, quam quae ibi inveniebat. Cave enim Theraea comparari credas. Nempe Antenoridae venerant cum comitibus plebeiis, ac vixerant inde ab hoc tempore hic homines, etsi tenui victu. — V. 90 sqq., inprimisque Apollinem

coluit. Fecit enim rectam planam pavimento inductam viam, quae equis calcari posset in Apollineis pompis, ubi Cyrenaei in curribus transvecti videntur. Haec *Σκυρωτὴ πλατεῖα* dicta Cyrenis secundum Scholia, nunc autem *σκυρωτή* adiectivum est, ceterum a *σκύρῳ* sive *λατύπῃ*, pavita, cf. Boeckh. Oeconom. civitat. Athen. I. p. 217. et h. l., ubi plura de hac nobili via, add. Thrige p. 99. — *εὐθύτομον*, recta sectam, quum *τέμνεσθαι* proprium sit de viis. Hoc tamen loco Boeckhius eam simul saxo incisam probabiliter putat, ut in plano curreret. — V. 91. *ἀλεξιμβρότους* pompas dicit hominibus salutares. Voluit enim Battus conditor, urbis saluti prospiciens, cultu diligenti Apollinis pompisque magnificis ei ductis arceri mala ab urbe eiusque civibus, ut est *ἀκέσιος*, *ἐπικούριος*, *ἀλεξίκακος*, *ἀποτρόπαιος*, *προστατήριος* Apollo, cf. Müller. Dor. I. p. 296. Ducebat autem haec via per urbem ad templum Apollinis, nec dubium etiam huius carminis pompam in ea ductam. — V. 92. Denique *ἱππόκροτος*, quae quatitur ungulis equorum sonantibus. Similiter de strepitu curruum *κρότος* est, ut *ἅρματα κροτητά*, *ἵπποι ὄχεα κροτέοντες*, *κροταλίζοντες*, Hom. Il. XI, 160. XV, 453. Nunc ad adiectivum *ἱππόκροτος* confer *οἶμος ἐπίκροτος*, multum rotis pulsata et applanata, Anthol. Lips. Iacobs. T. II. p. 63. ibiq. not. T. VIII. p. 193. Denique *καλὸν Συρίης ἱπποκρότου δάπεδον* in Posidippi Epigr. nr. 3., Anthol. T. I. p. 47. — V. 93. *ἔνθα*, ibat a foro inde, ubi ad fori extrema Battus sepultus iacet seorsim a ceteris omnibus sepulcris, quae in urbe. *Κτισταί* enim in foro sepeliuntur, cf. Schol. ad Ol. I, 149. Hoc est illud Batti veteris sacrum sepulcrum Catull. VII, 6. — V. 95. *ἥρως λαοσεβής*, scil. est, quum conditores post mortem pro heroibus colerentur, cf. ad Ol. VII, 77 sqq. — V. 96. *πρὸ δωμάτων*, quum opponatur foro, ubi Battus, capiendum sane de via, ac suspicatur Boeckhius haec sepulcra alicubi in via aliqua conspicua urbis fuisse, et quidni ante regias aedes ipsas, quae *δώματα*? — V. 98 sqq. Verte: Et magnarum virtutum per libamina, rore recreante carminum encomiorum facta (*unter der sprenge ihrer tugenden mit dem thaue der komoslieder*), dum laudantur virtutes eorum cantu hoce encomio, audiunt, opinor, sub terra suam felicitatem et filio Arcesilao communem gloriam iustamque. *χεύματα μεγαλᾶν ἀρετᾶν* sunt libamina sparsa virtutibus, ut *χοαὶ τάφων*, unde metaphorica oratio loci tota pe-

tita est, idque pulcherrime post sepulcra modo memorata. Ad constructionem cf. Eurip. Suppl. 974. λοιβαὶ νεκύων, cfr. Herm. ad Soph. Ant. 598. At χεύματα ῥανθέντα, h. e. effusa, ut ἱκμάδα ῥαίνειν. Porro χεύματα ῥανθέντα δρόσῳ κώμων, quae facta sunt rore carminum. In quo dativum attende. Nota sunt στάζειν et stillare c. dat. Dicitur νιφέτω μὲν ἀλφίτοις, ψακαζέτω δ' ἄρτοισιν, ὑέτω δ' ἔτνει, et ὁ Ζεὺς ὗων οἴνῳ Athen. VI. p. 269. Adde ap. Latinos sacrificare, facere agnis, hostiis, litare latice, libare vino. Denique confer ἀκοντίζειν, βάλλειν, alia c. dativo, ad Ol. XI, 72. et Nem. I, 18. Ac ne duplex dativus te offendat, qui non displicuit veteribus, vid. Ol. V, 6: ὑπὸ βουθυσίαις ἀέθλων τε ἁμίλλαις, ἵπποις ἡμιόνοις τε μοναμπυκίᾳ τε. Ipsam vocem δρόσος, quum etiam alibi dicat ἄρδειν δρόσῳ χαρίτων, ῥαίνειν εὐλογίαις, ὕμνῳ, nunc felicissime usurpavit propter χοάς. Et μαλθακᾷ est recreante, Nem. IX, 49. Recreantur enim Manes χοαῖς. Dictum ὑπὸ χεύμασι ῥανθεῖσιν ἀκούειν ut alia innumera, in quibus ὑπό simul, sub significat. Postremo quomodo Manes, virtutes eorum dum canuntur, audiunt felicitatem suam? Nempe κώμων rore sparsae virtutes; discunt igitur encomios cantus nunc apud superos haberi, haberi epinicia, florere gentem Battiadarum. Atque ut tristissimum Manibus audire perditam gentem, interisse nomen suum nec superstitem esse qui mortuos colat, sic laetissimum, si prosperrima omnia comperiunt. [Scripturae nunc repositae haec interpretatio est: quum magnae virtutes victoris tenero rore tinguntur sub epinicii carminis libaminibus, audiunt profecto suam felicitatem etc.] — V. 103. χάριν, decus victoriae, υἱῷ κοινάν, quum non minus patrum sit et universae gentis.

V. 104— fin. Rediens ad Arcesilaum huius virtutes praedicat et vota facit pro futuro tempore. — νέων, iuvenum, ex quibus chorus compositus. Chorus est eius qui κώμου δεσπότας, ut nunc Arcesilaus. Hic per chorum canit deum. Boeckhius etiam de aliis temporibus cogitare videtur, unde putat adolescentes intelligi lectos e trecentis regis comitibus. — χρυσάορα, aurea cithara instructum, ut Orpheus χρυσάωρ Fragment. incert. 84. Boeckh. [fr. Threnor. X, 10.] Plura de hoc epitheto obscuro vid ap. Boeckh. h. l. et Müller. Dor. I, 358. Mitscherl., Ilgen. et Voss. ad Hymn. Hom. in Cer. 4. — V. 105. Quum habeat ex Pythone per victoriam ab Apolline datam victoriale hoc carmen iucundum impen-

sas remunerans. — V. 106. καλλίνικον adiectivum est, similiterque λυτήριον. Alias cantus λύτρον καμάτων, ἄποινα μόχθων, ubi lucta, pugilatu, pancratio certatum, nunc δαπανᾶν, quum rex sumptus fecerit, non corpore laboraverit. — V. 108. λεγόμενον, non mea verba, sed quae alii iudicant. [„Λεγόμενον ἐρέω est trita dico. Refertur enim ad ea quae sequuntur, quae vulgaris sermonis sunt, esse aliquem κρέσσονα ἁλικίας. Similiter κοινὸν ἔπος dixit Pyth. III. initio." Hermannus p. 151.] — V. 110. φέρβεται, alit, habet. Cf. inprimis τρέφειν, de quo dixit Casaubon. ad Athen. VII. c. 18. p. 549. Erat rex iuvenis. — V. 111. Lingua, dicendi facultate, et confidentia, παῤῥησίᾳ ait Boeckhius, tantum praestat aliis, quantum aquila ceteris avibus velocitate. [Sed vide not. crit.] — V. 114. ἀγωνίας iunge cum σθένος, postulante sententia, certaminis vero robur tanquam murus, ut saepe πύργος, ἕρκος Ἀχαιῶν ap. Hom. Fuisse videri regem grandi statura et insigni robore notavi ad Pyth. IV. Ceterum cave domesticas cum civibus contentiones innui putes; sed disce ex hoc loco, quod ad prooemium conieci, bella gessisse regem cum vicinis civitatibus. — Attende vero ordinem rerum. Laudat primum prudentiam cum peritia confidentiaque dicendi; his opponit bellicum robur, unde nunc infertur δέ. Tum in sequentibus componit musicas ingenii artes et curruum regendorum dexteritatem, quae corporis est. — V. 115. ἔν τε Μοίσαισι ποτανός, und in den musenkünsten flügge von der geburt. Nam ποτανός est πτηνός, pulcre dictum, quum Musis volatum tribuere ament veteres, cf. Isthm. I, 64., et artibus musicis qui operam dat, volatu se tollat in altum. Ad verba ἐν Μοίσαις cf. Eurip. Hippolyt. 451. Dicitur de rebus musicis latiore et angustiore sensu. Ceterum de musica apud Cyrenaeos dicit Boeckh. et Thrige p. 354. — Denique ἀπὸ ματρός, cf. ἐκ ματρός Aesch. Choeph. 416., ἐκ γαστρός Theogn. 107. Verbum autem supplendum est πέφανται ex proximis. — V. 116. ἐπιχωρίων καλῶν ἔξοδοι, et quotquot sunt domesticarum laudum aditus, tentavit, quod de curulibus et gymnicis certaminibus intellige in ludis domesticis, de quibus vid. Pyth. IX. Sunt enim haec proxime cum antecedentibus iungenda. De musicis agonibus nihil constat; alioquin etiam hos addere posses. — V. 117. τελεῖ, tribuit, Hom. Il. IX, 157. XXIII, 559. — V. 120. ἔχειν, scil. δύνασιν. — V. 121. δαμαλίζοι, perdat, cf. de his formis Monk. ad Eurip.

Hippol. v. 231. *Χρόνον* intelligo quod tempus maturavit, ut ver (ver sacrum), *θέρος* (*χρυσοῦν θέρος*), *ὀπώρα*, *ὥρα*, auctumnus, annus dicuntur pro iis quae gignuntur his temporibus. Iam sensus: Valeas viribus et consilio etiam in posterum ne ventus brumalis tibi perdat temporis fructus h. e. ut arceas seditiones et tuearis fortunae benignae ornamenta. Metuebatur enim finis regni. In tali re metaphora opus fuisse non est quod te moneam. Pergit: Iovis utique mens regit fortunam hominum dilectorum, quare etiam de tuis rebus optima speramus. Iamque mittens istos politicos metus claudit carmen alia re, votis pro Olympica victoria, quam rex parabat atque etiam adeptus est. — V. 124. *δόμεν — ἔπι*, h. e. *ἐπιδόμεν*, addere, praeterea dare.

Carmen Pythium sextum.

INTRODUCTIO.

Victoria reportata est Pyth. 24., Ol. 71, 3., et victor quidem renuntiatus Xenocrates Agrigentinus, frater Theronis, regis Agrigenti, cf. Ol. II, 49.; auriga vero Thrasybulus fuit pro patre victoriam reportans, iuvenis nobilis, etiam Pindaro eximie dilectus. Cantatum Boeckhius suspicatur carmen Delphis, ipsis Pythiis vespere in comissatione, quum poeta expetitos per nuntium versus prompte transmisisset. Ratio carminis vere poetica. Quum enim Thrasybulus pro patre certasset, canit aeternum splendorem victoriae pietate erga patrem insigni reportatae, quum pietas inter principes virtutes sit, a Chirone olim Achilli pro maximo officio commendata post deorum venerationem. Ac quum etiam mythicum exemplum adesse deberet, quo summa pietatis praestantia tanquam in clarissima luce ob oculos poneretur, Antilochi celebratissimi apud Graecos iuvenis nobile factum se offerebat, qui, ut patrem Nestorem morti eriperet, ipse mortem tulit a Memnone caesus. Huic igitur nunc Thrasybulus similis in suo genere, antiquam Nestoridae virtutem luculenter refert, qui pia

mente ad patris Xenocratis patruique Theronis normam se componit, quemadmodum etiam aliis multis virtutibus placet, in fine commemoratis. [Cfr. T. I. p. XXXI., ubi pro Archilochi corrige Antilochi.

EXPLICATIO.

V. 1—18. Principium. Profectione poetica ad Thrasybulum suum canendum Delphos tendit Pindarus, ubi gloria aeterna exstat victoriae curulis. — V. 1 sq. Veneris arva vulgo hic eadem habent quae Gratiarum et Musarum, de quibus vid. ad Ol. IX, 27. Sed hoc sensu *Ἀφροδίτας καὶ Χαρίτων* dicendum erat. Sin *ἤ* accipitur sic, ut alias in eadem re post verbum minus aptum aut definitum additur aptius, nihil hoc loco erit ieiunius. Praeterea sine exemplo est Venerem alii quam amatorio generi poesis praeesse, nec potest opponi Prosod. nr. 3., ubi vide. Quare aliter de hoc loco iudico. Ut Musae universam poesin curant, sic Gratiae Pindarico usu *κῶμον* et epinicia [cfr. Engel. Cypr. II, 415 sqq.]; quum autem poeta dilectissimum iuvenem canat, venuste carmen suum sive amatorium sive epinicium dicit, prout spectes; est vero quodammodo utrumque. Atque huc etiam *ἀκούσατε*, quod poeta tanquam praeco exclamat, refero, ut in re singulari. (*Merket auf; denn ein liebeslied ist's oder ein siegeslied, was ich singe.*) [De poetis universe accipit Mommsenius. Vix recte, quum sequatur *ὀμφαλὸν — προϛοιχόμενοι.*] — V. 4. *προϛοιχόμενοι* de profectione poetica. [Cfr. not. crit.] — V. 5 sqq. Paramus hymnum, ait, Delphos accedentes, ubi praeclara materia hymnorum laudisque exstat genti, urbi et maxime Xenocrati. — *Ὕμνων θησαυρός*, qui *ἑτοῖμος* Delphis est accedenti ibique *τετείχισται*, muris inclusus iacet, vix potest hoc carmen esse, quippe quod nunc demum paratur. Est, credo, gloria victoriae, cum donario comparata, plane ut Ol. XIII, 36. *αἴγλα ποδῶν ἀνάκειται ἐπ' Ἀλφεοῦ ῥεέθροισιν*, et *ἀρετὰ κεῖται* Isthm. IV, 17. [Heimsoethius *ἑτοῖμος ὕμνων* coniungit, h. e. *δυνατὸς παρέχειν πολὺν ὕμνον*. At *ἑτοῖμος* genitivum pati docere debebat.] — Verba *ἐν πολυχρύσῳ Ἀπολλωνίᾳ νάπᾳ* alii omnino pro urbe dictum censent, quae in Schol. ad Iliad. II, 519. antea *Παρνασία νάπη* nominata fertur, collat. Pausan. X, 6, 1. Sic *ὀμφαλὸς χθονός* et *Ἀπολλωνία νάπη* erit idem. Boeckhius autem

mediam urbis partem intelligit, quum urbs tres partes habuerit, superiorem, inferiorem, mediam, quae proprie *Νάπη* dicta. Ac quum *πολύχρυσος* adiectum, *περίβολος* templi sane permagnus, in quo thesauri quos memorat Pausanias, videtur Boeckhio in *Νάπην* descendisse (nam templum ipsum in superiore urbe fuit). Defenditur haec sententia eo, quod Pindarus primum universe videtur urbem indicare per *ὀμφαλὸν χθονός*, deinde specialiter eam partem, ubi thesauri; ac si media pars *Νάπη* dicebatur, pulcre Pindarus hoc nomen respexerit, ut Pyth. V, 87. *σκυρωτὰν ὁδόν* dicens *Σκυρωτάν*. Restat una difficultas haec, quomodo gloria in urbe aut in media urbe dicatur reposita, quae extra urbem in hippodromo reportata est ad Crisam. Nam quod vulgo donaria et thesauri in urbe sunt, non sufficit, nisi etiam haec gloria ibi aliquo modo exstat. Enimvero mea sententia currus, quo vicerat Thrasybulus, repositus est in thesauro aliquo, ut Pyth. V. currus Carrhoti, atque ita etiam gloria Delphos translata; quo respiciens Pindarus, ut solet ubique a praesentibus rebus victorum comparationes ducere, nunc pulcherrime a reali donario ducta loquutione praedicat idealem gloriae laudisque thesaurum iam in *Νάπῃ* repositum. Sic verbum *τετείχισται* ipsa re oblatum est. Boeckhius, qui cum Scholiastis *ὕμνων θησαυρόν* pro ipso hoc carmine accipit, *κῶμον* censet in *Νάπῃ* habitum et propterea hymnum dici ibi *τετειχίσθαι*. Vide tamen Pindarum Nem. V. init. [Ulrichs Itiner. I, 30: „*Die Ἀπ. νάπα liegt Κρισαίαισιν ἐν πτυχαῖς oder ὑπὸ πτυχὶ Παρνησσοῖο. Auch erklären die Scholien ersteres durch ἐν Πυθῶνι, letzteres durch ἐν Δελφοῖς.*" Et p. 42: „*Was* Hymn. Ap. Pyth. 284. *κοίλη βῆσσα, ist* Pyth. V, 50. *κοιλ. νάπος und hier Ἀπ. νάπα. Dafs ein Theil der Stadt Delphi νάπη hiefs, widerspricht der Bedeutung des Worts. Auch Strabo bezeichnet mit dem Ausdruck νάπη das ganze Delphische Hohlthal zwischen dem Parnafs und der Cirphis, durch das der Plistus hinfliefst.*" Etiam Hermann. Opuscc. VII, 153. intelligit totam illam Parnassiam vallem, in qua sita erat urbs Pytho.] — V. 10 sqq. Pindarus per totum hoc carminis principium immortalitatem gloriae illustraturus reportatae pergit: „Sed cetera donaria elementorum furori obnoxia deleri possunt, hunc autem idealem gloriae thesaurum nec imbres irruentes, nubis exercitus ferus, nec venti in recessus maris abripient omnis generis colluvie pulsatum." Conferendus ante omnia locus Horatii Carm. III, 30, 3. Ceterum ornatius extulit loquutionem notissi-

mam de ventis auferentibus, cf. Hom. Il. VI, 346 sqq. Od. VIII, 409. Theocr. XXII, 167. Tibull. I, 5, 35. III, 27., ubi venti et nubes memorantur, ut Catull. XXX, 10. Videatur omnino Cerda ad Virgil. Aen. IX, 313. [Similis est Simonidis fr. encom. 1. Del. locus, qui ad discernendam indolem utriusque poetae plane factus est.] — *ἐπακτός*, procul veniens et irruens, ut peregrinus hostilis exercitus, cf. Blomfld. ad Aesch. Sept. 580. — *στρατὸς ἀμείλιχος* per metaphoram dixit, minime vero personificatus est imber. — *πάμφορος χεράς* est colluvies omnis generis, glarea, limo, lapillis aliisque rebus constans. — V. 14. propter vocem *πρόσωπον* personificationem ne inferas, alienam a donarii comparatione per totum locum regnante. Est *πρόσωπον* omnis rei facies externa, cf. Isthm. II, 8., nunc huius metaphorici thesauri, qui pulcrior auro semper faciem habebit splendentem. — *ἐν φάει*, scil. *ὤν*, h. e. *λαμπρὸς τὸ πρόσωπον*. Hom. Il. XV, 643. — *καθαρῷ*. Vox propria de splendido lumine, ut *φέγγος καθαρόν* Pyth. IX, 90. et *ἀμέρας σέλας* Fragm. incert. nr. 3. Deinde cum aliis substantivis iungitur eodem sensu, ut *ἀρετά* est Pyth. V, 2. et *κέλευθος* Ol. VI, 23. — Mox iunge *νίκαν ἅρματι* usu Pindarico, et *νίκαν ἐν πτυχαῖς* scil. reportatam, vid. ad Ol. I, 94. De valle, ubi hippodromus, cf. ad Pyth. V, 36. Denique ad *ἀπαγγελεῖ λόγοις* cf. Pyth. I, 92 sqq. Iam verte: Sed splendens facie et nunquam non integer hic gloriae thesaurus victoriam curulem, patri tuo gentique communem, sermonibus hominum nuntiabit. [Hermannus Opuscc. VII, 154: „Multo et simplicius et venustius ita construetur oratio: *ὁ θησαυρὸς ἀπαγγελεῖ πατρὶ τεῷ πρόσωπον ἐν φάει καθαρῷ κοινάν τε γενεᾷ νίκαν*, carmen hoc patri tuo nunciabit hilarem vultum (i. e. exhilarabit ei vultum) communemque genti victoriam." Longe praefero Dissenii explicationem, commendatam positura verborum *φάει δὲ κτλ.*, quae sponte ad *θησαυρόν* applicantur. Praeterea *θησαυρόν* falso Hermannus hoc carmen dici censet. Et aperte *κοινὰν πατρὶ τεῷ γενεᾷ τε* cohaerent.] Perlecto toto loco monendi sunt lectores, ne pro inanibus verbis habeant quae Graecis aliter videbantur. Habet iis virtus, gloria revera aeternam quandam vim solo ei, ubi exstat, ut ita dicam, affixam; quod dicit Pindarus *αἴγλα ποδῶν ἀνάκειται ἐπ' Ἀλφεοῦ ῥεέθροισιν* Ol. XIII, 36., aut Ol. I, 24: *λάμπει δέ οἱ κλέος ἐν εὐάνορι Λυδοῦ Πέλοπος ἀποικίᾳ*, id vere creditum est: vivit,

splendet gloria victorum Olympiae, Delphis ceterisque in locis, aeternum affixa ibi et nulla vi delebilis, quamdiu solum ipsum manebit. Sic etiam haec gloria usque splendet et splendebit Delphis, postquam ibi reposita est, et nunc, puto, etiam illud optime intelligimus, cur ab umbilico orsus sit poeta: Habemus aeternam gloriam in aeterno solo splendentem. His explicitis una quaestio restat. Quaenam est huius nunc gloriae tanta tamque insignis praestantia, ut tam insignem laudem poetae mereatur? Nempe, ut docetur sequentibus, est pietatis erga patrem documentum pulcherrimum; pietas autem maxima virtus est post deorum venerationem. Sic igitur pietatis lumen praeclarum est verum huius carminis thema.

V. 19—46. Media pars. Illustratur pietas Thrasybuli. — V. 19. *Σύ τοι σχέθων νιν ἐπιδέξια χειρὸς* cett. verto: Tu consequutus eam (victoriam) dexteritate manus, optimum exsequeris praeceptum a Chirone olim Achilli datum, ut prae ceteris quidem Iovem veneraretur, hoc autem honore (ope manus) ne privaret parentium vitam fato concessam. — *σχέθων* aoristus est, ut constat, quanquam Buttm. Gr. ampl. II. p. 36. (62. Lob.) accentum in prima syllaba retineri vult. — *ἐπιδέξια χειρός*, dextre quoad manum, cf. Matth. Gr. §. 337., h. e. dexteritate manus, quemadmodum etiam Isthm. II, 21. manus in aurigatione laudatur. Vulgo vertitur: Tu tenens eum (patrem) dextra manu, aut manu ad dextrum latus, quod tamen nec antecedentibus nec sequentibus satis bene convenire mihi videtur. Victoria patris est; Thrasybulus certans pro patre optime meritus est, ut Antilochus pro Nestore pugnans; sic exsequitur Chironis praeceptum; de factis igitur, de rebus gestis hic agitur. Minus etiam placet tertia explicatio: Tu ducis dextra manu victoriam. [Rectius haec accipit Heimsoethius p. 4. et 38. Perspexit enim *νιν* esse quod sequitur *ἁρμοσύναν*, ut hoc dicat poeta: Tu Chironis praeceptum ad dextram ducens recta tenes, h. e. *du führst die vorschrift grade, haltend sie zur rechten hand.* Etenim Thrasybulus tanquam carum comitem ad latus habere fingitur Chironis praeceptum.] — *ὀρθάν*, ut *ὀρθὸν ἔπος*. — *ἄγεις*, agis. *ἄγομεν* quae non quiescunt neglecta, quibus operam damus. — *τά* pro *ἥν*. Confertur *οἷα* Pyth. II, 57., *ὅσα* Pyth. VIII, 69. Vid. plura ap. Thiersch. Gr. p. 670. ed. tert. Bernh. Synt. p. 294 sq. — *ὀρφανιζο-*

μένῳ, a parentibus separato. Vide de educato apud Chironem Achille eximium locum Nem. III, 43 sqq. Plutarch. T. II. p. 1146. Chiro dicitur μουσικῆς τε ἅμα ὢν καὶ δικαιοσύνης καὶ ἰατρικῆς διδάσκαλος Achilli. Sequentia praecepta tradita erant in Χείρωνος ὑποθήκαις, quae Hesiodo tribuebantur, cf. Scholia, atque inde hausit Pindarus. Conferes Eurip. Antiop. fr. 42. (46. Wagner.): Τρεῖς εἰσιν ἀρεταί, τὰς χρεών σ' ἀσκεῖν, τέκνον, Θεούς τε τιμᾶν τούς τε φύσαντας γονεῖς, Νόμους τε κοινοὺς Ἑλλάδος· καὶ ταῦτα δρῶν Κάλλιστον ἕξεις στέφανον εὐκλείας ἀεί. Vide praeterea de praestantia pietatis in parentes ex Graecorum iudicio Welckerum Trilog. Aeschyl. p. 101. [Hesiodus Χείρωνος ὑποθήκαις in Scholl. h. l., fr. CLXXVIII. Goettl. p. 275: Εὖ νῦν μοι τάδ' ἕκαστα μετὰ φρεσὶ πευκαλίμῃσιν Φράζεσθαι· πρῶτον μέν, ὅτ' εἰς δόμον εἰσαφίκηαι, Ἕρδειν ἱερὰ καλὰ θεοῖς αἰειγενέτῃσιν.] — μάλιστα μὲν Κρονίδαν, h. e. primum deos et inter deos Iovem. — V. 26. ταύτας τιμᾶς. Hunc vero honorem, ut manu adiuves et subleves, parentibus deberi. τιμή, ut τιμᾶν γονεῖς, usu notissimo, cf. Welcker. Theogn. p. 4. Pronomen οὗτος, quod semper emphasin habet, iam non friget, sed ad χειρός refertur v. 19. Porro notabis sententiae formam simul sequenti narrationi accommodatam, vide statim iterum v. 44 sqq. Nunc quum sententia omnino haec sit: Manum vero parentibus consecratam esse debere, propter Antilochum sic dicit: Manus ope ne committat, ut destituta parentum vita finiatur ante tempus, uti Nestor non explevisset βίον πεπρωμένον, nisi defensus et ereptus esset a filio. [Fallitur Dissenius: ταύτας est τῆς τοῦ σέβεσθαι, huius, quem diis tribuit, honoris.] — V. 28. καὶ πρότερον, ut nunc alio modo Thrasybulus. — νόημα τοῦτο φέρων, ut Isthm. I, 40: ὁ πονήσαις νόῳ προμάθειαν φέρει. Ipsa res, quam tangit poeta, petita est ex Aethiopide Arctini, ubi Antilochus Nestori adversus Memnonem succurrisse et a Memnone occisus esse tradebatur; cf. Procli Chrestomath. p. 528 sq. Gsf. et Boeckh et Tafel. h. l. [et de Antilocho universe Nitzsch. Odyss. IV, 187.] — ἅρμ' ἐπέδα. Nestoris equus vulneratus a Paride impediebat currum, quae res etiam Hom. Il. VIII, 80 sqq. legitur ut tum gesta. — ἔφεπεν, immisit, v. Abresch. ad Aeschyl. p. 214. — Μεσσανίου, quum Pindaro aliisque veterum plurimis Nestor non ex Triphyliaca, sed Messenica Pylo esset, cf. Müller. Orchom. p. 365. Boeckh. h. l. Notavimus idem ad Pyth. IV, 126. — φρὴν

βόασε, cf. Monk. ad Eurip. Hippol. v. 794. Matth. Gr. §. 430. b. — V. 37. χαμαιπετές, cf. Ol. IX, 12. — ἀπέριψεν, cf. dicta ad Pyth. II, 81. — πρίατο, emit morte salutem patris. — μέν sequente τέ vel καί, cf. Pyth. II, 58. — ἐδόκησεν, Ol. XIII, 56. — ὁπλοτέροισιν ὕπατος ἔμμεν, cf. de dativo Hom. Od. I, 71. Verto: Gloriam eam habebat et iudicabatur inter iuniores veterum hominum princeps esse pietate adversus parentes; cf. locum notabilem de Antilocho ap. Xenoph. de Venat. I, 14. [et maxime copias Ungeri de Valgio p. 337 sqq.] — παρίκει, praeterita sunt — τῶν νῦν δὲ cett. Sequi debebat: Recentiori vero tempore etiam Thrasybulus est unus eorum, qui pietate erga parentes se distinguunt maxime. Sed iterum pro generali forma peculiarem substituit, ita dicens: Inter recentiores etiam Thrasybulus maxime ad patris normam incessit et patruum imitans virtutis et victoriae decus ostendit s. conspiciendum praebuit, h. e. inter recentiores etiam Thrasybulus prae aliis pium se ostendit patrem patruumque imitans virtutis et gloriae studio eosque victoria reportata illustrans. De virtutibus Xenocratis et Theronis vidimus ad Ol. II., quanquam huius victoriae tempore nondum rex erat Thero. [Heimsoeth. p. 41: „Pindarus dicit: eorum, qui nunc sunt, etiam Thrasybulus, praeclarum illud εὐσεβείας edens exemplum, patris patruique virtutes splendide imitatus est. Thrasybulus ipse aurigaverat. Hoc sciebant omnes. Hoc subest verbis. Quod dum tacetur, ut res nota, et accurata cum Antilocho comparatio, quae evitanda erat, evitatur, et Xenocratis laudes adduntur Theronisque. Quae vera huius loci causa est, ut in carmine brevi Xenocratis simul atque Theronis virtutes celebrentur."] — ἐπεργόμενος, accedens ad eum, imitans. Videtur Thero iam tum victoriis clarus fuisse. — ἔδειξεν, ut Nem. IV, 83: ὁ χρυσὸς ανὴρ ἔδειξεν ἀπάσας. Hom. Od. VIII, 237. ἀρετὴν φαινέμεν.

V. 47 — fin. Exitus carminis. — νόῳ prudenter, Hom. Od. VI, 320. — νόῳ πλοῦτον ἄγει, sapienter regit, moderatur, h. e. utitur. — ἄδικον οὐδ' ὑπέροπλον ἥβαν δρέπων, non iniustae nec insolentis iuventutis florem decerpens, non iniustam aetatem agens iuvenilem, ut νεανίας est etiam de feroci et insolente homine, cf. Markland. ad Eurip. Suppl. 580. δρέπων ἥβαν, ut omnis flos, iucunditas, fructus δρέπεται, h. e. fruuntur eo homines. [T. Mommsen ὑπερφάνου ἀκμὰν δρέπων coniicit, ἄδικον et ἥβην ex interpretatione orta ratus:

hoc quidem fortasse ex Pyth. IX, 109: *Ἥβης καρπὸν ἀνθήσαντ' ἀποδρέψαι.* Kayserus etiam nunc perseverat in *ἑπέταν* suo: nam *δρέπων* non tam ad *ἑπέταν*, quam ad *πλοῦτον* referri.] — Porro *οὔτε* semel positum vid. Pyth. X, 29. 41. et cf. Boeckh. Nott. critt. Schaefer. ad Lambert. Bos. p. 777. Elmsl. ad Soph. Oed. R. 817. et Eurip. Med. 452. Hermann. Opuscc. III, 155 sq. — *ἐν μυχοῖσι Πιερίδων.* Quis nescit Musarum antra et fontes in vallibus et recessibus montium? Hinc suaviter Pindarus poesin et poetarum opera sic designat, ut reconditiora studia, incognita vulgo. His igitur mentem fingit iuvenis. Obiter conferas Horat. Carm. III, 4, 40. Ceterum cf. *δρεψάμενος σοφίην* Anthol. Palat. VII, 716. — V. 50. Tibi vero, Neptune, qui invenisti equestria certamina, lubentissime se dedit. — *Ἵππιαι ἔξοδοι* sunt *ἱππικαὶ ἅμιλλαι.* Ac proprium *εἰσέρχεσθαι* de iis, qui stadium aut hippodromum intrant ad certamen, cf. Pyth. V, 116. Sophocl. Electr. 700. et Pausaniam multis locis. Similiter Dionysum possis dicere *χορικὰς ἐξόδους* invenisse. — V. 52 rell. Dulcis autem indoles eius etiam ad convivii societatem est adeo, ut mel superet iucunditate. *γλυκύς* c. infinitivo ut *ἡδύς* Aristoph. Nub. 1068. Similiter *γλυκεῖαν ὀργάν* patris laudat Isthm. II, 36. Fuit amoenitas morum in hominum societate et conviviis non ultima virtus iudicio veterum, ut notat etiam Tafelius e Theophrast. Charact. c. 15., tamen etiam Boeckhii annotatio verissima est, suaviter simul ad *κῶμον* alludi, in quo cantatum est hoc carmen haud dubie.

Carmen Pythium septimum.

INTRODUCTIO.

De gente Alcmaeonidarum illustri doctissime exposuit Boeckhius ad h. l., quem conferas. Nunc aut Hippocratis aut Clisthenis filius Megacles intelligitur; sunt enim duo huius nominis, qui illo tempore vivebant. Ac Scholiastes quidem si accurate loquutus est, Clisthenis filius intelligitur, quum Hippocratem non patrem, sed *συγγενῆ* dicat. Victoriam hanc Boeckhius Pyth. 25.,

h. e. Ol. 72, 3. reportatam indicat, quo anno pugna Marathonia fuit. Altera Pythia gentis, quae memoratur, ignota; ignotae etiam Isthmiae quinque, nisi quod duas Boeckhius Alcmaeoni tribuit, Pisistrati aequali, idonea ratione. Denique hoc carmen unam Olympicam agnoscit, quae est olim ab Alcmaeone parta, ceteras, quae vulgo feruntur, Boeckhius acute sustulit. Carmen cantatum videtur Delphis in comissatione vespertina. [T. Mommsen Pind. p. 40 seq. censet Pindarum solam aedificationem templi Delphici, omissa recenti pugna Marathonia, in laudibus gentis commemorare, quia et gens Alcmaeonidarum et ipse poeta optimatium partibus studiose dediti metuerint, ne animi plebis splendidissima victoria supra modum elati iniquius agerent in optimates. Mihi caussa non fuisse videtur, cur poeta Pythiam victoriam celebrans in carmine Delphis canendo de rebus publicis verba faceret, in tam exiguo potissimum poematio. Et, si quaeris, ne silet quidem Athenarum gloriam, cum splendido mactat encomio, *κάλλιστον εἶναι προοίμιον τὰς μεγαλοπόλιας Ἀθάνας.*]

EXPLICATIO.

V. 1. *Μεγαλοπόλιες* proprie ad magnitudinem urbis pertinet, quae ambitum habebat stadiorum XLIII. Vid. Müllerum in Ersch. Encyclop. s. v. Attic. p. 240. Sed non dubium nunc simul potentiam innui, quae iam tum magna, cf. Herod. V, 97. Ceterum de forma *μεγαλόπολις* et similibus cf. Lobeck. ad Phrynich. p. 606. [Solon. Eleg. 2, 5: *αὐτοὶ δὲ φθείρειν μεγάλην πόλιν ἁρπαδίῃσιν βούλονται.*] — *κρηπῖδ' ἀοιδᾶν βαλέσθαι*, initium canendi facere, cf. Pyth. IV, 138. Dicit: Optimum exordium magnae Athenae, Athenarum nomen in fronte positum carminis, s. quo Alcmaeonidarum genti fundamentum carminis iaciatur. Ad constructionem duplicis dativi *γενεᾷ — ἵπποισι* cf. Isthm. I, 14. — V. 5 sqq. Quamnam enim patriam, quam domum hominum nominem per Graeciam clariorem auditu? Non exstat per Graeciam domus ulla clarior, clariore in patria. [Pro *ναίων* transpositis elementis Kayserus nunc malit *αἰνέων*. At displicet *αἰνέων ὀνυμάξομαι*. Contra genitivum mihi quidem videtur *οἶκον* flagitare. Qui quum Kaysero mirus videtur et ab usu sermonis abhorrere, non meminerat vir doctus eiusmodi locos, qualis Soph. O. C. 2.] — V. 10. *Ἐρεχθέος*

ἀστῶν, ut alias Ἐρεχθεῖδαι dicuntur Athenienses honoris causa, cf. Isthm. II, 19.; nunc Alcmaeonidas dicit, quippe qui templum Delphicum, Ol. 58, 1. igne deletum, ab Amphictyonibus locantibus redemerant tum exsules et splendide exstruxerant cum magna sua laude, cf. Boeckh. p. 301. — V. 13. ἄγοντι, impellunt ad canendum. — ἐκπρεπής, utpote Olympica. [Heimsoethius p. 42: „Pindarus dixerat in canenda Alcmaeonidae victoria pulcherrimum prooemium esse Athenas. Nunc pergit: ἄγοντι δέ με κτλ., h. e. ducunt autem me in carmine continuando quinque victoriae Isthmiacae“ sqq. Mommsenius: *Es treiben mich zum Isthmos fort fünf siege.*] — V. 17. ὑμαί, vestrae, qui nunc vivitis et maiorum. — V. 18. νέᾳ δ' εὐπραγίᾳ χαίρω τι, recenti victoria gaudeo non parum, τὸ δ' ἄχνυμαι, illud vero doleo, invidiam obscurare pulcra facta. τὶ post χαίρω addit significans gaudere se quidem valde, maius tamen gaudium futurum, nisi partem demeret dolor ob invidiam. — ἀμειβόμενον, antevertentem, praevertentem, cf. Pyth. I, 45. II, 50. Boeckhius interpungit: τί τόδ' ἄχνυμαι cet., quod Hermannus monet propterea displicere, quia poeta nondum dixerit se dolere. [„Invidia illa, quae tum Alcmaeonidas premebat, ad proelium Marathonium videtur referenda, a quo usque ad huius odae tempus octo fere menses effluxerant. Etenim quum in Marathonio proelio ab Atheniensi quodam esset clypeus sublime elatus, quo signo Persis, quum iam in navibus essent, ex compacto per proditionem suaderetur, ut urbem peterent (Herod. VII, 115.), calumnia eam rem in Alcmaeonidas transtutit, v. Herod. VI, 121 sq.“ Boeckhius.] — V. 20. Intelligo ut Hermannus: Dicunt tamen sic felicitatem stabilem florentem varia homini afferre, h. e. etiam incommoda afferre, quemadmodum nunc vobis invidiam. — τὰ καὶ τά igitur lenius dictum et per euphemismum. Similiter Isthm. IV, 52. Boeckhius aliter vertit sic: Quid ego indignor, quod invidia praeclaras res remuneratur? Aiunt certe, ubi illa sequatur, constantem felicitatem esse et haec atque illa bona afferre solere. [Scholia: Ἀρίσταρχος συμβεβηκέναι αὐτῷ τι σύμπτωμα περὶ τὴν νίκην ταύτην. ὅθεν καί φησι τὸ μὲν χαίρειν, τὸ δ' ἄχνυσθαι, φθόνου τινὸς παρακειμένου τοῖς καλοῖς ἔργοις. οὕτω μέντοι γε γίγνεσθαι παραμονίμους τὰς εὐδαιμονίας, ἐπὰν ἔχωσί τι κρᾶμα καὶ δυστυχήματος.]

Carmen Pythium octavum.

INTRODUCTIO.

Aristomenes, Xenarcis filius, Aegineta puer Midylidarum e gente, Pythiis lucta vicit secundum Scholia Pyth. 35., h. e. Ol. 82, 3. Sed hoc incredibile. Nam Ol. 80¾ Aeginetae ab Atheniensibus victi, obsessi, classem tradere, moenia diruere, tributum pendere coacti erant; huius autem carminis tempore adhuc liberam fuisse Aeginam e fine apparet. Praeterea etiam argumentum carminis subiectae insulae minime convenit, sed cuius tamen futura salus in magno periculo esset. Ac Medica quidem, ut Isthm. IV., non indirecte significasset, ut hic fit, sed suis nominibus; post Medica autem nullum aliud tempus notum, cui carmen aptum sit, praeter ipsum annum Ol. 80, 3. Tum enim fuit pugna ad Cecryphaliam, qua vicerant quidem Athenienses Peloponnesios, narrante Thucydide I, 105., sed Aeginetae qua parte pugnae steterant videntur vicisse Athenienses. Post hanc pugnam si carmen scriptum statuimus et ante debellationem Aeginae mox sequutam, eximie omnia conveniunt; mythica adversus Athenienses dicta sunt, quorum naves sibi oppositas vicisse gloriabantur Aeginetae. Eo anno Pythias 83. celebrata est. Disputavimus haec omnia de sententia Mülleri Aeginet. p. 177. et Boeckhii in Introductione, quibus assentitur etiam Thierschius in Epoch. Art. Gr. II. p. 39. et nuper Tafelius. Nec labefactatur haec sententia iis, quae nuper Krügerus dixit contra Müllerum in Seebodii *Neuem Archiv für Philologie und Pädagogik, erst. Jahrg. dritt. Heft*, p. 83. Thucydidis testimonium minime reiecimus, ut ait vir doctus, sed tantum accuratius definivimus, historico breviter dicente. Erat primum Peloponnesiorum bellum cum Atheniensibus, in quo Aeginetae socii; tum Aegina ipsa bello petita est, in quo Peloponnesii socii. Nunc de priore agitur, in quo socios fuisse Aeginetas Peloponnesiorum inde concludimus, quod etiam aliunde constat eos per illa tempora Lacedaemoniis coniunctos fuisse, quod revera iam tum eorum salus agebatur (Aeginam enim invasuri Athenienses volebant prius Peloponnesios vincere), et quod pugna ad Cecryphaliam paene est ante ipsas portas Aeginae

pugnata, ut permirum sit, si Aeginetae naves suas in portu continuerint, vid. Müller. l. cit. Quare nondum eripi nobis patiemur testimonium Stephan. Byzant. v. *Κεκρυφάλεια*, *ἄκρα τις, περὶ ἣν ἐνίκησαν Αἰγινῆται Ἀθηναίους*, quod ex nostra explicatione nec cum Thucydide pugnat et egregie convenit cum hoc Pindari hymno. — Argumentum hoc est: In principio invocatur Hesychia s. Tranquillitas, ut Aristomenis honores recipiat; esse enim deam potentissimam, quae mitis et benigna esse sciat, ubi commodum, alio vero tempore gravis et aspera contundat ferocium hominum iniustas iras et Gigantum adeo depresserit violentiam. Prostratos enim Typhoeum et regem Gigantum fulmine Iovis et Apollinis arcu, qui contra benevole Delphis exceperit victorem Pythium Aristomenem. Esse vero laudis insulam minime expertem, quae heroes aluerit in proeliis ludisque victores, et viris excellat. Nunc Aristomenem sequi vestigia cognatorum et meruisse laudem ab Amphiarao quondam ad Thebas Epigonis et Alcmaeoni dictam: conspici patrum fortitudinem in filiis. Atque etiam hoc tempore Alcmaeonem poetae Delphos proficiscenti fausta vaticinatum. Hinc ad victorias Aristomenis reflexa oratione dicit eum in Megarensibus et Marathoniis ludis, in Delphiniis et Heraeis domesticis vicisse, unde ad novissimum decus Pythium redit; laudibus intexit et subiicit dicta gravissima de infirmitate rerum humanarum. Denique in fine preces facit ad Aeginam, Iovem et Aeacidas pro futura incolumitate insulae. — Restat, ut veram rationem horum omnium explicemus. Igitur accommodatissimo praesentibus rebus argumento laudat Pindarus Aeginam inde ab antiquo tempore **bellicis ludicrisque victoriis** claram, quum et heroes viderit in bellis et certaminibus summos et viris talibus conspicua sit. Ac de heroibus Aeacidis nihil praeterea addit, unice nunc praesentibus occupatus; civium autem Aeginetarum bellicam quidem gloriam novissime denuo comprobatam, invidiae vitandae causa, mythice significat iis, quae de Hesychiae vi canuntur, et mox iterum tangit Amphiarai dictum memorans, licet hoc propter solum Aristomenem afferre videatur; ludicra vero virtus illustratur uberrime Aristomenis luctatoria laude, quem dignum dicit familia patribusque suis adhibito illo Amphiarai dicto, victoriasque eius celebrat omnes. Vides artem poetae. Maiores tum erant res politicae; huc igitur inprimis dirigendum fuisse credas argumentum carminis. Tamen bellicas res ipsas brevius tangit et per maiorem carminis partem ludicra

Aristomenis virtute declaranda occupatur. Nempe tecte loquitur Atheniensium causa, atque etiam quae de gymnicis victoriis dicuntur simul ad maiorem finem referenda sunt: declarant omnia virtutem civium heroibus maioribusque suis dignam. Hae vero praeclarae laudes, pergit poeta, quas olim habuit et nunc habet, contigerunt ei divinitus ob iustitiam. Deducimur hinc ad Hesychiam, Iustitiae filiam. Est ἡσυχία in civitatibus, quum factionum discordiae absunt, et cives placide modesteque rempublicam tractant, iustitia legibusque vigentibus, cf. Ol. IV, 16. Pyth. I, 70. Fragment. incert. 125. [fr. Hyporch. p. 291.]; quae inter Graecos quidem nusquam magis regnavit quam in Doricis urbibus, ac nihil ea magis Doricum, quum Dorienses legum et institutorum veterum tenacissimi εὐνομίαν, πειθαρχίαν, κόσμον prae ceteris colerent eoque suapte natura ferrentur. Quare ut aliae multae abstractae notiones pro numinibus apud Graecos cultae, veluti Athenis aram habebant Αἰδώς, Φήμη, Ἔλεος, Pausan. I, 17, 1., sic etiam Ἡσυχίαν non dubitamus in Aegina pro numine habitam; videntur autem ampliore sensu et externae et internae tranquillitatis pacisque deam coluisse, quum in insula tota commerciis dedita pax foris cum civitatibus circumiectis non minus cara esset quam tranquillitas interna. Haec igitur Ἡσυχία patrona est insulae, qua universa eius salus nititur, sub cuius tutela pacis negotia ibi vigent, quaeque opprimit iniustos perturbatores, si qui pacatum Aeginae statum infestant. Ita, opinor, censebant Aeginetae, nec quidquam huic insulae invenies accommodatius; Pindarus autem suscepit hanc notionem et susceptam amplificavit et sublimius exornavit, ut infra videbimus. Iam non mirum dixerim, si Aristomenes primum novum decus gymnicum post pugnam navalem Aeginetis non infaustam tutelari Hesychiae offerre decreverat, ipso fortasse Pindaro suasore, Aeginetis amicissimo. Ut igitur ad carminis rationem explicandam redeamus, vidimus Aeginam inde a principio bellicis ludicrisque victoriis claram: haec ornamenta Pindarus nunc ad Hesychiam refert, Iustitiae filiam, quae insulam iustam sic ornaverit et ornet. Hesychia igitur pacis iucunditates amans ludicra decora tribuit et epiniciis delectatur; eadem alio tempore bellicas iras sumit et aggressores hostes prosternit; pulcra oppositione pacis et belli, quae fundamentum est carminis, optime nunc ad huius deae unum numen revocata. Similiter Isthm. IV. haec a Thia repetuntur omnia, Ol. XIII. autem Corinthi decora Horis

tribui vidimus, nec quidquam magis Pindaricum quam sic varietatem rerum revocare ad unam aliquam altiorem vim causamque. Post haec aliud ut addam restat. Quanquam laeta et fortunata quae memoravi omnia, non tamen securum esse licebat futuri temporis, quum Athenienses interitum insulae meditari pergerent, effectum etiam eodem anno. Hinc explicatur ultima carminis pars, in qua identidem poeta de deorum vi et de hominum infirmitate humanarumque rerum inconstantia monet, quae primo adspectu propter solius Aristomenis multas victorias dicta videntur, revera autem non huic soli, sed universae insulae dicta sunt, ne glorietur laetius, sed pia, modesta, cauta sit et ad futuros casus parata. Docet hoc et ipsorum verborum gravitas et exitus carminis magnificus, ubi Pindarus, ut in maximo periculo, totam Aeacidarum gentem singulatim invocat, ut servent libertatem huius populi. Carmen cum Boeckhio in Aegina cantatum iudico, dedicante, ut mihi quidem videtur, Aristomene coronam Hesychiae, cuius aram adit cum choro puerorum aequalium.

[Considerata accuratissima C. G. Kruegeri disputatione, quae novis curis retractata extat in Stud. Hist. Philol. p. 177 sqq., vix quenquam fore spero, qui Muellerum, Boeckhium, Dissenium in explicando carmine a vero longe aberravisse infitias eat. Primum enim evincit Kruegerus pugnam Cecryphalensem, in qua Athenienses vicerunt Peloponnesios, nihil pertinuisse ad Aeginetas; tum quam nihil fidei loco Steph. Byz. tribui conveniat, exsequitur (ei enim iam L. Holstenius ita succurrit, ut *Αἰγινήτας Ἀθηναῖοι* reponeret, cfr. G. Hermann. Opusce. VII. p. 155 sq., idque nunc reposuit A. Meinekius. Nempe videtur Stephanus vel sic per errorem alias Aeginetarum cum Atheniensibus pugnas, quae satis crebrae fuerunt, permutasse). Ita collabuntur quae ex victoria scilicet illa Aeginetarum ad Pindarici carminis voluntatem patefaciundam hausta erant. Deinde Kruegerus negat ex prooemio carminis elucere, quo id tempore scriptum sit, Aeginetas liberos fuisse et in bello gerendo occupatos. *Ἀσυχία* enim, *Δίκας* filia, quum invocetur a poeta, de intestinis Aeginetarum discordiis potius quam de externo bello cogitari debere, ut Pindarus tranquillitatem domesticam et quietum statum reipublicae celebret, quum praesertim *σύμφωνον ἀσυχίαν* et *φιλόπολιν* et *μεγαλάνορα* identidem domesticis dissensionibus opponat. Nec verba *βουλᾶν τε καὶ πολέμων ἔχοισα κλαῖδας ὑπερτάτας* ducere eo, ut bellum tum ab Aeginetis gestum fingamus. Quippe universe

significari Ἀσυχίαν et in pace et in bello summopere prodesse civitati. Pariter non esse, cur verba τιθεῖς ὕβριν ἐν ἄντλῳ ad bellicas res spectare credantur. Nec quicquam praesidii Boeckhianae opinioni videri inesse in v. 12 sq.: τᾶν οὐδὲ Πορφυρίων μάθεν κτλ. Ea enim optime illustrari, si quis sumat peti aliquos duces praepotentium partium, qui iura legesque evertere sibique per vim summum imperium arrogare studuerint. Quam sententiam a principio menti poetae obversantem optime convenire cum illis v. 13: κέρδος δὲ φίλτατον, ἑκόντος εἴ τις ἐκ δόμων φέροι. Denique ne finem quidem carminis Boeckhianis rationibus magnopere favere. Eum enim et ipsum commode referri posse ad internum civitatis statum moliminibus ferocium civium concussum. Sed si quis, id quod profecto non absurdum sit, ad externa potius pericula referri malit, iam tum ex satis longo tempore Aeginetarum rempublicam fuisse haud exiguis periculis infestatam. Veluti posse carmen Ol. LXXVII, 3. scriptum videri, quo tempore Athenienses contra Persas copias comparabant. Tametsi ne Ol. LXXVIII, 3. quidem alienam esse, quum devictis eo anno Thasiis etiam Aeginetis metuendum esset. Postremo Kruegerus nec illud prorsus excludit, posse carmen scriptum esse eo tempore, quo Aeginetae iam Atheniensibus parebant: quapropter non esse protinus scholiastae de aetate carminis testimonium abiiciendum. — Hactenus Kruegerus, quem nollem ultima scripsisse: exitus enim carminis nullo pacto aptus est, nisi libera etiamtum civitate. Mihi summa carminis, quae in eo versatur, ut Aegina divinitus magna esse dicatur, utpote iustitia et moderatione insignis, satis videtur cum ea sententia, quam de intestinis discordiis et scholiastae (v. 3. ἰδίᾳ Αἰγινήταις ἦσαν στάσεις περὶ τὸν τῆς νίκης τοῦ Ἀριστομένους καιρόν) proposuerunt et Kruegerus disertius explanavit, convenire. Contra G. Hermannus Opusce. VII, 155 sqq. ad opinionem a Boeckhio satis repudiatam relabitur, Persica bella spectari. Incredibile enim esse, Athenienses a Pindaro comparatos esse cum Porphyrione, Typhoeo, Alcyoneo, quorum temeritatem Iuppiter fulmine et telis suis Apollo prostraverunt. Immo de Persis certissime dicta esse illa: βία δὲ καὶ μεγάλανχον ἔσφαλεν ἐν χρόνῳ. Verum Persica mihi quoque videtur minus recte tacturus poeta fuisse: contra illud cui non persuadeat Hermannus, Pindarum φιλαθήναιον non posse Athenienses cum immanibus monstris comparavisse? Ergo maneat, non bella, sed intestinas conversiones civitatis carmini subesse.]

EXPLICATIO.

V. 1—20. Principium. Invocatur Hesychia, ut pompam Aristomenis benigne recipiat, et celebratur eius potentia ornamentorum poenarumque dispensatrix. — Ἀσυχία vulgo pro poetica persona habetur, quod me non probare Introductio ostendit. Antiquiorum et seriorum poesis etiam eo differt, quod hi pro arbitrio personas fingunt non creditas populo, illi ab ipsis opinionibus hominum religiosis proficisci solent, eaque non minima eorum vis est. Quare hoc loco si fictae, non verae deae tribuimus praeclara Aeginae decora, peribit gravitas carminis, et inferemus in Pindarum quod ab eius poesi abhorrere videtur, qui alias ubique victorias ceteraque ornamenta civitatum et singulorum civium a veris diis repetit. — φιλόφρον. Suavis loquutio Aristoph. Av. 1324. τὸ τῆς ἀγανόφρονος Ἡσυχίας εὐήμερον πρόσωπον. — μεγιστόπολι, civitates maxime augens. — Δίκας θύγατερ, quoniam tranquillitas non est, ubi iustitia non regnat. — βουλᾶν τε καὶ πολέμων ἔχουσα κλαῖδας ὑπερτάτας, penes quam deliberationum senatus populique summum regimen est et bellorum, ut domi consilia sapientia, iusta, utilia capiantur, in bellis iniusti hostium impetus repellantur et puniantur, vincant iustitiae pacisque cultores. Vides βουλᾶν longe praestantius dictum quam quod alii exspectabant εἰρήνης, quum res internae et externae opponantur. Quare nihili est inaequalitatis quaesitae reprehensio, hic, ut alias fere, obiter inspecta sententia mota; cf. Ol. XII, 5. Denique ut hic Hesychia clavigera est, sic Suada Pind. Pyth. IX, 39., Minerva Aesch. Eumenid. 825. Aristoph. Thesm. 1142., Proteus Orph. Hymn. XXIV, 1. coll. Welcker. Aeschyl. Trilog. p. 229. Vid. praeterea Wesseling. Observatt. I, 3. Heyn. Observatt. ad Apollod. p. 308. Tafel. h. l. — V. 5. Πυθιόνικον τιμὰν δέκεν, honorem ob victoriam Pythiam accipe ab Aristomene, accedente ad aram tuam cum pompa et coronam tibi offerente. — Ἀριστομένει, de dativo c. v. δέχεσθαι vid. Pyth. IV, 23. — V. 6 sq. Tu enim suavia munera dare et recipere nosti, tu coronas ludicras dare (nam Hesychia haec decora Aeginae praestat) et ipsa gaudere honoribus victorialibus, qualis haec pompa, tibi vicissim oblatis nosti iusto tempore, καιρῷ σὺν ἀτρεκεῖ, h. e. ubi vacare iucunditatibus et ferias agere

licet. Adiectum hoc propter sequentem oppositam sententiam, cuius sensus: alio vero tempore eadem aspera et immitis esse poenasque exercere nosti in eos, qui tibi adversantur. Sic voci *μαλθακόν* opponitur mox *τραχεῖα*. — V. 9. *ἐνελάσῃ*, infixit immitem iram animo, ut *χαλκὸν ἐν πλευραῖσι* Nem. X, 70. Nunc pro *ἐνθέσθαι χόλον, κότον θυμῷ*, Hom. Od. XI, 101. XIII, 342., consulto dictum de implacabili inimicitia, quae evelli non possit, qualis erat Atheniensium adversus Aeginetas. Ceterum cf. Nem. III, 62. — V. 10. *δυσμενέων ὑπαντ. κράτει*, hostium occurrens violentiae, ut *Γιγάντεσσιν μάχαν ἀντιάζειν* Nem. I, 68. Constructionem verbi cum accusativo vidimus Pyth. V, 41. [Rauchensteinio I, 16. *ὑπαντιάζειν* obiecto carere, reliqua sic struenda videntur: *κράτει τιθεῖς ὕβριν ἐν ἄντλῳ*. Rectius Dissenius.] — *τιθεῖς ὕβριν ἐν ἄντλῳ*, demergis eorum superbiam. *ἄντλος* est *πέλαγος*, veluti Eurip. Hecub. 1025. Add. supra ad Ol. IX, 53. Ceterum cf. ad hanc loquutionem Lobeck. ad Soph. Ai. v. 1083. Exponit Scholiastes *ἀφανίζειν καὶ ἀμαυροῦν*. [Kruegerus p. 187. de demersis ab Aeginetis aliquot hostium navibus colorem dictionis petitum, quod intpp. putant, negat. Neque enim usitatum esse *τιθέναι ἐν ἄντλῳ* de demergendis navibus. Omnino locutionem a re navali translatam, ut saepe multas apud Pindarum, ad pugnam aliquam nuper pugnatam non referri.] — V. 12 sqq. Sensus: Quam etiam Gigantum rex Porphyrio non reputavit se contra fas lacessere, ut nunc Athenienses temere Hesychiam irritant; verum poena sequuta est. Ultimum ampliore oratione et graviore extulit sic: Suavissimum et faustissimum lucrum est e volentis quod quis domo auferat et sine vi; contra vis iniusta etiam superbissimum prostravit postremo cet. — Proxima sententia: *κέρδος — φέροι*, amplificationis causa interposita, ut per oppositionem luculentius illustraretur sequens locus, de quo usu cf. Ol. IX, 48. Observa etiam optativum *εἰ φέροι*. Quum enim hic de vi facta ut re vera gesta dicatur, contrarium nunc cogitatione tantummodo ponendum erat. [Hermanno l. c. de Persis cogitanti haec spectare videbantur ad Darium, cui Ol. LXXII, 2. Aeginetae cum ceteris insulanis terram et aquam obtulerant. Darium enim a Pindaro, ut in Persis ab Aeschylo, tanquam iustum et aequum regem oppositum videri insolenter se efferenti Xerxi. Hoc a Pindarico loco mihi vehementer abhorrere videtur.] — V. 16. *οὐ*

μιν ἄλυξεν, h. e. βίαν, eventum, poenam superbiae, quem sensum vel antecedens ἔσφαλεν ἐν χρόνῳ attento ostendit. Boeckhius bene comparat Soph. Electr. 627: θράσους τοῦδ' οὐκ ἀλύξεις. Ceterum in universum conferes Horat. Carm. III, 4, 65 sqq. Typhoeum addit ut unum e ferocissimis et maximis. — βασιλεὺς Γιγάντων, Porphyrio. Antea nondum dictum erat de poena Porphyrionis, sed de temeraria laesione tranquillitatis. — V. 17. δμᾶθεν, Typhoeus a Iove, Porphyrio ab Apolline. Ceterum non miraberis, quum Hesychiae ultio perturbatorum tribuatur, nunc nihilominus Iovem et Apollinem memorari. Similiter alias saepe ad Δίκην, Νέμεσιν, Μοίρας referri videas quae Olympii dii perficiunt, summarum idearum socii et ministri; vid. Iacobsium ad Philostr. p. 449. varios deos notantem Parcarum decreta exsequentes. Denique aliud addo de tractatione universi loci: Dixi Hesychiam mea sententia cultam ab Aeginetis ut tranquillitatis et pacis deam domi forisque, sub cuius tutela pacis et mercaturae negotia essent, quaeque etiam adversus hostium aggressorum impetus iniustos insulam tueretur. Hoc igitur non excogitavit Pindarus; illud vero ab ipso profectum dixerim, quod amplificata notione deae primum etiam gymnica decora ad eam retulit, ut omnium pacis artium patronam, et quod nunc magnifice ad universum mundi ordinem eius potentia transfertur, et Gigantes ut κόσμου Olympici perturbatores Hesychiae suprema vi prostrati dicuntur. Atque haec est vera laus lyrici poetae, non facere deos, at magnificentius declarare deorum naturam. — V. 18. ὃς εὐμενεῖ νόῳ ἔδεκτο, qui contra benigne Aristomenem excepit. Sic redit ad Aristomenem, unde orsus erat, quae de aspera vi Hesychiae adversus Athenienses dicuntur in medio positis, quasi tantum per nexum oppositionis eo delatus sit, non de industria. Est etiam hoc inter artificia tectae orationis. — ἐστεφανωμένον κώμῳ pro: ornatum, per zeugma dictum, cf. Ol. I, 88. — Verum graviores hoc loco quaestiones oriuntur. Primum, ubi recepit eum Apollo? In Aegina, respondet Tafel, reducem Cirrha. Sed ita manifesto languent verba: Δωριεῖ τε κώμῳ, quum in Aegina, Dorica insula, ne possit quidem alifer adiri Apollo quam Dorico cum cantu. Delphos autem quum petunt e Cirrhaeo campo victores cincti amicis popularibus, pompa deo gratias acturi, Atheniensis victor Atticum, Boeotius Boeotium s. Aeolium, alius alium κῶμον adducit, Aristomenes autem Doricum adduxerat, gratissimum deo et illustrissimum, quum Doricum

nomen apud Pindarum ceteris omnibus sit illustrius; cf. ad Ol. VIII, 30. Quare recte Heynius Boeckhiusque Delphis nunc statuunt Aristomenem receptum dici post victoriam. [Boeckhius ad Fragm. Inc. 98. p. 660: „Δωριεὺς κῶμος non est carmen Dorio modo cantatum, sed sollemnitas musica acta a Doriensibus viris Aeginetis: unde poeta non dixit Δωρίᾳ, sed Δωριεῖ. Ceterum praedicatio Aeginetici chori, ut Doriensis vocetur, simul (praeter insigniorem laudem) a poeta praelata est, ut Aeginetae Dorienses opponerentur Ionibus Atheniensibus, et Apollo Doriensibus, qui Atheniensium tum hostes erant, magis favere videretur." Id subtilius videtur.] His positis sequitur aliud. Vides enim nunc praeter hippodromum etiam stadium ceteris certantibus aptum Pindari tempore in Crisaeo campo fuisse, quod etiam Boeckhius censet; idem docet Pyth. X, 15. Quare etiam Ol. XIII, 106. τὰ ἐπ' ὀφρύϊ Παρνασίᾳ decora in hac ipsa valle reportata sunt Parnasso subiecta (quae Παρνάσιος μυχός Pyth. X, 8.), neque alius sensus ubi Pytho et Castalia memorantur. Monemus hoc propterea, quia Pausanias X, 37, 4. hippodromum quidem memorat in campo Crisaeo, sed non stadium, contra stadium vidit in urbis suprema parte, cf. X, 32, 1. Ac conspiciuntur hodieque vestigia stadii ibi. Est longum circ. 6## pedes Angl., quae est certaminibus apta longitudo. Accedere videtur locus Heliodor. Aethiop. IV. p. 159 sqq. Narrator ad urbem Dephorum venit II. p. 106. et excedit V. p. 202. Illo autem loco de Pythiis ludis dicit et inprimis de cursu armato in stadio, neque tamen verbo memorat in planitiem se extra urbem descendisse. Quanquam hoc argumentum non plane certum videatur, si Heliodorus istud praeteriit ut rem per se intelligendam, praesertim ubi scriptoris orationem et narrandi genus consideres. Tamen non repugno, quominus posteriori tempore revera stadii certamina in urbe fuisse censeantur, quae Pindari temporibus in campo fuerunt. Ubi etiam coronae datae. Neque enim aliter haec res explicari posse videtur. [Cfr. ad Pyth. V, 31.]

V. 21—60. Canuntur insulae laudes et Aristomenis virtus. — ἔπεσε, loquutione nunc ducta, ut videtur, a sparsis per mare insulis. Insula licet sit, non remota factum est ut iaceat a Gratiis, h. e. a carminum encomiorum laude. De Gratiis cf. Pyth. VI. init. — θίγοισα, quum tetigerit, viderit apud se virtutes Aeacidarum, quorum bellicis ludicrisque victoriis plurima materia κώμοις data. Tangere, θιγεῖν,

est etiam de rebus praeclaris, altis, sublimibus, quas habere alicui contigit. De constr. c. dativ. vid. Pyth. IV, 296. — V. 25. πολλοῖσι iunge cum ἀέθλοις, multis in ludis proeliisque victores, atque ita cum veritate res convenit. — θρέψαισα, Peleum, Telamonem. — V. 28. τὰ δέ, partim vero viris distincta est. — V. 29. εἰμὶ δ' ἄσχολος cett. Non vacat tradere omnem rem prolixam lyrae et cantui, ne fastidium superveniens pungat. In quo πᾶσαν μακραγορίαν rectissime dictum cum vi. — ἀναθέμεν, consecrare, tradere, ornate ut in re eximia. Confer autem Nem. III, 11: ἐγὼ δὲ κείνων τέ μιν (ὕμνον) ὀάροις λυρᾷ τε κοινάσομαι. Et Horat. Carm. IV, 9, 11: „vivuntque commissi calores Aeoliae fidibus puellae." Denique notabis contractius dicendi genus, duabus causis una constructione nexis, quum verus sensus sit: Et tempus deficit ad omnia narranda, et fastidium crearem, si tentare vellem. — V. 32 sqq. τὸ δ' ἐν ποσί, quod nunc praesto est, τρόχον ἵτω, expediatur celeriter, divulgetur, Hemsterhus. ad Callim. in Del. 128. — ἐμᾷ ποτανὸν ἀμφὶ μαχανᾷ, mea arte volans, alatum; cf. Theogn. 237. Virgil. Georg. III, 9. Mitscherl. ad Horat. Carm. II, 20. init. Vid. praeterea Pind. Nem. V. init. et Nem. VII, 22. — τεὸν χρέος, tua res, tuum facinus. — νεώτατον καλῶν, novissimum Aeginae decus. — ὦ παῖ. Primum ex hoc loco colligi potest puerum fuisse Aristomenem. Alia res esset, si legeretur ὦ παῖ Ξενάρκεος. Sed ὦ παῖ absque genitivo in his quidem carminibus vix alium quam puerum designat, cf. Nem. IV, 90. — V. 35 sqq. ἴχνέων, vestigiis pressis sequens. — κατελέγχεις, Ol. VIII, 19. Isthm. III, 14. VII, 65. Nem. III, 15. Theognetus olim puer et ipse lucta vicerat, cf. Pausan. VI, 9, 1. monente Boeckhio, qui etiam θρασύγνιος ad luctam pertinere bene observat. [Statuae Theogneti, Olympia inter pueros victori, subscripsit Simonides epigr. CCVI: *Γνῶθι Θεόγνητον προσιδὼν τὸν Ὀλυμπιονίκαν Παῖδα, παλαισμοσύνας δεξιὸν ἀνίοχον, Κάλλιστον μὲν ἰδεῖν, ἀθλεῖν δ' οὐ χείρονα μορφᾶς, Ὃς πατέρων ἀγαθῶν ἐστεφάνωσε πόλιν.* Nam Θεόγνητον pro Θεόκριτον duce Pausania restitui.] — πάτραν, gentem. — λόγον φέρεις, fers, aufers laudem, dictum, olim Epigonis significatum. [Conferendus nunc Welckerus Cycl. Ep. II, 80 sqq.] — V. 39. Ὀϊκλέος παῖς, Amphiaraus, quum celeberrimum oraculum prope Oropum haberet, hoc nunc Boeckhius

quem vide, intelligit per legatos ab Epigonis Thebis missos consultum. Tamen Amphiaraium etiam Thebis fuisse ex Herodoto VIII, 134. concedit. Müllerus Potniense dixerat, quod displicet Boeckhio, quum Pausaniae, ubi de Potniis agit, non memoretur. Sed fortasse desierat, ut alia multa oracula procedente tempore, cf. Plutarch. de Oracul. Defect. c. 5. et Müller. Orchom. p. 149. Nam Amphiaraus est daemon subterraneus, e terra oracula edens; consentaneum igitur ibi eum sub terra versari, ubi descenderat. Rem probat Oropus, ubi postquam oracula edebat, similiter terra haustus dicebatur Pausan. I, 34, 2. Antiquissima vero traditio ad Thebas eum absorptum ferebat, Nem. X, 8., ibi igitur antiquissimum Amphiaraium; Oropium vero serius conditum, quod si scriptores fere solum memorant, ut ait Meinekius ad Euphorion. p. 139., non mirandum est, quum diu florere pergeret Thebano cessante, eaque causa videtur narrationis Thebanum oraculum Oropum translatum ferentis, cf. Strab. IX. p. 619. A. Quae quum ita sint, nos Potniense oraculum intelligimus. [R. Ungerus Parad. Theb. I, 167: „Ego tantum est ut Amphiaraum per legatos Thebis vel Oropum vel Potnias missos consultum esse intelligam, ut, si quando unquam Oropi oraculum celebre responsis clarumque fuit, certe illo tempore, quo apud Glisantem Argivi castra habuerunt, dictionem ex eo censeam editam fuisse." Cfr. eundem p. 414 sq., ubi inter alia Herodoteum testimonium ad Oropium oraculum rettulit.] — *ἰδὼν υἱοὺς ἐν Θήβαις παρμένοντας αἰχμᾷ*, quum videret filios ad Thebas fortiter stantes cum hasta. Pyth. I, 48. *παραμένειν ἐν μάχαις*. Dativus *αἰχμᾷ* positus ut *ἔγχει ἐπαΐσσειν*, *ἐφορμᾶσθαι ἄκοντι*, similia. — *αἰνίξατο*, quum oracula tecte significent verbis ambiguis quae interprete egeant. Denique *υἱούς* ait, quum etiam Alcmaeon filius Amphiarai interesset; praeterea mox positum nomen *Ἐπίγονοι* sensum declarat. — V. 43. *μαρναμένων*, absolute ut v. 85. Quod ante dixerat *αἰνίξατο ἰδὼν παρμένοντας αἰχμᾷ*, nunc dicit: *ὧδ' εἶπε μαρναμένων* s. *μαρναμένους ἰδών*, ita nempe dixit, quum pugnarent. Nempe Epigoni flagrantibus proeliis ante Thebas ad Amphiaraium miserant de exitu belli consulturos. *μαρναμένων* igitur non est de conatu: quum pugnaturi essent. Quanquam enim praesens et imperfectum non paucis in verbis de conatu dicitur, cf. ad Ol. XIII, 59. add. Buttm. Ind. ad Orat. Demosth. in Midiam, cave tamen omnibus verbis hanc potestatem tribuas.

Nec μάρναμαι nec τύπτω hisque similia multa ita dici potuerunt, sed ea tantum, credo, in quibus actio et effectus differunt. κτείνω est: occupatus sum occisione, h. e. conor occidere; effectus alia res. At τύπτω, μάρναμαι, occupatus sum pulsatione, pugnando; vides non posse significare conor pulsare, pugnare; atque ita in aliis. — V. 44sqq. Sensus: Naturae dono generosa virtus conspicitur nunc e patribus in filiis. ἐπιπρέπει, ut Hom. Od. XXIV, 251. [Plutarch. Arat. 1.: ᾧ γε φύσει τὸ γενναῖον ἐπιπρέπει ἐκ πατέρων, κατὰ Πίνδαρον.] — θαέομαι σαφές cett. Video enim clare oculis mentis Alcmaeonem pugnantem primum ad Cadmi portas, sive, quod magnificentius dictum, draconem in clypeo versantem. — νωμῶντα δράκοντα pro νωμῶντα ἀσπίδα dracone insignem, ut ἀσπίδ' εὔκυκλον νέμων Aesch. Sept. 575. Draconem habet ob Melampodis, unde descendit, dracones, cf. Schol. At Epaminondas draconem in clypeo habet, Pausan. VIII, 1, 5., ut Thebanus, quum Thebani Sparti dicantur propter mythicos Spartos (Isthm. VI, 10.). Praeterea addi debet quod Welckerus meus me docet, etiam alios heroes, ut Achillem, Aiacem, in vasculis conspici draconem in clypeo gerentes eam solam ob causam, quod bellicosa sit bestia. — Ceterum cum Alcmaeone nunc Aristomenem comparari sentis, ut unum ex illustrissimis iuniorum gymnicis multis victoriis distinctum, quemadmodum saepe apud Pindarum luctatores, pugiles, pancratiastae cum heroibus priscis componuntur. — V. 48 sqq. Eventus autem expeditionis felix erit. — Adrastus ut primi, ita secundi belli summus dux, cf. Schol. — ὄρνιχος ἀγγελίᾳ, quoniam ἄγγελοι dicuntur aves augurales, cf. Hom. Il. XXIV, 292. 196. Od. XV, 526., nunc felicioris avis augurium pro felicior fortuna dictum omnino, ut saepe ὄρνις et οἰωνός de quovis augurio signoque deorum, cf. ad Pyth. IV, 19. [Welckerus l. c. mire Ἀρείονος ὄρν., Arionis alati.] — ἐνέχεται, de fatali necessitate. quemadmodum dicitur ἐνέχεσθαι ἀνάγκῃ, vel quod idem δεδέσθαι ἐν ἀνάγκῃ. Verbum nunc propter comparationem prioris belli positum: Non ea tristi fortuna, ait, qua ante, obstrictus tenetur. Sic Soph. Ai. 366. ἄφοβοι θῆρες pecudes dictae propter oppositionem φοβερῶν θηρῶν, unde cum laus reportari potuisset, Aiax in ἀφόβους saeviit. Notabis hoc genus dicendi. — V. 51. τὸ δὲ οἴκοθεν cett. ad filium Adrasti Aegialeum pertinet apud Glisantem occisum, cf. Schol. et Apollod. III, 7, 3. Ad ἀν-

τία πράξει cf. Ol. VIII, 73. — V. 52. μόνος γὰρ cett. Solus enim e Danais ossa filii leget, filium amittet, ceterum feliciter redibit exercitu cum incolumi. — Ἄβαντες ἀγυιάς, Argos, vid. Schol. et Hygin. f. 136. not. 9. Argis vero constat expeditionem profectam. — Postremo ut de toto loco moneam, perspicuum est quae legimus non propter solam gymnicam victoriam Aristomenis dicta esse, sed simul pugnam ad Cecryphaliam spectari, in qua optime steterant Aeginetae parentibus suis digni, Pindaro pulcre Aristomenis gymnicam et Aeginetarum bellicam laudem hac mythica narratione coniungente. Ait igitur, credo: „Estis Aeginetae maioribus vestris plane digni. Ut tu Aristomenes ludicro in genere luctae puer maximopere excellis, quasi alter Alcmaeon inter Epigonos, sic nuper in proelio navali praeclaras res gessit iuventus Aeginae, conspectique sunt etiam illic egregii iuvenes, Alcmaeoni similes virtute, qui primi esse vellent in navibus hostium." Haec explicatio necessaria tibi videbitur, ubi iam antistropham comparaveris, quae non potest non certo nexu cum antecedentibus iuncta esse. Haec autem a ludicris rebus plane aliena est. Significatur in ea exitus belli Epigonorum felix, non tamen sine luctu privato ducis Adrasti, qui filium amisit. Quae res, nisi ineptum credimus Pindarum, non potest aliter quam de hac ipsa pugna navali Aeginetarum accipi. Ac mihi quidem non improbabile videtur ducem classis Aeginetarum e gente Midylidarum fuisse, reversum λαῷ σὺν ἀβλαβεῖ, filio tamen amisso. Nam filium occisum Midylidarum uni in hac pugna navali etiam Boeckhius monuit. Tecte hoc enuntiat poeta, qui per totum carmen de bellicis rebus, quae tum erant, tecte loquitur, ceterum haud dubie intellectus a Midylidis omnibus. Iam sensus antistrophae hic: „Ac quanquam dux vester privato luctu filii amissi afflictus est, exercitum tamen salvum ex illo proelio reduxit, ut olim Adrastus." — V. 56 sq. Redit iterum ad Alcmaeonem et ad Aristomenis gymnicam victoriam. — καὶ αὐτός, quemadmodum olim ab Amphiarao laudatus est. — στεφάνοισι βάλλω, ut victorem, olim ad Thebas. Vid. de φυλλοβολίᾳ ad honorandos victores Pyth. IX. fin. — ᾄνω δὲ καὶ ὕμνῳ, ὅτι cett., et laudo etiam hymno (Isthm. V, 21.), quia vicinus mihi et custos bonorum meorum occurrit Delphos petenti, et vaticinandi exercuit congenitas artes. Simplicissima fit explicatio, si Alcmaeon Thebis sacellum habuit

prope domum Pindari, et quum hic ad Pythia iret, gratum facturus poetae, cui etiam bonorum custos erat, in itinere noctu apparuit in somno et victoriam Aristomenis praedixit. Tamen historia Alcmaeonem Thebis cultum tacente, Boeckhius id omnino negat, quum etiam Oropi cultus non sit, et statuit in itinere Delphico poetam forte venisse aliquo ad sacellum Alcmaeonis, veluti, si ex Arcadia Delphos petierit, sepulcrum Alcmaeonis Psophide Arcadiae posse cogitari; in eius vicinia Pindarum habitasse, fortasse in luco pecunias servandas deposuisse, tum Alcmaeonem oblatum proficiscenti. Sed vereor, ne paullo artificiosior videatur plerisque haec coniectura. [V. 59. De *γᾶς ὀμφαλῷ* v. P. XI, 10. VI, 3.] — V. 60. *ἐφάψατο μαντευμάτων τέχναις*, cum dativo, cf. ad Ol. I, 86. — *συγγόνοισι*, quum vulgo non videatur vaticinatus esse, nunc exercet artem, ipsi ut Melampodidae congenitam. Occurrisse autem eum Pindaro in somno etiam Tafelius suspicatur, atque erat Amphiaraus certe *ὀνειρόμαντις*, Pausan. I, 34, 3. Denique oraculum Alcmaeonis ad victoriam proximam Aristomenis pertinuisse res ipsa suadet. Hinc statim in proximis versibus de hac victoria dicit, per locum de Alcmaeone ad praesentia rediens. [„Fortasse ad Amphiaraum haec pertinent: nam filii laus propter patrem commemorari potuit." Emperius. Non credo.]

V. 61 — fin. Cum Pythia etiam ceteras Aristomenis victorias praedicat, intexitque et subiicit sententias de imbecillitate humanarum rerum et deorum potentia, modestiam et pietatem commendans Aristomeni et omnibus Aeginetis. — V. 61. Apollinis *πάνδοκος ναός* opponitur sacello Alcmaeonis significato v. 58. — *Πυθῶνος ἐν γυάλοις*, in valle, ubi Pytho. [Vide ad Pyth. VI, 9.] — *τόθι*, ergo non Delphis canitur carmen, quod etiam per se certum. De Delphiniis Aeginae cf. Müller. Aeginet. p. 150. Hae nunc sunt *ἑορταὶ ὑμαί*, vestra sollemnia, Apollo, h. e. tua et Dianae, ut videtur, quum his duobus diis coniunctim consecrata fuisse videantur, ut Delphinia Attica. — *ἁρπαλέαν*, cupide expetitam, pergratam, iucundam. Sic Hom. Od. VIII, 164. *κέρδεα ἁρπαλέα* sunt studiose quaesita lucra. Theogn. 1046. *δέξεται ἁρπαλέως* est cupide, lubentissime; ibid. 1353. *ἁρπαλέος ἔρως* est iucundus, ut Mimnerm. I, 4. *ἄνθεα ἥβης ἁρπαλέα*. Idem XIII, 8. dicit *εὕδειν ἁρπαλέως*. Add. Pind. Pyth. X, 62. Maximum gaudiorum,

ait, Delphis praebuisti; domi vero pergratum et ipsum donum, quinquertii victoriam. Ceterum πεντάθλιον pro πένταθλον, ut Isthm. I, 26. — V. 67 sqq. Benevolo animo, rex, precor te, ut respicias verba, quae de quaque harum victoriarum cano. Hic solus sensus verborum mihi aptus videtur universo loco. Primum igitur iungi fortasse potest εὔχομαί τιν, duobus membris orationis transposito pronomine conflatis in unum, vid. ad Pyth. II, 66. Locis ibi laudatis adde nunc alia exempla. Sic Ol. VIII, 5: μαιομένων μεγάλαν ἀρετὰν θυμῷ λαβεῖν. ibid. v. 67 sq.: ἀνορέας δ' οὐκ ἀμπλακὼν ἐν τέτρασιν παίδων ἀπεθήκατο γυίοις νόστον ἔχθιστον. Nem. II, 1 sqq.: ὅθενπερ καὶ Ὁμηρίδαι ῥαπτῶν ἐπέων ταπόλλ' ἀοιδοὶ ἄρχονται. Vide etiam P. III, 108. Lenius tamen Hermannus τίν pro accusativo habet, cf. de dialect. Pind. p. 14. (Opuscc. I, 257.) et Buttm. Gr. ampl. T. I. p. 295. Quanquam aliud exemplum apud Pindarum non exstat. — Mox καταβλέπειν ἁρμονίαν, ὅσα νέομαι, respicere cantum, quem cano. ἁρμονία enim verba cum melodia. Ad ἁρμονίαν ὅσα cf. Pyth. VI, 21. Non iungam vero τὶν ἁρμονίαν pro σοῦ ἁρμονίαν, quae constructio admodum dura, cf. ad Ol. I, 57., nunc etiam durior fieri videtur praeposito pronomine. Ac pro εὔχομαι καταβλέπειν σοι bene omisso pronomine melius dicetur εὔχομαί σοι καταβλέπειν aut εὔχομαί σε καταβλέπειν. — Mox ὅσα νέομαι, quae percurro, persequor, cano, ut ἀναδραμεῖν Ol. VIII, 54., διελθεῖν Nem. IV, 72. Add. ὁδὸς λόγων Ol. I, 110. Latini dicunt ire per, Ovid. Fast. I, 15. Trist. V, 9, 22. — ἀμφ' ἕκαστον, cf. Pyth. II, 15. Hoc si universe accipimus, quae cano nunc de hoc, nunc de illo, vereor, ne aliena inferamus et quae hic nullam vim habeant. Immo de praesentibus rebus loquitur, orans, ut quae nunc canat de duabus his victoriis ab Apolline datis placeant deo. Praeparat sic optime sequentes sententias. Sensit hoc etiam Boeckhius meus, explicans: propitius respice mea carmina et alias et nunc: quod tamen sic non dixit Pindarus. Ex nostra ratione simplicior res et transitus facillimus. Pergit vero poeta v. 70: Nam comissatio quidem haec iusta est, utpote bonum virum vera et merita laude canens, deorum vero curam perennem opto fortunae vestrae, oppositis, ut vides, κώμῳ μὲν — θεῶν δέ. Comissatio igitur talis est, ut displicere non posse videatur diis; modo hi nunc praestent quod ipsi soli possunt. Atque ita transit ad locum ultimum carminis de vi et potentia deorum, unde hu-

mana omnia pendent. [Emperius: „Puto: volens vera et apta facias verba mea, et propitius ea ad eventum perducas. Nam ἁρμονίαν congruentiam hic significat." Rauchensteinius I, 16. explorata Kayseri ratione „videtur," inquit, „poeta indicare, utpote in carmine Pythio, cur et quomodo Apollinis mentionem inserere soleat suamque in deum pietatem testari. Scripserim igitur βαλεῖν vel, si mavis, πλέκειν: Apollo, affirmo me libenter tuum in honorem tuamque in gratiam concinnare harmoniam, quidquid de singulis victoribus persequor, i. e. si qua carminibus meis gratia est, libenter eam tibi refero acceptam, eamque tuum in honorem carminibus meis conciliare studeo. Scribendum enim νέμομαι" etc. His iure spretis T. Mommsenius servatam librorum scripturam (κατά τιν' ἁρμονίαν, quocum Kayserus composuit Ol. IX, 26: εἰ σύν τινι μοιριδίῳ παλάμᾳ νέμομαι κᾶπον) ita expedit: „*mit bereitwilligem geiste behaupte ich von mir, auf allen meinen wegen nach irgend einer übereinstimmung (mit der göttermacht) auszuschauen. So, wenn auch volles recht diesem siege und also auch dieser feier und diesem sieger zur seite stand, erbitte ich doch den unwandelbaren schutz der götter für eure ferneren schicksale.*" Quae satis concinna sunt. Et similiter nuper Kayserus: „*Nach einer gewissen harmonie und ordnung rühmt sich der sänger bei seinem gotte alles, was er übernimmt, zu überschauen, so daſs dem siegesliede gerechtigkeit zur seite steht.*"] — V. 71. Δίκα παρέστακε. Sensum huius dicti optime explicat Schol. v. 99: οὐ ψευδόμεθα οἷς λέγομεν περὶ τοῦ Ἀριστομένους, ἤτοι δικαίως κωμάζεται ὁ Ἀριστομένης καὶ ἐπιτηδείως. Et confer Pind. Nem. III, 29. IX, 6. Pyth. IX, 95. Ceterum confer Theogn. 1227: ἀληθείη δὲ παρέστω σοὶ καὶ ἐμοί. — ὄπιν, h. e. ἐπιστροφήν, curam et providentiam, cf. Boeckh. Nott. critt. ad Ol. II, 6. — Ξέναρκες, patrem alloquens ut caput familiae. — V. 73 sqq. Sensus: Si quis enim laudes consecutus est brevi labore, ut Aristomenes brevi tempore multas victorias, multis eximie sapiens videtur, qui vitam munire possit rectis consiliis et conatibus. — πέπαται, cf. Buttm. Gr. ampl. T. II. p. 205. (263. Lob.) — μὴ σὺν μακρῷ πόνῳ, ut Aesch. Prometh. 75. οὐ μακρῷ πόνῳ, hoc est celerius, brevi tempore, ut non opus sit altera lectione χρόνῳ. Cf. Boeckh. de Crisi Pindar. §. 42. — Mox Tafelius iungit πολλοῖς πεδ' ἀφρόνων, multis inter stultos, pro πολλοῖς

ἄφροσι. Sed permirum est, quod multis inter stultos sapiens videtur, ac non omnibus stultis. Melius Boeckhius σοφὸς πεδ' ἀφρόνων construit cum Schol. Idem tamen vertit: prudens apud eos, qui stulti sunt; ego vero explico: Multis sapiens videtur inter stultos (*ein weiser unter thoren*), h. e. eximie sapiens, sapiens prae aliis plurimis, qui stulti comparati cum eo. Similis loquutio: ἀνὴρ ἐν ἀνδράσιν ἀπολωλόσι καὶ τρυφῶσιν, Philostr. Sen. Imag. II, 31. ibique Iacobs. p. 557. — κορυσσέμεν, armare, instruere, videtur esse firmare adversus mala et pericula, aptissimo sensu his Aeginae temporibus. — ἐπ' ἀνδράσι, in hominum potestate, vulgatissimum εἶναι ἐπί τινι, cf. Matth. Gr. §. 586. — κεῖται, velut Polyb. VI, 15. dicit: ἐν τῇ συγκλήτῳ κεῖται, penes senatum est, et Pindarus Pyth. X. fin.: ἐν ἀγαθοῖσι κεῖται. — παρίσχει, scil. αὐτά, praebet hoc. — V. 77. Sensus: Alias alium tollens, alius vero fortunam deprimit. Varias loquutiones, quibus haec sententia exprimitur, vide ap. Mitscherl. ad Horat. Carm. I, 34, 12. Hoc loco quaeritur, quid sit ὕπερθε βάλλων, quid χειρῶν μέτρον. Videtur explicatio partim peti posse e carmine Pallad. Alexandr. in Brunck. Analect. T. II, p. 431. Iacobs. Anthol. Gr. T. III. p. 138: Παίγνιόν ἐστι Τύχης μερόπων βίος. — καὶ τοὺς μὲν κατάγουσα πάλιν σφαιρηδὸν ἀείρει, τοὺς δ' ἀπὸ τῶν πρώτων εἰς Ἅιδην κατάγει, nisi quod Pindarus non tam lusum quam vim divinam designare voluit. Verto igitur: Alias alium valida manu sua in altum iaciens ut pilam; in quo ὕπερθε, in altum supra se, dixit pro ὕψόσε, propter oppositam in sequentibus notionem: infra se. [Fortasse a rota sumpta comparatio, cfr. ad Ol. II, 21.] Iam enim sic declarata manus divinae vi, clarior fiet etiam altera loquutio, alium vero infra manuum suarum mensuram descendere facit deus. Quum manus infra medium corpus descendant, si quem infra manus meas deprimo, eum humi comprimo minimumque facio, ut ne eam quidem mensuram attingat, quae manuum mearum altitudine definitur. Unde iam non abundare vides μέτρον, uti perperam visum quibusdam, sed optime positum. Quod igitur Hesiodus dixit Ἔργ. 6: ῥεῖα δ' ἀρίζηλον μινύθει, καὶ ἄδηλον ἀέξει, et Xenoph. Anabas. III, 2, 10: οἵπερ (οἱ θεοί) ἱκανοί εἰσι καὶ τοὺς μεγάλους ταχὺ μικροὺς ποιεῖν, καὶ τοὺς μικρούς, κἂν ἐν δεινοῖς ὦσι, σώζειν εὐπετῶς, aliique aliter, hoc magnifice eloquutus est Pindarus. Ceterum καταβαίνειν est vi

activa ut passim. Cave vero participium postules pro καταβαίνει. Nunc enim non explicatur παρίσχει (quod fit verbis ἄλλοτ' — βάλλων), sed contraria sententia subiicitur. Denique ὑπὸ μέτρῳ, h. e. ita ut sit sub, ne postules accusativum. [De causativa significatione verbi καταβαίνει v. Buttm. Gr. II, 125 sq.] — Μεγάροις δ' ἔχεις γέρας cett. Habes autem, ait, multas victorias. Ceterum de ludis Megarensibus vid. ad Ol. VII, 86. Valde frequentabantur a pueris et iuvenibus Aeginetis. γέρας autem est praemium victoriae. — De Marathoniis cf. ad Ol. IX, 89. — Ἥρας ἀγῶνα ἐπιχώριον intellige Heraea s. Hecatombaea, quae Aeginetae Argis traduxerant; cf. Schol. h. l. et Müller. Aeginet. p. 149. In his igitur domesticis ludis vicerat ter, s. ut Pindarus loquitur, tribus victoriis eos subegerat forti certamine. — ἔργῳ, Schol. μετ' ἔργου καὶ ἐνεργείας πολλῆς, recte. Pyth. IX, 92. — V. 81 sqq. Redit ad Pythiam victoriam. Tamen non legitur in initio Pythium nomen; quo igitur modo opposuit hunc locum antecedentibus? Nempe comma ponendum, ut feci, post φρονέων, non colon. Iam sensus: Quattuor autem cum adversariis certasti in Pythiis a te victis. Pro hoc dixit: Quattuor autem desuper irruisti adversariis, quibus nec reditus pariter iucundus in Pythiis est decretus, neque vero, quum venissent ad matrem, circumstantium risus dulcis iis excitavit laetitiam. — τέτρασι, scilicet alterum post alterum, quum Πυθιονίκης esset et cum quattuor parium victoribus certare deberet; de qua re multis hic exponit Boeckhius. Ceterum tot non deiecerat, opinor, in antecedentibus certaminibus, quare bene in fronte posita haec vox orditur oppositionem. — ἔμπετες ὑψόθεν, apte de luctatore, qui adversarium medium prehensum deiecit superincumbens et delicit. Tafel. comparat καθύπερθεν πεσούμενος de Aiace, Quint. Smyrn. IV, 253. — σώματα pro personis dicunt, ubi corporis nomen aptum, cf. Soph. Oed. R. 643. Eurip. Alcest. 639. Nunc propter luctam, ut γυῖα memorantur Ol. VIII, 68. — κακὰ φρονέων, veluti Hom. Il. XVI, 783: Πάτροκλος δὲ Τρωσὶ κακὰ φρονέων ἐπόρουσε. — Mox οὔτε — οὐδέ, neque — neque vero, Isthm. II, 44, 5., cf. Boeckh. Nott. critt. ad Pyth. V, 54. Matth. Gr. §. 609, 1. c. β. Similiter τὲ — δέ, de quibus monitum ad Ol. VIII, 58. — ὁμῶς pariter ut tibi. — κρίθη, iudicio Amphictyonum. Boeckhius contra: Non ab iudicibus, sed, opinor, certamine, κρίσει ἀέθλων. — V. 85. μολόντων πὰρ ματέρα, casu absoluto, ut supra

v. 43. Sed nunc, quum verba opposita sint antecedentibus ἐν Πυθιάδι, ad augendam vim oppositionis. Confer dicta de nominativo ad Pyth. IV, 154. Ceterum ex hoc quoque loco vides, quod ad v. 33. monitum, puerum fuisse Aristomenem; nam non aliter hic apta videtur matris commemoratio, quam si pueri fuerunt redeuntes hi adversarii. Sententia haec est: Nunc reduces ad matrem non excipiuntur laete, quod factum esset, si victores venissent ad eam. — ἀμφί, risus dulcis circum, h. e. circumstantium. — V. 86. κατὰ λαύρας, per vias angustas curvasque (*enge nebengassen*), angiportus. Vox explicatur p. στενὴ ὁδός in Schol. ad Od. XXII, 128. 130. et ab Hesych. Hic quidem si vox simpliciter viam urbis qualemcunque significaret, male in fronte posita esset sententiae, quum plane certum sit in oppositis sententiis statim principium tale esse debere, quo niti possit oppositio. Recte dices: Victores laete excepti essent, nunc per angiportus trepidant; male vero sic: nunc per vias trepidant, quae sic potius collocanda: nunc trepidant per vias. Nam per vias incedunt etiam laeti; hac igitur voce per se non potest niti oppositio. Monui hoc pluribus verbis, quum non semper attendere viderim ad talia viros doctos. Ceterum cf. ἐπίκρυφον οἶμον Ol. VIII, 69. — ἐχθρῶν ἀπάοροι, inimicorum occursum suspenso animo devitantes, ne rideantur. ἀπήορος, suspensus, nunc timore (cf. φόβος μ' ἀναπτεροῖ Eurip. Suppl. 89.), sic iungitur cum genitivo, ut anxius, pavidus, formidolosus, alia, de quibus vid. Wunderlich. Observatt. critt. in Aeschyl. p. 122. Aliis placet interpretari: semoti, quum vox etiam διεστώς, ἀφωρισμένος, κεχωρισμένος explicetur a veteribus; minus commode. — δεδαιγμένοι, h. e. δεδαϊγμένοι. Vox primum designat saucium, perfossum, ut Hom. Il. XVII, 535., deinde est tropice dicta Od. XIII. 320. pro contristatus, quemadmodum etiam est δαίεται ἦτορ Od. I, 49. — V. 88 sqq. Sensus: Qui autem docus novum consequutus est tenera aetate, magna spe incitatus fertur animosus alatis consiliis (*schwebt auf den flügeln muthiger gedanken*), habens maiorem divitiis curam. — νέον, novum post alias iam partas, ut Pyth. VII, 18. νέα ἐπιταγία. Sententia licet generalis sit, tamen simul accommodata est Aristomeni, more Pindarico. — ἁβρότατος ἔπι, optime vertes teneris annis, ut ἁβρόν est tenerum. Similiter Latini teneros annos dicunt pueriles. De ἔπι cf. Matth. Gr. §. 584. — ἐξ ἐλπίδος, Matth. Gr. §. 574. — πέταται

Metaphora, usurpata etiam de iis, qui metu suspensi sunt aut gaudio exsultant, et omnino de quovis animi motu, nunc de iis est, qui spe excitantur et ardore incalescunt ad maiora tentanda. Vid. Blomfld. ad Aesch. Choephor. 233. add. Crinagor. Epigr. Anthol. Gr. Iacobs. T. II. p. 136. cum not. T. VIII. p. 406. et vid. Aristoph. Av. 1445 sqq. Usurpantur πτεροῦσθαι, ἀναπτεροῦσθαι, πεποτῆσθαι, aliae formae. Compara etiam verba αἰωρεῖσθαι et μετεωρίζεσθαι, ἐπαίρεσθαι. — ἀνορέα est virtus, fortitudo, ἀνορέαι sunt animosa consilia, molimina fortia; cf. ad Pyth. III, 13. De alia denique significatione monitum ad Nem. III, 20. — ὑποπτέροις, veluti Theogn. dicit 707: φροντίδες ἀνθρώπων ἔλαχον πτερά. Vid. plura ap. Tafel. ad h. l. — Sic igitur nunc etiam Aristomenes maiorum rerum cogitatione ardebat et audaciora consilia conceperat, Olympicam, ut pulcre suspicatur Boeckhius, meditans victoriam. — μέριμναν de ludicrarum victoriarum studio vidimus Ol. I, 108. — χρέσσονα πλούτου, maiorem divitiis, h. e. non parcentem iis, posthabentem eas gloriae et erogantem in laudes ludicras, ut bene Boeckhius, qui addit: In itinera, in diuturnam apud peregrinos commorationem, in corporis exercitationem, in victum curatissimum et praeceptores, postremo in sacrificia, poetas, musicos, choreutas pompaeque apparatum, haud raro etiam in donaria dedicanda sumptus faciunt. Idem est Nem. IX, 32: κτεάνων ψυχὰς ἔχοντες χρέσσονας ἄνδρες. Redit nunc poeta, ut de consilio loci dicam, ad eandem sententiam, quae supra iam posita erat v. 73 sqq. Quorsum vero hoc facit? Num tam levis et immodestus erat Aristomenes, ut bis gravissimis verbis monendus esset? Non credo. Obscurum enim non est dici haec propter Aeginae periculosa tempora. Dilata quidem erat expugnatio insulae, sed non plane propulsata, ut modesti, cauti et ad omnia parati esse deberent cives. Quod igitur nunc Aristomeni dicit, propter omnes dictum est; idque maxime liquet ex fine carminis. Iterum enim rediens ad eandem sententiam nunc surgente oratione verbis longe gravissimis utitur, et postremo universam gentem heroicam insulae invocat, ut populum tueri velint. — ἐν δ' ὀλίγῳ cett. Similes sententias vid. Soph. Ai. 131. Antigon. 1156. aliaque hic laudantem Tafelium. — ἀποτρόπῳ, infenso, tristi consilio, decreto dei concussum. Contrarium est ἐπίτροπος Ol. I, 106. — V. 95. ἐπάμεροι, ἐφήμεροι, ἐφημέριοι, unum diem viventes, brevis et caducae vitae homines. Pind. Fragm.

incert. nr. 25. 72. Aeschyl. Prometh. 253. 347. 945. Eurip. Orest. 964. et Aristoph. Nub. 223. Vide plura apud Tafelium h. l. Idem ἀμέριοι. Primi Pindarus et Aeschylus ita hac voce usi. Ceterum ἐπάμεροι haud dubie vocativus est. Fac esse nominativum, ἐπάμεροί εἰμεν, et ieiuna fient quae sequuntur, τι δέ τις; τί δ' οὔτις; σκιᾶς ὄναρ ἄνθρωπος. Haec autem verte: Quid est magnus? quid est parvus? Umbrae somnium homo, h. e. magnus et parvus pariter nihil sunt nisi umbra, et ne umbra quidem, sed somnium umbrae. Est igitur τὶς hic homo fortunatus, opibus, honore gloriave ornatus, omnino qui in aliquo numero est. Theocrit. XI, 79: δηλονότ' ἐν τᾷ γᾷ χήγών τις φαίνομαι ἤμες. Similiter τὶ dicitur. Cf. Matth. Gr. §. 487, 5. ibique laudata. Idem Latinis aliquis et aliquid. Contra οὔτις est, cui haec negata sunt, εὐτελής, ἐν σμικροῖς ὤν, tenui sorte, humilis, ut saepe οὐδείς et μηδείς, οὐδέν et μηδέν de homine nullius momenti, quemadmodum etiam de homine nullius pretii. Veluti Aristoph. Equitt. 157: ὦ μακάριοι, ὦ πλούσιε, ὦ νῦν μὲν οὐδείς, αὖριον δ' ὑπερμέγας. — σκιᾶς ὄναρ sic dictum, ut nihil dici possit gravius. Ceterum similia sunt multa, ut Soph. Ai. 126: ὁρῶ γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν ὄντας ἄλλο πλὴν εἴδωλ', ὅσοιπερ ζῶμεν, ἢ κούφην σκιάν. Atque ita ὄνειρος, πνεῦμα, σκιᾶς εἴδωλον, καπνός, καπνοῦ σκιά de homine et de rebus humanis dicuntur, cf. ad Soph. Antig. 1155. et vid. Wyttenb. ad Plutarch. Consol. ad Apollon. p. 713. et Tafel. h. l. [Aliter V. F. L. Petri Anthol. Pindaric. p. 11 sq., qui hunc statuit sententiarum nexum: „Nihil interest, superisne auris fruatur quis, an fato interceptus occidat; somnii instar et umbrae tenuis volubilisque visi nocturni celeritate dilabitur aevum. Tenebricosa tamen haec vita lucidis passim intervallis distinguitur divinitus interpositis" cett.] — V. 97. ἔπεστιν, adest. — ἐλευθέρῳ στόλῳ, libero populo hanc urbem fove et serva. στόλος, exercitus, dicitur ut στρατός de populo, et nunc quidem de nautico Aeginetarum populo, quum στόλος inprimis etiam navales copiae sint. Boeckhius: Libero cursu deduc Aeginetas. Sed dubito urbi recte tribui cursum. Ceterum vides alludi ad pericula libertati Aeginae imminentia. Invocat autem universam Aeacidarum gentem cum parentibus Aegina et Iove. [Kruegerus l. c. p. 190 sq. merito Dissenii explicationem vituperat, quoniam Pindarus vocem στόλος eo significatu nusquam usurpaverit,

v. ad Nem. III, 17. Ipse collatis similibus translationibus imaginem, ut saepe civitates cum navibus comparantur, a re navali ductam ratus redit ad Boeckhii explicationem: „*führe diese stadt in freiem zuge, in freier bahn.*"]

Carmen Pythium nonum.

INTRODUCTIO.

Telesicrates Cyrenaeus, Carneadae filius, Pythia vicerat armato cursu Pyth. 28., Ol. 75, 3. Idem postea stadio vicit Pyth. 30., Ol. 77, 3. Vide Scholia. Pindarus tamen de priore tantum victoria agit, ut scriptum sit carmen Ol. 75, 3. Victor nondum redierat Cyrenas, quum carmen caneretur; cf. ad v. 73. et adde quae v. 91. ad *πόλιν τάνδε* et v. 93. ad *ἀστῶν* monita sunt. Sed quemadmodum Cyrenis non cantatum est primum, ita etiam Delphicae comissationis ne minimum quidem vestigium reperitur, quum Olympiorum quae Olympiae cantata sunt et Pythium sextum Delphis cantatum non diu dubitare te sinant de loco. Disputavi haec omnia de sententia Boeckhii, qui pulcram coniecturam addit, Thebis cantatum videri. Videtur enim Telesicrates ex Aegidis fuisse (cf. ad v. 84 sqq.), Aegidae autem et Spartani et Cyrenaici Thebis oriundi erant. Probabile igitur Telesicratem post victoriam Pythiam Thebas cognatosque Aegidas visurum cum popularibus comitantibus eo venisse, ibique a Pindaro expetitum carmen etiam cantatum esse primum in victoriali comissatione, ceterum post reditum victoris in patriam haud dubie repetitum etiam illic in convivio inter alia carmina. Atque huic coniecturae nihil repugnat, favet autem maximopere locus v. 84 sqq., de quo infra videbimus. [Welckerus Opuscc. II. p. 198. monet pariter Iamidae Agesiae Syracusani victoriam Stymphali celebrari Ol. VI., Demophilum Cyrenaeum ab Arcesila expulsum Thebas sese contulisse, Pyth. IV., et Tenedium Theoxenum Scol. fr. 2. Thebis versatum videri.] — Argumentum hoc est: Post introitum poeta transit ad fabulam de nympha Cyrena, filia Hypsei, Lapitharum in Thessalia regis, quae non ut aliae puel-

lae textorio opere delectabatur conviviisque domesticis, sed venationis studiosissima armenta patris defendebat a feris. Sic eam quondam luctantem cum leone vidit Apollo, subitoque amore correptus quaerit ex Chirone in illis regionibus habitante, quaenam sit haec puella, et num liceat statim ei manum inferre, an in lecto praestet decerpere florem virginitatis. Centaurus dulce ridens leniter monet cohibendum impetum cupiditatis, tectam praeferendam persuasionis viam, neque apud deos neque inter homines licitum haberi palam tentare concubitum. Pergit deinde Apollini narrare fatorum ordinem: futurum esse coniugem virginis deum, eamque ducturum in Libyam, ubi ei postea imperium daturus sit populi e Thera illuc transferendi; interim nunc Libyam recepturam apud se heroinam in aurea domo et ei donaturam terrae partem. Ibi Cyrenam filium enixuram Aristaeum, educandum apud Horas et Tellurem, praesentissimum numen qui futurus sit hominibus ovibusque, multis nominibus divinis cultum. Atque ita res evenit. Factae nuptiae eodem die in Libya, ubi iam nympha pulcherrimam Cyrenarum urbem regit. Hanc nunc Pythia victoria ornavit Telesicrates. Exin pergit poeta: magnae virtutes, quales tuae, largam quidem canendi materiam praebent, sed tamen, si paucis res magnas comprehenderis, suavissimum est oblectamentum. Opportunitas observari debet. Cuius rei etiam Iolaus olim specimen edidit, qui senex vires breves precatus ad hoc tantum, ut Eurystheum occideret, re peracta mortuus est et conditus sepulcro avi Amphitryonis, ex quo et Iove Alcmena peperit Iphiclem, patrem Iolai, et Herculem. Hos vero stultus est qui non canat et Dircaeas undas eorum nutrices; laudabo eos, quoties mihi bonum ex voto contigerit. In Aegina enim hunc vicisse dico et Megaris iam ter, persaepe etiam in domesticis ludis eum admiratae sunt virgines. Post haec in fine carminis poeta ad gentis antiquitates accedit. Nam quum olim Antaeus Irasorum rex filiam nuptum collocare vellet, Danai exemplum imitatus, praemium certantium eam ad metam statuit, ut qui primus eo pervenisset cursu puellam duceret. Contigit hoc Alexidamo, maiorum Telesicratis uni, saepe etiam alias qui vicerat in certaminibus.

Ita Pindarus. Restat, ut interiorem horum omnium rationem explicem. Sunt autem tres omnino partes carminis, quarum in prima fabula Cyrenae heroinae exponitur, in altera ludicra laus Telesicratis, tertia priores coniungit. Fuit igitur Telesicrates

cursor eximius, σταδιοδρόμος et ὁπλιτοδρόμος, qui praeter domesticos ludos omnes adierat Aegineticos et Megarenses et nunc etiam in Pythiis vicerat armato cursu, nobili certaminis genere, quod non parvum corporis robur requirebat, atque etiam antiquis heroibus ferebatur usurpatum, cf. Ol. IV. et Isthm. I. Vidimus laudem gymnicam viri; accedimus ad primam carminis partem. Quanquam varia sunt argumenta horum carminum atque aliae proponuntur in aliis sententiae, tamen, ubi omnia cognita habeas, etiam similitudines multas reperies, quibus ductus quae primo adspectu obscuriora sint revocare possis ad veram rationem suam. Vidimus autem in antecedentibus saepe pulcras coniunctiones virtutum pro fundamentis carminum positas, et singula omnia ad duas virtutes relata, quae vel essent vel deberent esse in victore sociatae. Idem dico nunc tenendum. Quippe gymnicae virtutis, ἀνδρίας, laudi addit poeta σωφροσύνης commendationem, quum illud demum egregium decus sit, si virium florens robur etiam animi moderatione et modestia ornetur. Ac Telesicrates quidem iuvenis erat florente aetate, quem admirabantur virgines in ludis et maritum filiumve optabant; idem vero, dum Thebis versabatur, aliquando affectu abreptus virgini civi vim inferre voluisse videtur; unde poeta pro generali σωφροσύνης commendatione nunc amoris potissimum pudicitiam et verecundiam praedicat pulcherrima fabula ex ipsis Cyrenarum antiquitatibus ducta. Ut igitur Apollinis impetum sedat monitu sapiens Chiro, deusque sequutus hoc consilium decorum coniugium init cum Cyrena, et filius oritur e fausto coniugio praeclarus, sic Pindarus divino exemplo proposito Telesicratis errorem iuvenilem castigat eumque admonitione miti hortatur, ut a pudore ne recedat in posterum, sed honesti coniugii gaudia praeferat castosque hymenaeos, victori ludorum admirabili non defuturos in καλλιγύναικι πάτρᾳ. Non negamus interim fabula Cyrenae proposita simul urbem illustrari, sed poterat patria illustrari etiam aliis narrationibus: quaeritur igitur, cur hanc maxime antiquitatum partem sibi tractandam sumpserit et cur sic tractaverit, ut fecit; cuius rei vix aliam simpliciorem explicationem invenias nostra. Inter Pindarica est Nemeaeum quintum huic simile quodammodo, quod et ipsum cum gymnicae virtutis laude pudicitiae commendationem coniunctam habet. Ac quis non magis etiam admirabitur posthac singularem pulcritudinem exitus, de quo restat ut dicam. Etenim ut in aliis carminibus vidimus praesentem victorum virtutem

mythica maiorum virtute illustrari, sic hic Pindarus declaratis victoriis Telesicratis in fine ad Alexidami gloriam venit, significans ita Telesicratem non defecisse a laude gymnica patrum et antiquitus tradita virtute valere. Sed, nisi fallor, etiam ceteris poetae consiliis convenit praeclara haec narratio, universum carminis argumentum eximie complectens. Non possum, quin in fine etiam nobilis illius Alexidami memoriam excitem, ait Pindarus, qui fuit anus maiorum tuorum. Cursor eximius petiit coniugium pulcherrimum et consequutus est: sponsam partam manu tenens abibat per Nomadum circumstantem turbam, folia et coronas undique in victorem iacientium Sic tu, virtutis gymnicae avitae heres, etiam coniugem quondam ducas honesta petitione partam pulcherrimam faustasque feras gratulantium in uavissima fortuna acclamationes.

[Miram Dissenii coniecturam primus convellit Boeckhius in Annall. Litt. Berolinenss. a. 1830. II. nr. 75. p. 599 sqq. ut prorsus incredibilem et a moribus institutisque veterum valde abhorrentem. Illud laudat, quod Dissenius primus admonuit omnia ad amorem et nuptias referri; sed quod pudorem et pudicum amorem maxime commendari statuit, Boeckhio sententiae illae, quas Dissenius in suam rem convertebat, ex ipso argumento fabulae sponte provenisse videntur. Ipse statuit **Telesicrati eo tempore, quo poeta hoc carmen condidit, puellam Thebanam ex gente Aegidarum fuisse sponsam, quam ille in eo fuerit ut secum domum deduceret.** Ita omnia aptissime excogitata esse demonstrans Boeckhius inter alia p. 607 sq. haec dicit: „*Weil Telesikrates im begriff ist die braut nach Kyrene heimzuführen von Theben, stellt Pindar dar, wie ebenso Apoll Kyrenen vom Pelion nach Libya gebracht; wie in dem muthe der hochherzigen nymphe die kyrenäische tapferkeit vorgebildet ist, so mag immer in der erwähnung der züchtigen scheu des dichters erwartung, wunsch, ja ermahnung liegen, Telesikrates werde die braut in ehren halten, da sie erst in Kyrene ihm verbunden werden soll, im hause des mannes, wie es sich der sitte nach gebührte, gerade wie Apoll sich der Kyrene erst in Libyas goldnem brautgemache vermählt, von Aphroditen empfangen und begünstigt. Auch Kreusens und des Peneios liebe scheint nicht umsonst hervorgehoben. Wie ferner Kyrene den wundervollen Aristaeos gebar, so wird erwartet werden können, dafs auch das neue paar edle sprösslinge erzeuge; hat doch die Thebanerin Alkmene die trefflichen Amphitryoniden gebo-*

ren, deren einer, Herakles, der stammherr des dorischen herrscherhauses ist, welchem die Aegiden hülfreich waren; ihm und seinem bruder Iphikles will der dichter einen κῶμος feiern παθὼν ἐσλόν τι und zwar ἐπ' εὐχᾷ. Hier liegt offenbar die thatsache zum grunde, dafs der dichter in bezug auf Telesikrates ein gelübde unternommen hat oder noch unternehmen will, dafs er also dessen erfüllung schon erlangt hat oder noch hofft: kaum ist es aber wahrscheinlich jetzt noch wie früher, dafs dies gelübde nur für den sieg des Telesikrates unternommen war oder werden sollte, sondern das ἐσλόν scheint wesentlich zusammenzuhängen mit der vorliegenden heirath, sei es, dafs der dichter für den sieg ein gelübde gethan, damit Telesikrates die braut gewinne, sei es, dafs er es erst thut, um eine gesegnete und fruchtbare ehe, eine den Amphitryoniden ähnliche nachkommenschaft zu erflehen. — Auch das folgende pafst zu unserer erklärung des gedichts; Kyrene, heifst es, werde den Telesikrates günstig aufnehmen in dem vaterlande, welches reich an schönen frauen, wo manche jungfrau ihn sich zum gemahl gewünscht, manche mutter zum sohne: auch der neid wird freilich nicht schweigen (v. 93 sqq.). *Wie vortrefflich ist endlich unter unserer voraussetzung der mythos von Alexidamos angebracht, der, ebenfalls ein wettläufer, durch seine kampftugend sich die trefflichste jungfrau erworben hatte.*" — Paullo aliter Welckerus Opusce. II, 198 sqq. Is Boeckhium nimium sumpsisse censens haec potius subesse universo carmini statuit p. 205: „*Siegesfreude durch die aussicht auf die reizendste verbindung. Telesikrates ist glücklich, dorthin, wo eine wegen ihres kampfmuthes von Apollon erhobene Lapithenjungfrau als stadtgründerin verehrt wird, wo ihn früher schon bei geringeren spielen der jungfrauen blicke verfolgten, wo auch sein ahnherr durch wettlauf des einheimischen königs tochter gewann, wo schönheit der frauen einheimisch und Aphrodite eine hehre göttin ist, den reizenden kampfruhm* (δόξαν ἱμερτάν) *zurückzubringen, er, der für freund und feind ein gegenstand des preises, für die schönen Kyrenerinnen der sehnsucht ist: denn zog er diese schon in den kyrenischen kampfspielen an, mit welchen augen erst werden sie als pythischen sieger ihn erblicken?*" — Tertium G. Hermannus Opusce. VII, 161 sq. concedit omnia eo spectare, ut de connubio, quod victor initurus fuerit, cogitare debeamus. Sed aperturus, id quod nondum factum sit, cur non diserte mentio fiat connubii, quod contracturus esset Telesicrates, et quo consilio Apollinis

illud et Chironis colloquium sit a poeta inventum, Hermannus non sponsum fuisse Telesicratem, sed amavisse virginem quandam suspicatur, cuius sibi amorem conciliare cupierit. Postremo Heimsoethius Mus. Rhenan. Nov. a. 1846. p. 1 sqq. de arte huius carminis disputat. Proficiscitur is quidem ab eo, ut fabulam Apollinis et Cyrenes, ab Hesiodio Eoearum poeta narratam a Pindaro summo deo digniorem in modum conformatam demonstret. Ex qua disputatione illud maxime memorabile videtur, Chironem in vetusta fabula Apollinem Cyrenae manus illaturum videri deprehendisse, quo ille facto heroinam in Libyam asportaverit. Pari modo Cyrenae nymphae ut honor et dignitas amplificaretur curavisse poetam, cum qua non illicitos ille, sed iure connubii sancitos amores habuerit. Cetera subtilius edissertata ab Heimsoethio ipso petant lectores: nos ea apponimus, quae p. 10. paucis complectitur: „*Das glänzende gedicht ist zusammengewoben aus einer gleichmäfsigen verherrlichung Kyrenes, der auserwählten braut — ihres heiligen gemales, des gottes der spiele in Delphi — des jugendlichen, ruhmbekränzten, vornehmen Kyreniers, der, früher schon in allen wettkämpfen seines vaterlandes sieger, nun in Griechenland in Aegina und Megara, zuletzt durch den glänzenden Apollinischen sieg, Theben nicht minder als Kyrene mit ruhm geschmückt hat.*" T. Mommsenio denique placet Telesicratem una cum victoriali pompa nuptias suas celebravisse.)

EXPLICATIO.

V. 1—4. Prooemium simplicissimum. Canam Pythium victorem Telesicratem, decus Cyrenes. [Raro Pindarus hanc prooemiorum simplicitatem ad exemplum epicorum maxime poetarum usurpavit, ut quid potissimum cantare velit statim in ipso limine eloquatur. Confer tamen Encom. fr. 1. et quae similia attuli Commentat. de Laso Hermionensi p. 10.] — χαλκάσπιδα. Cursor armatus, ὁπλιτοδρόμος, ut liquet e Pausania VI, 10, 2., ferebat clypeum, galeam et ocreas, quae sunt ἔντεα χάλκεα Ol. IV, 22. Horum armorum clypeus fuit potior pars, unde huius nomine passim designatur totum, ut Pausan. V, 8, 3. δραμόντες ἀσπίσιν ὁμοῦ dicuntur et hic χάλκασπις. Ac mansit clypeus aereus etiam postea, quum decrescente robore

virorum galea et ocreae sublatae essent, vid. Pausan. l. l., quod quando coeptum sit non constat, factum tamen haud dubie post perditam demum libertatem Graeciae. — V. 2. ἀγγέλλων, cf. Ol. VII, 21. — σὺν Χαρίτεσσι, carmina epinicia docentibus, ut saepe monitum, cf. ad Ol. IV, 9. IX, 29. Pyth. VI, 2. Accedit, quod Gratiae Cyrenis colebantur, cf. Thrige p. 290. — V. 4. ὄλβιον, opulentum virum, quippe nobili genere ortum. — διωξίππου, propter curulia studia Cyrenaeorum, de quibus vid. ad Pyth. IV, 18. Epitheton ornans, ut Thebae sunt πλάξιπποι, εὐάρματοι, cf. Ol. VI, 85. Qualis autem urbs, talis etiam dea urbis. — στεφάνωμα, quum victor ei coronas ferat, eam coronet; cf. ad Pyth. II, 6. [στεφάνωμα Κυράνας, decus Cyrenae, Rauchensteinius universo enunciato superadditum volebat. Perperam: στεφ. ab ὄλβιον ἄνδρα non licet divellere. Recte veteres, v. Eustath. Prooem. p. 14: Δυάζει τὰ ἡρωϊκὰ πρόσωπα, ὁποῖόν ἐστι καὶ τό· ἦν ὁ δεῖνα Κυρήνης στεφάνωμα, ἣν ἤρπασεν Ἀπόλλων.]

V. 5 — 70. Mythica narratio de Cyrena. Cyrena, Hypsei Lapitharum in Thessalia regis filia, venatrix, dum luctatur cum leone, ab Apolline conspecta ita dei amores movet, ut hic statim eam amplecti cupiat, monitu Chironis autem, fervorem Phoebi cohibentis, traducitur in Libyam ibique iustis nuptiis castoque lecto deo iuncta Aristaeum parit et urbi Cyrenarum praeest. — Fabulam de Cyrena persequitur Müllerus Orchom. p. 346 sqq. ostendens, quum reges Cyrenaeorum originem a Minyis traherent (cf. Pyth. IV.), Iolci in Thessalia maxime regnantibus, deductio autem coloniae Cyrenaicae monitu Delphici oraculi facta esset (cf. ad Pyth. IV. init.), inde ortum pulcherrimum mythum: heroinam Cyrenam Hypsei filiam e Lapitharum gente seu Phlegyarum, qui Minyarum pars, ab Apolline raptam et in Libyam traductam esse. De eadem re vid. Thrige de Rebus Cyrenensium p. 55 sqq. — V. 5 sq. ἐκ Παλίου κόλπων, cf. de sede Lapitharum Müller. Orchom. p. 198. — Verbis: χρυσέῳ δίφρῳ, ut mox θεοδμάτων ὀχέων, Apollinis currum designari liquet, non Veneris. Quod Pherecydes cycnis Veneris avibus currum tractum tradiderat, cf. Fragment. Sturz. p. 149., de eo hic nihil. — ἀγροτέραν, venatricem. Porro constructio loci haec est: Transtulit virginem eo, ubi eam praeclarae constituit dominam terrae, tertiam continentis partem ut habitaret. — πολυμήλου καὶ πολυκαρποτάτας. Frugum

fertilitatem vidimus iam Pyth. IV, 6. Et μῆλα quod attinet, cf. Hom. Od. IV, 85. et plura apud Thrige p. 302., qui hodieque regionem ovibus nobilitatam addit. Dicendum vero nunc semel est explicatius de adiectivis iunctis et non iunctis copula apud Pindarum. Recte igitur nunc haec duo significationis diversa, vi paria epitheta copula iunguntur, ut idem explicatius dicitur Ol. VII, 63: πολύβοσκον γαῖαν ἀνθρώποισι καὶ εὔφρονα μήλοις. Similiter Ol. VI, 55. dictum: ἴων ξανθαῖσι καὶ παμποφύροις ἀκτῖσι, et infr. v. 69: καλλίσταν πόλιν κλεινάν τ' ἀέθλοις. Copula interposita facit, ut unumquodque adiectivum separatim cogitetur, quod, ut saepe necessarium, ita aptum etiam est in amplificatione laudis. Plurima tamen exempla sunt non positae copulae. Ac primum quidem copula carent quae, ut eandem adiectivi notionem bis referant, cumulantur ad maiorem vim. Veluti sunt: ἀπάλαμον βίον ἐμπεδόμοχθον Ol. I, 59. ἄμαχον ἀστραβῆ κίονα Ol. II, 82. βαθεῖαν μέριμναν ἀγροτέραν ibid. 54. ἑκατογκεφάλα Τυφῶνος ὀμβρίμου Ol. IV, 7. τερπνᾶς χρυσοστεφάνου Ἥβας Ol. VI, 57. εὐθυμάχαν πελώριον ἄνδρα Ol. VII, 15. ὀξυρεπεῖ δόλῳ ἀπατῶτι Ol. IX, 91. ποιμένα ἐπακτὸν ἀλλότριον Ol. XI, 89. αἰθέρος ψυχρᾶς ἐρήμου Ol. XIII, 88. ἀλαθὴς ἔξορνος βοά ibid. 98. φθινοπωρὶς ἀνέμων χειμερία καταπνοά Pyth. V, 112. ῥίζαν ἀπείρου τρίταν εὐήρατον θάλλουσαν Pyth. IX, 8. et κελαδεινὸν ἀγακλέα κούραν v. 106. λιπαρᾶν εὐωνύμων ἀπ' Ἀθανᾶν Nem. IV, 19. γνώμαν κενεὰν χαμαιπετοῖσαν ibid. 40. ἀσκίοις ὠγυγίοις ὄρεσιν Nem. VI, 45. ἀσπιδοδούποισιν ὁπλίταις δρόμοις Isthm. I, 23. γλυκεῖαι μαλθακόφωνοι ἀοιδαί Isthm. II, 7. χάλκεον στονόεντ' ὅμαδον Isthm. VII, 25. Huius loci ea dico, quae vel similem significationem habeant, vel, etiamsi per se non habeant, tamen nunc ita ponantur, ut coeant in unam notionem, veluti ψυχρᾶς ἐρήμου αἰθέρος, χάλκεον στονόεντ' ὅμαδον. Male v. c. dixisset ψυχρᾶς καὶ ἐρήμου αἰθέρος, quasi ibi diversis pluribus et separatim proponendis epithetis illustrandus fuisset aether. Ceterum ubique in his exemplis fortius est secundum adiectivum. — Porro etiam talia in unam notionem arcte coniunguntur: εὐθύτομον πεδιάδα σκυρωτὰν ὁδόν Pyth. V, 90., sed alio modo. Nam aut adiectivi notio una expressa habetur pluribus vocibus cumulate, ut in superioribus exemplis, aut substantivae notionis alicuius singulae partes diversae at nunc inseparabiles indicantur, ut totius una integra notio proponatur. Tale est ultimum exemplum. — Deinde non iunguntur copula nec iungi possunt quae

dignitatis diversae sunt, diverso modo cum substantivo suo nexa. Talia haec: θαλπνότερον φαεννὸν ἄστρον Ol. I, 6. διχόμηνις χρυσάρματος Μήνα Ol. III, 19. οὐρανίων ὑδάτων ὀμβρίων (ὄμβρων) Ol. X, 1. ἀλαθὴς ἔξορκος — ἀδύγλωσσος βοά Ol. XIII, 100. ποικίλαν ἴυγγα τετράκναμον Pyth. IV, 214. κοινὸν γάμον γλυκύν ibid. 223. ἐπικωμίαν κλυτὰν ὄπα Pyth. X, 6. ἡρωΐαις πομπαῖς πολύθύτοις Nem. VII, 46. παιδείους μελιγάρυας ὕμνους Isthm. II, 3. Vertes hoc genus ita: lucidum sidus quod calidius; aurea luna quae tum plena erat; dulcis vox praeconis quae verax et iurata est; versicolorem torquillam quae quattuor radiis illigata esset; dulces nuptiae quibus iungerentur; comissationis praeclaram vocem; magnis sacrificiis quae heroibus offerentur; dulces hymnos quos pueris canebant. Ubi autem ita non verti potest commode, hoc genus locum non habet. Veluti Isthm. I, 23. ἀσπιδοδούποισιν ὁπλίταις δρόμοις inepte vertas: armatis cursibus ubi clypei strepunt, quasi ibi maior quaedam vis in ἀσπιδοδούποισιν. Immo est: scutistrepis armatis cursibus, fortiore epitheto secundo, quare ad antecedens genus hunc locum retuli. Omnino haereas interdum, utrius generis aliquem locum dicas, quum discrimen possit tenue esse, et quum reperiantur quae per se utriusque generis esse queant. Quod uno exemplo illustrabo. Pyth. IV, 184. Verba: τὸν παμπειθῆ γλυκὺν πόθον, si scripta essent: τὸν γλυκὺν παμπειθῆ πόθον, ad antecedens genus retulissem, nunc haud dubie huius secundi generis sunt et vertenda ut ibi feci: dulce desiderium quod omnes trahebat, quod solum illi loco aptum. Attendendum igitur ad peculiares rationes locorum, ut discas, utrum in uno solo adiectivo nitatur vis sententiae, an duobus coniunctis; haec enim est res. Denique ab utroque genere distinguam enumerationes graviores, vividiores, in laude aut reprehensione, veluti Ol. IX. fin. εὔχειρα, δεξιόγυιον, ὁρῶντ' ἀλκάν. Add. Nem. IV. fin. et Nem. VIII, 33. Hoc genus pausas habet pronuntiationis, commodum etiam ubi componuntur quae propter notionum rationem copula iungere nolis, ut Ol. XIII, 5: Ἰσθμίου πρόθυρον Ποτειδᾶνος, ἀγλαόκουρον. Vera structura huius loci, non recte explicata supra, haec est: Opulentam Corinthum, quae Isthmi magnificum vestibulum est aedificiorum praestantia, et cives eximios alit. Atque haec hactenus; de aliis scriptoribus dicere hic nolui. Redeo unde digressus sum. — V. 8. ῥίζα ἀπείρου τρίτα, tertia pars continentis, Libya; quum tres partes continentis distingueret poeta: Europam, Asiam, Li-

byam, cf. Herod. IV, 42 sqq. — εὐήρατον θάλλοισαν, amoenam, vides ad ῥίζαν referenda. [Coniunge θῆκέ νιν οἰκεῖν, praedicati loco acceptis δέσποιναν χθονός, cum Hermanno Opuscc. VII, 162. Deinde θάλλοισαν ad δέσποιναν, εὐήρατον ad ῥίζαν rettulit scholiasta: ἔνθα αὐτὴν τῆς πολυπροβάτου καὶ εὐκάρπου γῆς ἔθηκε δέσποιναν, καὶ οἰκεῖν θάλλουσαν καὶ γανυμένην τὴν ἐπέραστον τρίτην μοῖραν τῆς ἠπείρου γῆς.] — V. 9. ὑπέδεκτο — θεοδμάτων ὀχέων, excepit ex curru dea facili manu sublevans, χερὶ κούφᾳ, i. e. κουφιζούσης, cf. Valcken. ad Eurip. Phoeniss. 854. Sic Eurip. Iphig. Aul. 600: τὴν βασίλειαν δεξώμεθ' ὀχῶν ἄπο. Boeckhius meus construit: ὀχέων ἐφαπτομένα χερὶ κούφᾳ, manu tenens currum. Sed hoc ieiunum videtur, quum suavius deus descendens sublevetur quam currus tangatur, nec convenit κούφᾳ. Quae vox non aptior, si inhibentem cogitas currum deam, rem ceterum hic alienam. Ubi subsistendum esset, Apollo ipse sciebat. Verum dicendum de ceteris est. Quum Venus coleretur Cyrenis, cf. ad Pyth. V, 22, Pindarus deam fingit iam ante Cyrenas conditas in illa regione habitantem, ut transferunt talia scriptores in antiquiora tempora. Atque ita nunc commode excipit advenas. Sed quam pulcre hic omnia excogitata sint, tum demum perspicias, ubi memineris quae ego in Introductione de consilio universae fabulae narrata exposui. Agit Pindarus hoc, ut coniunctionem Apollinis et Cyrenae non impudicum concubitum fuisse doceat, sed casti tori foedus iunctum; unde etiam γάμον dicit hic v. 13. et infr. v. 66. et Apollinem πόσιν v. 51. Quae quum ita tradere vellet, erat tertia persona opus, quae iungeret eos connubio sollemniter, atque in hanc rem pulcherrima inventione poeta Venerem elegit. Hinc igitur nunc Venus excipit venientes et nuptiale foedus sancit. Sic clara sunt sequentia: καί σφιν ἐπὶ γλυκεραῖς εὐναῖς ἐρατὰν βάλεν αἰδῶ cett., et pudorem ac verecundiam amabilem posuit ipsis in toro, h. e. et amplexus eorum fecit ut pudici castique essent, iungens eos iusti coniugii vinculo inspiransque coniugalem verecundiam. — Restat, ut de verbis ξυνὸν ἁρμόζοισα θεῷ τε γάμον μιχθέντα κούρᾳ θ' Ὑψέος dicatur. Hermannus et Boeckhius vertunt: Iunxit Venus connubium, de quo inter deum et Hypsei filiam convenerat. Verum quod comparant Pyth. IV, 223: καταίνησάν τε κοινὸν γάμον γλυκὺν ἐν ἀλλάλοισι μῖξαι, ibi μῖξαι γάμον non est convenire de nuptiis, quod potius in verbo καταίνησαν inest, sed

ungere nuptias et perficere coniugali amplexu, uti etiam Tafeius recte hic monet. Idem vero quod *μιχθέντι* restitui vult, et aoristum pro praesenti positum dicit, non capio. Ne multa; teneo *μιχθέντα*, verto autem: faciens coniugium, quo olim Aeus et heroina se iunxerunt (*schliefsend die ehe, welche inst der gott und die nymphe mit einander vollzogen haben*). Ceerum ad *ἁρμόζειν γάμον* cf. Wyttenb. Plutarch. Praecept. conugal. p. 879. — V. 14. *ὑπερόπλων*, validorum, bellicorum. Vox media, cf. Buttm. Lexil. II. p. 216. Add. Tafel. l. l. — Ceterum Hypseus dicitur filius Penei fluvii, qui filius Oceani. Creusa fuit filia Telluris. Pindarus cum Pherecyde conentit, cf. Scholia et Pherecyd. Fragmenta Sturz. p. 149. ed. lt. — *Πίνδου ἐν πτυχαῖς*, ibi enim Penei fontes; cf. Müller. Hist. Dor. I, 24. — V. 17. *ὁ δὲ θρέψατο*, ille vero educavit filiam, h. e. ille vero pater Cyrenae. — *ἰστῶν παλιμβάμους ὁδούς*. Heynius: „de *ἱστουργίᾳ*, quum radius itque reditque per tramam, ut interserat fila." Melius Boeckhius cum Scholiis, comparato Etymol. Magn. p. 367, 47. et Eustathio ad Il. *A*. p. 31., de mulieribus loquutionem accipit *ἱστόν* ambientibus. Atque ita Leonid. Tar. Ep. LXXVIII. (Anth. Pal. VII, 726.) textrix quaedam dicitur *καί τι παριστίδιος δινευμένη ἄχρις ἐπ' ἠοῦς κεῖνον Ἀθηναίης σὺν Χάρισιν δόλιχον*, comparato motu mulieris cum cursu *δολίχου*, ubi repetitis vicibus stadium percurritur. Vide ib. Iacobs. T. VII. p. 133. et Delect. Epigrammat. p. 305. [Restitue *ἐφίλησεν*, coll. not. crit. Nem. V, 44.] — V. 19. *οἰκόριαι* s. *οἰκούριαι ἑταῖραι* sunt aequales, puellae innuptae, quae domi manent, non ut Cyrena venatum eunt. Ac nota vox *οἰκουρία* et *οἰκουρεῖν*, v. Soph. O. C. 343. Sed quaenam sunt *δεῖπνα μεθ' ἑταιρᾶν*? Non versabatur, ait Pindarus, inter aequales neque cum his intererat conviviis nuptialibus (Pyth. III, 16.) aliisque festis epulis domesticis. Convenit vox *τέρψιες*. — V. 21. *φασγάνῳ*, non venabulo, sed gladio, qui fuit inter veterum arma venatica, cf. Oppian. Cyneget. I, 154. — *πολλάν τε καὶ ἀσύχιον*, uti etiam alias *τε καί* post *πολύς*. Notabis hoc fortius et significantius esse quam simplex *πολὺς καί*, vid. ad Ol. XIV, 5. — V. 23. *τὸν δὲ σύγκοιτον γλυκὺν* cett. verto: Concubitorem autem suavem, modicum palpebris somnum consumens incumbentem versus auroram, h. e. somno vero, qui concubitor suavis solet esse quique aliis largus et longus incumbit,

puella modico in palpebras fruebatur delapso verseus auroram (*sie genofs den schlaf nur als einen spärlichen, spärlich auf die augenlieder ihr sinkenden gegen morgen*), quum ferae rediissent in lustra sua. Constat autem feras noctu ad praedam quaerendam exire et redire in lustra ante solis ortum. Quare puella tum demum, ubi tutas credebat pecudes, somno vacabat paullisper. Sic Boeckhii mei explicationem non probaverim, qui construit: *τὸν δὲ σύγκοιτον γλυκὺν ὕπνον πρὸς ἀῶ ῥέποντα ἀναλίσκοισα παῦρον ἐπὶ γλεφάροις*, et vertit: „Somnum vero ad matutinum tempus vergentem, qui solet dulcis concubitor esse, rarum nec multum impendens palpebris, id est, somnum non in auroram extrahens." Sed meo iudicio somnus Cyrenae erat *παῦρος ἐπὶ γλεφάροις ῥέπων πρὸς ἀῶ*. Ceterum quod Pindarus *ἀναλίσκοισα* interposuit, id fecit optime, nec poterant verba melius ordinari hoc loco, ubi vis sententiae in *παῦρον* est et in *πρὸς ἀῶ*. Ipsum *πρὸς ἀῶ*, pro quo Euripides in Rheso v. 557. *πρὸς ἀόῦς* dixit, notavit Hermannus ad Viger. p. 863. Arist. Eccl. 312. *πρὸς ἕω*, cfr. Matth. Gr. §. 591. c. ε. Denique ad loquutionem *ῥέπων ἐπὶ γλεφάροις* confer Homerica: *ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἔπιπτεν* Od. II, 398. XIII, 79. et *ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισι χυθείη* XIX, 590. — V. 26. *εὐρυφαρέτρας*, ut dicitur Apollo etiam Fragment. incert. 12. — *λέοντι*. Leones in Europa inter Acheloum et Nestum reperiri memorat Aristoteles in Historia Animal. et inde Plinius, cf. Spanhem. ad Callim. in Cer. 52. Leaenas in Pelio memorat Callimach. in Del. 120. et Xenophon. de Venat. XI. de leonibus in Pindo loquitur. Celeberrima autem Cyrena *λεοντοφόνος*, ut saepe dicitur Nonno; ad Thessaliam refertur pugna etiam a Callimach. in Dian. 208., ut videtur, at in Libya collocatur ab eodem in Apoll. 91., ubi vid. Spanh. Cum Callimacho facit Apollon. Rhod. II, 509. et Acestor ib. in Schol. Ceterum non obscurus est sensus praeclarae fabulae. Quum enim Libya leonibus abundaret maximis, cf. ad Pyth. V, 54., quibus Cyrenaica regio purganda erat, pulcherrime iam Cyrenae nymphae tributa est haec virtus, ut quasi praeiret futura huius generis certamina et victorias Cyrenaeorum. Hinc igitur venatrix virgo, hinc masculi eius mores. [Welckerus Opuscc. II, 199. nunquam leones in Europa vixisse docta testimoniorum exploratione efficit. Quanquam Dio Chrys. XXI. p. 501. (312. Emper.): *φασὶ τοὺς λέοντας ἐκλελοιπέναι τοὺς ἐν Εὐρώπῃ· οὐ γὰρ ἔτι αὐτῶν εἶναι τὸ γένος· πρότερον δὲ ἦσαν καὶ περὶ Μακεδονίαν καὶ ἐν ἄλλοις τόποις.*] — V. 29. *ἐκ μεγάρων*

προσέννεπε. Boeckhius intelligit e Delphica aede sua Chironi quae sequuntur dicentem. Sed deum tum non Delphis, sed in Thessalia fuisse et vox κίχε indicat et clarius etiam v. 51: ἵκεο βᾶσσαν τάνδε. Quare ego vertam: alloquutus est vocans e tectis, ut verbum motum a loco significans inclusum sit, cf. Matth. Gr. §. 596. Sic supra Ol. I, 10: ὅθεν ἀμφιβάλλεται ὕμνος σοφῶν μητίεσσι, vertimus: unde susceptum hymnum amplectuntur mentes peritorum choreutarum. Et Ol. IX, 19: ὅθεν στεφάνων ἄωτοι Λοκρῶν ἐπαείροντι ματέρα, est: unde susceptae, partae coronae Opuntem illustrant. — Χείρωνα, qui degebat in Pelio monte. — δύνασιν, Pyth. IV, 238. — V. 31. οἷον ἀταρβεῖ νείκος ἄγει κεφαλᾷ, h. e. quale certamen interrito capite agat, sustineat. Sic πόλεμον ἄγειν. Porro ἀταρβεῖ κεφαλᾷ, magnifica circumscriptione pro ἀταρβής. Intelligitur intrepida firmitas erecti capitis. Aliter explicat Scholiastes: ἐπάγει κεφαλῇ νείκος. [Magnificentiam circumlocutionis non agnosco. Immo κεφαλᾷ insolentissime dictum fecit, ut scholiastae eosque secuti interpretes a mente poetae mire aberrarent. Mihi pro κεφαλᾷ videtur κραδίᾳ scribendum, cui non obest quod et ἦτορ et φρένες subsequuntur. Sic Pyth. V, 51. ἀταρβεῖ φρενί, alias ἀμόχθῳ, θρασείᾳ, ἀτρώτῳ καρδίᾳ cett. Utrumque vocabulum etiam aliis locis a librariis confusum est: sic Mnasalcae Anth. Pal. VII, 488. (Meinek. Del. XVIII. p. 6.) pro ἅ σ' ἐπὶ τύμβῳ πολλάκι κεκλομένα κωκύει ἐκ κεφαλᾶς restitui ἐκ κραδίας. Cfr. Philol. III, 527.] — μόχθον καθύπερθε ἦτορ ἔχοισα, labore maiorem animum habens, contemnens periculum laboremque certaminis. — V. 32. κεχείμανται, cf. Buttm. Gr. ampl. Tom. II. p. VI., qui κέκρανται συμφοραί comparat Eurip. Hippol. 1255. utrumque pro plurali habens. Ceterum usitatius verbum χειμάζεσθαι tropico sensu. — V. 33. ποίας δ' ἀποσπασθεῖσα φύτλας, a quanam stirpe avulsa; quod dicit, quia procul a suis puella solitaria versabatur in montibus. — V. 35. γεύεται, fruitur, utitur robore immenso. — V. 36. ὁσία, fas, Hom. Od. XVI, 423. XXII, 412. Dicit vero: Num fas manum divinam ei admovere et statim hic eam amplecti, an melius est e lecto sub tectis carpere dulcem florem virginitatis? Volebat statim hic sub divo virginem opprimere et amplecti, ἀμφανδὸν τυχεῖν εὐνᾶς, ut Chiron mox dicit huc respiciens. Docet idem oppositum ἐκ λεχέων, ea de causa in

principio coli positum, quia vim secundae sententiae habet. Atque ita factum suasu Chironis, in domo aurea Libyae. — χείρας μελιαδέα [ita corrige vulg. μελιηδέα cum Ahrente Dial. Dor. p. 133.] ποίαν, pubertatem, ut infra Ἥβας καρπὸν ἀνθήσαντ' ἀποδρέψαι. Porro notabis ἤ ῥα in altero membro, quod Hermannus ad Aiacem v. 177. negat apud epicos, nedum apud Atticos inveniri. His nunc additum καί, ut toties apud Homerum ἤ καί in altero membro. Porro suppleo χρή, ut sit ὁσία s. ἔξεστι — ἤ χρή, quum haec vera ratio logica esse videatur. Nosti vero hanc figuram, ubi post ἔξεστιν intelligitur χρή, ut alias post χρή intelligitur ἔξεστι, cf. Hermann. ad Soph. Oed. R. 817. Et nunc quidem membra per particulam ἤ opposita sunt. Ad sententiae rationem quod attinet, Apollo licet statim amplecti malit, addit tamen etiam alterum, si minus probetur illud. Plane aliam interpretationem loci Gurlittus et Boeckhius sequuntur, non diversa esse statuentes haec duo membra, sed fere eandem sententiam referre; quod mihi etiam cum sequentibus pugnare videtur, ubi Chiro alterum dissuadet, alterum commendat. — V. 38. ζαμενής, animosus. — ἀγανᾷ χλαρὸν γελάσαις ὀφρύϊ, placido dulce ridens supercilio. Constat superciliis contractis ostendi iram, deductis tristitiam, remissis hilaritatem. Unde in ficta laetitia Hom. Il, XV, 102: ἡ δ' ἐγέλασσεν χείλεσιν, οὐδὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι κυανέῃσιν ἴαινεν. Iam χλαρόν pro λαρόν accipio, ut est λιαρός, χλιαρός, λιαίνω, χλιαίνω. [Iota in χλαρόν oppressum est, ut in σωπᾶν, βώσεσθαι, quare Schol. κατὰ συναίρεσιν formatum dicit. Cfr. Lobeck. Pathol. p. 417., qui Rhemat. p. 29 sq. a tepore haec transferri ad res, quae cum suavitate ad sensus affluunt, observat.] Ac ni fallor, tota haec phrasis pulcherrima nunc est de habitu leniter reprehendentis et absque severitate. [potius leniter Apollinis simulationem ridentis, v. Welcker. l. c.] Sic mus avaro respondens ἡδὺ γελάσσας Anthol. Palat. XI, 391. et ἁπαλὸν γελᾶν, notata hoc sensu Iacobsio Delect. Epigr. p. 19. Inprimis vero comparaverim apud Platonem Socratem leniter amicos castigantem in Phaedon. p. 84. D: ἐγέλασέ τε ἠρέμα καί φησι, et p. 115. C: γελάσας δὲ ἅμα ἡσυχῇ. — V. 39. Πειθοῦς. Suadam Veneris ministram vidimus iam Pyth. IV, 219.; de clavibus deorum dictum ad Pyth. VIII, 4. Verto: Occultis clavibus sapiens Suada aperit aditum ad sacros amores, h. e. non aperte et per vim puellae opprimendae sunt, sed verecunde in lecto

occulta persuasione impetrandus amplexus. Iungo igitur κλαῖδες Πειθοῦς et κλαῖδες φιλοτάτων. Boeckhius iungit Πειθοῦς φιλοτάτων, Suada amorum conciliatrix. Porro vide pulcre additum σοφᾶς, h. e. verecundae, pudicae, a qua caeca affectus vehementia abest, et ἱερᾶν, h. e. quae profanari non debent sub divo. Denique alios locos, ubi βία et πειθώ in talibus opponuntur, vid. ap. Iacobs. ad Antholog. T. VIII. p. 16. ad Philostr. p. 245. — V. 41. τοπρῶτον. Primos amplexus dicit amantium, qui nondum consueverint. In his maximus solet esse pudor puellae et iuvenis et minime omnium toleranda indecora. Quum autem primi nunc futuri essent Apollinis et Cyrenae amplexus, de his tantum loquitur, non de sequentibus, quasi hos liceat turpes esse. — V. 42 sq. Sensus: Te enim, quem non fas est mentiri, comitas ingenii impulit, ut simulate haec diceres; h. e. ac iocari te credo, non ex sententia dicere. Nosti enim ipse, quid fas sit, mentiri autem non potes, ergo iocaris. — θιγεῖν c. dativo vid. Pyth. IV, 296. Ceterum bene confertur Platon. Apol. c. 6. Et de voce ὀργά Pyth. I, 89. μείλιχος ὀργά, come, dulce, facetum ingenium dei. Denique παρφάμεν, vid. Ol. VII, 66. — — Post haec in fine loci paucis monendum est de consilio poetae. Dixi in Introductione me propter Telesicratem haec dicta credere. Quid igitur fecerat Telesicrates? Opprimere voluerat virginem civem Thebanam, aio, hoc ipso tempore, quum Thebis versaretur. Cur Thebanam? De hoc dicetur infra ad v. 93. Virgini autem honestae eum insidiatum iuvenili fervore abreptum, quam forte vidisset alicubi sub divo, hoc ut coniiciam, ipsa haec Pindari verba suadent; similis enim necesse est fuerit res. Ac presse sequor Pindarum, nec plus tribuam Telesicrati culpae, quam opus est ad explicandum carmen. Igitur non dico illatum revera stuprum, sed dico eum voluisse hoc facere, non perfecisse, forte impeditum. Qua quidem re palam facta quum iuvenis sibi iustas reprehensiones multorum civium conflasset, Pindaro dicendum fuit de ea re, et vides, quam decenter dicat et digne simulque quam leniter. Paullo gravius Arcesilaum notat ob illicitos amores Pyth. IV, 90. Et haud dubie etiam Telesicratem castigasset gravius, quam fecit, si is perfecisset stuprum. [Vide introductionem.] — V. 44. κύριον πάντων τέλος, iustos fatoque constitutos omnium rerum exitus, atque etiam huius rei quis debeat esse finis, nosti, καὶ πάσας κελεύθους, omnesque vias, quomodo res per-

ficiantur. Cicero Ep. ad Fam. IV, 2: „Perspicis, qui cursus rerum, qui exitus futuri sint." — V. 46. ἠρινὰ φύλλα de innumera multitudine iam Homerus dixit aliquoties, Il. II, 468. Od. IX, 51. Idem etiam φύλλοισιν ἐοικότες ἢ ψαμάθοισιν habet Il. II, 800. Heynius contulit bene Herod. I, 47. verba oraculi Delphici. — ἀναπέμπει, submittit, ut Latini dicunt, cf. Burmann. ad Valer. Flacc. III, 528. et ad Petron. c. 127. Ceterum etiam genus Cyrenae se ignorare simulaverat tantum deus, non ignorabat revera. Quare nunc splendida haec laus ponitur, ne minuatur honos dei, qui ipse omnia sciens suaviter nunc a Chirone edocetur. Docetur autem a Chirone, quia commodum est Chironem etiam cetera exponere. Nempe maior vis loci est, ubi in fatis fuisse apparet has nuptias et fundationem ac potentiam Cyrenarum. Quod Heynius monet, amare poetas vaticinia narrare, de eo ita statues: classicos nusquam temere hac dicendi forma uti, ut hic vides et Ol. VIII, 41 sqq. vidisti videbisque Nem. I. fin. — V. 50. πὰρ σοφὸν ἀντιφερίξαι, si autem debeo etiam sapienti parem me gerere; cf. Il. XXI, 357. 482. et ἰσοφαρίζειν Il. VI, 101. IX, 390. XXI, 411. De παρά vid. Matth. Gr. §. 588, c. ε. — πόσις, maritus. Iam supra dixi consulto hac voce uti poetam, ut verum connubium significetur. — Διὸς ποτὶ κᾶπον, Libyam, amoenam loci sedem. κᾶπον de amoena regione vidimus Ol. III, 24. Zeus autem nunc Ammon esse videtur, cf. Pyth. IV, 16. et Scholia ad nostrum locum. Idem notat Thrige p. 294. et Boeckh. h. l. Licet enim etiam Olympius Iuppiter coleretur Cyrenis, cf. v. 101., sacra fuit regio domestico Ammonis nomini. De amoenitate denique Cyrenarum cf. Pyth. V, 22. — V. 54 sq. ἀρχέπολιν, civitatis dominam ibi eam facies, adducto populo insulari, h. e. ex insula Thera (cf. Pyth. IV et V.) in collem campo cinctum, quum Cyrenae in colle sitae essent, cf. Pyth. IV, 8. — V. 56. δώμασιν ἐν χρυσέοις. Consulto hoc ita dici videbis comparato vers. 68: θαλάμῳ δὲ μίγεν ἐν πολυχρύσῳ Λιβύας. Sub tectis nuptiae factae sollemnes et in thalamo deus amplexus est novam nuptam, non sub divo indecoro concubitu. Hinc pulcre Libyae deae domus aurea excogitata. — Ἵνα οἱ χθονὸς αἶσαν cett., ubi ei terrae partem statim donabit, ut ei una sit iure legitimo. Nempe Libyae manet domina terrae Cyrenaicae, quam tamen Cyrene una tenet. Construo igitur cum Heynio: ὥστε συντελέσθειν αὐτῇ ἔννομον, ut

Cyrene eam habeat una legitimam, pleno iure. Scholiastes *συντελέθειν* explicat *συντελεῖν*, quod significaret: ei tributa pendere, subiectam esse; verum aliud est *τελέθω*, *συντελέθω*. — V. 58. *παγκάρπων φυτῶν*, cf. Thrige p. 304 sqq. — *θηρῶν*, de feris Libyae cf. Herod. IV, 180. 191. Scholiastes v. 100: *ἔνθηρος γὰρ ἡ Λιβύη*. Et *νήποινον*, *ἄμοιρον*. — V. 59 sqq. Ibi filium Aristaeum pariet. Fuit Aristaeus deus rei pecuariae, avium, venationis ferarum, porro cultum olivarum, vitium, arvorum tuens, numen perantiquum; apud alios *Ζεὺς Ἄριστος* s. *Ἀριστταῖος* dictus, apud alios *Ἀπόλλων Νόμιος* et *Ἀγρεύς*. Cultus eius in Arcadia, Thessalia (ad Pelium et Iolcum), Boeotia vigens, a Parrhasiis in insulam Ceum, a Minyis Iolciacis Cyrenas translatus est. Genealogia dei varia, accommodata locis ubi colebatur, atque in Cyrenaicas fabulas post conditam urbem illatus Cyrenae filius factus est, quanquam revera Cyrena longe esset antiquius numen. Praeter Interpretes ad Virg. Georg. IV, 317. vide de eo Creuzer. Mythol. ed. s. T. III. p. 353. T. IV. p. 371. Müller. Orchom. p. 348. et Dor. T. I. p. 281., denique Boeckh. ad hunc Pindari locum. [Broendsted. Itin. Graec. II, 50 sq. et quae ascripsi ad Heraclid. Polit. p. 69 sq.] — V. 59. *Ἑρμᾶς*. Cultus est Mercurius, quanquam hic locus non necessario id postulat, haud dubie etiam Cyrenis, ut hic monet Boeckh. et nos coniecimus ad Pyth. IV, 178. Hic igitur ibi tollens infantem a matre feret Horis et Telluri, ut Bacchum parvulum portat ad Iunonem (Pausan. III, 4. extr. V, 17, 1. Apollod. III, 4.). Vid. etiam Creuzer. Mythol. T. III. p. 96. 98. 245. Telluri traditur utpote matri Creusae, ait Schol., et quia arvorum, credo, plantarumque et animalium fertilis mater est. Horis Aristaeum apportari ob inventa plurima, lactis coagulationem, mellificationem, olei confectionem, lanae tractandae opus, medicinam, vaticinium, scite notat Gedickius, comparans Ol. XIII, 17. Neque omittendum Etesias eum advocasse tempestatis temperamentum et ceteras quoque eius artes ad dona naturae et tempestatum et iustam rerum temperationem pertinere, quae omnia Horis debentur. — V. 62 sqq. verte: Hae ambrosiam et nectar ei instillabunt (ut deus fiat heroinae filius), et facient eum Iovem sanctumque Apollinem, ut, quum hominibus sibi caris salus praesentissima sit et pastor custosque ovibus, Agreus et Nomius aliis, aliis vero Aristaeus vocetur. Nempe ob ovium custodiam Agreus et No-

mius est (strictissimo sensu nomen *Νόμιος* ad pastionem pertinere vides, *Ἀγρεύς* ad venationem, cf. Dorville ad Charit. p. 246. Lips.), ob hominum curam Aristaeus. — *ἐπιγουνίδιον κατθηκάμεναι*, h. e. *ἐπὶ γούνασι*. Sic *αἰθερία ἀνέπτατο* Eurip. Med. 441., *θαλάσσιον ἐκρίψατε* Soph. Oed. R. 1411. *ἐπιδέμνιος ὡς πέσοιμι* Eurip. Hecub. 927. et *μητέρα βωμὸν ἐφημένην* Suppl. 105. Cf. Nitzsch. ad Odyss. I. p. 104. Et vid. Buttm. Lexil. I. p. 118. [Pindaro fortasse obversabantur Homerica Hymn. Ap. Del. 125 sq.: *Ἀλλὰ Θέμις νέκταρ τε καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινὴν Ἀθανάτοις χείλεσσιν ἐπήρξατο.* Nam ita scite correxit F. X. Eble Philol. I, 361 sq.] — Ad *στάξοισι* cf. Hom. Il. I, 38. — *ἁγνός*, proprium Apollinis epitheton, cf. Müller. Dor. I. p. 302. — *χάρμα ἄγχιστον*, salus, felicitas praesentissima. [Rectius post *φίλοις* interpungitur et *ἄγχιστον ὀπάονα* copulatur, v. Addend. T. I. p. 353. Et sic iam Er. Schmidius.] Tum ad *Ἀγρέα καὶ Νόμιον* supple *τοῖς μέν*, omissum ante *τοῖς δέ*, cf. Matth. Gr. §. 288. not. 4. [Verba *τοῖς δ' Ἀρ. καλεῖν* Heimsoethio p. 43. variatio sunt ultimo tantum nomini adhibita neque recurrens ad voces *Ἀγρέα καὶ Νόμιον*. „In illis enim nominibus res facile cogitantur, quibus deus sic appellatus praesit; in hoc nonnisi nomen."] — V. 66. *γάμον τελευτάν*, cf. ad Ol. II, 17. — V. 67. *ἐπειγομένων ἤδη*, ubi iam festinant, ubi iam eo perventum est, ut festinare incipiant. — V. 68. *διαίτασεν*, illud ille dies perfecit. Est *διαιτᾶν* proprie dirimere rem arbitrio suo, hinc omnino ad exitum perducere, *διανύειν*, Hesych. Ceterum noto usu dies facit quod fit aliquo die, ut Soph. Ai. v. 131. Tum attende ad pronomen *κεῖνο* bis positum cum vi in oppositione, veluti Soph. Ai. 1018: *κεῖνος τὰ κείνου στεργέτω, κἀγὼ τάδε*. Add. Tibull. I, 1: „Divitias alius fulvo sibi congerat auro — me mea paupertas vitae traducat inerti." — V. 69. *ἵνα*, confusa, ut solent, deae et terrae Libyae notione. — *καλλίστᾳν*, cf. Pyth. V, 76. — *ἀέθλοις*, ob domestica certamina et apud peregrinos reportatas victorias, qualis nunc Telesicratis. — Absoluta universa narratione addenda restant nonnulla de ultima eius parte. Agit vero Pindarus in hac altera parte manifesto illud, ut iustas nuptias initas ostendat Apollini cum Cyrena, quemadmodum in antecedentibus indecorum concubitum Chiro dissuaserat. Celebrantur igitur nuptiae in aurea domo Libyae, in thalamo sub auspiciis Veneris, et oritur e fausto connubio etiam filius praeclarus. Nam etiam

quod de Aristaeo dixit, licet, ut cetera omnia, simul in urbis laudem dictum sit, nunc ad universum loci consilium referri debet, ut alias progenies praeclara laudatur, ubi nuptiae faustae significantur. Sic Ol. I, 88. de Pelope: ἕλεν δ' Οἰνομάου βίαν παρθένον τε σύνευνον, τέκε τε λαγέτας ἐξ ἀρεταῖσι μεμαλότας υἱούς. Add. Nem. VIII, 6 sqq. Contra infausto connubio infausta oritur progenies, cf. Pyth. II, 42 sqq. Quae quum ita sint, vides clare, quid velit. Ut supra castigatum peccatum Telesicratis, de quo dixi ad v. 43., sic nunc contra connubii iusti ostenditur decentia et felicitas propter Telesicratem. Debent cives Cyrenaei sequi quod praeivit praeclarum exemplum Cyrena; hoc igitur etiam tu tene, Telesicrates, rediturus in patriam καλλιγύναικα. Non potuerunt haec meo iudicio excogitari felicius. Ceterum aberraveris a mente Pindari, si ita premas mythicam narrationem, ut credas, quemadmodum Apollo in Libyam abduxit Cyrenam, ita etiam Thebanam virginem, cui Telesicratem dixi insidiatum, ab hoc Cyrenas abducendam significari. Ita si interpretareris, non distingueres sententiam universam, quae narrationi subest, a forma eius, quas duas res maxime opus est ut distinguat interpres. Moneo hoc etiam propter eos, qui Aristophanis comoedias explicant et explicabunt.

V. 71—103. De virtute gymnica Telesicratis. — V. 72. τύχᾳ, victoriae. — συνέμιξε, Ol. I, 22. — V. 73. ἀνέφανε, Nem. IX, 12. — V. 74. καλλιγύναικι. De origine pulcritudinis mulierum illarum disputat Boeckhius, Spartam καλλιγύναικα memorans et Libycas puellas. Maxime vero illud attende, quam laeta spes nunc ostendatur Telesicrati, quem Cyrena benevola recipiet, καλλιγύναικι patriae victoriae gloriam afferentem. — V. 76 sqq. Multa dici possent de virtute tua gymnica; sed brevis ero, quum brevitas placeat intelligentibus. — ἐν μακροῖσι, in larga materia, cf. ad Ol. XIII, 41. — βαιὰ ποικίλλειν, pauca dicere ornate, cum arte. Verbum etiam rhetoribus usurpatum de orationis ornatu, vide Schaef. Dionys. de Compos. p. 258. — V. 78. „Opportunitatis brevitas (καιρός) omnium rerum pariter caput est. (Ad παντὸς ἔχει κορυφάν cf. Solon. Carm. VIII: γνωμοσύνης μέτρον, ὃ δὴ πάντων πείρατα μοῦνον ἔχει.) Novit quondam etiam Iolaum non contemnentem eam Thebarum urbs, quem, quum Eurystheum interfecisset, condidit sepulcro Amphitryonis avi." Duae quum habeantur narrationes, una Iolaum mortuum in breve tempus redisse

ad vivos venia Iovis impetrata, ut interficeret Eurystheum, qui Heraclidas persequebatur, altera senem heroem necdum mortuum brevem vigorem virium rogasse a Iove et impetrasse, tum mortuum (cf. Schol. et Boeckh. h. l.), Müllerus Dor. I. p. 55 hanc a Pindaro spectari contendit, quum de morte priore Iolai nihil significetur. Idem recte monet a Pindaro pugnam contra Eurystheum ad Thebas poni, non in Attica. — *Ἀμφιτρύωνος σάματι*, ante portas Proetides; ibi enim Iolai gymnasium erat teste Pausan. IX, 23., cui iunctum fuisse Amphitryonis sepulcrum docent Scholia ad Nem. IV, 20. Ibi igitur Iolaus conditus, unde etiam *Ἰολάου τύμβος* dicitur Ol. IX, 99., ubi vid. — Denique attende ad *διφρηλάτα* et *λευκίπποισι*: migravit curruum agitator Amphitruo ad Cadmeos, et ipsos claros rei equestris studio; quod additum censeo, ut significetur, cur recepti Heraclidae Thebis ibi vixerint atque adeo bellum Eurysthei propulsare potuerint. — Post haec ut ad initium loci redeam, quemadmodum, ait Pindarus, Iolaus opportuno tempore breviter resumptis viribus magna perfecit, sic ego abstinens importuna prolixitate, quae fastidium creat, opportunum tempus observans et ipse breviter dicam simulque apte et nervose. [De subtili artificio poetae vide Rauchenstein. Introduct. p. 136: „*Pindar hatte zu den kampfheroen Herakles und Iphikles für den sieger ein gelübde gethan, welches erfüllt wurde. Daher mufs er* dieser heroen *im liede gedenken. Originell ist nun, wie er auf* mehrern *sentenzen wie auf stufen zu ihrer erwähnung hingelangt. — Mit erwähnung der beiden heroen Iolaos und Eurystheus giebt sich ungezwungen der übergang zu Herakles und Iphikles, denen er für die erfüllung des gelübdes dankt. Allein, als ob er fürchte,* abgekommen *zu sein vom faden, da er zum lobe des siegers* übergehen *will, setzt er hinzu: Möge mich nicht verlassen der tonreichen* Chariten *helles licht. Er nimmt also den schein an, er habe sich verirrt. Innerlich aber gehört das gelübde und der dank nahe zur sache*" etc. Et post haec improbans Dissenii interpretationem de futuro tempore cogitantis: „*Die schüchterne besorgnifs, es möchte ihm das licht des liedes ausgehn, bereitet trefflich auf die nun folgende glänzende erwähnung der siege vor.*" Confer Welckerum et Hermannum ll. cc., qui consentiunt, quae de Iolao narrantur, dicta esse ideo, ut ad Herculem apte transiri posset. Et Hermanno videtur Pindarus Iolaum non ab inferis in vitam reversum dicere, sed extrema in senectute tempori occidisse

Eurystheum, ac tum demum ipsum vita cessisse. Alioqui poetam *κρύψαν πάλιν* fuisse dicturum.] — V. 84. *τέκε*, Thebis, cf. Nem. I. — V. 87. *κωφὸς ἀνήρ τις*, hebes est qui Herculis non recordatur Dircaeique fontis, qui eum aluit cum fratre. Quod ita dicit, quum primo adspectu in carmine Cyrenaeo civi scripto aliena possit videri Herculis et Thebanorum heroum mentio. — *παραβάλλειν*, admovere, veluti *κεφαλήν* (Plat. Phaed. p. 103. A.), *οὖς*, nunc os admovere pro canere, ut *γλῶσσαν φέρειν τινί*, Ol. IX, 42. — *θρέψαντο*, cf. Ol. VI, 85. — V. 89. „Eos perfectum ex voto canam nactus bonum." Perperam quidam de collocatione verborum queruntur, quae optima est. Nec iungendum *τέλειον κωμάσομαι*, sed *τέλειον ἐπ' εὐχᾷ ἐσλόν τι*, in quo *ἐπ' εὐχᾷ* dictum ut *ἐπὶ ἐλπίδεσσι* Pyth. II, 49. Sententiam Boeckhius statuit hanc esse: Eos nunc canam ob beneficium modo ex voto concessum. Sed obstare videntur sequentia: *Χαρίτων μή με λίποι φέγγος*. Cur enim Gratiae, quae per totum carmen benigne affuerunt, nunc maxime destituant poetam in hoc loco, ut hoc voto opus sit? Quae res facit, ut cum aliis ita potius explicem: eos laudabo, perfectum ex voto ubi quid boni mihi contigerit, Gratiae modo ne destituant. Sic enim quum non solum de praesente tempore dicat, sed etiam de futuro, aptissimum est hoc votum et accommodatum pietati. Ceterum Gratias *κώμου* cantibus praeesse iterum vidimus ad init. carminis. [Welckerus p. 204: „*P. hatte, wie es scheint, dem Iolaos und Herakles sammt dem Iphikles ein gelübde für den Telesikrates gethan, das er nun in diesem κῶμος selbst durch das angeführte augenblicklich löst. Die Worte wären demnach zu verbinden: τοῖσιν, ἐσλόν τι ἐπ' εὐχᾷ παθών, κωμάσομαι, worauf der dichter unmittelbar und abgebrochen, wie oftmals, die frühern siege lobt.*" Hermanno p. 163. verba *Χαρίτων κτλ. μή με λίποι φέγγος* videntur pendere ex *εὐχᾷ*: „nam propterea gratulatur heroibus illis, quod se precantem, ut carminum materiem praeberent Telesicratis victoriae, exaudiverint et ratas fecerint preces suas. Hinc statim enumerat victorias illas."] — *καθαρὸν φέγγος*, praeclarum lumen, vis poesis, ut digne eos praedicare possim. Ad *καθαρόν* cf. Pyth. VI, 14. Quod autem Boeckhius meus praesentem aliquam rem lactissimam postulat, id vidit optime, neque haec excluditur nostra interpretatione, nisi quod mea sententia poeta simul etiam futurum tempus spectat. Quaenam igitur haec res est? Gloria, aio, in Thebas redundans

et redundatura ex victoriis Telesicratis in Graecia. Licet enim poeta generaliter loquatur, respicit tamen haud dubie Telesicratis maxime victorias et propter has dicit. Pergendum nobis iam est, ut hoc declaremus, ad sequentia. „In Aegina enim dico et Megaris ter urbem hunc virum illustrasse. Quare sive amicus sive inimicus quis sit civium, ne taceat res publica cum gloria bene gestas." Hic quae est πόλις? Non assentior Boeckhio meo ceterisque interpretibus omnibus Cyrenas intelligentibus. Minus bene cohaerent talia: Domesticos heroes Thebanos canam — in Aegina enim et Megaris Telesicrates Cyrenas illustravit. Immo Thebanis heroibus gratiae aguntur ob rem ad Thebas pertinentem, opinor. Quemadmodum alias victores ludicri heroibus domesticis gratias agunt reduces et coronas suas offerunt, sic, credo, Pindarus, ubi Thebarum gloria illustrata erit, Herculi et Iphicli laudes dicet, idque facere vult quavis data occasione, etiamsi civis non sit victor, sed tantum cognationis vinculo urbi coniunctus. Nam hebes est qui Herculem non laudet, non omni occasione utatur ad eum praedicandum. Utamur igitur nunc pulcra Müller i coniectura Orchom. p. 346., etiam Boeckhio probata, Telesicratem Aegidam fuisse, quum etiam nomen patris Καρνειάδας, a Carneis ductum, propriis Aegidarum sacris (vid. Pyth. V.), conveniat. Aegida autem si erat Telesicrates, aio equidem, etiam gloria ludicra eius ad Thebas pertinebat (propter Thebanam Aegidarum originem, cf. ad Pyth. V. et Isthm. VI.); idque commode significatur hic, si Telesicrates nunc ipsum aderat Thebis visens cognatos, ibique carmen canebatur, quae Boeckhii est felicissima coniectura. His adde Telesicratem, qui eximius esset cursor, fortasse etiam Olympicam victoriam meditatum, ut poeta ex antecedentibus viri factis novum futurum decus augurari posset, idque revera facere mihi videtur, sed tectius. Iam his omnibus collectis, nexus universi loci difficillimi, prout ego censeo, erit hic pulcherrimus: „Hebes est qui Herculis et Iphiclis non semper meminerit quavis data commoda occasione: iis comissabor nunc et olim, ubi perfectum ex voto mihi contigerit bonum: Gratiae modo ne destituant. (Nam a Telesicrate praeter praesentia etiam futura decora praeclara urbi sperare licet propter ea, quae fecit; quam sententiam aliter et tectius significat sic:) In Aegina enim dico et Megaris ter iam praeter Pythiam victoriam hanc urbem ab hoc viro illustratam. Quare, o cives, agite laudemus eum; mittite privatam querelam, si quis

vestrum causas reprehensionis habet, in rebus ad publicum urbis honorem bene gestis." Vides nunc in hoc nexu etiam ἀστούς esse Thebanos, et si carmen Thebis cantatum est, non possunt Cyrenaei esse. Porro si memineris, quae ego supra conieci de virgine Thebana a Telesicrate, dum Thebis versabatur, forte tentata, pulcherrima lux affunditur etiam ceteris. Vides, qui sint adversarii, et cur tam graviter poeta hortetur, ut ne taceantur et obscurentur viri laudes gymnicae, τό γ' ἐν ξυνῷ πεπoναμένον εὖ non sine vi efferens. Nec poterant melius sedari irae, quas excitaverat Telesicrates, quam sic tractis victoriis viri in publicam Thebarum laudem. Denique, ut etiam illud addam, vides causam, cur hanc cohortationem post laudatas victorias in Aegina et Megaris ponat, hoc est post victorias in Graecia partas; his enim commode dici poterant Thebae illustratae esse, longius aberant Cyrenaicae. Quare hae postea demum subiiciuntur ad absolvendum victoriarum recensum laudemque viri. [Thebas intelligi πόλιν τάνδ' consentio, sed ἀστούς Cyrenaeos dici arbitror cum Heimsoethio et Welckero, qui l. c.: „*Die worte scheinen nicht nothwendig eine andeutung von gegnern des Telesikrates zu enthalten, sondern nur feierlich auszusprechen, dafs freund und feind, falls er nämlich auch feinde unter seinen mitbürgern hätte, ihn loben müsse.*" Mihi ii significari videntur, qui diversarum erant in republica partium.] — V. 90. particula γάρ sic explicatur ab Heynio et Gurlitto, ut ante haec verba omissam statuant sententiam hanc: Qualis est haec victoria Telesicratis. Tafelius durius etiam parenthesin ponit a v. 79 — 89. Verum sic nemo dicere potuit recte. Ex nostra ratione γάρ simpliciter rationem reddit antecedentium: „Canet heroes, ubi quid boni ei contigerit, et invocat in hanc rem Gratias; nam hic victor iam multa decora urbi attulit, ut probabile sit etiam nova futura." Deest igitur nihil; nam ultima haec ex praeteritis ducta conclusio de futuris, quae consulto non pronuntiatur apertius, inclusa tamen est antecedentibus. — De ludis Aegineticis et Megarensibus vid. Ol. VII, 86. — τρὶς δή, h. e. non solum Delphis illustravit hanc urbem, sed in Aegina et Megaris etiam ter. Sic bene etiam Pythiam complectitur. Ceterum aut Megaris bis vicerat et in Aegina semel, aut hic bis et illic semel. — πόλιν τάνδε. Intolerabilem esse omissionem subiecti (cfr. not. crit.) nunc toto loco explicato etiam clarius senties. Nec opus τάνδε, quum πόλιν in carmine Thebis cantato ne possit quidem aliter

quam de ea ipsa urbe intelligi. Similiter simplex πόλιν de Agrigento Ol. II, 93. — σιγαλὸν ἀμαχανίαν, taciturnitatem, cf. ad Ol. VIII, 68. — ἔργῳ, Pyth. VIII, 80. — V. 93. ἀστῶν. In hoc nexu: πόλιν εὐκλείξαι, οὕνεκεν εἴ τις ἀστῶν, sunt cives huius ipsius urbis, ergo Thebarum. Boeckhius, quum πόλιν Cyrenas intelligeret, ἀστούς statuit esse populares Telesicratis, qui eum in Graeciam comitati essent, ut fiebat. — ἐν ξυνῷ (Ol. XIII, 49.), in publica, communi causa; haec enim agitur in certaminibus ludicris. — κρυπτέτω, Ol. II, 97. — Nerei dictum haud dubie ex prisco poemate petitum; cf. etiam Nem. III, 29. IX, 6. [et quae exposui Commentat. de Pittheo Troezenio p. 11 sq.] — V. 97. πλεῖστα νικάσαντά σε. Asyndeton ita explico, ut verba καλὰ ῥέζοντα uberius declarata censeam ceteris quoque viri victoriis indicatis. Igitur nexus hic: Laudet Telesicratem Thebas ornantem vel inimicus, est vir καλὰ ῥέζων. Persaepe etiam in domesticis ludis admirationem excitavit. — καὶ τελεταῖς. Quum non dicatur καὶ — τέ, non potest verti: et in Palladiis et in Olympiis, sed καί est etiam. Porro Palladis armatae sacra statis temporibus redeuntia (ὧρια) sanctissime celebrata esse Cyrenis pluribus docet Boeckhius ad h. l. repetiitque inde Thrige p. 286. Porro ut vox τελεταῖς recte primo loco posita sit, statuendum est Aeginetica et Megarensia, in quibus vicerit Telesicrates, non fuisse τελετάς. Atqui τέλεται sunt deorum, Ol. III, 41. XI, 51. Nem. X, 34., non heroum, opinor; quare suspicor eum illic in Aeaceis et Alcathoiis vicisse. — V. 101. Ὀλύμπια. Fuit igitur Cyrenis cultus Iovis Olympii, traductus, ut videtur, ex Elide, ubi Minyarum pars habitaverat, cf. Müller. Orchom. p. 360 sqq. Nam Iuppiter Ammon ab hoc loco alienus est, qui, licet confusus cum Graeco Iove, diversum tamen cultum et templum habebat, ut ceteri dii pro diversis nominibus suis diversis in templis coluntur diversis diebus. — Denique Telluria habita, quum Cyrenae avia Creusa Telluris esset filia. — ἔν τε καὶ πᾶσιν ἐπιχωρίοις, et in omnibus omnino domesticis. Vides recte nunc etiam propterea ludos modo memoratos pro Cyrenaicis haberi, veteribus Attica Panathenaea, Olympica, Telluria perperam intelligentibus, quia alioquin dicendum fuisset: ἔν τε καὶ ἐπιχωρίοις πᾶσιν. [καὶ πᾶς est vel omnis, plane omnis, ut Hom. Od. XXII, 23. Soph. O. C. 1396. Cfr. Meinek. Anall. Alex. p. 223.] — In his igitur omnibus, ait Pindarus, videbant te victorem et tacitae sibi quae-

que virgines coniugem te optabant aut ut filium aliquando talem habere contingeret. — ἄφωνοι, prae pudore non eloquentes votum. — ὡς ἑκάστα, cf. Herm. ad Vig. p. 853. (nos: *jede für sich*). Vides virgines Cyrenaicas ludos spectasse, uti apud ceteras Doricas gentes virgines faciebant, cf. Müller. Hist. Dor. I. p. 262. Ac docet Boeckhius h. l. etiam Cyrenis gymnicas puellarum exercitationes fuisse ob Doricos mores e Peloponneso translatos, et quum etiam apud indigenas certamina feminarum haberentur. Idem quod etiam uxores ad ludos spectandos admissas statuit, certe ab hoc Pindari loco alienum videtur. Explicat: εὔχοντο παρθενικαὶ πόσιν ἢ γυναῖκες υἱόν, uxores inferens, de quo non assentior. Boeckhium sequutus est Thrige p. 348. et Lobeckius ad Aiacem p. 431.

V. 103—fin. De Alexidamo cursore eximio, connubium faustissimum cursu consequuto. — V. 103. ἐμὲ δ' ὧν cett. Verte: „Me vero quaedam, dum canendi sitim restinguere studeo, etiam antiqua fama tuorum maiorum poscit debitum, ut eam iterum excitem. Ad δίψαν ἀκειόμενον cf. Hom. Il. XXII, 2. et Epigr. Platon. VIII. Anthol. Pal. VI, 43. Felicissimos habet transitus Pindarus. Sic hic post tam multos versus qui etiamnum pergere vellet, commode siti canendi se significat ardere, quam restinguere studeat. Porro in verbis τὶς — καὶ παλαιὰ δόξα est τὶς obscurata quaedam fama, ac quod vulgo pronomen tot vocibus separatum a substantivo suo queruntur, id eleganter factum. Defessis propemodum animis longitudine carminis, non poterat melius novae rei canendae excitari et suspendi exspectatio quam hoc modo; haec autem vera causa est, meo iudicio, huius collocationis. — Tum πράσσει χρέος, plane ut Ol. III, 7. — Et αὖτις ἐγεῖραι scil. αὐτάν, ut Isthm. III, 41. φάμα παλαιὰ ἀνεγειρομένα et Ol. VIII, 74. μναμοσύναν ἀνεγείροντα. Adde σὺν δὲι χάριϛ Isthm. VI, 17. — Denique τεῶν προγόνων et οἷοι magnificentius; est enim de uno Alexidamo maxime dicendum. Vixerat hic revera post Battum, conditorem urbis; sed fabulae gentiliciae eum in antiquiora tempora removerant, cf. Boeckh. h. l. et Müller. Orchom. p. 346. Sic nunc Antaeo aequalis est, regi Irasorum fabuloso, quem occidit Hercules, Isthm. III, 70. Telesicratis tamen gens haud dubie honesta de Antaeo tradebat. Puellae nomen est Barca vel Alceis, cf. Schol. — Ad prae-

positiones πρὸς πόλιν — μετὰ κούραν cf. Hom. Od. I, 184. [Hermannus scripturam suam, v. not. crit., p. 164. ita explicat: „Me quidem est qui cogat excitare debitum, medelam allaturum sitienti carmini, et antiquam suorum famam maiorum. Ἀκειόμενον δίψαν dicit carmen, quod cupiat plura canere de ea re, in qua versatur. Τίς est Telesicrates, quem Pindarus non nominat, quia nondum palam factus est amor eius, cui felicem successum augurari vult illo Alexidami exemplo."] — V. 108. σύγγονοι non populares sunt, sed συγγενεῖς, quibus olim proximum connubii ius. — Ἥβας καρπός, pubertas, cf. ad Ol. VI, 58. — V. 111. φυτεύων, meditans, parans, de conatu, ut Nem. IV, 59. et al. Ceterum cf. ad Ol. XIII, 59. Sunt autem duodequinquaginta filiae exclusa Hypermnestra Lynceo nupta et Amymone Neptuno amata, cf. Heyn. ad Apollod. p. 107. Et vide Boeckhium de huiusmodi certaminibus. — Mox ἅπαντα — αὐτίκα, omnes statim simul. — σὺν ἀέθλοις ποδῶν, Nem. X, 48. — γαμβροί, proci, sponsi futuri. — V. 117. ἐδίδου, imperfectum est de universo certamine proposito, singulae vero actiones, στᾶσε, εἶπε, aoristis exprimendae erant. — ἁρμόζων, connubio iungens, quod cur addat in cumulum, ex superioribus explicationibus clarum. — γραμμᾷ, qualis in principio est et in fine, etiam στάθμη dicta. cf. Nem. VI, 7. Eurip. Electr. 95 sqq. Ion. 1514. Add. Scholia h. l. v. 208. — τέλος ἄκρον, praemium summum, Ol. XI, 67. — ψαύσειε πέπλοις, ut θιγεῖν supra v. 42., tangeret peplum circum, manibus, puta, ambabus amplectens. — V. 121. φύγε δρόμον, celerrime superaverat, ut fugere, v. c. Valer. Flacc. V, 103. — Νομάδων, apud hos enim res acta. De Libyum Nomadum locis vid. Herod. IV, 186 sqq.; hic ii sunt, qui circa Barcam habitant, ubi Irasa urbs. — πολλὰ μὲν cett. Multas illi tum iniecerunt frondes et coronas; multas etiam antea tulerat aliis in certaminibus. Verbis φύλλα ἐπίδικον καὶ στεφάνους significatur φυλλοβολία, pulcherrimus honos victorum, de qua cf. Boeckh. h. l. et Iacobs. Anthol. Gr. T. VII. p. 339. Tum ad πτερὰ νικᾶν, coronas, cf. Ol. XIV. fin. — Denique de consilio totius loci supra in Introductione monui, ubi quod universum argumentum carminis dixi Alexidami persona proposita comprehendi, id et per se patet quam poeticum sit, et convenit usui Pindari; vide modo quae de Cinyra dixi ad Pyth. II, 15. Hic vero simul

illud nolim te fugiat, non praeceptivam esse hanc ultimam carminis partem; sed monita supra dedit luculentissime per fabulam Cyrenae, nunc laudes loquitur et spes ostendit atque auguria futurorum iucundissima.

Carmen Pythium decimum.

INTRODUCTIO.

Carmen scriptum ab adolescente Pindaro Hippocleae s. Hippocli inter pueros diaulo victori Pythiad. 22. Ol. 69, 3. Eundem eodem die stadio vicisse Scholiastes perhibet, cuius decoris quum Pindarus non meminerit, Boeckhius Scholiasta duce statuit plures poetas ad Hippocleam celebrandum invitatos, et Pindaro solius diaulo victoriae canendae negotium datum esse. Pater Phricias bis Olympia armato cursu vicerat et Pythia semel simplici. Patria Hippocleae Pelinna sive Pelinnaeum dicitur, Thessaliae oppidum, ubi etiam carmen cantatum videtur; neque tamen poeta ab Hippocleae familia ad carmen faciendum invitatus erat, sed ab Aleuadis Larissaeis. Quum enim ab Herculis filiis Antipho et Phidippo multae Thessalorum nobiles gentes originem repetiisse videantur, ex Heraclidis probabile est etiam Phriciae domum fuisse, quemadmodum Aleuadae et Scopadae Heraclidae fuerunt. Atque Aleuadae Larissae regnantes quum dilecto sibi puero Hippocleae propinquo suo κῶμον adducere vellent, adierunt Pindarum, chorus tamen conductus est ex urbe Cranone. Narravimus haec ex Boeckhii introductione, nisi quod hic Larissae carmen cantatum statuit, ego Pelinnae, de qua re dixi ad prooemium; idem data opera de Aleuadis et coniunctis cum his gentibus egit. Adde de Aleuadis disputantem etiam Meinekium in Commentationum Miscellanearum Fasciculo primo p. 50 sqq. et Buttmannum in Actis Academiae Berolinensis ann. 1822. 3. p. 171 sqq. [Mythol. II, 246 sqq.] — Argumentum carminis hoc est: Post prooemium poeta primum Hippocleae victoriam Pythiam laudat, tum ad patrem pergit, qui Olympia et

göttersöhnen zu gelangen möglich, wie dem Perseus, des Zeus und der Danae sohn, den Athene geleitete und der mit hülfe der götter die wunderbaren thaten verrichtete. Damit ist auch die erwähnung des Perseus hinlänglich gerechtfertigt, ohne dafs man weitere beziehungen anzunehmen braucht, als dafs zugleich ein heros geehrt wird."]

EXPLICATIO.

V. 1—6. Prooemium. De illustri genere domus victricis. Tum de argumento carminis. Dicit: „Felix est Lacedaemon, beata Thessalia; ex uno enim ambabus patre bellicosi genus Herculis imperat. Quid iacto praeter opportunitatem? At Pytho et Pelinnaeum me poscit et Aleuadae, Hippocleae cupientes adducere comissationis inclitam vocem." Quum et Aleuadae, qui carmen postulaverant, ex Heraclidis essent, et Phriciae domus, ut equidem non dubito, poeta splendidum quaerens introitum orditur ab ipsa magnificentia Heraclidarum in Peloponneso et Thessalia imperantium. Tamen plura de amplo hoc argumento hic dicere nolebat, satis habens nunc verbo indicasse, quam illustres essent quos caneret, deinceps alia persequuturus. Quare statim abrumpit orationem inceptam, fingens ad aliena se delapsum, ut alias saepe, quum fabulas intextas abrumpit, temere digressum se simulat. Quemadmodum autem istae fabulae revera non alienae sunt, ita nec haec laus, immo illustre est vestibulum carminis; modo statuamus etiam Phriciae domum ex Heraclidis fuisse, cuius laus argumentum est carminis, ad quam etiam haec res pertinere debet, non ad Aleuadas solos. Fac enim non descendisse hanc domum ab Hercule; tum demum vere aberravit. — V. 1 sq. Prima haec pro nominativis habeo. Gravior sic et dignior est introitus quam exclamationibus illatis. Felices autem praedicat has terras, quod tam illustri generi subiectae sint. De Antipho et Phidippo, Herculis nepotibus, unde plurimae nobiles Thessalorum familiae oriundas se ferebant, vide praeter Boeckhium etiam Müllerum Dor. I. p. 421. — πατρὸς ἐξ ἑνός, cum vi praemissum, licet sensus idem in verbis γένος Ἡρακλεῦς lateat. — V. 3. τί κομπέω, praefero quod res ipsa offert, ut sensus sit: Verum quid hic iacto praeter rem? Sic se revocat ab incepto, ut revera non per-

git hac via; atque ita etiam Boeckhius. Aliter Hermannus: „Quid est quod temere dicam? Nihil. Sed enim Pytho me poscit. Nisi forte insolentiore verborum collocatione, sed non minus recta, τὶ κομπέω παρὰ καιρόν; scribendum: Quidquamne temere iacto?" Haec mihi aliena videntur omnia. Ceterum κομπεῖν est magnifica loqui. [De scriptura κατ' ἄκαιρον v. not. crit.] — ἀλλά με — Ἀλεύα τε παῖδες, „at Pytho et Pelinnaeum sqq. haec me poscunt; non iste latus campus ingrediendus, ut de potentia Heraclidarum dicam universa, sed certae quaedam urbes et personae sunt quae me vocant, huc oratio revocanda." Aliter Boeckhius: „Sed enim Pytho me postulant, sed Pelinnaeum, sed Aleuadae. Nihil igitur praeter rem aggredior." — Πελιννᾶον sive Πέλιννα et Πέλινα, oppidum haud procul a Peneo, cf. Boeckh. Nunc patria Phriciae et Hippocleae. — Ἀλεύα τε παῖδες, Thorax infra nominatus eiusque fratres Eurypylus ac Thrasydaeus, cf. ad finem. Ab his poeta invitatus erat ad carmen faciendum. — ἀγαγεῖν, adducere. Veluti Pyth. III, 73. IV, 211. IX, 75. Pyth. XII, 12. Volebant igitur comissationem adducere in domum Hippocleae, sibi dilecti pueri, ut videtur; hoc enim cum Boeckhio suspicor, quum sic optime explicetur, cur hi carmen expetierint. Vides ex proposita loci interpretatione carmen Pelinnae cantatum. Boeckhius vero Larissae cantatum statuens apud Aleuadas, intelligit pompam ibi ductam per urbem in honorem Hippocleae, quod mihi non inesse videtur in loquutione ὅπα ἀνδρῶν ἄγειν τινί. Ceterum ἀνδρῶν ὅπα, quum chorus e viris esset. Omnino addendus erat genitivus, ne suam ipsorum vocem adduxisse dicantur. Denique de iunctis sine copula adiectivis ἐπικωμίαν κλυτὰν ὅπα diximus ad Pyth. IX, 7. [De Ahrentis coniectura v. T. I. p. 353. Is licet concedat praepropere se formam Ἱπποκλέας maxime barbaram vocasse, tamen emendationes suas huius et v. 57. sibi nondum displicere profitetur: Ἀλεύα τε παῖδ' ἐς Ἱπποκλεᾶ ἐθέλοντες (coll. de duali numero et plurali copulatis Thiersch. Gr. §. 307, 7.). Verum tituli etiam paullo vetustiores iam suggesserunt etiam alia nomina eiusdemmodi. Sic Ἀριστοκλέας Delphus emersit apud Curtium Anecdd. Delph. 9, 13. (tametsi 12, 20. est Τίμων Ἀριστοκλέος) et Βούλαρχος Δαμοκλέα est in titulo Attico Boeckhii Annall. Instit. Arch. Rom. 1829. p. 159.]

V. 7 — 29. Laudatur felicitas eximia Phriciae, qui opibus fortunatus sit, et quum ipse victorias

praecipuas ludicras reportaverit, nunc etiam filium videat tenera aetate coronatum. — V. 7. γεύεται ἀέθλων, certator est. Significat γεύεσθαι proprie gustare, sentire iucunditatem aut molestiam alicuius rei, ut γεύεσθαι στεφάνων Isthm. I, 21. (unde Pyth. IX, 35. ἀλκᾶς pro frui, gaudere) aut κακῶν, χειρῶν, δουρὸς ἀκωκῆς, ὀϊστοῦ, qualia ex Homero nota, qui etiam γεύεσθαι ἀλλήλων dixit de pugnantibus. Sic est etiam tentare, adire, ut nunc et Nem. VI, 25. πόνων γεύεσθαι, et Isthm. IV, 20. ὕμνων. — V. 8 sq. στρατῷ περικτιόνων cett. Et conventui circumcolentium Parnasius recessus eum diauli cursorum summum nuntiavit; cf. Pyth. IV, 66. — Παρνάσιος μυχός est vallis a Parnaso Delphisque ad Cirrham descendens, ubi stadium et hippodromus, vid. ad Pyth. VIII, 19. Sic Strophius Crisae habitans dicitur Παρνασσοῦ πόδα ναίων, Pyth. XI, 36. — Porro ἀνέειπεν, de quo vid. Pyth. I, 32., nunc de valle dictum, ubi praeco proclamavit nomen, valde placebit, ubi simul echo vallis cogitaveris vocem praeconis undique resonantem. Ad totum locum cf. Ol. IX, 95. — V. 10 sqq. Verte: „Apollo, laetus enim exitus et initium humanarum rerum deo movente fit, ille tuis quidem consiliis hoc perfecit, virtutem innatam autem quod attinet incedit vestigiis patris bis Olympionicae." — γλυκὺ αὔξεται, dictum ut μέγας αὐξάνεται, alia similia, de quibus conf. Heind. ad Platon. Protag. p. 527. Stallbaum. ad eund. p. 76. et vide de hac prolepsi adiectivorum ad Ol. I, 68. Bene conferas Anthol. Pal. VI, 154. Iacobs. Del. Epigr. p. 28: ἀνθ' ὧν εὔυδρον, Νύμφαι, τόδε δῶμα γέροντος αὔξετε, Πὰν γλαγερόν, Βάκχε πολυστάφυλον, h. e. augete, ita ut sit; facite, ut sit. Est igitur pro: in maius et laetius augetur, amplificatur, ut omnia auctiora et ornatiora fiunt cum deo. Et τέλος ἀρχά τε est tota res ab initio ad finem. Cursus igitur totus sine casu adverso peractus erat. Denique colon hoc ita positum est, ut alias γάρ post vocativum, cf. Ol. IV. init. Add. Matth. Gr. §. 616. — τεοῖς γε μήδεσι. Deus igitur consilium ei hoc dederat, et excitaverat addideratque animum, ut suscipere rem auderet puer. Unde antea δαίμονος ὀρνύντος. — τὸ δὲ συγγενές. De significatione cf. Pyth. V, 16. Casus accusativus absolutus est, usurpari solitus in oppositionibus ad augendam vim eius vocis, in qua oppositio inest. Vid. Soph. Oed. R. 717. Confer quae de nominativo absoluto monui ad Pyth. IV, 152. et de

genitivo ad Pyth. VIII, 85. Scholiastes ἐμβέβαχεν per ἐπιβῆναι πεποίηκε explicat, insita natura effecit, ut ingrederetur; sed haec significatio perfecti non poterit demonstrari. Ceterum ad sententiam cf. Pyth. VIII, 35. Nem. VI, 15. [Hermannus quum v. 57. τὸν Ἱπποκλέα σε reponendum duceret, cui ego temere obedii, non posse Phriciam pro patre victoris pueri haberi addit, quae reliquorum fuit interpretum sententia. Id scholiastas ex v. 16. hausisse prave accepto. Etenim veri simile esse alium quempiam Hippocleae cognatum id nominis habuisse. Postea cognito Eustathium ἵππον κρατησίποδα ex Pindaro afferre, equi nomen Φρικίας esse credidit. Cui opinioni doleo me calculum olim adiecisse. Verissime enim Krausius Hellenicorum vol. II, 2. p. XI. verss. 22—26. ne minimam quidem significationem certaminis equestris habere admonet, sed ad sola gymnica referri χερσὶν ἢ ποδῶν ἀρετᾷ κρατήσαις. Cui addit Rauchensteinius Introd. p. 44., v. 12. τὸ δὲ συγγενές videri flagitare, ut praeter patris victorias etiam aliorum cognatorum virtutes praedicentur. Quare Phriciam hominem esse, non equum, gentilem victoris pueri. Postea tamen Commentatt. I, 17. patrem esse Phriciam contendit, qui Olympia vicisset ὁπλιτοδρόμος, unde κρατησίποδα optime in eum cadat; nomen autem non sine gravitate in fine enunciati collocari, postquam de patre sermonem esse iam v. 12. πατρός significatum sit. Recte.] — V. 13. πολεμαδόκοις, bellum sustinentia sunt bellica arma, ut Ἀθηναία πολεμαδόκος Antholog. Palat. IX, 59. et Alcaei fr. 54. Matth. bellicosa. Ceterum armatus cursor quae arma gestaverit, notavimus ad Pyth. IX, 1. Adscitus hic cursus Olympiae est Ol. 65. et vicerat Phricias inter Ol. 66—69. — V. 15. ἀγὼν βαθυλείμωνα ὑπὸ Κίρρας πέτραν, certamen Pythium in valle sub rupe Cirrhaea, qui Κρισαῖος λόφος esse videtur, de quo dictum ad Pyth. V, 35. A Crisa s. Cirrha per hunc collem descendebatur in vallem, ubi ludi. βαθυλείμων Boeckhio est saxum, in quo pratum erat, nec demonstrari potest rem non fuisse ita, nisi quod nunc hoc otiosum videtur. Quidni βαθυλείμων πέτρα dici possit quae est in profundo prato, quae surgit e prato, valle ambiente eam a pluribus partibus? — V. 17 sq. Sequatur sors, ut etiam in posterum praeclarae opes floreant, cum quibus talia perficiunt. Cfr. ad structuram Herod. I, 32: εἰ μή οἱ τύχη ἐπίσποιτο, πάντα καλὰ ἔχοντα τελευτῆσαι εὖ τὸν βίον. Ceterum quos sumptus certamina postulent, dictum ad Pyth. VIII, 92. — V. 19.

τῶν ἐν Ἑλλάδι τερπνῶν, qualia sunt tyrannis, victoriae ludicrae et carmina epinicia. [Hermannus p. 165. vulgatam scripturam, quam scholiasta ita explicat: ἀβλαβὴς καὶ ἀνόργητος ἐπὶ τοῖς αὐτοῦ κατορθώμασιν εἴη ὁ θεός, explosit primum, quia ἀπήμων κέαρ non possit dici nisi de eo, cui aerumnis vacuum sit cor. Deinde plane inutilem esse et ineptam sententiam, ubi modo idem dictum fuerit significantissime. Ergo posito θεὸς οἷος ἀπ. κέαρ hanc mentem poetae esse ait: deus solus cor habet vacuum doloris; sed felix etiam et celebratus sapientibus hic homo est, qui summis potitus est praemiis et vivus adhuc filium videt Pythiam adeptum coronam. Cui nunc plane assentior. Nisi quod pro εἴη non tam οἷος — quod in θεός solo satis auditur — quam αἰεί reponendum esse suspicor, cfr. Philol. III, 528. Idque et ad ductus librorum propius accedit nec deterius ad sententiam est, quum mortalium hominum μετατροπίαις perennis felicitas deorum opponatur. — Cum v. 23. Kayserus bene confert Homer. Od. Θ, 147: Οὐ μὲν γὰρ μεῖζον κλέος ἀνέρος, ὄφρα κ' ἔῃσιν, Ἢ ὅ τι ποσσὶν τε ῥέζῃ καὶ χερσὶν ἐῇσιν.] — V. 26. νίὸν ἴδῃ, confer dictum Laconis ap. Cic. Tuscul. I, 46. — V. 28. βρότεον ἔθνος, Nem. III, 74. — περαίνει, scil. ταύτας, has felicitates emetitur, decurrit, διέρχεται, usque ad *extremum* finem. Nobis igitur περαίνει dicetur *durchmachen*, *zurücklegen*. — ἔσχατον πλόον, nota loquutio de columnis Herculis, cf. Ol. III. fin. [„Is qui describitur vv. 22. 23., perficere dicitur navigationem usque ad extremum, quidquid felicitatis a genere hominum attingi potest. Verba enim sic struenda: περαίνει τὸν πλοῦν πρὸς τὸ ἔσχατον." Rauchensteinius Commentatt. I, 18.]

V. 29—50. Describitur felicitas Hyperboreorum, ad quos Perseus duce Minerva venit, vulgo autem ab hominibus perveniri non potest. — De Hyperboreis vid. ad Ol. III, 16. De eorum felicitate et omnium rerum abundantia cf. locos indicatos a Iacobs. ad Anthol. T. VII p. 6. — ναυσί, h. e. οὔτε ναυσὶν οὔτε πεζὸς ἰών, cf. Pyth. VI, 48. [et Hermann. ad Soph. Phil. 771.] Ac Perseus per aërem ferebatur alatis soleis, quum ad Medusam proficisceretur, cf. Apollod. II, 4, 2. At Hercules tamen pedibus eo venit, dicet ut vidimus Ol. III.; sane, sed haec ignorasse aut non meminisse videtur Pindarus, quum propositum carmen scriberet adolescens

Ceterum vides Perseum in itinere ad Gorgones primum versus septentrionem, inde ad occasum profectum; cf. Müller. Proleg. Mythol. p. 420. — ἀγῶνα, conventum festum, quum sacra celebrant, conf. Boeckhii notam. Obversantur poetae animo dies festi Hyperboreorum creberrimi, ubi et in publicis locis feriabatur populus et per domos epulae habebantur lautissimae. — [V. 31. Pindarum ante oculos habuit Simias Rhodius Apolline apud Tzetzam Chill. VII, 693 sqq.: *Τηλυγέτων δ' ἀφίκανον Ὑπερβορέων ἀνὰ δῆμον, Τοῖς δὴ καί ποτ' ἄναξ ἥρως παρεδαίσατο Περσεύς.*] — V. 32. δώματ' ἐς ελθών. Quum apud alios (Pherenicum in Scholiis ad Olymp. III, 28., Diodor. II, 47., Antonin. Liberal. c. 20.) templum Apollinis commemoretur, ad quod habitaverint Hyperborei et in quo asinos immolaverint, Boeckhius etiam hic istud templum intelligit, de quo non assentior, quum alio nullo genitivo adiecto ex antecedentibus genitivus repetendus sit. Cogitavit igitur Pindarus domos cum amplis conclavibus et aulis, in quibus epulantes invenerit Perseus, templum tacet, ac mox ostendam etiam ob aliam causam hoc sic positum a Pindaro. Quare hoc loco etiam Apollo cogitandus est subire haec tecta et epulari ibi, ut cum Phaeacibus dii Hom. Od. VII, 201. — V. 33. ὄνων ἑκατόμβας apud Hyperboreos post Pindarum memorant Callim. Fragm. 187. 188. et Antoninus l. cit.; vid. Heynium, Boeckhium et Müllerum Dor. I. p. 279. Maxime vero memorabile etiam Delphis talia sacrificia Apollini oblata, quod nunc discimus ex Inscriptione Delphica Corp. Inscriptt. Vol. I. p. 807. lin 14. ibiq. Boeckh. [*Ὄνους* in inscriptionem a Boeckhio illatos non sine gravi caussa exturbavit Ahrens Dial. Dor. p. 488. Ceterum A. Heckerus Comm. Callim. p. 143. eximie conflavit Callim. fr. 215. cum fr. 188. ita: *Ῥιπαίου πέμπουσιν ἀπ' οὔρεος, ᾗχι μάλιστα Τέρπουσιν λιπαραὶ Φοῖβον ὀνοσφαγίαι.* Postremo Cramer. Ann. IV, 266. *παρὰ τοῖς Ὑπερβορέοις ὄνους θύουσιν Ἀπόλλωνι διὰ τὴν σπάνην τοῦ ζώου.*] — De ἐπιτόσσαις cf. ad Pyth. III, 27. — V. 34 sq. ὧν θαλίαις cett., quorum epulis semper et cantibus quam maxime delectatur Apollo. — εὐφαμίαι, laudes, cantus in honorem dei, veluti Eurip. Troad. 1072. χορῶν εὔφημοι κέλαδοι. — V. 36. ὕβριν ὀρθίαν accipe de salacibus gestibus asinorum, qui bene pasti ad sacrificia ducuntur. Propria quidem vox ὑβρίζειν de asinis etiam generaliori sensu pro exsultare, lascivire, cf. Xenoph. Anab. V, 8, 3.; nunc au-

tem libidinem intelligi indicat adiectum ὀρθία, conf. de ὀρθός, Lacon. ὀρσός, Aristoph. Lysistr. 995. collat. Müller. Dor. I, 386. Ac constat etiam de hoc sensu verbi ὑβρίζειν, cf. Koen. ad Gregor. p. 542. Lips. et add. Aristoph. Nub. 1058. ibique interprett. Huc pertinet proverbium ἀσελγέστερος τῶν ὄνων Lucian. Piscat. cap. 34. Dicendum vero nunc de poeta, talia qui admisit. Ac primum quidem mihi hinc quoque constat privatas domos et vestibula cogitari; nam etiam adolescens Pindarus non videtur mihi talia ausurus fuisse, si in templo Apollinis res ageretur. Porro addendum consilium universi loci. Pindarus Thessalis hominibus describens Hyperboreorum felicitatem, ea proponit, quae ipsis placerent. Quodsi memineris Thessalicas εὐοχίας, de quibus dictum ad Pyth. IV, 130., uti etiam in his epiniciis haud dubie lautissimae epulae habebantur, vides primum, cur poeta ante omnia de epulis festis Hyperboreorum dicat et identidem dicat: ἐδαίσατο Περσεύς, ὧν θαλίαις μάλιστα χαίρει Ἀπόλλων, εἰλαπινάζουσιν εὐφρόνως, ubi quod addit δάφνᾳ κόμας ἀναδήσαντες, manifesto dictum propter victorem chorumque nunc ipsum similiter lauru redimitum, monente etiam Boeckhio, qui praeterea addit etiam Daphnephorica apud Thessalos celebrata. Pertinet eodem musicae laus, quum etiam in his epiniciis *musici* cantus essent. Est igitur omnino consilium Pindari, *ut deceat*, qualia nunc essent oblectamenta in his epiniciis et aliis diebus in divitum Thessalorum domibus, similia etiam apud Hyperboreos haberi, at longe iucundiora et per totum populum, praeterea abesse mala plurima, quibus nos premimur. Ista autem epularum iucunditas ostenditur potissimum ex eo, quod Apollo continuo iis gaudeat quam maxime. Iam, credo, dicere voluit Apollinem tam hilarem esse ibi, ut etiam liberius frontem relaxet, idque indicavit sic, ut legimus. In quo iterum crediderim Thessalorum mores spectatos, qui paullo laetiora convivia amasse videntur atque etiam liberiores iocos. His omnibus etsi non plane excusatur Pindari iuvenilis audacia, illud tamen clarius factum videtur, cur hoc ausus sit. — V. 37 sq. Musa non abest ab his terris, τρόποις ἐπὶ σφετέροισι, in moribus eorum, h. e. ut sunt mores et ingenium horum hominum. Ad ἐπί conf. Pyth. I, 36. — παντᾶ δὲ χοροὶ cett. Iuvabit conferre quae Müllerus Dor. II, 327. monet de musica et choris olim apud Spartanos pervulgatis. Puellarum choros Pindarus prae ceteris memorat, quum suavior sit puellarum saltantium adspectus. παντᾶ

vero est ubique, per totum populum, in publicis locis et, credo, etiam in domibus inter epulas, a quibus non probabile est musica oblectamenta abfuisse; atque intelligitur sic, cur in versu sequenti ad epulas redeat. — δονέονται, rotantur, agitantur, ut agitare choros est Virg. Georg. IV, 533. — δάφνα χρυσέα, cf. Ol. X, 13. — ἀναδήσαντες, Pyth. I, 40. — V. 41 sqq. Post oblectamenta loquitur de malis, quae ab iis absint. — πόνων ἄτερ, non quaerentes victum labore. — ὑπέρδικον Νέμεσιν, severam Nemesin, in quo ὑπέρ est maxime, ut in ὑπερμήκης, ὑπέρβιος, ὑπερμενής, ὑπέρθυμος, aliis, et ipsum ὑπέρδικος Soph. Ai. 1108. et Aesch. Agam. 1367. Blomfld., quem confer. Hanc igitur severissimam deam, cui nemo ceterorum mortalium satisfacit, haec tamen sacra gens fugit. Contra Boeckhius meus sic dicit: ὑπέρδικος non est maxime iusta, sed ὑπερδικαιοῦσα, ius exercens quod supra homines est. — V. 44. θρασείᾳ πνέων καρδίᾳ, audaci pectore spirans, pro θράσος, μένος πνέων, de quibus formulis cf. Blomfld. ad Aesch. Agamemn. v. 1206. — V. 45. ἀγεῖτο δ' Ἀθάνα, interposita inter μόλεν ἐς ὅμιλον, de quo genere cf. Lobeck. ad Sophocl. Aiac. v. 475. — Mox ποικίλον κάρα cett., h. e. caput Medusae variegatum serpentum crinibus attulit Seriphiis (Pyth. XII, 12.) exitium, quum eos lapides faceret. Ait Pindarus: Perseus venit ad Hyperboreos tum, quum etiam alia mirabilia duce Minerva ederet, quod addidit, ut fidem maiorem faceret itineri ad Hyperboreos. Hinc subiicit cum diis nihil videri impossibile. Sed haec verba, ἐμοὶ δὲ θαυμάσαι cett., vario modo explicant. Hermannus iungens θαυμάσαι θεῶν τελεσάντων, vertit: Mihi, etiamsi dii faciunt, ut mirari necesse sit, nihil tamen videtur esse quod effectum dare nequeant. Sed hoc modo certe καὶ θαυμάσαι θεῶν τελεσάντων dicendum erat; absque tali particula ista constructio hic admodum dura est. Nec verti potest: ubi dii miracula edunt, nihil incredibile, quod θεῶν θαυμάσαι τελεσάντων dicendum fuisset, non θαυμάσαι θεῶν τελεσάντων. Quare relicta ista constructione iungo cum Boeckhio: ἐμοὶ δέ, θεῶν τελεσάντων, οὐδέν ποτε φαίνεται ἔμμεν ἄπιστον θαυμάσαι, mihi vero ad mirandum, ubi dii agunt, nihil unquam videtur incredibile, h. e. ne miror quidem, quum diis nihil non sit facillimum. [Heimsoethius p. 46: „Sensus est: mihi ad credendum, si dii fecisse perhibentur, nihil unquam videtur incertum. Pro simplici credere dixit credere et admirari. Vertendum igitur:

mihi ad admirandum (h. e. quin credam admirerque), si dii perfecerint, nihil unquam videtur incertum."]

V. 51 — fin. Redit ad victorem carmenque absolvit subiecta in fine Aleuadarum laude. — κώπαν σχάσον, remum inhibe. Esse σχάζειν hoc sensu proprium de remigantibus ait Schol. ad Nem. IV, 64. et ad Eurip. Phoeniss. 455. Add. praeterea Boeckhium h. l. [et Hecker. Comm. Callim. p. 45 sq.] Ceterum asyndeto bene utitur ut repente celeriterque se revocans; cf. Nem. III, 26. — ταχὺ δ' ἄγκυραν cett., h. e. celeriter ancoram infige terrae, in quo χθόνα dicit fundum aquarum proxime terram, quasi ὅρμον videns commodum, quo uti vult statim, ne navis ulterius procurrens in scopulum forte impingat. Ergo non dicit in antecedentibus temere se digressum et aberrasse a recto cursu; at nunc si ulterius progrediatur, scopulos timet, quoniam, quum dictum sit de Hyperboreis et Perseo quantum satis, plura addita aliena essent. [„Poeta propterea ancoram eiici iubet, ne, quod soleat, hymnus encomius ab alia ad aliam rem vagetur." Heimsoethius p. 46.] — προφράθε, cf. Pyth. IV, 191. — Postremo metaphoram navigationis ipsam quod attinet, ea hic usus est ut alias passim, quum dixisset de longinquis regionibus, cf. v. c. Nem. III, 27. IV, 70. — V. 52 sq. Laudatorii enim praeclara vis hymni alias ad aliam properat rem, h. e. pergendum enim nunc ad alia est, ut amat hymnus huc illuc vagari. — ὅτε μέλισσα, sic hymnus hinc illuc mel laudis petit, nec diu in uno versatur loco. — V. 55. Ἐφυραίων, quum chorus ab Aleuadis conductus esset ex Ephyraeis sive Cranoniis. Vide de hac urbe Ephyra postea Cranone dicta praeter Boeckhium etiam Heyn. ad Hom. Il. XIII, 301. Cranone Scopadae imperabant, gens opulentissima et artium amantissima, de quibus idem Boeckhius dixit. Ibi igitur videntur χορευταὶ boni fuisse. — ἀμφὶ Πηνειόν, h. e. Pelinnae, haud procul a Peneo sitae; at Cranon longo intervallo distat a fluvio. — προχεόντων, Isthm. VII, 58. Hom. Od. XIX, 521. — ἔτι καὶ μᾶλλον, quam nunc est factum. Fecerat poeta etiam scolion, opinor, post epinicium in ista comissatione canendum. Tale manifesto designatur verbis νέαισι παρθένοισι μέλημα. [Sine caussa Hermannum articulum τὸν ante Ἱπποκλέαν a poeta alienum dixisse eundemque praeter consuetudinem poetae τὸν Ἱπποκλέα σε scripsisse docta disputatione, quae est de usu articuli Pindarico, T. Mommsenius satis evicit, v. Mus. Rhen. Nov.

V, 548 sq. Ergo ad pristinam scripturam redeo, v. ad vers. 5. Contra Rauchensteinius Comm. I, 18. *ποθ' Ἱπποκλέαν* coniectat, ut *ποθ' ἁ λέοντος* extat initio versus Nem. VI, 44. Cogitasse enim Hippocleam de adeundo certamine Olympico seqq. produnt vv. 60—63. Hoc si verum est, nec diffiteor mihi valde placere, Dissenius non recte scolium a Pindaro superadditum suspicatus est. Accedit, quod in Rauchensteinii ratione illud *ἔτι καὶ μᾶλλον* optime, minus bene in Disseniana sese habet.] — V. 60 sqq.: Alius alio studio tenetur, suntque varii hominum conatus; quae vero quisque appetit si consequutus sit, iucundam teneat curam, rem praesentem, s. iucunditate fruatur praesenti, quum futura incerta sint. — *ὑπέκνισε*, urit, pungit. Eurip. Iphig. Aul. v. 330: *τὸ βούλεσθαί μ' ἔκνιζε*. Et *ὑπό* est intus sub pectore, veluti in *ὑπορνύναι* Hom. Il. XXIII, 108. 153. al. Ceterum adde Boeckhium h. l. — *τυχών κεν*. Est *κέ* et *ἄν* cum participio iunctum aut in apodosi, quod frequentissimum, aut in protasi et p. si forte explicandum, ut nunc aut Arist. Ran. v. 97. *ζητῶν ἄν*, et hoc quidem genus comparo cum positis post *εἰ* particulis hisce, de quo vid. Hermann. ad Vig. p. 830. — *ἁρπαλέαν*, cf. ad Pyth. VIII, 65. — *φροντίδα*, rem, quam concupivit et nunc habet. — *παρά* c. gen. cf. Pyth. I, 79. — V. 64 sqq. Exitus carminis, in quo laus Aleuadarum, amicorum suorum. Orditur: Fidelis hospes et amicus mihi est Thorax, cui obsequutus hoc carmen cecini, quod ita exprimit: Confido hospitio benevolo Thoracis, qui meum officium expetens hunc iunxit currum Pieridum quadriiugum. — *πέποιθα* non retulerim ad sententiam v. 55 sqq. enuntiatam, quasi dicat Thoracem carmini illam auctoritatem conciliaturum; nam hoc est durum propter sententiam aliam et diversam plane v. 60—63. interiectam. Immo *πέποιθα* est simpliciter fidam habeo eius amicitiam, est mihi amicus sincerus. Ceterum Thessalorum gentes nobiles *φιλοξενίᾳ* insignes erant, unde Xenoph. Hist. Gr. VI, 1, 3. de Polydama Pharsalio ait: *ἦν δὲ καὶ ἄλλως φιλόξενός τε καὶ μεγαλοπρεπὴς τὸν Θετταλικὸν τρόπον*. — *ποιπνύων*, de verbo cf. Buttm. Lexil. I. p. 176. Nunc videtur esse pro studiose ambiens. — *ἅρμα Πιερίδων* honoris causa dixisse videtur propter Aleuadas, illustres Larissae tyrannos, quum etiam hi in hoc carmine laudentur. Vide quae explicui ad Ol. VI, 22. — *τετράορον* Boeckhio simul alludere videtur ad quaterna strophae antistrophaeque et epodi systemata, quod mihi dubium. —

ἄγων ἄγοντα, suavis descriptio amicitiae, amicis iunctim incedentibus alteroque alterum sublevante. Qua imagine significantur mutua officia. — V. 67. „Exploranti et aurum in probatione splendet et recta mens," h. e. probatione cognoscitur, quid sincerum sit; sic etiam Thoracis amicitia usu mihi spectata. Eandem sententiam minus breviter expressit Bacchylides, cf. Brunck. Analect. T. I. p. 149. et Bacchylid. Fragm. Neue p. 31: Λυδία μὲν γὰρ λίθος μανύει χρυσάν· ἀνδρῶν δ' ἀρετὰν σοφίαν τε παγκρατὴς ἐλέγχει ἀλάθεια. Similia vide apud Menandrum, ed. Meinek. p. 289 et 323., et Blomfld. ad Aesch. Agam. p. 195. — βάσανος vero saepissime translate dicitur, cf. Iacobs. Delect. Epigr. pag. 259. — V. 69. ἀδελφεούς. Erant fratres Thoracis Eurypylus et Thrasydaeus, cf. Herod. IX, 58. — νόμον Θεσσαλῶν, rempublicam Thessalorum, quatenus ad certam quandam formam et legem constituta erat. Erat vero Thessalorum respublica divisa quattuor regionibus, quae suas quaeque res interiores separatim habebant, simul tamen vinculo iunctae, quae ad universum populum pertinebant, communiter tractabant; cf. Buttm. de Aleuadis. — ὑψοῦ φέροντι, prosperam et illustrem reddunt, αὔξοντες, provehendo. Bene dixit cumulate, neque est tautologia. — ἐν δ' ἀγαθοῖσι cett., penes probos enim et bonos viros sunt paterna praeclara urbium imperia. Videntur pleraeque urbes Pelasgiotidis Aleuadis paruisse inde ab Aleua, auctore gentis. Ad loquutionem cf. Pyth. VIII, 76. Et de schemate Pindarico ad Ol. X, 6.

Carmen Pythium undecimum.

INTRODUCTIO.

Thrasydaeus Thebanus puer, ex antiqua Cadmeorum gente, ut videtur, oriundus, Pythia stadio vicit Pythiad. 28. Ol. 75, 3.; idem post hoc carmen Pyth. 33. inter viros victor renuntiatus est. Ante eum pater quoque vicerat Pythia, et prius alius ex hac domo curulem victoriam Olympicam tulerat, ut nunc tres essent

victoriae. Carmen cantatum in pompa ducta ad templum Apollinis Ismenii, cui victor gratias acturus erat ob concessum decus. Argumentum hoc est: In prooemio Cadmi filiae cum Alcmena convocantur, ut in templum Apollinis Ismenii eant ibique Themin et umbilicum terrae victoriae partae causa vespere celebrent. Inde statim ad narrationes mythicas pergit, transitu facto a Cirrhae mentione ad Orestem, canitque, ut hic matris Clytaemnestrae dolis subtractus sit per Arsinoen nutricem, quum Cassandra et Agamemno a regina interficerentur. Quaenam vero, ait, causa fuit huius caedis? Num ob Iphigeniam immolatam, an adulterio cum Aegistho facto inducta Clytaemnestra talia commisit? Nam illud quidem maximum flagitium est uxorum iuvenilium, nec tegi potest, divulgantibus vulgi sermonibus. Occisus igitur est Agamemno cum Cassandra, redux a deleta propter Helenam Troia, Orestes vero ad Strophium delatus, unde postea reversus trucidavit matrem et Aegisthum. His sic expositis poeta revocat se a fabulis, quasi a recta via aberraverit, reditque ad rem praesentem. Memorat nunc primum victorias domus supra indicatas, deinde sententiis pluribus mediocritatem vitae laudat et tyrannidem contemnit; communes laudes sectandas, modica tutiora et stabiliora esse. Talium decorum qui fastigium consequutus superbiam fugerit, hunc etiam mori pulcrius, et optimum bonorum generi suo relinquere famam, quemadmodum Iolaus et Tyndaridae canantur a posteris. — Quaeritur nunc de vera ratione horum dictorum. Quodsi Pindaricorum carminum analogiam sequimur ducem, simplicissima carminis explicatio fuerit haec: Laudatur virtus et gloria gymnica domus victricis, dissuadetur affectatio tyrannidis, quemadmodum in aliis carminibus cum laude ludicra coniungitur sapientiae, modestiae et moderationis commendatio pro ratione temporum et hominum, qui canuntur. Et nunc quidem quod poeta pro generali *σοφίας* commendatione et dissuasione *ὕβρεως* speciatim a tyrannide dehortatur, ex historia illius temporis explicari debere videtur. Constat enim Persici belli tempore tyrannidem quandam Thebis fuisse, Attagino et Timegenida, Persarum amicis, tyrannorum modo Thebas regentibus, quorum dominatio eversa est post pugnam Plataeensem exercitu Graecorum victore ad Thebas accedente et *τοὺς μηδίζοντας* expostulante, proximo ante hoc carmen anno. Quare poeta, feliciter restituto aequo iure civitatis, prima oblata occasione utitur, credo, de tyrannidis infausta ra-

tione dicendi, idque facit optime, ut mihi videtur, ostendens per caedes Cassandrae, Agamemnonis, Clytaemnestrae, Aegisthi, et adulteria ante commissa minime optabilem esse potentium sortem, scelera ex sceleribus oriri in domibus dominatricibus, extra vero invidiam et maledicentiam grassari civium calumniantium. Etsi vero etiam ceteris civibus haec scripta sunt, si qui tyrannidem ament, primum tamen ad victricem domum verba pertinent et ad puerum victorem, natum ex opulenta et nobili familia, quam probabile est paucorum dominationi magis quam aequo iuri favisse. — Proposita explicatio carminis, ex parte iam Gedickio inventa, non plane eadem est, quam Boeckhius dedit. Cogitat quidem etiam hic de historia istius temporis, quam explicat docte; idem tamen cetera sic sibi fingit: Perierit unus ex Thrasydaei necessariis, non tamen pater, sed alius quidam, isque iustus vir, collat. v. 56 sqq. Fuerit is homo potens, interemptus sit in turbis, quae ante pugnam Plataeensem Thebis fuerunt, per propinquum vel affinem haud minus potentem, ut Agamemno per Clytaemnestram et Aegisthum, excesserit illius familia ex urbe, fortasse in Phocidem; mox ubi Graeci Pausania duce Thebas in deditionem acceperant, Thrasydaei familia aliqua ratione ulta eos sit, qui propinquo necem attulerint, opitulante forsitan Lacone Pausania. Ita quidem Agamemnone significaretur is, qui ex Thrasydaei familia scelere circumventus esset, Oreste illi, qui facinus ulti essent, Aegistho, in cuius nece episodium desinit, iste, qui Thrasydaei necessario exsilium molitus esset; tyrannidis autem reprehensio eo commodissime referretur, ut poeta nimiam potentiam, quae utrique parti perniciosa fuerit, non appetendam esse doceat, et sibi aequum ius, quod post paucorum deditionem abolita paucorum dominatione institutum est, maxime probari declaret. Ita Boeckhius. Ego, quanquam non nego in turbis, quae ante pugnam Plataeensem Thebis fuerunt, fortasse etiam caedes factas, quibus commotus poeta ad tyrannidis sortem depingendam caedes in Agamemnonis domo narrare constitueret, non tamen singula ita premenda iudico, ut similia quaedam Thebis evenisse censeam; sufficit hic, me iudice, sententia, quae fabulae subest, forma rerum ut similis sit, non opus. Dubito igitur unum ex Thrasydaei necessariis interemptum, propositasque caedes cum adulteriis eo tantum refero, ut dissuadeatur superbia et tyrannis; in quo quum propiorem fabulam satis gravem non nosset, ut so-

let ubique quantum fieri potest eligere quod propius tangat, pulcre victoria in Crissaeo campo parta utitur, ut sic ad Orestis iisdem in locis olim viventis ceteraeque familiae Agamemnoniae tristem fortunam veniat, veluti Ol. I. locus Olympici certaminis Pelopis fabulam offert. Quare etiam sic delectus fabulae convenit cum aliorum carminum usu. [Hermannus Opuscc. VII, 166 sq.: „Probabiliter sumi potest, aliquem ex gente victoris per insidias periisse propter suspicionem adulterii cum nobili muliere affectataeque per eius consuetudinis opportunitatem dominationis. Nam adulteram, quae ex ipsius Thrasydaei gente oriunda esset, commemorari vix decebat; alia autem mulier recte sic, ut fecit poeta, excusari quodammodo potuit, quod ita simul adulteri culpa minui videretur. Non enim aperte Clytaemnestrae exprobratur adulterium, sed magis fama eius per homines maledicos sparsa esse significatur (?). Quod si tale factum, quale dixi, respici putamus, optime conveniunt etiam quae in fine carminis de vita non appetente dominationis meliorique morte hominis modica fortuna contenti adiiciuntur." Haec et reliqua pericula interpretum — quae T. Mommseno placeant videre licet in libello de Pindaro p. 62 sqq. et in notis translationi Germanicae additis — in examen vocavit Heimsoethius Mus. Rhen. Nov. V, p. 10 sqq. Sed ne in iis quidem, quae is sollerter edisseruit, sibi acquiescendum arbitratus est Rauchensteinius, qui nuperrime Philol. II. p. 193 sqq. carmen denuo pertractavit. Explosis priorum interpretum opinionibus carmen in Ol. LXXIX, 3. incidere sumit: apud Schol. τὴν λβ' Ὀλυμπιάδα reponit. Eo enim tempore Pindarus, qui Graecia relicta Ol. LXXVI, 4. in Siciliam abierat, Thebas reverterat. Nam post mortuum Ol. LXXVIII, 2. Hieronem frater eius Thrasybulus imperio potitus quum nefarie saeviret in cives, non multo post, Ol. LXXVIII, 3., expulsus est et universae tum tyrannides Siciliae eversae sunt. Pindarus mortuo Hierone Cyrenas adisse videtur, ubi pariter imperium Arcesilae Battiadae iam tum periculis infestatum variis erat, v. Pyth. IV. V. Quae carmina Ol. LXXIX, 3. scripta sunt: vix anno interiecto Arcesilaus et ipse regno exutus in exilium abiit. — Haec considerans Rauchensteinius censet Pindarum victoriam civis cupide arripuisse, qua occasione usus civibus Thebanis tyrannidum ulcera monstraret vitaeque mediocris laudes commendaret. Et ut splendido aliquo exemplo cala-

mitates illas tyrannidum illustraret, Atridarum fabulam carmini suo intexuisse. Haec Rauchensteinius quomodo singillatim persecutus sit, operae pretium est apud ipsum legere.]

EXPLICATIO.

V. 1 — 16. Principium. Convocantur heroinae Thebanae in templum Apollinis Ismenii, ut celebrent umbilicum terrae, qui victoriam Thrasydaeo concessit. — De templo Apollinis Ismenii Thebano ante portas Electrides dixerunt Boeckh. h. l., Müllerus Dor. I. p. 235. [et R. Ungerus Theb. Parad. p. 141.] In eo tripodes plurimi aurei fuerunt, quos eo mittebant *οἱ Θηβαγενεῖς*, h. e. gentes Cadmeae Thebis superstites; immigrantibus enim Boeotis prisci *Καδμείωνες* partim excesserant in alias terras, partim remanserant, cf. Müller. Orchom. p. 397. Consecrabantur hi tripodes oraculorum deo; fuit enim in templo clarum oraculum, ubi deus *δι' ἐμπύρων* consulebatur, unde hic Pindarus *ἀλαθέα* [cfr. ad Ol. VIII, 1.] *μαντίων θῶκον* dixit. *Μάντεις* sunt prophetae templi. Ac nunc quidem Thrasydaeus pompam eo ducebat gratias acturus deo ob victoriam; quum enim etiam alia *templa* Apollinis Thebis essent, nominatim Polii et Boedromii, Ismenium tamen erat celeberrimum, et in Pythia victoria prae reliquis adeundum. Fortasse vero etiam *Θηβαγενής* erat Thrasydaeus. Probabile id videtur etiam ob Cadmi filias convocatas. Videntur Cadmi filiae cum Alcmena statis diebus vocatae esse ad lectisternium in illud templum, quum eas etiam alias huc vocari e poetae verbis appareat; quod autem nunc quoque ad hanc gratiarum actionem vocantur, optime sic expedias, quod gentis Cadmeae priscae heroinae maxime laetari debent victoria, quam *Θηβαγενὴς* reportavit. [Cfr. quae de illustri prooemio disputat Rauchensteinius Philol. l. c. p. 195.] — V. 1. *Ὀλυμπιάδων ἀγυιᾶτις*, Olympiarum dearum socia. — *μέν* sequente *τέ*, noto usu. — *ἀγυιᾶτις*, vicina, in eodem vico, eadem urbe habitans. Ceterum de Semela inter deos versante cf. ad Ol. II, 25. [De Semela cfr. Welckerum Mus. Rh. 1833. p. 434.] — V. 2. *ὁμοθάλαμε*, quum dicatur *θάλαμος Ἀμφιτρίτας*, ut Soph. Oed. R. 195. — V. 4. *Μελία*, quae Ismenium et Tenerum Apollini peperit (Pausan. IX, 10, 5.), una culta est in hoc

templo; ad hanc convenire debent ceterae heroinae, ut cum ea canant Delphos. — Mox Ἰσμήνιον non dubito Pindarum hic ab ἴσημι derivasse, quo posito clarior haec sententia exsistit: Et scientiae locum appellavit, ubi esse vellet veracem vatum sedem. Vides iam etiam Loxiae cognomen non temere electum, et quum in tali loco par sit tripodes consecrari, nunc etiam huius rei ratio redditur, omnibus sic suaviter ex uno Ismenii nomine nexis. Quare non rideo etymologiam, sed laudo poesin. — V. 7. ἐπίνομον Scholia explicant τὸν σύννομον ταῖς Θήβαις. Ego vicinum interpretor et prope habitantem, h. e. eiusdem urbis et loci. Gurlittus dixerat ἐπιχώριον. Contra Boeckhius ad Meliam retrahit vocem, Meliae ceteras heroinas ἐπινόμους, συννόμους, paris iuris dicens. — καί νυν, h. e. quum honoret et diligat hunc locum Apollo eximie, etiam nunc, ut aliis diebus, vicinam heroinarum cohortem vocat, ut praesentia sua ornare velint templum et sollemnitatem templi hodiernam. Vides ad καλεῖ me supplere Ἀπόλλων, propter sententiae rationem et verborum ordinem; Boeckhius cum uno ex scholiastis Meliam supplet, quod mihi longius petitum videtur. Notabis vero pulcre circumductae orationis formam, cuius haec lex est, ut posita in principio sententia redeat amplior in fine, interposita alia illustrationi inserviente, quemadmodum nunc post vocatas in Ismenium heroinas dicitur de Apolline Ismenium maximopere colente, ut post hanc explicationem denuo repetatur vocatio et absolvatur. Grandiora exempla habentur Pind. Ol. IV. et VIII. init. Est vero etiam apud alios hoc dicendi genus frequens, ut apud Platonem. Vide v. c. Theaetet. p. 144. A. — V. 9. ὄφρα κελαδήσετε. Post pompam praesentemque cantum aliud carmen in templo canendum erat, atque huic sollemnitati interesse vult heroinas. Ceterum κελαδήσετε futurum est, non coniunctivus correptus. Cf. de hac construct. Herm. ad Vig. p. 927. — ἄχρι σὺν ἑσπέρᾳ, ad seram vesperam, cfr. Lobeck. ad Soph. Ai. 285. et Dissen. Opuscc. p. 145 sq. — Denique Θέμιν ἱερὰν et ὀρθοδίκαν γᾶς ὀμφαλόν memorat, ut nonnisi iustas et meritas victorias ibi dari significet, quemadmodum nunc etiam Thrasydaeo. Ceterum de Themide Delphis culta nota omnia, cf. Aesch. Eumen. init. Müller. Dor. I. p. 338. — V. 12. χάριν, appositio ad κελαδήσετε, cf. exempla Matth. Gr. §. 432, 5. — ἀγῶνι Κίρρας, Pythiis ad Cirrham actis s. in campo Crissaeo, ubi et hippodromus et stadium fuit, cf. ad Pyth. VIII, 19.

Nunc ita designat certamen, ut transitus fiat ad sequentem fabulam. — ἔμνασεν, nove dictum pro in memoriam hominum revocavit, illustravit. Neque enim alius sensus et alia constructio hic apta. [Ad commendandam scripturam a me repositam Hermannus p. 167. addit: „Poetam qui meminisse iubet, patet canendi memorem esse iubere." Contra Rauchensteinius I, 19. vulgatam explicat ita: „Thrasydaeus puer instauravit domus paternae memoriam, quum tertiam ei afferret victoriam, quam reportavit Delphis in campo Pyladis, qui hospes fuit Orestis." Ad structuram confert Eur. Alc. 878: ἔμνησας ὅ μου φρένας ἤλκωσεν. Denique fuit cui ἔμνασεν cum Λάκωνος Ὀρέστα copulandum videretur. Ceterum de artificioso transitu h. l. dixit Rauchensteinius Comm. I, 18.] — πατρῴαν ἑστίαν, quum puer Thrasydaeus adhuc in patris domo esset. — τρίτον ἐπὶ στέφανον βαλών, tertia corona iniecta, metaphorice pro ornans tertia victoria, ut Ἱέρων Ὀρτυγίαν ἀνέδησε στεφάνοις Pyth. II, 6., nunc autem colore ducto a φυλλοβολίᾳ, de qua vide ad Pyth. IX. fin. — νικῶν, victor, νικητήρ, ut tot locis. — ἀρούραισι Πυλάδα, qui filius Strophii, nepos Crissi. Fuit autem prisco tempore Crissa caput regionis, unde apud Hom. Hymn. in Apoll. v. 269. Pythium templum conditur ἐν Κρίσσῃ ὑπὸ πτυχὶ Παρνησσοῖο, h. e. in ditione Crissaea sub Parnasso. Recte igitur Pindarus Crissaeorum tum regum dicit vallem, ubi ludi. — Λάκωνος, h. e. Amyclaei, cf. v. 32.

V. 17—37. De flagitiis et sceleribus in Agamemnonis domo. — Ἀρσινόα. Nutricem Stesichorus et Pherecydes in Scholiis Λαοδάμειαν vocaverant, Aeschylus Choeph. 692. Γείλισσαν vel Κίλισσαν vocat. Porro Mingarellus et Tafelius iungunt φονευομένου πατρὸς Κλυταιμνήστρας χειρῶν ὕπο κρατερᾶν, incommode interposito nomine Arsinoes, nec postulante participio haec nunc ornamenta. Boeckhius iungit: ἐκ δόλου ὑπὸ χειρῶν, e dolo a manibus parato, durius. [Probat tamen A. G. Winckelmannus Actt. Soc. Gr. II, 22. coll. Soph. Phil. 1096 sq.: οὐδέ σε δόλος γ' ἔσχ' ὑπὸ χειρὸς ἐμᾶς.] Ego una constructione utrumque nervosius cum ἄνελε iungens vertam: Quem, quum trucidaretur pater, Arsinoe Clytaemnestrae a manibus violentis e dolo eripuit luctuoso (*unter Klytämnestra's gewaltthätigen händen hinweg aus mörderischer hinterlist zog*), quae optime dicta sunt pro: ne Clytaemnestra manibus violentis clam, dolose eum interficeret. Ceterum ὑπό est ὑπέκ, et contulit Heynius

Ol. VI, 43. — *Δαρδανίδα* accusativus est. — *εὔσκιον*, ubi *ἄλσεα Περσεφονείας*. [Theogn. 708. *σκιερὸς χῶρος ἀποφθιμένων.*] — V. 23. *σφαχθεῖσα*, neque enim aliter sciebat Clytaemnestra. Immo ipsa Iphigenia ap. Eurip. Iphig. Taur. v. 8. 27. ita de se loquitur; passa enim erat immolationis ritus, et si non plane occisa, certe in ipsa immolatione ablata, ut praesentibus omnibus periisse videretur. Confer praeter Boeckhium etiam Welckerum Aesch. Trilog. p. 410. Porro *Ἰφιγένεια σφαχθεῖσα ἔκνισεν* pro *σφαγὴ Ἰφιγενείας ἔκνισεν* dictum frequenti poetarum usu, cf. Horat. Carm. I, 1, 5. 13, 19. II, 4, 10. — *ὄρσαι χόλον*, ut Eurip. Med. 99. *κινεῖ χόλον* de Medea irascente. — *βαρυπάλαμον*, gravi manu saevientem. — V. 24 sqq. An alieno toro domitam (Aegisthi) nocturni seduxerunt amplexus? — *τὸ δὲ νέαις ἀλόχοις* cett. Hoc autem iuvenilibus uxoribus maximum flagitium est, in quod incidant, neque occultari potest alienis linguis. [„*ἔχθιστον*, quod tanquam hostis nocet," Hermannus p. 168.] — V. 29. *οὐ μείονα*, non minorem, quam ipse est. — V. 30. Hermannus sic intelligit: ex plebe homines si feroces sint et improbi, scelera eorum facilius latere atque ignorari quam nobilium. *βρέμειν*, ferocem esse, occurrere in *Εἰρεσιώνῃ* Homerica (v. 2.). At enim talis hic sententia plane inutilis, quasi hoc modo auream mediocritatem poeta commendare debeat Thrasydaeo; quod etsi noluit Hermannus, tamen sequitur. Quare explicabis potius ita: Habet enim per se opulentia non minorem invidiam, humilis autem in occulto calumniatur, ut etiam propterea occurrere maledicentiae nequeas. [Cfr. Rauchenst. Philol. p. 205 sq.] — *χαμηλὰ πνέων*, humilia spirans s. humili loco vivens, simul cum contemptu dictum est de sordidis moribus istorum hominum. Quare etiam sic his verbis nullo modo inesse potest commendatio mediocris vitae. — *ἄφαντον βρέμει*, occulta fremit, maledicit. — De particulis *τὲ — δέ* cf. laudata ad Ol. VIII, 58. Duplex igitur proponitur incommodum, primum quod per se opulentia invidiae magnae obnoxia; alterum quod, quum vel aperte vel tecte calumniari quis possit, vulgus pro humili ingenio suo occulte fremit. Neque offendet te, quod *κακολόγοι δὲ πολῖται* praecessit; consulto enim redit ad hanc sententiam, potentes invisos esse multitudini, nec defendere se posse ab eius maledicentia. — V. 31 sqq. Sic mortuus est Agamemno et una traxit

in perniciem Cassandram. — μὲν — τε, ut supra in principio. — χρόνῳ, post longam absentiam. [Cfr. v. 36.] — ἐν Ἀμύκλαις, quae urbs fuit priscum caput regni Pelopidarum in istis regionibus, servabatque etiam postea monumenta Cassandrae et Agamemnonis, qui ex domestica traditione loci, etiam a Stesichoro et Simonide suscepta, ibi regnaverat. Cf. Boeckh. Nott. critt. et Müller. Orchom. p. 319. et Dor. I. p. 92. — V. 33. ἐπεὶ ἀμφ' Ἑλένᾳ cett. Postquam propter Helenam exustorum Troianorum everterat domos opulentas. Etiam hoc, propter Helenam vastatam esse Troiam, non sine reprehensione Agamemnonis dicitur. — πυρωθέντων, communi incendio urbis crematorum cum tectis. — δόμους ἀβρότατος, h. e. πολυχρύσους δόμους Φρυγῶν, ut dicit Eurip. Hel. 934. Sic est στολὶς τρυφᾶς pro τρυφερά Eurip. Phoeniss. 1498. et ὁ τᾶς ἡσυχίας βίοτος Bacch. 388., λευκῆς χιόνος πτέρυξ Soph. Antig. 114. al. Constat vero divitias luxumque Asiae minoris ex posteriore tempore etiam in hanc aetatem transferri. Strabo XIV. p. 680. Priamum ditissimis antiquitatis regibus annumerat. — ἔλυσε, evertit, usu Homerico, cf. Il. II, 117. XVI, 100. Non iunxi autem ἔλυσεν ἀβρότατος, quum λύειν τινά τινος sit liberare ab aliqua molestia. [Rauchensteinio Philol. p. 194. est i. q. ἔπαυσεν ἁβρότατος. Recte. Scholia: διέλυσε τοὺς οἴκους τῆς εὐδαιμονίας, τουτέστι τοὺς πλουσίους οἴκους κατεστρέψατο.] — V. 35. νέα κεφαλᾷ, tenera aetate. — χρονίῳ σὺν Ἄρει, sera caede. Ad Ἄρει confer Soph. Electr. 1419. — θῆκεν ἐν φοναῖς, stravit cruenta occisione. Soph. Antig. 696. ἐν φοναῖς πεπτώτα. Boeckhius, quum grammatici φονάς de loco caedis explicent (cf. Scholia hic et Hom. Il. X, 521.), intelligit locum, ubi Agamemno occisus erat, ut apud Sophocl. Electr. 1411 sqq. Aegisthus eodem loco occiditur, ubi Agamemno perierat. Verum sic Pindarus iusto brevius dixerit, ut mihi quidem videtur. Ceterum suaviter oratio in fine ad Orestem revertitur, a quo orsa erat, quasi de hoc potissimum dicendum fuerit, ceteris per rerum nexum allatis. Cave vero hac narrationis forma abduci te patiaris a vera eius sententia. Iam enim explicitis singulis addenda nonnulla de universo loco. Diximus in Introductione depingi hac mythica narratione pericula et infaustam fortunam potentium, ut dissuadeatur tyrannidis affectatio et commendetur secura privatorum hominum vita, quum paullo ante hoc carmen

ipsae Thebae cum damno suo expertae essent ὅπῃ ἐγγυτάτω τυράννου, δυναστείαν ὀλίγων ἀνδρῶν, quam appellat Thucydides III, 62. Vide plura de his temporibus apud Boeckhium Explicatt. p. 340. Igitur de universo consilio fabulae nihil addo; at de forma et tractatione rei monendum. Quum enim non uno modo dissuaderi possit potentiae affectatio, nunc poeta de adulterio Clytaemnestrae dicit, quo mota mulier interfecerit maritum Agamemnonem; hic vero antea ob Helenam adulteram vastaverat Troiam et secum adducebat bello partam nobilissimam vatem Cassandram concubinam, quam sic una in perniciem traxit. Vides ex his id maxime agere poetam, ut coniugia potentium infausta caedesque inde ortas proponat; atque etiam quod de invidia multitudinis intexit principum facta maledicis sermonibus ferentis, commode cum illis rebus nexum est. Quorsum igitur haec omnia sic posuit? Nempe politica consilia si pueris proponenda sunt, quum ampliora aliena sint ab hac aetate, ita tractari debent, ut ipsorum ingenio conveniant, quod optime sensit Pindarus. Quomodo autem aptius deterreas a tyrannide pueri animos aetate florentis, constituti in ipso limine amoris, quam amoribus principum pravis et adulteriis narratis, quae in ipsis penetralibus potentium domorum exsistunt et universas familias, immo populos perdunt? Ac dicit Pindarus etiam alias passim in carminibus, quae pueris scripsit, de amoribus, ut Pyth. X, 59. Nem. VIII. init., faustos amores optans et augurans, aut Nem. X. pudicitiae iuvenilis praemia ostendens, quare etiam cum usu Pindari explicatio nostra convenit. Intelligimus vero nunc, cur bis de Cassandra praeclara virgine dicat cum Agamemnone occisa, cur ab adulterio reginae, non ab Iphigeniae immolatione caedem Agamemnonis repetierit, cur denique etiam Troiae excidium hic quidem improbare debeat, licet fecerit tectius. Reprehendit enim Agamemnonem, quod ob feminam adulteram opulentam urbem vastaverit et ipse adduxerit concubinam vi partam praeclaram Cassandram. Quare non assentior Boeckhio meo cum Agamemnone comparari statuenti unum ex Thrasydaei necessariis. Illud restat quaerendum, cur Amyclis et in Laconica, non Mycenis, Agamemnonis domum significet regnasse; neque enim profecto temere deseruit vulgatiorem fabulam, non ille ut deteriores poetae rariora sectans sine idonea causa. Hoc igitur cur fecerit, probabiliter expeditum vide infra in fine carminis.

V. 38—fin. Revocat se a fabulis, laudat victoriae domus victricis, et commendat mediocrem fortunam spreta potentium sorte. — V. 38—40. „Aut, amici, in trivio circumactus, vagatus sum, recta via ante incedens, aut me ventus aliquis cursu eiecit, ut navigium marinum." Post res tam tristes et iniucundas in ἐπινικίῳ narratas suaviter fingit invitum se aberrasse, quae formula non fallebat istis temporibus quemquam, placebat vero excusatio. — ἀμεσίπορον est trivium vias mutans, s. ubi viae se secant et mutantur, ἀμείβονται, ut facile aberres. Ceterum vide annotat. criticam. — ὀρθὰν κέλευθον ibat a v. 1—16. — Ad ἔξω πλόου confertur ἔξω δρόμου, vid. Blomfld. ad Aesch. Choeph. 507. — ὡς ὅτε, cf. Ol. VI, 2. — V. 41 sqq. „Musa, tuum est, si pretio pacta ea praebituram te vocem argento conductam, alias ad alia eam transferre vel patri Pythiis victori nunc quidem vel Thrasydaeo." Non turpe visum lyricis eo tempore pretium sumere constat; cf. Isthm. II, 6 sqq. cum Schol. Hinc etiam Pindarus bis terve eius rei mentionem fecit, idque eo modo, quo solo recte licebat, pacto teneri se dicens, qua re utitur poetice. Atque Isthm. II. dilationem carminis excusat eo, quod alia antea facienda fuerint; hoc autem loco se revocat in viam iucunde dicens: age, Musa, ne obliviscare quod debes; mercede pacta Thrasydaeum et patrem laudare promisisti, mitte digressiones. Similiter Nem. IV, 75. mythica abrumpit, quum Theandridarum certamina ex compacto canenda sint. — ὑπάργυρον, cui argentum subest causa quare canat, ἔμμισθον. Soph. Antig 1091: εἰ κατηργυρωμένος λέγω. Aliter Pindarus dixit idem Isthm. II. Ceterum accusativos iunge cum παρέχειν et supple ad ταράσσειν. Hoc autem est: naviter, fortiter movere alias aliter, et modo hinc modo illinc petere laudem, v. Pyth. X, 53. Ceterum cf. ὅσσαι θοὰν γλῶσσαν Nem. VII, 71. — τό γέ νυν ad ταρασσέμεν refer. — ἐπιφλέγει, ardet, splendet. [Hermanno p. 170. est incendit, scil. Musam ad canendum. Scholia παντα χοῦ διαλάμπει.] — V. 46. τὰ μέν respondent particulae τέ v. 49. — ἐν ἅρμασι καλλίνικοι, ut Pyth. II, 5. ἐν ᾇ (τετραορίᾳ) κρατέων. — Ὀλυμπίαν θοὰν ἀκτῖνα, partim in curribus victores olim Olympicam rapidam (rapide per Graeciam se divulgantem) gloriam certaminum illustrium consecuti sunt. Boeckhius: gloriam currus velocitate celeriter paratam. Ceterum ad ἀκτῖνα cf. Isthm. III, 60. — σὺν

ἵπποις post ἐν ἅρμασι additur in fine consulto propter vim oppositionis, quum statim pedum certamen memorandum sit. — γυμνὸν στάδιον vulgo opponitur ὁπλίτῃ δρόμῳ, ut Isthm. I. 23. Nunc etiam curuli certamini oppositum est, ubi non certabatur nude. — καταβάντες, ut in vallem. — Ἕλλανίδα στρατιάν, cursores certantes; consulto magnificentius dictum. Similiter Nem. X, 25. Ἕλλανα στρατόν. Exin quae poeta de se dicit generatim accipe; continent explicationem fabulae superioris et victori dicta sunt. — θεόθεν ἐραίμαν καλῶν, divinitus data amem decora, non quae improbantibus diis appetuntur, ut tyrannis. — δυνατά, possibilia, non immodica affectans, ἐν ἀλικίᾳ, dum vires florent. Alii ἐν ἀλικίᾳ vertunt: pro aetate, puerili, iuvenili, virili, senili. — V. 52. Quum enim eorum commodorum, quae in civitate sunt, mediocria diuturniore flore vigere videam, improbo et aspernor sortem tyrannidis. — τὰ μέσα, mediocrem conditionem, μεσότητα. Cf. Horat. Carm. II, 10., carmen notissimum, ibique laudata a Mitscherl. [Aesch. Eum. 503: παντὶ μέσῳ τὸ κράτος θεὸς ὤπασεν. Theogn. 335. Phocylid. fr. 8: πολλὰ μέσοισιν ἄριστα· μέσος θέλω ἐν πόλει εἶναι.] — V. 55. Communibus vero laudibus operam do. — τέταμαι, intentus sum, contendo, cf. Isthm. I, 49. — Et ἀμφ' ἀρεταῖς, ut Ol. V, 15: ἀμφ' ἀρεταῖσι πόνος δαπάνα τε μάρναται. Sunt enim ξυναὶ ἀρεταί communes laudes unicuique patentes. — Mox Boeckhius verba: φθονεροὶ δ' ἀμύνονται ἄτᾳ, explicat: Invidi suo damno arcentur, propulsantur, nonnisi sibi nocent; addit tamen sibi haec non satisfacere. Contra Hermanni emendatio significat: Quo invidi avertuntur, s. invidi autem avertuntur sic, hoc modo, quam etiam Boeckhius dicit se probaturum fuisse, si modo illud Quo, hoc modo, in Graecis inesset. Sed haec omissio in hoc nexu obscura non videtur et lyricae orationi conveniens. [Hermanni scripturae a me partim susceptae explicationem v. in nota critica. Ex nostra lectione hic prodit intellectus: Invidae autem arcentur noxae, si quis summa (victorias) adeptus tranquilleque degens trucem effugit atrocitatem: atram autem in exitu pulcriorem mortem habebit. Ahrenti nostro de crasi et aphaer. p. 18 sq. intolerabilis synizesis ἄται εἰ videtur ita removeri posse, ut ἀτ' scripto elisionem potius statuamus.] — Ad ἄκρον cf. Nem. VI, 24. Intellige prae ceteris rebus victorias

ludicras. — ἀσυχᾶ νεμόμενος, tranquille, modeste vivens. — εὐώνυμον χάριν, honestam laudem, non κλέος τὸ δύσφαμον παισὶ προσάπτων, ut dicit Nem. VIII, 37. — Denique ad constructionem: κρατίστην κτεάνων, cf. Matth. Gr. §. 459. [et Nitzsch. Odyss. IX, 176.] Totam autem loci sententiam quod attinet, ea facile se offerebat infaustos exitus multorum tyrannorum insolentium cogitanti. — V. 60. διαφέρει, divulgat, celebrem reddit. — V. 62. quum vocativo variare vellet orationem, ut amant poetae, recte Pollucem nobiliorem ex ambobus vocativo distinxit, cf. dicta ad Pyth. IV, 89. Fabulam Dioscurorum vid. Nem. X. Ibidem v. 56. de Therapna, sede et sepulcro eorum. — παρ' ἄμαρ, alternis diebus, cf. Lobeck. ad Sophocl. Ai. 294. et Schaefer. ad Long. p. 339. Postremo de universo loco dicendum. Post ὕβριος scelera supra narrata nunc, ut par erat et more suo (cf. Pyth. II, 15. 73.), contraria παραδείγματα Thrasydaeo proponit, heroes ludicra laude claros et a superbia et violentia intactos, dum vivebant, Iolaum domesticum et huic amicos nobiles Castores. Exsistit autem hoc modo perpulcra oppositio infaustae Agamemnoniae domus, ubi uxor maritum, filius matrem trucidat, et vicinis in locis degentium Castorum, qui, amoris mutui exemplum summum, inseparabiles alternis diebus nunc Therapnae nunc habitant in *Olympo*; atque huius ipsius oppositionis causa Amyclas supra, non Mycenas dixit poeta fuisse Agamemnonis sedem. Sic etiam haec quaestio nunc probabiliter expedita videtur.

Carmen Pythium duodecimum.

INTRODUCTIO.

Midas Agrigentinus tibicen victor fuit in Pythiis Pythiad. 24. et 25., itemque in Panathenaeis secundum Scholia; hoc carmen igitur Ol. 71, 3. vel 72, 3. scriptum, nec constat prima an secunda victoria canatur. Certabant autem ea aetate tibiis assis, ψιλῇ

αὐλήσει, quum *αὐλῳδία* secunda Pythiade iterum abolita esset. Ac Midae in certamine acciderat, ut *γλωσσὶς* tibiae rumperetur, quo tamen inopinato casu ille non territus cantum continuavit sine ea, magna cum voluptate audientium, et vicit. Nunc sollemniter Agrigentum redit, atque in hoc introitu canitur carmen. In principio igitur poeta deam urbis alloquitur, ut benevole recipiat coronam civemque, qui vicerit Graeciae conventum arte a Minerva inventa, quum Gorgonum planctum imitaretur, auditum Perseo Medusam occidente. Occaecavit enim, pergit, hic heros sorores et abscidit Medusae caput, attulitque perniciem Seripho insulae cum civibus ipsique regi Polydectae, qui negotium dederat, et liberavit matrem in servitute detentam. Post haec igitur Minerva invenit hunc cantum tibiarum, imitata Gorgonum planctum, deditque hominibus, denominans eum capitum multorum nomum, qui nunc auditur in certaminibus, cantatus Cephisio calamo. In fine denique subiiciuntur sententiae de vi divina fatique et humanarum rerum imbecillitate. Haec ratio carminis simplicissima inde pendet, quod Midas celeberrimo nomo Polycephalo, qui dicebatur, certaverat: quare huius nomi divina origo canitur atque ita ornatur victoria viri et urbs victoris patria. Exitus autem Midam post victoriam in casu incommodo nihilominus partam hortatur ad modestiam.

EXPLICATIO.

V. 1—12. Principium. — Invocatur Agrigentum commixtis, ut fit, heroinae urbisque attributis. — *φιλάγλαε*, splendoris elegantiaeque amica, et urbium pulcherrima dicitur, quum iam tum splendide instructa esset vel ante Theronis regnum; sub hoc enim inde ab Ol. 75, 1. ex Punica praeda ornata est. Vide de his Boeckhium. — V. 2. *Φερσεφόνας ἕδος*, sacra enim erat Proserpinae, cui a Iove donata erat *εἰς τὰ ἀναναλυπτήρια*, cf. Boeckh. ad Ol. II. p. 123. Cultus Thebis traductus videtur per Emmenidas, cf. Müller. Orchom. p. 217. Dor. I. p. 401. — *ἃ τ' ὄχθαις* cett. Quaeque ad ripas pecorosi Acragantis habitas bene aedi-

ficatum collem. Erat enim in colle ad fluvium sita, unde ὑψηλά Fragm. Encom. 2. Vid. praeter Boeckhium etiam Iacobs. ad Anthol. T. VI. p. 317. Sturz. ad Empedocl. p. 646. — ἐΰδματον, nunc pro tectum aedificiis pulcris. — ναίεις de heroina, licet praecesserit καλλίστα πολίων. Miscentur enim per totum locum urbis et heroinae notiones, more Pindarico, velut Pyth. IX, 55: εὐρυλείμων Λιβύα δέξεται νύμφαν δώμασιν ἐν χρυσέοις πρόφρων. — ὦ ἄνα pro ἄνασσα, cf. Hermann. ap. Heynium et Boeckh. Nott. critt. — V. 4. ἀθανάτων ἀνδρῶν τε σὺν εὐμενίᾳ, h. e. prosequente deorum hominumque favore hanc coronam virumque. Favoris divini documentum omnis quidem victoria, Midas autem vel inprimis benevolos expertus erat deos, qui, rupta licet γλωσσίδι tibiae, nihilominus vicisset. Pertinet eodem hominum favor. Narrat Scholiastes Midam, quum fracta esset γλωσσίς, μόνοις τοῖς καλάμοις τρόπῳ σύριγγος αὐλῆσαι, τοὺς δὲ ἀκροατὰς ἡσθέντας καὶ ξενισθέντας τῷ ἤχῳ τερφθῆναι, καὶ οὕτω νικῆσαι αὐτόν. — V. 5. δέξαι Μίδᾳ, cf. ad Pyth. IV, 23. [„Et verba ἐκ Πυθῶνος et dativus εὐδόξῳ Μίδᾳ pendent e voce στεφάνωμα τόδε, qua hoc carmen significatur." Heimsoeth. p. 47.] — Ἑλλάδα, aemulos certantes. Graeciam vel Graeciae conventum vicisse dicitur qui principes Graeciae artifices in certamen prodeuntes vicit; cf. Pyth. XI, 50. — οὔλιον θρῆνον διαπλέξαισα, lamentabilem planctum pertexens, imitando reddens. Verbum non uno modo dicitur; vulgo ῥήματα, λόγους πλέκειν est omnino callide aut artificiose nectere, aliud tamen ῥήματα πλέκων Nem. IV, 94., quod a lucta petitum. Aliud etiam est ὕμνον πλέκων Ol. VI, 86. Nunc διαπλέκειν est omnino componere arte, quod frustra negaveris, cfr. Eur. Iph. Aul. 573. Sic de arte poetica ὑφαίνειν μέλος Anthol. Palat. II, 70. ἐξυφαίνειν Pind. Nem. IV, 45. Ac Boeckhius ipsos artificiosos flexus huius nomi respici putat. Ceterum tibia imitatur hunc planctum, quum flebilis sit, ut constat. — V. 9 sq. „Quem audivit fusum propter necem Medusae ex ore sororum superstitum duarum et serpentium in earum capite." — ὑπὸ κεφαλαῖς, quum quasi sub capitibus hisce numerosis volveretur densus multiplicis lamentationis clamor indeque feriret aures. In quo praeparat explicationem nominis nomi, qui Polycephalus dicebatur. — λειβόμενον, ut ἔχεαν θρῆνον Isthm. VII, 58. — δυσπενθέϊ σὺν καμάτῳ, luctuosa in

aerumna, in luctu ob tertiam partem sororum ablatam. [Cfr. ad Ol. II, 42. *σὺν ἀλλαλοφονίᾳ.*] — V. 11. *ἄννσσεν*, occidit. Homerus *ἐξανύω* Il. XI, 365. XX, 452. — De Perseo et Gorgonibus, de Polydecta Seriphi rege, qui Perseo callide hoc negotium dederat matrem Danaen amans, vid. Pherecyd. Fragment. ed. Sturz. alt. p. 90 sqq., Apollod. II, 4. cum Heynii Observatt., et Welckerum meum Aeschyl. Trilog. p. 378 sqq. — *Σεριφῳ*, quae saxum factum. — *λαοῖσι*, ut Pyth. X, 47., quum ex prisco iure peccante rege una plectatur populus, bene monente Welckero l. cit. p. 384. [Ahrentis coniecturam de cras. et aphaeres. p. 19. *εἰναλίᾳ τε Σεριφῳ λᾶος ἵ μοῖραν ἄγων ἠτοι τότε Θεσπέσιον κτλ.* refutavit Hermannus dissert. de Pindari ad solem deficientem verss. p. 15.]

V. 13—27. De Perseo narrare pergit, tum redit ad cantum a Minerva compositum. — *Φόρκοιο γένος*, cf. Welcker libr. laud. p. 383. — *μαύρωσεν*, obcaecavit, ablato uno communi oculo, quo alternatim utebantur, cf. Apollod. l. cit. De significatione verbi *μαυροῦν* et adiectivi *ἀμαυρός* pro caecus, obcaecare cf. Acta phil. Monac. T. I. p. 60. p. 569. Neque enim hic verti potest: perdidit, occidit Phorci filiam Medusam, quum de hac statim dicatur iterum. — V. 14. *λυγρὸν ἔρανον Πολυδέκτᾳ Θῆκε*, funestas reddidit symbolas Polydectae, quibus hic eum perdere voluerat. Polydectes enim amans Danaen simulaverat se Hippodamiae (Ol. I.) nuptias cupere et convocaverat principes regni ad convivium, ut munera collatitia, *ἔρανον*, ab iis posceret, unde *ξδνα* conficeret (*ἔρανον συνάγειν ἐπί τι*). Tum Perseus iuraverat se haud abnuere munera, etiamsi Gorgonis caput afferendum esset, quod dictum cupide Polydectes accipiens, hoc ei negotium pro symbolis iniunxerat. Hae igitur symbolae nunc regi verterunt ipsi in perniciem. Cf. laudatum ante Apollodorum et Pherecydem cum explicatione Welckeri Aeschyl. Trilog. p. 381. — *ματρός τ' ἔμπεδον δουλοσύναν*, diuturnam servitutem, in qua tenuerat rex Danaen. — *τό τ' ἀναγκαῖον λέχος*, quod passa erat absente filio defensore. — *εὐπαρᾴου*, ob pulcritudinem faciei, qua certabat cum Minerva, cf. Schol. v. 24. — *ἀπὸ χρυσοῦ*, prognatum ex auro, aurea pluvia, ut dicitur *γένος*, *παῖς εἶναι ἀπό τινος*, cf. Muncker. ad Antonin. Liberal. p. 46. et Verheyck. p. 97. Teuch. — V. 19. Recte interpungunt post

ἐῤῥύσατο, quod ne mutandum censeas cum Gurlitto, notabis in principio secundi membri ponendam vocem παρθένος esse propter oppositionem antecedentium. Quum enim ante Persei facta narraverit, nunc ad virginis inventionem Minervae redit; cf. Pyth. IV, 36. — αὐλῶν μέλος, tibiarum cantum multisonum, infra nomum multorum capitum dictum. — πάμφωνον, cf. ad Ol. VII, 12. — V. 21. χρίμφθέντα, ut Aesch. Sept. 64. χρίμπτεται βοά, aures percellit. Pertinet eodem καρπαλίμᾶν et ἐρικλάγκταν. Nempe perculsa Minerva vehementi sonorum flebilium ictu decrevit imitari eos, quum autem voce non posset, tibiam invenit, ut σὺν ἕντεσιν imitaretur. Ceterum ἕντεα qualia sint, vides v. 25. Denique de inventione tibiae ipsa vid. Böttiger. in Wieland. Att. Mus. T. I. P. II. Boeckh. h. l. et Müller. Orchom. p. 356., qui non in Libya, sed in Boeotia, ad Tritonem Boeotium et Copaidem paludem rem factam statuit. — V. 22. ἀνδράσι θνατοῖς ἔχειν. Dea ipsa abiecit tibiam, ubi sensit non sine oris deformitate eam inflari. Sed hoc de industria tacet Pindarus, ut par est, neque enim haec laus sit tibiae. Ait simpliciter non sibi invenisse nomum, sed ut caneretur apud homines, unde factum, ut hi nunc habeant. [Cfr. Heimsoeth. Mus. Rh. Nov. V. p. 5 sq.] Exin pergit: Postquam autem invenit cantum, ab ipsa re dixit capitum multorum nomum seu Polycephalum. Optime enim suspicatur Boeckhius esse νόμον αὐλητικὸν εἰς Ἀπόλλωνα, τὸν καλούμενον Πολυκέφαλον, memoratum Plutarcho de Musica c. 5. Ferebatur hic esse Olympi, Polycephalus dictus ob multa capita parteaque, et adhibebatur festis deorum, quare, quum Apollineus fuerit, Midas hoc ipso videtur certasse. Videntur autem alii a Minerva primam originem repetiisse, quos sequitur Pindarus recte; ornaturus enim nomum, quo certaverat victor, non potuit ab homine inventum dicere. Quare etiam de hac etymologia iudicandum quod de alia Pyth. XI, 6. Fecit poeta quod poetae erat. — V. 24. Sensus: ornavit eum dea illustri nomine, ut gloriosum certatorem ludorum futurum, qui victorias reportaret in festis hominum conventibus. — μναστὴρ ἀγώνων, memor, ut μνάστειρα Ἀφροδίτας ὀπώρα Isthm. II, 5.; nunc certator agonum, ut πολέμου μναστὴρ Nem. I, 16. Ductum a notissimo μνᾶσθαι θούριδος ἀλκῆς, χάρμης. Et λαοσσόοι ἀγῶνες, qui populum congregant, ad quos spectandos concurrit populus. Apte confert Boeckhius Nem. X, 23. — V. 25.

Tenue permeantem aes simul et calamos, suaviter in laude tibiae et musicorum certaminum. Est enim χαλκός hoc loco γλωσσὶς aerea. Ceterum de tibiis veterum vide Thierschium in Dissertatione versioni Pindari praemissa p. 55. Calami vero prae ceteris apti tibiis fuerunt ii, qui in palude Copaide nascebantur prope Orchomenum; cf. Boeckh. h. l. et Müller. Orchom. p. 73. — καλλίχορος, etiam aliarum urbium epitheton; nunc autem suaviter vides Gratiarum urbem choris insignem memorari ad praestantiam calamorum istorum illustrandam. — ναίοισι per metaphoram, non ut verae personae. — Καφισίς est palus Copais, cf. Boeckh. [et Philolog. I, 424 sq.], nunc nympha paludis, unde τέμενος. — πιστὰ χορευτᾶν μάρτυρες, testes et probatores chori, quibus fidem habere possis. Nam χορὸς ὑπ' αὐλῶν χορεύει, qui autem ad hos praestantes calamos saltare scit chorus praestans et ipse est.

V. 28 — fin. Exitus. Εἰ δέ τις ὄλβος cett. Si qua vero felicitas apud homines, sine labore non comparet, ut tu non vicisti sine labore; perfecerit autem eam sane vel hodie deus, h. e. perfici tamen potest et perficitur saepius celeriter, si deus adest, ut tu brevi tempore summam laudem consequutus es. Pyth. VIII, 92: ἐν δ' ὀλίγῳ βροτῶν τὸ τερπνὸν αὔξεται. Nunc ἐκτελευτᾶν est absolvere et ad culmen adducere. [De scriptura v. not. crit. Iam L. Döderleinius de Brachyl. p. 17. hanc scripturam commendaverat. Is praeter alia confert exempla similia Latinorum, velut Liv. XXIX, 51: Mores pop. Rom. quantum mutaverint, vel hic dies argumento erit, scil. vel alius.] — V. 30 sqq. ita verto: Fatum vero evitari non potest, sed erit tempus hoc, quod etiam in insperata coniiciens praeter opinionem alia quidem dabit, alia vero non dabit, h. e. erit etiam tempus, quod non dabit omnia quae speraveras. Neque enim alium sensum video verborum: τὸ μὲν δώσει, τὸ δ' οὔπω. Veluti Aesch. Pers. 799: συμβαίνει γὰρ οὐ τὰ μέν, τὰ δ' οὔ, non eveniunt res oraculis praedictae ex parte tantum. Quae quum ita sint, opposita est haec sententia antecedenti, fati communis admonens Midam, ne superbiat fortuna insigni per δαίμονα parta. — ἀελπτίᾳ βαλών, h. e. ἐμβαλών, ut Soph. Trachin. 936. αἰτίᾳ βάλοι κακῇ Hermannus explicat, conferens ibid. 912. — Vox ἀελπτία vero occurrit etiam apud Archiloch. cf. Liebel. ed. sec. p. 117. Et vid. Hesych. ἐξ ἀελπτίης. — ἔμπαλιν, cf. ad Ol.

XI, 87. — Denique futura h. l. usurpari vides in positiva sententia generali de eo, quod fieri potest et solet, fit et fiet. Errat enim Hermannus ad Soph. Antigonam v. 350. contendens hanc futuri potestatem tantummodo in conditionali sententia locum habere. [Cfr. accuratius hunc usum explicantem Dissenium ad Demosth. de Cor. p. 368 sq.]

